

၇ | | : ၀ ၁ ၆ ၀

၇၇:

ကျွန်မဖတ်ခဲ့သော
စာအုပ်များ:

BURMESE
CLASSIC

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ
၅၇၁/၉၉(၆)

မူပိုင်ခွင့်ပိုင်ဆိုင်သူ
၆၃၃/၉၉(၉)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၉ ဒီဇင်ဘာလ

စာပေ

၇၀၀

မူပိုင်ခွင့်ပိုင်ဆိုင်သူ

ဦးမြသိန်း (၁၁၄၂၇) သိန်းမြင့်ဝင်း အောင်ဆက်
အမှတ် (၉၆)၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာပေ

ကလျာအောင်ဆက် (၁၅၅) ကျွန်းရွှေပြိုင်လမ်း
သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာပေ

ဦးမိုးကြည် (မိုးကြည်စာပေ)
အမှတ် (၃၈၇)၊ (၇) ရပ်ကွက်၊ ဖျာပုံလမ်း။

မူပိုင်ခွင့်ပိုင်ဆိုင်သူ

ပီပီ

ကျွန်းပူတာအော်

ဇွန်ဖိုး

စာပေ

တို့ဖြင့်

တန်ဖိုး

၅၅၀ ကျပ်

မာဝင်ကဏ္ဍ

စာမျက်နှာ

မြန်မာဝတ္ထုများ	...	၁
ဝတ္ထုတိုများ	...	၁၅
စွဲလမ်းခဲ့ရသော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ	...	၃၁
ကျွန်မ စွဲလမ်းခဲ့သော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ	...	၄၃
ကျွန်မ နှစ်သက်သော ပြင်သစ်စာရေးဆရာများ	...	၆၁
စွဲလမ်းခဲ့သော ဂျာမန်ဝတ္ထုများ	...	၇၇
စွဲလမ်းခဲ့ရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ (၁)	...	၉၇
စွဲလမ်းခဲ့ရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ (၂)	...	၁၁၉
စွဲလမ်းခဲ့ရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ (၃)	...	၁၃၃
ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၁)	...	၁၅၁
ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၂)	...	၁၆၃
ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၃)	...	၁၇၉
ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၄)	...	၁၈၉
ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၅)	...	၂၀၁
ကျွန်မ သတိရနေသော တရုတ်စာရေးဆရာများ (၁)	...	၂၁၃
ကျွန်မ သတိရနေသော တရုတ်စာရေးဆရာများ (၂)	...	၂၂၉
ဂျပန် စာရေးဆရာများ	...	၂၄၀

အီတာလျံ စာရေးဆရာများ (၁)	...	၂၅၁
အီတာလျံ စာရေးဆရာများ (၂)	...	၂၆၇
ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့သော ပြဇာတ်များ (၁)	...	၂၇၉
ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့သော ပြဇာတ်များ (၂)	...	၂၉၅
ရုပ်ရှင် ဖြစ်သွားသော ပြဇာတ်များ	...	၃၀၇
ပြဇာတ်တို၏ အရည်အချင်း	...	၃၂၃
ဂျိမ်း (စ်) ဂျွိုက် (စ်) ၏ 'ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသူများ'	...	၃၃၉
ချက်ကော့ (မ်) ၏ ပြဇာတ်များ	...	၃၆၅
ပြင်သစ်ပြဇာတ်များ	...	၃၇၉
ယူဂျင်: အိယိုနက်စ်ကို	...	၃၉၃

မြန်မာဝတ္ထုများ

ကျွန်မသည် စာအုပ်များဖြင့် ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းက ကျွန်မသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာမတော် တဆမှုများကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် အားကစားကို မုန်းတီးသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အများတကာ ကလေးသူငယ်များ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း၊ ဖန်ခွန်တမ်းကစားနေကြချိန်တွင် ကျွန်မက အိမ်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းစာများကို ကျက်မှတ်ရင်းသော်လည်းကောင်း၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ ဖတ်ရှုရင်းသော်လည်းကောင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အကစား မမက်သော ကျွန်မအတွက် စာအုပ်များသည်သာ တန်ဖိုးထားရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ မေမေသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မ၏ အစ်မသည်လည်းကောင်း စာအုပ်ဖတ်ရန်၊ စုဆောင်းရန် ဝါသနာကြီးကြသည်။ သို့သော် မေမေတို့ စုဆောင်းရာ စာအုပ်များမှာ အများအားဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်များသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအတွက် စာစီစာကုံး စာအုပ်များ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များလည်း ပါဝင်သည်။ ကျွန်မ တတိယတန်းအရွယ်အထိ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်မျှ အဆုံးထိအောင် ဖတ်မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ မေမေတို့ဖတ်သော ဝတ္ထုစာအုပ်တွေက ထူထဲလေးလံလှသည်လေ။ ထို့ပြင် ပုံပြင်များလို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ချက်ချင်းကုန်သွားသည် မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုအစမှ အဆုံးထိ ဇာတ်လမ်း တစ်

မျိုးတည်း ဇာတ်ကောင်တွေ မပြောင်းလဲဘဲ ရှည်လျားစွာ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ကျွန်မ သိပ်စိတ်ဝင်စား၍ မရခဲ့ပါ။

စတုတ္ထတန်း၏ တစ်ခုသော ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည် နေ့တစ်နေ့တွင် မေမေက ကျွန်မကို ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ပေး၍ ဖတ်စေပါသည်။ ကျွန်မ တို့ မောင်နှမများ စကားပြောလျှင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင် ထိုစာအုပ် ကို ဖတ်သင့်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ စာအုပ်မှာ ရှုခဲ၏ 'မာလာ' ဝတ္ထု ဖြစ် ၏။ အလွန်ထူထဲသော စာအုပ်ကြီးကို မကြာခဏ လှန်လှောကြည့်ဖူးသော် လည်း အဆုံးထိ ဖတ်ရန် စိတ်မဝင်စားလှပါ။ သို့သော် မေမေက ဖတ်စေ ချင်သည် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကြိုးစား၍ ဖတ်ပါသည်။

ပထမဆုံး အခန်းမှာပင် ကျွန်မ စိတ် တိုင်းမကျစရာ တစ်ခု တွေ့လာသည်။

ဝတ္ထုစာ အဖွင့်မှာ နိုင်ငံတစ်ခု၏ ထောင် တစ်ခုအတွင်း မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ သူပုန် ကိုနန္ဒနှင့် နောက်လိုက် အပေါင်းပါများကို အချုပ်ခန်းထဲတွင် သံခြေကျင်း တချင်းချင်းဖြင့် ဖတ်ရှုရသည်။ သူပုန်ဆိုသော စကားလုံးနှင့် ကျွန်မ မစိမ်းပါ။ မေမေ မကြာခဏ ပြောပြော ပြသော ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွေ့အကြုံများ

အရသော်လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မင်းရောင်နှင့် ဆရာစံတို့၏ အဖြစ်အပျက်များ အရသော်လည်းကောင်း သိနေပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုထဲတွင် သီဟရာဇာဘုရင်ကြီးမှာ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်နန္ဒကလည်း မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်နန္ဒကဲ့သို့သော သူသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူ့ရဲကောင်း ဇာတ်လိုက် ဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်မ တွေးသည်။ သို့သော် သူ့ တပည့်များ စိတ် ဓာတ် ထူးနေသည်တို့ နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် သူက အနန္တ သူရိယ၏ အမျက်ပြေ ထင်ကို ချစ်မြတ်နိုး၍ 'အောင်မြင်လှသော အသံဝါကြီးဖြင့်' ဟု ကြိယာကို အထူးမြတ်နိုးစွာ ဝင်းသည် ဇာတ်လိုက် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိပြန် သည်။ သို့သော် ထောင်စွယ်မှာ နေကွယ်လျှင် ကြီးပေးသတ်မည်ဟု အမိန့်

ထုတ်ပြန်သည်ကို ဖတ်ရပြန်တော့ ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ မေမေကို ကျွန်မ မေးကြည့်မိပါသည်။

"မေမေ... ဗိုလ်နန္ဒက ဇာတ်လိုက်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ ဇာတ်လိုက်ပဲ"

"ဟင်... မေမေဝတ္ထုကြီးကလဲ၊ သူပုန်က ဇာတ်လိုက်ဖြစ်နေရတယ် လို့၊ ဒါဆို ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ"

ကျွန်မ ဆင်ခြေတက်တော့ မေမေက ရယ်လေသည်။

"သူက လူကောင်း သမီးရဲ့၊ ဖြောင့်မန်တယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ညှာတာ တယ်။ ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါ သမီးရယ်၊ တဖြည်းဖြည်း သမီးနားလည်သွား မှာပါ"

မေမေ ပြောသည့်အတိုင်း ဆက်ဖတ်ကြည့်သောအခါ အလွန် စိတ် ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့လာရသည်။ ဗိုလ်နန္ဒ သည် အလွန်တော်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်နေသည် ကို ကူညီလိုသူဖြစ်သည်။ ဘုရားတရား ကြည်ညိုသည်။ သတ္တိလည်း ကောင်း သည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးအချက်မှာ သူသည် မိမိအသက်ကို စွန့် လွှတ်၍ပင် ကတိတည်ကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ အလွန် ရင် နှင့် ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဝတ္ထုဖတ်ရင်း မျက်ရည်ပင် ကျခဲ့မိသည်။ နောက်ဆုံးမှာ သီဟရာဇာ ဘုရင်ကြီးကလည်း သူတော် ကောင်း ဖြစ်ရာ ပေးထားသော အမိန့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး ဗိုလ်နန္ဒနှင့် တခြား (သူပုန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော) ဘုရင်မကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုက်သည်။ (ဗိုလ် နန္ဒ လုပ်ပုံကတော့ ထိုဘုရင်ကြီးသာ သဘောပြည့်ဝသူ မဟုတ်ပါလျှင် ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရမလား၊ ကြီးပေး၍ အသတ်ခံရမလား မသိ။)

ထိုဝတ္ထုဖတ်ပြီးသည့်အခါ ဝတ္ထုက ပေးသော ရသကို ကျွန်မ ခံစား တတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုက ပေးသော ရသမှာ ပုံပြင်က ပေးသော ရသ ထက် တနင့်တပိုးနိုင်လှသည်။ အကျဉ်းချုပ် မဟုတ်ဘဲ အကျယ်ကိုဖြန့် ပြထားသဖြင့် ဇာတ်ကောင်တိုင်း၏ စရိုက်ကို ပီပြင်အောင် ဖော်ညွှန်းရန် အခွင့်အရေး ရသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းအသုံးပြုတတ် ရန်သာ အရေးကြီးပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်မှ ရှိသမျှစာအုပ်များသာမကတော့ဘဲ ဦးကြီး ဝမ်းကွဲ၏ အိမ်မှ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဝတ္ထုများကိုပါ ဖတ်မိလေသည်။ ကျွန်မ ဖတ် ပူးခဲ့သော စာအုပ်များကို စာရင်းပြုလုပ်မထားမိသဖြင့် မည်မျှ များပြားကြောင်း မသိနိုင်သော်လည်း အလွန်များပြားလှကြောင်းတော့ သေချာ၏။ အသက်ကြီးမှ ခင်မင်ရသော (အစ်ကိုတစ်ယောက်သဖွယ် ရင်းနှီးလှသော) မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဘဝမှာ သူဖတ်သမျှ စာအုပ်များကို စာရင်း ပြုစုထားတာ တွေ့ရသည်။ ဘယ်လောက် အားကျဖို့ကောင်းသော အကျင့်စရိုက်လဲနော်။

ဝမ်းကွဲအစ်ကို အစ်မများ၏ အိမ်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်ထက်ပင် စာအုပ်များ စုံလင်လှသည်။ ကျွန်မမှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ကျောင်းပိတ်ရက် နေ့ခင်းများတွင် သူတို့အိမ်မှ စာအုပ်များကို သွားဖတ်၍ မအားလပ်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း၊ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း အထပ်လိုက် အပုံလိုက်။ တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ ဝတ္ထုများ၊ ခင်နင်းယု၏ ဝတ္ထုများ၊ ကျာ်နယ်ကျော် မမလေး၏ ဝတ္ထုများ၊ ခင်ဆွေဦး၏ ဝတ္ထုများ။ နောက်ပိုင်းတော့ ညစာစား ချိန်အထိ အိမ်ပြန်ဘဲ စာဖတ်နေသဖြင့် ဦးကြီးအိမ်ကပင် ကျွန်မကို ညစာကျွေးရလေ့ရှိပါသည်။ အိမ်ဝေးလှသည်လည်း မဟုတ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်၍ လမ်းသာခြားပါသည်။ သို့သော် တောနယ်အိမ်များဖြစ်၍ ခြံဝင်းများ ကျယ်ဝန်းလှသောကြောင့် အိမ်ပြန်ရတာ ခရီးလှမ်းသလို ထင်ရလေသည်။

ဝတ္ထုအပြင်စာဖတ်လျှင် အတန်းစာ နောက်ကျတတ်သည်ဟု တချို့ လူကြီးသူမများ လက်ခံထားကြပြီး သူတို့သားသမီးများကို အပြင်စာ ဖတ်ခွင့် မပေးကြပါ။ ကျွန်မကတော့ ဤအချက်အတွက် မိဘများကို အထူး ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ ကျွန်မမိဘများသည် ပညာတတ်များ မဟုတ်သော်လည်း သားသမီးများ၏ အရည်အချင်းကို မှန်ကန်စွာ အကဲဖြတ်တတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မ လေးငါးတန်းအရွယ်ကတည်းက ကျွန်မကို သူတို့ အကဲဖြတ်ခဲ့ကြသည်မှာ စွဲကောင်းပြီး ဝီရိယရှိသည်။ ဘဝတွင် အောင်မြင် ထူးချွန်လိမ့်မည်စာ။ အပြင်စာ ဖတ်သော ကျွန်မသည် အတန်းထဲတွင် ပဉ္စမတန်းအထိ ထိပ်ဆုံးသုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့

၏။ ပထမရလိုက်၊ ဒုတိယရလိုက်၊ တတိယရလိုက်။ အများအားဖြင့်တော့ ပထမ ရသည်က များပါသည်။

ဆဋ္ဌမတန်းမှစ၍ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အတန်းခွဲတစ်ခုထဲမှာ ပထမ ရရုံဖြင့် အားမရတော့ဘဲ အတန်းခွဲအားလုံး၏ ပထမများထဲမှာ ပထမဖြစ်အောင် ယှဉ်ပြိုင်စိတ်တွေ များလာခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဇာတ်လိုက်များက အလွန် စာကြီးစား၍ တော်ကြသည် မဟုတ်လား။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဇာတ်လိုက်များက အားကျဖို့ကောင်းသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပြည့်ဝသည်။ သိက္ခာရှိသည်။ ကြီးစားသည်။ မိဘများ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ၊ ချို့တဲ့သည်ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံး စာကြီးစား၍ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ဇာတ်လိုက်များထဲတွင် ကျွန်မ သဘောအကျဆုံးမှာ ဆရာဝန်ဇာတ်လိုက်များ ဖြစ်သော ဒေါက်တာ နှင်းငွေနှင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာနှင်းငွေက လူမှုဆက်ဆံရေး ညက်ညောပြေပြစ်သည်။ ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် နေစပ်သေချာသည်။ သူ့အချစ်ဦး နုနုငယ်အပေါ်တွင် အလွန်သစ္စာကြီး၍ မြတ်နိုးတမ်းတသည်။ နုနုငယ်နှင့် မျက်နှာအနေအထား ဆင်တူသော စစ္စတာ ဒေါ်မိုးသူအပေါ် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသော်လည်း စိတ်ထားဖြူစင်သန့်ရှင်းသည်။ ဒေါက်တာနှင်းငွေကို ကျွန်မပို၍ သဘောကျသောအချက်မှာ တောင်ပေါ်သူ အဘွားကြီး တစ်ဦးအား နားဖောက်ပေးရန် လက်ခံသဘောတူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တို့များ ဘယ်လောက်တော်သလဲဆိုလျှင် ပထမဝတ္ထုမှာ သေပြီးသွားသော ဇာတ်လိုက်မကလေးအား ဒုတိယဝတ္ထုနှင့် ပြန်လည်အသက်ရှင်စေရာတွင် အလွန်တရာ စေ့စပ်သေချာလှသည်။ သေပြီဟု အများလက်ခံထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မသေပါ။ ဟု လက်ခံပျော်ရွှင်လာအောင် ဆရာအစွမ်းထက်လေသည်။ နောက်ပြီး ဆရာက အချစ်ကို ဖွဲ့ရာတွင် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ ကျွန်မသတိထားမိသော အချက်မှာ နှင်းငွေနှင့် နုနုငယ် အချစ်ခန်း ဖြစ်သည်။ နှင်းငွေက ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ။ နုနုငယ်က ရွာမှာပဲ နေခဲ့ရသည်။ နှင်းငွေက နုနုငယ်တို့အိမ်သို့ တိတ်တခိုး လာတွေ့သည်။ ခြံနားက တောအုပ်ခင်တန်းလေးထဲမှာ နှစ်ယောက် တွေ့ကြရာ နှင်းငွေက

www.burmeseclassic.com

နုနုငယ်ကို နမ်းပါသည်။ သို့သော် ဆရာက နမ်းသည်ဟု တိုက်ရိုက်မရေးဘဲ ပုန်းကလေးများ မွှေးသလိုပင် 'မွှေးသည်' ဟု ရေးခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အချစ်သည် အလွန်သိမ်မွေ့စွာ ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင် ("ချစ်သော ဤကမ္ဘာ") ကတော့ လူတောထဲ သိပ်မတိုးသော၊ သီးသန့်နေတတ်သော သုတေသန ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရှက်တတ်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ရောက်နေလျှင် ထဲမင်းစားဖို့ပင် မေ့တတ်သူဖြစ်သည်။ သတ္တဝါ၏ ပြတ်တောက်သွားသော တစ်သျှူးများ၊ အပိုင်းအစများမှ နောက်တစ်ဖန် တစ်သျှူးများ ပြန်လည်ပွားများ ရှင်သန်လာအောင် တီထွင်

ဖို့ကြိုးစားနေသည့် သုတေသနဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဟိုးကလေးဘဝ အရွယ်က ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်ဖြစ်၍ ထိုအပူအဆ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ထိုအချိန်က ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလား ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ ကျွန်မ အမှတ်မိဆုံးနှင့် ကျွန်မ ရင်နှင့် ကြေကွဲရဆုံးအခန်းနှစ်ခန်း ရှိသည်။ တစ်ခုက ဒေါက်တာ နှင်းမောင်၏ အစမ မမသန့် (ဒေါက်တာ မလေးသန့်ဟု ထင်သည်) က နှင်းမောင်ကို ဓမ္မပဒ ဇာတ်တော်လာ ဇာတ်ကွက်တစ်ခု ပြောပြခန်း ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခန်းမှာ ဒေါက်တာနှင်းမောင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးခါနီး အခန်းဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်တော်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အကျဉ်းကျ၍ အသတ်ခံရ တော့မည် လူသုံးယောက်အတွက် အသနားခံရာတွင် သူမအား ထို သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကိုသာ ရွေးချယ်ခွင့် ပေးခဲ့သည်။ ထိုသုံးယောက်မှာ သူမ၏ ယောက်ျား၊ သူမ၏ သားနှင့် သူမ၏ မောင် ဖြစ်သည်။ အသက် သုံးခုအနက် အသက်တစ်ခုသာ ချမ်းသာရာ ရမည်ဖြစ်ရာ ထိုအမျိုးသမီးက သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကိုသာ ရွေးချယ်ရယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ရင်နှစ်သည်းချာ သားကိုလည်း မရွေး၊ ခင်ပွန်း လင်

ကိုလည်း မရွေးဘဲ မောင်ဖြစ်သူကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။ မမသန့်က မောင်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာနှင်းမောင်အား ထိုပုံပြင်ကို သိမ်မွေ့စွာ ပြောပြခြင်းဖြင့် သူမ၏မောင်ကို နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

"ယောက်ျားဆိုတာ အရွယ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အစားရနိုင်တယ်၊ သားဆိုတာလဲ အစားရနိုင်သေးတယ်၊ ကျွန်မမှာ မိဘတွေ ဆုံးပြီဖြစ်လို့ မောင်ဆိုတာတော့ မရနိုင်တော့ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ မောင်ကို ရွေးချယ်ပါတယ်"

ဤစကားသည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်ရဲ့ ရင်ထဲသို့ ထိခိုက်စွာ ဝင်ရောက်သွားသလို ကျွန်မ၏ ရင်ထဲသို့လည်း ထိခိုက်စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ များပြီး ရွေးချယ်ရန် လိုအပ်လာသောအခါ အစားထိုး၍ ရနိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုကို လက်ခံပြီး အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုကို တန်ဖိုးထား ကာကွယ်ရန် ကျွန်မကို ဤစာအုပ်က သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဘဝတွင် လူတို့သည် အရာများစွာကို ဆုံးရှုံးရနိုင်သည်။ ရွေးချယ်ရန် အကြောင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါသည်။ ထိုအထဲမှ ဘာကိုရွေးချယ်မလဲ။ ထိုအချက်သည် လူ့ဘဝတွင် အလွန်အရေးကြီးသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဘဝတွင် အရေးကြီးဆုံးအရာ၊ အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်ဆုံးအရာကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်စွာ သိတတ်ဖို့ လိုသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

စာအုပ်များသည် ကျွန်မကို ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်ဆက်စပ်မှု ပေးခဲ့ရုံသာမကဘဲ ခွန်အားများစွာကိုလည်း ပေးခဲ့သေး၏။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ "သူမ" ဝတ္ထုကို ကျွန်မ ခုနစ်တန်းအရွယ်တွင် ဖတ်ရပါသည်။ ထိုဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီး သက်သက်ကို ကျွန်မ အားရကျေနပ်ခဲ့သည်။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရမယ်ဟူသော မာန်ကလေးတစ်ခု ယခင်ဇာထက် သိသာစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေလောက် ဉာဏ်မရှိဘူးဟူသော ဆိုရိုးစကားတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်မ လက်ခံနိုင်ပါ။ လက်မခံနိုင်ရုံမျှသာမကဘဲ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေထက် မသာရင်တောင် အသိဉာဏ်အရာ၊ အားမာန်အရာမှာ မနိမ့်ကုန်ပါဘူး... ဟု အကြိတ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကောက်ချက်ချခဲ့ဖူးသည်။ ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ချင်တာတစ်ခုကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် ကျွန်မ အားတင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုများစွာ၏ ရသစွမ်းအားကို ချီးကျူးလေးစားစွာ ဖတ်ခဲ့သော်လည်း ပျော့ညံ့တွေဝေသော မိန်းမများကိုတော့ သနားကြင်နာရုံသာဖြစ်၍ မနှစ်သက်ခဲ့ပါ။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ “မုန်း၍မဟူ” ဝတ္ထုကို ကျွန်မအလွန်သဘောကျပါသည်။ ဆရာမကြီး၏ လူ့စရိုက်အဖွဲ့များကိုလည်း ကျွန်မလေးစားစွာ ချီးကျူးပါသည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟု မျက်ရည်ဝိုင်းရလောက်အောင် ရင်နင့်ကြေကွဲရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ “ဝေ” ကို ချစ်ပါ။ အားလည်းမရပါ။ ကျွန်မသာ အဆိုလျှင်ဟု တွေးကြည့်မိသော အခါ ဝေလောက် သည်းညည်းခံနိုင်မည်လည်း မဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအသက်မှာ ၁၃ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ အိမ်ထောင် တစ်ခုတွင် စရိုက်မတူသော အိမ်ထောင်ဖက်များ စိတ်ဆင်းရဲရနိုင်သည်ဟု သိထားသော်လည်း ခင်ပွန်းအပေါ် သည်မျှသိတတ်ရပါမလားဟု ကျွန်မ မချင့်မရဲ ခေါ်သဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်မသာဆိုလျှင်... ဤကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသည်အခါ ခင်ပွန်းအပေါ်တွင် အစစအရာရာ မှီခိုအားကိုးပြီး ခင်ပွန်း လုပ်စာ ထိုင်စား၊ ထားရာနေ စေရာသွား ဇနီးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ကျွန်မ မလိုချင်ကြောင်း သိလာရပါသည်။ လောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အားမကိုးဘဲ မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးနိုင်ရန် ကျွန်မကြိုးစားမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

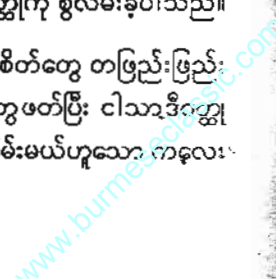
အမျိုးသမီး သူ့ရဲကောင်းများကို အားကျတတ်သော ကျွန်မသည် “ရင်နင့်အောင် မွေး” ဝတ္ထုထဲက ‘မော်’ ကိုတော့ အံ့ဩတကြီး လေးစားခဲ့ရုံသာ ဖြစ်၍ ‘မော်’ လို့ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရန် စိတ်မပေါ့ခဲ့မိပါ။ ကျွန်မသည် မော်ထို့ ခိုင်ထောင်းကျောက်ဖိ မိန်းမတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဟု ကြိုတင်တွေးခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် မော်၏ ထိုသို့ကျင့်သိက္ခာမှာ မိန်းကလေးအားလုံးအတွက်လည်း ‘စံ’ ဖြစ်သည်။ သာသနီအားလုံးအတွက်လည်း စံ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသား ဇာတ်ကောင် (မှသည်မမှတ်မိပါ။ ထိုလူငြင်ဟု ထင်သည်) ကတော့ Mediocre ပဲဟု ထင်သည်။ မော်ထို့အိမ်က မီးဖိုဆောင်မှာ အလွန်သန့်ရှင်းသည်။

ငါးပိအိုး၊ ဆားအိုးတို့မှာ အမြဲ ဖုန်သုတ် တိုက်ချွတ်ထားသဖြင့် ပြောင်လက်နေလေသည်။ ဘုရားသောက်တော်ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်းတို့ကို အမြဲကပ်လှူသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှ ငါးပိအိုး၊ ဆားအိုး အဖုံးတို့မှာ ဖုန်တက်နေသည်။ ကျွန်မမှာ ဝတ္ထုထဲကလို အားကျကာ မီးဖိုဆောင်ကို သန့်ရှင်းလိုက်သေး၏။ နောက်တော့ ကျွန်မ တာဝန်ပျက်ကွက်ပြန်သည်။ ကျွန်မနှင့် မော် ဘယ်တော့မျှ တူမှာမဟုတ်။ ကျွန်မက မော်လောက်လည်း အရှက်အကြောက်ကြီးလှသူ မဟုတ်။ မော်ဆီက ရလိုက်သော အကျင့်စရိုက်တစ်ခုကတော့ ယနေ့အထိ စွဲမြဲစွာ ကျွန်မဆီမှာ ကျန်ရစ်သေး၏။ ထိုအကျင့်မှာ ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားသည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ မီးရထားဖြင့် သွားသည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခရီးလမ်းသေး မြင်ကွင်းတွင် ဘုရားစေတီကို မြင်တွေ့ပါက ကြည့်ညှိစိတ် ပေါ်လာလျှင် လက်အုပ်ချီ ကန်တော့မိသော အကျင့် ဖြစ်လေသည်။

ခင်နင်းယု၏ စာအုပ်များကိုတော့ ကျွန်မ အစဉ်လိုက် ဖတ်ရတာ မဟုတ်။ ရှေ့နောက် ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်နေသည်။ “အောင်မြင်သောနေ့” ကို အရင်ဖတ်ပြီးမှ “မွေး” ကို ဖတ်ရသည်။ Introvert type, extrovert type ဟု ခွဲခြားမသိခဲ့သော်လည်း မွေး၏ ဝတ္ထုဇာတ်အိမ် တည်ဆောက်ပုံကို ထိုအရွယ်မှာကတည်းက ကျွန်မ အတုယူခဲ့မိပုံပေါ်ပါသည်။ အတွတ်ကို ကျွန်မက Introvert type ဟု မြင်သည်။ ဖရက်ဒီကိုတော့ extrovert type ဟု မြင်သည်။ မွေးကတော့ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ၊ သနားကြင်နာဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ “ကုသိုလ်ကြမ္မာ မမီပါနဲ့” ဝတ္ထုကိုတော့ မွေးဝတ္ထု၏ အဆက်အဖြစ် ဖတ်သည်မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကို သဘောကျလွန်း၍ ဖတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ မွေးအဆက်မှန်း သိလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတွတ်ကို ကျွန်မ အစွဲကြီး စွဲခဲ့သည်။ ရတုပိုဒ်စုံ အချပိုဒ်တစ်ခု ဖြစ်သော “မြင်လျှင်ပင်ကို၊ ကြိုးပါလိုလည်း၊ ကုသိုလ်ကြမ္မာ မမီပါနဲ့” ဟူသော စာကြောင်းကို အလွတ်ရာသည်အထိ ထိုဝတ္ထုကို စွဲလမ်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း အင်အားကောင်းလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး ငါသာဒီဝတ္ထု ရေးရရင် ဇာတ်သိမ်းကို ဒီလိုမသိမ်းဘူး၊ ဟိုလိုသိမ်းမယ်ဟူသော ကလေး

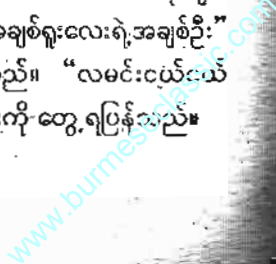
တွေ့မျိုးဖြင့် စိတ်ကူးထဲမှာ ဝတ္ထုများ ရေးခဲ့သည်။ ယုဝတီကြည်ဝေ၏ ယောက်ျား ဇာတ်လိုက်များ မိန်းမပိုးပုံကို သဘောကျ၏။ သူတို့ စကား ပြောတာ သွက်လက်ပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင် ရိုးသားကြလေသည်။ ငါ ဝတ္ထုရေးရင် ငါ့ဇာတ်လိုက်တွေကို အဲလို ပိုးခိုင်းမယ်၊ ဒါဆိုရင် အမျိုးသမီး က ချစ်သွားမှာ အမှန်ပဲဟု စိတ်ကူးယဉ်ကာ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး စဉ်းစားပေးခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ တွေးသော အတွေးအဖြစ် “ဟာ... မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ” ဟု တွေးနည်းမျိုး။ “ကောင်းကွာ၊ ကျုပ်ကတော့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လို့မျိုး” ဟူသော အတွေးစကားမျိုး။ “ကျောင်းအမရဲ့” ဟူသော မချင်မရဲ့ အတွေးနာမ်စားမျိုးကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျခဲ့သည်။ ခပ်သွက်သွက် ချစ်စရာ ယောက်ျားဇာတ်လိုက်ကို ဖွဲ့ရာတွင် ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည့် အရေးအသားမျိုးဟု ထင်ပါသည်။ အစ်မကြီးတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျေမှု၊ သိတတ်မှု၊ ညာတာမှုများကို ယုဝတီကြည်ဝေ၏ “တစ်ပွင့်ရွှေကြာ” ဝတ္ထုတိုများတွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်မသည် အစ်မကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း တတိယမြောက် သမီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မအောက်တွင် ညီမလေးနှစ်ယောက် ရှိသဖြင့် အစ်မကြီးတစ်ယောက် သဖွယ် ခံစားခဲ့ရပါသည်။ အနစ်နာခံစိတ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ်များကို အားကျအတုယူခဲ့ပြီး ဝတ္ထုထဲမှာ ဖောင်ငယ်များက စေတနာကို စော်ကားတာ ဖတ်ရပြန်တော့ ရင်နာကြေတွဲခဲ့ရပြန်သည်။ ယုဝတီကြည်ဝေ၏ “ခရီးကြိုလေးခင်ခင်၊ ကျေရာထောကြောင်း တောင်းပန်ချင်၊ နားခိုရာ၊ အနီးနှင့်အဝေး အပြေးနှင့်အလိုက်” သော အချစ်ဝတ္ထုများသည် ကျွန်မကို အချစ်ဝတ္ထု စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် တွန်းအားပေးခဲ့ရာတွင် မျှဝေပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ခင်ဆွဦး၏ ဇာတ်ကောင် ယောက်ျားများကိုတော့ ဝတ္ထုထဲတွင် သဘောကျခဲ့သောကောဘိ အပြင်လောကမှာပါ စံအဖြစ် ထားခဲ့သည်။ ညီမကြီးလည်း ထော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားကို အထင်မကြီးသော စိတ်ထားဖြင့် ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “တို့တိုင်းဌာနီ” ထဲက ကိုသူရ “မိုးပိုင်ချို” ထဲက ကိုဆွဦး “သရဇိဦး” ထဲက ကိုသူရိန်၊ “နေကြာမျက်နှာ” ထဲက ကိုဆွဦး “ကိုယောက်ျားများသည် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ” ထဲက ကိုဆွဦး ကြီးစားသည်။ ချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်းအား

မြင့်မားသည်။ အားကိုးဖွယ်ရာ သဘောထားမြင့်မြတ်သည်။ သူတို့နှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်မတွေ့သော ယောက်ျားများက နိမ့်ကျနေခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသတ်မှတ်စံက မြင့်ပြီး သူတို့က နိမ့်သော အခါ ကျွန်မအတွက် သူတို့သည် အရေးစိုက်စရာ ယောက်ျားများ မဟုတ်တော့ဘဲ သာမန်လူတွေထဲမှာ ရောသွားတော့သည်။ သည်အတွက်လည်း ကျွန်မ လုံးဝစိတ်မကောင်းမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ခင်ဆွဦးနှင့် ကျွန်မ ဆုံတွေ့ ဖြစ်သည့်အခါမှာတော့ “ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများ ကျွန်မအပျိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့တာ မေဦးကြောင့် သိလား” ဟု ရယ်စရာ ဖွဲ့၍ လေးစားချီးကျူးခဲ့မိပါသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေအပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ ကျွန်မ အတွက် စာအုပ်များကို အားရပါးရ အတိုးချဖတ်ခဲ့ရသော ကြည့်နူးဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံကို ရရှိခဲ့တော့သည်။

သိန်းသန်းထွန်း၏ အချစ်ဝတ္ထုများမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်းလုံးများဖြင့် လှပစွာ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ “ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မှမမို” ကို ပထမဆုံး ဖတ်ရသည်။ ထိုဝတ္ထုမှ အဖေကို မုန်းလျက် သားကို ကျွန်မ ချစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သား၏ နာမည်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ အဖေ၏ နာမည်မှာ ကျောင်းစိတ္တဟု မှတ်မိနေသည်။ နာမည်မှာ ကျွန်မအတွက် ဆန်းပြားသောကြောင့် မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သားကတော့ စံပြ ဇာတ်ကောင် ဖြစ်၏။ အဖေ၏ အမှားကို သား၏ အမှားဖြစ်အောင် တာဝန် ခိုခဲ့ယူလိုက်၏။ အဖေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ညစ်နွမ်းမှုကို သူ၏ ညစ်နွမ်းမှုအဖြစ် ထာဝန်ယူလိုက်၏။ ချစ်စရာကောင်းပြီး အလွန်လေးစားဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းသော သားဖြစ်သည်။ မိဘချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ဖွဲ့သော ဝတ္ထုများကိုသာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ကျွန်မအတွက် ဤဝတ္ထုသည် ထူးခြားပြီး စွဲမက်စရာ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့အပြင် ဆရာသိန်းသန်းထွန်း၏ အလွန်ညက်ညာပြေပြစ်သော စကားပြေ၊ လှပဆန်းသစ်သော စကားလုံးများသည် ကျွန်မကို ပြင်းပြစွာ ဆွဲဆောင်လေသည်။ “အချစ်ရူးလေးရဲ့ အချစ်ဦး” ထို ကျွန်မ သုံးလေးကြိမ်လောက် ပြန်ဖတ်သည်။ “လမင်းငယ်ငယ်” ထို “ရှင်” ဝတ္ထုမှာ ဆန်းကြယ်သော ဇာတ်လမ်းကို တွေ့ရပြန်သည်။

နောက်တော့ နာမည်ကြီးလှသော ဒဂုန်တာရာ၏ “မေ” ကို ဖတ်သည်။ မေ၏ ဘဝကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ မေ၏ စရိုက်ကိုလည်း ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် မေ၏ မာန်ကို ကျွန်မခံစားရသည်။ ဖွဲ့နွဲ့ထားသော စကားလုံးများ၊ ဝါကျများကို ကျွန်မအတုယူဖို့ ကြိုးစားရ၏။ မေကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မကျေပျော်စိတ် (သို့မဟုတ်) အားမရစိတ်တွေ ကျန်နေခဲ့သည်။ မေသည် ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းညှိယူထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဒဂုန်တာရာ၏ မေကို သိပြီးမှ ကျွန်မ ကြည်အေး “မိ” ကို သိခဲ့ရသည်။ မိသည် မေလိုပင် ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိကို ကျွန်မ အားမကျပါ။ ဆန့်ကျင်လိုသည့်စိတ်များ ဝင်နေခဲ့ပါသည်။ ဘဝကို ရေစုန်မျှောပစ်သည့် မိန်းကလေးပဲဟု မချင့်မရဲ ခံစားရသော်လည်း မိကို ကျွန်မ သနားနေခဲ့သည်။ မိ၏ “လေး” သည်လည်း သနားဖွယ်ရာ။ လောကတွင် စံဇာတ်ကောင်တွေချည်း ရှိတာမဟုတ်ပါပဲလား။ အပြင်လောကလိုပင် အားမရစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ၊ သနားစရာ ဇာတ်ကောင်တွေလည်း ရှိနေသေးသည်။

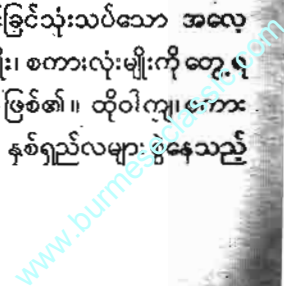
ဝတ္ထုထဲမှ ကျွန်မတို့ ဘာကိုယူမည်နည်း။ ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ ခွဲခြား သိနိုင်ရလိမ့်မည်။

ငယ်စဉ်ကတော့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မျောပါပြီး ခံစားခဲ့သည်။ ပျော်စရာတွေလျှင် ပျော်၍ ဝမ်းနည်းစရာတွေလျှင် ငိုခဲ့သည်။ ဇာတ်သိမ်းသည် အထိ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အနှောင့်အယှက်မရှိ မျောပါနေခဲ့သည်။ အသက်အရွယ် လိုလာပြီး စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားလာချိန်မှာတော့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မျောပါနေတော့ဘဲ စာရေးသူနေရာကို ချောင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့သည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ ပရိသတ်ကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အခန်းခွဲတွဲအခါ ဘာနည်းတွေ သုံးခဲ့သလဲ။ ဇာတ်ကောင် ခရီးတို့ ထားထဲမှာ ဖော်သွားသလား။ စာရေးဆရာက ပြောပြသွားသလား (စာရေးဆရာက ခွင့်ဟပြောပြသော ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဖော်နည်းတို့ ကျွန်မ မကြိုက်တတ်ပါ။) ဝါကျတွေကို ဘယ်လိုသုံးသွားသလဲ။ ကြိုထားပီသသန ဘယ်နှစ်လုံး ပါသလဲ။ အများအားဖြင့် သူ သုံးနေကျ စကားလုံးတွေက ဘာလဲ။ ဇာတ်ကောင်စရိုက်နှင့် သူပြောသော စကား

တွေ တစ်ထပ်တည်းကျရဲ့လား စသည်ဖြင့် အတုယူစရာရှိလျှင် ယူတတ်ရန် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ဖို့ အမြဲကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ဆွဲဆောင်မှု သိပ်ကောင်းသော ဝတ္ထုမျိုးဆိုလျှင် ကျွန်မဘယ်လောက်ပဲ အပြင်က ချောင်းကြည့်စေကာမူ ဇာတ်လမ်းထဲသို့ မသိမသာပါသွားဇာတ်သည်ချည်းဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးဆွဲ၏ “နေ့တစ်ည” ထဲက ဇာတ်ကောင် ခင်ဆေကို နိုင်ငံရေးဆွဲ၏ နေရာမှ ချောင်းကြည့်နိုင်ရန် သုံးကြိမ်လောက် ကြိုးစားယူခဲ့ရသည်။ (ပထမတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခင်ဆေ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို ကိုကို၏ ဆွဲဆောင်မှုနောက်သို့ ပါပါသွားခဲ့ရသည်။) ခင်ဆေကို ကျွန်မ ချစ်လည်း ချစ်၍ မုန်းလည်း မုန်းသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဒေါသဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ခါ သနားသည်။ ခင်ဆေသည် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် မဟုတ်တော့ဘဲ အပြင်လောကက လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး၊ အလွန်မချင့်မရဲဖြစ်စရာ ကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူမကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်လို့ မရအောင် ခံစားရသည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်း ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရထားတွဲမှောင်မှောင်ထဲ ရောက်နေကာ ခင်ဆေနှင့် ကိုကိုကို မြင်တွေ့ နှုတ်ဆက်ခွင့်ပေးချင်လာသည်။ သို့သော် ဤဇာတ်သိမ်းထက် ကောင်းမွန် သင့်တော်မည့် “နေ့တစ်ည” ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်း ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ အံ့သြချီးကျူးမိသည်။

ဝတ္ထုရေးရာတွင် စာရေးဆရာက ဝင်ပြီးပြောသော စကားများ၊ ဝါကျများကိုတော့ ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ (ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို တတိယလူ နေရာတွေချည်း ရေးသွားပြီး ထိုတတိယလူကို သရုပ်ဖော်ရာတွင် စာရေးဆရာက သိသိသာသာ ဝင်ရောက်ခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။) သူ့ခံမျာ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေရာတော့သည်ဟူသော အရေးအသားမျိုးကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ မိမိမနှစ်သက်သော အရေးဝါကျမျိုး တွေလျှင် အင်း...ငါ ရေးရင်တော့ ဒီလို ဝါကျမျိုး မရေးဘူးဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်သော အလေ့အကျင့်ကို ရခဲ့သည်။ သိပ်ကြိုက်သော ဝါကျမျိုး၊ စကားလုံးမျိုးကို တွေ့လျှင်တော့ ကျွန်မအတွက် တကယ့်အန္တရာယ် ဖြစ်၏။ ထိုဝါကျ၊ စကားလုံးများ ကျွန်မအာရုံထဲတွင် စွဲနေတော့သည်။ နှစ်ရှည်လများ ခွဲနေသည်။

အခါ တစ်ခါတစ်ရံ စကားလုံးတစ်ခုသည် မိမိပိုင်စကားလုံးတစ်ခုဟု ထင်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးသွားလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ မိမိက စာတစ်ပိုဒ်ကို ရေးချလိုက်လျှင် ထိုစကားလုံး ပါသွားတတ်သည်။ ၎င်းမှာ စာရေးသူ တစ်ယောက်အတွက် အလွန်ကြီးသော အန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ပေါ်အောင် ရှောင်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

ဝတ္ထု၏ သဘောသဘာဝကို ဆွဲဆောင်မှုအားလုံးကို အသုံးပြုထားသည်ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုသည် လူများကို ဆွဲဆောင်လေ့ရှိသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ လူငယ်များသည် စာဖတ်သက် အတွေ့အကြုံ ဘဝအတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသည်ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးလျှင် အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်နိုင်စွမ်းထက်၊ ကြိုက် မကြိုက် ဝေဖန်နိုင်စွမ်းသာ ရှိပါသည်။ ဝတ္ထုသည် ရာနှုန်းအနည်းငယ်ဖြစ်စေ တွန်းအားပေးတတ်သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ လူငယ်တစ်ဦး၏ ဝိဇာန်တော့ ဝတ္ထုကြောင့် ပြောင်းလဲယူ၍ မရနိုင်ပါ။ သို့သော် “အညွန့်ခဲ” လွယ်သူများစာရင်းတွင် လူငယ်များ ပါဝင်ကြောင်းကိုတော့ စာရေးသူတိုင်း သတိထားသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကံကောင်းသော လူငယ်များသည် သူ့ဘဝတွင် “ဘယ်စာကို ဖတ်၊ ဘယ်စာကို မဖတ်နဲ့” ဟုသော အကြံပေးချက်မျိုး ရရှိခဲ့၏။ ကံဆိုးသော လူငယ်များသည် ဘာအကြံပေးချက်မှ မရရှိပါ။ ထိုအမျိုးအစားထဲမှ စိတ်ဓာတ် အင်အား ပြည့်စုံသော လူငယ်များ၊ ကြိုးစားလိုသော လူငယ်များ၊ ရှာဖွေစမ်းလိုသော လူငယ်များသည် မည်သူ့အကူအညီမျှ မပါဝင်ဘဲ မိမိတို့ဘာသာ သင့်တော်ရာရာကို ရွေးချယ်သွားတတ်ကြသည်။ တချို့ကတော့ သူတို့ဘာလိုချင်မှန်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မသိသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ လောကတွင် မိမိဘာလိုချင်သည်ဟု မှန်ကန်စွာ သိ၍ မိမိလိုချင်သော အရာကို ရယူနိုင်သော လူငယ်များလည်း ရှိကြပါသည်။

လူတစ်ယောက် မိမိဘဝတွင် ဘာလိုချင်သည်ဟု အတိအကျ သိလာမီ အသုံးပြုစွာ တွန်းအားပေးနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

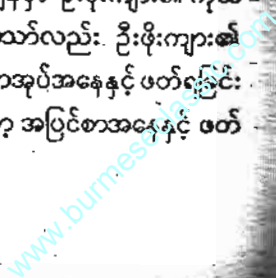
[ကလေး၊ ၁၉၉၄ ဖတ်လ]

ဝတ္ထုတိုများ

ကျွန်မ စာဖတ်တတ်ခါစ အရွယ်က ဝတ္ထုရှည် လုံးချင်းများကိုသာ ရွေးဖတ်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုတို၏ အရသာကို ခံစားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါ။ တစ်ခါ တစ်ခါ လုံးချင်းဝတ္ထုအရွယ်စာအုပ် (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်) ကို ကောက်ကိုင် လှန်လှောရင်း ဖတ်ကြည့်သောအခါ လုံးချင်းဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ အတိုများ ဖြစ်နေလျှင် တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ထက် ဆုံးအောင် မဖတ်ဘဲ ချထားတတ်သေး၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မ စတုတ္ထတန်းအရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ သိသလောက်တော့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတို့၌ပါသော ဝတ္ထုတိုများကို တစ်ခါတစ်ရံ ဖတ်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုရှည်များလောက် အားရပါးရ မရှိခဲ့ပါ။ ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ ဝတ္ထုရှည်၏ အကျဉ်းချုပ်ဟုပင် ဖိုက်မိစွာ အထင်ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်မကို ဝတ္ထုတိုနှင့် တကယ်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ဆရာမင်းသုဝဏ်နှင့် ဆရာမ ငွေတာရီဖြစ်ပါသည်။

မင်းသုဝဏ်၏ ‘ဘကြီးအောင် ညာတယ်’ ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ရသော အချိန်မှာ ပဉ္စမတန်းအရွယ် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးဖိုးကျား၏ ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုများနှင့် ကျွန်မ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း ဦးဖိုးကျား၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်စဉ်က ကျောင်းသင်ခန်းစာ စာအုပ်အနေနှင့် ဖတ်ရှုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘ဘကြီးအောင် ညာတယ်’ ကိုတော့ အပြင်စာအနေနှင့် ဖတ်

ရင် ခံစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘကြီးအောင်ညာတယ် ဝတ္ထုတိုကို ပဉ္စမ တန်း ရောက်မှ ဖတ်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်း ကျောရိုးကိုတော့ ကျွန်မ သိခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ တောရွာမှာ ဘုရားပွဲလုပ်တော့ ဇာတ်ပွဲတွေ လာလာက တတ်သည်။ ကျွန်မ မူလတန်းအရွယ်က ဇာတ်ပွဲ အလွန်ကြိုက်ခဲ့သောကြောင့် မေမေက လိုက်ပြုရလေ့ရှိသည်။ ထိုဇာတ်ပွဲ တွေထဲမှာ အငြိမ့်တစ်ခု (ကျွန်မ အမည်မမှတ်မိပါ) တွင် အော်ပရာအဖြစ် 'ဘကြီးအောင်ညာတယ်' ဝတ္ထုတိုကို ကပြခဲ့တာ ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ ထိုအော်ပရာကို ကြည့်ရင်းပင် ကျောင်းသားကလေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင် သော ရှေ့ထွက် မင်းသမီးကလေး သေခါနီး သရုပ်ဆောင်ကွက်၌ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျခဲ့ပါသည်။ ထိုဇာတ်လမ်း၏ ဖန်တီးရှင်မှာ ဆရာမင်းသုဇော် ဖြစ်ကြောင်းကို ပဉ္စမတန်းရောက်မှ သိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝတ္ထု တိုများကို ဂရုတစိုက် ဖတ်သည့်အကျင့် ရလာခဲ့သည်။

ဆရာမ ငွေတာရီကိုတော့ ကျွန်မက ကဗျာဆရာမ အဖြစ်သာ သိခဲ့၏။ ဆရာမ ငွေ တာရီ၏ စာအုပ်ခပ်ပါးပါးကလေးကို တွေ့ တော့ ကဗျာစာအုပ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အထဲကို ကြည့်မိတော့ ဝတ္ထုတိုများကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ တအံ့တဩ ဖတ်လိုက်သောအခါ သမဆံ ဖတ်မိသော ဝတ္ထုက ကျွန်မကို အဆွေ ခံစားမှုပေးပြီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ပါ သည်။ ဆိုဝတ္ထုမှာ 'ဆု'တဲ့။

ဇာတ်ကောင်နာမည်များကို မမှတ်မိတော့ပါ။ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ (တစ်ယောက်ကိုတော့ နုဟု ထင်သည်) အမျိုးသမီးတစ်ယောက် က ဆိုလှယ်တူကု ခပ်သွက်သွက် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းပြီး ရဲတင်းကလက် သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဣန္ဒြေရရ ဖြောင့်စင် ရိုးသားသူ၊ ထိန် ချုပ်ထားသူ သိပ်တွေ့သူဖြစ်သည်။ ရဲတင်း ကလက်သည့် အမျိုးသမီးက ထုစားဖတ်သည့် သတ္တဝါတို့ကိုယ်ဝန်ရ၏။ ထိုကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်မှာစိုးသဖြင့်

အမျိုးသမီးအကြီး ဣန္ဒြေရှင်က တိတ်တဆိတ် မွေးရန် အကြံပေးသည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်တော့ တောရွာတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက် သွားနေထိုင် ပြီး ကလေးမွေးသည်အထိ စောင့်ကြသည် ထင်ပါသည်။ အမျိုးသမီး အကြီးမှာ သူမကို တွယ်ငြိနေသော အမျိုးသားတစ်ဦး ရှိ၏။ အမျိုးသမီး အကြီး၏ အိမ်သို့ အမျိုးသမီးငယ်ရော ကလေးရော ပါလာသည်။ ကလေး ကိုတော့ မွေးစားသည့်ကလေးဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိပေးသည်။ နောက် ဝိုင်းမှာတော့ ကလေးမအေက ထိုဇာတ်လိုက် အမျိုးသားကို ဝင်ကြိုက်၏။ ကလေး ဝေယျာဝစ္စတွေကို သူက မလုပ်။ အပျိုတစ်ယောက်လိုပင် နေ သည်။ အမျိုးသမီးကြီးတွေတော့ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သူ၊ ကလေးကို ချစ်ကြင် နာသူဖြစ်ရာ ကလေးကလည်း သူမကို တွယ်တာပြီး သူမကလည်း ကလေး ကို တွယ်တာသည်။ ကလေးအပေါ် တွယ်တာလွန်းသဖြင့် အမျိုးသား ကိုယ်တိုင်က သူမကို ကလေးအမေဟု ထင်သွားသည်။ ကလေးကို တိတ် တဆိတ် မွေးပြီး ညာထားသည်ဟု ထင်သွားသည်။ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်း သွားတော့ ကလေးအမေအစစ်နှင့် ထိုဇာတ်လိုက်အမျိုးသားတို့ ခိုးရာလိုက် ပြေးကြတော့သည်။

ဆရာမ ငွေတာရီ ဤဝတ္ထုကို ရေးစဉ်က ဘယ်လိုခံစားရမည် မသိ သော်လည်း ကျွန်မ ဖတ်ပြီးသည့်အခါမှာ ခံစားရတာကတော့ သနားကြင် နာမှု မဟုတ်။ လောကကို နာကြည်းမှု ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းတာ လုပ် တိုင်း ကောင်းတာ မဖြစ်သောအခါ ကာယကံရှင်၏ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေ မလဲ။ ထိုဝတ္ထုကို 'ဆု'ဟု နာမည်ပေးရက်သော် ဆရာမ၏ စိတ်နာကြည်း မှုကို ကျွန်မ ခံစားလို ရပါသည်။ ထိုဝတ္ထုက ကျွန်မကို ဘဝအမြင်တစ်ခု သီးသန့် ပေး၏။ အကောင်းကို ပြုလုပ်တိုင်း အကောင်းပြန်ရမည်ဟု မမျှော် လင့်နဲ့။ အဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား။ ကျွန်မ ရှေ့ဆက် နေမည့် ဘဝခရီးတွင် ထိုကဲ့သို့ ပြဿနာမျိုး အများကြီး ကြုံတွေ့လာနိုင် သည်။ ငွေတာရီ၏ 'ဆု' ဝတ္ထုသည် ကျွန်မ၏ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးတွင် သတိ ထားရန် သတိပေးသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲမြဲစွာ ယဉ် ရောက်နေခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတိုဖြင့် ကျွန်မကို စိတ်သက်သာအောင် ပြောပေးသူတစ်ယောက်

အား ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုစာရေးဆရာမမှာ ကြည်အေးဖြစ်၏။ ကြည်အေး၏ 'လွမ်းအိပ်မက်' ဝတ္ထုတိုကို ကျွန်မ သူတကာထက် မျှဝေခံစားနိုင်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ပြောရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်က အလွန်စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့၏။ အပြင်လောကမှာ မရရှိနိုင်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စိတ်ကူးထဲမှာ ယူခဲ့ဖူး၏။ အပြင်လောကမှာ ပေါင်းသင်းရသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောမတွေ့ စိတ်ဆိုးလျှင် စိတ်ကူးထဲမှာ အလွန်ချစ်ခင်တွယ်တာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖန်တီးခဲ့ဖူး၏။ မိမိအပြင်လောကမှာ မလုပ်နိုင်သည့် အရာများကို စိတ်ကူးထဲမှာ လုပ်ကြည့်ပျော်ရွှင်နေခဲ့ဖူး၏။ ဥပမာ စက်ဘီးစီးခြင်း၊ ကားမောင်းခြင်းမျိုးပေါ့လေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများကို ပင် စိတ်ကူးထဲမှာ အသွင်ပြောင်းလဲပစ်တတ်သေး၏။ အမေက တောသူပီပီ အဝတ်အစား ဖြစ်သလို ကပိုကရို နေတတ်တာ။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးစနိုး လက်မှာ အိုးမဲတွေနှင့် နေတတ်တာ။ ဒါမျိုးကို ကျွန်မက မကြိုက်။ သည်တော့ စိတ်ကူးထဲမှာ အမေသည် ပဝါစနစ်ဖက် စုံချကာ ဇင်းမယ်ထဘီဖြင့် ဣန္ဒြေရရ လှပသန့်ခန့်နေလေ့ရှိသည်။ တကယ်အပြင်လောကမှာတော့ အမေသည် ကလေးငါးယောက်ကို နိုင်နင်းအောင် ပြုစုကျွေးမွေးရကာ နှမ်းပါးလှသဖြင့် ထဘီအသစ်ပင် မဝယ်နိုင်ချိန် ဖြစ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုများကို လူသိမှာ တွေးကြောက်နေပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ ညီမကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မက "ဖြစ်ချင်သော အကြောင်းအရာများ" အား ပုံပြင်သဖွယ် စိကူး၍ ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မအတွေးစိတ်ကူးများကို ကြာရှည်မျိုးသိပ်မထားနိုင်ဘဲ ထွက်ပေါက်ပေးသောအခါ ကံဆိုးသူများမှာ ညီမကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်၏။ သူတို့က ကျွန်မပုံပြင်များမှာ ငိုစရာတွေလျှင် ငို၊ ရယ်စရာတွေလျှင် ရယ်။ ထိုညီမနှစ်ယောက်သာ မရှိလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးတွေ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရနိုင်ပါ့မလဲ မတွေးဝံ့ပေ။

ကြည်အေး၏ 'လွမ်းအိပ်မက်' ကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်မသည် ကြည်နူးထောင့်ဖြင့်ဖြင့် ချက်ချင်းဝံ့ရ၏။ ကြည်စမ်း...ငါ တစ်ယောက်တည်း ဒီအတွေးတွေ ဝိုင်နာတဟုတ်ပါလားဟု ဆရာမကြီးအပေါ် အားကိုးတကြီး

စိတ်ဖြင့် ဇွတ်ဘဝတူပစ်လိုက်ချင်လာ၏။ ကြည်အေး၏ 'လွမ်းအိပ်မက်' ထဲက 'ရီရီမြင့်' လို သူငယ်ချင်းမျိုး စိတ်ကူးထဲမှာ ရှိခဲ့တာကို ရှက်စရာဟုလည်း ကျွန်မ မထင်တော့။ အပြင်မှာ မဝယ်နိုင်သည့် စက်ဘီးကို စိတ်ကူးထဲမှာ ဝယ်။ မမီတမီ ထောက်နင်းပြီး စိတ်ကူးထဲမှာ ဘီးအသစ်လေးဖြင့် မြို့အနံ့ လျှောက်လည်မိတာကိုလည်း အပြစ်ဟု ကျွန်မ မထင်တော့ပါ။ တကယ်တော့ စာရေးဆရာဆိုတာ လှလှပပ လိမ်ညာပြတတ်သူတွေပဲဟု သောအတွေးကို ကျွန်မ စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ လိမ်ညာမှုမျိုး ဖြစ်လာအောင် ရင်ထဲမှာ ကြာရှည်ခံစားလာရသော ခံစားမှု အတိမ်အနက် ဘယ်လိုရှိသလဲဟု ကျွန်မ တွေးစပြုလာသည်။ အလိုဆန္ဒမပြည့်ဝမှုများ ပြောင်းလဲပြုပြင်ပေးလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒများ၊ နာကြည်းမှုများ၊ နာကြည်းစွာ သရော်မှုများအားလုံးသည် စာရေးလိုစိတ်ရှိသူ၏ ရင်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဝတ္ထုများ ဖြစ်လာကြသည်ဟု ကျွန်မ နားလည်လာပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝတ္ထုရှည်ထက် ဝတ္ထုတိုကို စွဲလမ်းလာသည်။ ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာသည် စကားလုံးနည်းနည်းဖြင့် တစ်ကွက်ချင်း ထိမိစွာ ဖော်ပြရသော ခက်ခဲသည့် အတတ်ပညာဟု နားလည်လာသည်။ ဝတ္ထုရှည်ကို ချို့ထားသလို ဖြစ်နေသော ဝတ္ထုတိုများကိုတော့ ကျွန်မ မကြိုက်တတ်ပါ။ ဝတ္ထုတိုမှာ ဇာတ်လမ်းပါချင်ပါမည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်လမ်းသည် ခပ်ပါးပါးသာဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာချင်ကြာမည်။ ဒါက သိပ်အရေးမကြီး။ အရေးကြီးသည်က စာရေးဆရာပြုလိုသော အချက်သည် မီးမောင်းဖြင့် ပြထားသလို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရုပ်လုံးကြွနေစေရမည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာကို ကျွန်မ ရှာဖွေစပြုလာပါသည်။

ကျွန်မကို ဝတ္ထုတို ရေးချင်စိတ် ပေါ်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးသူမှာ အမေရိကန် ဝတ္ထုတိုရေးဆရာ 'အို ဟင်နရီ' ဖြစ်သည်။ အို ဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများကို 'အောင်မြင်' က မဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်၍ ထည့်ခဲ့သည်။ လှိုဝတ္ထုများအနက် ကျွန်မ၏ အာရုံထဲသို့ ပထမဦးဆုံး ဝင်ရောက်သွားသော ဝတ္ထုမှာ 'နောက်ဆုံးသစ်ရွက်' ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာအောင်မြင်က မည်

... နှစ်ဆယ်ခြောက်သောပြန်ထားသလဲ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်မ မှတ်မိသည်က ဝတ္ထု၏ ဇာတ်ကွက်များ ဖြစ်သည်။ ကလေးမကလေး အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ ပြတိုက်များ၊ အောက်ထပ်တွင် နေသော ပန်းချီဆရာအိုကြီး၏ နှမ်းပါးမှုများ၊ ပြတင်းအပြင်ဘက်မှာ မြင်နေရသော နံရံသည်ဘက်က သစ်ပင်မှ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေလွင့်သော သစ်ရွက်များ... ၎င်းတို့သည် ဇာတ်သိမ်းသောအခါ အားလုံးစုပြီးဆုံးသွားကြသည်။ ဘယ်လိုမှ မဆက်စပ်နိုင်သော အကြောင်းအရာများသည် ဝတ္ထု၏ ပင်မ ကျောရိုး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ကျွန်မ မျက်ရည်လည်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်တော့ အောင်မြင်ဘာသာပြန်သော ဝတ္ထုများကို လိုက်ရှာဖတ်ယူရသည်။ ငါတန်းခြောက်တန်းအရွယ်ဖြစ်၍ ကျွန်မနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အလွန်ဝေးပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မသည် မြန်မာဝတ္ထုတိုများ၊ နိုင်ငံခြားမှ မြန်မာဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ စသည်ဖြင့် လက်လှမ်းမီသမျှ လိုက်ရှာဖတ်ရခြင်းဖြင့် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မဘေးနားတွင် အဆင်သင့် မရှိလျှင် ရှိသည့်နေရာသို့ ကျွန်မသွား၍ ရှာဖွေပါသည်။ ကိုးတန်းနှစ် ရောက်တော့ အိုဟင်နရီကို တုပကာ ဝတ္ထုတိုတွေ ရေးတော့သည်။ ရှစ်တန်းနှစ်ကတော့ တေးထပ်လို၊ စာညွန့်လို၊ ကဗျာမကျ စကားပြေမကျ စာတွေလို ခပ်ကျကျ ရေးပြီး ကိုးတန်းနှစ်မှာ ဝတ္ထုတိုတွေကို ခွန်အားစိုက်ပြီး ရေးသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် သိပ်မကြိုက်ပါ။ ထို့နောက် ကျွန်မဘာသာတစ်ယောက်တည်း ရယ်မောကာ ဝတ္ထုတွေကို ဆုတ်ပစ်ပြန်သည်။ အိုဟင်နရီသာ သိလျှင် ဘယ်လောက် ဟားစရာကောင်းမလဲ စဉ်းစားကာ ကျွန်မရှက်ရှက်ဖြင့် ရယ်မောနေတော့သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုတို ရေးသားခြင်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကျူးခဲ့ပါ။

ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၏ ကျေးဇူး၊ ဆရာမောင်ထင်၏ ကျေးဇူးဖြင့် ချက်ကော့စ်နှင့် မိုပါဆွန်းကို ကျွန်မ သိလာသောအခါ ဝတ္ထုတိုသည် ကျွန်မအား လွှမ်းမိုးလျက်ရှိပြီ။

ချက်ကော့စ်သည် ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ချက်ကော့စ်၏ ဝတ္ထုရှည်များကို ကျွန်မ မဖတ်ဖူးသေးပါ။ ချက်ကော့စ်၏ 'ချစ်ချစ်' (The Darling) နှင့် 'ကျောင်းဆရာမ' (Schoolmistress) တို့မှာ ရိုးစင်းသော လူ့ဖြစ်ရပ်များ ချည်း ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းတွင် တစ်ခုခု ထိထိရောက်ရောက်

ဖြစ်သွားခြင်းကို ကျေနပ်နှစ်သက်ခဲ့သည့် ကျွန်မသည် ချက်ကော့စ် ဝတ္ထုတိုများ၏ ဘာမှဖြစ်မသွားသော ဇာတ်သိမ်းများကို တွေးတော စဉ်းစားစ ပြုလာသည်။ 'အမနာပ' ဟူသော ဝတ္ထုတိုက သဘောကျစွာ ပြုံးချင်စရာဖြစ်သော်လည်း တရားခံ (Culprit) ဝတ္ထုကတော့ ရင်နာစွာ ပြုံးရသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဆရာမောင်ထင်၏ ဘာသာပြန် စကားလုံးများကလည်း သိပ်ကောင်းပါသည်။ ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ပြီးမှ မူရင်းဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည်ဖြစ်ရာ မူရင်းဝတ္ထု ဖတ်နေစဉ် ဆရာမောင်ထင်၏ စကားလုံးကလေးများကို သတိရပြီး ဖတ်ရတာ ပို၍သွက်၏။ တရားသူကြီးနှင့် တရားခံလယ်သမားကြီး အပြန်အလှန်ပြောစကားများသည် ဆရာ မောင်ထင်၏ စကားပြေပုံကြောင့် ပို၍ အရောင်တောက်လာသည်။ လယ်သမားအနေနှင့် ရထားသံလမ်းက မူလီတစ်ခု ဖြုတ်ယူသည့် ပြစ်မှုကိုသာ ရိုးသားစွာ ကျူးလွန်မိသူဖြစ်ရာ ရထားတွဲတစ်ခုလုံး၏ ခရီးသည်များကို သေကြောင်းကြိတာလားဟူသော မေးခွန်းအတွက် သူအူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရုံမှာ သနားစရာ ရယ်စရာကောင်းသည်။ ဘာကြောင့် ဒီမူလီကို ဖြုတ်ရသလဲဟူသော မေးခွန်း၏ အဖြေမှာ ရိုးစင်းလှသည်။ "မူလီမှာ အပေါက်ကလေး ပါတာကို ဘုရား" ဟူသော စကားသည် ကျွန်မအား ပြုံးစေပါသည်။ ငါ့မျှားရာတွင် ကြီးတပ်ရ လွယ်ကူသော မူလီသည် ဤဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကပစ္စည်း ဖြစ်သည်။

ချက်ကော့စ်၏ 'အလောင်းအစား' (The Bet) ဝတ္ထုကတော့ ချက်ကော့စ် ဝတ္ထုများထဲတွင် ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထု၏

နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းမှာ ကျွန်မအား ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အများ
 ဖြစ်သော သဘောတရားကို ထင်စားသည်။ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အ
 တို့ကို သိမ်းခံရခြင်းအတွင်း မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲသို့ လွယ်ကူစွာ လက်ခံ
 ဝင်ရောက်စေသော အတွေးများကို ပေးခဲ့သည်။ လူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထား
 ဆုံး အရာဟူသည် တစ်သမတ်တည်း မရှိဘဲ ပြောင်းလဲတတ်သည်။ တချို့
 က ပြောင်းလဲရန် ကြာသည်။ တချို့က ပြောင်းလဲရန် လွယ်ကူသည်။ လူ့
 ဘဝမှာ အရေးကြီးသော အရာဟာ ငွေလား၊ လွတ်လပ်မှုလား၊ အသက်ရှင်
 နေထိုင်မှုလား။ ထိုသုံးချက်ဖြင့် စခဲ့သော ဇာတ်လမ်းသည် နောက်ဆုံး ဇာတ်
 သိမ်းသောအခါ စာဖတ်သူအား ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ် တွေးစေသည်။
 နောက်ကော့စ်က ကျွန်မတို့အား ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဟု မြေရှင်းပေးမသွား
 ပါ။ သူ့အကျဉ်းစံ ဇာတ်လိုက် ဘာတွေ့ သွားသလဲ။ ကျွန်မတို့ သိလိုက်
 သည်က လူ့ဘဝ၏ သင်္ခါရတရားကို ထိုလူတွေ့ သွားပြီ။ ဘာမှ တန်ဖိုး
 မရှိမှုကို ထိုလူ တွေ့ သွားပြီဟု ယူဆပါသည်။ သူ တွေ့ သွားသည်မှာ သူ
 တန်ဖိုးထားရသည့် နောက်အရာတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ဘာမျှ တန်ဖိုးမရှိသည့်
 အဖြစ်ကို သူ တွေ့ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ စာအုပ်များ၏ ကျေးဇူး
 ဖြစ်သည်။ စာအုပ်များသည် ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကို စုံလင်စွာ ပြောပြ
 နိုင်ကြသည်။ ဘဏ်သူဌေးကြီးရော အကျဉ်းစံလူ တွေ့ သည့် တန်ဖိုးမရှိမှု
 ကို တွေ့ သွားရုံလားဟု ကျွန်မ ဆက်တွေးသည်။ ကျွန်မ မထင်ပါ။ ဘဏ်
 သူဌေးသည် သူ ဆုံးရှုံးရမည့် ငွေနှစ်သန်းအတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်
 ရန် စိတ်ကူးခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ လောဘသည် ကြီးမားလှသည်။ နောက်
 ဆုံး ဇာတ်သိမ်းမှာပင် အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်သူ့ ကိုမျှ မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ခဲ့သူ
 ဖြစ်သည်။ သူ့ ငိုကြွေးခဲ့သည်မှာ ဝမ်းသာလွန်း ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ ဖြစ်
 သည်။ ငွေနှစ်သန်းကို ပြန်ရတော့မှာမို့ ငိုကြွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဘာ
 မှ တွေ့ မသွားပါ။

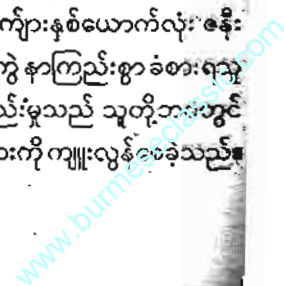
ဝတ္ထုတိုတစ်ခုကို စွဲလမ်းပြီးလျှင် ကျွန်မ ရက်ပေါင်းများစွာသတိရ
 နေလေ့ရှိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင်လည်း ကျွန်မ သတိရနေ
 တတ်ပါသည်။ တစ်ခေါက်တည်း ဖတ်ဖို့ အားမရဘဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်
 ရအောင် ဝယ်သိမ်းလေ့ရှိပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတောင်းများ ဖတ်ရတိုင်းလည်း

ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုရေးချင်စိတ် ပေါ်လေ့ရှိပြီး ရေးပြီးတိုင်းလည်း ကိုယ့်လက်
 ထိသိမ်းဖြတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အရက်ရလေ့ရှိပါသည်။ နောက်တော့
 ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပြီး နှစ်သိမ်းရ၏။ အသက်ကြီးရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံများ
 လာသည့်အခါ၊ ဘဝစုံလာသည်အခါ သူတို့လို ရေးနိုင်မှာပေါ့ဟု ကိုယ့်
 ကိုယ်ကို အားပေးရသည်။ နောက်ပြီး ဝတ္ထုရေးဖို့ လောမကြီးရန်၊ စာကို
 အောင် ဖတ်နိုင်ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရသည်။

ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစနှစ်များတွင် နိုင်ငံပေါင်းစုံက ဝတ္ထုတို
 ပေါင်းစုံကို ကျွန်မ ဖတ်ခွင့်ရသွားသည်။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်ဖော်ပြသော နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍသည်
 ကျွန်မတို့လို ဝတ္ထုတို အစုံဖတ်ချင်သူများအတွက် စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကဏ္ဍ
 တစ်ခု ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ညွန့်ကြူး၏ နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတို ပေါင်း
 ချုပ်ကို ဖတ်ရသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ 'ပိုးမွေးသလိုမွေးခဲ့ပါသည်' ဟူသော
 ဝတ္ထုတိုကလေးကို ကျွန်မ အလွန်စွဲလမ်းခဲ့၏။ ဝတ္ထုရေးသူမှာ သီရိလင်္ကာ
 နိုင်ငံသားဟု ထင်သည်။ သစ္စာမရှိသော ချစ်သူကို လက်စားချေရာတွင်
 စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး လက်စားချေခဲ့သည်။ ဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ်
 ချက်က မကောင်းဘူးဟု ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောစရာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ
 ကတော့ ဝတ္ထု၏ လှပမှုကို အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိလေသည်။ ဘယ်လောက်
 များ စိတ်ကူးကောင်းလိုက်သည် ဇာတ်လိုက်လဲ။ သူ့ အလုပ်လုပ်ရာ အထူ
 ဇီဝဗေဒ လက်တွေ့ ခန်းမှ တိုက်ဖျက်ပိုးကလေးတွေကို လူသတ်ခိုင်းခြင်း
 ဖြစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ထင်ထားသော အရာတစ်ခု အောင်မြင်စွာ ဖြစ်
 သွားသည်။ လူသတ်တရားခံမှာ သူ မဟုတ်ဘဲ တိုက်ဖျက်ရောဂါ ဖြစ်လေ
 သည်။

ထိုဝတ္ထုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမ၏ ဝတ္ထု
 တစ်ပုဒ် ရှိသေးသည်။ သစ္စာဖောက်နေကျသူ မိန်းမကို ရေလယ်တွင် သတ်
 ပစ်လိုက်သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး ဇနီး
 သည်ကို သတ်ဖို့ စိတ်ကူးပေါ်သည်အထိ ကြေကွဲ နာကြည်းစွာ ခံစားရသူ
 များ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဒေါသနှင့် သူတို့ နာကြည်းမှုသည် သူတို့ဘဝတွင်
 ဘယ်တော့မှ မေ့၍ရမည် မဟုတ်သော အမှားများကို ကျူးလွန်စေခဲ့သည်။

စာဖတ်သူက ထိုသူများ၏ နေရာတွင် အလိုလိုဝင်ရောက်သွားသည်။ သူတို့ခံစားချက်သည် စာဖတ်သူ၏ ခံစားချက်ဖြစ်သည်။ သူတို့အမှားသည် စာဖတ်သူ၏ အမှားဖြစ်သည်။ 'ရာဇဝတ်ဘေး' ဖြစ်ပြီး 'မလွတ်' ဟူသော ဝတ္ထုများနှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲပြားစွာ မျှဝေခံစားစေသော ထိမိသည်အရေးအဖွဲ့များ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မတွေ့သော ဝတ္ထုတိုများမှာ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျက်လန်ဒန်ကို ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာအဖြစ် သိခဲ့သည်။ 'ပင်လယ်ပုံပေ' ကိုသာ သိခဲ့သော ကျွန်မသည် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရသောအခါ ကနေဒါနိုင်ငံ နယ်စပ်သို့ ရောက်သွားသလို အအေးဒဏ်ကို နားလည်ခံစားခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုတော်တော်များများသည် စွန့်စားသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ၊ သေခြင်းနှင့် လူသား ရုန်းကန်သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ To Build A Fire ဝတ္ထုသည် စိတ်ခံစားမှုထက် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက ပို၍ အားကောင်းသည်။ သူ့စာဖတ်လိုက်များက ကြမ်းတမ်းသည်။ ရဲရင့်သည်။ သို့မှလည်း သဘာဝတရားကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူသားနှင့် သဘာဝတရား ရင်ဆိုင်ရာတွင် လူသားဘက်က အားနည်းချက်မှာ အမှားအယွင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအမှားအယွင်းကို သဘာဝက နှင်းပြီ လူသားကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်တွင် ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ကြသည်။ လူ့လောကကို နာကြည့်စွာ သရော်လိုလျှင်တော့ မိပါဆွန်းနှင့် ချက်ကော့စ်ကို ဖတ်သည်။ ယောက်ျား မိန်းမ နောင်ဖွဲ့မှုကို သရော်လိုလျှင်တော့ မိုရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်လေသည်။

အယ်လ်ဘာတို မိုရေးဗီးယားသည် ကျွန်မ သဘောကျစွာ လေးစားသော အီတာလျံ စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ လုံးချင်းဝတ္ထု "ရောမက မိန်းမပျက်" ကို ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဖတ်ရဖူးသည်။ ဝတ္ထုတိုကိုတော့ အသက်ကြီးလာမှ ဘာသာပြန်အဖြစ် ဖတ်ရသည်။ မိုရေးဗီးယားကို သိရသည်မှာ ဆရာနတ်နွယ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိုရေးဗီးယားသည် အိမ်

ထောင်သည် ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ သဘာဝကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ မိုရေးဗီးယား၏ ယောက်ျားများက လက်တွေ့ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လိမ်ညာလိုသည်။ သို့သော် ဖြောင့်မန်ကြသည်။ မိုရေးဗီးယား၏ မိန်းမများကတော့ အနုပညာကို ခံစားချင်ကြသည်။ အချစ်ကို သိမ်မွေ့စွာ ခံစားချင်ကြသည်။ ဤအကြောင်းကို မိုရေးဗီးယား၏ A Fine Sort of Love ဝတ္ထုတွင် တွေ့နိုင်သည်။ မိုရေးဗီးယား ရေးဖွဲ့လိုက်သော အခါ အချစ်သည် နားလည်ရခက်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် သိမ်မွေ့သော ခံစားမှုကို ပေါင်းစပ်ထားသော အရာဖြစ်လာသည်။ အချစ်သည် ရိုးစင်းသော တစ်သမတ်တည်းသော ခံစားမှုမဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သိမ်မွေ့ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လှုပ်ခတ်သော၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငြိမ်သက်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မထင်ရှားသော မြူကဲ့သို့ အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိုရေးဗီးယားသည် ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ လျှို့ဝှက်သော စိတ်သဘာဝကို ဖွဲ့နွဲ့ရာတွင် ပြောင်မြောက်၏။ ထိုလျှို့ဝှက်မှုမှာ ဘာလဲ။ စာဖတ်သူကို သူက တိုက်ရိုက်ပြောမသွားဘဲ ဝတ္ထုပြီးသည့်အခါ စာဖတ်သူက မျှဝေခံစားရအောင် သူဖန်တီးသည်။ ကျွန်မက မိန်းမဖြစ်နေလို့လား မသိ။ မိုရေးဗီးယား၏ မိန်းမများ နေရာတွင် ကျွန်မ အမြဲခံစားလို့ရသည်။ သူက ယောက်ျားဘက်က ခံစားချက်ဖြင့် ရေးသည်ဖြစ်စေ မိန်းမနေရာတွင် ကျွန်မဝင်၍ ခံစားနိုင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် တစ်ချိန်တည်းမှာ ယောက်ျားဘက်ရော မိန်းမဘက်ပါ နားလည်သူ ဖြစ်လာသည်။

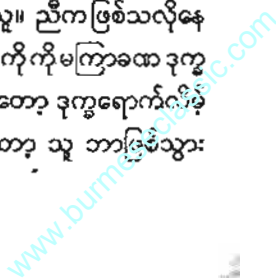
မိုရေးဗီးယား၏ နတ်ရုပ် (Fetish) ဟူသော ဝတ္ထုသည် သာမန်အားဖြင့် ပြီးစရာဝတ္ထုဟု ထင်ရသော်လည်း မိန်းမနှင့် ယောက်ျား အသွင်မတူမှုကို အလေးအနက်ဖြစ်စေသည်။ နတ်ရုပ်တွင် မိုရေးဗီးယားက ယောက်ျားနေရာမှ ရေးဖွဲ့သည်။ ထိုယောက်ျားသည် လက်တွေ့ကျသော မကွယ်ဝှက်သော စိတ်နှလုံးကောင်းသော လူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မက သူ့ဇနီးသည် နေရာသို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။ သူ့ဇနီးသည်၏ နာကြည်းမှု၊ မကျေနပ်မှုသည် ကျွန်ုပ်၏ ခံစားမှု ဖြစ်လာသည်။ နတ်ရုပ်ကြီးကို ထမင်းစားဖိတ်မိလောက်အောင် စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်ရသော ယောက်ျား၏ ခံစားချက်ကို ကျွန်ုပ်မနားလည်ပါသည်။ သို့သော် ရယ်စရာသဘောထားခံရသော မိန်းမ၏ နာကျင်မှုကိုလည်း ကျွန်ုပ်မ နားလည်သည်။ ထိုမိန်းမနေရာမှာ ကျွန်ုပ်မ ဝင်မိသောအခါ ဤအိမ်ထောင်သည် ကြာရှည်မှ ခြံပါမလားဟု ကျွန်ုပ်မ သံသယဖြစ်လာသည်။ မိမိအားနည်းချက်ကို အမှတ်မထင် ရယ်သွမ်းတတ်သော လင်ယောက်ျားသည် မိမိအပေါ် မည်မျှကြင်နာသည်ဖြစ်စေ၊ သစ္စာရှိသည်ဖြစ်စေ နာကြည်းဖွယ်ရာ သူစိမ်းတစ်ရပ် ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်မထင် အပြုအမူသည် အစွဲလမ်းကြီးသူအဖို့ တေးမှတ်စရာ နာကြည်းချက်များ ဖြစ်တတ်သည်။ နတ်ရုပ်ပြဿနာနှင့် မဆိုင်သော အခြားပြဿနာများ သူတို့မှာ ရှိလာလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်ုပ်မ ထင်သည်။

ဝတ္ထုတိုသည် လူ့သဘာဝကို ဖွဲ့ရာတွင် အသုံးပြုသော လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သုံးတတ်သူပေါ်မှာ မူတည်၍ ထိုလက်နက်၏ အစွမ်းသတ္တိ ကွာခြားပါလိမ့်မည်။

လူ့သဘာဝကို ဖွဲ့ရာတွင် အစွမ်းထက်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ရှိသေး၏။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာ ဆမ်းမားဆက်မော်မိ ဖြစ်သည်။ မော်မိ၏ ဝတ္ထုတိုများကို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ရှာတွေ့ဖတ်ရှုရသော်လည်း ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုနှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုအမျိုးအစား မညီသေးဘူးဟု ကျွန်ုပ်မ ထင်သည်။ စာရေးဆရာကျော်အောင်က မော်မိ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းပြီး ထုတ်ဝေသောအခါ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်မငယ်စဉ်က စွဲလမ်းပြီး နာမည်မမှတ်မိသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်

ပါဝင်သည်။ အနိုင်မခံ (Unconquered) ဟူသောဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုသည်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် လက်စားချေဝတ္ထုတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ့်တရားခံကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လက်စားမချောဘဲ သူ့သွေးသား ကလေးငယ်ကို ရေနစ်သတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် တရားခံဖြစ်သူ၏ စိတ်ကို လက်စားချေခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် အညှာအတာ ခရီးသလို ထင်ရသည်။ သို့သော် မိန်းကလေး၏ နေရာတွင် ဝင်၍ ရေးထားသောအခါ လူ့စိတ်သဘာဝ နာကြည်းကြေကွဲမှုကို အပြစ်တင်စရာ မမြင်တော့ချေ။ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားသည်အထိ စဉ်းစား၍ မပြီးသေးသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို အောင်နိုင်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ ရုံးနိမ့်ခြင်းနှင့် အောင်နိုင်ခြင်းအကြား ခြားနားမှုက ဘယ်လောက်ထူသလဲ။ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်သည် တစ်နိုင်တည်းမှာ ရုံးနိမ့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါသလား။ လူ့ဘဝတွင် မသိနိုင်သော အရာများစွာ ရှိသေးသည်။

မော်မိ၏ 'ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နံကောင်' ဝတ္ထုတိုကလေးကိုတော့ ကျွန်ုပ်မ ဇင်နာစွာ သဘောကျပြီးမိသည်။ ငွေတာရီ၏ 'ဆု' ဝတ္ထုထဲကလို ကောင်းစွာ လုပ်ပြီး ကောင်းတာ မခံစားရသော အဖြစ်မျိုးကို 'ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နံကောင်' တွင် ပြန်တွေ့ရသည်။ ငွေတာရီ၏ ဝတ္ထုမှ 'ဆု' ကို ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်မှုဖြင့် လက်ခံယူလို ရသေး၏။ 'ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နံကောင်' မှာတော့ ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်မှု ယုတ္တိဗေဒမှ လုံးဝကင်းလွတ်စွာ နာကြည်းရသော ခံစားမှုမျိုးဖြစ်သည်။ အစဉ်အဆက်က ကြားဖူးခဲ့သော 'ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နံကောင်' ပုံပြင်ကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သော သဘာဝ အကြောင်းတရား၊ သို့မဟုတ် ကံအကြောင်းတရား တစ်ခုခုကို သရော်သည့် ဝတ္ထုဟု ကျွန်ုပ်မ ခံစားလိုရပါသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်ကို စာရေးဆရာက ဝတ္ထုအစမှာ ပီပြင်အောင် ဖွဲ့သွားသည်။ အစ်ကိုက အလုပ်ကြီးစားသူ၊ စုဆောင်းတတ်သူ၊ စနစ်ကျသူ။ ညီက ဖြစ်သလိုနေသူ၊ အနာဂတ်ကို ခေါင်းထဲမထည့်သူ၊ အစ်ကိုကို မကြာခဏ ဒုက္ခပေးသူ၊ စိုးရိမ်ပူပန်စေသူ။ "မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်" ဟု အစ်ကိုက ဆူပူသတိပေးရသူ။ နောက်တော့ သူ ဘာဖြစ်သွား

သနည်း။ ကံကြမ္မာသည် အံ့ဩစရာ နာကြည်းစရာဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက ဆင်းဆင်းရဲရဲ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်စဉ် ညီဖြစ်သူက အလွန် ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုက ဒုက္ခရောက်၍ ရုန်းကန်အသက်ရှင်နေစဉ် ညီက ရွှေဘုံပေါ်မှာ အခန့်သား စံစား၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တိုးပွားနေသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် မော်မက ဘာကို ပြောချင်ပါသနည်း။ ကျွန်မ နားလည်လိုက်တာကတော့ နာကြည်းဖွယ်ရာ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်သည်။

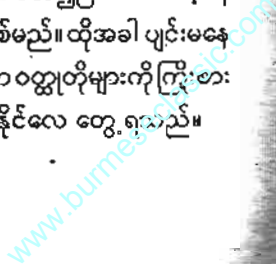
လူ့စိတ်ခံစားမှုကို ဖွဲ့နွဲ့ ရာတွင် ပိုင်နိုင်သော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ တစ်ဦး ရှိသေး၏။ ကက်သရင်း မင်းစံဖီးလ်ဒ် ဖြစ်သည်။ သူမသည် အမျိုး သမီးပီပီ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြောင်းအလဲကို အကွက်ကျကျ ဖွဲ့တတ်သည်။ ကက်သရင်း မင်းစံဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန် သိပ်မတွေ့ရပါ။ ကျွန်မပဲ ရှာဖွေမှု ညှဉ်းလှားမသိ။ ကျွန်မတွေ့ သမျှမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဝတ္ထုတိုတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုမှာ Bliss ဖြစ် သည်။ အဖြစ်အပျက် အထူးအဆန်း မပါ။ ဇာတ်လမ်းမပါ။ တစ်ညနေ ခင်းကလေးကိုပင် ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ညစာ အခမ်းအနား တစ်ခုသို့ တက်ရောက်လာသော သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ရှင် အမျိုးသမီး ကြားမှ ဆက်သွယ်မှု၊ ခံစားမှုကို အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးဘက်မှ ရေးဖွဲ့ ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုပြီးသွားတော့လည်း ဘာမျှဖြစ်မသွားပါ။ အိမ်ရှင် အမျိုး သမီးသည် သူ့ခင်ပွန်းကို မဆုံးရှုံးပါ။ သို့သော် သူမစိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ် နေသော စိတ်အလျင်များကို စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါခံစားအောင် ဆွဲ ခေါ်သွားသည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ဘာမျှမပါပါ။

ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ ဇာတ်ကောင်များသည် စာဖတ်သူရှေ့တွင် အကြာ ကြီး သရုပ်ဆောင်မနေရဘဲ တစ်ခဏသာ ဖြစ်သော်လည်း စာဖတ်သူ၏ စိတ်ထဲတွင် အကြာကြီး ဝင်ရောက်နေတတ်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အမေ ရိကန် ဝတ္ထုရေးဆရာ ဂျန်စတိန်းဗက်၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် (The Snake) တွင် ပါဝင်သော အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်မှာ နာမည်ပင် မပါဘူးဟု ထင် ပါသည်။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်း များ စွာ ရှိနေခဲ့၏။ ဂျန်စတိန်းဗက်ကို ဝတ္ထုရှည်များနှင့်သာ ရင်းနှီးရသူ ဖြစ်

သောကြောင့် သူ့ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်မအံ့ဩနေခဲ့သည်။ သူ့ ဝတ္ထုတိုကလေးသည် ကျွန်မကို လှည့်စားသော အတတ်ဖြင့် ပြုစားထား သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း။ သူတေ သန ဆရာဝန်ကလေးတစ်ဦးနှင့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ နောက် ဇာတ်ကောင်များမှာ ဆရာဝန်၏ အစမ်းသပ်ခံ ပူးများ၊ ကြွက်များ၊ ကြောင် နှင့် မြွေများ ဖြစ်သည်။ အဓိက တိရစ္ဆာန်မှာ မြွေ ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမ၏ သွင်ပြင်ကို ဖွဲ့ထားပုံက နည်းနည်း ထူးခြားသည်။ ဆံပင်က မည်းနက် သည်။ ပိန်ပိန်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးက မည်းနက်သည်။ အဝတ်အစားက မည်းနက်တောက်ပြောင်သည်။ ပို၍ထူးခြားသည်မှာ ဆရာဝန်၏ မြွေကို စယ်ယူသည်။ သို့သော် သူမက မြွေကို ယူမသွားပါ။ ဆရာဝန် ဆီမှာပင် ထားသည်။ ထိုမြွေမှာ အထီးဖြစ်သည်။ ထိုမြွေကို သူမက အစာကျွေးချင် သည်။ ဆရာဝန်ထံမှ ကြွက်ဖြူကလေးတစ်ကောင် ထပ်ဝယ်သည်။ ဆရာ ဝန်က မြွေသည် စားပြီးသည်မှာ မကြာသေးကြောင်း မဆာသေးကြောင်း ပြောလည်း မရ။ နောက်တော့ သူမဆန္ဒအတိုင်း ကြွက်ဖြူကလေးကို မြွေ လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက အားရကျေနပ်စွာ ကြည့် သည်။ ထိုနောက် ပြန်သွားသည်။ ဇာတ်လမ်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။ နောက် ဆုံး စာကြောင်းမှာ “အမျိုးသမီးကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့” ဟူသော စာကြောင်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ ကာလကြာရှည်စွာ ဝင်ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

ဝတ္ထုတိုများသည် ကျွန်မအတွက် ဖတ်၍ မကုန်နိုင်အောင် များပြား လှသည်။ ဘာသာပြန်ပေးကြသူ စာရေးဆရာများအား ကျွန်မကျေးဇူးတင် ရသည်။ ဘာသာပြန်ထားပြီးသား မတွေ့၍ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရလျှင် မြန်မာ ဘာသာလို မြန်ဆန်ချောမွေ့ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ဘာသာပြန်မည့်သူ နေိုသေး၍ဖြစ်စေ၊ ဘာသာပြန်ပြီး ဝတ္ထုကို ကျွန်မ မသိ၍ဖြစ်စေ စောင့်နေ မိလျှင် ကျွန်မတို့ အချိန်ကုန်ရုံသက်သက်သာဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ပျင်းမနေ အဲ ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဝတ္ထုတိုများကို ကြိုးစား ဖတ်ရလေသည်။ ဖတ်လေ ဝတ္ထုတွေက မကုန်နိုင်လေ တွေ့ရသည်။

ယခုခေတ်လူငယ်များ စာအလွန်ဖတ်ကြသည်ဟု လူကြီးသူမများ ပြောသံကြားဖူးပါသည်။ (စာဖတ်သူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူကြပါ။ တချို့က စာမဖတ်ရလျှင် မနေနိုင်၍ဖတ်သည်။ တချို့က ဝတ္ထုရေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖတ်သည်။ တချို့ကတော့ သူများကို ဝေဖန်နိုင်အောင် ဖတ်ကြသည်။ တချို့ကတော့ စာဖတ်ခြင်း၏ အရသာကို တခြားအနုပညာအရသာထက် ပို၍စွဲလမ်းသောကြောင့် ဖတ်ကြသည်။) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့သည် အမျိုးမျိုးသော ဝတ္ထုများ၊ ဝတ္ထုမဟုတ်သော စာများကို များစွာဖတ်ဖို့လိုသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဘယ်ဝတ္ထုကို ဖတ်သင့်သည်၊ ဘယ်ဝတ္ထုကို မဖတ်သင့်ဟု ဘယ်သူကမျှ ညွှန်ကြားရန် မလိုပါ။ မိမိအတွေ့အကြုံနှင့် မိမိအလိုလို ရွေးချယ်ဖတ်ရှုလာပါလိမ့်မည်။ မိမိလက်ခံနိုင်သည့်စာများ၊ မိမိလက်မခံနိုင်သည့်စာများကို အတွေ့အကြုံ စာဖတ်သက်ကာလက ရွေးချယ်ပေးပါသည်။ အရေးကြီးသည်က စာအုပ်များစွာ ဖတ်နေဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်တွေထဲတွင် မိမိမည်သည့် စာအုပ်ကို ဖတ်သင့်သည်ဟူသော သတိပေးချက်မျိုး အမြဲပါဝင်လေ့ရှိပါသည်။

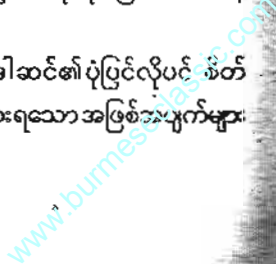
ကျွန်မကို ဘယ်စာရေးဆရာ အကြိုက်ဆုံးလဲဟု မေးလာတိုင်း ကျွန်မ ဖြေရသော်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာမျိုးစုံကို တတ်နိုင်သမျှ ဖတ်သူ ဖြစ်ပြီး အကြိုက်ကလည်း အမျိုးစုံပါသည်။ စာရေးဆရာများကလည်း အမျိုးစုံလှသည် မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာများ၊ အမေရိကန် စာရေးဆရာများ၊ ပြင်သစ်စာရေးဆရာများ၊ ရုရှား စာရေးဆရာများ၊ ဂျာမန် စာရေးဆရာများ သူတို့အားလုံး အလွန်တော်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာများချည်း ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်တိုင်း ဝတ္ထုရေးချင်စိတ်နှင့် ဝတ္ထုရေးရမှာ ကြောက်သောစိတ်သည် အမြဲတွဲနေတတ်၏။ ဝတ္ထုရေးချင်စိတ်မှာ အားကျစိတ်ကို အခြေခံပြီး ရေးရမှာ ကြောက်သောစိတ်မှာ ရှက်ရွံ့အားငယ်စိတ်ကို အခြေခံပါသည်။ စာရေးသူတိုင်းသည် ကိုယ်သမိုင်းကို ကိုယ်တိုင်ရေးနေကြသူများဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်အလွန်ကြီးပါသည်။ ထိုတာဝန်ကို ကျွန်မတို့သည် ဝုဏ်သိက္ခာဖြင့် ရင်းရမည်။ ထိုဝုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ကျွန်မတို့ဖတ်သော စာအုပ်များက ပေးအပ်ပါလိမ့်မည်။ [ကလျာ၊ ၁၅၅၄ ဇေလ]

စွဲလမ်းခဲ့ရသော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများအနက် ကျွန်မ စတင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် ဝတ္ထုမှာ ဆရာမောင်ထင် မြန်မာပြန်သော ဂါလီဗာ၏ ခရီးစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက ထိုဝတ္ထုကို စွန့်စားခန်းဝတ္ထုအနေဖြင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှု ရသကို လိုချင်သောကြောင့် စာအုပ်ပြီးအောင် ကြိုးစားဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မနှင့် အင်္ဂလိပ်နာမည်များ တော်တော်စိမ်းနေပါသေးသည်။ ယခုအချိန်အထိလည်း ဇာတ်လမ်းနှင့် အဖြစ်အပျက်များကိုသာ မှတ်မိလျက် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင် (ဇာတ်လိုက်) အမည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့ပါ။ ငယ်စဉ်တုန်းကလည်း မမှတ်မိဘူးဟု ထင်သည်။ ဆရာမောင်ထင်က “မောင်တောင်ကြီး” ဟု (လူသေးသေးကွေးကွေးကလေးများအမြင်ဖြင့်) ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ တိုင်းပြည်များကိုလည်း နာမည်မမှတ်မိ။ လီလီပွတ် နိုင်ငံဆိုတာကိုတော့ ခေါ်ရတာ လွယ်ကူလို့လား မသိ။ လူပုကလေးများ၏ တိုင်းပြည်ဟု မှတ်မိနေခဲ့သည်။

ဇာတ်လိုက် သင်္ဘောပျက်ပြီး လူပုသေးသေးကလေးများ၏ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ခါစ ရှုခင်းကိုတော့ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေပါသေးသည်။

ထိုဝတ္ထုသည် ကျွန်မအတွက်တော့ အန်ဒါဆင်၏ ပုံပြင်လိုပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ဇာတ်လိုက် တွေ့ကြုံခဲ့စားရသော အဖြစ်အပျက်များ

သည် ကျွန်မအနေဖြင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်
 လှသော လူသားကလေးများ၊ လူ့ဘီလူးကြီးများ စသည်ဖြင့်
 ကြည့်ရုံတင် တွေ့နိုင်သော အရာများကို စာတ်လိုက်က
 သို့သော် သူတို့ပြောစကားများ၊ သူတို့၏ စိတ်ထားများက
 အပြင်လောကမှ လူများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယုတ်ညံ့မှု၊ ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ကောက်ကျစ်မှု၊ ဘဝင်မြင့်မှု၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ရှုတ်ချအထင်
 သေးမှု၊ သေးသိမ်မှု စသည်တို့ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။

ဂျိနာသန် ဆွစ်ဖ်တန်နှင့် ဆရာမောင်ထင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ
 သည် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု၏ အရသာကို စတင်စွဲမက်ခဲ့ရပါသည်။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ အသိပညာအဆင့်အတန်းနှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်
 ကို တိုးတက်မြှင့်မားလာအောင် နိုင်ငံတကာ စာပေက ပြုပြင်ပေးနိုင်သည်
 ဟု ကျွန်မ သိလာသည်။ လူသည် မိမိလက်ရှိ ကျင်လည်ရင်ဆိုင်နေရသော
 ဘဝအပြင် အခြားဘာတွေ့ရှိသေးသနည်းဟူသော မေးခွန်းကို အမြဲမေးချင်
 တတ်သည်။ မိမိမှတစ်ပါး အခြားသော လူမျိုးများ ဘာတွေ့ဖြစ်ပေါ် လုပ်
 တိုင်နေသနည်းဟူသော မေးခွန်း၏ အဖြေမှာ နိုင်ငံခြား စာအုပ်စာတမ်းများ
 တွင် ရှိသည်။ နိုင်ငံတကာ စာပေ၏ ပထမ လှေကားထစ်ကိုလည်း ဘာသာ
 ပြန် ဆရာများက ဖန်တီးပြုလုပ်ပေးကြသည်ဟု ကျွန်မ သဘောပေါက်လာ
 ခဲ့ပါသည်။

“ဂါလီဗာ၏ ခရီးစဉ်” ဝတ္ထုနောက်တွင် ကျွန်မဆက်ဖတ်ဖြစ်သော
 ဝတ္ထုမှာ မိုးဝေ မြန်မာပြန်သည့် အိုလီဗာတွစ်စ်ဖြစ်သည်။ အမှန်က ကျွန်မ
 သည် မောင်ထင်ထက် ပို၍ပင် မိုးဝေကို (စာအရ) သိကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။
 မိုးဝေ၏ တင်မောင်ဆွေ ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျခဲ့သည်
 မဟုတ်လား။ သို့သော် အိုလီဗာတွစ်စ်ကို ဖတ်ရန် ကျွန်မမှာ လုံလောက်
 သည့် ဥပေက္ခာစိတ်ဓာတ် မရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဆင်းရဲ
 နွမ်းပါးသော ကလေးများကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သနားကရုဏာသက်
 မိတတ်ပါသည်။

ရွှေဒေါင်း၏ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများ ဖတ်ရသောအခါမှာတော့
 ဘာသာပြန်စာပေ၏ အရသာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနှစ်သက်နေပြီဖြစ်

သည်။ ကျွန်မသည် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ဝပ်ဆင်ကို စွဲလမ်းသလို ဦးစံရှား
 နှင့် ဦးသိမ်းမောင်ကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ ထို့ပြင် အာဂါထာခရစ်စ်တီ
 ၏ စုံထောက်ကြီး ဟာကျူလီပိုင်ရိုးကိုလည်း သဘောကျလာခဲ့သည်။ လျှို့
 ဝှက်သည်းဖို စုံထောက်ဝတ္ထုများ၏ ဆွဲဆောင်မှုသည် ကျွန်မအပေါ်တော်
 တော် အင်အားကြီးခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ဝန်ခံရပါမည်။

လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုများတွင် ယနေ့တိုင် ကျွန်မ သတိရနေသော
 ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာနှင့် မူရင်းဝတ္ထုအမည်ကို ကျွန်မ
 မမှတ်မိပါ။ ဘာသာပြန်သူက မောင်သက်နောင်ဖြစ်ပြီး ဘာသာပြန်အမည်
 မှာ “အိပ်မက်အကျဉ်းသားများ” ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုအဖွင့်သည် အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် (အိပ်မက်ထဲတွင်) အိမ်ကြီး တစ်
 အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ ရှုခင်းများမှာ သစ်
 ပင် ချုံနွယ်များ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည့်အခါ
 ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် မသွားရန် အားတင်း
 ၏။ သို့သော် မမြင်နိုင်သော အင်အားတစ်ခုက သူမကို နောက်မှ တွန်းပို့
 လျက် ရှိသည်။ သူမ စိတ်ချောက်ချားစွာ ငြင်းဆန်လျက်ကပင် သူမ၏ ခြေ
 လှမ်းများ အိမ်ဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့သွားနေကြသည်။ ထို့နောက် သူမသည်
 အိပ်မက်မှ ဖြုန်းခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်မက်ကြောင့် သူမ တစ်နေကုန်
 စိတ်လှုပ်ရှားထိတ်လန့်လျက် ရှိသည်။ သူမသည် ထိုအိပ်မက်အကြောင်း
 တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အလွန်အမင်း ပြောချင်၏။ မပြောသင့်ဘူးဟုလည်း
 ထင်သည်။ သို့သော် သူမ မနေနိုင်။ သူမ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဖွင့်
 ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသည်။ စိတ်
 ညှိုးငယ်ချောက်ချားခြင်းလည်း မရှိတော့။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ တစ်စုံ
 တစ်ရာသည် ဆွဲယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်ကင်းသွားသည်။ တကယ်လည်း
 အိပ်မက်သည် သူမထံမှ အခြားတစ်ယောက်သို့ ကူးစက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 (တစ်လပြည့်သောအခါ/ သို့မဟုတ် တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါလည်း ဖြစ်
 နိုင်ပါသည်။) ဒုတိယလူသည် အိပ်မက်ကို ဆက်မက်သည်။ သူကတော့
 အိပ်မက်ထဲမှာ (ပထမအမျိုးသမီးကြီးထက်) ပို၍ ခရီးရောက်သည်။ အိမ်

ကြီး၏ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့ထိ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် သူ လန့်နိုးသွားသည်။ သူက နောက်တစ်ယောက်ကို အိပ်မက်အကြောင်း ဖွင့်ပြောမိသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် အိပ်မက်သည် တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ ကူးစက်သွားသည်။

ငင်းအိပ်မက်များကို ချုပ်ကိုင်အမိန့်ပေးသူတစ်ဦး ရှိသည်။ သူသည် သူ၏ စိတ်ဉာဏ်အတတ်ဖြင့် အိပ်မက်များကို မက်စေပြီး တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူ့အဓိက မက်စေချင်သူထံသို့ ရောက်အောင် အမိန့်ပေးလျက်ရှိသည်။ ထိုအဓိကလူမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ကို ပေးသူမှာ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ နာကြည်းမှုနှင့် လက်စားချေမှုကို ကျွန်မတို့ တဖြည်းဖြည်း သိလာရသည်။ သူသည် ဆရာဝန်ကို အိပ်မက်ဖြင့် သတ်ရန် ရည်ရွယ်သည်။

ဝတ္ထုသည် တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီး တော်တော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။ ထိုဝတ္ထုဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်မသည် တော်တော်နှင့် မအိပ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အိပ်ပျော်သွားလျှင် အိပ်မက် မက်မှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

Telepathy, super natural စသည့် ဖြစ်ရပ်များသည် မယုံချင်စရာလည်း ကောင်းပြီး ယုံချင်စရာလည်း ကောင်းနေပါသည်။

နောက်ထပ် ဆန်းကြယ်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိသေးသည်။ Daphne du Maurier ၏ Don't look Now ဟူသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ မောင်မိုးသူက ဘာသာပြန်ပူးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုသည်လည်း parapsychology ဆိုင်ရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု၏အဆုံးတွင် ကျွန်မ ကြက်သီးထဲသွားသည်ကို ယခုထိ မှတ်မိနေသေးပါသည်။ Don't look Now အမည်ဖြင့်ပင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်မ ထိုရုပ်ရှင်ကို မကြည့်ရပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်မဖတ်သော စာအုပ်အမျိုးအစားများ နှလင်းမှာ ငြားလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မနှစ်သက်မြတ်နိုးသော စာအုပ်များလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲလာပါသည်။

AJ Cronin ၏ ဝတ္ထုများကို ဆရာထင်လင်းတို့ ကျေးဇူးဖြင့် နှစ်သက် လာခဲ့သည်။ “တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း” ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသည်

အခါ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲသို့ ပြင်ပမှ တစ်စုံတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာသလို လေးပင်စွာ ခံစားရသည်။ ထိုလေးပင်မှုသည် ယခုထိ မပျောက်ကွယ်သေးပါ။

အဓိက ဇာတ်ကောင် လူငယ်လေး၏ အမည်မှာ Paul ဟု ထင်ပါသည်။ Paul ၏ ဖခင်မှာ လူသတ်မှုဖြင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျနေသည်။ Paul သည် သူ့ဖခင် မသတ်ကြောင်း အထောက်အထားများ ရှာဖွေပြီး ထိုအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တောင်းဆိုသည်။ သူ၏ ဆန္ဒပြမှုများမှာ သူ၏ ဇွဲကောင်းမှုကြောင့် လူထုပရိသတ်ဆီ ကူးစက်သွားသည်။ သူသည် နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်သွား၏။ သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော ဖခင်သည် တကယ်လည်း လူသတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ မှားယွင်းစွာ အပြစ်ပေးခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးမှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျနေသော သူ့ဖခင် ပြန်လွတ်လာသည်။ သူနှင့် သူ့မိခင်က သူ့ဖခင်ကို ပျော်ရွှင်စွာ နွေးထွေးစွာ သွားရောက် ကြိုဆိုကြသည်။

သို့သော် သားနှင့် ဖခင် တွေ့ဆုံခန်းမှာ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည့် နွေးထွေးလှုပ်ရှားသည့် မျက်ရည်များ၊ ပွေ့ဖက်ပြီးရယ်မှုများ မရှိ။

နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး သားကို ချစ်မြတ်နိုးသော ဖခင်အား မျှော်လင့်နေသည့် Paul သည် ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်ပြီး အေးစက်သော လူကြီးတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာသော ထောင်ဒဏ်သည် Paul ၏ ဖခင်အား လုံးဝပြောင်းလဲပေးလိုက်ပြီ။ ဖခင်၏ နူးညံ့မှုများကို နာကြည်းမှုများက ကြမ်းတမ်းအောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။ ဖခင်၏ မျှော်လင့်ချက်များကို ဒေါသကပယ်ဖျက်ပေးလိုက်သောအခါ အခဲမကျောမှုများ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ပြင် ဘဝတူ ထောင်သားများကပင် သူ့အား ရိုင်းစိုင်းအောင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် Paul နာကျင်ရသလိုပင် ကျွန်မ နာကျင်ခဲ့ရပါသည်။ မှားယွင်းစွာ အပြစ်ဒဏ်ပေး ခံရမှုကြောင့် သူ့မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကုသပေးရမည်နည်း။ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ကုသမည်နည်း။ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဥတ္တရအလင်း” ကို ဖတ်ပြီးသည်အခါ ကျွန်မသည် ဖြင့်မြတ်သော

သတင်းစာတိုက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရန် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများ လိုအပ်သည် ဟု နားလည်ခဲ့ရသည်။ ဇွဲကောင်းဖို့၊ ခေါင်းမာဖို့ မည်မျှလိုအပ်သည်ကို နားလည်ရသည်။ “ဥတ္တရအလင်း” ကိုဖတ်ပြီးမှ “ကွီ” ကို ကျွန်မဖတ်ရပါသည်။

ကွီသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ (ယခုတိုင်) ခိုဝင်လျက် ရှိသည်။ Queed ၏ မူရင်းစာရေးဆရာ Henry Sydnor Harrison ကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှပင် မကြားဖူးပါ။ ဘာသာပြန်သူ ကျေးဇူးကြောင့်သာ ဤမျှ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မ သိခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကွီ” သည် မည်မျှကျသည့်ဖြစ်စေ၊ မည်မျှပင် လူမှုရေး မကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ “ကွီ” ကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ “ကွီ” ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် ကျွန်မအတွက် စံပြပင် ဖြစ်သည်။ “ကွီ” ၏ စိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုသည် ကျွန်မ အားကျအတုယူစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကွီ၏ ခေါင်းမာမှု၊ ဇွဲကောင်းမှု၊ ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြမှုသည် ကျွန်မအား ခေါင်းမာအောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ငတ်မွတ်မှု၊ နှမ်းပါးမှု ဆိုတာကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတန်ဖိုးထားသော အရာမှာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပဲ ဖြစ်သည်။ “ကွီ” ကို ဘယ်သူမှ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ မရ။ ထို့အတူ ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်စည်းစိမ်ချမ်းသာကမျှ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ မရစေရ။ ထိုယုံကြည်ချက်သည် ကျွန်မရင်မှာ ယခုတိုင် ခိုင်မြဲလျက် ရှိပါသည်။ ယုတ်ညံ့မှု အမျိုးမျိုး၊ အမနာပ စကားအမျိုးမျိုး၊ သိက္ခာမတည်ကြည်မှု အမျိုးမျိုး အကြားတွင် ကျွန်မတို့ ရဲရဲမြဲမြဲနှင့် မတ်မတ်ရပ်တတ်ဖို့ ကွီက သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတာ ဘာလဲ။ ထိုအဖြေသည် ကွီထံမှာ ရှိပါသည်။

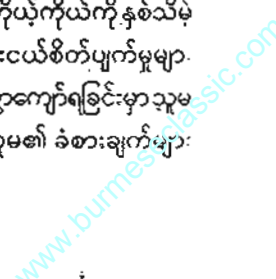
နောက်ထပ် ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းနေသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိသေးသည်။

ဆရာကျော်အောင် မြန်မာပြန်သော “အမှောင်ခေတ်မှ ချစ်သူများ” ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာ အမည်မှာ ချက်ကိုစလိုဗက်အမည်ဖြစ်၍ အခေါ်ရခက်သောကြောင့် ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ ဝတ္ထုအမည်ကတော့ (အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်) “Romeo and Juliet and the Darkness” ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်ကလေးနှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုအောက်ခံအချိန်မှာ နာဇီခေတ် ဖြစ်သည်။ ဂျူးလူမျိုးများကို စီမံကိန်းဖြင့် အပြုလိုက် အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်းနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ Paul ဟူသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်သည် အက်စသာ ဟူသော ဂျူးမလေးတစ်ယောက်ကို သူတို့စက်ချုပ်ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှာ ဝှက်ပေးထားခဲ့သည်။ သယ်ကျော်သက် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်၏ သတ္တိ၊ သူတို့၏ အချစ်၊ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ငဲ့ညှာစွန့်လွှတ်မှုတို့ကို ကျွန်မ လေးစားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။ နာဇီအစိုးရကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ချင်သော ကောက်ကုတ် စဉ်းလဲသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ စက်ဆုတ်စွာ မြင်တွေ့ရသည်။ သိလိနှင့် အက်စသာအတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ကျွန်မတို့အများ တတ်နိုင်မှာလဲ။ လောကတွင် လူလူချင်း ညှဉ်းဆဲသော နိုင်လိုမင်းဆတ် စနစ်များ ရှိနေသမျှတော့ ကျွန်မတို့သည် အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖယ်ရှား၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ဇာတ်သိမ်းသည် ရင်ထုမနာကြေကွဲစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမှောင်ခေတ်မှ ချစ်သူများလိုပင် ကျွန်မကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စေသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိပါသည်။ ၎င်းမှာ “အန်ဖရန်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း” ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်စလုံးသည် ဂျာမန်နာဇီများ၏ ရက်စက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော ကလေးများအကြောင်း ချည်း ဖြစ်သည်။ အန်ဖရန်က ဖတ်စသောထက် ပို၍ ငယ်ပါသည်။ အန်ဖရန်၏ အသက်သည် ဆယ့်နှစ်နှစ် ဆယ်သုံးနှစ်ခန့်ဟု ထင်သည်။ အန်ဖရန်က ပို၍သာသည့် အချက်မှာ နေ့စဉ် မွေးနေ့လက်ဆောင်ရသော မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတွင် နေ့စဉ် ဖြစ်အပျက်များကို ရေးမှတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်၏ စာအုပ်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားမှုများနှင့်အတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်နိုင်မြဲသော ယုံကြည်မှုများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အားငယ်စိတ်ပျက်မှုများလည်း ရှိပါသည်။ သူမ၏ စာအုပ် (မှတ်တမ်း) ကလေး ကမ္ဘာကျော်ရခြင်းမှာ သူမအရေးအသား ကောင်းမွန်လွန်း၍ မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ ခံစားချက်များ

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကိုဖတ် ရသည့်အခါ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် အန်ဖရန့် ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းမှာ အန် ဇာရီ ရိုးသားဖြောင့်မှန်မှု၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှု၊ နားမလည်မှုတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

စာအုပ်များစွာ ဖတ်လာရင်းနှင့် ကျွန်မသည် ဝတ္ထုအတတ်ပညာ၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ ဝတ္ထုနောက်ခံ၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ ဝတ္ထုအဓိပ္ပာယ်၏ ဆွဲ ဆောင်မှု တို့ကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်လမ်း ၏ ဆွဲဆောင်မှုထက် ဇာတ်ကောင်၏ ဆွဲဆောင်မှုက ကျွန်မကို ပို၍ ဖမ်းချုပ် ညှို့ဝင်ထားနိုင်သည့်အခါမှာတော့ ကျွန်မသည် ထိုဇာတ်ကောင်များလို ပီ ပြင် ပေါ်လွင်သော ဇာတ်ကောင်များ ဖန်တီးချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာတော့ သည်။

ကျွန်မ စွဲလမ်းနှစ်သက်သော ဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်မရင်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိနေတတ်သည်။ ဂျွန်စတိန်းဗက်၏ ဂျော့ဂျီနှင့် လင်နီ (မောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်သော “တို့ပိုင်တဲ့မြေ”) သည် ကျွန်မ ရင် ထဲမှာ ကြာမြင့်စွာ ခိုဝင်နေခဲ့၏။ လင်နီသည် ကျွန်မ ဇာတ်ကောင်ဖွဲ့ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့မိသော ဇာတ်ကောင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်၊ အသိဉာဏ် ဘာမှ စွဲမက်ဖွယ်၊ အားကျဖွယ် မရှိသော ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနံ့နံ့သော၊ ထုံအသော၊ ဉာဏ်ထိုင်းသော၊ လူကောင်ကြီးမား သော လင်နီသည် ကျွန်မအား အံ့ဩရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ သည်။

“တို့တွေ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ပိုင်တဲ့အခါ” ထိုစကားသည် ကျွန်မ ရင်ထဲသို့ လှုပ်ခတ်စွာ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အိမ်ဟူသော နားခိုရာ နေရာ ကလေးအတွက် ဂျော့ဂျီနှင့် လင်နီသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ သည်။ သူတို့ အိမ်ပိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ကျွန်မ နာကျင်စွာ ရိုက်စားမိသည့် အချိန်အထိ သူတို့ နှစ်ယောက်က အိမ်နှင့် ယုန်ကလေးတွေအကြောင်း နှော်လင့်ကာ အိပ်မက်မက်ဆဲ။ “ယုန်ကလေးတွေကို ငါဘယ်လို ထိန်းရ မယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးကွ ဂျော့ဂျီရ”။ ထိုစကားမျိုးကို တကယ်စိတ်အား ထက်သန်စွာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောသည့်အခါတိုင်း လင်နီကို ကျွန်မ သဘောရသည်။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ မွန်မြတ်သန့်စင်သော ပေါင်း

ဇာတ်လမ်းစာအုပ်များ၊ တွယ်တာမှုသည် အံ့ဩစရာ၊ ကြည်နူးစရာ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းစာ အဖွင့်မှ ဇာတ်လမ်းအဆုံးအထိ ကျွန်မအား ထူးဆန်းစွာ တွယ်တာမှု ပေး သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

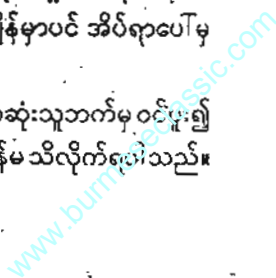
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တည်ရှိသော အခြားဇာတ်ကောင် များမှာ “ပါရီကျဆုံးခန်း” ဝတ္ထုမှ ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သည်။

“ပါရီကျဆုံးခန်း” ကိုမဖတ်မီ “စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး” ကို ကျွန်မဖတ် ပေါ်သည်။ ကျွန်မသည် “စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး” ထဲက ဇာတ်ကောင်များ ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မစွဲလမ်းခဲ့ပါ။ “နာတာရှာ” ကိုလည်း ကျွန်မ မချစ်။ “အွန်ဒရေ” ကိုလည်း ကျွန်မ မချစ်ပါ။ ကျွန်မ သဘောကျသည်က “ပီယာ” ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပီယာသည်ပင်လျှင် ကျွန်မကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မဆွဲ ဆောင်နိုင်ပါ။

“စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး” မှာ ကျွန်မ ယခုတိုင် မေ့မရသော အခန်းတစ်ခု တည်းသာ ရှိသည်။ မင်းသားလေး “အွန်ဒရေ” သေဆုံးခန်း ဖြစ်ပါသည်။

အွန်ဒရေသည် စစ်မြေပြင်တွင် အမြောက်ထို သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အမြောက်ဆန်ထဲသော အခိုက်အတန့်ကျမှသာ ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်ဝင် စားမိပါသည်။ ခိုက်မှာ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားသည့် အွန် ဒရေ၏ အားမာန်၊ မျှော်လင့်မှု၊ အားလျှော့ အရှုံးပေးမှု အားလုံးကို ဇာတ်ဝင် ခန်း တစ်ခန်းတည်းဖြင့် ကျွန်မ နားလည်ရသည်။ အွန်ဒရေသည် အိပ်ပျော် နေသလိုပင် မျောနေသည်။ အွန်ဒရေ၏ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ သေမင်းက ရောက်လာသည်။ သေမင်းက အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဖွင့် သည်။ အွန်ဒရေက ကြောက်လန့်ချောက်ချားစွာပင် ရှိသမျှ အင်အားကလေး ဖြင့် အခန်းတံခါး သည်ဘက်မှ တွန်းထားသည်။ တစ်ဖက်မှ သေမင်းက သည်ဘက်သို့ တွန်းဖွင့်နေသည်။ အွန်ဒရေသည် သေမင်း ဝင်မလာနိုင် သော တွန်းလှန်ရင်းနှင့် နောက်ဆုံးမှာ သေမင်းကို အရှုံးပေးလိုက်ရ၏။ သေမင်းက ဝန်ခံ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိပ်ရာပေါ်မှ အွန်ဒရေ ငြိမ်သက်စွာ သေဆုံးသွားသည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသည့်အခန်းကို သေဆုံးသူဘက်မှ ဝင်ဖူး၍ နေရာတာ ခက်ခဲလှပါလားဟု ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်မ သိလိုက်ရပါသည်။

“ပါရီကျဆုံးခန်း” ဝတ္ထုကိုတော့ အီလျာအာရင်ဘတ်က ရေးသားပြီး ဆရာမြသန်းတင့်ကပင် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပါသည်။ ထိုဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ဆရာမြသန်းတင့်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ War And Peace က တော်လိမ္မော်တိုင်း၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သောကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါလျက်၊ လူတိုင်းစွဲလမ်းနှစ်သက်စွာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖတ်နေကြပါလျက် ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ “ပါရီကျဆုံးခန်း” ကိုပို၍ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေရပါသလဲ။ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မ ထပ်ကာ ထပ်ကာ မေးမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ နောက်ခံ Background ၏ မြင်ကွင်းကွာခြားမှုကြောင့်ဟုသာ ကျွန်မ ကောက်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“ပါရီကျဆုံးခန်း” ထဲက ဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေသော ဇာတ်ကောင်များပဲ ဖြစ်သည်။ အာဇာနည်ကို မက်မောသော “ပေါတက်စ်”၊ ယိမ်းယိုင်လွယ်သော “လူဆန်း”၊ ပန်းချီအနုပညာနှင့် သဘာဝကိုသာ နားလည်၍ လူတွေနှင့် နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားသော “အွန်ဒရေ”၊ လူပီသစွာ ကြီးပွားချမ်းသာလိုပြီး နိုင်ငံရေးကို ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုဖြင့် ကြီးကိုင်နိုင်သည့် လေယာဉ်စက်ရုံများပိုင်ရှင်ကြီး “ဒက်ဇာ”၊ ပစ္စည်းခဲအလုပ်သမားများဘက်မှ ဝင်ရပ်သော အင်ဂျင်နီယာ “ပီယာ”၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကြောင့် တပြည်းဖြည်း ခေါင်းမာစွာ စိတ်ဓာတ်ပိုပြင်းထန်လာသော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် “မစ်ရှော”၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အာဇာနည်ထက် ပို၍ တန်ဖိုးထားသော “ဒင်းနိုစ်”။ နိုင်ငံရေးကို နားမလည်ဘဲ မိမိဘဝကလေး သာယာချမ်းမြေ့ဖို့ကိုပင် မျှော်လင့်ကြီးစွာ ရုန်းကန်နေရသော ဖြူစင်သည့် “ဂျင်းနက်”။ ငြိမ်းချမ်းရေးဟူသော စကားကို အထပ်ထပ် ရေရွတ်နေပြီး တကယ်တမ်းတော့ သွေးကြောင့်သူသာ ဖြစ်သည့် ဝန်ကြီး ဝိလဟဒ်၊ အားလုံးသည် ကျွန်မ အနှစ်နှစ်အလလ ရင်းနှီးခဲ့သော ကျွန်မ၏ အိမ်နီးချင်းများ သဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

သပိတ်တွင် သေဆုံးသွားသော အလုပ်သမားလေး “ဂျင်းနော့” ၏ မိခင်သည် ငါ့၏ အမေလိုပင် ခွန်အားရှိသော မိခင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဇာတ်ကောင်များအားလုံး၏ နေရာတွင် ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ခံစားနိုင်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “အီလျာအာရင်ဘတ်” သည် ထိုဇာတ်ကောင်

များအားလုံး၏ နေရာတွင် သူ တစ်လှည့်စီ ပူးဝင်ပြီး ရေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှေ့တန်းမှာတုန်းက ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုကို အသက်ပေး ကာကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ အခု သူတို့ကတော့ ပါရီမြို့ကြီးကို စွန့်သွားကြပြီ”

ထိုစကားသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ နာကျင်မှုများ ဝင်ရောက်နိုင်အောင် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

ဇာတ်ကောင်များအားလုံး စုစည်းလိုက်သောအခါ ဝတ္ထုတစ်ခုလုံး၏ ဇာတ်လိုက်သည် ပါရီမြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းသည် တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ပရိသတ်အတွက် အစသာ ဖြစ်သည်။ ပါရီမြို့ကြီးသည် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေနေပြီဟု “အီလျာအာရင်ဘတ်” က ပြောသည်။ တကယ်လည်း ထိုထက်မက ဆုံးရှုံးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ သူ့ကို ပြန်လည်ဆေးကုသပေးရမည်။ မည်သည့်ဆေးဝါးဖြင့် ကုသခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ သမိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာ၍ မရသော အခန်းကဏ္ဍ ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့၊ နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံ ပြန်လည်ကျန်းမာလာဖို့ မြို့သူမြို့သား၊ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ ဖြောင့်မန်ကြီးစားမှု၊ ခွဲသတ္တိ ခေါင်းမာမှုများ လိုအပ်သည်။ ထို့အပြင် အချိန်ကာလလည်း များစွာလိုသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ပြန်လည်ကျန်းမာလာဖို့ ဘယ်အချိန်မှာ ကုသမှုပေးရမလဲဟူ၍ မေးခွန်းမှာ မေးစရာပင် မလိုပါ။ လက်ရှိအခြေအနေ၊ လက်ရှိ အချိန်အခါသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟူ၍ ပါရီကျဆုံးခန်းဝတ္ထုထဲတွင် အီလျာအာရင်ဘတ်က ဖော်ပြထားသည်ကို ကျွန်မရင်ထဲ ခုထိ စွန့်စစ်နေဆဲ ရှိပါသည်။

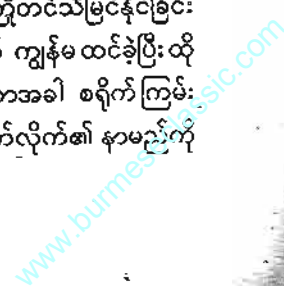
[ကလျား၊ ၁၉၉၄ ဇွန်လ]

ကျွန်မ စွဲလမ်းခဲ့သော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ

ကျွန်မ စွဲလမ်းခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများအနက် စာရေးဆရာမ အိပ်ဖန် ဒူမောရီးယား၏ ဝတ္ထုများသည် စွဲလမ်းမှုကာလ အကြံအစည်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဝတ္ထုများကိုတော့ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်း နှစ်သက်စွာ အထပ်ထပ် ဖတ်ခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ ဇာတ် ကိစ္စတည်ဆောက်မှုသည် သိမ်မွေ့စွာ လျှို့ဝှက်ပြီး ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း တွင်း ဖတ်ပြီဆိုလျှင် ဝတ္ထုဆုံးမချင်း စာအုပ်မှ အာရုံမလွဲချင်လောက် အောင် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်လေ့ ရှိပါသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်မ ဖတ်မိသော စာအုပ်မှာ 'Jamaica Inn' ဖြစ်၏။ နှုတ်ဆိုးနှင့် လူကောင်း၊ တည်ကြည်သိမ်မွေ့သူနှင့် ပရမ်းပတာ ဆိုးသွမ်းသူ။ နှစ်ဆန်ကျင်ဘက်များ၏ လျှို့ဝှက်မှုကို 'ဂျမေကာအင်း' ဝတ္ထုဖြင့် ကျွန်မ အထင်သိဆွင့်ရခဲ့သည်။ မေရီယယ်လင် (Mary Yellan) ၏ နေရာမှာ ကျွန်မ အောက်နေပြီး မေရီ အဒေါ်၏ ယောက်ျား ဂျော့(စ်) မာလင်း၏ ရက်စက် ခြမ်းကြုတ်မှုကို အထင်အရှား မြင်နေရသော်လည်း ဂျော့(စ်) မာလင်းထက် အောက်ကျစ်သိုသိပ်သော လူသတ်သမားကိုတော့ ကြိုတင်သိမြင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဂျော့(စ်)၏ ညီကို လူလိမ်လူကောက်အဖြစ် ကျွန်မ ထင်ခဲ့ပြီး ထို လူသည် တဖြည်းဖြည်း ရပ်လုံး ပိပြင်ထင်ရှားလာသောအခါ စရိုက်ကြမ်း ချစ်ပြီး နှလုံးသား နူးညံ့သူ ဖြစ်လာသည်။ (ထိုဇာတ်လိုက်၏ နာမည်ကို

တော့ ကျွန်မ မေ့နေပါသည်။) သို့သော် ကျွန်မကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖမ်းစားထားခဲ့သော ဇာတ်ကောင် (Characters) မှာ မေရီ ဦးလေးလည်း မဟုတ်၊ ဦးလေး၏ ညီလည်း မဟုတ်ဘဲ အလွန်လျှို့ဝှက်သို့သိပ်စွာ ရက်စက်သော သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်နေသည်။ မင်းသားခေါင်းစွပ်သောဘီလူး၊ သိုးရေခွံကို ခြံထားသော ဝံပုလွေ စသည်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ကူညီတတ်ဟန်ရှိသော လူများ၏ နောက်ကွယ်က ကောက်ကျစ်မှုကို ကျွန်မသိလိုက်ရသော အခါ မေရီထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားသလိုပင် ကျွန်မ ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။

ဒက်ဖနီ ဒုမောရီးယားသည် မိမိ၏ဇာတ်ကို မိမိ ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းချုပ်သွားနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူမ၏ ဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်မတို့ အာရုံထဲသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် တော်တော်နှင့် ပြန်မထွက်ဘဲ ကျန်နေခဲ့တတ်သည်။ ကျွန်မ၏ စာရေးချင်စိတ်ကို ပိုမိုပြင်းပြလာအောင် တွန်းအားပေးသော စာရေးဆရာများတွင် သူမသည် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုစာရေးဆရာမ၏ အခြားဝတ္ထုများကို သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေဖတ်ရှု ဖြစ်ပါသည်။

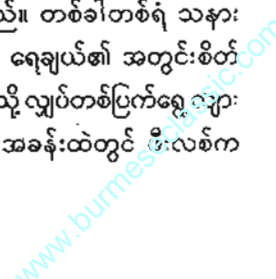
ဒုတိယမြောက် ကျွန်မဖတ်ရသော ဝတ္ထုမှာ "My Cousin Rachel" ဖြစ်၏။

"My Cousin Rachel" မှာတော့ ရက်စက်ကောက်ကျစ်သည်ဟု ထင်ရသော လှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။

စာရေးဆရာမသည် ယောက်ျားဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ဘက်က ပူးဝင်၍ ရေးသားထားသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပါသည်။ အဓိက ဇာတ်ကြောင်းပြောသူမှာ ဖီးလစ်(ပ်) ဟူသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖီးလစ်၌ အမ်ဘရို(စ်) (Ambrose) ဟူသော အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ရှိသည်။ အမ်ဘရို(စ်) သည် သူ၏အဆုတ်အားနည်းမှုကြောင့် အိတလီသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခိုက်မှာ သူတို့၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ရေချယ်ဟူသည့် အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့သည်။ ရေချယ်သည် မုဆိုးမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရေချယ်ကို အလွန်စွဲမက် မြတ်နိုးသွားသော အမ်ဘရို(စ်) သည်

ရေချယ်ကို လက်ထပ်ယူကာ အိတလီမှာပင် နေထိုင်ခဲ့၏။ သိပ်မကြာမီ မိလစ်ထံသို့ အမ်ဘရို(စ်)က စာတွေ့ ရေးလာသည်။ သူ နေမကောင်းကြောင်း၊ ပြင်ထန်ဆိုးရွားသော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကိုခံစားနေကြောင်း၊ ရေချယ်က ဆေးတိုက်နေကြောင်း စာရေးသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖီးလစ်ကို သူ့ထံလာဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ ဇနီးသည် မိမိအား အဆိပ်ခပ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု သူ ဖွင့်ပြောသည်။ ဖီးလစ်သည် ချက်ချင်းပင် အိတလီသို့ လိုက်သွားသည်။ သို့သော် သူရောက်သည့်အချိန်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ သေဆုံးနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ အမ်ဘရို(စ်) သည် ဦးဆောက်ကျူးမာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ကြောင်း ဖီးလစ် သိရသည်။ သို့သော် ဖီးလစ်က မယုံ၊ ရေချယ်သည် မိမိအစ်ကိုကို သေကြောင်းကြိုသူဖြစ်ရမည် ဟု စွပ်စွဲသည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က သက်သေပြစရာလည်း မရှိ၊ မည်သူမှ လည်း သူ့ကို မယုံကြပေ။ အစ်ကို၏ စာတစ်စောင်တွင် ရေချယ်သည် ထေမယောက်ျား လက်ထက်မှာလည်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမဲ့စွာ ဖောက်ပြန်ခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲထား၏။ သို့သော် အံ့သြဖို့ကောင်းစွာပင် ဖီးလစ်သည် ရေချယ်အား မြတ်နိုးစုံမက်စွာ ချစ်မိသွားသည်။ ဖီးလစ်သည် မိမိတို့ မိသားစုနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို ရေချယ်အား ဆင်ပေး၏။ မိမိအား လက်ထပ်ပါလျှင် အကြောင်း တောင်းပန်၏။ သို့သော် ရေချယ်က ငြင်းခဲ့သည်။ မကြာမီ ရေချယ်သည် စိတ်ကုန်၍ ရှေ့နေဖြစ်သူနှင့် တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံသည်ကို ဖီးလစ် သိရသည်။ သိပ်မကြာမီ ဖီးလစ်လည်း အစ်ကိုလိုပင် နေထိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ဖီးလစ်ကိုလည်း ရေချယ်ကပင် ဆေးများ တိုက်သွားခဲ့သည်။

ထိုဇာတ်လမ်းသည် လျှို့ဝှက်စွာ လှပသောကြောင့် အလားတူ ဇာတ်ကြောင်း ဇာတ်အိမ်များစွာ မှီငြမ်းရေးသားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ နှစ်ထဲသို့ စောစီးစွာ ဝင်ရောက်ခဲ့သော ရေချယ်လောက် ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရေချယ်သည် လှပသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သနားကြင်နာတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ရက်စက်သည်။ ရေချယ်၏ အတွင်းစိတ်သည် အကောင်းမှအဆိုး၊ အဆိုးမှ အကောင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရွေ့လျားနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ရေချယ်၏ အခန်းထဲတွင် ဖီးလစ်က

ဝင်ရောက်ရှာဖွေသောအခါ ဖီးလစ်ဘာတွေတွေ့မလဲဟု ကျွန်မစိတ်စော
 ခဲ့ရသည်။ အဆိုတစ်ခုအတွင်းတွင် အဆိပ်ရှိသော သစ်စေ့များကိုတွေ့ရ
 သောအခါ ကျွန်မသည် ရေချယ်အား အမှန်းကြီး မှန်းမိသည်။ ထိုအချိန်
 မှာ ရေချယ်က အန္တရာယ်ရှိ၍ အသုံးမပြုသင့်သေးသော တံတားကို ဖြတ်
 သန်းသွားမည်ဟု ကျွန်မသိရသောအခါ ဖီးလစ်က သတိမပေးလိုက်ဘဲ
 တမင်လွှတ်ပေးလိုက်သည်ကို ကျွန်မဝမ်းသာခဲ့မိသည်။ ရေချယ် ထွက်
 သွားပြီးနောက် ဖီးလစ်ထပ်တွေ့သည်က အဆိပ်မဲ့သော သစ်စေ့များ၊ ရှေ့
 နေထဲပေးသော အပြစ်မဲ့ စာတစ်စောင်နှင့် မိမိတို့ရှေ့နေထံ လက်ဝတ်
 လက်စားများ ပြန်လည်အပ်နှံသောစာ၊ ထို့ပြင် အီတလီသို့ ပြန်တော့မည့်
 အကြောင်းကြားစာ။ ထိုသက်သေများကို တွေ့ရသောအခါ ဖီးလစ် တုန်
 လှုပ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရေချယ်သည် တံတားမှ မတော်တဆ
 ထိခိုက်မှုဖြင့် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ရေချယ်သည် ဖီးလစ်၏လက်ပေါ်မှာတင် သေဆုံးသွားသည်။ ဖီးလစ်
 ကို အမ်ဘရို (စ်) ဟု ယောင်ယမ်းတမ်းတ ခေါ်သွားသည်။ ထိုဝတ္ထုကလေး
 သည် ကျွန်မအား ကာလများစွာ ညှို့ယူထားခဲ့၏။ ဝတ္ထု၏ ဇာတ်သိမ်း
 ကလေး အလွန်လှပပါသည်။ ရေချယ်သည် အမ်ဘရို (စ်) ကို အသက်နှင့်
 ထပ်တူ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်လား၊ သို့မဟုတ် ဖီးလစ်ကိုပင် ကရုဏာကြီးစွာ
 ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်လား၊ ရေချယ်သည် အမ်ဘရို (စ်) သေဆုံးမှုအတွက်
 အပြစ်ရှိသည်လား၊ သို့မဟုတ် အမ်ဘရို (စ်) သည် တကယ်ပင် ဦးနှောက်
 ကျွမ်းမာဖြင့် သွေးရိုးသားရိုး သေဆုံးသွားခဲ့သည်လား၊ ဒက်ဖနီ ခုမောရီးယား
 သည် ကျွန်မတို့ သိချင်သော မေးခွန်းများကို အတိအကျ ဖြေမသွားခဲ့ပေ။
 ရေချယ်သည် အပြစ်ရှိသူလည်း ဖြစ်နိုင်၍ အပြစ်မဲ့သူလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
 သူမ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း သူမအား မကြာခဏ မေးခဲ့ကြသည်ဟု
 ကျွန်မ သိရပါသည်။ “ကျွန်မ မသိပါဘူး” ဟု သူမ ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ “တစ်ခါ
 တစ်ခါ ရေချယ်ဟာ တကယ်အဆိပ်ခပ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တစ်
 ခါ တစ်ခါ တော့လည်း မခပ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မ အတိအကျ ထင်
 မြင်ချစ်မေးနိုင်ပါဘူး” ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေချယ်ကတော့ ကျွန်မရင်ထဲသို့
 လျှို့ဝှက်မှုများကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီ။ ရေချယ်ထံမှ လျှို့ဝှက်မှုများသည် ဇာတ်

ကောင် ရေးဖွဲ့မှုအတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား သင်ကြားပေးခဲ့
 ပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၏ ဝတ္ထုအတတ်ပညာကို ကျွန်မ လေ့လာခဲ့သည်။
 လူတစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ် ပဋိပက္ခကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် ဒက်ဖနီသည်
 အလွန် သိမ်မွေ့ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ဥပမာ ရီဘက်ကာ (Rebecca) ကို
 အလွန်ချစ်သော အထိန်းတော်ကြီး မစ္စစ်ဒင်ဗာ၏ အတွင်းစိတ်ကို အပြင်
 မှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်စေခဲ့သည်။ ဇာတ်လိုက်အမျိုးသမီးကလေး (ကျွန်မ
 မှာမည် မမှတ်မိတော့ပါ) ၏ ရီဘက်ကာနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားချက်
 အပြောင်းအလဲကို ကျွန်မတို့အား ပီပီရီရို မဗွစ်ဋ္ဌာန်ကျကျ လက်ခံစေနိုင်
 ခဲ့သည်။ ဇနီးဟောင်း ရီဘက်ကာကို မိမိ၏ ခင်ပွန်း အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်
 ဟု ထင်နေစဉ်က ရှိခဲ့သော မိန်းကလေး၏ သိမ်ငယ်စိတ်၊ ဝမ်းနည်း နာ
 ကျင်စိတ်၊ ခင်ပွန်းအပေါ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်များသည် ရီဘက်ကာ
 ညီ မိမိခင်ပွန်းကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်း
 ပြောင်းလဲသွား၏။ မိမိခင်ပွန်းထက်ပင် မိမိ ခွန်အားတွေ ရှိလာသလို ခံစား
 ရသည်။ ခင်ပွန်း၏ ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်၍ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးဖို့
 အင်အားတွေ ပြည့်စုံလာသည်။ ထိုစိတ်နှစ်ခု၏ အပြောင်းအလဲကို ကျွန်မ
 တို့ အခက်အခဲမရှိ နှစ်သက်စွာ လက်ခံခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မနှစ်သက်သော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရှိသေး၏။
 ဇာရေးဆရာ ဂျွန်ဖောင်း (လ်) (စ်) (John Fowles) ရေးသားသော The
 Collector ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်သေးသော လူတို့၏
 အတွင်းစိတ် ဆန်းကြယ်မှုများ၊ စွဲလမ်းမှုများကို ထိုဝတ္ထုဖြင့် ကျွန်မ စတင်
 သိတတ်စားခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် သူတို့နိုင်ငံမှာလောက် အရာဝတ္ထုများ စုဆောင်း
 သူ သိပ်မရှိသော်လည်း တံဆိပ်ခေါင်း စုဆောင်းသူများ၊ တောကောင်တို့၏
 ဦးနှောက်များ စုဆောင်းသူများ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း စုဆောင်းသူများတော့
 ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုပစ္စည်းစုဆောင်းမှုအတွက် ကျွန်မ အံ့ဩ
 ချော့လှပါ။ ကျွန်မတို့ ကလေးဘဝကပင် လိပ်ပြာသေကလေးတွေတွေ့
 ချင် စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ကာ သိမ်းဆည်းခဲ့ဖူးသည်။ ပိုးစိမ်းကောင် ဟု

ဆီသော တောင်ပံနှင့် ပိုးကောင်ကလေးများကို ဖန်ပုလင်းထဲမှာ ထည့်၍ အလှကြည့်နေခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်က မိမိနှင့် မျိုးစုတူ အခြားလူတစ်ယောက်ကို အလှကြည့်ရန် စိတ်ဖြင့် စုဆောင်းထိန်းသိမ်းခဲ့ လိမ့်မည်ဟုတော့ ဘယ်တုန်းကမျှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မတွေးမကြည့် ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာကို လှပဆန်းကြယ်စွာ ရေးဖွဲ့လိုက်သော The Collector ဝတ္ထုသည် ကျွန်မအား စိတ်ပညာဝါသနာပါစေရန် ပထမဦး ဆုံး ဆွဲဆောင်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတွင် အဓိကဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်ပဲ ပါဝင်၏။ စုဆောင်းသူ Collector နှင့် အစုဆောင်းခံရသူဖြစ်သည်။

သာမန်မထင်မရှား (အနည်းငယ် နှမ်းပါးသည့်) လူတစ်ယောက်၊ ဘဝ မှာ ယစ်မှူးစရာ ဘာမှ အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့သော လူတစ်ယောက်၊ ထိုလူသည် လိပ်ပြာ၊ ပိုးကောင် အစု စုဆောင်းသည့် ဝါသနာ ရှိသည်။ အံ့ဆွဲသေတ္တာ ကလေးများထဲမှာ အမျိုးအစား ခွဲခြားသိမ်းဆည်းထားတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် (အမည်မှာ မိရန်ဒါဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်) ကို အလွန်အမင်း နှစ်သက် စွဲ လမ်းသွားသည်။ ထိုမိန်းကလေး အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်မှာ လမ်း၌ စောင့် ကြည့်လေ့ ရှိသည်။ ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကို သတိမထားမိ။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း ထိုမိန်းကလေးအပေါ် စွဲလမ်းမှု အတိုင်းအဆ ပိုမိုကြီးမား လာကာ မိန်းကလေးကို ခိုးယူထိန်းသိမ်းရန် ကြံစည်တော့သည်။ မိန်း ကလေးကို တင်ဆောင်ရမည့် ကား၊ မိန်းကလေး အော်ဟစ်ရုန်းကန်ခွင့် မရအောင် အသုံးပြုရမည့် မေဆေး (အိသာ) ဆွတ် လက်ကိုင်ပဝါ၊ ထိန်း သိမ်း ထားရမည့် ရှေးဟောင်းအိမ် စသည်တို့ကို ကြိုတင်စီစဉ်ထား၏။ ထို နောက် မိန်းကလေးကို မေဆေးဖြင့် ကားတင်ဆောင်သွားသည်။ မိန်း ကလေးကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးထားသည်။ သို့သော် မိန်းကလေး ထွက် ငြွေ၍ မရအောင် အခန်းတံခါး သော့ခတ်ခြင်း၊ ကြိုးဖြင့်တုပ်ခြင်း စသည် အကြမ်းအားများတော့ မတတ်သာ၍ ပြုလုပ်ရသည်။ သို့သော် မိန်းကလေး အား လက်တွဲဖြင့် မရိုးမသား ထိကိုင်မှုပင် မရှိပေ။ မိန်းကလေးက ပထမ တွင် သူ့ကို ကြောက်ရွံ့သည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း ဤလူမှာ ထူးဆန်း

သော စိတ်ရှိကြောင်း သိလာသောအခါ ကြောက်ရွံ့ခြင်းထက် စိတ်ဝင်စား ခြင်းက များလာသည်။ မိန်းကလေးသည် ဤလူ၏ ကြောင်တောင်တောင် စိတ်ကူးနှင့် အပြုအမူများကို သိလာပြီး သူ့ကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်း၍ အိမ် ကြီးမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ မိမိ နေမကောင်းဟန်ဆောင်ခြင်း၊ အစား မစားဘဲ နေခြင်း၊ အလစ်တွင် ထိုလူကို အသေသတ်ရန် အားထုတ် ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် နည်းမျိုးစုံ ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် ထိုလူ၏ လက်က မလွတ်ခဲ့ပေ။ နောက်တော့ မိန်းကလေး တကယ်ပင် နေမကောင်း ဖြစ် လာသည်။ မိန်းကလေးက မိမိ၏ ဝေဒနာ မသက်သာသဖြင့် ဆရာဝန်နှင့် ကုသရန် တောင်းပန်၏။ သူ့က ဆေးဆိုင်မှ ဆေးဝယ်ပြီး မိန်းကလေး အား ကုသသည်။ ဝေဒနာသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုပိုဆိုးလာ၏။ သူ ဆရာ ဝန်ထံ သွားရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့ပြစ်မှုကြောင့် အဖမ်းဆီးခံရပြီး မိန်းကလေးနှင့် ဝေးရမှာ ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် သူ ပြန်ပြန်လာရသည်။ မိန်းကလေးက သူ့အဖမ်းမခံရအောင် မိမိဘာသာ စိတ်တူသဘောတူ လိုက်လာသည်ဟု ပြောပေးပါမည်။ ဆရာဝန်သာ ခေါ် ဆေးပါဟု တောင်းပန်၏။ သို့သော် ထိုလူသည် ဆရာဝန်၏ မျက်လုံးများ နှင့် ရင်ဆိုင်ရချိန်တွင် ရှိသမျှ သတ္တိတွေ့ ပျောက်ဆုံးကုန်ကာ လက်လျှော့၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေး သတိလစ်လိုက် ပြန်သတိလည်လိုက်နှင့် ဝေဒနာ ခံစားနေရချိန်တွင် သူ့က အနီးမှာ တတ်စွမ်းသရွေ့ ဆေးဝါးများ ဖြင့် ကုသပြီး ယုယုယယ ပြုစုနေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တော့မခေါ်။ သည်လို နှင့်ပင် နောက်ဆုံး မိန်းကလေး သေဆုံးသွားသည်။

မိရန်ဒါ သေဆုံးသွားသောအခါ ထိုလူသည် ဘဝမှာ ဘာမှ အတွယ် အတာ မရှိတော့ဟု သူ့ကိုယ်သူ သဘောပေါက်သည်။ မိရန်ဒါ၏ အလောင်း ကို ဆံပင်ဖြီးသင်ပေးသည်။ မိန်းကလေးကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်သော အခါ မိန်းကလေး၏ ပွင့်ဟနေသော နှုတ်ခမ်းများမှာ လှုပ်ရှားတော့မယောင် နိုင်သည်။ သူသည် မိန်းကလေး မသေသေးဘူးဟုပင် ထင်ကာ မှန်တစ်ချပ် ဖြင့် သွေးရှူးသွေးတမ်း စမ်းသပ်ကြည့်သေး၏။ သို့သော် မိန်းကလေးက သေသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းများ ပြီးသော ခြင်းစား ပြုပြင်ပေး၏။ ဘယ်လိုမှ မရ။ ထို့နောက် မိန်းကလေးကို မြေတိုက်

ထဲမှာ အိပ်ရာပြင်ဆင်၍ လဲလျောင်းထားလိုက်သည်။ မိန်းကလေး ကြိုက်နှစ်သက်သော ပန်းများကို မိန်းကလေး၏ ခေါင်းရင်းမှာ ထားမည်။ မိမိ၏ ကျွေးလွန်မှုအဖြစ်မှန်ကို ရဲအဖွဲ့အား အသိပေးသည့် စာတစ်စောင် ရေးမည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ် မိမိ သတ်သေမည်။ မိမိတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတော့မည်။ ဤစိတ်ကူးများအတိုင်း သူ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် စတင်ကြိုးစားသည်။ ဤကြိုးစားမှု အောင်မြင်သွားလျှင် ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်မ သည်မျှ စွဲလမ်းမိမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူ့ မြို့ထဲသွားသည့် အခိုက်အတန့်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဖျတ်ခနဲ သတိထားလိုက်မိသည်။ ပထမတော့ မိရန်ဒါဟုပင် ထင်လိုက်သည်။ မိရန်ဒါ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု တဆဲတည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးသည် မိရန်ဒါနှင့် အလွန်ဆင်သော အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသွားသည်။ မိရန်ဒါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆနှင့် အတူတူလောက် ရှိပြီး မိရန်ဒါကဲ့သို့ပင် လှပသော ဆံပင်များ ရှိသည်။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူ၏ စိတ်ကူးများ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ နောက်မိန်းကလေး (မာရီယန်ဟု သိရသည်) ကို ပထမ မိရန်ဒါလိုပင် သူ စုဆောင်းရန် ကြိုးစားပြန်လေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆင်တူသည့် အချက်များ မတူကွဲပြားသည့် အချက်များကို နှိုင်းယှဉ် လေ့လာခွင့် ရမည်ဖြစ်၍ သူ တက်ကြွစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

ဝတ္ထုသည် ထိုနေရာမှာ အဆုံးသတ်သွားပါသည်။ ထိုအဆုံးသတ်ကြောင့်ပင် ကျွန်မ ထိုဝတ္ထုကို စွဲလမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုအပြီးသတ်သည့်တိုင် အဖြစ်အပျက်မှာ မပြီးဆုံးသေးပါ။ ထိုလူ၏ ထူးဆန်းသော စုဆောင်းမှု ဝါသနာကို ကျွန်မ ဆက်၍ သတိရနေခဲ့သည်။ ထိုဝါသနာ၏ အစ ထိုစိတ်ခံစားမှု၏ အစ၊ သူ၏ ကလေးဘဝ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်မ ပြန်လည်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ရူးသွပ်မှုနှင့် သာမန်ဖြစ်မှု၊ စိတ်ဖောက်ပြန်သူနှင့် စိတ်မန်ကန်သူ ထိုနှစ်မျိုးတို့၏ အကြား ခြားနားသည့် နံရံက ပါးပါးကလေးသာ ဖြစ်သည်။ လူတို့၏ စိတ်သည် အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုနံရံကလေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်ကွယ်နေတတ်

သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်လာ၏။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာကို ကုသရန် ဆေးနည်းများစွာ ရှိသလောက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာကို ကုသရန် ဆေးနည်းများ နည်းပါးနေသေးသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝအဖြစ် အပျက်များသည် သူ၏ ကြီးပြင်း ရင့်ကျက်မှု၊ ဝါသနာ၊ စရိုက်တို့ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးသည်။ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ခြင်းနှင့် ကုသခြင်း အတတ်ပညာ အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိအောင် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်ခဲ့နိုင်သည်ဖြစ်၍ ယခုချိန်ထိ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် စွဲလမ်းစွာ ပြန်တွေးနေမိသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မ အံ့ဩချီးကျူးစွာ လေးစားရသော စာရေးဆရာမှာ ဆမ်းမား ဆက်မော် (မိ) ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုအတွင်း အနှစ်အရသာနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ၏ The Razor's Edge ဝတ္ထုကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ကောင်စရိုက် ရေးဖွဲ့မှု ပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ Of Human Bondage ကို ပို၍ နှစ်သက်စွဲလမ်းရပါသည်။

The Razor's Edge ဝတ္ထုတွင် လူ့ဘဝ၏ တန်ဖိုးအစစ်အမှန်ဟာ ဘာလဲဟု စာဖတ်သူကို မေးခွန်း မေးထားသလို ခံစားရသည်။ ကျွန်မတို့ နက္ခဘာသာလူမျိုးများ နားလည်ထားသော အမှန်တရားနှင့် ထိုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်များ လည်ထားသော အမှန်တရားမှာ နီးစပ်သည်ဟု ကျွန်မ ဆင်သည်။ Supernatural နှင့် Meditation ကို မော် (မိ) စိတ်ဝင်တစား ခံသောကြောင့် ကျွန်မ အံ့ဩမိပါသည်။

"Of Human Bondage" ကတော့ မော် (မိ) ၏ တစ်ပိုင်းတစ်စ အတ္ထုပ္ပတ္တိဟု သိရသည်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်သည် မော် (မိ) လိုပင် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ဇာတ်ကောင်သည် ရုပ်လုံးကြွလျက် ပီပြင်နေသည်။ ဝတ္ထုအစ အဖွင့်မှာ ကတည်းက ကိုးနှစ်အရွယ် ဇာတ်ကောင် ဖီးလစ်ကလေး

ကို ကျွန်မ ကရုဏာသက်စွာ တွယ်တာခဲ့ရသည်။ သူ့မိခင်သည် ကလေးမီးဖွားပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဖခင်သည် မိခင်ထက် စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် မိဘမဲ့ ကလေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ သူသည် မွေးရာပါ ခြေတစ်ဖက် မသန်စွမ်းသူ ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းမှုသည် သူ့ကျောင်းသားဘဝကို အခက်အခဲ များစွာ ပေးခဲ့၏။ အခြားကလေးများ၏ သရော်လှောင်ပြောင်မှုများ၊ အနိုင်ကျင့်မှုများကို သူ မတန်တဆ ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ့ကို မွေးစားစောင့်ရှောက်သူမှာ သူ့ဖခင်၏ အစ်ကို (သင်းအုပ်ဆရာ) ဖြစ်သည်။ ဖီးလစ်သည် သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်ရင်း ခရစ်တော်၏ အဆုံးအမကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သစ္စာတရားသာ မြဲမည်ဆိုလျှင် တောင်ကြီးတွေကိုပင် ရွှေ့ပြောင်းပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု သော စကားကို သူ တွေ့သွား၏။ သူ ထိုစာဖတ်ပြီးနောက် သူ့ဦးလေးကို မေးကြည့်သည်။ 'သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ ရေးထားရင် အဲဒါ အမှန်ပဲပေါ့' ဟု ဦးလေးက ပြော၏။ ဖီးလစ်သည် ညစဉ် ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းပြီး သစ္စာဆိုသည်။ သူ၏ မသန်စွမ်းသော ခြေတစ်ဖက် အကောင်းပကတိ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ထိုဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပါ။ ဘုရားသခင်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ ယုံကြည်မှုများအပေါ် သူ့ကိုယ်တိုင် သံသယ ဖြစ်လာသည်။

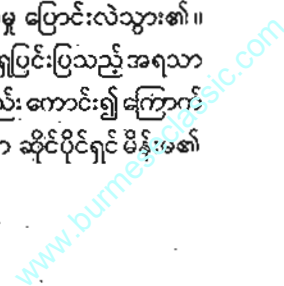
သူသည် ဘဝအတွက် အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ပျက်အားငယ်ရသူ၊ အကြိမ်ကြိမ် လဲပြိုခဲ့သူ၊ သို့သော် အကြိမ်ကြိမ် မတ်မတ်ရပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အလွန် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရသော မီးလဲဒရက် (ဒ်) ကြောင့် သူ့ဘဝ အကြိမ်ကြိမ် ပြိုကွဲခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူသည် အလွန်စိတ်ရင်းဖြောင့်မှန် ဖြူစင်သူ ဖြစ်၍ မီးလဲဒရက် (ဒ်) ဘဝကို တည်မတ်ဖို့ ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် အလိုဆန္ဒကြီးမားပြီး သစ္စာကို အလေးမထားတတ်သူ မီးလဲဒရက် (ဒ်) သည် ဖီးလစ်၏ ဓတနာနှင့် မထိုက်တန်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး အခန်းများတွင် မီးလဲဒရက် (ဒ်) လေလွင့်ကာ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါ ခံစားနေရစဉ် ဖီးလစ်သည် မိတ်ဆွေကောင်း ပီသစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ သို့သော် မိုက်မဲသော မီးလဲဒရက် (ဒ်) သည် ဖီးလစ်ပြန်သွားသော ညနေခင်းများတွင် သူမ၏ မဖွယ်ရာသော အသတ်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကို ပြန်လုပ်နေသည်ကို ဖီးလစ်

သိရသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့အလွန်အမင်း ချော်ကဲချားထိတ်လန့်သွား၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့စကားကို နားမထောင်ရတာလဲ၊ ဒါ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား။ မင်းကြောင့် လူတွေအားလုံး ရောဂါ ကူးထိပြီး ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်” ဟု ဖီးလစ်က ဆူပူသည့်အခါ မီးလဲဒရက် (ဒ်) က ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးနေခဲ့သည်။ “ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ သောက်နားတွေဟာ ကျွန်မအပေါ် တစ်ခါမှ ကောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့တို့အတွက် ကျွန်မ ထည့်စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး။”

ဖီးလစ် ဆရာဝန်ဘွဲ့ မရသေးမီ ငွေတွေ ဆုံးရှုံးသွားသည့် အခိုက်အတန့်၌ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေရသည့် အခန်းများတွင် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သနားကရုဏာကြီးစွာ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မအား နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆွဲဆောင်နေသည့် ဇာတ်ကောင်မှာ ဖီးလစ်မဟုတ်။ ဖီးလစ်၏ အလွန်စေးနဲသော ဦးလေးနှင့် ဖီးလစ်၏ သစ္စာမရှိသော မီးလဲဒရက် (ဒ်) သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထူးခြားစွာ ခိုင်မာသော စရိုက်ပိုင်ရှင် ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဇာတ် (မိ) ၏ ဇာတ်ကောင်များသည် အပြင်လောကမှ လူများ၏ စရိုက်ကို ဖန်တီးစွာ ကိုယ်စားပြုသည်။ အပြစ်ကင်းမဲ့သူ၊ ကောက်ကျစ်သူဟု တစ်သတ်တည်း သတ်မှတ်ခဲ့ခြား၍ မရ၊ ဖီးလစ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖခင်ထားရစ်ခဲ့သည့် မိမိအမွေ (ငွေကြေးအနည်းငယ်) ကို မျှော်လင့်ကာ အဆုတ်ရောဂါသည် ဦးလေး မြန်မြန်သေဆုံးမသွား၍ စိတ်ပျက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်နေသည်။

H.E Bates ၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရသောအခါမှာတော့ ဘာမျှ မဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်များထဲမှ ဆန်းကြယ်သော လူ့စိတ်သဘာဝကို ကျွန်မပို၍ နားလည်လာရသည်။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော Love For Lydia ကို ကျွန်မ ငယ်စဉ်က နှစ်သက်ခဲ့ရသော်လည်း Bates ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်မ၏ စွဲလမ်းနှစ်သက်မှု ပြောင်းလဲသွား၏။ သူ့ဝတ္ထုတိုများမှာ မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုတိုများလိုပင် စူးရှပြင်းပြသည့် အရသာမရှိသည့် သူ၏ မိန်းမဇာတ်ကောင်များမှာ ချစ်စရာလည်း ကောင်း၍ ကြောက်မက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ The Station ဝတ္ထုထဲက ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိန်းမ၏

စရိုက်သည် ကျွန်မအား မကြာခဏ သတိရစေလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ ထရပ်ကားမောင်းသမား လူငယ်နှင့် သူမ လျှို့ဝှက်စွာ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကြသည့် အခန်းတွင် ထိုမိန်းမ၏ ရိုးဖြောင့်သော စိတ်နှင့် အလိုရမ္မက်ကို ကွဲပြားစွာ မြင်တွေ့ရ၏။ စားသောက်သူ ဖောက်သည်များ ပြန်သွားသည့်အခါ သူမ၏ဆိုင်ကို မီးမှောင်ချလျက် မှောင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်တတ်သော ထိုမိန်းမ၏ ထူးခြားချက်ကြောင့် သူမ ပြုမူခဲ့သော အပြစ်အနာအဆာများ တဖြည်းဖြည်း မှိန်ပျောက်သွားသည်။ ထိုထူးခြားမှုကြောင့်ဖြင့် ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပါသည်။ မထူးခြားသော အပြစ်အပျက်နှင့် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ဇာတ်ကောင်စရိုက်တို့ကိုပင် စာဖတ်သူ စွဲလမ်းအောင် Bates က Dialogue များဖြင့် ဆွဲဆောင်တတ်သည်။ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက် ပြောသော စကားနှင့် အခြားဇာတ်ကောင်တစ်ယောက် ပြောသော စကားများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု တွေ့ချိတ်လျက် စာဖတ်သူအား ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး၏ ထူးခြားမှုကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေတွေ့အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်၏။ (ဥပမာ) The Lighthouse နှင့် Time။

The Kimono ဝတ္ထုကိုတော့ H.E Bates ၏ ဝတ္ထုများတွင် ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

တောနယ်မှ လန်ဒန်သို့ အလုပ်လာလျှောက်သည့် အသက် ၂၅ နှစ် အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကို စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ရေးထားသည်။ ထိုလူငယ်သည် အင်တာဗျူးဖြေအပြီးတွင် မိမိတည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ အပြန်၌ လမ်းပျောက်နေ၏။ ဟိုတယ်နာမည်ကိုလည်း မေးမရ၊ လမ်းနာမည်ကိုလည်း မေးမရ၊ လန်ဒန်၏ ဩဂုတ်လ အပူကြောင့် ချွေးပြန်လာပြီး လမ်းပေါ်ရှိ ကဖေးဆိုင် အသေးကလေးထဲသို့ ရေခဲခဲနံ့ တစ်ခုခု ဘားရန် ရှည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် ရေခဲဆေးတ္တာက စက်ဘင်္ဂဲခဲ ချို ယွင်းနေ၏။ သူ ခဏ ထိုင်စောင့်နေစဉ် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးအား လမ်းနာမည်ကို မေး၏။ မိန်းမကြီးက မသိ၊ ဟိုတယ်ကိုလည်း မသိ၊ သမီးလာမှ မေးပါ။ သမီးကတော့ သိလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ သမီး ရောက်လာသောအခါ လူငယ်၏ ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားသည်။ လူ

ထေ့တွင် “ဟီလဒါ” ဆိုသော ချစ်သူ တောနယ်၌ ကျန်ခဲ့သည်။ သို့ပါလျက် ဆိုင်ရှင်၏ သမီးကို သူ ချစ်ခင်စွဲလမ်းသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်၏ သမီး ‘ဘလန်ချီ’ သည် ကိမိုနိုအဆင် ဝတ်စုံတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ သို့သော် လူငယ်သည် မိမိနေရပ်သို့ ပြန်ပြီး ဟီလဒါကို လက်ထပ်လိုက်၏။ အပြစ်အပျက်သည် လက်ထပ်ပြီးမှ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ဟီလဒါနှင့် မိမိလန်ဒန်တွင် အတူနေရန် တိုက်ခန်းတစ်ခု ငှားဖို့ လန်ဒန်သို့ သူခဏပြန်လာသည်။ (သူလျှောက်ခဲ့သော အလုပ်ကို သူ ရခဲ့၏။) ထိုခဏတွင် ဘလန်ချီ၏ ဆိုင်သို့ သွားရောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့ဘဝသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွား၏။ ဘလန်ချီနှင့် သူ ချစ်ကျွမ်းဝင်မိသည့် အခိုက်အတန့်၌ ဟီလဒါကို သူ အလိုမရှိတော့ပေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဟီလဒါထံသို့ သူမပြန်တော့ဘဲ ဘလန်ချီနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာအောင် သူ ဟီလဒါကို မေ့ထား၍ ရသည်။ သူ့အသက် ၅၀ အရွယ်တွင် အောက်ထပ်ဆိုင်ခန်း၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နာမည်ရင်း ‘အာသာလော်ဆန်’ ကို ခေါ်လျက် သူ့မိန်းမ ‘ဟီလဒါလော်ဆန်’ နေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်း ပြောသဖြင့် လိုက်သည်။ သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ ဤထန်ဒန်တစ်စုံတွင် သူ့ကို ‘လော်ဆန်’ ဟုလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြ။ သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ တက်သွားပြီး အကြာကြီးထိုင်၍ ငေးစောနေခဲ့သည်။ မိမိဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲဟု တွေးနေခြင်း မဟုတ်။ မိမိဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲဟု တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟီလဒါကို သူ သနားတရုထားသက်သည်။ ဘလန်ချီနှင့် နေထိုင်ခဲ့သည့်အတွက် သူ စိတ်ကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ဟီလဒါသည် ဤ ၂၅ နှစ်အတွင်း ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့လိမ့်။ ယခုအချိန်၌ ဟီလဒါ ဘယ်လိုပုံစံ ရှိနေမှာပါလိမ့်ဟု သူ တွေးသည်။ ထိုနောက် သူ ကိမိုနို အကြောင်းကို တွေးနေ၏။ အကယ်၍သာ နှိုင်းစံကရင်းလုပ်သည့်စက် ပျက်မနေခဲ့သော်၊ အကယ်၍သာ ဘလန်ချီသည် ထိုအချိန်၌ ကိမိုနိုကို ဝတ်မထားခဲ့သော် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဟု သူ တွေးသည်။ ထိုနောက် သူသည် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ငိုကြွေးမိသည်။

Bates လိုပင်လူတစ်ယောက်ယောက်၏ စိတ်ကို စာဖတ်သူအား အပြင်မှပင် အကဲခတ်စေခဲ့သော အခြား စာရေးသူတစ်ယောက်မှာ စာရေးဆရာမ Muriel Spark ဖြစ်၏။ သူမရေးဖွဲ့သော ဝတ္ထုများအနက် ကျွန်မအနစ်သက်ဆုံးမှာ ရော်ဘင်ဆန် (Robinson) ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ထူးခြားသော ကျွန်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့် လူသုံးဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သော Narrator မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြန်ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်း၏ ပိုင်ရှင်မှာ ရော်ဘင်ဆန် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကျွန်းကို သူကိုယ်တိုင်က ရော်ဘင်ဆန်ဟုပင် အမည်ပေးထားသည်။ ရော်ဘင်ဆန် ဟူသော ထူးခြားသည့် လူတစ်ယောက်၊ သူ၏ ကြောင်တစ်ကောင်၊ သူ၏ မွေးစားသားကလေး တစ်ဦး၊ လေယာဉ်ပျက်မှ အသက်မသေဘဲ ကျန်သော ဇန်နဝါရီဆိုသည့် မိန်းကလေးအပါအဝင် လူသုံးယောက်၊ ၎င်းတို့၏ အတွင်းစိတ်ပဋိပက္ခများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးဖွဲ့လိုက်သောအခါ ရော်ဘင်ဆန်သည် မေမရသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရော်ဘင်ဆန်ကျွန်းသည် မီးတောင်ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်း၏ အနေအထားသည် ခြေလက်များ ပါဝင်သော လူတစ်ယောက်ပုံစံပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်းပေါ်က မီးသင့်ကျောက်များ၊ အက်ကွဲကြောင်းများ၊ ချော်ရည်ခဲများ၊ လျှို့ဝှက်လိုက်ရုများသည် ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်နေသည်။ ရော်ဘင်ဆန်သည် သူ၏ အမှိုက်သစ်ကိုများကို ဆူပွက်နေသော ချော်ရည်များ ရှိသည့် တွင်းကြီးထဲသို့ ပစ်ချလေ့ ရှိသည်။ တစ်ရက်တွင် ရော်ဘင်ဆန်ကိုယ်တိုင် ထူးခြားစွာ ပျောက်ဆုံးသွား၏။ လေယာဉ်ဒုက္ခသည် ယောက်ျားနှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတည့်၊ ရော်ဘင်ဆန်နှင့်လည်း မတည့်။ ရော်ဘင်ဆန်သည် သေသွားခြင်းဖြစ်လျှင် ရော်ဘင်ဆန်ကို ဘယ်သူ သတ်သလဲ။ သို့သော် ထိုဝတ္ထုသည် စုံထောက်ဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။ လျှို့ဝှက်စွာ ထူးခြားသော ဇာတ်ကောင် စရိုက်ဖွဲ့ဝတ္ထုသာ ဖြစ်သည်။ ဇန်နဝါရီသည် သတင်းစာဆရာမ

တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမအား ရော်ဘင်ဆန်က မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ် ပေး၍ မှတ်တမ်းတင်ခိုင်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သူမတို့ ကျွန်းပေါ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာနိုင်ပြီးသောအခါ ကျွန်းတစ်ခုလုံးသည် ထူးခြားစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်မှ သူမတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများနှင့် တတ်သက်၍ ပုံပြင်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမမှာ သက်သေအဖြစ် ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်က မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ကြောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။

Robinson ဝတ္ထုလိုပင် ဒုက္ခသည်အဖြစ် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်သွားရသည့် လူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရေးဖွဲ့သော စွဲမက်ဖွယ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ Aldoux Huxley ၏ 'The Island' ဖြစ်သည်။ The Island ဝတ္ထုမှာ သင်္ဘောပျက်ပြီး 'ပါလာကျွန်း' (Pala Island) ပေါ် ရောက်သွားသည့် သတင်းစာသမားတစ်ယောက် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက်သည် Narrator အဖြစ် ကျွန်းပေါ်က လူ့အဖွဲ့အစည်းအကြောင်းကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အတွင်းကျကျ ရေးထားသည်။ ပါလာကျွန်း၏ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ပညာရေး သေညီတို့သည် ကျွန်မတို့ အား ကျလိုက်နာလိုသော လွတ်လပ်မှုများဖြင့် ခွဲစည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း၏ သီးသန့် လွတ်ဆပ်မှုကို 'ဟပ်စ်လေ' က တော်တော်များများ ညွှန်းဖွဲ့ထား၏။ ကျွန်းပေါ်က လူအားလုံး Hypnosis (အိပ်မွေ့ချ အတတ်) ကို တတ်ကြသည်။ လူနာတို့ ကုသရာတွင် လူနာ၏ ဝေဒနာသက်သာမှုအတွက် Hypnosis ဖြင့် ကုသပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခြေကျိုးသွားသော ဇာတ်လိုက်၏ ဝေဒနာအား မှုသက်သာရန် မော်ဖီးယား၊ ပက်သဒင်း စသည့်ဆေးဝါးများကို မသုံးဘဲ ဇာတ်လိုက်စွဲလမ်းခဲ့သော တောတောင်ရေမြေ သဘာဝကို စကားဖြင့် ခွဲခေါ်ယူပြီး စိမ်းလုံအေးမြသော ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို မြင်ယောင်စေလျက် ခွဲခေါ်သွားခဲ့သည့်အခန်းမှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ စာရေးတော်နှင့် ဗြဟ္မဏဘာသာတို့ကို ရောယှက်လျက် ထည့်

သွင်းထားသော်လည်း စာရေးသူ၏ အရှေ့ဖျားဆိုင်ရာ စိတ်ခံစားမှုနှင့်
 ကောက်ချက်ချားမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။ ကရုဏာဟူသော စကား
 ကိုမင် တိုက်ရိုက်ရေးဖွဲ့ထားပြီး စာဖတ်သူကို ဗုဒ္ဓဘာသာဆီသို့ ဦးတည်
 ထားရန် ကြိုးစားထားသည်။ ပါလာကျွန်းသည် Huxley လိုချင်သော၊ ဖြစ်
 ခဲ့သော လောကနိဗ္ဗာန် ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ ဆိုလိုချင်သော နိမိတ်ပုံများ၊
 သင်္ကေတများကို ဝတ္ထုထဲတွင် လိုက်လံရှာဖွေ
 ၍ ခံစားဖို့ ရင့်ကျက်လာသည့်အခါမှာတော့
 E.M Forster ၏ ဝတ္ထုများကို ကျွန်မစွဲလမ်း
 လာခဲ့ပါသည်။ The Other Side of the
 Hedge ဝတ္ထုတိုဖြင့် Forster ကို ကျွန်မစတင်
 စွဲလမ်းခဲ့သည်။ ခြံစည်းရိုးသည် တကယ့် ခြံ
 စည်းရိုးအဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားသည်မဟုတ်ဘဲ လူ့
 အဖွဲ့အစည်း၊ လူ့ဘဝ အနှစ်သာရ ကွဲပြားမှု
 များ၏ ခြံစည်းရိုးအဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုရှည်များတွင် ဝေ
 ဖန်ရေး ဆရာတို့က A Passage to India ကို လူမှုရေးနယ်ပယ် ကျယ်ဝန်း
 စွာ ရေးဖွဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်မြင့်မားသော ဝတ္ထုအဖြစ် ချီးကျူးကြသည်။
 အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ကိုလိုနီဘဝသက်သက်ကိုသာ ရေးခဲ့လျှင် ဤမျှနာမည်ကြီး
 မှာမဟုတ်။ နိုင်ငံအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံသား
 များ၏ နှမ်းပါးမှု၊ သတ္တိရှိမှု၊ ခံစားချက်အားလုံးကို မြင်ကွင်းကျယ် ရေးဖွဲ့
 ထားသောကြောင့် ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ချင်း၏ အချိတ်အဆက်ဖြင့်
 တစ်ကမ္ဘာလုံးက စွဲလမ်းရသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မအတွက်ကတော့ The Longest Journey နှင့် A
 Room with a View ကို ပို၍စွဲလမ်းပါသည်။ The Longest Journey
 ဝတ္ထုထဲမှ ရစ်ကီ၏ ဆုံးရှုံးမှုများ၊ ကြေကွဲမှုများကို ကျွန်မ အထိတ်တလန့်
 ကြောက်စေ သတိရနေခဲ့၏။ သူ့ဘဝ နားခိုရာအဖြစ် ယုံကြည်ခဲ့သော သူ့
 ဇနီးသည် သူ့အတွက် မခံစား မမျှဝေတတ်သူဖြစ်သည်။ ထွက်ပေါက်မပေး
 သော ဝတ္ထုများကို မစွဲလမ်းချင်သော ကျွန်မသည် ရစ်ကီ၏ ထွက်ပေါက်

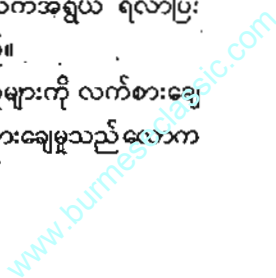
မရှိသော မွန်းကျပ်မှုများကို နက်နဲစွာ လိုက်ပါခံစားရင်း စွဲလမ်းခဲ့သည်။
 ဝတ္ထုထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့မတော်တဆသေဆုံးမှုများကို မနစ်သက်ချင်သော
 ကျွန်မသည် ရစ်ကီကို ရထားကြိုတင်ခံရသော အခန်း၌ စာရေးဆရာကို
 ဒေါသထွက်မိဘဲ ရစ်ကီ၏ နေရာတွင်သာ နာကျင်ခံစားလျက် ကြေကွဲခဲ့
 ရပါသည်။ စာရေးဆရာပြောချင်သော စိတ်မေတ္တာချို့တဲ့မှု၊ ထိုမှတစ်ဆင့်
 ကလေးအပေါ်မှာ သက်ရောက်သော စိတ်ဝေဒနာ စသည်တို့ကို ကျွန်မ နက်
 နဲစွာ ခံစားနားလည်ရပါသည်။

[ကလျား၊ ၁၉၉၄ ဇူလိုင်လ]

ကျွန်မ နှစ်သက်သော ပြင်သစ် စာရေးဆရာများ

ကျွန်မကို ပြင်သစ်စာပေနှင့် စတင်မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ဆရာတက်တိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆရာတက်တိုး ဘာသာပြန်သော ခါးကုန်းကြီး ဝတ္ထုကို ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ရသည်။ Victor Hugo ၏ နော်တာဒမ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် သနားစရာကောင်းသော ပုံပြင်ဆစ်ပုဒ်သဖွယ် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အရုပ်ဆိုးပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော ခါးကုန်းကြီး ကွာဆီမိုဒိုသည် စိတ်နှလုံးနှူးညံ့ပြီး ကြင်နာတတ်၊ ကူညီတတ်သူ ဖြစ်နေ၏။ ဂျစ်ပဆီမလေးအား ကြိုးပေးသတ်သော အခန်း၌ ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သနားကရုဏာသက်ရသည်။ Victor Hugo ဆွဲခေါ်သွားသောအခါ ကျွန်မသည် ပြင်သစ်စာပေ၏ ရသာအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်စပြုလာခဲ့သည်။ ကျွန်မ နောက်ထပ်ဖတ်ရသော ဝတ္ထုများမှာ အလက်ဇန်ဒါး ဒူးမား၏ ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ သူ့ရဲကောင်း သုံးယောက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်ထက် 'မွန်တီခရစ်စ်တို နယ်စားကြီး' ကို ပို၍စွဲလမ်းခဲ့ရပါသည်။ Count of Monte-Cristo ဝတ္ထုကို ငယ်စဉ်က မြန်မာဘာသာပြန် ဖတ်ခဲ့ရပြီး အသက်အရွယ် ရလာပြီး နောက်ပိုင်းမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။

မွန်တီခရစ်စ်တို နယ်စားကြီးသည် သူ့ရန်သူများကို လက်စားချေရာတွင် အကွက်ကျကျ စီစဉ်ဖန်တီးခဲ့သည်။ လက်စားချေမှုသည် လောက

တွင် အားပေးကောင်းသောအရာဟု ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့သော် လက်
 စားအဖွဲ့ရှိ စိတ်ကူးမိလောက်အောင် ခံစားလိုက်ရသော လူတစ်ယောက်၏
 နာကြည်းမှုအတိုင်းအဆကိုတော့ ကျွန်မတို့ ထည့်တွက်သင့်သည်ဟု ထင်
 သည်။ တရားဥပဒေ၏ တရားမျှတမှုကို အားကိုး၍ မရလောက်အောင်
 သော့ခနစ်ပြင်သစ်ပြည်က မာဆဲ(ယံ) တရားရေးဌာနချုပ်တွင် မှုကြောင့်
 ဤဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ 'အက်ဒ်မွန်ဒန်တဲ' သည် အလွန်ရိုးသားဖြောင့်
 ဖန်ပြီး ကြင်နာတတ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်ကလေးသည်
 လူတစ်စု၏ (စနစ်ကျကျ အကွက်ဆင်ထားသော) မကောင်းကြံစည်မှုကြောင့်
 အပြစ်မရှိဘဲ Chateau d'If တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ (၁၄ နှစ်လောက်ဟု
 ကျွန်မ ထင်သည်) အကျဉ်းကျခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် အကျဉ်းကျနေရက်
 တစ်ရက်ချင်းသည် ပို၍ပို၍ ပူပြင်းလာသော ငရဲကာလများပင် ဖြစ်သည်။
 သူ၏ လုံ့လဝီရိယနှင့် ကံကြောင့် ဤပြန်လမ်းမရှိသော ထောင်ကြီးမှ ထွက်
 ပြေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် ထိုငရဲကာလများသည် သူ၏
 နာကြည်းကြော့မှုကို အရှိန်ပြင်းအောင် မြှင့်တင်ပေးသော ကာလများ
 ဖြစ်၏။ သူသည် မတရားမှုကို ဖြေရှင်းရန် တစ်နည်းသာ ရှိတော့၏။ ၎င်း
 မှာ လက်စားချေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်စားချေခြင်းသည် အလွန်ချိုမြိန်
 လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် လက်စားချေခြင်းသည်လည်း
 နာကြည်းဖွယ်ရာ ခံစားမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း အက်ဒ်မွန် သိသွားသလို
 ကျွန်မလည်း သိသွားပါသည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် အက်ဒ်မွန် လက်စားချေ
 ခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်အားရခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့
 တရားဥပဒေသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများကို မမြင်တတ်ပေ။

ဘားလ်ဇာ(က) ကို ဆရာတက်တိုး ဘာသာပြန်သော 'ဆောင်တော်
 ကူး' ဖြင့် စတင်သိခဲ့သည်လည်း ထို 'ဆောင်တော်ကူး' ဝတ္ထုကို ကျွန်မ မစွဲ
 လမ်းခဲ့ပါ။ သို့သော် သူ၏ "Le Pere Goriot" ကို ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်
 ပါသည်။ အဖေကြီး ဂိုရီယိုသည် စိတ်နှလုံး နူးညံ့သော်လည်း သမီးများကို
 အလိုလိုက်ပြီး ချစ်တတ်ရုံမှတစ်ပါး မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း
 အဖေ သေခါနီးအချိန်မှာတောင် သမီးနှစ်ယောက် ရောက်မလာခဲ့။ ကျွန်မ
 သည် အဖေကြီး ဂိုရီယိုကို သနားသော်လည်း အနည်းငယ် အပြစ်ဆိုချင်ခဲ့

သည်။ မိမိသမီးတွေကိုတောင် မိမိသဘောအတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်ဘူးလားဟု
 အထင်ပင် သေးခဲ့မိ၏။ သို့သော် တကယ်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် လူ နှစ်
 ယောက် အကြားမှာ ဤကိစ္စသည် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်မှာ
 အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတတ်၊ အားနာတတ်၊ လိုက်လျောတတ်သူ။ အခြား တစ်
 ဖက်မှာ အလွန်အခွင့်အရေးယူတတ်၊ တောင်းဆိုတတ်သူ ထိုနှစ်ယောက်
 ပေါင်းစပ်မိသည့်အခါ ပြဿနာသည်လည်း ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်လောက်
 အောင် ကြီးမားသွားနိုင်ပါသည်။ သည်းခံလိုက်လျောခြင်း အတိုင်းအဆ
 ဆိုသည်မှာ တစ်ဖက်လူ၏ စိတ်အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်နေသင့်ပါသည်။
 တစ်ခါတစ်ခါ မိမိ၏ သည်းညည်းခံမှုကို မိမိကိုယ်တိုင် ဂုဏ်မယူနိုင်သည့်
 အခြေအနေဆိုးတစ်ခုသို့ ရောက်ရတတ်သည်။ ဖခင်ဂိုရီယိုသည် မိမိ ပေး
 ဆပ်နိုင်သမျှ အကြင်နာ၊ ခွန်အား၊ ငွေကြေး၊ စေတနာ အားလုံးကို သမီးများ
 အပေါ် (မညည်းမညှူ) ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရလဒ်က
 ယေ့နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာပင်
 သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။ သေခြင်းတရားကို သူ ရင်ဆိုင်နေ
 ချိန်၌ သူ့ဘေးမှာ သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော သမီးများ မရှိ။ ဘယ်သူမျှ
 မရှိ။ ဘာမှလည်း မရှိပါ။

မိပါဆွန်းကို ကျွန်မ စတင်သိခဲ့သည်မှာ
 မောင်ထင်၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကြောင့်ဖြစ်
 သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ မသိသေးသော
 သူ့ဝတ္ထုများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုမိသည်။ ကျွန်မ
 အလွန် သဘောကျ၊ အားကျ လေးစားသော
 ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာများထဲတွင် မိပါဆွန်းသည်
 တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ သူ၏ဝတ္ထု
 များသည် အတွေးကလည်း ရိုးသလိုလိုနှင့်
 ထူးဆန်းနေတတ်ပြီး တင်ပြပုံ Presentation
 တွေကလည်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မအနှစ်
 သက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုများမှာ The Mask, The Son, Dreams နှင့် Lasting
 Love တို့ဖြစ်ပါသည်။ The Mask မှာ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက်

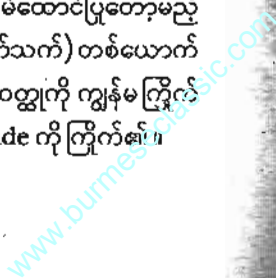
www.burmeseclassic.com

အနည်းငယ် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ အမျိုးသမီးတိုင်း၏ ခံစားချက်ကိုတော့ ကိုယ်စားပြုနေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ The Mask တွင် အဓိကဇာတ်လိုက်မှာ အသက်ငယ်ချင်ဟန်ဆောင်၍ လူငယ်မျက်နှာပုံးစွပ်ထားသော လူအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသူမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကပွဲတွင် သူ ကြုံတွေ့ရသည့် ထူးဆန်းသော အဖြစ်မှ စတင်ပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဓိကဇာတ်လိုက်၏ နာမည်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိ။ ဝတ္ထုထဲတွင် ဖော်ပြထားဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ဆရာဝန်သည် ကပွဲခန်းမမှာ လဲသွားသော လူတစ်ယောက်ကို ပြုစုရန် စေတနာ ရည်ရွယ်ပြီး ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားများ ဖြေလျော့ပေးရင်း မျက်နှာပုံးကို သတိပြုမိ၏။ ချွတ်လိုက်သော အခါ ပြုံးနေသော လူငယ်မျက်နှာပုံး ကွာကျသွားပြီး လူအိုမျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဆရာဝန်က ထိုလူအိုကို အိမ်လိုက်ပို့ရင်း ထိုလူ၏ ဇနီးမက်ဒယ်လင်းနှင့် တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရသည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်။ သူသည် ယခုလိုပင် ကပွဲခဏခဏ သွား၍ ခဏခဏ လူတွေက လိုက်ပို့ရသည်။ ထို့နောက် ထိုလူ၏ ထူးဆန်းသော စိတ်နေစိတ်ထားကို ကျွန်မတို့ (ဆရာဝန်နှင့်အတူ) သိလာရသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်က ချောမောလှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ မိန်းကလေးများက သူ့ကို သဘောကျပြီး တွဲချင်ကြသည်။ ကပွဲများတွင် သူ၏ အကကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လူချစ် လူခင် ပေါများသည်။ သူသည် မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ပွေခဲ့ပြီး ရှုပ်ပြီး သမ္မုကိုလည်း သူ့ ဇနီးအား ပြန်ပြောပြလေ့ရှိသည်။ သူ့ ဇနီးသည် မနာလိုမှု၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၊ ရက်ရွံ့မှုတို့နှင့် ကြောက်ရွံ့စွာ သည်းခံ၍ နေခဲ့ရ၏။ မပြောပါနှင့်ဟု တားမြစ်တောင်းပန်သော်လည်း မရ။ အမြဲတမ်း ပြန်ပြန်ပြောသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သူသည် ပြီးခဲ့သော သူ့ အမှုကိစ္စများကို သူ့ ဇနီးအား အရသာရှိရှိ ပြန်ပြောပြခြင်းဖြင့် သူ၏ စိတ်ကျေနပ်မှုကို ထပ်မံရယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိန်းမ၏ ဝမ်းနည်းမှုအပေါ် ကျွန်မတို့ လွယ်လွယ်ကူကူပင် ကိုယ်ချင်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ ဇနီးသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ သူ့ ယောက်ျား နားထင်ဘေး အောက်နားတွင်

ဆံဝင်ဖြူတစ်ပင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဇနီးသည် ပထမထိတ်လန့်အံ့သြသွားပြီး နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပျော်လာသည်။ သူ့ယောက်ျား အိုသာပြီ။ အနည်းဆုံးတော့ မကြာမီ အိုမင်းလာတော့မည်။ သူမသည် ထိုသတင်းကို ကျေနပ်အားရစွာ ခင်ပွန်းအား ပြောပြလိုက်၏။ ခင်ပွန်းသည် လုံးဝ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားသည်။ မိန်းမက ကျေနပ်အားရစွာ နှစ်သိမ့်၏။ “ဒါ အံ့သြစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင် ဒီလိုဘဝမျိုးကို ကျင့်လည်နေခဲ့ပြီးမှတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ကြည့်နေ၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ရှင့်တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူပေးလာတော့မှာ”

တကယ်လည်း သူမ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ယောက်ျားသည် ချက်ချင်း အိုမင်းလာ၏။ သူသည် သူ၏ အိုမင်းအရပ်ဆိုးမှုကို ဖုံးကွယ်ရန် မျက်နှာပုံးကို တပ်ဆင်ပြီး ညစဉ် ကပွဲများ၌ လူငယ်ကလေးများနှင့် အတူကစားသည်။ ဝတ္ထုသည် ထူးဆန်းသော စွဲလမ်းမှုရမှုက အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် တိုတိုကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအား နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖမ်းစားထားခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ဇာတ်ကောင်များသည် အပြင်လောကရှိ လူများ၏ အပြစ်အနာအဆာ၊ မကောင်းမှု၊ ရွံ့နိမ့်မှု၊ မခံချိမခံသာ ဖြစ်မှုတို့ကို ကိုယ်စားပြုနေသည်။ သူသည် လူတို့၏ စိတ်ကို ဖွဲ့နွဲ့ရာ၌ အလွန်တော်သော စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုရှည်များကိုတော့ ယခုထိ ကျွန်မ မဖတ်ရသေးပါ။ တင့်တယ် ဘာသာပြန်ခဲ့သော Bel-Ami (ပျိုတို့အချစ်တော်) ကိုသာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကိုတော့ သူ၏ ဝတ္ထုတိုများလောက် မကြိုက်ပြန်ပါ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့၊ နှစ်သက်ခဲ့သော ပြင်သစ် စာရေးဆရာမ နှစ်ဦးမှာ ဖရောင်ဆွာ (ဇီ) ဇာဂွန်နှင့် ကော်လက် (တ်) ဖြစ်ပါသည်။ ဖရောင်ဆွာ (ဇီ) ဇာဂွန်၏ "Bonjour Tristesse" သည် အလွန် နာမည်ကြီးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် အချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော သမီးငယ် (ဆယ်ကျော်သက်) တစ်ယောက်၏ ခံစားမှုအမျိုးမျိုးကို လှလှပပ ရေးထားသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်မ ကြိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုဝတ္ထုထက် ပို၍ La Chamade ကို ကြိုက်၏။

La Chamade တွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကြောက်စရာကောင်းသော စိတ်အပြောင်းအလဲကို ထိုမိန်းမနေရာမှာ ပူးဝင်၍ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြထားသည်။ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုဖတ်ရင်း ဇာတ်လိုက် အမျိုးသမီး၏ သစ္စာမဲ့မှုကို အပြစ်မမြင်မီအောင် သူမအချစ်ပေါ် စာနာမိခဲ့လျက် နောက်ဆုံးတွင် ထိုအမျိုးသမီး၏ စိတ်ပြောင်းလဲသွားမှုကိုလည်း အလွယ်တကူ နားလည် လက်ခံနိုင်ခဲ့ရသည်။ ဖရောင်ဆွာ (၆)

ဇာဂွန်သည် စိတ်ခံစားမှုကို သိမ်မွေ့စွာ ကိုင်တွယ်ရေးသားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဇာဂွန်ရေးသည့် ဝတ္ထုတော်တော်များများမှာ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ - Those Without Shadows၊ ဥပမာ - Aimez-vous Brahms) သို့သော် အရေးအသာ ညက်သောကြောင့် သာမန်သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းများထက် ပို၍ ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားနိုင်သည်။ လူသားတို့၏ အသေးစိတ် စိတ်တွင်းပြောင်းလဲမှုများကို ပီပြင်အောင် ရေးနိုင်သော စာရေးဆရာမ ဖြစ်ပါသည်။

ဇာဂွန်လိုပင် အရေးအသားကောင်းသော အခြား အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာမတစ်ယောက်မှာ ကော်လက်(တ်) ဖြစ်သည်။ ကော်လက်(တ်) သည် သူမ၏ ယောက်ျား (Willy) အတွက် စာအုပ်ခြောက်အုပ် ရှိပြီး ရေးပေးခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ကျောင်းသူဘဝ ကလော်ဒင်း (Claudine a l'Ecole) မှာ သူမ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုမှ အစပြု၍ သူမသည် ကလော်ဒင်း ဆီးရီး (၆) သုံးအုပ်ရေးခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ Claudine a l'Ecole တစ်ပုဒ်သာ ဖတ်ရပါသည်။ မိန်းကလေးများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ အားတင်းမှု၊ မျှော်လင့်မှု အားလုံးကို ပွင့်လင်းစွာ ရေးသားထားသည်။ ကော်လက်(တ်) ၏ စရိုက်ကို များစွာ ကိုယ်စားပြုသည်ဟု ယူဆပါသည်။ သူမသည် အချစ်၊ စွဲလမ်းမှု၊ မနာလိုမှုတို့ကို အပြင်လောက အဖြစ်မှန်ကဲ့သို့ ရေးတတ်သည်။ "Music-Hall Sidelights" ကတော့ ဝတ္ထုတိုများသဖွယ် ပြန်လည်ပြောပြသော "Music-Hall" အတွင်း ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်

များ ဖြစ်သည်။ Cheri နှင့် The Last of Cheri က လူငယ်ကလေး ဇာတ်ဦးနှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဝင်လာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ထူးခြားကဲခဲ့သော အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

Cheri သည် သူ့ထက် အသက်များစွာ ပိုကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသည်။ ထိုမိန်းမက သူ့အား အချစ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ ယုယမှု၊ ပြင်းပြမှု ခံစားချက်အားလုံးကို သင်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် Lea ကို ချစ်လျက်နှင့် အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ သူ့ကို လွမ်းမိုးနိုင်သော အရာ နှစ်ခုသာ ရှိကြောင်း သူ သိသည်။ တစ်ခုမှာ သူ ဝင်ရောက်ပါဝင်နေရသော စစ်နှင့် တစ်ခုမှာ Lea အပေါ် စွဲလမ်းမှု ဖြစ်သည်။ Cheri သည် မိမိ၏ ဘဝကို မိမိ မနှစ်မြို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အချစ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ နာကြည်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် Cheri သည် ဆုံးရှုံးသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည် Cheri ကို ချစ်လည်း ချစ်၊ မုန်းလည်း မုန်း၍ သနားလည်း သနားမိပါသည်။

The Captive ဝတ္ထုကတော့ ကျွန်မဖတ်ရာသမျှ Colette ၏ ဝတ္ထုများတွင် အစွဲလမ်းရဆုံး၊ အခံစားရဆုံး ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နာမည်ကျလာသော ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်နှင့် သူမထက် ငယ်ရွယ်သော၊ အတ္တကြီးသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ရနေ (Renee Nere) သည် မိမိ၏ အခန်းဖော် (မိမိထက် ငယ်ရွယ်သော လူငယ်ချင်း) မေ၏ ချစ်သူ (ယွန်း) ကို ချစ်လိမ္မား၏။ အချစ်၏ နာကြည်းမှု၊ ချစ်သူနှင့် ဝေးကွာခြင်း၏ နာကျင်မှု၊ ဧကိတ်တိတ်ပုန်း အချစ်ဘဝအပေါ် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှု အားလုံးသည်

www.burmeseclassic.com

ကော်လက်(တ်)၏ ရေးဖွဲ့မှုအောက်တွင် ထင်ရှားပီပြင်ဆုံး ခံစားချက်များ ဖြစ်လာသည်။ ထိုဝတ္ထု၏ စာကြောင်းတိုင်း၊ စကားလုံးတိုင်းသည် ကျွန်ုပ် အား ဝတ္ထုရေးသူတစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်အောင် ကူညီတွန်းအားပေး ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ခံစားဖူးသော အချစ်၊ အမုန်း၊ သိမ်ငယ်မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ နာကြည်းမှုအားလုံးသည် ကော်လက်(တ်) ရေးလိုက်သောအခါ ကျမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရင်ထဲသို့ အသစ်ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ကော်လက်(တ်)၏ စကားလုံးများကို မြင်မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံစားမှုများကို အမျိုးအစား ခွဲခြားမိသွားသည်။ ချစ်သူနှင့် စကားပြောသည့်အခါ၊ ချစ် သည့်အခါ၊ နှုတ်ခမ်းလေး၏ အမဲတစ်ချက်၊ လက်ဖျားကလေး၏ အထိ အတို့ တစ်ချက်သည် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ဖော်ဆောင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးသလို ရှိ၏။ အချစ်ကြောင့် ကျရှုံးရသော အရာများစွာတွင် မိန်းမ သား မာနသည် အဆိုးဝါးဆုံး ကျဆုံးမှု၊ ပြန်လည်ဖာထေးပြုပြင်ဖို့ မဖြစ်နိုင် ဆုံး ကျဆုံးမှု ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို ကော်လက်(တ်) ပြောပြပုံမှာ အလွန် ပွင့်လင်းသိမ်မွေ့ လှပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်ုပ် သိလာသော ပြင်သစ် စာရေးဆရာတစ်ယောက်မှာ အန်တွား (န်) ဒီ စန်းတက် (က်) ဇူပေရီ (Antoine De Saint-Exupery) ဖြစ်သည်။ စန်းတက် ဇူပေရီကို ဒေါ်ခင်လေးမြင့် မြန်မာဘာသာပြန်သော 'မင်း သားလေး' "Le Petit Prince" ဖြင့် အရင်စ၍ သိခဲ့ရပါသည်။ မင်းသားလေးဝတ္ထုကို နှစ် ပေါင်း ၁၅ နှစ် ကြာသည်အထိ ကျွန်ုပ် မကြာ ခဏ ပြန်၍ ဖတ်မိလောက်အောင် နှစ်သက်စွဲ လမ်းခဲ့သည်။ သူသည် သင်္ကေတဝါဒီ တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်ုပ် မသိပါ။ သို့သော် စန်တက်ဇူပေရီရေးသောဝတ္ထုတွင် အကြောင်းအရာ တိုင်း၏ နောက်ကွယ်၌ တစ်ဆင့်ခံအနက်အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရှိနေသည်။ ထို အပြင် ထိုအဓိပ္ပာယ်များသည် အချိန်တိုင်း၊ ကာလတိုင်းအတွက် အမှန် တရား ဖြစ်သည်။ Wind, Sand and Stars ကိုတော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

ပြန် ဝတ္ထုဖတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ Southern Mail နှင့် Night Flight နှစ်အုပ်ပေါင်း၍ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ဖတ်ရသည်။ သေခြင်းတရား၊ စွန့်စားမှုနှင့် တာဝန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မျှဝေခံစားနိုင်အောင် ရေးထား၏။ လေယာဉ်ပိုင်းလော့တစ်ယောက် ပီပီ ပိုင်းလော့၏ ဘဝနှင့် စစ် ၏ အတွေ့အကြုံများကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားရာ၌ အောင်မြင်ကျော်ကြား သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စန်တက်ဇူပေရီ၏ ဝတ္ထုများမှတစ်ဆင့် ပြင် သစ် လေတပ်အကြောင်း၊ လေယာဉ်မောင်းသမားများအကြောင်း၊ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်များအကြောင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်။ သူ့စာကြောင်းများ၏ နောက်ကွယ်တွင် လူ၏ ဖြစ်တည်မှု၊ တာဝန်ယူမှုတို့ အမြဲပါဝင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ Satre တို့ ပြောခဲ့သော ဖြစ်တည်မှုပစ္စာနဝါဒ၏ တစ်ဦးချင်း တာဝန်ယူမှု၊ ထိုမှ ရရှိသော ပြီးပြည့်စုံသည့် လွတ်လပ်မှု၊ ၎င်းတို့ဆက်သွယ် ပုံကို စန်တက်ဇူပေရီ၏ ဝတ္ထုတွင် တွေ့ရသည်။ အွန်ဒရေဂျီ (ဒ်) ကိုယ်တိုင် က စန်တက်ဇူပေရီ၏ သရုပ်ဖော်အတတ်ပညာနှင့် အတွေးအခေါ်ကို နှစ် သက် ချီးကျူးကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့ရပါသည်။

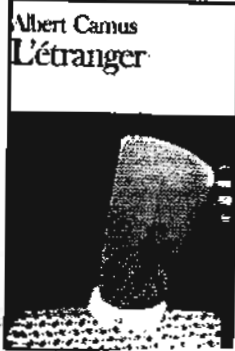
ပြင်သစ်စာရေးဆရာများတွင် ကျွန်ုပ် အချိန်ထိ အနှစ်သက်ဆုံး ဗာရေးဆရာမှာ အွန်ဒရေဂျီ (ဒ်) ဖြစ်ပါသည်။ အွန်ဒရေဂျီ (ဒ်) ၏ The Counterfelters ဝတ္ထု၊ The Immoralist ဝတ္ထုနှင့် La Symphonie Pastorale ဝတ္ထုတို့ကို ကျွန်ုပ် ဖတ်ဖူးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများထဲတွင် ကျွန်ုပ် အကြိုက်ဆုံး နှစ်ပုဒ်ရှိ၏။ Strait Is The Gate ဝတ္ထုနှင့် Isabelle ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသားရာတွင် ဂျီ (ဒ်) ၏ ခံစားမှု အဖွဲ့အနွဲ့ များက များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့၏။ ဂျီ (ဒ်) ၏ အရေးအသား များက ညက်သည်။ စာရေးသူကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ ခံစားချက် တစ် ခုမှ နောက်တစ်ခုသို့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့စွာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ် ယောက်၏ အချစ်ကို ဖွဲ့ရာတွင် ဂျီ (ဒ်) သည် အံ့ဩရလောက်အောင် ထူး ချွန် ပြောင်မြောက်သူဖြစ်၏။ ပြင်သစ်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန် ဆိုသူများကလည်း ဘာသာပြန်အတတ်ပညာ တော်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

Strait Is The Gate ဝတ္ထုသည် လူငယ်လေး တစ်ယောက်တည်းအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ Gide သည်လူငယ်လေး Jerome ၏ နေရာမှ ပူးဝင်၍ ရေးသားသော်လည်း အယ်လစ်ဆာနှင့် ဂျူးလီယက် ညီအစ်မကို ပီပြင်စွာ ဝင်ရောက် ခံစားနိုင်၏။ အယ်လစ်ဆာသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းပြီး သိမ်မွေ့ အေးဆေးသော၊ သို့သော် ခေါင်းမာသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ဂျူးလီယက်က ဂျရမ်းကို ချစ်နေသည်ဟု သိရသောအခါ သူမ၏ အချစ်ကို တိတ်တဆိတ် မျှိုသိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ညီမအတွက် အချစ်ကို စတေးပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အဖြစ်အပျက်က သူမ ထင်သလောက် မရိုးစင်းခဲ့ပါ။ ဂျရမ်းသည် အယ်လစ်ဆာမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်မိန်းမကိုမျှ မချစ်နိုင်ပါ။ အယ်လစ်ဆာ၏ စွန့်လွှတ်မှုသည် ဘာသာတရားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လမ်းလွဲသွား၏။ ကျွန်မ အလွန်စွဲလမ်းရသော စကားလေးတစ်ခွန်းကို အယ်လစ်ဆာက ပြောခဲ့သည်။ ဂျရမ်းက အယ်လစ်ဆာနှင့် အတူတူ မြင့်မြတ်မှုနောက်သို့ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောစဉ်က အယ်လစ်ဆာ ပြန်ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။ “မြင့်မြတ်မှုဆီ (ဘုရားသခင်ဆီ) သွားရာလမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်းသာ သွားရသည်။ နှစ်ယောက်အတူတူ သွား၍ မရနိုင်” ဟူသောစကား ဖြစ်သည်။ ဇာတ်သိမ်းသည် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော လူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်သိမ်းကလေးသည် ကျွန်မအား နှစ်ပေါင်း များစွာ ဤဝတ္ထုကို စွဲမက်နေစေခဲ့သည်။ ဇာတ်သိမ်း၏ အဖြစ်အပျက်ထက် ဇာတ်သိမ်း ခန်း၏ နက်နဲသိမ်မွေ့သော အရေးအသားများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျရမ်းကို ချစ်သလောက်ပင် အယ်လစ်ဆာကို ကျွန်မ ချစ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သနားကရုဏာကြီးစွာဖြင့်ပင် မချင့်မရဲဖြစ်မိသည်။ သို့သော် Isabelle ဝတ္ထုထဲက Isabelle ကိုတော့ ကျွန်မ မချစ်မိပါ။ သို့သော် ထို

ဝတ္ထုတည်ဆောက်ပုံနှင့် အတွင်းအနှစ်သာရကို ကျွန်မကြိုက်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သော အဓိကဇာတ်ကောင်က 'ကျွန်တော်' နာမ်စားဖြင့် ပြန်ပြောပြသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်သည်။ အချစ်၏ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်မှုနှင့် တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို နှစ်တော်တော်ကြာမှ သိရသော ပညာတတ်လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ အချစ်သည် တစ်သက်လုံး တည်မြဲနေသလား၊ အခါခပ်သိမ်း အမှန်တရား ဖြစ်နေသလား။ လူတစ်ယောက်သည် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အစွဲလမ်း ကြီးစွာ ချစ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထင်မြင်ချက်များ၊ ပြစ်ချက်များ အပေါ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုမိန်းမအပေါ် မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ထိုအချစ်၏ ပြောင်းလဲမှု (သို့မဟုတ်) အစွဲအလမ်း၏ အတိမ်အနက် ပြောင်းလဲမှုသည် တစ်ဖက်လူ၏ အပြုအမူအပေါ် မူတည်သလား၊ ကာလကြာမြင့်မှုပေါ် မူတည်သလား။ ၎င်းကို ထိုဝတ္ထုတွင် တစ်စွန်းတစ်စ ဖွင့်ပြထားသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အချစ်ကို ရင်ဝယ်သိမ်းထားခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် တစ်ခဏအတွင်း အချစ်၏ ဟာလာဟင်းလင်း ဆုံးရှုံးသွားမှုကို ကြုံတွေ့ ရသည်။ ထိုအပြောင်းအလဲသည် ချစ်မြတ်နိုးရသူအဖို့ အလွန်နာကျင်ရသော ခံစားချက် ဖြစ်ပါသည်။

Albert Camus ကိုတော့ လက်တွေ့ကျကျ ရဲဝံ့သော အတွေးအမြင်များကြောင့် ကျွန်မ သဘောကျခဲ့ပါသည်။ Camus ၏ စာများတွင် အချစ်ကို ကျွန်မ မတွေ့ဖူးပါ။ လောကအပေါ် နာကြည်မှုများ၊ စနစ်တကျ လွဲချော်နေသော အရာဝတ္ထုများကိုသာ ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ကာမျူးသည် ဟန်ဆောင်ခြင်းကို မုန်းတီးသူ ဖြစ်ရမည်။ သူ၏ ဝတ္ထုများတွင် ဇာတ်လိုက်တို့သည် ဟန်ဆောင်ကြပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထိုးနှက်ချက်ကို ရှုပ်ရွှာ အာခံလိုသော ပညာတတ်များ၊ ဓလေ့ထုံးစံ နှောင်ကြီးများမှ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသူများကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ သူစိမ်းတစ်ရပ် "L'Étranger"

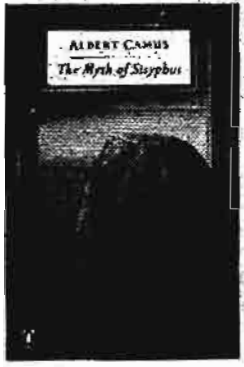
ကို ပထမဆုံးဖတ်ရ၏။ ကျွန်မ သူ့ဇာတ်လိုက် မားဆိုးကို သနားလည်း သနား၍ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ သူ၏ ရိုးသားမှုသည် ကျွန်မ အတွက် ကြောက်စရာ ကောင်းသွားသည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် ပတ်ဝန်းကျင် သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်မိသူအဖြစ် အားလုံးက မြင်သောကြောင့် ထိုဇာတ်လိုက်၏ လူသတ်မှုသည် သေဒဏ်အထိ ပြင်း ထန်သွားသည်။ 'အာရပ်ကို ဘာကြောင့်သတ်လိုက်သလဲ' ဟု တရားသူကြီး နှင့် ရှေ့နေတို့က မေးသောအခါ သူ့အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံစွာ မပေးနိုင်။ အပူဒဏ်က သူ့ဦးနှောက်အာရုံနှင့် မျက်စိကို ဒုက္ခပေးနေသည်။ သည်းမခံ နိုင်လောက်သော အပူဒဏ်အောက်တွင် အရာရာသည် မြန်းခနဲဖြစ်သွား နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရချိန်တွင် လူသား တို့၏ ကြင်နာနူးညံ့မှုအစား မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုသာ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည် ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ အပူဒဏ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို (ထိုလူ သည် မိမိနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သူပင် မဟုတ်) သတ်နိုင်ပါသလားဟု မေးလျှင် သတ်နိုင်ပါသည်ဟုပဲ ဖြေရမည်။ (တကယ်တော့ ထိုအာရပ်လက် ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သတ္တုပစ္စည်းက နေရောင်ကြောင့် လက်ခနဲဖြစ်သွား သောကြောင့် ဓားထုတ်လိုက်သည်ထင်၍ ပစ်သတ်လိုက်ပါသည်ဟု မား ဆိုးက ခုခံဖြေဆိုခဲ့သည်) အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရချိန်တွင် လူတစ်ယောက် ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းသည် တော်တော်ကို နိမ့်နေလိမ့်မည်။ သေနတ် မောင်း ခလုတ်ကို ဆွဲဖို့ တစ်စက္ကန့်သာ ကြာပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ခလုတ်ဆွဲရန် နောက်ဆုံးတွန်းအားပေးသူသည် အပူဒဏ်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ပထမပိုင်း တွန်းအားများစွာ ရှိနေဦးမည်။ ထိုတွန်းအားများက ဘာလဲ။ ကျွန်မ အဖြေ ရှာကြည့်ဖူးပါသည်။ ဖိနှိပ်မှု၊ ရှုံးနိမ့်မှု၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် စိတ်တိုင်းမကျမှု၊ မိမိအထက်အရာရှိအပေါ် အခဲမကျေမှု၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မျိုသိပ်လာရသော ဝေဒနာတွေ ဘယ်လောက်များစွာလဲ။ ၎င်းကို မားဆိုး ပင် အတိအကျမပြောနိုင်ဘူးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုထဲတွင် ကျွန်မအကြိုက် ဆုံးဝတ္ထုမှာ ပလိပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပလိပ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တည်းဖြင့် ကာမျိုးသည် လူ့ဘဝ ၏ အဓိပ္ပာယ်မျိုးစုံ၊ တန်ဖိုးထားမှုမျိုးစုံကို ဖွင့် ပြခဲ့သည်။ ပလိပ်၏ ဇာတ်ကောင်များသည် ယခုတိုင် ထိုပြင် အိုရန်မြို့ကလေးမှာသာမက ကမ္ဘာအနှံ့အပြား တည်ရှိနေ၏။ စနစ်ဆိုး တစ် ခု၏ ဝါးမျိုမှုသည် ရောဂါ ကပ်တစ်ခု၏ ဝါး မျိုမှုကဲ့သို့ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။ ရောဂါ ကပ်ကို တွန်းလှန်ရန် ကြာသောအချိန်ထက် စနစ်ဆိုး တစ်ခုကို တွန်းလှန်ရန် ကြာသောအချိန်က အဆပေါင်းများစွာ ပိုပါသည်။ လူတွေ ကို မုန်းတီးပြီး ပလိပ်ရောဂါကို သဘောကျနေသောကြောင့် ပလိပ်ရောဂါ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားချိန်၌ ရူးသွပ်စွာ ပေါက်ကွဲသွားသော ကော့တားလို လူမျိုးကပင် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပါ သည်။ ကော့တား ဘာကြောင့်လူတွေကို မုန်းသလဲ။ နောက်ခံအကြောင်း တွေ များစွာရှိပါသည်။

ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုတိုများကိုတော့ Exile and the Kingdom တစ် အုပ်သာ ကျွန်မ ဖတ်ရ၏။ ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုတိုများထဲက ဇာတ်ကောင်များ သည် ဝတ္ထုပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနှင့်အတူပင် ရှုပ်ထွေး၏။ သူ၏ စိတ် သဘောထားများကို အကောင်း၊ အဆိုး ကျွန်မ အတိအကျ မခွဲနိုင်ပါ။ သို့ သော် ကာမျိုး၏ အရေးအသားများက ထူးခြားသည်။ ထိုအတူ ဇာတ် ကောင် များကလည်း ထူးခြားသည်။ ကားဒရိုင်ဘာ၊ ခရီးသည်များ၊ နိဂရီး များ၊ ရဲသားများ၊ တရားသူကြီးနှင့် ပြစ်မှုများ အားလုံးသည် ကျွန်မအတွက် ထူးခြားစွာ စိတ်ဝင်စားမှု ပေးပါသည်။ သို့သော် ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့ သည် အတတ်ပညာကို ကျွန်မ လိုက်၍ မမီနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ အတွေးအခေါ်များက ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် အနည်းငယ် ခင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

The Myth of Sisyphus သည် လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်မရှိမှုကို ဖော်ထုတ်ဆွေးနွေးထား၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒဆီသို့ အနည်းငယ် နီးလာသည်ဟု မျှော်လင့်စဉ်မှာပင် ပြန်၍ ဝေးသွားပြန်၏။ သူက ထိုအဓိပ္ပာယ်မရှိမှုကို Suicide ၏ အကြောင်းပြချက်အဖြစ် ရှင်းလင်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

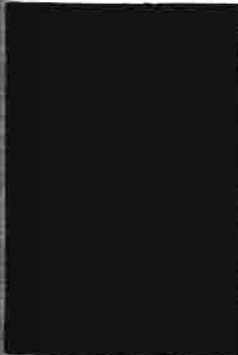
ကာမျိုး၏ The Rebel ကိုတော့ ကျွန်မ ခဏခဏ ပြန်ဖတ်မိပြီး သူ ပြောလိုသော၊ သူ ရှာဖွေတင်ပြထားသော အတွေးအခေါ်များကိုလည်း လက်မခံချင်သလိုလို၊ လက်ခံချင်သလိုလို ဖြစ်နေဆဲ။ သို့သော် မဖတ်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ မကြာခဏ ပြန်ဖတ်မိ၏။ “အလိုရမ္မက်ကြောင့် ဖြစ်ရသော ပြစ်မှုများနှင့် ယုတ္တိဗေဒကြောင့် ဖြစ်ရသော ပြစ်မှုများဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုနှစ်ရကြားရှိ ကွဲပြားခြားနားမှု အလွှာကလည်း ပါးပါးကလေးပဲ ဖြစ်သည်”။ သူ ပြောပြသော ယုတ္တိဗေဒများ ဆန့်ကျင်မှုများအပေါ် ကျွန်မ အနည်းငယ် သံသယ ဝင်မိသည်။ သူတို့ဆီမှာ Nihilism က တော်တော် စိမ့်ဝင်နေခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကြောင့် သူတို့လောက် ပြဿနာ မတက်ခဲ့ပါ။ The Rebel တွင် ကာမျိုးသည် ဆွဲခြင်းတရားနှင့် လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်အပြင် မျှော်လင့်ချက်ကို ရှာဖွေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဖန်ဆင်းရှင် (Creator) ရှိမရှိ စဉ်းစားဆင်ခြင်ထားသည်။ အနုပညာနှင့် ပုန်ကန်ခြင်း (တွန်းလှန်ခြင်း) သဘောတရားကို ဆက်စပ်ပြထားသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပညာတတ်များအကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြဿနာများကြောင့် ဤစာတမ်းများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ ဆက်စပ် နားလည်နိုင်သော အတွေးအခေါ်များလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးအမြင်၊ လူမှုရေးအမြင်၊ ဘဝအမြင်တို့ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝေဖန်ဆင်ခြင်ပြသောအခါ ကျွန်မတို့ ပို၍ နားလည်သဘောပေါက်ရသည်။

The Myth of Sisyphus ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော လူတို့၏ စိုးရိမ်

သောကနှင့် ကိုးကွယ်ရာမဲ့မှုကို The Rebel ဖြင့် မျှော်လင့်ချက် ပြန်ပေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၄ ဩဂုတ်လ]

စွဲလမ်းခဲ့သော ဂျာမန်ဝတ္ထုများ

ဆရာပါရဂူ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသော 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုမှ အစပြု၍ ကျွန်မသည် ဂျာမန်စာရေးဆရာများကို စတင်သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

စိတ္တရလေခါနှင့် ဒီဗျာကို စွဲလမ်း နှစ်သက်သော စိတ်ဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကို ကျွန်မဖတ်ခဲ့သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်လေးစားသော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား မဟုတ်ဘဲ နာမည်တူဇာတ်ကောင် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း

ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ သိသော သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ဤသိဒ္ဓတ္ထ ဘာတွေ တူညီနိုင်မလဲ၊ ဘာတွေကွာခြားနိုင်မလဲဟု စပ်စုစိတ်သည် ဝတ္ထုဖတ်နေဆဲ တစ်ချိန်လုံး၌ ကျွန်မထံတွင် ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ဝတ္ထုပြီးသွားသော်လည်း ကျွန်မ၏စိတ်သည် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားခြင်း မရှိပါ။ စဉ်းစားတွေးတောမှုဖြင့် ငြိမ်သက်နေရုံသာ ရှိပါသည်။

စိတ္တရလေခါကို ဖတ်ပြီးစဉ်က မကောင်းမှုဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟူသော မေးခွန်းကို ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မေးနေခဲ့ဖူးသည်။ ဒီဗျာကို ဖတ်ပြီးစဉ်က အလှ၏ တန်ဖိုး၊ သာဝ၏

တန်ဖိုးကို ကျွန်မ ကြာရှည်စွာ စဉ်းစားကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သိဒ္ဓတ္ထကို ဖတ်အပြီးမှာတော့ “ပြီးပြည့်စုံသော လွတ်မြောက်ခြင်း နှင့် အမှန်တရား” သည် ကျွန်မဦးနှောက်ထဲတွင် ကာလကြာမြင့်စွာ ခိုဝင်နေခဲ့တော့သည်။ ထိုပြင် ဇာတ်ကောင် သိဒ္ဓတ္ထ၏ စရိုက်၊ အသွင်အပြင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုတို့ကို အားကျစွာ ချီးကျူးမိသည်။ ဖခင်၏ ခွင့်ပြုချက် မရမချင်း ခေါင်းမာစွာ မတ်မတ်ရပ်၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထ၏ ခွဲကောင်းမှုသည် ကျွန်မ အားကျသော စရိုက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ သိဒ္ဓတ္ထကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်ရသော အလှအပ၊ လောကစည်းစိမ် ယစ်မှုများ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပစ္စည်းဥစ္စာထံမှ လွတ်မြောက်မှုများသည် ဝတ္ထုအတတ်ပညာနှင့် ဝတ္ထုဒဿန နှစ်မျိုးလုံးတွင် အောင်မြင်သော ရေးဖွဲ့မှုများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အနုစံသက်ဆုံး အခန်းမှာ သိဒ္ဓတ္ထနှင့် မြစ်ရေအလျှင်တို၏ ဆက်သွယ်မှုကို ဖော်ပြသော အခန်း ဖြစ်သည်။ မြစ်ရေ၏ စီးဆင်းမှုသည် တစ်ခါတစ်ရံ စကားလုံးများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ မြစ်သည် လူသားများအား အတတ်ပညာနှင့် အတွေးအခေါ်များကို သင်ကြားပေးသူ ဖြစ်သည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့ပြီးသည့် တိုင်အောင် လွတ်မြောက်မှုကို ရှာမတွေ့သော သိဒ္ဓတ္ထကို ကျွန်မ အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသော်လည်း ဤအချက်သည် စာရေးဆရာ၏ လွတ်လပ်သော အတွေးသာ ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထကို ရေးသားသော မူရင်းစာရေးဆရာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသား မဟုတ်၊ အာရှတိုက်သားပင် မဟုတ်ဘဲ ဂျာမန်လူမျိုး စာရေးဆရာ ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါမှာတော့ ကျွန်မသည် သိဒ္ဓတ္ထထက်ပို၍ စာရေးဆရာကို စိတ်ဝင်စားမိပါတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဂျာမန် စာရေးဆရာ ဟာမန်း ဟက် (စ်) (Hermann Hesse) ကို ကျွန်မ စတင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ လက်လှမ်း မီသလောက် လိုက်ရှာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားမိပါသည်။ ဆရာဇော်ဂျီ မြန်မာ ဘာသာပြန်သော ‘အတွင်းနှင့် အပ’၊ ‘ပီယသိဒ္ဓိနှင့် မေတ္တာ’ ဝတ္ထုတိုများကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ သူသည် လှပခွဲ နှောင်းသော အရေးအသားများဖြင့် ကျွန်မကို ဖမ်းစားလေသည်။ သူ၏ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များမှာ လျှို့ဝှက်

ဆန်းကြယ်သည်။ စိတ်၏ စွမ်းအင်ကို အလေးအနက်ထားသော စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။

သူ၏ "Glass Bead Game" ဟူသော စာအုပ်ကို ဖတ်ဖို့ စတင်ကြိုးစားချိန်၌ ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝမှာပင် ရှိသေး၏။ စာရေးဆရာ၏ လျှို့ဝှက်သော ဒဿနနှင့် ကျွန်မ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အားနည်းမှုကြောင့် ထိုဝတ္ထုကို အချိန်ကာလတော်တော်ကြာအောင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ဝတ္ထုသည် အတ္ထုပ္ပတ္တိပုံစံဖြင့် ရေးထားသော ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ရသဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ အဆင့်မြင့် တက္ကသိုလ်တစ်ခု

၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ဘဝကို အခြားတစ်ယောက်ယောက် (သူ၏ တပည့်များထံမှ) ကတစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်သည် အလွန်ခက်ခဲသည်။ ဂီတ၊ ဒဿန၊ သိပ္ပံ၊ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးသည်။ တက္ကသိုလ်မှ သာမန်ဘွဲ့ ရပြီး သည့်အခါ အဆင့် အလွန်မြင့်စွာ အောင်မြင်သူများ (ကျွန်မတို့ဆီက ဘက်ထူးတန်းများနှင့် တူဟန်ရှိပါသည်။) သည် တက္ကသိုလ်တွင် လွတ်လပ်စွာ ဆက်လက်စာသင်ကြားခွင့် (Free Study) ကို ရသည်။ ထိုပညာသင် နှစ်အတွင်း ဘာသာစကားဖြစ်စေ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ် တစ်ခုခုဖြစ်စေ စာတမ်းပြုစုရေးသားပြီး Board အဖွဲ့ကို တင်ပြရသည်။ (ကျွန်မတို့ဆီက ကျမ်းပြုစုခြင်းနှင့် ဆင်တူပါသည်။) သူတို့က ထိုစာတမ်းကို Thesis ဟုမခေါ်ဘဲ Life ဟုခေါ်သည်။ ကျောင်းသား၏ အရည်အချင်းသည် ကျောင်းသား၏ Life ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသလား မပြောတတ်ပါ။

ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် အသက်ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကတည်းက ပညာသင်ခြင်းအပေါ်မှာ ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပညာသည် အဓိက ဖြစ်သည်။ ဘာရိုလ်ဖင်ဂျင်မြို့ သေးသေးကလေး၏ လက်တင်ကျောင်းတစ်ခုမှာ ဘဝ စခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းတွင် သူသည် ဇီဝကို ထူးချွန်စွာ သင်ယူနိုင်သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဂီတ

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်မှ ဂီတကျောင်းအုပ်ကြီး သူတို့ကျောင်းသို့ စစ်ဆေးရန် လာချိန်၌ ကျောင်း၏ ကိုယ်စား ဂျိုးဇက်နက်ချ် (ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်) ကလေးက ဂီတပညာကို ပြရန် တာဝန်ပေးခံရ၏။ ဆရာကြီး ရောက်လာသောအခါ နက်ချ်အား သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဂီတသင်တန်း မကြည့်ဘဲ အလွတ်တီးပြရန် ပြောသည်။ နက်ချ်က သူ့အလွတ်ရသော (အတန်းထဲမှာ မကြာခဏ သီဆိုရသော) သီချင်းကို တယောဖြင့် တီးပြလိုက်၏။ ဆရာကြီးသည် ကလေးငယ်နှင့်အတူ လိုက်၍ စန္ဒရားတီးသည်။ သံစဉ်ကို အမျိုးမျိုး ခွဲခြား၍ တီးကြသည်။ ကလေးသည် ဂီတကို ဖန်တီးခြင်း၌ ဖျော်ရွှင်လာသည်။ ဆရာကြီးက ကလေးအား Fugue (အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုးကို သံစဉ်အမျိုးမျိုး ဖွဲ့စည်းဖန်တီးထားသော ဂီတ) ဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟု အတိအကျ သိရအောင် အသံအနိမ့်အမြင့်ကို ကစား၍ တီးကာ အသေအချာ ရှင်းလင်းပြပေး၏။

“လူနှစ်ယောက် ဂီတတစ်ခုကို အတူတူ ဖန်တီးကြတာဟာ သူတို့နှစ်ဦး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လာဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းပဲ” ဟု ဂီတဆရာကြီးက ဂျိုးဇက်နက်ချ်ကို ပြောပါသည်။

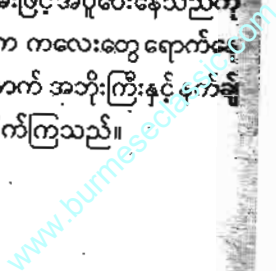
ထိုကျောင်းမှ အောင်မြင်ပြီးနောက် နက်ချ်သည် ကက်စ်တာလီယာ ရှိ အလွန်စည်းကမ်းကြီးသည့် အဆင့်မြင့်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုကျောင်း၏ ဝင်ခွင့်သည် စာမေးပွဲဖြင့် စစ်သောနည်းမဟုတ်။ ကျောင်းဆရာက မိမိ၏ ကျောင်းသားများကို မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်း၏ သင်ခန်းစာသည် ကျောင်းသား အသက် ၂၂ နှစ်နှင့် ၂၅ နှစ်အကြားတွင် ပြီးရသည့် စည်းကမ်းရှိသည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် Order အဖွဲ့အစည်းသို့ ဝင်ခွင့်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘွဲ့လွန် တက်ခွင့်ရသူများ တက်ရသည်။ အများအားဖြင့် ကျောင်းသားတို့သည် အပြင်တက္ကသိုလ်များ၊ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းများတွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သော ကျောင်းသားများသည် တစ်သက်တာပတ်လုံး ကက်စ်တာလီယာတွင် နေထိုင်ပြီး Order အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

နက်ချ်၏ ဘဝတွင် အသိပညာသည်သာ အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝထက် ပို၍ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ သူ ရေးသားပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဟု ခေါ်

လျှင်ရသည့် Lives များ ဖြစ်သည်။ သူသည် Lives သုံးခု ရေးသားခဲ့၏။ (ကဗျာများလည်း ရေးသားခဲ့ပါသည်) The Rainmaker, The Father Confessor နှင့် The Indian Life တို့ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနှစ်သက်ဆုံးစာမှာ The Rainmaker ဖြစ်သည်။

နက်ချ်သည် The Rainmaker (မိုးကို ဖန်ဆင်းသူ) စာစုထဲမှ ဇာတ်ကောင်၏ အမည်ကို နက်ချ်ဟုပဲ ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုဝတ္ထုထဲမှ နက်ချ်သည် မိဘမဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာက အမျိုးသမီးများ အုပ်စိုးချိန်က ဖြစ်သည်။ ရွာ၏ အကြီးအကဲမှာ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ နက်ချ်စိတ်ဝင်စားသည်က အမျိုးသမီးကြီး၏ ဘေးမှာ အမြဲရှိနေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်။ ၎င်းသည် မိုးကို ဖန်တီးသူ သို့မဟုတ် ရာသီဥတုကို ဖန်တီးသူ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးတွင် သမီးကလေး တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ ထိုသမီးကလေးကို နက်ချ်က ချစ်ခင်တွယ်တာသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့စိတ်ဝင်စားသော Rainmaker ၏ သမီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ Rainmaker ၏ အမည်မှာ တူရူ (Turu) ဖြစ်၏။ သူသည် Turu ၏ တံပတ်လည်တွင် မကြာခဏသွား၍ စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ဖူးသည်။ တူရူ လုပ်ကိုင်သမျှ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်။ တူရူကလည်း နက်ချ်သည် စွမ်းရည်ရှိသည့် ကလေးဟု သိသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် နက်ချ်သည် မိမိ၏ တာဝန်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံနိုင်သူ ဖြစ်မည်ဟု သိသည်။ သို့သော် သူတို့ချင်း နှုတ်မဆက်ကြ။ အသိအမှတ်မပြုကြ။ တစ်ရက်တွင် ရွာအကြီးအကဲအဘွားကြီး တစ်ယောက်က ကလေးလူကြီးများအား လုံးကို ပုံပြင်ပြောပြရာမှ စုန်းမပုံပြင်ဖြစ်၍ Turu ၏ သမီးကလေးက ကြောက်ရွံ့ကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။ နက်ချ်က စိတ်မချသဖြင့် ကလေးမလေးနောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ ချော့ဇောအား ပေး၏။ သူတို့နှစ်ယောက် Turu ၏ တဲရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ တူရူသည် အိုးတစ်လုံးထဲတွင် တစ်ခုခုထည့်၍ မီးဖြင့် အပူပေးနေသည်ကို နက်ချ်က ချောင်းကြည့်၍ မြင်ရ၏။ အဘိုးကြီးက ကလေးတွေ ရောက်နေမှန်း သိ၍ အိုးအဖုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးနှင့် နက်ချ်တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

အဘိုးကြီးသည် နက်ချိအား ကောင်းကင်၏ လျှို့ဝှက်ချက်၊ အလင်း ရောင်၏ စွမ်းအား၊ လ၏ စွမ်းအား၊ မိုးတိမ်များအကြောင်း အားလုံးကို တ ဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ကြားပေး၏။ ညသန်းခေါင်ကျော်လ၏ နောက်ဆုံး အလင်းရောင် မပျောက်ကွယ်မီ သူတို့ကောင်းကင်ကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

“ငါ့မှာ သားမရှိဘူး၊ ငါသေသွားတဲ့အခါ ငါ့သမီးကို မင်း စောင့် ရှောက်ပါ။ မင်းဟာ ငါ့သားပါပဲ။ ငါသေသွားရင် ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ ဟောဟို လပေါ်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ငါ အကြာကြီး နေရမယ်။ မင်းနဲ့ သမီး လက်ထပ်ပြီး မင်းတို့မှာ သန္ဓေသား ဝတ်ပြုဆိုရင် အဲဒီလပေါ်ကနေ သမီးဆီမှာ သန္ဓေသားအဖြစ် ငါပြန်ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်။ သမီးက မွေးလာတဲ့ ပထမဦးဆုံး သားကလေးကို ငါ့နာမည်အတိုင်း Turu လို့ ခေါ်ပါ။”

ဤသို့ဖြင့် နက်ချိသည် Rainmaker ဖြစ်လာ၏။ မိုးတိမ်များ၊ လေ ပြင်းများကို မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ဆွဲယူ၍ မိမိ၏စိတ်စွမ်းအင်ဖြင့် လိုသမျှ ခွဲခြားစေစား အမိန့်ပေးခြင်းဖြင့် သူသည် မိုးကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ လေကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ အဘိုးကြီး တူရသင်ပေးသမျှ မှော်အတတ် နှင့် ပေါင်းစပ်၍ သူသည် အောင်မြင်သော Rainmaker အစစ်အမှန် ဖြစ် လာ၏။ သို့သော် သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သာယာဖြောင့်ဖြူးသည် မဟုတ်။ သူ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်သူများထဲမှပင် မနာလိုသူ၊ သူ့ကို ဖယ်ရှား လိုသူများလည်း ရှိသည်။ ထိုသူများသည် ရွာသူကြီး အဘွားအို အနီးမှာ ကပ်၍ သူ့ဟာကွက်ကို စောင့်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ရွာတွင် မိုးခေါင်ကာ ဆန် စပါး ရှားပါးသည့်အပြင် ရေလည်း ရှားလာသည်။ သူ ဖန်တီးသမျှ မိုးများ သည် မိုးကြီးအဖြစ် သစ်ပင်များကို ဖျက်ဆီးကာ မီးလောင်စေ၏။ သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီဟု သူ သိသည်။ သူသည် မကျေနပ်သူများ၏ ရန်ကိုလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သားအကြီး Turu ကို သူ၏အမွေ ဆက်ခံသူအဖြစ် ရွာသူကြီး အဘွားအိုထံ ခေါ်သွားပြီး သူ့သားအတွက် သူ့အသက်ကို စတေးခံပါမည်။ ထိုအခါကျမှ ရာသီဥတု သာယာမည်ဟု ပြောသည်။ (မနာလိုသူများ၏ အသတ်ကို စောင့်လျှင် သားဖြစ်သူ ရာထူး ဆုံးရှုံးရမှာကို စိုးရိမ်ဟန် ရှိပါသည်။) သူ့သားကိုလည်း သူ တတ်သမျှ

ညောအားလုံး သင်ပေးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုသည် နောက်တစ်နှစ် အကြာမှာ ပြန်ကောင်းမွန်လာတော့မည်ကိုလည်း သူ သိသည်။ ထိုရာသီ ဥတုကောင်းမွန်မှုသည် သူ့သား၏ လက်ထက်မှာသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ အခြားသူများလက်ထက်မှာ မဖြစ်စေရ။

သူသည် ရွာလူစု၏ ရှေ့မှာပင် ရာသီဥတုအတွက် ဟုဆိုကာ (တကယ် တမ်းတော့ သားအတွက်) ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်သတ်ခံ၍ စတေးလိုက်လေသည်။

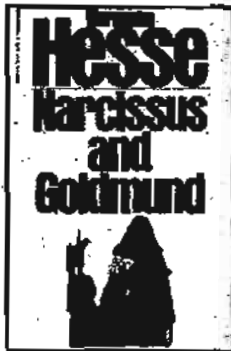
ဤဝတ္ထုတိုကလေးကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရတာကတော့ ဖခင် တစ်ယောက်၏ စေတနာ ဖြစ်သည်။ ဖခင်သည် မိမိသားကို ပညာသာမက နတ်သိက္ခာလည်း ပေးနိုင်စွမ်းသည်။ မိမိသား ဂုဏ်သိက္ခာရရှိစေဖို့ မိမိ၏ အသရေကို ညှိုးနွမ်းခံနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မိမိသား၏ ဂုဏ်သရေအတွက်၊ အောင်မြင်မှုအတွက် မိမိအသက်ကို စွန့်ခွဲသူ ဖြစ်သည်။ Rainmaker နက်ချိ သည် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ဝင်ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

ဟာမန်း ဟက်(စ်) ၏ အခြားဝတ္ထု တစ် ပုဒ် ဖြစ်သော Steppenwolf (သင်းကွဲပုလွေ) ကိုတော့ ကျွန်မဖတ်ပြီး သဲသဲကွဲကွဲ နားမလည် ၍လား မသိ၊ ရင်ထဲမှာတော့ မစွဲလှပါ။ သူက ကဗျာဆန်ဆန် ဝတ္ထုရေးဖွဲ့ထားသောကြောင့် ကဗျာဉာဏ်နည်းသူ ကျွန်မအတွက် သဘော ပေါက်ရခက်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ နိမိတ်ပုံ များ၊ သင်္ကေတများ များစွာ သုံးထားသည်။ ‘မှော်ခန်းမ၊ လူတိုင်းဝင်ခွင့်မရှိ၊ ရူးသွပ်သူများ သာ’ ဟူသော အခန်းရှေ့တွင် သူ မတ်တတ်ရပ်နေပုံ၊ သူ စာအုပ်တစ်အုပ် ရပုံ၊ ထိုစာအုပ်ကို တစ်မျက်နှာချင်း သူ လှန်လှောဖတ်ရှုပုံ အားလုံးသည် အိပ်မက်များနှင့် တူနေ၏။ သို့သော် အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။ စာအုပ်သည် သင်းကွဲပုလွေကျမ်း (Treatise on the Steppenwolf) ဖြစ်သည်။ ထို စာအုပ်ထဲမှ စာတိုလိုက်သည် ဟာရီဖြစ်၏။ ဟာရီ၏ စွန့်စားခန်းများ၊ စာပေ ဆိုင်ရာ ဒဿန အတွေ့အကြုံ အကြားအမြင်များ အားလုံးသည် လျှို့ဝှက် သော သင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

ဟာမန်းဟက်(စ်)၏ ဝတ္ထုများ အနက် ကျွန်မအစွဲလမ်းဆုံး ဝတ္ထုမှာ နာဆစ်ဆပ်စ်နှင့် ဂိုးလ်မန်း (Narcissus and Gold mund) ဖြစ်ပါသည်။

အဓိကဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး၏ နာမည်ကို ဝတ္ထုအမည်အဖြစ် ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂိုးလ်မန်းသည် မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦး၏သား ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်သည် ဂိုးလ်မန်းအား ဘုန်းကြီးဘဝကို ခံယူစေချင်၏။ မာရီယာဘရွန်း

တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူစေသည်။ (ဂိုးလ်မန်း၏ မိခင်သည် ဖခင်အပေါ် သစ္စာဖောက်သူ၊ မျက်နှာများသူအဖြစ် စွပ်စွဲခံရ၏။ ဂိုးလ်မန်းသည် မိခင်ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ဖူးလိုက်ဘဲ ကလေးဘဝကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။) ထိုတက္ကသိုလ်တွင် ဘုန်းကြီးလည်းဖြစ်၊ ဆရာလည်းဖြစ်သော နာဆစ်ဆပ်စ်နှင့် သူတွေ့ရသည်။ နာဆစ်ဆပ်စ်နှင့် ဂိုးလ်မန်းအကြား ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အလွန်အေးချမ်းသိမ်မွေ့သော မေတ္တာဖြစ်သည်။ ဂိုးလ်မန်းသည် ဆရာ နာဆစ်ဆပ်စ်ကို အထင်ကြီးလေးစားသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။ မိမိမှာ ရှိသမျှ လျှို့ဝှက်ချက်များအား နာဆစ်ဆပ်စ်ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ နာဆစ်ဆပ်စ်ကလည်း ဂိုးလ်မန်းကို တပည့်အားလုံးထဲမှာ အချစ်ဆုံး၊ ကရုဏာအသက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ နာဆစ်ဆပ်စ်နှင့် ဂိုးလ်မန်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု၏ ပြယုဂ်ဖြစ်၏။ နာဆစ်ဆပ်စ်သည် တွေးခေါ်ပညာရှင်၊ ပိညာဉ်ဆိုင်ရာ စွမ်းအင်ပညာရှင်၊ လူ့လောကနှင့် အဆက်အသွယ်ကင်းသူ၊ လောက၏ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှုများမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ ဂိုးလ်မန်းကတော့ ရုပ်လောကတွင် ကျင်လည်လိုသူ၊ ရုပ်လောက၏ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှုတို့ကို ခံစားလိုသူ၊ လောက၏ အမှန်တရားကို လူသားများအကြားတွင် ရှာဖွေလိုသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် ဂိုးလ်မန်းနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု ညအခါ ကျောင်းမှ ခိုးထွက်ပြီး အနီးရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ သွားကြသည်။ ထိုရွာတွင် မိန်းကလေး

များနှင့် သူတို့ချိန်းတွေ့စကားပြောကြသည်။ ဂိုးလ်မန်းသည် အခြားကျောင်းသားများထက် ပို၍ ရက်ရွံ့သူ၊ တိတ်ဆိတ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုအိမ်မှ အပြန်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးက “နောက်ညလဲ လာဦးနော်” ဟု မှာကြား၍ သူ့အား နမ်းလိုက်၏။ ကလေးတစ်ယောက်၏ အနမ်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဂိုးလ်မန်းသည် ဤနေရာသို့ နောက်မလာသင့်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏နှလုံးသားက လာချင်သည်။ ထိုပဋိပက္ခဖြင့် သူသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာ အချိန်တွင် တစ်မျက်နှာလုံး ဖြူရော်လျက် ရှိသည်။ ဂိုးလ်မန်းတစ်ခုခုဖြစ်နေသည်ကို နာဆစ်ဆပ်စ်က စာသင်နေရင်း သိသည်။ သင်ခန်းစာပြီးသွားတော့ ဂိုးလ်မန်းကို ခေါ်၍ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာအကူအညီလိုသလဲဟု မေးသည်။ ဂိုးလ်မန်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားကာ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် သူ၏ ပူပန်သောကကို မျိုသိပ်ရင်းက နာဆစ်ဆပ်စ်ရှေ့မှာ ငိုကြွေးမိ၏။ နာဆစ်ဆပ်စ်သည် ဂိုးလ်မန်း၏ မျက်ရည်ကြောင့် စိတ်မသက်မသာခံစားရကာ ဂိုးလ်မန်းကို ညင်သာစွာ ဆွဲထူနှစ်သိမ့်သည်။ အားရအောင် ငိုခိုင်းသည်။ ဘာစကားမှ မပြောချင်မပြောနဲ့၊ ငိုတာဟာ မင်းအတတ်နိုင်ဆုံးအလုပ်ပဲ မဟုတ်လားဟု နှစ်သိမ့်ချောမောကာ လူမမာခန်းသို့ ခေါ်သွားကာ လဲလျောင်းနေစေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက မေတ္တာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ပိုမိုခိုင်မြဲကြီးမားလာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတွင်းကျကျ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဂိုးလ်မန်းသည် မိခင်ကို တိတ်တခိုးတမ်းတနေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေးများ၏ အကြင်နာကို မက်မောသူ ဖြစ်သည်။ ဆေးကုပေးသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဂိုးလ်မန်းကို ပန်းများခူးရန် (ဆေးအတွက်) လွှတ်လိုက်၏။ သူ၏ ပန်းခူးခရီးတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်မိပြီးနောက် သူ့ဘဝသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် တစ်ခါတည်း လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် နာဆစ်ဆပ်စ်အား သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြသည်။ ဤကျောင်းမှ ထွက်တော့မည်ဟု ဖွင့်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်း ချစ်မိသွားပြီလား” ဟု နာဆစ်ဆပ်စ်က ပြန်မေး၏။ ဂိုးလ်မန်း အံ့ဩသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေအားလုံး ဆရာဘယ်လိုသိသလဲ”

“မင်းရဲ့မျက်နှာအမူအရာကပဲ ပြောနေတာပဲ။ မင်းရဲ့ယစ်မူးမှုကိုမြင်နေရတယ်။ အဲဒါအချစ်ပဲ”

ဝိုးလိဒ်မန်းက နာဆစ်ဆပ်စ်အား ထိုမိန်းကလေးသည် မိခင်၏ကိုယ်ပွားဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ပြီး လောကအလယ်မှာ လှည့်လည်သွားလာတော့မည်။ လူသားတစ်ဦး၏ ဘဝအားမာန်၊ စည်းစိမ်သုခနှင့် ဒုက္ခဒေဒနာများကို သူခံစားတော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ နာဆစ်ဆပ်စ်က မတားခဲ့ပေ။ တားမြစ်၍ မရမုန်းလည်း သိသည်။ ဝိုးလိဒ်မန်း လိုချင်သောအရာသည် ဘုရားကျောင်းတွင် ရှိမည်မဟုတ်မှန်းလည်း သိသည်။ အကူအညီလိုလျှင် လာပါ။ မိမိထံ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်လာပါဟု မှာကြားပြီး နှစ်ယောက်ခွဲခွာကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝိုးလိဒ်မန်း၏ ဒုက္ခဒေဒနာ စတင်သည်။ ဝိုးလိဒ်မန်း၏ မိန်းကလေးသည် ဂျစ်ပဆီမလေးဟု သူထင်ခဲ့သော်လည်း သူမမှာ လင်ယောက်ျား ရှိနေသည်။ ထိုပြင် ဝိုးလိဒ်မန်း ကျောင်းမှအပြီး ထွက်ခွာခဲ့သည်ကို သူမ အံ့ဩနေသည်။ သူမသည် ဝိုးလိဒ်မန်းက တောင်းပန်သော်လည်း ငိုကြွေးကာ မနက်မိုးလင်းသောအခါ လင်ယောက်ျားထံ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဝိုးလိဒ်မန်းသည် မိမိဘဝ ဂျောက်ဆုံးမှုဝေဒနာ၊ အချစ်ကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာ၊ ငတ်မွတ်ဆာလောင်သည့် ဝေဒနာတို့ကို ခံစားရလေသည်။ သူသည် တောထဲတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်အရိုင်းများကို တွေ့သည်။ သဘာဝအလှတို့ကို တွေ့သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ သတ်ဖြတ်သော လူများကို တွေ့သည်။ ဝိုးလိဒ်မန်းသည် သူတောင်းစားလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိန်းမများကို အစားအစာအတွက် ဖြားယောင်းကာ နှစ်သိမ့်မှုပေးသူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပန်းပုညာကို သင်ကြားရင်း ပန်းပုဆရာ၏ သမီးကိုလည်း ချစ်မိသည်။ မိမိအသက်အန္တရာယ်ကြောင့် ပြေးလွှားပုန်းကွယ်ရသူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရွှေဒင်္ဂါးလေးတစ်ပြားအတွက် အသက်ကို ရန်ရှာသည့် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မိမိအသက်ချမ်းသာရာရဖို့ သတ်ခဲ့ရသည်။ ပလိပ်ရောဂါ ကပ်ဆေးနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ မိမိမျက်စိရှေ့

အောက်တွင် သေခြင်းတရားကို သူနည်းမျိုးစုံဖြင့် မြင်တွေ့ရသည်။ ဝိုးလိဒ်မန်းသည် နောက်ဆုံး ခင်ပွန်းရှိသူ မိမိ၏ အချစ်ဟောင်း မိန်းမတစ်ဦးကြောင့် အသက်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ မြို့စားကြီးက ဝိုးလိဒ်မန်းအား မိမိဇနီးတို့ ကြာခိုမှန်း သိသောကြောင့် သူခိုးအဖြစ် ဖမ်းဆီးကာ သေဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီးစံအိမ်ရဲတိုက်သို့ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဆောက်နေသည်။ ဝိုးလိဒ်မန်းကို ဖမ်းခေါ်လာသော လူစုနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ စကြိုလမ်းတွင် ဆုံမိသည်။ သို့သော် ဝိုးလိဒ်မန်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးများကိုလည်း သတိမထားမိ၊ အစောင့်များကိုလည်း သတိမထားမိ။ သူက စိတ်ညှို့ခံထားရသူလို ဖြစ်နေသည်။ သူသိသည်မှာ သေခြင်းတရား။ သူမနက်ဖြန်မနက် မိုးလင်းလျှင် သေရတော့မည်။ လွတ်လမ်းမရှိ။ ဒါကိုပဲ သူသိတော့သည်။ သူတစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ သူ့ကို သေခြင်း တရားက ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး ကြိရာမရဖြစ်ကာ သူ့ကို သရဏဂုံတင်ပေးရန် လာမည့် ဘုန်းကြီးကို သတ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သရဏဂုံတင်ရန် လာသည့် ဘုန်းကြီးမှာ နာဆစ်ဆပ်စ် ဖြစ်နေ၏။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သိမ်မွေ့စွာ လေးနက်လှပ၏။ စာရေးဆရာသည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြားမှ အချစ်ကို နူးညံ့စွာ ခံစား၍ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မိခင်ပျောက်ကို ရှာဖွေသော သားတစ်ယောက်၏ မေတ္တာငတ်မွတ်မှုကို ရင်နှင့်စွာ ခံစားရအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထိုဝတ္ထု၏ လှပသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်းချင်းသည် ကျွန်မအား စိတ်ရှည်သော စာရေးသူဘဝသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့သည်ဟု ကျွန်မယူဆသည်။ စိတ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ အပြောင်းအလဲများကို ပြေပြစ်စွာ ရေးဖွဲ့ရာတွင် ဟားမန်းဟက်(စ်)သည် အလွန်ထူးခြားသော ပါရမီရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မဖတ်ရသော ဂျာမန်ဝတ္ထုများကတော့ အင်္ဂါနေ့နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ၊ ဂျာမန် ဂန္ထဝင်စာပေ၊ ခေတ်သစ်ဂျာမန် စသည့် မြန်မာ ပြန်များနှင့် ယနေ့ဂျာမန်စာပေဟူသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်စာအုပ်တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုများထဲတွင် ကျွန်မ ယခုတိုင် သတိရနေသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ဂျိုးဇက် မာတင် ဘိုးဝါး၏ "The Man Seeks Warmth" ဖြစ်သည်။ ချမ်းအေးလှသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိသည့် ရုံးသားသော လူတစ်ဦးသည် အစိုးရရုံး အဆောက်အအုံကြီးအတွင်း၌ နားခို၍ အနွေးဓာတ် ရှာသော အဖြစ်အပျက်ကို ရေးဖွဲ့ထား၏။

ရုံး၏ စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် ရေခွေးငွေ့လွှတ်သော တိုင်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် ပူနွေးနေ၏။ ထိုနေရာတွင် ဓာတ်လိုက်သည် နေ့စဉ် လျှောက်သွားနားခိုနေသည်။ သူသည် အဆောက်အအုံထဲမှ အခန်းများကို အလွတ်ရနေပြီ။ ရုံးသူ ရုံးသားအားလုံး၏ အမည်၊ ရာထူး၊ မျက်နှာတို့ကို သိနေပြီ။ ဤရုံးသို့ သူ ပထမစ၍ ရောက်ရသည်မှာ သူတစ်ပါးက ခိုင်းသဖြင့် လျှောက်လွှာလာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျှောက်လွှာတင်ရန် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ သူကတော့ ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ အပြင်မှာ ချမ်းအေးလှပြီး ရုံးအဆောက်အအုံထဲ၌ နွေးလှသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် လွှင့်ပစ်ထားသော ဖိုင်ဖုံးတစ်ခုကို ကောက်၍ စာရွက်စက္ကူများ ထည့်ကာ ဖိုင်တွဲပြုလုပ်သည်။ ထိုဖိုင်တွဲကို ကိုင်၍ လမ်းလျှောက်သွားလာနေသောအခါ သူသည် စာရေးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။ ရုံးသူ ရုံးသားများက သူ့ကို ဤရုံးမှ စာရေးကြီးဟု မှတ်ထင်နေသည်။ ဝန်ကြီးကပင်လျှင် သူ့ကို စာရေးဟု ထင်နေသည်။

တစ်ရက်တွင် တကယ့်စာရေးကြီးတစ်ဦးက သူ့အား အလုပ်တစ်ခု ပေးသည်။ ရုံးသားတစ်ဦး၏ ဈာပနတွင် လွမ်းသူ့ ပန်းခွေပြုလုပ်ရန် အလှူငွေ ကောက်ခံခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုံးသူရုံးသားများ များပြားလှသော်လည်း စာရင်းအရ နာမည်များကို သူကောင်းကောင်း သိနေပြီ။ ဤစာရင်းအတိုင်း အလှူငွေ ကောက်လာရာ ငွေများစွာ ရရှိသည်။ စာရင်းပြင်ပက လူများကို ပါ သူ့အလှူငွေ ကောက်လာ၏။ သည်လိုနှင့် နွေရာသီတွင် မြစ်ကမ်းနားနှင့် ပန်းခြံသို့ သွားရောက်နေထိုင်လိုက်။ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်များ လုပ်

လိုက်နှင့် နေလာရာမှ ဆောင်းရာသီ ဝင်ပြန်တော့ ရုံးကြီးထဲသို့ ဖိုင်တွဲဖြင့် ရောက်သွားပြန်သည်။

နောက်တော့ တကယ်မရှိသော ရုံးသားတစ်ဦး၏ နာမည်ဖြင့် ဈာပန အလှူငွေကောက်ခံခြင်း၊ တကယ်မရှိသော အရာရှိကလေးနှင့် စာရေးမကလေး၏ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အတွက် ကောက်ခံခြင်းတို့ဖြင့် သူ ငွေကောက်ခံသည်။ သူ၏ လုပ်သက်သည် ရှည်ကြာလွန်းသောကြောင့် ဝန်ကြီးသုံးလေးယောက် ဆက်ပြောင်းသည်အထိ သူ့ကို ဤရုံးတွင် မြင်တွေ့နေကြရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် ရေခွေးငွေ့ တိုင်ကြီးတစ်ခုကို ဖိုထိုင်ရင်း လေဖြတ်ကာ သေဆုံးသွားသည်။ လူအများသည် သူ့ကို မည်သူမည်ဝါဟု မသိကြပေ။ ဌာနပေါင်းစုံရှိသည့် အလျောက် ဌာနတစ်ခုမှ ရုံးသားများက အခြားဌာနမှ ဝန်ထမ်းဟု ထင်ကြသည်။ အားလုံးက သူ့ကို ကျကျနန သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဂျာမန်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရင်းဖြင့် ဂျာမန်စာပေ၏ ခေတ်သစ်ဝတ္ထုတိုများကို ကျွန်မ ခံစားတတ်လာခဲ့သည်။ နာဖီအစိုးရ၏ လက်အောက်မှာ ရေးရသော ဝတ္ထုတော်တော်များများသည် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ သင်္ကေတများနှင့် ရေးဖွဲ့ရင်း မိမိဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖော်ထုတ်ကြရသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မ နှစ်သက်သော ဝတ္ထုများမှာ တောမတ်စ်မန်း (Thomas Mann) ၏ ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ Buddenbrooks ဝတ္ထုမှာ စာရေးသူ၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများကို အခြေခံ၍ နောက်ခံဓာတ်လမ်းဆင်ထားသည်ဟု သိရပါသည်။ Buddenbrooks မိသားစု၏ အကြောင်းကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြဿနာများပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြ၍ အသေးစိတ် စိတ်ရှည်စွာ ရေးသားထားသည်။ Tonio Kroger ဝတ္ထုထဲတွင် ဓာတ်လိုက် တိုနိုယိုသည် သူ့သူငယ်ချင်း ဟန်းစ်ကို အလွန်ချစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မကြာခဏ အတူလမ်းလျှောက်ကြသည်။ သင်ခန်းစာများ ဆွေးနွေးကြသည်။ တိုနိုယိုဟူသော နာမည်မှာ အလွန်ခွကျသော နာမည်ဖြစ်သည်ဟု ဟန်းစ်က ပြော၏။ (တစ်ခါတစ်ခါ ဟန်းစ်က ကရိုးဂါးဟု ခေါ်သည်။) တိုနိုယို၏ အတွေးအခေါ်များသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူ

များနှင့်မတူ၊ သူသည် ကျောင်းဆရာများအပေါ် အားမရ၊ ရွယ်တူကောင်
လေးများအပေါ် မကျေနပ်။ တိုနီယို၏ အဘွားနှင့် ဖခင် သေဆုံးသွားပြီး
သူတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာများ ပြိုကွဲလာသည်။ တိုနီယို အလွန်ချစ်သော
မိခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ တိုနီယိုသည် သူ၏ဇာတိမြို့ကို စွန့်
ခွာလိုက်လေသည်။ သူ ချစ်မြတ်နိုးမိသော မိန်းကလေး (ဆရာဝန်တစ်ဦး
၏ သမီးဟု ထင်သည်) ၏ အချစ်ကိုလည်း သူ မရခဲ့ပေ။ ပင်လယ်ကိုဖြတ်
၍ သူ ခရီးထွက်ခွာသည်။ ဘဝ၏ ဟာသဆန်ဆန် ရယ်မောမှုနှင့် ဝမ်းနည်း
မှုကိုသာ သူ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူသည် ဖန်ဆင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်
အနုပညာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ အာရုံစိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ကဗျာ၊ စာပေနှင့်
စကားလုံးများကို သူ ယုံကြည်သည်။ မြူးနစ်မြို့တွင် သူသည် လီဆာ ဟူ
သော ပန်းချီဆရာမကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်သည် အနုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ယောက်အမြင်
နှင့်တစ်ယောက် မျှဝေခံစားကြသည်။ တစ်ယောက်ပြဿနာကို တစ်ယောက်
က ဖြေရှင်းပေးသည်။ လီဆာက သူ့ကို ဘူဆာတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟု
မညာမတာ ဝေဖန်သည်။ နောက်တော့ တိုနီယိုသည် ကိုပင်ပေါက်သို့ ခရီး
ထွက်သည်။ စာရွက်စာတမ်းကို လူသားအဖြစ်မှန်ထက်ပို၍ မယုံကြည်နိုင်
သော တိုနီယိုသည် လမ်းမှာ ပြဿနာတက်ရသေး၏။ သူ့မှာ ပါလာသည်
က ပရ(ဖ်)စာမူများသာ ဖြစ်သည်။ ဒီန်းမတ်နိုင်ငံတွင် သူသည် သူချစ်
လှစွာသော လူငယ်ချင်း ဟန်းစ်ကို သင်္ဘောသားဝတ်စုံဖြင့် သူ့ချစ်သူနှင့်
အတူတွဲ၍ ကပ္ပဲခန်းမတစ်ခု၌ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

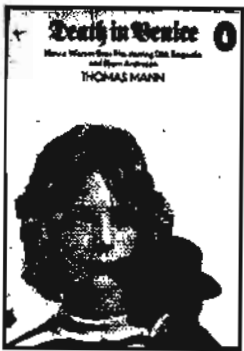
တိုနီယိုက ရိုးဂါးဝတ္ထုသည် လူနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အရေးပါမှု
အတိမ်အနက် ပြဿနာကို စာပေခံယူချက်ပြဿနာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လုံ
ခြုံမှုပြဿနာတို့နှင့် ပေါင်းစပ်ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်မ ခံစားရသည်။

Death in Venice ဝတ္ထုကတော့ တောမတ်စ် မန်း၏ ဝတ္ထုများ
အနက် ကျွန်မ အစွဲလမ်းရဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ တောမတ်စ် မန်း၏ ဝတ္ထု
တော်တော် များ များ သည် ခရီးထွက် သည့် နောက်ခံ အကြောင်း အရာ
မှာ ဇာတ်ကွက်ဆင်၍ ရေးသားထားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ The Magic

Mountain ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လိုက်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ အဲလ်(ပ်) တောင်
တန်း အနားယူဆေးရုံကလေးတစ်ခုသို့ ခရီးထွက်ရာမှ အချစ်၊ စစ်၊ အာဏာ၊
နိုင်ငံရေး၊ လူသားစိတ်စသည်တို့ကို သိလာရသည်။ ထိုဆေးရုံသည် ဥရောပ
တိုက် တစ်ခုလုံးကို ကိုယ်စားပြုသည်ဟု ကျွန်မ သိရပါသည်။ Death in
Venice မှာတော့ ဇာတ်လိုက်သည် ဗင်းနစ်စ်မြို့သို့ ခရီးထွက်ခွာသည်။

Death in Venice ကို မင်းသား Dirk

Bogarde နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်သည်ဟု ကျွန်မ သိ
ရသည်။ (ရုပ်ရှင်ကိုတော့ မကြည့်ရပါ။)

စာရေးဆရာ အက်စ်ချင်ဘတ်(ခ်)သည်
မြူးနစ်မြို့မှာ နေထိုင်သူဖြစ်၏။ ဘဝ၏ မြင်
ကွင်းနှင့် အာရုံအပြောင်းအလဲများကို လိုချင်၍
ဗင်းနစ်စ်သို့ ခရီးထွက်ခွာသည်။ ဗင်းနစ်စ်
တွင် သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ်မှာပင် လာရောက်
တည်းခိုသော ဖိုလန်လူမျိုး မိသားစု တစ်စုမှ

ချောမောသော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ချစ်ခင်သွားသည်။ သူ
သည် လူငယ်ကလေး၏ အလှကို တအံ့တဩချီးကျူးရင်း နေ့စဉ် စောင့်
ကြည့်မိသည်။ လူငယ်ကလေးနှင့် သူသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
မသိကြ။ မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ ရှိသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြော
မိကြ။ လူငယ်ကလေးကို သူ့မိသားစုနှင့် သူငယ်ချင်းများက တက်ဖီယို
ဟု ခေါ်သံကိုတော့ သူ ကြားသည်။ လူငယ်ကလေး၏ နာမည်ကို သူသိ၍
သူ့နာမည်ကို လူငယ်က မသိ။ သူသည် အလှကို ကိုးကွယ်စိတ်သက်သက်
ဖြင့် လူငယ်ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မသိမသာ လိုက်ပါ ငေးမောလျက်
ရှိသည်။ သူ၏စိတ်ထဲမှာ လူငယ်ကလေးနှင့်သူ ရင်းနှီးလျက် စကားတွေ
ပြောလျက်ရှိသည်။ တကယ်မှာတော့ လူငယ်ကလေးကို နှုတ်ပင်မဆက်
ဖြစ်ပေ။ ကမ်းစပ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ် လူငယ်ကလေးကို ကျော်
တက်၍ နှုတ်ဆက်ဖို့ သူ ကြိုးစား၏။ လူငယ်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်
သည့်အခါ သူ၏စိတ်ကူးများအားလုံး ပျောက်ကွယ်ကုန်လေသည်။ တစ်
ရက်မှာ လူငယ်က သူ့ကို အမြင်၊ အမှတ်မထင် ပြုံးပြ၏။ ထိုအပြုံးသည်

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွက် စွဲလမ်းဖွယ်ကောင်းသော တုံ့ပြန်မှုပင်ဖြစ်သည်။ လူငယ်ကလေး၏ အပြုံးအား သူ ကြာမြင့်စွာ ခံစားကြည့်နူးနေ၏။ အပြုံးကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်ရင်း ဂုဏ်ယူနေခဲ့သည်။

လူငယ်ကလေး၏ အပြုံးမှာ မိမိ၏ ရေပြင်မှအရိပ်ကို မိမိပြန်၍ ပြုံးပြသော နာဆစ်ဆစ်၏ အပြုံးဖြစ်သည်ဟု သူ တင်စားသည်။ ဆော့ကရတ္တီက ဖိဒရကို ပြောခဲ့သော အလှပေဒဆိုင်ရာ တရားများကို သူ ပြန်၍ တွေးသည်။ တက်ဖီယို၏ အလှကို သူ စာဖွဲ့ ရန် ကြိုးစားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကြားမှ ဆက်သွယ်မှုသည် အပြင်မှာ မရှိဘဲ စိတ်တွင်းမှာသာ ရှိသည်။ လူငယ်တစ်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ စိတ်ဆက်သွယ်မှုဟု စာရေးဆရာက ဖွင့်ဆိုရင်းပြပါသည်။

ဗင်းနစ်စ်တွင် ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်နေပြီဟု ဂျာမန်သတင်းစာများက ပြောသည်။ အက်စ်ချင်ဘတ်(ခ်)သည် နေ့စဉ်သတင်းစာဖတ်၏။ လူသေနှုန်းမှာ တစ်ရက်လျှင် နှစ်ဆယ်၊ ထိုမှလေးဆယ်၊ ထိုမှတစ်ရာ စသည်ဖြင့် များများလာ၏။ တချို့ခရီးသွားများ ဗင်းနစ်စ်ကို စွန့်ခွာသွားကြပြီ။ သူက မစွန့်ခွာနိုင်။ တက်ဖီယိုတို့ မိသားစုကို ဗင်းနစ်စ်မှ စွန့်ခွာစေချင်သည်။ အများတကာပြောသော ပလိပ်ရောဂါကို လူငယ်ကလေးအား မစွဲကပ်စေလိုပေ။ သို့သော် ပိုလန်လူမျိုး မိခင်ကြီးအား သူတိုက်တွန်းဖို့ ကြိုးစားလျက်က မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သူ စကားပြောရန် နှောင့်နှေးတွန့်ဆုတ်နေခဲ့သည်။

တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျ၍ သူ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာသည်။ သူ သိပ်နေမကောင်းပါ။ ရုပ်ခန္ဓာဆိုင်ရာ မူးဝေမှုနှင့်အတူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့မှုကို ခံစားနေရသည်။ အခန်းတစ်ခုရှေ့ ကော်ရစ်ဒါ အရောက်တွင် ခရီးသွားအိတ်များ ပြင်ဆင်၍ ချထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မည်သူ့ ပစ္စည်းတွေလဲဟု သူ အလုပ်သမားကို မေးကြည့်၏။ သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ပိုလန်လူမျိုး မိသားစု၏ ပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု အဖြေရသည်။ ဘယ်အချိန် ပြန်ကြမှာလဲဟု ထပ်မေး၏။ “နေ့လယ်စာအပြီး” ဟူသော အဖြေကို ရသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် စိတ်လွတ်လပ်မှု၊ သက်သာရာရမှုနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားနေရသည်။ ရေစပ်မှာ ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်၍ တက်ဖီယိုတို့ သောင်ပြင်မှာ ကစားရင်း ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို သူ ငေးမောကြည့်နေ၏။ လူငယ်ကလေးနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်း သတ်ပုတ်နေရာမှ လူငယ်ကလေး သဲပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ သူငယ်ချင်းက ကျောပေါ်မှ ခွစီး၍ ခေါင်းကို သဲပြင်နှင့် ထိကပ်ပစ်လိုက်၏။ သူက တက်ဖီယိုကို သွားကယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူငယ်ချင်းက တက်ဖီယိုကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။

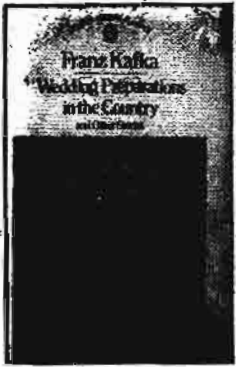
လူငယ်ကလေးသည် တစ်ယောက်တည်း ရေပြင် တိမ်တိမ်အစပ်၌ သွားရပ်နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ လူငယ်ကလေး ငေးကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သူ့ရှုရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်သွယ်မှုမှာ ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။

အချိန်တော်တော်ကြာသောအခါ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်နေသော သူ့ကို ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ လူတစ်စုက ပွေ့သယ်သွားရသည်။ သူ သေဆုံးသွားသည်။

ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်း တစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ ဤဝတ္ထုကို ကျွန်မ စွဲလမ်းနေခဲ့ပါသည်။ လူနှစ်ယောက်ကြားမှ စိတ်ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်မှု၊ လူတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်အပေါ် မိမိအကျိုးမပါစင်ဘဲ ကြင်နာစွာ ချစ်ခင်မှုစသည် စိတ်ခံစားချက်များကို ကျွန်မ နားလည်နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူငယ်၏ အလှအပေါ် သူ တပ်ကော်စိတ်ဝင်၍ တစ်ခါတစ်ခါ ပန်းတစ်ပွင့် အလှကို ငေးသလို ချီးကျူးစိတ်သာ ရှိသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ရွေ့လျားမှုကို တောမတ်စ်မန်းသည် လှပစွာ ရေးဖွဲ့သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မအား ဒဿနနှင့်ပတ်သက်၍ သြဇာ သက်ရောက်မှုအရှိဆုံး ဂျာမန်စာရေးဆရာက တော့ ဖရန်စ် ကပ်ဖ်ကာဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ ဝန်ခံရပါမည်။

သူ၏ ဝတ္ထုတိုများနှင့် ဆောင်းပါးများကို ကျွန်မအလွန်နှစ်သက်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုများ ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်သည် ကျွန်မတို့ လက်ရှိ လောကနှင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာပင် နှစ်သက်လက်ခံမိ ပါသည်။

သူ၏ဝတ္ထုများတွင် လူ့ဘဝ၏ လွတ်မြောက်ရာမရမှုကို အမြဲတွေ့ရ သည်။ တရားခွင်နှင့် ရဲတိုက်ကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို သိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုများနှင့် သဘောတရားတူညီသော အခြားဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါး များကို ကျွန်မ ဖတ်မိသည်။ The cell ဟူသော စာစုတိုတိုကလေးမှာပင် ဘဝ၏ ထွက်ပေါက်ကင်းမဲ့မှုကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။

ဇာတ်လိုက်သည် အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲတွင် ရောက်နေသည်။ “ငါ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”။ သူကိုယ်တိုင် မသိပေ။ သူ့ရှေ့တွင် နံရံများ၌ တံခါးများစွာ တွေ့ရသည်။ တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့် တိုင်း သူသည် ကျောက်တုံး နံရံမည်းမည်းကိုသာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရ၏။ နံရံများ၊ တံခါးများသည် အဆုံးမရှိတော့ပေ။ တံခါးတစ်ခုသည် အခြား အခန်းသို့ ဝင်ရောက်သည့် အပေါက်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ လွတ်မြောက် ရာလမ်း မရှိပေ။

ကပ်ဖ်ကာကို ဖြစ်တည်မှုပဓာန ဝါဒီတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ကြ သည်။

ကပ်ဖ်ကာသည် လူ့ဘဝတွင် ယုံကြည်မှုကို ရှာဖွေလျက် ယုံကြည်မှု ကို မတွေ့ရပေ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း လူသားတစ်ဦးချင်း တန်ဖိုးကင်းမဲ့ မှုကို ကပ်ဖ်ကာက ရှင်းလင်းစွာ တင်ပြတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ဖက်တွယ် မက်မောနေသော လူ့ဘဝ၏ ကိုးကွယ်ရာမဲ့မှုကို သူက နာကြည်းစွာ ရေး

ပြသည်။ ထာဝရဘုရားသခင်၏ ဖန်ဆင်းမှုကို သူ့ဇာတ်လိုက်များ မယုံ ကြည်နိုင်ဘဲ အမှန်တရားကို လိုက်ရှာသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ အမှန်တရား ကို မတွေ့။ သူ့ဝတ္ထုများအရဆိုလျှင် လူသားများသည် ပြစ်မှုမကျူးလွန် ဆဲ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခံနေရသော သားကောင်များ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ- Before The Law) မိမိတို့ မသိနားမလည်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာပြီး မိမိ တို့မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းများစွာကို ဖြေဖို့ ကြိုးစားရင်း သေဆုံးသွားရသူ များ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ- The Test)

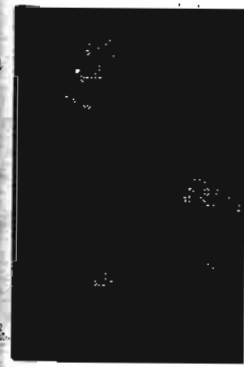
လူ့လောကတွင် ယုံကြည်မှုဆိုသည်မှာ လိုအပ်သည်။ ကျွန်မတို့ဘဝ ကို နှစ်သိမ့်ဖို့၊ ယစ်ဖူးဖို့၊ ကျေနပ်ဖို့၊ မျှော်လင့်ဖို့အတွက် ယုံကြည်မှု လိုအပ် မပါသည်။ တချို့က ထာဝရဘုရားသခင်၏ ဖန်ဆင်းမှုကို ယုံကြည်ကြသည်။ တချို့က ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်ကို ယုံကြည်ကြသည်။ တချို့က ငရဲကို ယုံ ကြည်ကြသည်။ တချို့က နိဗ္ဗာန်ကို ယုံကြည်ကြသည်။ တချို့က နောက် ဘဝကို ယုံကြည်ပြီး တချို့က ကောင်းကင်ဘုံကို ယုံကြည်သည်။ တချို့က နိုင်ငံရေးကို ယုံကြည်သည်။ တချို့က အာဇာနည်ကို ယုံကြည်သည်။ ယုံကြည် မှုတစ်ခုခု မရှိလျှင် လောကကြီးသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လျက် ရှိမည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ မယုံချင်ဘဲ ယုံနေရသူတွေလည်း ရှိပါသည်။ အနည်းဆုံး သူတို့ သည် ယုံကြည်နေသောကြောင့် မျှော်လင့်နေကြသည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက် ကလေးကြောင့်ပင် ချုပ်ချယ်မှုများ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခများအတွင်းမှာ သက်သာ ဇာရအောင် အားတင်း၍ ရင်ဆိုင်နေနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကပ်ဖ်ကာပြောသလိုဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မတို့သည် ဘုရင်အဖြစ်ကို မရွေးချယ်ဘဲ ခြေမြန်တော် (Courtiers) များအဖြစ်သာ မိမိကိုယ်ကို ရွေး ချယ်ခဲ့မိ၍ သတင်းစကားပျားစရာ ဘုရင်ကင်းမဲ့နေရသည်။ ကျွန်မတို့၏ ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော ဘဝကို အဆုံးသတ်ပစ်ချင်ပါလျက် ကျွန်မတို့ ဇာမုံးကျိန်ပြီး ရယူထားသော တာဝန်ဝတ္တရားများကြောင့် မသေဆုံးနိုင် သေးပေ။ ကျွန်မတို့တွင် ဘုရင်မရှိသောကြောင့် ဘုရင်ကို ပါးရမည့် ကျွန်မ တို့၏ သတင်းစကားများလည်း အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၄ ဇန်နဝါရီလ]

www.burmeseclassic.com

စွဲလမ်းခဲ့ရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ (၁)

အမေရိကန် ဝတ္ထုများအနက် ကျွန်မ အစောဆုံးမှတ်မိသော ဝတ္ထုရှည်မှာ နသန်နီ ယယ်ဟောသွန်း (Nathaniel Hawthorne) ၏ The Scarlet Letter ဖြစ်ပါသည်။ သည် အရင်က သူရေးသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဇာတ်လမ်း သိပ်မမှတ်မိတော့ပါ။ Young Goodman Brown ဟု ထင်သည်။ The Scarlet Letter ကိုတော့ ကျွန်မ အလွန်စွဲမက်ခဲ့ပါသည်။

The Scarlet Letter သည် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ပညာပေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော်လည်း လူ့စိတ်တို့၏ သဘာဝကို ရေးသားဖွဲ့နွဲ့ရာ၌ အနုစိတ် လှပပီပြင်သောကြောင့် စာဖတ်သူရင်ထဲသို့ အထစ်အငေါ့မရှိ ရောမွေ့စွာ ရောက်သွားနိုင်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အချစ်၊ အမုန်း၊ ကလဲ့စား၊ နောင်တ၊ ကျင့်ဝတ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ စသည်တို့ကို အဓိကဇာတ်ကောင် သုံးဦး၏ စရိုက်ဖော်ရာတွင် ပီပြင်စွာ ထည့်သွင်းထား၏။ ကျွန်မသဘောအကျဆုံး ဇာတ်ကောင်မှာ အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင် 'ဟက်စတာပရင်း' ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မနှစ်သက်ဆုံးဇာတ်ကောင်ကတော့ သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်သည်။

၁၉ ရာစု အစောပိုင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဝတ္ထုထဲတွင် မပါဝင်သော ဇာတ်ကောင် 'ကျွန်ုပ်' က စာဖတ်သူအား ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားထားသည်။ သို့သော် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဇာတ်အဖွင့်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ Narrator သည် သူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ကြားသိရသည်မဟုတ်ဘဲ သူ့အလုပ်ဝင်ရာ အကောက်ခွန်ရုံးတစ်ခု၏ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ တွေ့ရသော စာရွက်တစ်ထပ်ကို ဖတ်ပြီး ပြန်ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရွက်တစ်ထပ်နှင့်အတူ ထိုအရာရှိ (Narrator) တွေ့ရသည်မှာ မှိန်ဖျော့ကာ ပိုးစားနေပြီဖြစ်သော ကြက်သွေးရောင် ပိုးစကလေး တစ်စ ဖြစ်၏။ ထိုပိုးစ၏ အနေအထားမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး A ပုံ သဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ ထိုပိုးစကလေးတွင် ရွှေချည်ထိုး အနားကွပ်ထားသည်။ ထိုပိုးစကလေးသည် စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူသွားသည့် ဝတ္ထု၏ အဓိက နောက်ခံအကြောင်းရင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

Narrator သိခွင့်ရသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း စချိန်မှာ ၁၇ ရာစုပိုင်း ဘော့စတွန်မြို့ စတင်တည်ထောင်ပြီးစ အချိန် ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲမှ လူအုပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသော မိန်းမငယ် တစ်ဦးနှင့် ပရိသတ်အား စတင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုမိန်းမ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် လသားအရွယ် သမီးကလေးကို ပွေ့ချီထားပြီး မိန်းမ၏ ရင်ညွန့်နေရာ အင်္ကျီပေါ်မှာ ကြက်သွေးရောင် A စာလုံးပုံစံ ပိုးစတစ်ခုကို လှပသေသပ်စွာ ကပ်ချုပ်ထားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် 'ဟက်စတာပရင်း' ဖြစ်၏။ မိမိခင်ပွန်း မိမိရှိရာသို့ လိုက်မလာနိုင်မီ နှစ်နှစ်ကာလ၌ တိတ်တဆိတ်ကိုယ်ဝန်ရမှုဖြင့် နာယကကျင့်သိက္ခာဆိုင်ရာ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံနေရသည်။ ဟက်စတာသည် Adulterous (လင်ငယ်နေသူ၊ ဖောက်ပြန်သူ) ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည့် A စာလုံး အနီရောင်ကို မိမိအင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် တစ်သက်တာလုံး တပ်ဆင်သွားရတော့မည်။

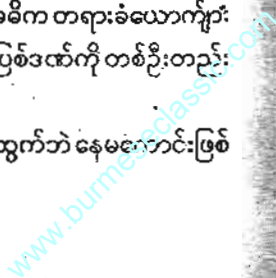
ယနေ့အဖို့ လူထုပရိသတ်ရှေ့မှောက် ဈေးရှေ့ရှိ ရာဇဝတ်သားများ အပြစ်ပေးရာ စင်မြင့်ပေါ်တွင် သုံးနာရီခန့်ကြာအောင် မတ်တတ်ရပ်ပြနေရမည်။ မိမိသည် လူ့ကျင့်ဝတ် ဖောက်ပြန်သူဖြစ်ပါသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စင်မြင့်တစ်ဖက်ရှိ ကြည့်စင်ပေါ်တွင် ဘုရင်ခံ

မြို့အုပ်ချုပ်သူ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်သင်းအုပ်နှင့် ဟက်စတာ၏ ဒေသဆိုင်ရာသင်းအုပ်ဆရာကလေးတစ်ဦးအပါအဝင် စစ်မေးသူအချို့က သူမအား ကလေးဖခင်အမည်ကို ပြောရန် စစ်မေးသည်။ ဟက်စတာက ကလေးဖခင်အမည်ကို မပြောပါ။ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်ဟာ ကလေးရဲ့ အဖေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဟု သူမ ပြောခဲ့သည်။

ထိုသို့ စစ်မေးနေစဉ် လူအုပ်ထဲမှာ သူမမှတ်မိသော လူတစ်ယောက်ကို မျှတ်ခနဲ မြင်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ ရက်ဒ်အင်ဒီယန်းတို့၏ လက်မှ လွတ်လာသော သူမ၏ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သည်။ သူမကို စိုက်ကြည့်နေသော ခင်ပွန်းဟောင်း၏ မျက်လုံးများနှင့် သူမ မျက်လုံးများ ဆုံမိကြ၏။ ခင်ပွန်းဟောင်းက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ကပ်ပြီး တိတ်တိတ်နေဟု အချက်ပေးခဲ့သည်။ ဟက်စတာ ထောင်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ခံရချိန်တွင် ဟက်စတာသည် ခင်ပွန်းကြောင့်ရော အရှက်ကွဲမှုကြောင့်ရော တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ဟက်စတာကို ချစ်သည်။ ဟက်စတာသည် ထောင်ထဲမှ ထွက်၍ လူအုပ်ရှေ့သို့ လျှောက်လာစဉ် သူမ၏ မျက်နှာ အနည်းငယ် ဤ ငုံ့မထားခဲ့ပေ။ လည်တိုင်ကို မတ်၍ မျက်နှာကို မငဲ့ဘဲ လူအုပ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ဣန္ဒြေမပျက် ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထောင်နှင့်ချီနေသော ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏ ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ် ရှုတ်ချသော မျက်လုံးအပူဒဏ်များ၏ ရှေ့မှောက်တွင် စင်မြင့်ပေါ်၌ ကာလကြာမြင့်စွာ မတ်မတ်ရပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိမိကလေး ငိုကြွေးသည်ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ပွေ့ထားစဉ်မှာ ကလေး၏ ဦးခေါင်းဖြင့် မိမိ၏ ကြက်သွေးရောင် စာလုံးကြီးတို့ ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟု အထင်ခံရမှာ စိုး၍ ကလေးခေါင်းကို နှိမ့်လျက် ရင်ဘတ်က စာလုံးကြီးကို ပရိသတ်မြင်အောင် ရဲဝံ့စွာ ပြသနိုင်သူဖြစ်သည်။ မိမိ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ခံစားပုံ သူဖြစ်သည်။ ဟက်စတာကို ကိုယ်ဝန်ရှိစေသူ အဓိက တရားခံယောက်ျားက လွတ်မြောက်နေချိန်တွင် နှစ်ယောက်စာ အပြစ်ဒဏ်ကို တစ်ဦးတည်းခါးစည်းခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မိခင်က စိတ်ထိခိုက် ချောက်ချားကာ နို့မထွက်ဘဲ နေမကောင်းဖြစ်

သောအခါ ကလေးသည်လည်း ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်သည့် ဝေဒနာကိုခံစားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆေးဆရာတစ်ဦး လာရောက်ကုသပေးမည်ဟု ဟက်စတာသိရသည်။ တကယ်တမ်း ဆေးဆရာ ရောက်လာသောအခါ ဆေးဆရာဆိုသူမှာ မိမိခင်ပွန်းဟောင်းပင် ဖြစ်နေကြောင်း သူမတုန်လှုပ်စွာသိရသည်။ ခင်ပွန်းသည်မှာ ရက်ဒ်အင်ဒီယန်းများ၏ ဖမ်းဆီးရာမှ လွတ်မြောက်လာသူ ဖြစ်သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့က စေတစစ်ဆေး စောင့်ကြည့်ရန် ထောင်ထဲသွင်းခြင်း ခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ ကလေးအား တိုက်ကျွေးရန် ဆေးပေးသောအခါ ဟက်စတာက တုန်လှုပ်စွာ ငြင်း၏။ မိမိကလေးကို သေကြောင်းကြံပြီး မိမိကို လက်စားချေမည်ဟု သူမ ထင်နေသည်။ ခင်ပွန်းက မိမိသည် အပြစ်မဲ့သော ကလေးအပေါ် မရက်စက်နိုင်။ အရှက်မဲ့စွာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာ မွေးလာသော ဤကလေးငယ်ကို မိမိလက်စားချေရန် အကြောင်းမရှိဟု ပြောသည်။ ကလေးသည် သူတိုက်သော ဆေးကြောင့် သက်သာသွား၏။

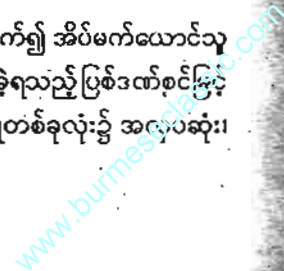
ခင်ပွန်းသည် ဟက်စတာကိုလည်း ဆေးတိုက်၏။ ဟက်စတာက နာကျင်ချောက်ချားစွာဖြင့် “မိမိအား သေဆေးကျွေးမည်လား” ဟု မေးသည်။ ခင်ပွန်းက ဟက်စတာအား နေ့စဉ်ကြည့်၍ “မင်းကို မသတ်ပါဘူး စိတ်ချ၊ မင်းဟာ ငါ့ကို ဖောက်ပြန်တဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ အရှက်တကွဲ ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝနဲ့ အကြာကြီး အသက်ရှင်နေစေရမယ်၊ မင်းကို ငါ သတ်လိုက်ရင် ဒီဘဝ ဆိုးကြီးထဲက မင်း လွတ်သွားမှာပေါ့၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်း မသေမချင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးက မင်းကို ဝိုင်းပြီး လက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့နေစေရမယ်” ဟု ကျေနပ်အားရစွာ ပြောသည်။ ထို့နောက် ကလေးဖေအေ ဘယ်သူလဲဟု မေး၏။ ဟက်စတာက မဖြေ။ ခင်ပွန်း ဆေးဆရာက “မဖြောရင်လဲ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ သိအောင် စုံစမ်းမယ်” ဟု ပြောသည်။ “တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းရည်းစားကို လျှို့ဝှက်ထားသလို ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရမယ်၊ ကတိပေးစမ်း” ဟု ပြောသည်။

ဟက်စတာ ထောင်မှ ထွက်လာသောအခါ သမီးငယ် ‘ပါးလ်’ နှင့် အတူ မြို့စွန်တွင် နေထိုင်သည်။ ခင်ပွန်းသည် ဆေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြီး ဘောစတုန်မြို့မှာပင် နေထိုင်ပြီး ဟက်စတာ၏ ရည်း

စား (ကလေးဖေအေ) ကို တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းသည်။ ဆေးဆရာသည် သင်းအုပ် ဆရာကလေး၏ ဗွဲ့မမှန်မှု၊ ချောက်ချားမှု၊ တစ်ခုခုကို မျှိုသိပ်ကြောက်ရွံ့မှု စသည်တို့ကို သိလာပြီး သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ကလေးဖေခင်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်နေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်း၏ ဇာတ်ပို့နိမ့်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသည်။ ဆေးဆရာသည် သင်းအုပ်ဆရာနှင့် တစ်အိမ်တည်း နေပြီး သင်းအုပ်ဆရာ၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းမှာတော့ သင်းအုပ် ဆရာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းပြီး လက်စားချေရန် အပြီးကြီးစွာ ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်သည်။ စိတ်ချောက်ချားအောင် တွန်းအားပေးနေသူ ဖြစ်သည်။

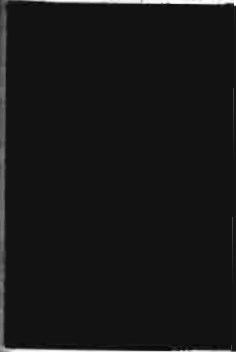
သင်းအုပ်ဆရာ၏ စိတ်ဝေဒနာသည် ဖုံးကွယ်မျှိုသိပ်စွာ နေရသော နောင်တကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ဝေဒနာမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာသည်။ စိတ်၏ မသန့်ရှင်းမှု၊ မလုံလုံမှုကို သူ ခံစားနေရသည်။ တစ်နေ့တခြား တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရသည်။ တစ်ဖက်မှာ မိမိသည် တစ်မြို့လုံးက လေးစားတိုးကွယ်ခြင်းကို ခံရသူ၊ တစ်မြို့လုံးကို ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်အောင် တရားဟော ဆုံးမပွင့်ပြင်နေသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်မှာတော့ အလွန်စက်ဆုပ်စွယ် ကောင်းသည့် ဖောက်ပြန်မှုတစ်ခုကို ပြုမိထားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ခု၏ သားကောင်အဖြစ် သူ ခံစားနေရသည့် သောက၊ စိုးရိမ်စူဝန်မှု၊ နောင်တ၊ ကြောက်ရွံ့မှု စသည်တို့ကို ကျွန်မ နားလည်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝမသနားပါ။ လူဆိုသည်မှာ မိမိ၏ အပြစ်ကို ဖရိုသတ် ရှေ့မှောက်၌ ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံရသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ မိမိအပြစ်ရှိပါလျှက် ဝန်မခံဘဲ ပရိသတ်အား ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းဖို့ တရားဟော လမ်းပြနေသူအဖြစ် သူသည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း လိမ်ညာပြီး မိမိကို ကြည့်ညှိသော လူထုပရိသတ်ကိုလည်း လိမ်ညာသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် သင်းအုပ်ဆရာသည် အိမ်မှထွက်၍ အိပ်မက်ယောင်သူ မောလမ်းလျှောက်ထွက်လာပြီး ဟက်စတာ ရပ်ခဲ့ရသည့် ပြစ်ဒဏ်စင်မြင့်ရွှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခန်းသည် ဝတ္ထုတစ်ခုလုံး၌ အလှပဆုံး၊

အိပ်မက်အဆန်ဆုံး။ သို့သော် စိတ်ခံစားမှုကို ဖွဲ့ရာ၌ အပီပြင်ဆုံး အခန်း ဖြစ်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာသည် မှောင်မှိုက်တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် ဟက် စတာ ရပ်ခဲ့သည့် စင်မြင်သို့ လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် တက်သွားပြီး ရပ်၏။ မိမိသည် အလွန်ပျော့ညံ့သူဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင် စက်ဆုပ်စွာ သိနေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်တော်တော်များများက ဟက်စတာ၏လက် ကိုတွဲ၍ လိုက်ပါမတ်တတ်ရပ်ဖို့ မရဲခဲ့သောကြောင့် ယခုလူမသိသူမသိ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းသော ညတွင် ဤသို့ မတ်တတ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ် သည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် မိမိရင်ဘတ်ဆီမှာ အလွန်တရာ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသည်ဟု သူထင်သည်။ သူသည် ရုတ် တရက် ရူးသွပ်သွားသူပမာ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ ထို အသံသည် အိပ်ပျော်နေသော တစ်မြို့လုံးကို လန့်နိုးစေပြီး လူထုပရိသတ် သည် အသံလာရာသို့ ရောက်လာကြတော့မည်ဟု သူထင်လိုက်သည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် ကြောက်ရွံ့စွာ မိမိမျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာထားရင်း တုန် လှုပ်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ လူ၏ ပြင်ပသဏ္ဍာန် ထက် အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို သရုပ်ဖော်ရန် ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ နသန်နီယယ်ဟော်သွန်း ရေးဖွဲ့ထားသော တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စိတ်လှုပ် ရှားမှုများသည် ကျွန်မအား ဝတ္ထုရေးဖို့ သင်ကြားပေးသော တွန်းအားများ ဖြစ်သည်ဟု ပြောလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။ ဆေးဆရာကြီး၏ အာဇာတ၊ နာကြည်းမှုနှင့် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အနည်းငယ် ယိုင်သွားသော စိတ် အပြောင်းအလဲ၊ သင်းအုပ်ဆရာ၏ တခြည့်ခြည့် ကြေကွဲသည့် သောကနှင့် ကြောက်ရွံ့မှုမှ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အားတင်းရုန်းထွက်ကာ ရင်ဆိုင် လိုက်သော စိတ်အပြောင်းအလဲ... အားလုံးသည် ပြင်ပလောကရှိ လူများစွာ ၏ စိတ်အခြေအနေအတိုင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်၏ ဆန်းကြယ်မှုကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ စိတ်၏ တွန်းအား၊ စိတ်၏ အပြစ်ဒဏ်၊ စိတ်၏ ဝေ ဒနာ အားလုံးသည် ကျွန်မအား စိတ်သဘာဝကို ဝတ္ထုရေးဖွဲ့ချင်စိတ် ပေါ် အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ခေတ်စနစ်တစ်ခု၏ သက်ရောက်မှု ကြောင့် လူတို့ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော စိတ်ဒုက္ခ ဝေဒနာများ၊ ရုပ်ဝါဒဆိုင်ရာ အခက်အခဲများ အကြောင်းကိုတော့ အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဂျက်လန်ဒန်၏ The People of the Abyss (ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲမှ လူသားများ) ဝတ္ထု ဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်။ ဂျက်လန်ဒန် ၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တော်တော်များများသည် စွန့်စားမှု အဖြစ်အပျက်များချည်း ဖြစ်သည်။

The Call of Wild, The Sea Wolf စသည့် ဝတ္ထုတိုတွင် အင်အားကြီးသူ နှင့် အင်အားနည်းသူတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုများ၊ သဘာဝနှင့် သက်ရှိတို့၏ အား ဖြိုင်မှုများကို အားမာန်နှင့် ကြမ်းကြုတ်မှုများ ရောစပ်ကာ ဖွဲ့နွဲ့ထားသည်။ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတိုတော်တော်များများတွင်လည်း လူသားနှင့် တိရစ္ဆာန်၊ လူသားနှင့် ရာသီဥတု၊ တောတောင်ရေမြေ သဘာဝ၊ လူသားနှင့် သေခြင်း တရား စသည့် ပဋိပက္ခများကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖတ်ရှုရသည်။ သို့သော် The People of the Abyss ဝတ္ထုမှာတော့ အခြားဝတ္ထုများနှင့် သိပ်မတူ ပါ။

ယခုဝတ္ထုသည် လူမှုရေးစာတမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ စာရေးဆရာသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ သွားရင်း လန်ဒန်မြို့အရှေ့ပိုင်းရှိ ဆင်းရဲ သား ရပ်ကွက်များသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်ရောက်ကာ ထိုလူတန်းစား နှင့် မိမိ တစ်သားတည်းပေါင်းစပ်၍ လေ့လာပြီး အရင်းအတိုင်း ပြန်လည် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်ရှိ ဆင်းရဲသားများသည် အိမ်တစ်အိမ် မှာ မိသားစုတစ်စု မနေနိုင်ကြပါ။ မိသားစုသုံးစု၊ လေးစု စသည်ဖြင့် ပူး ဆောင်းနေကြရသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်သော အခန်းကလေးတစ်ခု တွင် လူသုံးလေးဦး စု၍ နေထိုင်ကြရသည်။ မှောင်မည်းကျဉ်းကျပ်သော အနံ့အသက် မကောင်းသော ညစ်ပတ်နံ့စော်သော အခန်းကလေးများသည် သူတို့အဖို့ သာယာသော နိဗ္ဗာန်ဟုပင် ပြောရမည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

www.burmeseclassic.com

ထိုအခန်းများရှိ အိပ်ရာ၊ ကျောချစ်ရာ နေရာလေးတစ်ခုကိုမျှ မငှားနိုင်သော ဆင်းရဲသား ကလေးကချေလူမျိုးက အများကြီးဖြစ်၏။ ထိုဆင်းရဲသား လူတန်းစားများကတော့ လုပ်သားဂေဟာဟု ခေါ်သည်။ အဆောက်အအုံများ၌ ညအိပ်ခွင့်ရရန် တန်းစီစောင့်ရသည်။ ဂျက်လန်ဒ်ခံသည် အစုတ်ပြတ်ဆုံး အဝတ်အစားများဖြင့် ထိုလူအုပ်ထဲ ရော၍ တန်းစီခံ၏။ လူအုပ်ထဲမှ အသံများကို နားထောင်၏။ လုပ်သားဂေဟာတွင် ညအိပ်ခွင့်ရမည့် လူဦးရေကို ကန့်သတ်ထားရာ ထိုအရေအတွက် ကျော်သူများ (စီတန်းရာတွင် နောက်ကျသူများ) သည် ထိုညအဖို့ အိပ်စရာနေရာ မရှိပေ။ တချို့ကတော့ ဂေဟာတစ်ခုမှာ နေရာမရလျှင် အခြားဂေဟာ၌ ရလို့ရငြား ပြေးလွှားရ၏။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဂေဟာတစ်ခုနှင့် တစ်ခု သုံးလေးမိုင် ဝေး၏။ ထိုသုံးလေးမိုင် ခရီးကို အမီပြေးသွားပြီး ဘယ်လိုမှ တန်းစီနိုင်မည် မဟုတ်။ သူတို့ ထိုနေရာ မရောက်မီ ထိုနေရာမှာ လူပြည့်ပြီးဖြစ်လိမ့်မည် မှာ သေချာနေပါသည်။ ဘယ်နေရာမှ အိပ်ခွင့်မရသော ဆင်းရဲသားများ အဖို့ ထိုညသည် ဝေညပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မန်းခြံများတွင် အိပ်ခွင့် မရှိ။ သံဆူးကြိုး၊ သံချွန် ဝင်းထရံများ ကာထားသော ပန်းခြံများသည် ညအခါတွင် သောပိတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် လမ်းထောင့်အမှောင်ရိပ်တွင် အိပ်ငိုက်ခွင့်မရှိ။ ပတ်တရောင် ရဲသားများ လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး အိပ်ငိုက်သူများအား အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း၊ နံပါတ်တုတ်ဖြင့် တို့ပြီး နှင်လွှတ်လျက် ရှိသည်။ ထိုအခါ ဆင်းရဲသားများသည် တစ်နေရာမှာ ပြေး၍ အိပ်ငိုက်လိုက်၊ ရဲသားလာလျှင် ထွက်ပြေးလိုက်နှင့် နံနက်အရက်တက်အထိ ဒုက္ခခံကြရသည်။ တချို့ပန်းခြံများသည် နံနက် ၅ နာရီမှ ဖွင့်၏။ တချို့ပန်းခြံများက နံနက် ၄ နာရီဖွင့်၏။ ဆင်းရဲသားများသည် နံနက် ၄ နာရီ ဖွင့်သည့် ပန်းခြံသို့ အလှအယက် ဝင်လာပြီး ခုံတန်းများပေါ်တွင် ငိုက်မျှည်းကြရသည်။

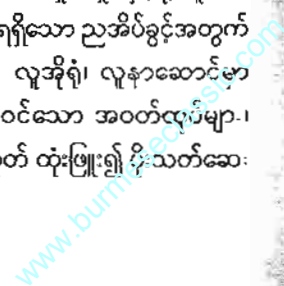
ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးဆရာက နားမလည်နိုင်စွာ ဝေဖန်ထားသည်။

ညလုံးပေါက် လူအိပ်ချိန်အားလုံးမှာတော့ ပန်းခြံကို သော့ခတ်ပိတ်ထားပြီး လူနိုးချိန်ကျမှ ဝင်ပြီး ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်ခွင့်ပေးထားတာ ဘာ

သဘောလဲ။ နေ့အချိန် သူများအလုပ်လုပ်ချိန်၊ မင်္ဂလာနေ့ခင်းအချိန်မှာ ပန်းခြံထဲ အပန်းဖြေလာသူများလည်း ထိုအိပ်ပျော်နေသူများကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ လူမြင်၍လည်း မကောင်း။ ပန်းချီအောက်မှာ သစ်ပင်ရိပ်မှာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ အတုံးအရုံး။ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ အဝတ်စုတ်ထုပ်ကလေးများကို ခေါင်းအုံး (သို့မဟုတ်) ဘေးမှာချ၍ အိပ်နေကြသော လူများသည် ပန်းခြံ၏အလှကို ဖျက်ဆီးရာ မရောက်ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ညမှာ တံခါးဖွင့်မပေးနိုင်တာလဲ။ သူစဉ်းစား၍ မရပေ။ အတော်ကမောက်ကမ လူမဆန်သော ဉာဏ်ကြီးရှင် အုပ်ချုပ်သူများဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူက ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။

ဂေဟာမှာ တစ်ညတာ အိပ်ခွင့်ရသူများ၏ ဒုက္ခကိုလည်း စာရေးဆရာကြိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ တန်းစီ၍ ဝင်ရောက်သွားပြီးလျှင် တာဝန်ရှိအစောင့်က သူ့လက်ထဲသို့ အုတ်ခဲတစ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်သည်ဟု ထင်၏။ တကယ်တော့ ၎င်းမှာ အုတ်ခဲမဟုတ်။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ဇလုံငယ် တစ်ခု လာပေး၏။ ထိုဇလုံထဲသို့ ဆန်ပြုတ်ကျကျ ထည့်ပေးသွားသည်။ ပေါင်မုန့်အမာနှင့် ဆန်ပြုတ်အကျကို သူ မသောက်နိုင်။ ဆန်ပြုတ်နှင့် နူးပြီး ပေါင်မုန့်ကို စားနိုင်ဖို့ သူ ကြိုးစားသည်။ သူ မအောင်မြင်ပါ။ ဘေးက လူတစ်ယောက်ကို ပေးတော့ ကျေးဇူးတင်စွာ အငမ်းမရ ယူ၍ စား၏။ ည ခုနစ်နာရီတွင် ရေချိုးရသည်။ ရေချိုးသည့် သံစည်နှစ်ခုတွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်ချိုးရ၏။ ရေလဲပေးဟန် မရှိ။ ဆပ်ပြာလည်း မပေး။ တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ ရောဂါပိုးကူးစက်ရန် အထိရောက်ဆုံးနည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာရေးဆရာကတော့ ချိုးချင်ဟန်ဆောင်၍ ရေစည်ပိုင်းထဲ ဝင်ရပ်ကာ ဗလပ်ဗလပ်လုပ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ညအိပ်သောအခါ သံပိုက်လုံးတန်းများတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တစ်ယောက်စာ ဖျင်အိပ်ရာကလေးများ၌ အိပ်ရ၏။ တလှုပ်လှုပ်နှင့်မို့ သူ အိပ်မရ။ မနက် ၆ နာရီတွင် နံနက်စာကျွေးပြီး သူတို့ ရရှိသော ညအိပ်ခွင့်အတွက် ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေနှင့် အလုပ်လုပ်ရ၏။ လူအိုရုံ၊ လူနာဆောင်မှာ တံမြက်လှည်း၊ မိလ္လာကျုံး၊ ရောဂါပေါင်းစုံ ပါဝင်သော အဝတ်လုပ်များ၊ အညစ်အကြေးအထုပ်များကို စွန့်ပစ်ရာ သို့မဟုတ် ထုံးဖြူး၍ ဦးသတ်ဆေး

လောင်းရာဌာနအထိ ထမ်းပို့ပေး။ သူတို့သည် မည်သူမျှ မလုပ်ချင်ကြသော အလုပ်များကို မသေရုံတစ်မည် အစားနှစ်နှစ်နှင့် ညအိပ်ခွင့်ကလေးအတွက် တစ်နေ့ကုန် လုပ်ကြရသည်။ စာရေးဆရာကတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံသား ပီပီ၊ လူ့အခွင့်အရေးကို အရယူချင်သူပီပီ ဤအလုပ်မှာ တန်ရာတန်ကြေး ထက် ပိုလှပြီဟု အောက်မေ့သည်။ ဂေဟာစည်းကမ်းမှာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ် လုပ်၊ လူနာများ၏ စားကြွင်းစားကျန်ကို စား၊ ဂေဟာမှာ ညတစ်ည ထပ်အိပ်၊ မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်ရသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာသည် နေမကုန်မိမှာပင် ပွင့်နေသော လူ့အိုရုံဝင်းတံခါးမှ ခပ်တည်တည် ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ (ထွက်ပြေး သည်ကို မိငဲ့၍ ထောင်နှင့် အလုပ်ကြမ်း ၁၅ ရက်ဟု သူ့သိလျက်နှင့် ထွက် ပြေးခြင်း ဖြစ်သည်)။

သူသည် သူ့ကားရမ်းထားသော အခန်းစုတ်ကလေးထဲသို့ ရောက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ရေခွေး၊ ရေအေး ရှိသမျှ အကုန်လောင်း၍ ဆပ်ပြာ အထပ်ထပ် တိုက်ကာ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမေရိကန် မိမိကိုယ်ပိုင် အိမ်နှင့်စာလျှင် ငရဲခန်းသဖွယ်ဖြစ်သော လက်ရှိအခန်းကလေးသည် သူ့ အတွက် ချမ်းမြေ့ရိပ်မြို့ကလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

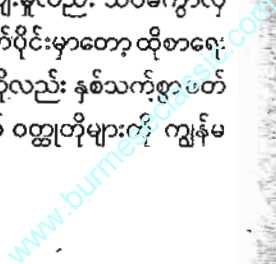
လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်တွင် ကျန်းမာရေးအရာရှိတာဝန်ကို ထမ်း ဆောင်သွားသော ပါမောက္ခဟပ်စလေ၏ အဆိုအရ လူတစ်ကိုယ်လျှင် နေ စရာ ကုဗပေ ၈၀၀ ရှိသင့်သည်ဟု စာရေးဆရာက ပြောသည်။ လောလော ဆယ် လန်ဒန်မြို့ ဥပဒေအဆိုအရတော့ လူ (သာမန်) တစ်ယောက်သည် ကုဗပေ ၄၀၀ နေထိုင်စရာ နေရာ ရှိရမည်။ စစ်သားတစ်ယောက်အတွက် တော့ သာမန်လူထက် ပိုကာ ကုဗပေ ၆၀၀ နေထိုင်ရန် ဖန်တီးပေးလေသည်။ ကျွန်မသည် ထိုစာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မြို့ လူဦးရေနှင့် တိုက်ခန်း၊ အိမ်ခန်း ကုဗပေများကို တွက်ကြည့်ပြီး ရယ်မောမိသေး၏။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မသည် ကုဗပေ ၅၀၀ အကျယ်အဝန်းတွင် လူ သုံးယောက် စုပြုံနေရသော ဘဝကလေးကိုပင် မိမိကိုယ် မိမိ ကံကောင်းလှ လေခြင်းဟု အောက်မေ့နေရပါသည်။

စာရေးဆရာသည် လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက် လူဦးရေ ကျပ်ညပ် ပြုတ်သိပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြထား၏။ လူနည်းစု

ငွေကြေးရှင်တို့က မြို့လယ်ပိုင်းရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များကို ငွေဖြင့် ဝယ် ယူသည်။ အာဏာပိုင်တို့ကလည်း ဆင်းရဲသား နေအိမ်ရပ်ကွက်များသည် မြို့လယ်နှင့် အမြင်မတင့်တယ်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ခုံညားသော တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်မှသာ နေခွင့်ရမည်ဟု ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းသည်။ တော်ရုံလူက ထိုဥပဒေကို မလိုက်နာနိုင်။ ငွေကြေး ကြွယ်ဝတောင့်တင်းသူတို့၏ လက်သို့ ရရာဈေးဖြင့် မိမိတို့နေရာကလေး များကို ထုခွဲရောင်းချခဲ့ပြီး တန်ရာတန်ရာ လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းဆီသို့ ထွက် ခွာခဲ့ရ၏။ သူတို့ရောင်းချခဲ့သော ရပ်ကွက်ဟောင်းများကိုတော့ မြို့ဖျက် ရှင်းလင်းပြီး အထပ်များစွာ မျက်နှာစာ ခုံညားထည်ဝါသော တိုက်သစ်၊ ရုံး သစ်၊ ဆိုင်သစ်များဖြင့် အစားထိုးတည်ဆောက်ကာ မြို့တော်၏ မျက်နှာ လှပ၍ ခေတ်မီကြသည်။ ထိုတွန်းဖယ်မှုဒဏ်ကြောင့် လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်း ရပ်ကွက်များတွင် လူဦးရေ တစ်တစ်စ ပြုတ်သိပ် တိုးပွားလာရသည်ဟု စာရေးဆရာက ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ဂျက်လန်ဒန်၏ The People of the Abyss စာအုပ် တို့ ဖတ်ပြီးသောအခါ ရက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မ၏ အာရုံသည် ပြည်ကျပ် ခွန်းသိပ်နေသလား၊ ဟာလာဟင်းလင်း မျောလွင့်နေသလား မသိနိုင်အောင် ခိုတော့သည်။

ကျွန်မ နောက်ထပ် နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သော စာရေးဆရာမှာ အမေ ရိကန် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ Pearl S. Buck ပါးလ် (အက်စ်) ဘတ်စ် ဖြစ်သည်။ ပါးလ်ဘတ်စ် ရေးသော ဝတ္ထုတော်တော်များများသည် အရှေ့ တိုင်း ရေမြေနောက်ခံ ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် သူမ ကျွမ်းကျင်ရာ တရုတ် ပြည် နောက်ခံ သို့မဟုတ် တရုတ်လူမျိုး ဇာတ်ဆောင်များ ပါဝင်တတ် သည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ တရုတ်ပြည်နောက်ခံရေမြေသည် အမေရိကန် နောက်ခံရေမြေထက် ကျွန်မကို ပို၍ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ မြန်မာ နိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံချင်း နီးစပ်ပြီး လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်း သိပ်မကွာလှ သောကြောင့်ဟု ထင်ရပါသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုစာရေး ဆရာမ၏ အခြား အမေရိကန် နောက်ခံဝတ္ထုများကိုလည်း နှစ်သက်စွာ ဖတ် ရခဲ့ရသည်။ ပါးလ်ဘတ်စ်၏ ဝတ္ထုရှည်များထက် ဝတ္ထုတိုများကို ကျွန်မ

ရိုက်မှတ်မိနေပါသည်။ Melissa ဝတ္ထုနှင့် Francesca ဝတ္ထုတို့မှာပြဇာတ်
လောက နောက်ခံဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ A Certain Star ကတော့ ခရစ္စမတ်
နောက်ခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ခရစ္စမတ်နောက်ခံဝတ္ထုဖြစ်သော်လည်း
ဝတ္ထု၏ ကျောရိုး၌ ခရစ္စမတ်နှင့်မဆိုင်သော အခြားနက်နဲမှုတစ်ခုကို ကျွန်မ
မှန်းဆ၍ ရနေသည်။

ဇာတ်လိုက်သည် အဏုမြူကျွမ်းကျင်သူ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ သူသည် နဂိုက မိမိမျက်စိဖြင့် မြင်သမျှအရာကိုသာ ယုံကြည်
သူ၊ လက်တွေ့ ကျသူဖြစ်သည်။ 'ဟယ်လင်' ဟု ခေါ်သော ဇနီးတစ်ယောက်၊
သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့၏
အမြင်တွင် သူသည် တဖြည်းဖြည်း မိသားစုနှင့် ဝေးလာသော လူစိမ်း တစ်
ယောက် ဖြစ်လာ၏။ သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း၌ အဏုမြူတီထွင်
သူ သုံးဦးအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပြီး သူ၏ အရေးပါမှု ထင်ရှား ကျော်
ကြားမှုမှာ တစ်ရှိန်ထိုး မြင့်တက်လာသည်။ သူ၏ အလုပ်များမှုကြောင့် ဇနီး
သားသမီးများနှင့် တစ်စတစ်စ ဝေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးကို သူက "မိမိ
အား လူမဟုတ်သော မကောင်းဆိုးဝါး Monster တစ်ကောင်အဖြစ် မြင်
နေသည် မဟုတ်လား" ဟု မေးခဲ့သည်။

တစ်ခုသော ခရစ္စမတ်ကာလမှာတော့ သူတို့မိသားစုသည် ကျေးလက်
လယ်တောအိမ်ကလေးသို့ သွားရောက်ကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်
၏။ သားနှင့် သမီးက သူတို့ချိန်းဆိုပြီး ကိစ္စများ ရှိနေကြောင်း ပြော၍ ငြင်း
ရန် ကြိုးစားသည်။ "ငါ မင်းတို့ကို ဘာမှမတောင်းဆိုခဲ့တာဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ၊ အခုတစ်ကြိမ်သာ ငါတောင်းဆိုတာကို မင်းတို့ မလိုက်လျောနိုင်
ဘူးလား" ဟု အမိန့်ဆန်ဆန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

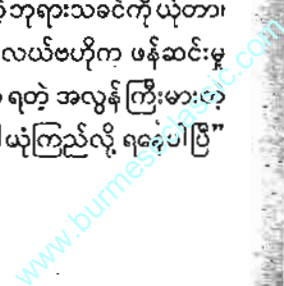
သူသည် ငယ်စဉ်က ခရစ္စမတ် နံနက်အရုဏ်မတက်မီ စပါးကိုအထက်
ကောင်းကင်သို့ အမြဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ကြီးမား
တောက်ပသော ကြယ်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ သူ ထိုကြယ်ကို အလွန်ချစ်ခင်
နှစ်သက်စွာ မျှော်ကြည့်တတ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ဖခင်က ၁၄ နှစ်အရွယ်
သားငယ်ကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ဘာယူချင်သလဲဟု မေးသည်။ သူက
မှန်ပြောင်းတစ်လက် လိုချင်ပါတယ်ဟု ဖြေသည်။ သူသည် ခရစ္စမတ်လက်

ဆောင် အဖြစ် မှန်ပြောင်းကို ရခဲ့၏။ ညသို့ရောက်ရန် သူ စိတ်စောလျက်
နိမ့်သည်။ ညတွင် သူသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြယ်ကို ကြည့်သည်။ ကြယ်သည်
ပိုမိုကြီးမားကာ လှပစွာ အရောင်တောက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူနှင့်
ကြယ်သည် သူထင်သလို နီးမလာဘဲ ဝေးမြဲဝေးလျက်ရှိသည်။ နံနက်တွင်
နေရောင်ကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။ တောက်ပသော အစက်အမှုန်
လင်းတန်းများကို မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် နက္ခတ်တာရာ
နှင့် အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုကြယ်ကြောင့်ပင်
(သို့မဟုတ်) ထိုမှန်ပြောင်းကြောင့်ပင် သူသည် အဏုမြူစွမ်းအင် ဆိုင်ရာ
ဒုတေသီတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့မိသားစုသည် ကျေးလက် ခရစ္စမတ်နှင့် နှင်းများအောက်တွင်
ပူပြင်းလောင်မြိုက်စွာ ပြဿနာများ ကြုံတွေ့ ဖြေရှင်းရ၏။ သူနှင့် သားသမီး
များအကြား စိမ်းကားခြင်း၊ နားလည်မှုလွဲခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိ
တန်ဖိုးထားသော ခရစ္စမတ် နံနက်ခင်းအရသာကို မိသားစုက လျစ်လျူရှု
သည်ဟု သူက ခံစားရသည်။ သားကို နံနက်ခင်း သွားနှိုးသောအခါ သား
ထံ သူ့ကို မကြည့်။ သားအဖနှစ်ယောက် ခရစ္စမတ်သစ်ပင် သွားခုတ်ရင်း
စကားများကြသည်။ သားက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အလုပ်ကို မကျေနပ်။ ဖခင်
ကို သူက အဏုမြူလူသတ်သမားဟု စွပ်စွဲသည်။ သားကို သူ လက်သီးဖြင့်
တစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

အိမ်တွင် သူတို့အားလုံး ဒုက္ခကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ ဇနီးက ရောဂါ
ထောင့်တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် ခံစားနေရသည်။ သားနှင့် သမီးကလည်း
ချွန်ရောဂါကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ အားလုံး သူ့ အပေါ် မကျေနပ်ကြသည်ကို
သူ သိသည်။ သူက အပြန်အလှန် နည်းနည်းစီ အလျှော့ပေးကြရန် တောင်း
ပန်၏။ သူ ပြောသောစကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျပါသည်။

"အခု ငါ ဘုရားသခင်ကို ယုံပြီ၊ ထာဝရဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ကို
ယုံတာ၊ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ မြေကမ္ဘာကို ဖန်ဆင်းတဲ့ ဘုရားသခင်ကို ယုံတာ၊
မယုံဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား၊ အခု ငါဟာ အဏုမြူအလယ်ဗဟိုက ဖန်ဆင်းမှု
အချုပ်အခြာကို ငါ ရခဲ့ပြီ၊ ငါ မမြင်နိုင်တဲ့ အရာက ရတဲ့ အလွန် ကြီးမားတဲ့
အင်အားလေ။ အခုတော့ ငါ မမြင်ရတာကိုလဲ ငါ ယုံကြည်လို့ ရနေပါပြီ"

သူတို့ စမ်းသပ်ထုတ်ယူ၍ ရရှိလာသော အကျမြူ (အက်တမ်) သည် ဖျက်ဆီးလွှင့်ပစ်၍ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အင်အားကြီးမားသော စွမ်းအင် တစ်ခု ဖြစ်၏။ လောကတွင် အလွန်အင်အားကြီးမားသော စွမ်းအင် တစ်ခုကို လက်ဝယ်သိမ်းပိုက်ထားသော လူသည် အစစအရာရာ နှိုင်းယှဉ် ချိန်ဆသော ဦးနှောက်ရှိမှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လူသားတို့၏ ပျက်စီးကြောင်းအတွက် လူသတ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သူ ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

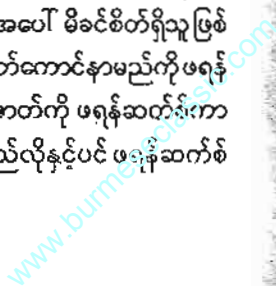
နောက်ထပ် ကျွန်မနှစ်သက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ Melissa ဖြစ်၏။ မယ်လစ်ဆာသည် အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ် ကလေးပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်မ ကလေး ဖြစ်၏။ မိဘ မရှိ။ အဒေါ် အပျိုရွယ်နှင့် နေထိုင်ရသည်။ မိခင် မေတ္တာနှင့် ဖခင်မေတ္တာ နှစ်မျိုးလုံးကို ငတ်မွတ်တောင့်တနေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကြိုးစားသည်။ သူမ၏ ဒါရိုက်တာလူငယ်က မယ်လစ်ဆာ သည် မွေးရာပါ ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချ၏။ မယ်လစ်ဆာသည် ဒါရိုက်တာကို တပြည်းဖြည်းချစ်ခင်တွယ်တာလာသည်။ ဖခင်၏ နေရာတွင် မသိစိတ်က မျှော်လင့်နေမိ၏။ ဂျီဟာဇယ် ဇာတ်တိုက်မှု များ ပြီးလျှင် ဒါရိုက်တာနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်။ မယ်လစ်ဆာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ အဒေါ်ကို ဇာတ်တိုက်ရာတွင် စောင့်ပေးရန် မယ်လစ်ဆာ ခေါ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ မယ်လစ်ဆာ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း အဒေါ်နှင့် ဒါရိုက်တာ မေတ္တာမျှသွားကြသည်။ ဒါရိုက်တာက မယ်လစ်ဆာ ကို မိမိအား ဘာနီ သို့မဟုတ် ဦးလေးဘာနီဟု ခေါ်ခိုင်း၏။ မယ်လစ်ဆာ က မခေါ်။ မယ်လစ်ဆာတွင် ဒါရိုက်တာအား ခေါ်ရန် နာမည်တစ်ခု သီးသန့် ရှိနေပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို မယ်လစ်ဆာက ပြောသောအခါ မယ်လစ်ဆာ ခေါ်မည့်နာမည်မှာ 'ဖေဖေ' ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မတို့ ပရိသတ် က ချက်ချင်း သိလိုက်ရသည်နှင့်အမျှ မျက်ရည်လည်း ဝဲရပါသည်။

ပါးလံဘတ်စ်သည် မိခင်နှင့် သားသမီး၏ ဆက်သွယ်မှုနှင့် တွယ်တာ မြတ်နိုးမှုကို ရေးဖွဲ့ ရာ၌ အလွန်ပီပြင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မခံစားရပါသည်။ ပါးလံဘတ်စ်၏ ဝတ္ထုများအနက် ကျွန်မ သဘောအကျဆုံး အစွဲမက်ဆုံး ဝတ္ထုမှာ Francesca (ဖရန်ဆက်စ်ကာ) ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ်လောက နောက်ခံဖြစ်ပြီး အလွန်စိတ်ကူးဆန်းကြယ်စွာ စရိုက်

ဖော်ထားသော လူပုဂ္ဂိုလ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင် 'ဖရန်ဆက်စ်ကာ' မှာ ပြဇာတ်မင်းသမီး၊ အမျိုးသား ဇာတ်ကောင် 'မက်ကစ်' သည် ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖရန်ဆက်စ်ကာ၏ ပြဇာတ် တစ်ပုဒ်ကို မက်ကစ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုတ်ချရေးသားလိုက်သောကြောင့် ဖရန်ဆက်စ်ကာက လာရောက် ရန်တွေ့ ရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် ငြိတွယ် သွားကြသည်။ ပြဇာတ်သည် ဖရန်ဆက်စ်ကာ တစ်ယောက်မှတစ်ပါး အလွန်ညံ့ဖျင်းသည်ဟု မက်ကစ်ယူဆသည်။ မက်ကစ်နှင့် မင်းသမီးလက် ထပ်လိုက်ကြသည်။ မင်းသမီးသည် ပြဇာတ်မင်းသမီးဘဝကို စုံမက်စွာ တန်ဖိုးထားသည်။ လေးစားသည်။ ပြဇာတ်တွင်းက ဇာတ်ကောင်ကို အမြဲ ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းလိုက်နာနေသဖြင့် ပြဇာတ်ကပြနေစဉ် ရက်ပေါင်း လ ပေါင်း များစွာ ထိုပြဇာတ်ထဲက ဇာတ်ကောင်စရိုက်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်နှလုံးသွင်းနေမိ၏။ 'လင်ဒါ' ဟူသော ဇာတ်ကောင်ကို ကပြနေစဉ် သူမ သည် ပြဇာတ်အပြင်မှာလည်း လင်းဒါ၏စိတ်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ မက်ကစ် သည် မိမိဇနီးအား ပြဇာတ်အမျိုးမျိုးကြောင့် သွင်ပြင်မူရာ အမျိုးမျိုးဖြင့် သိနေရ၏။ မက်ကစ် မကြိုက်သော ဇာတ်ကောင်များ၏ စရိုက် စွဲနေလျှင် မက်ကစ် တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ ဖရန်ဆက်စ်ကာက နောက်ပြဇာတ် တစ်ပုဒ် ပြောင်းရန် ကြိုးစားပြန်သည်။

ထိုအခါ မက်ကစ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသည်။ ထို ပြဇာတ်မှ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးကို မိမိဇနီး၏ စရိုက်နှင့် မိမိဇနီးတွင် ရှိ စေချင်သော စိတ်ဓာတ်အမူအရာတို့ကို ပေါင်းစပ်၍ ရေးဖွဲ့လိုက်သည်။ သူ လိုချင်သည့် ဇနီးသည် ကြင်နာရမည်၊ သိမ်မွေ့ညင်သာရမည်၊ သားသမီး လိုချင်သူ ဖြစ်ရမည်။ (တစ်ခါက မက်ကစ် သားသမီးလိုချင်ကြောင်း ပြော သည့်အခါ ဇနီးသည်က လောလောဆယ် ပြဇာတ် ဇာတ်ကောင်၏ စရိုက် အတိုင်းပင် ကလေးမလိုချင်ဘူးဟု ပြန်ပြောခဲ့ဖူး၏။) မိမိသားသမီးကိုသာ ချစ်တတ်သော မိန်းမ မဟုတ်ဘဲ ကလေးအားလုံးအပေါ် မိခင်စိတ်ရှိသူ ဖြစ် စေချင်သည်။ သူ၏ ပြဇာတ်ကို ရေးပြီးနောက် ဇာတ်ကောင်နာမည်ကို ဖရန် ဆက်စ်ကာဟုပင် မှည့်ခေါ်ခွင့်တောင်း၏။ ထိုပြဇာတ်ကို ဖရန်ဆက်စ်ကာ ဖတ်ပြီးသောအခါ အလွန်ကြိုက်သွားသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ဖရန်ဆက်စ်

ကာထက် ပို၍ ပြည့်စုံသော ဖရန်ဆက်စ်ကာဘဝကို သူမ ရရှိသည်။ ထို ပြဇာတ်သည် အလွန်အောင်မြင်သွား၏။ မက်ကစ်အဖို့လည်း သူ့ဘဝတွင် အသာယာအချမ်းမြေ့ဆုံးကာလပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မဒီပြဇာတ်ကိုတစ်သက်လုံး ကသွားချင်တယ်” ဟု ဖရန်ဆက်စ် ကာက ပြောသောအခါ မက်ကစ်က မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသည်။ ဖရန်ဆက်စ် ကာသည် ဇာတ်ကောင် ဖရန်ဆက်စ်ကာဘဝဖြင့်ပင် ကလေးယူလိုက်၏။ မက်ကစ်ဟူသော သားကလေးတစ်ယောက်ကို ရသည်။ ကလေးကို သူမ ပြုစု စောင့်ရှောက်ပုံမှာ မက်ကစ်အဖို့ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ် မသွားမီ ညဦးတွင် ကလေးကို သူမကိုယ်တိုင် နို့တိုက်သွားလေသည်။ ကလေးသည် မိခင်ကို တွယ်တာနေသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ မက်ကစ် မျှော်မှန်းထားခဲ့သလိုပင် သူ မဖြစ်စေချင်ဆုံး အရာက ဖြစ်လာ၏။ ဖရန်ဆက်စ်ကာ ဇာတ်ကောင်ကို သူမ ငွေ သွားပြီဟု ဇနီးက ပြောသည်။ မက်ကစ် တော်တော်စိတ်ထိခိုက် သွား၏။ သို့သော် သူ နားလည်နိုင်ပါသည်။ သူ့အား ဇနီးက ဇာတ်အသစ် ရေးခိုင်းသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မိန်းမမျိုး သို့ဟုတ် သတင်းစာသမားမိန်းမ မျိုးကို ဇာတ်ကောင်ထားပါဟု တိုက်တွန်း၏။ သူ့ထိုမိန်းမမျိုးကို သဘော မကျ၊ ဖန်လည်း မဖန်တီးနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံး ဖရန်ဆက်စ်ကာကိုယ်တိုင် ဇာတ်တစ်ခု ယူလာပြီး ပြ၏။ ထိုဇာတ်ထဲမှာ မိန်းမဇာတ်ကောင်မှာ ထက် မြက်သော၊ အတ္တကြီးသော၊ မိမိဘယ်လိုမှ နှစ်သက်၍မရသော ဇာတ်ကောင် မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို မက်ကစ် တွေ့ရသည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်ကောင်မှာ အခြားကောင်းမွန်သော အချက်များလည်း ရှိနေသောကြောင့် သည်းခံ၍ ပေါင်းသင်းရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုပြဇာတ်တိုက်နေစဉ် တစ်ညတွင် ဖရန်ဆက်စ်ကာ အပြန်၌ ကလေး သိပ်မရွှင်လန်းကြောင်း မက်ကစ်က ပြောသည်။ ဖရန်ဆက်စ်ကာနှင့် မက်ကစ် နှစ်ယောက် သားဆီသို့ သွား ကြည့်ကြ၏။ ကလေးက မက်ကစ်ကို ပြုံးကြည့်သည်။ သို့သော် ဖရန်ဆက်စ် ကာကိုတော့ ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ မိမိကို ကြောက်နေသည်ဟု ဖရန် ဆက်စ်ကာ ထင်သည်။ ထိုအခါ မက်ကစ်က “မင်းကို သားက မကြောက်

ဘူး။ လေဒီဆူဇန်ကိုသာ ကြောက်နေတာပါ” ဟု ပြော၏။ လေဒီဆူဇန်မှာ ဖရန်ဆက်စ်ကာ၏ ပြဇာတ်အသစ်မှ ဇာတ်ကောင်မင်းသမီး နာမည်ဖြစ်၏။

“ငါတို့သားအဖက ဖရန်ဆက်စ်ကာနဲ့ နေသားကျနေပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ မိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ကလေးကြီးလာရင် ငါလိုပဲ ဒါမျိုးကို အကျင့်ရသွားမှာ”

ဖရန်ဆက်စ်ကာသည် ထိုညက အကြာကြီး တစ်ယောက်တည်း နေ ခဲ့စဉ်းစား၏။ မက်ကစ်က စာကြည့်ခန်းမှာ စောင့်နေသည်။ ဖရန်ဆက်စ် ကာ ဝင်လာသည့်အခါ နဂိုနေဟန်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက် ကလေး နှိုင်းကြားရပြန်သည်။ ဖရန်ဆက်စ်ကာက သူ့သွားမည်ဟုပြောကာ အပြေး ထွက်သွား၏။ ခဏကြာတော့ ကလေးငိုသံ တိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် စာကြည့်ခန်းဝတွင် သားကို ပွေ့ချိုလျက် ရပ်နေသော ‘ဖရန်ဆက်စ်ကာ’ ကို မက်ကစ် မြင်ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပြဇာတ်ပြီးလျှင် ပြည်ဖုံးကား ချသည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ပြဇာတ်ထဲက ဇာတ်ကောင်ကို ထားခဲ့မည်ဟု သူမ ဆုံး ဖြတ်သည်ကို ခင်ပွန်းအား ပြောပြ၏။ ‘မက်ကစ်’ က သားနှင့် မိခင်ကို ငေး ကြည့်ကာ ကြည့်နူးသွားသည်။

ပါးလ် ဘတ်စ် ကဲ့သို့ပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အရာများကို ဆွတ်ပျံ့ ကြည့်နူးအောင် ဖွဲ့ဆိုတတ်သော အခြား စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်မှာ အိဒစ်ဝှာတန် (Edith Wharton) ဖြစ်သည်။ အိဒစ်ဝှာတန် ရေးသမျှဝတ္ထု များတွင် The Age of Innocence သည် လက်ရာ အမြောက်ဆုံး၊ အသိမ် ဆွ့ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာများ မှတ်ချက်ချကြ၏။ ကျွန်မလည်း ထိုဝတ္ထုကို အလွန်စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ပူလစ်ဇာဆုရ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

The Age of Innocence သည် အချစ် ဝတ္ထုသက်သက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉ ရာစု အမေရိကန်လူမှုရေးကို နောက်ခံထား၍ စရိုက် ဖော် ရေးသားထားသောကြောင့် အလွန်စိတ် ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။

အဓိက ဇာတ်ဆောင်သုံးဦး ပါဝင်သော သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၏။ 'နယူး လင်း အာချာ' ဟူသော ရှေ့နေ လူငယ် တစ် ယောက်။ နယူးလင်းအာချာနှင့် စေ့စပ်ထား သော 'မေ' ဟူသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ မေ၏ အစ်မဝမ်းကွဲ အိမ် ထောင်သည် မြို့စားကတော် 'အယ်လင်' ထိုသုံးယောက်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သော ဆက်သွယ်မှုကို ကျွန်မတို့ ဖတ်ရသည်။

နယူးလင်း အာချာသည် ကဇာတ်ရုံတစ်ခုတွင် အယ်လင်ကို မြင်ဖူး ရသည်။ အယ်လင်သည် မေ၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်သောကြောင့် မိမိနှင့် အမျိုး တော်ရမည့်သူဟု သူ စိတ်ထဲက ရင်းနှီးနေသည်။ မေက အယ်လင်ကို ချစ် ခင် ကြင်နာ၏။ အယ်လင်သည် အမေရိကမှာ နေခဲ့သူ မဟုတ်။ ဥရောပ တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းမှာ ပိုလန်လူမျိုး မြို့စား 'အော် လန်စကီ' ဖြစ်သည်။ အယ်လင်သည် ခင်ပွန်းနှင့် စိတ်သဘောမတိုက်ဆိုင် ၍ ခွဲခွာနေသူ ဖြစ်ပြီး တရားဝင် ကွာရှင်းရန် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်သည်။ အယ် လင်၏ အမှုကိစ္စသည် ရှေ့နေဖြစ်သူ ဆွေမျိုးလည်း တော်မည့်သူ နယူး လင်း အာချာထံသို့ ရောက်လာ၏။ အယ်လင်၏ မျက်လုံးများသည် နယူး လင်း အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်သည်။ အယ်လင်သည် ငယ်စဉ်က နယူး လင်းကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက အမြဲကစားနေကျပဲကွ၊ တစ်ခါတုန်းက မင်း က တံခါးနောက်မှာ ကိုယ့်ကို နမ်းခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ငါ သဘောကျနေခဲ့သူက မင်းရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲပဲ” ဟု အယ်လင်က နယူးလင်း ၏ မျက်လုံးများထဲ ရဲရင့်စွာ စိုက်ကြည့်၍ ပြော၏။

အယ်လင်နှင့် နယူးလင်းသည် တစ်ယောက်က မသိလိုက်ဘဲ တစ်

သောက်ကို တစ်ယောက် တွယ်ငြိပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ထိုသို့ တွယ်ငြိရန် သူတို့နှစ်ဦး၏ မိသားစုဆက်သွယ်မှုအပြင် အလုပ်ကိစ္စကပါ တွန်းအားပေး နေသည်။ နယူးလင်းသည် လက်ရှိ အမေရိကန် လူမှုရေး၊ ဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်းအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဇနီးတစ်ယောက်သည် အမေ ရိကန် ထရားဥပဒေအရ ခင်ပွန်းကို ကွာရှင်းခွင့်ပြုကြောင်း၊ သို့သော် အမေ ရိကန် လူနေမှုအသိုင်းအဝိုင်းက ထိုကိစ္စကို ရုတ်ချသော အမြင်ဖြင့် ကြည့် ကြကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူကိုယ်တိုင်၏ အမြင်မှာလည်း အယ်လင်သည် လက်ထပ်ပြီးသား အမျိုးသမီးဖြစ်၍ မိမိအိမ်ထောင်ရေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသင့်သည်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ကိစ္စကို စွန့်လွှတ်စေလိုသည်။ နယူး လင်းကို ချစ်ခင်အားကိုးသော အယ်လင်သည် နယူးလင်း၏ စကားကို နား သောင်၏။ အယ်လင်ကို ဆွေမျိုးတစ်စုက နားချရန် ကြိုးစားသည့် ကိစ္စ တိုင်း နယူးလင်းအား အကူအညီတောင်းလေ့ရှိသည်။ အမေရိကန် လူမှု ရေး လောက၏ စကားတင်းတိုကို မလွန်ဆန်နိုင်ရဲသော အယ်လင်တို့ နှစ် ယောက်သည် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မိမိအချစ်ကို မသိဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် တွယ်တာလျက် ရှိကြသည်။

နယူးလင်းသည် မေကို လက်ထပ်ချင်လှပြီ။ မိမိတို့ စေ့စပ်ပွဲ သည်မျှ ကြာရှည်မနေသင့်ဘူးဟု ပြောသည်။ ထိုခေတ် အမေရိကန် လူမှုရေးစနစ် အရ သတို့သား၊ သတို့သမီးလောင်းများ၏ စေ့စပ်ကာလ အလွန်ကြာရှည် သည်ဟု သိရပါသည်။ မေက စိတ်နှလုံးဖြူစင်သူ၊ ယဉ်ကျေးသဘောကောင် သူ ဖြစ်ပြီး နယူးလင်းက လောသောအခါ အနည်းငယ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချလိုလား၊ မေနှင့် နယူးလင်းအကြားတွင် အခြားတစ်ယောက် ဝင်လာစရာရှိနေသလား” ဟု မေးသည်။ မေ၏ သဘော ကတော့ အကယ်၍ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် မိမိကို အမြန် လက် ထပ်လိုသည်ဖြစ်လျှင် နယူးလင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာအောင် အချိန် ယူ စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု ပြော၏။ ထိုအကြောင်းများကို နယူးလင်းက ငြင်းပယ်သည်။ ထိုပြင် အယ်လင်နှင့် တွေ့သောအခါ အလုံးစုံ ပြန်ပြော ပြ၏။

နယူးလင်းက မေ၏အထင်မှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ မိမိသည် မေမှတစ်ပါး အခြားသော မိန်းမကို လက်ထပ်စရာအကြောင်း မရှိကြောင်း ပြောပြ၏။ သူ့စကားကြောင့် အယ်လင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နယူးလင်းသည် အယ်လင်နှင့် အခြားယောက်ျား မိတ်ဆွေများကို သဝန်ကြောင်မိလျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိခွင့်ရသွားသည်။ သို့သော် သူတို့အချစ်သည် အလွန်သန့်စင်သိမ်မွေ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးသာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အယ်လင်ကို လက်ထပ်မိမှာပဲ” ထိုစကားသည် အယ်လင်အား ပေါက်ကွဲစေခဲ့၏။

“မင်းစကားကို နားထောင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စကို ကိုယ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့နောက်မှာ မင်းက ကိုယ့်ကို ဒီလိုပြောရက်သေးသလား။ အဲဒီလို လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားခံက မင်းပဲ” ဟု နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်သည် အခြားနှစ်ယောက်ကို ငဲ့ညှာသူချည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုညမှာပင် အယ်လင်ဆီသို့ မေထံမှ ကြေးနန်းစာရလာပြီး နယူးလင်းကိုယ်တိုင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ နယူးလင်း၏ ဆန္ဒအတိုင်း အိစတာပွဲတော်အပြီးတွင် မိဘတို့က လက်ထပ်ပေးရန် သဘောတူ၍ ရက်ရွေးပေးလိုက်သော ကြေးနန်း ဖြစ်သည်။

နယူးလင်းသည် မေနှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။ သားသမီး သုံးလေးယောက် ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အယ်လင်သည် ခင်ပွန်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ရတနာ၊ စည်းစိမ်၊ မြေယာအားလုံးကို မခင်တွယ်ဘဲ ပြန်ပေါင်းဖို့ တောင်းဆိုမှုကို ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ အမေရိကမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းဆီလည်း မသွား။ ဥရောပသို့ ခရီးထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယ်လင်နှင့် နယူးလင်းအကြားက အချစ်သည် နှစ်များစွာ ကြာလာပြီးနောက် သိမ်မွေ့သော တွယ်ငြိမှုအဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေသည်။ နယူးလင်းသည် မေကိုတော့ ဂရုစိုက် ကြင်နာရန် ကြိုးစားသည်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းမှာ တော့ သားသမီးများ အရွယ်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း မေ သေဆုံးသွားသည်။

ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးအခန်းမှာ ဇာတ်သိမ်းခန်း ဖြစ်သည်။

ယခုချိန်ထိ လူလွတ်ဖြစ်နေသော အယ်လင်၊ လွတ်လပ်သော ထိခိုက်သော မုဆိုးဖိုဘဝ ရောက်သွားသည့် နယူးလင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိုအခိုက်အတန့်၌ ပါရှိပြီမှာ ရှိနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မေနှင့် ပတ်သက်သော၊ မေမရှိသည့်နောက် သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်သော ဆွေမျိုးများအဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေကြသည်။ သားကြီးက ဖခင်ကို အင်အယ်လင်နှင့် ချိန်းပေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း အစိတ် သုံးဆယ် တုန်းက နယူးလင်း ဝန်တိုခဲ့သော အယ်လင် ယောက်ျားမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ သမီးနှင့် နယူးလင်း၏ သား ချစ်ကြိုက်ကြသည်။ သားက အင်ကို “အန်တီအယ်လင်ဟာ ဟိုတုန်းက ဖေဖေရဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား” ဟု မေး၏။ နယူးလင်းက ငြင်းသည်။ သားက မေမေပြောပြ၍ သူသိပြီးပါပြီဟု ဆက်လက်ပြောသည်။ နယူးလင်း အံ့ဩသွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ မဆုံးခင်တစ်ရက်က ကျွန်တော်ကို ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ အဖေအရိပ်အောက်မှာ လုံးဝလုံခြုံခဲ့တယ်တဲ့။ အဖေကို မေမေက စိတ်ချတယ်၊ အားကိုးတယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖေဟာ တစ်ခါတုန်းက မေမေအတွက်နဲ့ ဖေဖေ အင်မတန်လိုချင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်တဲ့”

သို့သော် နယူးလင်းနှင့် သားကြီး အယ်လင်အိမ်အနီး ရောက်သောအခါ နယူးလင်းသည် အိမ်ပေါ် လိုက်မသွားဘဲ သစ်ပင်အောက် ခုံတန်းတွင် ထိုင်၍ ကျန်ခဲ့၏။ သားကို အရင်သွားနှင့်ဖို့ လွှတ်သည်။ သူက ဧကနား ငြိမ့်တက်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။ သူ သစ်ပင်အောက်မှာ အကြာကြီး ထိုင်နေ၏။ အယ်လင်၏ လသာဆောင်ကို ငေးနေခဲ့သည်။ ထို့နောက်တော့ ရုတ်တရက် ထကာ သူ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၄ အောက်တိုဘာလ]

စွဲလမ်းခဲ့ရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ (၂)

ဂျက်လန်ဒန်၏ စွန့်စားမှု ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျက်လန်ဒန်ထက် ပို၍ ရှေးကျသော ဂျိမ်း (စ်) ဖန်နီမိုးကူးပါးကိုတော့ ဂျက်လန်ဒန်ထက် တော်တော်နောက်ကျပြီးမှ သိခဲ့ရပါသည်။ ဒါကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ငယ်ကလေးများ၌ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော စာအုပ်စာတမ်း ရှားပါးမှုနှင့် ထိုမှဆက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားနည်းမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဂျက်လန်ဒန်ကိုတော့ မြို့ကြီးပိုင်းက ပရိသတ်လည်း သိပြီး တောနယ်ပိုင်း ပရိသတ်ကလည်း သိသည်။ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုဖြန့်ချိပြီးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ၁၈ ရာစု စာရေးဆရာ ဂျိမ်း (စ်) ဖန်နီမိုး ကူးပါး၏ ဝတ္ထုများကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာဘာသာပြန်ဖြင့် မတွေ့ ခဲ့မိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကူးပါးကို ကျွန်ုပ်တို့ တာရှည်သိုလ်ရောက်မှ သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ်တွေထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သိပ်တွေ့ရလေ့ မရှိသော အမေရိကန်လူနီများ၊ ပိုတိုမက်၊ ဟတ်ဒ်ဆန်၊ မစ္စစ္စပီ... မြစ်များ၊ ရေတံခွန်များ၊ ရေကန်များ၊ သစ်တောများ၊ အလွန် သွေးပျက်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကြားမှ အလွန် လှပသော တောတောင်ရှုခင်းတို့ကို ကူးပါး၏ ဝတ္ထုများတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကူးပါး၏ ဝါကျ အနေအထား သဒ္ဒါအသုံးအနှုန်းများက ကျွန်ုပ်တို့

အတွက် ခက်ခဲနေသော်လည်း သူ၏ဇာတ်ကောင်စရိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခံဖွဲ့စွဲမှုမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းသောကြောင့် သူ့ဝတ္ထု များကို စွဲလမ်းစွာ ဖတ်ရှုမိပါသည်။

သူ့ဝတ္ထု တော်တော်များများတွင် ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်မှာ နသန် နီယယ်ဘမ်ပို (Nathaniel Bumppo) ဟုခေါ်သော ကင်းထောက်မုဆိုး ကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ကို နက်တီဟုလည်းခေါ်ပြီး Hawk-Eye (မျက်စိရှင်သူ) ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ နသန်နီယယ်ဘမ်ပိုသည် မုဆိုးကိုင်ပြောင်းရှည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကိုင်ပြီး သစ်တောနှင့် တောင်တန်းများတွင် လှည့်လည် သွားလာနေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်ကိုလိုနီဒေသရှိ လူနီများ က သူ့ကို La Longue Carabine (ပြောင်းရှည်ရိုင်ဖယ်) ဟုခေါ်ကြသည်။ နက်တီ လှည့်လည်သွားလာသော ဒေသသည် ကနေဒါနယ်စပ်နှင့် နီးသော မြောက်ပိုင်းအမေရိက ဒေသ နယူးအင်္ဂလန်ပြည်နယ်တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။

ထိုဒေသတွင် ဥရောပလူမျိုးများ မရောက်မီ တစ်နည်းအားဖြင့် ခရစ် ယာန် ဘာသာဝင်များ မရောက်မီ ရက်ဒ်အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစုကြီးနှစ်စု နေ ထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဘာသာစကား ကွဲပြားပြီး ထိုလူမျိုးစုအချင်းချင်း တိုက်ပွဲ များ မကြာခဏဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။ ဥရောပလူမျိုးများ နယ်ချဲ့သိမ်းပိုက် လိုက်သောအခါ ကိုလိုနီအချင်းချင်း ပို၍ပင် ကွဲပြားခြားနားလာကြသည်။ လူမျိုးစုကြီးနှစ်စုအနက် ပထမတစ်မျိုးမှာ 5 nations ဟုလည်း ခေါ်ပြီး Six nations ဟုလည်း ခေါ်သော မျိုးစုငယ်များ၏ ပေါင်းစည်းမှုဖြစ်သည်။ ထိုလူမျိုးစုကြီးတွင် ပထမ၌ လူမျိုးစု ၇ ခုပါဝင်သော်လည်း နောက်ပိုင်း ရာစုနှစ်တွင် လူမျိုးစုတစ်စု ထပ်ပေါင်းလိုက်သောကြောင့် လူမျိုးစု ခြောက်စု ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၎င်းလူမျိုးစုကြီးကို အီရိုကွား (Iroquois) လူမျိုးဟုလည်း ခေါ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မန်ဂိုး (Mingoes) ဟုလည်း ခေါ်သည်။

နောက် လူမျိုးစုကြီးတစ်စုမှာ Lenni Lenape Delawares ဟု ခေါ်သည်။ ထိုလူမျိုးစုကြီး၌ မိုဟိုကန် သို့မဟုတ် မိုဟိုဂန်ဟု ခေါ်သော လူမျိုးစု၊ နက်တီကောဟု ခေါ်သော လူမျိုးစုများ ပါဝင်သည်။ ကူးပါး၏ ဝတ္ထု များမှာ အခန်းဆက် စာအုပ်တွဲများ မဟုတ်သော်လည်း ဇာတ်ကောင်နက်တီ

၏ ဘဝ အဖြစ်အပျက် အစဉ်လိုက် ရေးဖွဲ့ထားသည်ဖြစ်ရာ အစဉ်လိုက် ဖတ်ရလျှင် ပို၍ ဆွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မက တော့ လက်လှမ်းမီရာကို ပြတ်တောက်စွာ ဖတ်ခဲ့ရသဖြင့် ဇာတ်ကောင် နက်တီမှာ ကြီးရာက ငယ်သွားလိုက်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် သေပြီဟု သိထား သော ဇာတ်ကောင်က နောက်တစ်ပုဒ်တွင် ဇာတ်ကောင်ဖြစ်လိုက်နှင့် မငြိမ် မသက် ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခံအဖွဲ့ အားကောင်း လွန်းသော စရိုက်ဖော်ဝတ္ထုများဖြစ်၍ အစဉ်လိုက်ဖြစ်မှု မဖြစ်မှုသည် ဝတ္ထု ထဲတွင် နစ်မြောက် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ မြောက်အမေရိကန်ပြည် နယ်များ၏ ကိုလိုနီဘဝ၊ တော်လှန်ရေးဘဝ၊ ဒေသခံတိုင်းရင်းသား လူနီ များ၏ ခက်ခဲပင်ပန်းသောဘဝ စသည်တို့ကို ဇာတ်ကောင် နက်တီ ကိုယ် တိုင် ပါဝင်သော အခြားဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် တစ်မျိုးစီဖြင့် သရုပ်ဖော် သွားသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။

"Deerslayer" ဝတ္ထုတွင် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြသော လူဖြူအုပ်စုဝင် နက်တီ (အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်မှူး အင်ဖက်၏ ကင်းထောက်တပည့်ရင်း) နှင့် မိုဟို ကန် အုပ်စုဝင် လူနီသားအဖသည် "The Last of the Mohicans" ဝတ္ထု တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်ပေး၍ ကာကွယ်ချစ်ခင်ကြသော သွေးရင်း သားရင်း မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာသည်။

The Last of the Mohicans ဝတ္ထုမှာ ကူးပါး၏ ဝတ္ထုများတွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး၊ ဇာတ်ကောင်ဘဝ မငြိမ်သက်ဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ အဓိကဇာတ်လိုက် သုံးယောက်မှာ စစ်တပ် ကင်းထောက်ဘဝမှ တောတွင်းမုဆိုးဘဝကို ကျေနပ်စွာ ပြောင်းလဲလိုက်သော နသန်နီယယ် ဘမ်ပို (ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးတွင် သူ့ကို နသန်နီယယ် သို့မဟုတ် နက်တီဟု မိတ်ဆက်ပေးသော Hawk-Eye ဟုသာ မိတ်ဆက်ပေးသွား၏။) သူ၏ အင် ဒီးယန်း မိတ်ဆွေသားအဖ 'ချင်ဂက်ရှိုဂွတ်' နှင့် 'အွန်းကပ်စ်' တို့ဖြစ်သည်။ အခြားဇာတ်ကောင်များမှာ အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်မှူးကြီး မန်ရိုးနှင့် သမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သော 'ကော်ရာ' နှင့် 'အဲလစ်(စ်)'၊ မန်ရိုး၏ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်မှူး ဒန်ကင် ဟေးဝပ်၊ အီရိုကွား လူနီအုပ်စုခေါင်းဆောင် မာဂူဝါတို့ ဖြစ်ကြသည်။ မာဂူဝါ နှင့် အပေါင်းပါများသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်ကို အဖေခေါ်သော ကိုလိုနီ ဒေသခံ

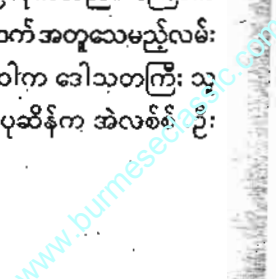
တိုင်းရင်းသားများဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံး အင်္ဂလိပ်ဇာတ်လိုက်များနှင့် မိုဟ်ကန်များကို သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်လက်စားချေခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးဒန်ကင်၊ ကော်ရာနှင့် အဲလစ်တို့သည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဖြစ်သော ဝီလျမ်ဟင်နရီခဲတပ်ရှိ ကာနယ်လ်မန်ရီးထံအလာ၊ (ကာနယ်လ်က လမ်းပြအဖြစ် တာဝန်ပေးခံရသော) ပြင်သစ်ဘက်တော်သား၊ မာဂူဝါ၏ သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခံရသည်။ မာဂူဝါသည် ကာနယ်လ်မန်ရီးအား မိမိအပေါ် အရေးယူအပြစ်ပေးဖူးသောကြောင့် နာကြည်းစွာ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေသူဖြစ်၏။ လမ်းခရီးတွင် မာဂူဝါနှင့် သူ၏ နောက်လိုက်များ အချိန်အချက်လုပ်ထားရာနေရာသို့ မရောက်မီ မိုဟ်ကန်သားအဖနှင့် ကင်းထောက်မဆိုး Hawk-Eye တို့ အုပ်စုက ကော်ရာတို့ကို ကယ်တင်လိုက်ရမည်။

မိမိတို့၏ လမ်းပြဖြစ်သူမှာ မျက်စိလည်နေပါသည်ဟု ဒန်ကင်တို့က ပြောသောအခါ Hawk-Eye မယုံသကဲ့ာဖြစ်သွား၏။ အင်ဒီးယန်းလူနီတစ်ယောက် တောထဲတွင် မျက်စိလည်နေပါသည်ဟု သောစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဆုံးစကား ဖြစ်သည်။ ထိုအင်ဒီးယန်းကို မြင်မြင်ချင်း Hawk-Eye က သူ့မျက်လုံးထဲမှတစ်ဆင့် သိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအင်ဒီးယန်းမှာ ကောက်ကျစ်သူ၊ လိမ်လည်သူ ဖြစ်သည်။ မာဂူဝါသည် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား၏။ Hawk-Eye တို့သည် မြင်းများကို မြစ်ထဲ လွှတ်လိုက်ပြီး ကော်ရာတို့အား ရေစီးသန်လှသော မြစ်တစ်လျှောက် ကနူးလှေဖြင့် ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။ မြစ်သည် ကျောက်ဆောင်များ သစ်ပင်များ ကြားထဲမှ ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းနေသည်။ တစ်နေရာတွင် ကျောက်စွန်းတစ်ခုသည် မြင့်မားစွာ ထွက်နေရာ ထိုနေရာ၌ လှေကို ခဏရပ်နားကြရသည်။ သူတို့၏ နောက်ဘက်နှင့် ဘေးဘက်၌ ကျောက်စွန်းများ၊ သစ်တောများ သူတို့ရှေ့မှာတော့ ကောင်းကင်ဘုံမှ ကျဆင်းသလို မြင့်မားစွာ ကျနေသည့် ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခု။ ထိုရေတံခွန်၏ အောက်ရှိ လိုဏ်ဂူ၊ ရေသည် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ယှဉ်းထား၏။ သူတို့၏ မြင်းများသည် ကျောက်ဆောင်အက်ကျွဲကြားများ၌ ပေါက်သည့် ချွန်နယ်ပင်တို့အနီးတွင် တင်လျက် အန္တရာယ်မှ လွတ်လာကြသည်။ ဤနေရာတွင်

Hawk-Eye တို့က ရေပြင်ထဲ ဆင်း၍ လှေကို ကျောက်ဆောင်များအောက်မှ လွတ်အောင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ထိန်းယူမျှောလာရသည်။ ရေထဲခွန်၏ အောက်တည်တည် ကျောက်ဆောင်စွန်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာသည် ဂလင်းရေကန်၏ အောက်ခြေဖြစ်သည်။ သူတို့အုပ်စုထိုထဲဝင်ရောက်ရာတွင် နားကြသည်။ အန္တရာယ်များအကြားမှပင် ညသည်လ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် လှပလျက်ရှိသည်။

နံနက်အရုဏ်တက်သို့ ချဉ်းကပ်ချိန်တွင် သူတို့တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ညလုံး စွဲကောင်းကောင်းဖြင့် စောင့်ပြီး ရှာဖွေနေကြသော မာဂူဝါတို့အုပ်စုက သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မိုဟ်ကန်အုပ်စု၌ လေးနှင့် မြား၊ တိုမာဟော့ဟု ခေါ်သော တိုက်ပွဲဝင် ပုဆိန်တို့သာ ရှိ၏။ Hawk-Eye ၏ ရိုင်ဖယ်ဆေနတ် ရှိသော်လည်း ကျည်မှုန်များ နည်းပါးစိုစွတ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပုန်းအောင်းနေ၍ မလုံခြုံသောမှန်း သိကြသည်။ ကော်ရာသည် သတ္တိရှိစွာ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မိုဟ်ကန်အုပ်စု သုံးယောက်သည် ရေကူးကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်ရာ ကြမ်းတမ်းမြင့်မားသော ရေစီး၌ ခုန်ချထွက်ပြေးခွင့် ပြုလိုက်သည်။ ဒန်ကင်ကိုလည်း သူတို့အုပ်စုနှင့် လိုက်ပါခိုင်း၏။ ဒန်ကင်က ကျန်ခဲ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ Hawk-Eye က ကော်ရာတို့ကို တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု ကတိပေးပြီး အရှိန်ပြင်းသော ရေတံခွန်ကြီးထဲသို့ ခုန်ချလွတ်မြောက်သွားသည်။ ကော်ရာတို့ညီအစ်မနှင့် ဗိုလ်မှူးဒန်ကင်ကို မာဂူဝါတို့ အုပ်စုက လာရောက်ဖမ်းသွားကြသည်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်တတ်သော ဖြူချောသည့် ညီမအဲလစ်ထက် ရဲရင့်ထက်မြက်သော ကော်ရာကို မာဂူဝါက သဘောကျ၏။ သူ၏ ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခံမည်ဆိုလျှင် ညီမအဲလစ်ထံမှ ဖခင်ထံ ပြန်လွတ်ပေးမည်ဟု မာဂူဝါက အဆိုပြုသည်။ ကော်ရာက အဲလစ်အား ရန်သူ၏ ထိုသဘောထားကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကြောက်ထတ်သော အဲလစ်က ချက်ချင်း ငြင်း၏။ နှစ်ယောက်အတူသေမည့်လမ်းကို ရွေးချယ်မည်ဟု ခေါင်းစာစွာ ပြောသည်။ မာဂူဝါက ဒေါသတကြီး သူ၏ ပုဆိန်ဖြင့် အဲလစ်ထံ ပစ်လိုက်လိုက်သည်။ ပုဆိန်က အဲလစ်၏ ဦးခေါင်း အထက်က သစ်ပင်ကို သွားစိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ဒန်ကင်အား ဒေါသတကြီး ရူးသွပ်ကြမ်းတမ်းစေ၏။ ဒန်ကင်သည် မိမိနှင့်တွဲလျက် ချည်နှောင်ထားသော သစ်ကိုင်းကို ချိုးဖျက်ကာ အနီးရှိ လူနီတစ်ဦးထံ သွေးရွေးသွေးတမ်း ပြေးသွားပြီး တိုက်ခိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် Hawk-Eye ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကျည်က မိမိရှေ့မှ လူနီကို ထိမှန်သွားသည်။ မိုဟိုကန်နှစ်ယောက်နှင့် Hawk-Eye က သူတို့ကို လာရောက်ကယ်တင်လိုက်သည်။

Hawk-Eye ပြောသော စကားတစ်ခွန်းသည် တော်တော်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းပြီး တော်တော်နွေးထွေးသော စကားဖြစ်သည်။ 'အသက်ဆိုတာ တောနက်ထဲမှာ ကျင်လည်နေရတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က ပေးဆပ်ဖို့ အပြန်အလှန် အကြွေးတင်နေတဲ့ တာဝန်တစ်ခုပဲ'

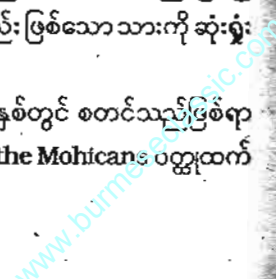
သူတို့သည် ပြင်သစ်တပ်များ၊ အိရိုခွာ လူနီများ ရန်မှ လွတ်အောင် အင်အားစုစုတပ်ဆင်သို့ ခက်ခဲစွာ ပုန်းလျှိုးသွားရောက်ခဲ့ရသည်။ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ဖခင် ပြန်ဆုံပြီး မကြာမီပင် အင်အားစုစုတပ်က ရုံးနိမ့်သွားသည်။ မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသော မြေကို ပြင်သစ်တို့လက်ထဲ အပ်ရပြီး မိမိတို့လက်အောက်ရှိ လူနီစစ်သားများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများကိုပါ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ခေါ်သွားရန် ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်က အရေးဆို၏။ သူတို့၏ မြင်းများ၊ လက်နက်များကိုတော့ သယ်ဆောင်သွားခွင့် ပေးသည်။ ပြဿနာမှာ မာဂူဝါတို့အုပ်စုဖြစ်သည်။ မာဂူဝါသည် အင်္ဂလိပ်ကာနယ်လ်ကို လက်စားချေလိုစိတ်၊ မိုဟိုကန်များကို မျိုးဖြုတ်လိုစိတ် အားလုံးစုပေါင်းလျက် အင်္ဂလိပ်တပ်ကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်သည်။ တိုက်ပွဲတွင် လူများစွာ သေဆုံးကြ၏။ ကံဆိုးရွားစွာ ကော်ရာနှင့် အဲလစ်စ်ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မာဂူဝါက ဖမ်းသွားသည်။ ဖခင် ကာနယ်မန်ရီး၊ ဗိုလ်မှူးဒန်ကင်နှင့် Hawk-Eye တို့အုပ်စုသည် တောထဲတွင် ခြေရာခံလိုက်ဖို့ ကြိုးစားလျက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြရသည်။ ကော်ရာသည် သစ်ခက်များကို ချိုးပြီး ခြေရာချန်ဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် လူနီများက အလစ်မပေးပေ။ တစ်ကြိမ်တွင် သစ်ခက် တစ်ခု ချိုးရာ လူနီတစ်ဦးက မိသွားပြီး ထိုခြေရာလက်ရာအစအနကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အိရိုခွာအုပ်စုများက တစ်

ယောက် တစ်နေရာစီ ပို့လိုက်ကြသည်။ သွားကယ်သူများအနက် မိုဟိုကန်လူငယ်နှင့် ဒန်ကင်ကို ဖမ်းမိသွားသေး၏။ Hawk-Eye က ရန်သူ နယ်မြေထဲသို့ ဝက်ဝံအရေခြံ၍ တိတ်တဆိတ် သွားကယ်ရပြန်သည်။ သူတို့၏ အန္တရာယ်သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် စကားလုံးများ ဝါကျများ၏ ခက်ခဲမှုကို မကြာခဏ မေ့လျော့သွားရပါသည်။

Hawk-Eye သည် ကူးပါး၏ ဖြစ်သွားရကောင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ၊ တည်ကြည်မြောင့်မာသူ၊ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီး လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သူ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်ရာတွင် အလွန်မြန်ဆန်စွာ လှုပ်ရှားပြီး ပစ်မှတ်ကို အတိအကျရသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအား အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းပိုင်းတွင် လူနီအကြီးအကဲ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မာဂူဝါ၏ ဇနီးဖြစ်ရမည့် ကော်ရာ၏ လွတ်မြောက်မှုအတွက် မိမိ၏ အသက်နှင့်လဲပြီး မာဂူဝါအား တောင်းဆိုပုံဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇာတ်သိမ်းမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကော်ရာသည် မာဂူဝါ၏ နောက်သို့ မလိုက်နိုင်၊ မိမိသည် ဤနေရာမှာပင် ရပ်နေမည်ဟု ခေါင်းမာစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံမှ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု ဆုံးဖြတ်နိုင်လိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးစွန်းတွင် ကော်ရာတို့ ရှိနေစဉ် Hawk-Eye နှင့် Uncas တို့က လာ၍ ကယ်တင်သည်။ သို့သော် ကော်ရာသည် လူနီတစ်ဦး၏ ဓားချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရပြီး Uncas သည်လည်း မာဂူဝါ၏ ပုဆိန်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်။ မာဂူဝါကိုတော့ Hawk-Eye က သတ်လိုက်လေသည်။

ကာနယ်မန်ရီးသည် ရဲဝံ့ထက်မြက်လှသော သမီး ကော်ရာကို ဆုံးရှုံးရပြီး မိုဟိုကန် Chingachgook က သား Uncas ကို ဆုံးရှုံးရသည်။ မန်ရီးအတွက် အဲလစ်စ်နှင့် သမက်လောင်း ဒန်ကင် ကျန်ခဲ့သော်လည်း မိုဟိုကန် ချင်ဂက်ရှ်ဂွတ်အတွက်တော့ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်၍ မိမိ၏ မိုဟိုကန်မျိုးဆက်တွင် နောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်သော သားကို ဆုံးရှုံးရလေသည်။

The Pioneers ဝတ္ထုကတော့ ၁၇၉၃ ခုနှစ်တွင် စတင်သည့် ဖြစ်ရာ ၁၇၆၀ ခုပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သော The Last of the Mohicans ဝတ္ထုထက်

နှစ်ပေါင်း ၃၀ နောက်ကျသည်။ The Pioneers ဝတ္ထုတွင် မိုဟိုကန် အကြီး အကဲသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင်ရောက်ပြီး Indian John အဖြစ် ဆက်လက် ပါ ဝင် လှုပ် ရှား ခဲ့ သည်။ Natty သည် သူ့ ဆ ရာ ရင်း ဗိုလ် များ Effingham ၏ မြေး Edwards ကို သားမြေးသဖွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ တရားသူကြီး တင်ပယ်လ်၊ သူ့ သမီး အက်ဂီနှင့် Natty, Edwards တို့ကို Indian John နှင့် ပေါင်းဆုံပြီး တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာသော အမေရိကန် မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု၏ ဩဇာသက်ရောက်မှုကို စွန့်စားခန်းများ၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရောလျက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းအောင် ရေးထားသည်။ မိုဟိုကန် အဘိုးကြီးသည် ဤဝတ္ထုတွင် သေဆုံးသွား၏။

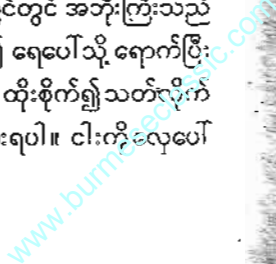
The Prairie ဝတ္ထုတွင်တော့ မစုစွပီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်လွင်ပြင်နှင့် အနောက်ဘက် လွင်ပြင်များဆီ ပျံ့နှံ့ရောက်လာကြသော ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများ၏ ဘဝကို အဘိုးကြီး ဖြစ်လာသည့် Natty နှင့် တွဲလျက် သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။

ကူးပါး၏ ဂုဏ်ယူအားတက်ဖွယ်ရာ ရုံးတစ်ခါ နိုင်တစ်လှည့် တောတွင်း စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများနှင့် ဆန့်ကျင်နေသော်လည်း ကျွန်မ စွဲလမ်း နှစ်သက်ခဲ့သည့် အခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ဟံမင်းဝေး၏ "The Old Man and the Sea" ဖြစ်သည်။ The Old Man and the Sea ဝတ္ထုသည် The Last of the Mohicans ဝတ္ထုနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဆယ်ပုံတစ်ပုံ သို့မဟုတ် ၁၅ ပုံ တစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိမည်။ တကယ့်ကို တိုတိုကလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဝတ္ထုသည် အချည်းနှီး ဆုံးရှုံးမှုမှ ရရှိသော အသစ်ဖြစ်ပေါ်သည့် ခွန်အားအကြောင်း ကျွန်မကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ဝတ္ထုသည် ကုန်းတွင်းသစ်တောတွင်း စွန့်စားခန်းဝတ္ထုမဟုတ်။ ပင်လယ်ပြင် စွန့်စားခန်းဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ အဓိကဇာတ်ကောင် သူရဲကောင်းသည်လည်း လူငယ်လူလတ်ပိုင်း မဟုတ်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတွင် အဓိကဇာတ်ကောင် (လူ) နှစ်ယောက်နှင့် ငါးတစ်ကောင်ပဲ ပါဝင်၏။ ငါးဖမ်းတိုင်း ကံမကောင်းသည်မှာ ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီး ဆန်တီယာဂိုနှင့် အဘိုးကြီးအား ကြင်နာချစ်ခင်သော

လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်။ ထိုနှစ်ဦးကြားမှ တွယ်တာမှုကို ကျွန်မတို့ မတွေ့ရသည်။ ငါးဖမ်းတိုင်း ငါးမရသော အဘိုးကြီးထံတွင် လူငယ်ကလေး သို့မဟုတ်ပါကူညီခွင့်သည် မိဘများ၏ ကန့်ကွက်တားမြစ်မှုကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားသည်။ အဘိုးကြီးသည် ကံမကောင်းဘူးဟု တံငါရွာတစ်ခုလုံးက အထိအမှတ်ပြုကြသည်။ လူငယ်ကလေးက မိဘစကားကို နာခံရပြီး ပင်လယ်သို့ အဘိုးကြီးနှင့်အတူ လိုက်ခွင့်မရသော်လည်း အဘိုးကြီး ပင်လယ်ပြင်နံ့လာသည့်အချိန်တွင်တော့ လာရောက်ကူညီပေးလေ့ရှိသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အဘိုးကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ဝတ္ထုကို စတင်သည်။ အဘိုးကြီးအတွက် ငါးစာ ငါးကလေးများကို လူငယ်ကလေးက ပေး၏။ လူငယ်ကလေး အခြားအုပ်စုနှင့် ငါးဖမ်းလိုက်ရန်အတွက် မနက်အရက်တက်အချိန်တွင် နိုးအောင် အဘိုးကြီးက သွားနှိုးပေးရသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအို၏ လှေသည် ပင်လယ်သို့ စတင်ထွက်ခွာသည်။ ပင်လယ်ပြင်၏ အပြောင်းအလဲ ပင်လယ်နေ ရေသတ္တဝါများ၏ လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ဟံမင်းဝေးသည် ရှင်းလင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ဝါကျများဖြင့် ရေးထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မအတွက် အလွန်အဆင်ပြေလျက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပါသည်။ အဘိုးအိုသည် အလွန်ကြီးမားသော ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ရ၏။ အဘိုးအို၏ ခွန်အားထက် အဆဆါင်း များစွာ ပို၍ ခွန်အားကြီးသော ငါးကြီးဖြစ်သည်။ (၁၈ ပေ ရှည်ပါသည်) ငါးကြီးသည် အဘိုးအို၏ လှေထက်ပင် ကြီးမားရှည်လျားသည်။ ထိုငါးကြီးကို ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာရန် အဘိုးအိုသည် နှစ်ရက်လောက် ငါးမျှားကြီး တန်းလန်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် လိုက်ပါထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်။ ငါးကြီး၏ ပါးစပ်တွင် စိုက်နေသော ငါးမျှားချိတ်မှ ကြိုးကို အဘိုးကြီးက ပန်းတွင် သိုင်းလျက် (လှေကို ဆောင့်မဆွဲနိုင်အောင်) ထိန်းနေရသည်ဖြစ်ရာ အဘိုးအိုသည် နှစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရပေ။ ငါးကြီး ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရသောကြောင့် ကမ်းခြေနှင့် အလွန်ဝေးလံသော ပင်လယ်ပြင်တွင် အဘိုးကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ ငါးကြီး မောပန်း၍ ရေပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ဆွဲမှုကို လှည့်ပတ်နေစဉ် အဘိုးကြီးသည် မိုန်းဖြင့် ထိုးစိုက်၍ သတ်လိုက်သည်။ ငါးကြီး သေသွား၍လည်း အဘိုးအိုမှာ မနားရပါ။ ငါးကို လှေပေါ်

တင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ငါးနှင့် လှေကို ဆားချင်းယှဉ်လျက် တွဲချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားရပြန်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးနှင့် ငါးမန်းများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာတွေ့ရသည်။ ငါးမန်းတစ်ကောင် အဘိုးကြီးက မိုနံ့ဖြင့်စိုက်၍ သတ်လိုက်နိုင်သည်။ ငါးမန်းနှစ်ကောင် အဘိုးကြီး သတ်နိုင်သည်။ ငါးမန်းများ အုပ်လိုက် စုပြုံရောက်လာပြီး ငါးသေကို စားသည့် အချိန်မှာတော့ အဘိုးကြီးသည် လှော်တက်များဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက် ခြိမ်းခြောက်ရသည်။ ငါးသေကြီး၏ အသားများသည် တဖြည်းဖြည်း ဖဲ့၍ အစားခံနေရရာမှ နောက်ဆုံး ငါးမန်းအုပ်ကို တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ ငါးကိုယ်ထည်မှာ အရိုးကြီးသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ အဘိုးကြီးသည် ငါးအရိုးကြီးဖြင့် ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

အဘိုးကြီးသည် သူ့လိုချင်သော ငါးကိုတော့ ရခဲ့၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကူးယဉ်သလို အသားများကို ရောင်းချသည့် ငွေကို သူ့မရ။ ပိုသည့် အသားများကို အခြောက်လှန်းထားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မှုသည်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးရဲရဲဒဏ်ရာများစွာဖြင့် နာကျင်ပင်ပန်းစွာ ပြန်ရောက်လာသော အဘိုးကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ငါးဖမ်းထွက်ဦးမည်။

လူတစ်ယောက်၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် အောင်မြင်မှုသည် အမြဲတမ်း တွဲလျက်မရှိနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် ဆုံးရှုံးမှုတွင် အဆုံးသတ်ရသည်။ သည်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းနည်းပူဇွေးနေရန် အချိန်မရှိပါ။ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှု၏ သက်သေသည် မိမိထံတွင် ရှိနေသမျှ (ဥပမာ ငါးအရိုး၊ ပြိုကွဲသွားသော အိပ်မက်) မိမိသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားဖို့ အင်အားကို ဖန်တီးနိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ ခွန်အားဖြည့်တတ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝတွင် အခြားသူများ၏ အားပေးတိုက်တွန်းမှုထက် မိမိကိုယ်တိုင် အားပေးတိုက်တွန်းမှုက ပို၍ ခွန်အားကြီးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကြိမ်ကြိမ်လဲပြီဆိုပြီး အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ထရသည်။ မကြာခဏ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသောကြောင့် မကြာခဏ ပြန်၍ ကြိုးစားရပြန်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စိတ်ဓာတ်ကျသည့် အချိန်များတွင် ဟံမင်းဝေး၏ ဤ

ဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည်။ ကျွန်မ၏ ဆုံးရှုံးနာကျင်မှုများထံမှ ခွန်အားပြန်ရရှိ၍ ဝတ္ထုကို မကြာခဏ ပြန်ဖတ်ရပါသည်။ ငွေကြေးအပေါ် လောကအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ခွန်အားလိုအပ်တိုင်း The Old Man and the Sea ဝတ္ထုဖြင့် ခွန်အားဖြည့်ယူရသည်။

မိမိလိုချင်သည့်အရာကို မရသောကြောင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား အနေဖြင့် ဟံမင်းဝေး၏ ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ခဲ့ရသော ကျွန်မတို့သည် မိမိလိုချင်သည့်အရာကို ရပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေချိန်များတွင်တော့ ဂျွန်စတိုင်းဘက်၏ The Pearl ဝတ္ထုဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ထိန်းချုပ်တတ်ရန် လိုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ဂျွန်စတိုင်းဘက်၏ The Pearl ဝတ္ထုသည် စွန့်စားခန်းဝတ္ထုဟု ပြောမည်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။ သို့သော် အခြား စွန့်စားမှုဝတ္ထုများနှင့် မတူဘဲ ဇာတ်ကောင်များသည် မိမိတို့အသက်ရှင်မှုအတွက် ပုန်းကွယ်ရှောင်တိမ်းရသော စွန့်စားမှု ဖြစ်သည်။

ပုလဲငုပ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသော (ကျွန်မတို့ဆီက ဆလုံလူမျိုးများလိုပင်) ရိုးအဆင်းရဲလှသော တံငါရွာသား တိုင်းရင်းသားများ၏ ဘဝကို သရုပ်ဖော်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အဓိက ဇာတ်ကောင် သုံးဦးပါဝင်၏။ ပုလဲငုပ်သမားကလေး ကီနီ၊ သူ့ဇနီး ဂျူအန်နာနှင့် သားငယ် ကိုယိုတီတို့ သုံးယောက် ဖြစ်သည်။ ကိုယိုတီတို့ကလေး ကင်းမြီးကောက် အထိုးခံရ၍ ဆရာဝန်ထံ သွားပြသော အခန်းသည် အလွန် နာကျင်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ ဂျွန်စတိုင်းဘက်၏ ဆရာဝန်လို လူမျိုး အပြင်လောကတွင် ရှိကောင်း ရှိမည်။ မရှိဟု ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုဆရာဝန်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ ရှက်သည်။ ဆရာဝန်စိတ်ဓာတ်နှင့် ဘုန်းသည် စိတ်ဓာတ်က တခြားစီ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် ဆရာဝန်ဘဝကို ရွေးချယ်ပြီး ဆရာဝန်လုပ်ငန်းဖြင့် ကုန်သည်ဖြစ်နေရတာ အလွန် ခက်ခဲရာကောင်းပါသည်။ ဂျွန်စတိုင်းဘက်၏ ဆရာဝန်သည် ကီနီသား

ကလေးအား ဆေးကုမပေးလိုက်ပါ။ မရှိဘူးဟု ပြောလွှတ်ခိုင်းသူဖြစ်သည်။ ကိနီ ဆေးဖိုးဝါးခအဖြစ် ယူလာသော ပုလဲကလေးများက အနာအဆာများနှင့် သေးကွေးအရပ်ဆိုးလှသောကြောင့် ဘာတန်ဖိုးမှမရှိကြောင်း သိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိနီသည် မိမိသားကလေးကို ဆေးကုရန်အတွက် ပုလဲကြီးကြီး တစ်လုံး ရမှဖြစ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ပုလဲငုပ်သည်။ ဂျူအန်နာနှင့် မိမိ၏ ဘဝအတွက်ထက် မိမိသားကလေး၏ ကျန်းမာရေး ပညာရေးတို့အတွက် ပို၍ အဓိကကျသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသော ကိနီသည် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို ရခဲ့သည်။ သိပ်တန်ဖိုးကြီးသော ရတနာသည် ရိုးအလှသော ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးရမည့်အစား ပူပင်သောကနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ ရွာသေးသေးကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ကိနီ ပုလဲကြီးတစ်လုံး ရထားကြောင်း သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။ မြို့အထိ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ရွာသားများသည် ပုလဲကို လာကြည့်၍ အံ့သြဝမ်းသာစွာ ချီးကျူးကြသည်။ ပုလဲကို ရရှိသည့် အချိန်မှာပင် သားကလေး၏ အဆိပ်ဝေဒနာသည် သက်သာသွား၏။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့ အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်ရွှင်ရတော့မည့် အချိန်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့မိသားစုသည် ဆန့်ကျင်ဘက် အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဆရာဝန်သည် ကိနီ ပုလဲရသည့် သတင်းကို ကြားသွားပြီး ကိနီ၏ တံကလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ကိနီ လာသောအချိန်က မိမိ မရှိကြောင်း၊ ယခုမှ လာရကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် သတ်သာနေပါပြီ ဟူသော ကလေးကို ကြည့်ချင်သည် ဆို၏။ ကိနီက မယုံသင်္ကာစိတ် မရှိဘဲ ကြည့်ခွင့် ပေးသည်။ ကင်းမြီးကောက်အဆိပ်တွေဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ပထမမှာ သက်သာသလိုနဲ့ နောက်ပိုင်း ဆိုးဆိုးရွားရွား အဆိပ်တက် တတ်တယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ နေကောင်းနေသော ကလေးကို သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးတစ်မျိုးတိုက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ (ထိုဆေးက အဆိပ်ဟု ထင်ရပါသည်) ကလေးသည် အခြေအနေ ပြန်ဆိုးလာ၏။ ဆရာဝန် ညမှာ ထပ်ဆောက်လာပြီး (ကယ်တင်ရှင် ပုံစံမျိုးဖြင့်) ဖြေဆေးတိုက်၏။ ဆရာဝန်မဖြစ်

မိ ဆေးကျောင်းသူဘဝဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည့်အခါ သည်လိုဆရာဝန်မျိုး လောကမှာ ရှိများ ရှိလေသလားဟု ရှက်ရွံ့စွာ ဒေါသဖြစ်ရ၏။ ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး ဤဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်သည့်အခါမှာ သည်လိုဆရာဝန်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ခိုင်မြဲစွာ ဂုဏ်ယူမိသည်။ အောက်တန်းကျရုံမျှမက ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော စိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်သည်။ နေရာမှား၍ ဆရာဝန်ဖြစ်လာသူ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဟုသာ မှတ်ချက်ချရသည်။ ငွေစကလေး အနည်းငယ်မျှဖြင့်ပင် လူတစ်ယောက်အပေါ် စဉ်းလဲကောက်ကျစ်တတ်သော လူသားတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ အာဏာတို့ဖြင့် များခံရသောအခါ ငါးစာကို အလွယ်တကူ ပျော်ရွှင်စွာ မျိုချပစ်တတ်သည်မှာ ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။ အံ့သြစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အမှုကိစ္စတစ်ခုသည် လူအများကြီး တညီတည်း ဆောင်ရွက် ကျင့်သုံးလာသည့်အခါ ဂုဏ်ယူစရာများ ဖြစ်လာနိုင်သလား မသိပါ။ လောကနှင့် ပတ်သက်လျှင် အံ့သြစရာ နာကျင်စရာတွေ အများကြီး ကျွန်မ တွေ့ရဆဲ ဖြစ်သည်။

ကိနီ၏ လက်ထဲက ပုလဲသည် သူ့အတွက် စည်းစိမ်ချမ်းသာ မဟုတ်ပါ။ ပူပင်သောကနှင့် အန္တရာယ် ဖြစ်သည်။ ထိုပုလဲအတွက် ကိနီ၏ မိသားစု အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရသည်။ ကိနီ၏ တစ်ခုတည်းသော ပိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်သည့် လှေကို ထွင်းဖောက်ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသည်။ ညအခါတွင် ပုလဲကို ခိုးဖို့ ဖောက်ထွင်းသူများ၊ အိမ်ကို မီးရှို့သူများနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ သက်စွန့်ဆံဖျား ရလာသော အလွန်အဖိုးထိုက်တန်လှသော ပုလဲကို အလွန်နည်းပါးသော ငွေစဖြင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည့် ပုလဲကုန်သည်များနှင့် ကြုံလာရသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့သည် ရွာမှ ထွက်ပြေးရ၏။ ပုလဲကို လိုချင်သောကြောင့် ခြေရာခံ လိုက်သည့် မုဆိုးများရှေ့တွင် သူတို့သည် သားကောင်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပုလဲကို တွေ့စဉ်က ကိနီနှင့်အတူ အံ့သြပျော်ရွှင်ခဲ့မိသော ကျွန်မသည် ဂျီအန်နာက ပုလဲကို လွှင့်ပစ်ဖို့ကြိုးစားသောအခါ ကိနီလိုပင် ကျွန်မဒေါသထွက်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ကိနီနှင့်အတူပင် အန္တရာယ်အတွက် ရင်တထိတ်ထိတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရ၏။ သားငယ်ကလေး ကိုယိုတီတို့ ငေးဆုံးသွားသည့်အခါ ကိနီလိုပင် ကျွန်မဝမ်းနည်းနာကျင်ရပြန်၏။ နောက်ဆုံး

တွင် ကိနိသည် လူအများ၏ ရှေ့မှာပင် ပုလဲကြီးကို ပင်လယ်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ Civilization မြင့်မားသော ဘဝသာဆိုလျှင်တော့ ကိနိသည် ပုလဲအတုကိုသာ လွှင့်ပစ်ပြီး အစစ်ကို တိတ်တခိုး သိမ်းထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ကိနိသည် ပုလဲအစစ်ကိုပင် တကယ်နာကြည်းစိတ်ဖြင့် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ရတနာကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရအောင် နာကြည်းရသော ကိနိ၏ ဆုံးရှုံးမှုကို ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါသည်။

ကိနိအတွက် သူ လွှင့်ပစ်လိုက်သော ပုလဲထဲတွင် ချစ်မြတ်နိုးရသော သားငယ်ကလေးနှင့် မျှော်လင့်မှုများ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာများ ပါဝင်ပြီး ဆုံးရှုံးသွားမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မအတွက်ကတော့ ကိနိ လွှင့်ပစ်လိုက်သည့် ပုလဲထဲတွင် လောကအပေါ် တွယ်တာချစ်ခင်မှုများ၊ နားလည်မှုများ ပါ ရောပါ ပျောက်ပျက်သွားတော့သည်။ ထို့အပြင် လူသားအချင်းချင်း ယုံကြည်မှုနှင့် အားကိုးမှုများပါ ပါဝင်ဆုံးရှုံးသွားသည်။ လူ့ဘဝ၏ မှီခိုရာ နေရာများလည်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ဝတ္ထုပြီးသွားချိန်တွင် ကျွန်မ၌ ကျန်နေသည့် စိတ်မှာ မိမိကိုယ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်မခင်တွယ်လိုသည့်စိတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၄ နိုဝင်ဘာလ]

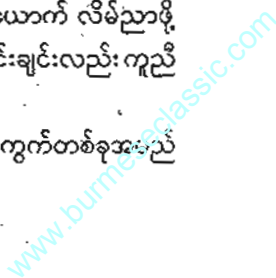
ရွဲလမ်းခဲ့ရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ(၃)

ဂျွန်စတိုင်းဗက်၏ Tortilla Flat ဝတ္ထုကတော့ ကျွန်မအတွက် တော်တော် ထူးခြားသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသူများ၊ အလုပ်တာဝန် ထူးဆန်းသူများ၊ ရိုးသားဖြောင့်မှန်သူများ၊ ဘဝတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အဓိပ္ပာယ် မရှိသူများကိုသာ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များအဖြစ် သိခဲ့သော ကျွန်မသည် Tortilla Flat ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်များကိုတော့ အံ့သြတကြီး နှစ်သက်သွားခဲ့ရ၏။

Tortilla Flat သည် ဂျွန်စတိုင်းဗက်အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နာမည်ကြီးစေခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်များသည် (အများအားဖြင့် စာရေးဆရာများ မကျေနပ်ရန် စိတ်မဝင်စားသော) အောက်တန်းစား ကလေးကချေဟု ပြောနိုင်သော အိမ်မဲ့၊ ပညာမဲ့၊ ပျံ့ကျများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် အနာဂတ် မသိမဲ့နေသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တစ်ရက် ရသည့် ပိုက်ဆံ မဖြစ်လာကလေးကို အရက်ဝယ်သောက်ပစ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အရက်တစ်ခွက်အတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ်ညှာဖို့ နှစ်စလေးကြ။ သူတို့သည် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း ကူညီအောင်မတတ်ကြပြန်သေး၏။

Tortilla Flat ဆိုသည်မှာ Monterey မြို့မှ ရပ်ကွက်တစ်ခုအမည်

ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော Danny သည် အဘိုးဖြစ်သူ သေသွားသောအခါ Tortilla Flat တွင် အိမ်နှစ်လုံး အမွေရလိုက်၏။ Danny တွင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ (သူနှင့်အတူ တေပေဖော်များ) ရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ Pilon, Pablo, Jesus Maria, Corcoran, Pirate နှင့် Joe တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး စရိုက်များ ခပ်ဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်၏။ ရသည့်အလုပ်လုပ်၊ ဖြစ်သလိုစား၊ ကြံရာနေရာမှာ အိပ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပွားဖို့ ဝန်မလေး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ ပစ္စည်းတစ်ခုခု အချောင်ရလျှင် ယူဖို့ ဝန်မလေး။ ရဲတွေ့လျှင် အဖမ်းခံ၊ ထောင်ကျ၊ ထောင်က ပြန်လွတ်လျှင် ကြိုရာကျပန်း အလုပ် ဝင်လုပ်။ သူတို့အားလုံးတွင် အတူညီဆုံး အကျင့်များမှာ အရက်ကို ရသည့်နည်းနှင့် သောက်တတ်ခြင်း၊ အရက်ဝင်သွားလျှင် ကျန်သမျှအမှု ကိစ္စအားလုံး အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သွားခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ အရာရာ အပေါ် ပြီးစလွယ် ပေါ့ပျက်ပျက်သဘောထားတတ်ပြီး အရက်ဝင်သွားလျှင် ရည်ရွယ်သမျှ လုပ်ငန်းအားလုံးကို မမှပစ်လိုက်ကြသော ထိုအပေါင်းအသင်း တစ်စု၏ စိတ်ဓာတ်သည် စာရေးသူ၏ ဖွဲ့နွဲ့မှုအောက်တွင် ရယ်စရာ၊ ထိုအပြင် ချစ်စရာလည်း ဖြစ်လာသည်။

အဘိုးထံမှ အိမ်နှစ်လုံး အမွေရသောအခါ ဒင်နီသည် ထိုအိမ်နှစ်လုံးလုံးတွင် နေထိုင်ရန် မဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေ၏။ မည်သည့်ပိုင်ဆိုင်မှုမျှ မရှိသော ဒင်နီအတွက် အိမ်နှစ်လုံးသည် အတော်ခေါင်းရှုပ်စရာ အမှုကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း Pilon က အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေး၏။

ကျန်သည့် အိမ်တစ်လုံးကို အိမ်ငှားထားရန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ငှားမည့်သူကလည်း မိမိပင် ဖြစ်သည်ဟု ပီလွန်က ပြော၏။ “ငါ မင်းကို တစ်လ ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောတော့ ဒင်နီက ၁၅ ဒေါ်လာ တောင်း၏။ ပီလွန်ကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောတူလိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်လခ ၁၅ ဒေါ်လာကို ပီလွန်ပေးမည်မဟုတ်ကြောင်း ပီလွန်ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၍ ဒင်နီကလည်း သိနေသည်။ ပီလွန်သည် သူ့ဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမျှ တစ်လဝင်ငွေ ၁၅ ဒေါ်လာ မရခဲ့ပေ။

တစ်ရက်တွင် ပီလွန်ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့ရှိစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်

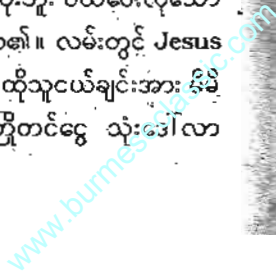
က သူ့လက်ထဲ ငွေတစ်ဒေါ်လာထည့်၍ “ဂျင်ဂျာအေး (လ်) လေးစုလင်းလောက် မြန်မြန်သွားဝယ်ပေးစမ်း” ဟု ခိုင်းခဲ့၏။ သို့သော်လမ်းတစ်ဝက်၌ သူ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ပိုင်အရက် တစ်ဂါလန် ဝယ်လိုက်သည်။ ထိုပိုင်အရက်ဖြင့် မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ ပီလွန်သည် အဲသည်လို လူစားမျိုး ဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံး ပီလွန်၏ စရိုက်လိုပင် ကြိုသလို လှည့်ပတ်၍ ဖြစ်သလို နေထိုင်တတ်ကြလေသည်။

ပီလွန်သည် သူ့ငှားထားသည့် ဒင်နီအိမ်ပေါ်သို့ သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ထပ်တင်လိုက်၏။ ၎င်းမှာ Pablo ဖြစ်သည်။ ပက်ဗလိုသည် ငန်းခိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျသွားပြီးနောက် လောလောလတ်လတ် ထောင်မှ ထွက်လာသူ ဖြစ်၏။ ပီလွန်အား ပက်ဗလိုက အိမ်လခ ၁၅ ဒေါ်လာ ပေးရန် သဘောတူညီကြသည်။ သို့သော် ပက်ဗလိုထံမှ ၁၅ ဒေါ်လာ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပီလွန်ရော၊ ပက်ဗလိုရော သိကြသည်။ ဒင်နီက ပီလွန်ထံမှ အိမ်လခ တောင်းသည့်အခါ ပက်ဗလိုထံမှ ရလျှင် ပေးမည်ဟု ကတိပေးနိုင်မည်ဖြစ်၍ ပီလွန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

“နင်းစက်လေးတွေသာ စိန်တုံးတွေ ဆိုရင် ငါ တော်တော်ချမ်းသာမှာပဲနော်၊ ငါတို့ အရက်ကို တစ်သက်လုံး သောက်သွားနိုင်မှာပဲ” ဟု ပက်ဗလိုက ပြောသည့်အခါ...

“လူတိုင်းမှာ စိန်တွေ အများကြီး ရကန်မှာပေါ့ကွ၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်တန်ဖိုးရှိတော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရက်ကတော့ အမြဲအဖိုးတန်နေမှာကွ၊ တစ်ရက်စာလောက် အရက်မိုး ရွာချလိုက်ရင် ငါတို့ အရက် တစ်တိုင်ကိစာလောက် လှောင်ထားနိုင်မှာပဲ” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောလေသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ဒင်နီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေသည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် သူတို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဒင်နီဆီ စုံစမ်းရန် ရောက်သွားတော့ ဒင်နီက သူတို့အား အိမ်လခ တောင်းလိုက်သည်။ မစ္စကင်မော်ရာ (လ်) ဟူသော ဒင်နီအိမ်နီးချင်း မိန်းမအတွက် သကြားလုံးဘူး ဝယ်ပေးလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပီလွန်သည် စိတ်ဆိုးစွာ ထွက်လာ၏။ လမ်းတွင် Jesus ဟူသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းအား မိမိအိမ်တွင် အိမ်ငှားနေရန် အတင်း မဲဆွယ်ပြီး ကြိုတင်ငွေ သုံးဒေါ်လာ

တောင်း၏။ Jesus ထံမှ ငွေနှစ်ဒေါ်လာကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ရ၏။ ထိုနှစ်ဒေါ်လာကို ဒင်နီထံ သွားပေးရန် စီစဉ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ စိတ်ပြောင်းသွား၏။ ငွေနှစ်ဒေါ်လာကို ဒင်နီ ရလျှင် ဒင်နီသည် သူ ပိုးပန်းနေသော မစ္စကင်မော်ရား (လ်) အတွက် သကြားလုံးဘူး ဝယ်ပေးလိမ့် မည်။ ထိုသကြားလုံးကို မစ္စကင်မော်ရား (လ်) နှင့်အတူ ဒင်နီပါ စားမိမည်။ မစ္စကင် မော်ရား (လ်) သကြားလုံး စားပြီး သူ့ဟာသူ သွားကိုက်တာ သူတို့ တာဝန် မဟုတ်သော်လည်း ဒင်နီသွားကိုက်မှာကိုတော့ သူတို့ မလိုလားပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ဒေါ်လာဖြင့် ဝိုင်အရက် နှစ်ပုလင်း ဝယ်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြ သည်။ သူတို့ ဝိုင်အရက် ဖောက်သည်ဆိုင်မှာ Torrelli ၏ အိမ် ဖြစ်သည်။

ထိုညက ပီလွန်တို့အိမ်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးမှ မီးစွဲပြီးနောက် တစ် အိမ်လုံး မီးလောင်သွားသည်။ ဂျီးဆပ်စ်က ဒင်နီဆီ ပြေးသွားကာ အိမ် မီးလောင်နေကြောင်း ပြောပြ၏။ (ထိုအချိန်၌ ဒင်နီသည် မစ္စကင်မော်ရားလ် ၏ အိမ်မှာ ရှိနေ၏။) သို့သော် ထိုအချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လျက် မီးသတ်ကားများ မနိုင်မနှင်းဖြစ်နေပြီ။

“မီးသတ်ဌာနကတောင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ပီလွန်က ဘာလုပ် ပေးနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေတာတဲ့” ဟု ဒင်နီက ညည်းညူပြီး ပြတင်းပေါက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လုံး ဒင်နီအိမ်ပေါ် ရောက်လာကြသည်။ အိမ်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြာကျ သွားသည့်ကိစ္စတွင် အိမ်ပိုင်ရှင် ဒင်နီ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ ဤစကားတစ်ခွန်း သာဖြစ်သည်။

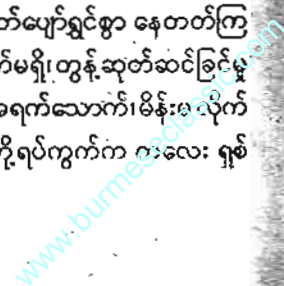
သူတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ပိုင်ဆိုင်မှု စည်းစိမ်ကို မတပ်မက်၊ မယစ်မှုး ကြပေ။ သူတို့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုသည်မှာ ဝိုင်အရက်နှင့် လဲရမည့် ကြားခံပစ္စည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ နာရီနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြန့်စတိုင်းဗက် က သူ့ဇာတ်ကောင်များ၏ အမြင်ကို ဆောက်ပါအဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ရွှင်မြူး ဟန်ဖြင့် ရေးထား၏။

နာရီသည် သူတို့လို ပိုင်ဆာနို (Paisanos) များအတွက် သိပ်မလို အပ်သော ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နာရီတစ်လုံးတလေ သူတို့ ရ တတ်၏။ သို့သော် နာရီ၏ အသုံးဝင်မှုမှာ သူတို့အတွက် ဝိုင်အရက်နှင့်

လဲရမည့် တန်ဖိုးတစ်ခုအဖြစ်ထက် မပိုပေ။ သူတို့အတွက် နေသည် နာရီ ဖြစ်သည်။ နံနက်မိုးသောက်၍ သူတို့အိမ် ဆင်ဝင်အထက်နှင့် ထင်းရှူးပင် ထိပ်ဖျားများသို့ နေရောင်ခြည် ရောက်ချိန်သည် သူတို့အိပ်ရာထချိန် ဖြစ် သည်။ နေနာရီသည် ပိုကောင်းပြီး ပို၍လုံခြုံသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့ သည် နေနာရီကိုတော့ တော်ရယ်လိ၏ ဆိုင်တွင် အရက်နှင့်လဲ၍ မသောက နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

Pirate ဟု နာမည်ရသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ သူ့မှာ ငွေတွေ စုထားမှန်းသိ၍ ပီလွန်တို့က အိမ်သို့ အပါခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ဒင်နီအိမ်ပေါ်သို့ ငွေထုပ်ရောက်လာပြီး ဒင်နီတို့အား ငွေ ထုပ် အပ်သောအခါမှာတော့ သူတို့အားလုံး စိတ်ညစ်ကြရသည်။ ထိုငွေ သည် သူတို့သုံးရန် မဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဖယောင်းတိုင် တင် ထွန်းသည့် ရွှေကလာပ်တစ်ခု ဝယ်ပြီးလျှင် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း သိ လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းများသည် Pirate ၏ ရည်ရွယ် ချက်ကို (မြူးဆွယ်) ဖျက်ဆီးရန်သော်လည်းကောင်း၊ ငွေအနည်းငယ်နှုတ် ယူ အရက်သောက်ရန်သော်လည်းကောင်း မစဉ်းစားကြပေ။ သူတို့သည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့်ပင် ငွေထုပ်ကို သိမ်းထားကြရ၏။ သူတို့အိမ်သို့ နောက် ထပ် ရောက်လာသော သူငယ်ချင်း ၂၀၀ တစ်ယောက် ထိုငွေထုပ်ကို ခိုးယူ ဝှက်ထားသောအခါ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ဂျီးအား ရက်ရက်စက်စက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးဆုံးမကြ၏။ နောက်ဆုံး ငွေထုပ် ပြန်ရ သည်။ သူတို့သည် ဂျီးအား ပြန်လည်ပြုစုပြီး ဝိုင်အရက်တိုက်ကြပြန်လေ သည်။ Pirate သည် တကယ်ပင် ရွှေဖယောင်းတိုင်စင် တစ်ခု ဝယ်၍ ဘုန်းကြီးသို့ ပေးအပ်လျှာဒါန်းလိုက်သည်။ Pirate အတွက် သူငယ်ချင်း များက အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် တစ်ယောက်စီက တစ်မျိုး စီ ငှားလိုက်ကြသေးသည်။

သူတို့သည် စိတ်ညစ်စရာများ ကြားမှ စိတ်ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်ကြ သူများ ဖြစ်သည်။ အနာဂတ်မရှိ၊ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ တွန့်ဆုတ်ဆင်ခြင်မှု မရှိ၊ နှိုင်းဆမှုမရှိ၊ တစ်ခဏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အရက်သောက်၊ မိန်းမ လိုက် စား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ခိုးယူသုံးစွဲကြသည်။ သူတို့ရပ်ကွက်က ကလေး ရှစ်

ယောက်မိခင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ငတ်ပြတ်နေသောအခါ မှာတော့ သူတို့သည် ကလေးများအတွက် စားစရာအောင် ရှာကြံမှုဝေပေးခဲ့ကြ၏။ တချို့က အလုပ်လုပ် စားစရာများဝယ်၊ တချို့က စားစရာများ ခိုး၍ ထိုအမျိုးသမီးအား သွားပေးကြသည်။ သူတို့၏ ကူညီစောင့်မမှုကို သူတို့ပြန်လည်ကျေနပ် ကြည်နူးနေကြလေသည်။

ဒင်နီတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်ဖောက်နှင့် မူးအောင်သောက်ပြီး သူ့အိမ်ကို တော်ရယ်လီ (အရက်ဆိုင်ရှင်) သို့ ၂၅ ဒေါ်လာဖြင့် ရောင်းချသွားသောအခါ သူငယ်ချင်းများ အလန့်တကြား စိုးရိမ်ကြရသည်။ တော်ရယ်လီ စကားကို မယုံချင်သော်လည်း တော်ရယ်လီ ပြသော ဒင်နီ၏ လက်မှတ်ပါ စာရွက် သူတို့မြင်ကြရ၏။ တော်ရယ်လီက သူတို့အားလုံးကို အိမ်မှ နှင်ချ၏။ ဤအိမ်သည် စာရွက်ပါ လက်မှတ်အရ တော်ရယ်လီ ဝယ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းအားလုံးသည် တော်ရယ်လီအား ထိုးကြိတ်လွှတ်ကာ စာရွက်ကို လုယူအစဖျောက်ပစ်လိုက်၏။

ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံး သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်၊ အတွေးအခေါ်နှင့် စရိုက်များကို ဖတ်ကာ အသံထွက် ရယ်မိလောက်အောင် သဘောကျခဲ့သော ကျွန်မသည် ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းသောအခါ တိတ်ဆိတ်စွာ တွေ့ဆေးခဲ့ရသည်။ ဂျွန်စတိုင်းဗက်၏ ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်သိမ်းသည် ထူးခြားနက်နဲသည်။ စာဖတ်သူကို ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောစေသော ဇာတ်သိမ်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နီ တငေးငေး တဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေသည်ကို ပျော်ရွှင်လာအောင် ကုစားရန် သူတို့သည် ဒင်နီအတွက် ဝိုင်အရက်ပါ တီတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။ ဘယ်တုန်းကမှ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ခဲ့သော သူတို့အားလုံး Chin-Keen ၏ ငါးဆိုင်မှာ ငါးခွဲသည့်လုပ်ငန်းကို ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်၍ ပါတီပွဲ ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပါတီတွင် အရက်မူးပြီး သောင်းကျန်းသော ဒင်နီသည် အိမ်နောက်ဘက်ချောက်ထဲသို့ လိမ်ကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဒင်နီ သေဆုံးသည့်အခန်းတွင် သူတို့အားလုံး ဒင်နီကို မည်မျှ ချစ်ခင် တွယ်တာကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒင်နီ၏ အသုဘချ

ပြီးသည့်နေ့တွင် သူတို့အားလုံး ဒင်နီအိမ်မှာ စုပြုံစကားပြောရင်း ဒင်နီကြိုက်နှစ်သက်မည့် အရက်သောက်၍ ဒင်နီ ကြိုက်နှစ်သက်မည့် သိချင်းမျိုးကို သိချိန်နေကြဆဲ ဆေးလိပ်မီးညှိပြီး ပစ်လိုက်သော မီးခြစ်ဆံ ယမ်းသည် နံရံခြေရင်းတွင် ချထားသော သတင်းစာဟောင်းတစ်စောင်ပေါ် ကျသွား၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း မီးစွဲလောင်သည်။ သူတို့သည် မီးငြိမ်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြသေး၏။ ထို့နောက် အတွေးတစ်မျိုး ဝင်လာကာ သူတို့အားလုံး နေရာမှာ ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။ မီးတောက်ကလေး တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာသည်ကို ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

သူတို့သည် တော်ရယ်လီ လက်ထဲမှ ဒင်နီအိမ်ကို ပြန်လည်လုယူနိုင်ရန် တော်ရယ်လီအား ထိုးကြိတ်အနိုင်ကျင့်ခဲ့၏။ ၎င်းလုပ်ရပ်မှာ သူတို့နေစရာမရှိမှာ စိုးရိမ်သော စိတ်ဖြင့် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ အလိုလို သိနေသည်။ ၎င်းသည် ဒင်နီအတွက် ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နဂိုက နေစရာမရှိမှာ ပူပင်သူများ မဟုတ်။ တံတားအောက်၊ ရေမြောင်းထဲ၊ သစ်တောထဲ စသည်ဖြင့် နေရာတိုင်းမှာ သူတို့အိပ်စက်အနားယူနိုင်သည်။ သူတို့သည် ဒင်နီကိုယ်တိုင် ရောင်းခဲ့သော ဒင်နီ၏ အိမ်ကို တော်ရယ်လီ လက်ထဲမှ ပြန်လုခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဒင်နီသေဆုံးသွားသောအခါ ဒင်နီ၏ အိမ် မီးစွဲလောင်ဖို့ စတင်ကူးစက်လာသည်ကို သွေးအေးအေး (အတွေးတစ်မျိုးတည်းဖြင့်) ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

ဒင်နီ၏ အိမ်သည် ပထမအိမ်လိုပင် မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည်။ သူတို့သည် မီး အတော်အရှိန်ကောင်းကောင်း လောင်ကျွမ်းတော့မှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ မီးသတ်ကားသည် အိမ်ကို မငြိမ်းသတ်နိုင်တော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကူးစက်နိုင်အောင်သာ ငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းများသည် အိမ်နီးချင်းများနှင့် ရောလျက် ရပ်ကာ မီးလောင်ကျွမ်းနေသော အိမ်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူငယ်ချင်းများသည် ပြာများ ကျန်ရစ်သည်အထိ ရပ်ကြည့်ငေးမောနေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးကျမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထူးဆန်းသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့ အဝေးသို့ ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်မျှပင် အတူတွဲခြင်းမရှိ။ တစ်ကွဲစီ...တစ်နေရာစီ...။

ထိုဇာတ်သိမ်းသည် Tortilla Flat ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မျှ မမေ့နိုင်လောက်အောင် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်ခဲ့သော ဇာတ်သိမ်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သော ထူးခြားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ပေါလ်သရိုး (Paul Theroux) ၏ The Mosquito Coast ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ထူးဆန်းသော ဘဝ အခြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် မိသားစုတစ်စု၏ အဖြစ်အပျက်များဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ Allie Fox ဖြစ်သည်။ Fox သည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှ (ဘွဲ့ မရမီဟု ထင်သည်) ထွက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်ကို မုန်းသည်။ အမေရိကန် လူနေမှုစနစ်၊ အမေရိကန် စီးပွားရေးစနစ်၊ အမေရိကန် ပညာရေးစနစ် စသည်တို့ကို မုန်းသည်။ သူ့အမြင်အရ အမေရိကန်သည် ဆိုးဆိုးရွားရွား လူနေမှုစနစ်များ၊ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပြီး မသိနားမလည်သော နိုင်ငံသားများကြောင့် ပျက်စီးတော့မည်။ သိပ်မကြာမီ အမေရိကန် ပျက်စီးတော့မည်။ သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို ရင်မဆိုင်ချင်သူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတုန်းက သူ့မိခင် ဆေးရုံမှာ သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေချိန်တွင် မိခင်၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ထိုင်မကြည့်ရက်သဖြင့် ဆေးရုံသို့ မသွားဘဲ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းနေခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း အမေရိကန် ပျက်စီးတော့မှာကို ကြိုသိနေသူတစ်ယောက်အဖြစ် အမေရိကန်နှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးလိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် Mosquito Coast ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ (Narrator) မှာ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ် Charlie Fox (Allie ၏ သားကြီး) ဖြစ်၏။ Charlie သည် ဖခင်ကို ချစ်သည်။ ဖခင်ကို ယုံကြည်သည်။ အထင်ကြီး လေးစားသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ Charlie ကို ဖခင်က ကျောင်းထုတ်ထား၏။ Charlie ၏ အောက်မှာ Jerry ဟူသော ညီတစ်ယောက်နှင့် Clover နှင့် April ဟု ခေါ်သော အမြွှာညီအစ်မကလေး

နှစ်ယောက် ရှိသည်။ အမြွှာညီအစ်မလေးတွေက ငါးနှစ်အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ သူတို့အားလုံးကို Fox က အိမ်မှာပင် စာသင်ပေးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ခင်ပွန်းကို လေးစားကြောက်ရွံ့သူ၊ ခင်ပွန်းအပေါ် မြတ်နိုးတွယ်တာသူ၊ အေးဆေးငြိမ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

Fox သည် စက်မှုဘက် ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်လည်း ကောင်း၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား မပါဘဲ မီးအားကိုးဖြင့် ရေခဲစက်ကို တီထွင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် Inventor ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ကို လက်မခံ။ အရာရာသည် ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ တည်ရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူသည် အသစ်အဆန်းကို တီထွင်သည် မဟုတ်။ ရှိပြီးသားပစ္စည်း အရာဝတ္ထုများကို အသုံးပြု၍ ပိုမိုတိုးတက်အောင် ပြုပြင်ဖန်တီးယူခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ကောက်ချက်ချသည်။

Fox သည် ဖြို့ပြယဉ်ကျေးမှုထက် တောနယ်အရိုင်းဘဝကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငှက်တွေကို တော့ မုန်းသည်။ သူသည် ဖြို့ကြီးမှာ မနေဘဲ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် တောနယ်ယာကွင်းတစ်ခုထဲမှာ လာရောက် နေထိုင်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ကို စွန့်ခွာရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဟွန်ဒူးရပ်စ်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာမည်။

ရုာလီသည် သူ့ဖခင် သူတို့ကို တစ်နေရာရာ ပြောင်းရွှေ့ ခေါ်သွားမည် ဟု သာသိပြီး ဘယ်နေရာလဲဟု မသိ။ မိခင်ကို မေးတော့ မိခင်က အချိန်

www.burmeseclassic.com

တန်ခိုး သားတို့ကို ဖေဖေ ပြောပြလိမ့်မယ်ဟု ပြောသည်။ မိခင်ကိုယ်တိုင် လည်း မိမိတို့၏ ခရီးဆုံးသည် ဘယ်နေရာဟု မသိချေ။

Allie Fox သည် ခရီးမထွက်မီ တောမှာ လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းများ အစုံ အလင် ဝယ်ယူသည်။ ဂျပန်ပစ္စည်းများ၊ တရုတ်ပစ္စည်းများ၊ အမေရိက ဈေးကွက်သို့ ဝင်ရောက်နေခြင်းကို သိရော်သည်။ သူက အမေရိကန်ပစ္စည်း လိုချင်ပြီး ဆိုင်ရှင်က ဂျပန်ပစ္စည်းကို ပြသောအခါ သူ ဒေါသတကြီး ရယ် မော၏။ “ကျုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေရထားတဲ့ ငွေကို ဂျပန်တွေလက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ခါမိခါမိ နောက်မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် ဘဏ်လက် မှတ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး” ဟု ပြောခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်ဖြစ် ကျောပိုးအိတ်များ ကြည့်ရင်း ဖောက်ကံ(စ်)က တရုတ်စီးပွားရေး ဈေးကွက်ကို ရှုတ်ချသည့်စကားများ ချာလီအား ပြော သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် သိပ်မကြာခင်က ဒီပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံနဲ့ တို့နဲ့ စစ် ဖြစ်ကြတယ်။ အခု သူတို့က တို့ကို ကျောပိုးအိတ်တွေ လာရောင်းနေတယ်။ ဘာအတွက်လဲ သိလား၊ နောက်ထပ်ဖြစ်မယ့်စစ်အတွက်ပေါ့။ တရုတ်နီတွေ ငါတို့ သူတို့ကို အဲဒီလို ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါ စစ်မှာ ငါတို့ သူတို့ကို နိုင် မယ်လို့ မင်းထင်လား”

သူသည် ချာလီအား သစ်သီးဆိုင်တန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ သစ်သီး များကို ဈေးမေးပြီး ချာလီအား အမှတ်ခိုင်းသည်။

ငှက်ပျောသီးတစ်ဖိုး နှစ်ဒေါ်လာ။ ပလတ်စတစ်စံဖြင့် ထုပ်ပိုးထား သော စပျစ်သီး နှစ်ခိုင်မှာ ၉၅ ဆင့်။ နာနတ်သီး တစ်လုံး သုံးဒေါ်လာ။ လိမ္မော်သီးတစ်လုံးလျှင် ၃၉ ဆင့်။

သားက သူ့အား “ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဝယ်တော့ဘူးလား” ဟု မေးတော့ သူက “မဝယ်ဘူး၊ ငါက မင်းကို ဈေးနှုန်းတွေကိုပဲ မှတ်မိစေ ချင်တာပဲ။ နာနတ်သီးတစ်လုံး သုံးဒေါ်လာတဲ့ကွား၊ ငါတော့ တီကောင်တွေ ပဲ စားတော့မယ်။ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ တီကောင်မှာ ပရိုတိန်းတွေ ချည်းပဲကွ”

Fox ၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၊ သူတို့၏ ယာခင်းရှင်လည်း ဖြစ်သော ဆါလ်စကီကတော့ Fox တောနက်ထဲသို့ မိသားစုနှင့် အတူ ထွက်ခွာမည် တို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ချာလီအား သူက ပုံပြင်လိုလို အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောပြ၏။

သားကို အတန်းပညာသင်မပေး၊ ကျောင်းလည်း မထား၊ ဖြစ်သလို ရွတ်ထားသော ဖခင်တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သားသည် အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ် ရောက်သောအခါ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်စက်ဆုပ်ရ ကောင်းမှန်း မသိ။ လူအချင်းချင်း ညှာတာထောက်ထားရကောင်းမှန်း မသိ။ သူသည် ဓားပြဖြစ်၍ လူသတ်သမားလည်း ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်က လူ သတ်သမားများကို ကြီးပေး၍ သတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုသားသည် ကြီးပေး၍ ဆွစားသေရန် အမိန့်ချခံရသည်။ ကြီးသမားများက သားအား နောက် ဆုံးဆန္ဒကို မေး၏။ အစားအစားအရက်၊ တစ်စုံတစ်ခု ပြောစရာ။ သားက အဖေအား နောက်ဆုံးတွေ့လိုပါသည်ဟု ဖြေ၏။ သူတို့က သားနှင့် ဖခင် တို့ တွေ့ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သားသည် လည်ပင်းမှာ ကြိုးစွပ်ရန် အသင့်ကြိုးစင်လှေကားထိပ်မှာ ရောက်နေပြီ။ ဖခင်ကို တွေ့ရသောအခါ သားက ဖခင်အား စကားတစ်ခု ပြောလို၍ မိမိအနားသို့ လာပါဟု ခေါ်၏။ ဖခင်က ကပ်လာတော့ သားက တီးတိုးစကားပြောမည့်ဟန်ဖြင့် နားနား ထပ်၍ ပြောသည်။ တကယ်တော့ လက်နှစ်ဖက် ကြိုးတုပ်ခံထားရသော သားက ဖခင်၏ နားရွက်ကို မိမိသွားဖြင့် ကိုက်ဆွဲဖြတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ဖခင်က သွေးရူးသွေးတမ်း အော်ဟစ်ပြေးတော့ သားက ပါးစပ် ထဲမှ နားရွက်ကို ထွေးထုတ်ပြီး လူထုပ်ရိသတ်အား “ကျွန်တော်ကို အခုလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ ‘ကျွန်တော်’ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ သူ့ပြစ်မှု အတွက်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ချာလီတို့ မိသားစုသည် ဆော်လ်တီမိုးဆိပ်ကမ်းမှတစ်ဆင့် ငှက်ပျော သီး တင်သောသင်္ဘောဖြင့် ဟွန်ဒူးရပ်စ်နိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်ခွာသွားသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် ဟောပြော ဆွဲဆောင်တတ်သော မစ်ရှင်နာရီတစ်ယောက် ပါလာသည်။ မစ်ရှင်နာရီ မှာ ဓမ္မတာစပဲလ်ဘောင်းဖြစ်၏။ သူ့မှာ သားသမီးများလည်း ဝါသည်။

သူတို့သည် ဖောက်ကပ်တို့ သွားမည့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးသို့ သွားမည့်သူများ ဖြစ်သည်။ စပဲလ်ဘောင်းနှင့် ဖောက်ကပ်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အထင်မကြီးကြ။ အကောင်းမမြင်ကြ။ စပဲလ်ဘောင်း၏ သမီး အမ်မလီနှင့် ချာလီတို့ ရင်းနှီးတွယ်တာသွား၏။ ချာလီအား မိမိတို့မိသားစုအကြောင်း ပြောပြသည်။ အဖေအိတ်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက် ဆောင်ထားကြောင်း ပြောပြ၏။ ချာလီကို ဆုတောင်းခိုင်းသည်။ ချာလီတို့က ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ရသည်ကို မယုံကြည်ပေ။ ချာလီသည် ငါးမျှားတံဖြင့် ရေထဲချပြီး ငါးရှာသည့်ငှက်တို့ကို ဖမ်းသောအခါ အမ်မလီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

လမ်းခရီးမှာ သင်္ဘောမှန်တိုင်းမိ၏။ ရေစုပ်ထုတ်သည့် ပန်းက ပျက် သွားသည်။ သင်္ဘောသည် မှန်တိုင်းအလယ်တွင် နစ်လှဲဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ စပဲလ်ဘောင်းမိသားစုက ခူးထောက်၍ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းကြ၏။ ဖောက်ကပ်က ဘုရားသခင်အား သရော်သလို စကားပြောသည်ကို စပဲလ် ဘောင်းက ဒေါသထွက်သည်။ နောက်ဆုံး ထိုဂျင်နရောတစ်စက်ကို အယ်လီ ဖောက်ကပ်က ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံး La Ceiba ကမ်းခြေသို့ ရောက်၏။
ဖောက်ကပ်တို့ ဟွန်ဒူးရပ်စ်မှာ ကြာရှည်စွာနေမည်ကို သိသော ကက် ပတိန်က ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်မည်မဟုတ်ဟု ထင်နေသည်။

“ခင်ဗျား လိုလူ မျိုး ကျွန်တော် တစ်ယောက်တွေ ဖူးပါ တယ်ဗျာ၊ သင်္ဘောဆိုက်တော့ ကမ်းခြေမှာ ဆင်းသွားတာပဲ။ ကြာရှည်နေဖို့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောက နာနတ်သီးတွေ တင်နေတာ နှစ်ရက် ကြာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောလဲ ပြန်ထွက်ရော သူလဲ သင်္ဘောပေါ် ပြန် ပါလာတာပဲ။ ရွံ့ဇွက်တွေ၊ မှက်ခြင် ယင်တွေနဲ့ သူ ဘယ်ကြာကြာနေနိုင် နှာလဲ”

ဖောက်ကပ်က ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်၏။
“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ နာနတ်သီးတင်ရင်း စောင့်မနေနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား နာနတ်သီးတွေ ပုပ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

La Ceiba မှတစ်ဆင့် သူတို့ ကုန်းတွင်းခရီး စကြသည်။ အဖြူရောင်

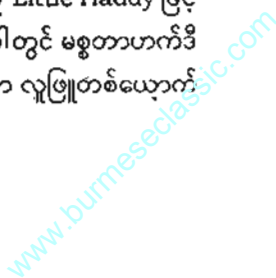
သင်္ဘောကလေး ကမ်းခြေမှ သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ချာလီသည် တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားရ၏။ သူသည် အမေရိကကို ချစ်သည်။

စပဲလ်ဘောင်းတို့က Guampu သို့ သွားပြီး ဖောက်ကပ်တို့က Mos- quitta သို့ သွားသည်။ အင်ဒီယန်းလူမျိုးများ နေထိုင်သော ဝေးသီခေါင် များ ဒေသများ ဖြစ်သည်။ မြစ်အရိုင်းများ၊ မြေအရိုင်းများ၊ သစ်တောများ နှိုသည်။ ဂျီရိုနိုမိုဟု ခေါ်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို ဝယ်လိုက်၏။

ဖောက်ကပ်တို့သည် မြေများကို ထွန်ယက်၍ ပဲ၊ ပြောင်း စိုက်ကြ သည်။ အိမ်များ ဆောက်ကြသည်။ ရေခဲလုပ်သည့် စက်ရုံကြီးကို အယ်လီ ဖောက်ကပ်က ဆောက်၏။ အမိုးနီးယားများကို အနီးရှိ ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ သွားဝယ်၏။ ရွာသားများသည် ဖောက်ကပ်ကို လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။ ဆောက်ကပ်သည် အနီးအနားရွာများရှိ အင်ဒီယန်းများကို ရေခဲများ နမူနာ ပြု၍ မျှဝေသည်။ တချို့က ရေခဲကို ကြားဖူးသည်။ တချို့က အသုံးပြုဖူး သည်။ တချို့က ကြားလည်း မကြားဖူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးပေ။ ရေခဲ ရှိ သွင် အသီးအရွက်များ မပုပ်သိုးအောင်၊ အသားငါး မပုပ်သိုးအောင် ကာ ကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

သူတို့၏ ဘဝသည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပထမပိုင်းတွင် သူတို့ဘဝသည် ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်၏။ ချာလီနှင့် ဂျယ်ရီသည် အင်ဒီယန်း မိသားစုမှ သားသမီးများနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ကြ၊ ဆော့ကစားကြသည်။ လူကြီးတွေ စိုက်ခင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေနေရာတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ ထွန် ဆက်ပြီး အသီးအနှံများ (Blackberries လိုမျိုး) စိုက်ပျိုးသည်။ ထိုနေရာ ဆို ကလေးများက ဧကဟုပဲ ခေါ်၏။ လူကြီးတွေ မသိပေ။ ထိုနေရာသည် သူတို့အတွက် ကစားကွင်းပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဟက်ဒီ (Mr. Haddy) သည် ဖောက်ကပ်အတွက် ညာလက်ရုံး ဆစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ Little Haddy ဟု နာမည်ပေးထား သော မော်တော်လေးတစ်စင်း ရှိသည်။ သူတို့သည် Little Haddy ဖြင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ခရီးဆန်လေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခါတွင် မစ္စတာဟက်ဒီ အနီးမှ ပြန်လာသောအခါ မစ်ရှင်နာရီဟု ထင်ရသော လူဖြူတစ်ယောက် ထိတ်လှ၏။ Fox က ထိုလူကို မလိုလားပေ။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ လုံခြုံရဲ့လားလို့ ကျွန်တော်လာကြည့်တာပါ” ဟု လူစိမ်းက ပြောသည်။ Fox က “လုံခြုံပါတယ်” ဟု အောင်သက်သက်ဖြင့် ဖြေ၏။ ထိုလူကို မိမိတို့အနီးတွင် မရှိစေချင်၍ သူ ချိုသာစွာ နှင်ထုတ်လိုက် သည်။

သို့သော် တစ်ရက်မှာတော့ နှင်ထုတ်၍မရသော လူစိမ်းသုံးယောက် လက်နက်များဖြင့် သူတို့ထံ ရောက်လာသည်။ ထိုလူစိမ်းသုံးယောက်သည် သူတို့ တခြားရွာသို့ သွားပြီး ရေခဲပေးဖို့ ကြိုးစားစဉ်က တစ်ခဏ တွေ့ခဲ့ဖူး ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ရေလမ်းခရီးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ကုန်း ကြောင်း သွားခဲ့၏။ ခရီး ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသဖြင့် တန်နှင့် ချီသော ရေခဲ များ အရည်ပျော်ကုန်သည်။ ထိုရွာသို့ ရောက်သောအခါ ရေခဲတွေ မပါ တော့ပေ။ သူတို့သည် အင်ဒီယန်းများကို တွေ့သည်။ အင်ဒီယန်းများ၏ တံတွင် ရှိသော ထိုလူစိမ်းသုံးယောက်ကို အင်ဒီယန်းတို့၏ ကျွန်များဟု ထင်သည်။ ထိုလူများ၏ လက်တွင် သံလက်ကောက်များ ခတ်ထားသော ကြောင့်၊ ထိုပြင် လူစိမ်းများက အရိုးပေါ် အရေတင် ပိန်လို့လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖောက်ကပ်၏ အထင်သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် လွဲမှားခဲ့၏။ တကယ်တော့ အင်ဒီယန်းများက သူတို့ကို မလွန်ဆန်နိုင်စွဲ ပေ။ သူက အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိဘဲ လွတ်လမ်းကို ထိုလူစိမ်းများအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် လမ်းညွှန်ခဲ့သေး၏။ မိမိတို့ ကူညီနိုင်ကြောင်း၊ မိမိတို့ သည် ဤမှ သိပ်မဝေးသော နေရာတွင် နေထိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့သေး၏။

တကယ်တမ်း သူတို့လက်နက်များဖြင့် ရောက်လာသောအခါ Fox သည် အချိုသပ်၍ နှင်ထုတ်ရသည်။ သူတို့က မပြန်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှမရှိဘူး” ဟု ဖောက်ကပ်၏ လိမ်ညာ၏။ “ခြ တွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေလဲ သိပ်ပေါ့တယ်၊ ငှက်ရိုင်းတွေနဲ့ ခြင်တွေနဲ့၊ ဒီနေ ရာဟာ ငရဲပဲ” ဟု ပြော၏။ သူတို့က မထွက်။ “ရေလဲ ရှားတယ်၊ ရေတွေ လဲ မကောင်းဘူး၊ စိုက်ခင်းတွေ သေကုန်ပြီ” ဟု ပြော၏။

“မင်းတို့မှာ ရေခဲရှိတယ်ဆို” ဟု မေးတော့ သူကမန်းကတန်း ငြင်း သည်။ သူ့လက်ညှိုးငုတ်တို့ဖြစ်နေသည်ကို ပြ၏။

“တစ်ညမှာ ကျွန်တော့်ဒီလက်ညှိုးက ခြင်ထောင်အပြင်ဘက် ရောက်

သွားခဲ့တယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အဲလို ငုတ်တို့ဖြစ်သွားတယ်။ အကောင် တွေတော့ ဝိုင်းကိုက်တာပဲဗျ။ ပင့်ကူလား ပုရွက်ဆိတ်လား ခြလား မသိ ဘူး” ဟု ခြိမ်းခြောက်ကြည့်၏။ (တကယ်တော့ ထိုလက်ညှိုးသည် အမေ နီကမှာကတည်းက ပြတ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။)

လူစိမ်းထဲမှ တစ်ယောက်က ‘ကလိုဗာ’ နှင့် ‘အေပရယ်လ်’ ကလေး နှစ်ယောက်ထံ သွား၍ ချောမြူကစားရင်း သတင်းနှိုက်၏။ ရေခဲလုပ်သော နော်အကြောင်း သူတို့ ရိပ်မိသွားသည်။

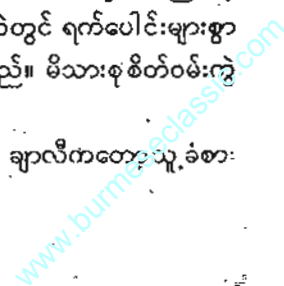
နောက်ဆုံးတော့ လက်နက်မရှိသော ဖောက်ကပ်က လက်ခံလိုက်ရ သည်။

သို့သော် ညမှာ သူတို့သုံးယောက် ရေခဲစက် အဆောက်အအုံထဲရှိ ကောက်ရိုးများပေါ်မှာ အိပ်နေစဉ် Fox က တိတ်တဆိတ် ရေခဲစက်ကိုလည် လိုက်သည်။ အဝင်တံခါးကို အပြင်မှ အသေပိတ်လိုက်ပြီး ရေခဲသည်အထိ ဆောင်နေလိုက်သည်။ အထဲမှ လူများသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးရူး သွေးတမ်း ရုန်းကန်၍ ထွက်ပေါက်ရှာဖို့ ကြိုးစား၏။ မရပေ။ သူတို့သည် သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး အမိုးနီးယား ဓာတ်ငွေ့များ ဖြင့် ပြည့်နေသော ပိုက်လုံးများကြောင့် ရေခဲစက် ပေါက်ကွဲမီးလောင်သွား သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမိုးနီးယားဓာတ်ငွေ့နှင့် မီးများ ပျံ့နှံ့လာ၏။ ဆောက်ကပ်တို့သည် ချာလီဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသောကြောင့် ကစားကွင်း ဖိုက်ခင်းထဲ လွတ်မြောက်သွားသည်။

သူတို့မှာ ရှိသမျှ စက်ကိရိယာ၊ အိမ်၊ စိုက်ခင်း အားလုံးဆုံးရှုံးသွား၏။ ဟင်းချက်စရာ အိုးပင် မရှိပေ။

ဖောက်ကပ်သည် မော်တော်ဖြင့် မြစ်အထက်သို့ ခရီးထွက်သည်။ မိ သားစုက အမေရိကသို့ ပြန်လိုစိတ် ရှိသည်။ သို့မဟုတ် လက်ရှိနေရာမှာ ပြန်နေလိုသည်။ ဖောက်ကပ်က လက်မခံ။ ခရီးသစ် ထပ်ထွက်သည်။ သို့ သော် သူတို့သည် ရိုင်းစိုင်းသော မြစ်ကြောင်းထဲတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ စားစရာ အခက်အခဲဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေကြရသည်။ မိသားစုစိတ်ဝမ်းကွဲ လာသည်။

သားလတ် ဂျယ်ရီက ဖခင်ကို မကျေနပ်။ ချာလီကတော့ သူ့ခံစား

ချက်ကို သူ့ဟာသူ လိမ်ညာဖုံးကွယ်ထား၏။ ဖောက်ကပ်သည် တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ ရှက်ရွံ့ဝန်လေးသည်။ သူတို့ လမ်းစ
ပျောက်ရင်း Guampu သို့ ရောက်သောအခါ စပဲလ်ဘောင်းကို အကူအညီ
တောင်းရန် ချာလီတို့က ပြောတော့ သူ့ခါးခါးသီးသီးငြင်း၏။ ချာလီတို့
က ညအချိန် မော်တော်ရပ်နားထားစဉ် ဆိပ်ကမ်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဆင်း
၍ အမ်မလီတို့ကို ရှာဖွေသည်။ အမ်မလီတို့သည် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်
နေကြ၏။ အမေရိက၏ အခြေအနေကို ချာလီ မေးတော့ အမ်မလီက
ကောင်းပါတယ်ဟု ဖြေသည်။ အမေရိကန် ဖျက်စီးသွားပြီဆိုဟု ဂျယ်ရီက
မေးတော့ အမ်မလီ ရယ်မောသည်။ ပေါက်တတ်ကရ၊ အမေရိကန်က သိပ်
ကောင်းတာပါပဲ။ အရင်လိုပဲဟု ဖြေသည်။

ဂျယ်ရီသည် သူ့ဖခင်ကို 'လူလိမ်'ဟု တီးတိုးရေရွတ် စွပ်စွဲ၏။ ချာလီ
လည်း ဖခင်ကို ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူတို့သည် ချောကလက်နှင့် ဝေး
ရသည်။ မြို့ပြနှင့် ဝေးရသည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာနှင့် ဝေးရသည်။ အမေ
ရိကန်သည် ပြန်သွားလို့ မဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီဟု ဖခင်က ပြော
ထားသည် မဟုတ်လား။

ဖေဖေက ရူးနေပြီကွ ဟု ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောကြသည်။ ငါ
တို့ကို ကူညီစမ်းပါဟု အမ်မလီအား အကူအညီတောင်း၏။ လေယာဉ်
ဖြင့် ရေကြောင်းဖြင့် သွားဖို့ အမ်မလီက ပြောတော့ ချာလီက ငြင်းသည်။
ကုန်းကြောင်းရောဟု မေး၏။ အမ်မလီက မိမိတို့မှာ ဂျစ်ကားတစ်စီး မြစ်
၏ ဟိုဘက်ကမ်း၌ ရှိကြောင်း၊ ၎င်းသည် ကားလမ်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး
ချာလီအား ကားသော့ခိုး၍ ပေးလိုက်သည်။ ချာလီသည် ကားသော့ကို ယူ၍
မော်တော်ဆီ ပြန်လာ၏။ မော်တော်မှာတော့ ဖခင်မရှိ။ မိခင်နှင့် အမြွှာ
နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မိခင်ကို ချာလီက ဖခင်လိမ်ညာသည်အကြောင်း
ပြော၏။ ဖခင်မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးရန် မိခင်အား တောင်း
ဆိုသည်။ သူမသာဝတွင် အယ်လီ မရှိဘဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ခဲ့သော မိခင်
သည် ချာလီတို့ကို ငြင်း၏။ ဖခင်ကို ထားရစ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မီးတောက်မီးလျှံများ မြင်ရသည်။

ရွာသည် မီးရောင်များကြောင့် ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။ စပဲလ်ဘောင်းတို့
၏ လေယာဉ်ပေါက်ကွဲမီးလောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဖောက်ကပ်
ရောက်လာသည်။ ချာလီသည် သူ့ဖခင်သည်ပင် လေယာဉ်ကို မီးရှို့သူဖြစ်
ရမည်ဟု ယုံကြည်သွား၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါတို့ ဒီကထွက်မယ်”
ဟု ဖခင်က ငေါက်သည်။ ဖခင်သည် မော်တာကြိုးခွေ၏ အလယ်တွင်
မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ဖခင်မှန်ကန်သည်ဟု ထင်စဉ်က ဖခင်ကို ကြောက်ခဲ့၏။
ဖခင် မှားယွင်းနေပြီဟု ထင်သောအချိန်၌ ဖခင်ကို မကြောက်တော့ပေ။ သူ့
ဟာသူ မဆုံးဖြတ်နိုင်မီ၊ ထိန်းလည်း မထိန်းချုပ်နိုင်မီ ဖခင်အား ခုန်အုပ်ပြီး
သူ့ခြေထောက်ကို ကြိုးကွင်းဖြင့် ချည်ရန် ကြိုးစား၏။ ဖခင်သည် မော်တော်
ကြမ်းပြင်ဦးသို့ လဲသွားသည်။ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ဂျယ်ရီက
လည်း လျင်မြန်စွာ ရောက်လာပြီး ဖခင်ပြန်မထနိုင်မီ ဖခင်၏ လက်ကို ကြိုး
ချည်၏။ ချာလီက “ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ”
ဟု ဖခင်ကို တောင်းပန်နေ၏။

“ချာလီ ငါ့ကို ကူစမ်းပါ။ သူ့လက်တွေကို ကြိုးချည်ဖို့” ဂျယ်ရီက
အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြိုးချည်မှု အောင်
မြင်သွားသည်။ ဖခင်ကိုယ်တိုင် သူတို့အား သင်ကြားပေးခဲ့သော ကြိုးချည်
နည်းများကို သူတို့ ကျွမ်းကျင်နေကြပြီ။

ထို့နောက် သူတို့သည် မော်တော်ကားရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ လှေဖြင့် ပြေး
ကြ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းက စပဲလ်ဘောင်းတို့က သေနတ်များဖြင့် အော်ဟစ်
ကြိမ်းမောင်းရင်း ကမ်းစပ်သို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ သေနတ်ဖြင့် ဖောက်ကပ်
ကို လှမ်းပစ်သည်။ ဖောက်ကပ်သည် သူ့လက်မှာ ချည်ထားသော ကြိုးကို
ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ထို့နောက် သေနတ် မှန်သွား
သည်။

မိခင်သည် အယ်လီ မပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ပေ။ မြစ်၏ တခြား
ဆိပ်ကမ်း ရောက်တော့ အမြွှာနှစ်ယောက်ကို ကမ်းစပ်မှာ ချပြီး လှေကို မော်
တော်ဆီ ပြန်ခတ်လာသည်။ အယ်လီကို ဖွေချိပြီး လှေပေါ်တင်ပေးပြန်၏။

မိခင်က ကားကို မောင်းလျက် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာပြေးသည်။ သို့သော် သူတို့သည် နောက်ထပ် ကားလမ်းမပေါက်သော တောနက်ထဲမှာ ရပ်တန့်သွားကြသည်။ ဖခင်သည် ကိုယ်အောက်ပိုင်း မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။ သူ့လည်ပင်းမှာ သေနတ်ထိမှန်သွားသည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာအပေါက်ထဲသို့ မိခင်က ဝှမ်းစဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားပေးသည်။ အနီးအနားက အင်ဒီယန်းလူမျိုးများထံ အကူအညီတောင်းရလေသည်။ စပဲလ်ဘောင်း၏ ကားမှန်းသိသော အင်ဒီယန်းများက ကူညီကြ၏။ လှေတစ်ခု ရှာပေးသည်။ သူတို့မိသားစုသည် လှေဖြင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ၁၅ မိုင်လောက် ဆင်းကြသည်။

“အထက်ကိုသွား... အောက်မဆင်းနဲ့” ဟု အယ်လီက ပြော၏။ သို့သော် မိခင်သည် အောက်သို့စုန်ဆင်းရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ ကိတ်အင်္ဂုသို့ ရောက်သောအခါ အယ်လီသည် မထနိုင်သော်လည်း ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံကြောင့် မိမိဘယ်ရောက်နေမှန်း သိ၏။ သူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် သဲသောင်ပြင်တွင် တဲကလေးထိုး၍ လိပ်ဥများ၊ လိပ်သားများကို စားကြသည်။ မိခင်သည် အနီးအနား ဆိပ်ကမ်းများကို ခြေလျင်လျှောက်သွား၍ အကူအညီ အစားအစာ၊ ဆေးဝါး ရှာဖွေရသည်။ အနီးအနားမှာ ဆရာဝန် မရှိပေ။

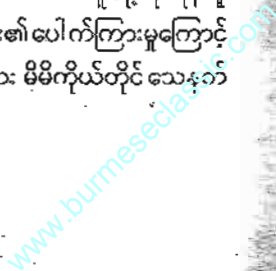
တစ်ရက်တွင် ပဲ့ချိတ်လှေတစ်စင်း လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလှေပေါ်မှာ အကူအညီတောင်းရန် ချာလီတို့ ပြေးသွားခိုက် ဖခင်သည် တဲထဲမှ တရွတ်တိုက် ထွက်သွားသည်။ သူတို့ပြန်လာတော့ ဖခင် မရှိတော့။ တရွတ်တိုက် စွပ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားတော့ သဲပြင်ပေါ်တွင် မြစ်ကမ်းဝနှင့် ပင်လယ် ဆုံရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ လဲနေသော ဖခင်ကို တွေ့ရ၏။ ဖခင်အလွန်မှန်းသော လင်းတငှက်များသည် အုပ်ဖွဲ့၍ ဖခင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ပိုက်မှာ နားနေကြ၏။ နှုတ်သီးဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုးဆိတ်နေကြသည်။ ဖခင်၏ ဦးခေါင်းသည် မြစ်အထက်ဘက်သို့ လည်လျက်ရှိလေသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၄ ဒီဇင်ဘာလ]

ကျွန်မ မေ့မရသော ဂုဏ်းဝတ္ထုများ (၁)

ရုရှားစာရေးဆရာများအနက် ကျွန်မ ပထမဦးဆုံးကြားဖူးသော နာမည်မှာ လီယိုတော်စတိုင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး ဖတ်ရသော စာအုပ်မှာ နီကိုလေ ဂိုဂေါလ်၏ တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာ (Tarus Bulba) ဖြစ်ပါသည်။

တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာကို ဝတ္ထုအဖြစ် စတင်သိခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်အဖြစ် စတင်သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သတ္တမတန်းအရွယ်လောက် ဖြစ်မလားမသိ။ ယူးလ်ဘရိုင်းနားနှင့် တိုနီကားတစ်(စ်)တို့ ပါဝင်သော ထိုရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်နာမည်ကို ကျွန်မ အသေအချာ မမှတ်မိတော့ပါ။ “တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာ” ပဲ ထင်သည်။ ဇာတ်လမ်းကလေးက တော်တော်လှပါသည်။ နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံသည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးက တစ်ဦးကို တစ်ဦး ခါးသီးစွာ မှန်းလျက်ရှိစဉ် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ သားနှင့် အခြားတစ်ဦး၏ သမီးတို့ ချစ်ကြူးနှောင်ဖွဲ့မိသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ သားသည် မိန်းမဘက်သို့ လိုက်ကာ မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ချစ်သူမိန်းမအား ဖွင့်ပြောမိသည်။ စစ်ဖြစ်သောအခါ သူတို့ကို ရန်သူဗျားက အသားစီးရနေသည်။ ဤအဖြစ်သည် သား၏ ပေါက်ကြားမှုကြောင့် ဟု သိလိုက်ရသော စစ်ခေါင်းဆောင်သည် သားအား မိမိကိုယ်တိုင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်လေသည်။

တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာ ရုပ်ရှင်၏ စစ်ပွဲမြင်ကွင်းများကို ကျွန်မ တအံ့
တဩမြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မရင်ကို အစွဲငြိစေဆုံး ပြကွက်မှာ ယူးလ်ဘာရိုင်း
နားက တိုနီကားတစ်(စ်)ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်သော ပြကွက်
ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူ၏ တုန်လှုပ်သော မျက်လုံးများ၊ တောင်းပန်သော
အကြည့်များနှင့် ဖခင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသော မျက်လုံးများကို ကျွန်မ
လုံးဝ မမေ့နိုင်ပါ။ ဖခင်၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ယခုချိန်ထိ မှတ်မိနေ
ဆဲ ဖြစ်သည်။

မိမိချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော သားကို မိမိလက်ဖြင့် ပစ်သတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ချက် ချလိုက်သော ဖခင်၏ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကျွန်မ မှန်းဆကြည့်မိ
သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မိစဉ်က ငယ်လည်း ငယ်ရွယ်သေးသည်မို့ ဖခင်၏
မျက်လုံးများတွင် စိမ်းကားအေးစက်မှုကိုသာ ကျွန်မ တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့၏။ ထို
ရုပ်ရှင်ကို ကျွန်မ နောက်ထပ်မကြည့်ရတော့ပါ။ သို့သော် ယူးလ်ဘာရိုင်း
နား၏ မျက်လုံးများကို ယခုအခါ ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီ။ မိမိ ယုံ
ကြည်မှုကို မိမိ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည့် ပြတ်သားတိကျသော မျက်
လုံးများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများတွင် သားအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာမှု
များလည်း ပါသေး၏။ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု နာကြည်းမှုနှင့် အံ့ဩမှုတို့
လည်း ပါဝင်သေး၏။ ထိုခံစားမှုများကို အနိုင်ရသွားသည်က ယုံကြည်
ချက်အတွက် ဘာမဆို ပြတ်တောက်ပစ်ရဲသော သတ္တိဖြစ်သည်။ ထိုသတ္တိ
ကြောင့်ပင် မိမိ၏ ရင်သွေးကို မညာမတာပစ်သတ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါမှ ထိုရုပ်ရှင်၏ မူရင်း
ဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည်။ မူရင်းဝတ္ထုဆိုရာ၌ ရုရှားမှ အင်္ဂလိပ်သို့ပြန်သောဝတ္ထု
မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်မှ မြန်မာသို့ပြန်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင်
‘မြိုင်’ ဝတ္ထုဖြင့် ဗန်းမော်တင်အောင်ကို ကျွန်မ လေးစားနှစ်သက်ခဲ့ပြီးပြီ။
ကျွန်မ အလည်သွားသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ‘သေ
လျှင် မြေကြီး’ ဟူသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို တွေ့ရ၍ ခဏကောက်ကိုင်ဖတ်မိ
သည်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်
ကျမှ မျက်နှာဖုံးကို သတိတရအသေအချာကြည့်မိ၏။ ‘ဂိုဂေါလ်’ နှင့် ‘တား
ရပ်စ်ဘူလ်ဘာ’ ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးများမှာ မထင်မရှား သေးနေပြီး

‘ဗန်းမော်တင်အောင်’ နှင့် ‘သေလျှင်မြေကြီး’ က ပို၍ထင်ရှားနေသောကြောင့်
ဤဝတ္ထုကို ကျွန်မစ၍ မြည်းစမ်းခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာ
ဗန်း သိပြီးသည်အခါ ထိုစာအုပ်ကို အိမ်သို့ငှားလာပြီး ဖတ်မိသည်။ ဤ
နည်းဖြင့် ကျွန်မသည် ရုရှားစာပေကို စတင်သိကျွမ်းခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဂိုဂေါလ်နှင့် ကျွန်မ အလွန်အလှမ်းဝေးလျက် ရှိပါသည်။
ဂိုဂေါလ်၏ နာမည်ကြီးလှသည်ဆိုသော ‘ဝိညာဉ်သေများ’ (Dead souls)
ကို ကျွန်မ အလွန်ဖတ်ချင်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
ပြန်ကိုပင် မဖတ်ဖူးသေးပါ။ Tarus Bulba ကို ဖတ်ပြီး ဆယ်နှစ် ကြာ
သည့်အခါ ကျမှ ဂိုဂေါလ်၏ The over coat ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ တရားမျှတ
မှုဆိုသည်ကို လောကမှာ လိုက်ရှာလိုသော ငယ်ရွယ်တက်ကြွချိန်တုန်းက
တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာသည် ကျွန်မအတွက် စံပြဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ အမှန်
တရား ဆိုတာဘာလဲဟု အတိအကျသိရပြီး ထိုအမှန်တရားအတွက် ဘာ
ကိုမဆို စွန့်လွှတ်ရဲချင်သည့် သတ္တိတွေနှင့် တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာကို ကျွန်မ
ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည်သာ ဖခင်နေရာမှာ ရှိလျှင် ကျွန်မ၏ သားကို
ကျွန်မ ပစ်သတ်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေ့စေစဉ်းစားရင်း ဂိုဂေါလ်၏ ဖန်တီး
ဆွဲဆောင်မှုကို ကြက်သီးမွေးညင်းထသည်အထိ ကျေနပ်စွာ ချီးကျူးအားကျ
ခဲ့ဖူးသည်။ တရားမျှတမှုအတွက် ကျွန်မသည် သားကိုပင်လျှင် စတေးပစ်
ရဲသည့် ပြတ်သားသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ရ
မည်ဟု တိတ်ကနိုး အားမာန်ယူခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဆယ်နှစ်ကြာလာသော
အခါ ကျွန်မ၏ အမြင်သည် တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလာသည်။ တရားမျှတ
မှုဆိုတာ လောကမှာ ရှိမှ ရှိပါရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ၏
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တားရပ်စ်ဘူလ်ဘာ၏ ဇာတ်ကောင် ဖခင်လို လူမျိုးကို
ကျွန်မ ရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရ။ ယုံကြည်ချက်အတွက် မိမိသားကို စွန့်
ရဲသော သတ္တိကို ကျွန်မ မမြင်ရ။ ထို့ပြင် ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်ဆိုတာ
တို့ပင် မတွေ့ရ။ အရာရာသည် ဝတ္ထုတုန်းက ကျွန်မ မျှော်လင့်အားကျမှု
မျိုးနှင့် ဝေးကွာလှသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝိုဂေါလ်၏ The over coat ကို ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မခံစားနေရသော လောကအမြင်နှင့် ထို ဝတ္ထု၏လောကအမြင် တစ်ထပ်တည်းကျနေ သောကြောင့် တအံ့တဩစွဲလမ်းခဲ့ရပါသည်။

တားရပ်စံ ဘူလ်ဘာသည် ကျွန်မအား အားမာန်နှင့် ပြတ်သားမှုကို ပေးပြီး Over coat သည် ကျွန်မအား နာကြည်းမှုနှင့် တွေဝေမှု ကို ပေးခဲ့ပါသည်။

ကုတ်အင်္ကျီဇာတ်လမ်းသည် တားရပ်စံဘူလ်ဘာလို မခမ်းနားပါ။ မလှပပါ။ ဇာတ်လမ်းရယ်လို့လည်း မရှိပါ။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ရုံးစာရေးလေးတစ်ယောက် ကုတ်အင်္ကျီအစုတ် ကြီးကို စက်ချုပ်ဆရာထံ သွား၍ ဖာထေးရန်ကြိုးစားသည်။ စက်ချုပ်ဆရာ က အင်္ကျီမှာ ရိနေပြီဖြစ်၍ အပ်ပေါက်ရာကို ခံနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြီး အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည် ချုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ စာရေးလေး အဖို့ ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ချုပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်မက်ဖို့ပင် မရဲလောက် အောင် မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သူသည် နောက်ဆုံးတွင် ကုတ်အင်္ကျီ ချုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ခြိုးခြံချွေတာရလေ သည်။ ညစာမစားဘဲ နေခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်မသောက်ဘဲ နေခြင်း၊ ည အချိန်တွင် ဖယောင်းတိုင် မထွန်းဘဲ နေခြင်း (အကယ်၍ ညအလုပ်လုပ်ဖို့ လိုအပ်လာလျှင် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ အခန်းသို့ သွား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ သည်။) လမ်းလျှောက်သည့်အခါမှာ ခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်ခြင်း၊ (ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် ဖိနှပ်အောက်ခံ မထိမိစေအောင် ဟု ဆို သည်။ သို့မှသာ ဖိနှပ်သည် သာမန်ထက်ပို၍ ကြာကြာခံမည်ဖြစ်သည်။) အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိမိဝတ်စုံကို လဲပြီး ပိတ်ပါးစ ဝတ်ရုံကိုသာ ဝတ် ထားခြင်း (အင်္ကျီမကုန်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်) စသည် ခြိုးခြံ ချွေတာနည်းမျိုးဖြင့် ပိုက်ဆံစုခဲ့ရသည်။

တစ်နှစ်လား၊ ခြောက်လလား မသိ၊ သူ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ပိုက်ဆံစုပြီး

နောက် သူ ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် တန်ဖိုးထား ဂုဏ်ယူလေသည်။ လပေါင်းများစွာ သူ ကြိုးစားခဲ့ရသော ရလဒ်အဖြစ် ထိုကုတ်အင်္ကျီသည် သူပိုင်ဆိုင်သမျှ တန်ဖိုး အကြီးဆုံး ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှတန်ဖိုးထားရသော ကုတ်အင်္ကျီကို စာ ရေးသူက ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်လိုပင် ဖွဲ့နွဲ့ပြုပြင်ဆိုတော့ ထိုအရာသည် ဆုံးရှုံးတော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင်တွေးဆ၍ ရပါသည်။ သို့သော် ထိုဆုံးရှုံးမှု ၏ နောက်မှဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးဆက်သည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း လှသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအသစ်အတွက် ရုံးမှာ သူ့ကို လူတွေက လက်ဖက်ရည် တိုက်ခိုင်းရာက ပြဿနာစသည်။ သူက ဒါအသစ်မဟုတ်ဘူး... ဟု ငြင်း သည်။ သို့သော် ငြင်း၍ မရပေ။ နောက်ဆုံး ဒုတိယ ရုံးအုပ်စာရေးကြီးက သူ့ကိုယ်စား စာရေးအားလုံးကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မည်ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက် သည်။ ဒုရုံးအုပ်စာရေးကြီး၏ အိမ်က သူ့အိမ်ထက် ပို၍ကောင်းမွန်သော ရပ်ကွက်မှာ ရှိသည်။ တော်တော်လည်း ဝေးလှပါသည်။ ထိုပါတီပွဲမှာ သူ့ ကို ဝိုင်းတားထားသောကြောင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ နေရ၏။ နောက်ဆုံး သူ တိတ်တဆိတ် အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ နှင်းတွေ ထူထပ်စွာ ကျနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်အပျက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

လမ်းမှာ လူတစ်စုက သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ရိုက်လှသွားခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ သူသည် နှင်းတောထဲမှာ အနွေးထည်မပါဘဲ အကြာကြီး လဲနေခဲ့ ၏။

နောက်တော့ သူသည် ထိုအင်္ကျီကို ပြန်ရရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား တော့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိပြီး သူ့ကို ဘာမှ အကူအညီမပေးခဲ့သော ရဲသားထံ သွား၍ အကူအညီတောင်းသည်။ ရဲသားသည် သူတို့အုပ်စုကို မြင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေဟု ယူဆခဲ့သည်ဟု ဖြေသည်။ မိမိအား ချဉ်းကပ်မည်အစား ရဲမှူးကို သွားပြောဟု တိုက်တွန်းသည်။ သည်လိုနှင့် သူသည် ဓားပြတိုက်ခံရသော ကုတ်အင်္ကျီအတွက် နံနက်လင်းသောအခါ ရဲမှူးရှိရာ သွားသည်။ ပထမတစ်ကြိမ် သွားတော့ ရဲမှူးအိပ်နေ၏။ ဒုတိယ အကြိမ် သွားပြန်တော့ (ဆယ်နာရီခန့်ရှိပြီ) ရဲမှူးအိပ်နေဆဲဟု ဆို၏။ ဘာတိယ

www.burmeseclassic.com

အကြိမ်သွားတော့ (ဆယ့်တစ်နာရီ) ရဲမှူးအပြင်ထွက်သွားပြီ။ ညနေ တစ်ခေါက် သွားတော့လည်း တွေ့ခွင့်မရ။ လက်အောက်ငယ်သားများက ဘာကိစ္စလဲဟု မေးမြဲ မေးနေ၏။ သူသည် အရဲစွန့်၍ အစိုးရတာဝန်ဖြင့် လာသည်။ ရဲမှူးနှင့် တွေ့မှ ဖြစ်မည်ဟု လိမ်ညာလိုက်၏။ သူ ဝင်ခွင့်ရသွားသည်။ ရဲမှူးထံရောက်တော့ သူ့အင်္ကျီအကြောင်း တိုင်သည်။ ရဲမှူးက သူ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးလာ၏။ “ဘာကြောင့် ဒီလောက်ညဉ့်နက်တဲ့အထိ မင်းက အပြင်မှာ ရောက်နေရတာလဲ” ဟူသော မေးခွန်းကြောင့် ဇာတ်လိုက် စာရေးလေး မည်သို့ခံစားရမည်ကို မသိသော်လည်း ကျွန်မတော်တော် နာကျင်သွားခဲ့ရပါသည်။ ညမိုးချုပ်သည့်အချိန် အကြောင်းကိစ္စဖြင့် အိမ်အပြန် နောက်ကျရသော မိမိ၏ မြို့သူမြို့သားတစ်ဦးဦးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် တာဝန်မရှိဟု သူ့ငြင်းဆိုလိုက်သကဲ့သို့ ကျွန်မခံစားခဲ့ရသည်။ ဒါဖြင့် ရဲဌာန၏ တာဝန်မှာ ဘာလဲ၊ နာရီကန်သတ်ချက် ထားပါသလား။ ထိုမေးခွန်းမျိုး ဇာတ်လိုက်က ပြန်မမေးဝံ့ပါ။ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုဖြင့် ပိတ်ဆို့ခံရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ “အဲဒီအချိန်က မင်းက ရာဇဝတ်မကင်းတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို သွားနေတာ မဟုတ်ဘူးလား” ဟူသော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကြောင့်ပင် ဇာတ်လိုက်သည် ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်း စာရေးတစ်ယောက်၏ အကြံပေးမှုအရ ဇာတ်လိုက်နောက်ထပ်ကြိုးစားသောသူမှာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး (a Person of Consequence) ဖြစ်သည်။ ထိုသူထံ၌ ဇာတ်လိုက်၏ မျှော်လင့်ချက်များ ရေစုန်မျောခဲ့ရ၏။ ထိုအရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်သည် နဂိုက ကြင်နာတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဤရာထူး ရသည်မှာ မကြာသေး။ သို့သော် သူ၏ ရာထူးဂုဏ်အရ သူ၏အာဏာအရ သူသည် အောက်ခြေလွတ်သွားပြီ။ ကိုယ်ချင်း စာမူတွေ ပျောက်သွားပြီ။ သူသည် ရိုသေမှုကို အလွန်လိုချင်သည်။ လက်အောက်ငယ်သားများကို အထက်ဆီးက အော်ငေါက်တတ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဇာတ်လိုက်ကို ကြိုးနှိမ်နှိပ်ဖြင့် ငေါက်ငမ်းအော်ဟစ် နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ စာရေးလေးသည် အအေးမိသည့် ဒဏ်၊ ပင်ပန်း

ဆင်းရဲသည် ဒဏ်များဖြင့် များကာ သေဆုံးသွားသည်။ သူ သေဆုံးပြီးနောက် ဘုတ်အင်္ကျီတစ္ဆေဟု ပေါ်လာသည်။ လာသမျှလူတွေ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို လှူနှံ ကြိုးစားသည့် တစ္ဆေဖြစ်၏။ စာရေးလေး၏ တစ္ဆေဟု ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းလေးကို ကျွန်မ အလွန်ကြိုက်ပါသည်။

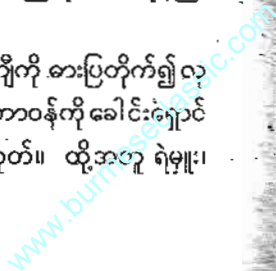
အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပါတီပွဲတစ်ခုမှအပြန် ညအချိန်တွင် ကုတ်အင်္ကျီ အလှခံရ၏။ လူသူမှာ စာရေးလေးတစ္ဆေပင် ဖြစ်သည်။

“ကံ... နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရပြီပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ကျုပ်လိုချင်တာပဲ၊ ကျုပ်ကို ကူညီဖို့ ခင်ဗျားငြင်းခဲ့တယ်လေ၊ နောက်ပြီး အော်ငေါက်မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအင်္ကျီ ကျုပ်ကို သေးတော့”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကုတ်အင်္ကျီတစ္ဆေသည် (သူ့လိုချင်သည်ကို အတိအကျ ရသွားသဖြင့်) ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စိတ်သဘောထား ပြောင်းသွား၏။ “ငါ့ကို မင်းက ဘယ်သူမှတ်နေသလဲ၊ ငါ့ကို မင်း ဒီလိုပြောရသလား” စသည့် အော်ငေါက်မှုမျိုး ပြုလုပ်တော့ပေ။

ဂိုဂေါလ်သည် အမြင်မတော်မှုတစ်ခုအတွက် ဤဝတ္ထုရေးခဲ့ဟန် တူပါသည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို မျှော်လင့်စွာဖြင့် ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းတွင် တစ္ဆေထို ဖန်တီးခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ဝတ္ထုထဲကလို တစ္ဆေခြောက်ခွင့်၊ လက်စားချေခွင့်၊ တန်ရာတန်ဖိုး ပြန်လည်တောင်းဆိုခွင့် မရသော စာရေးကလေးဆင်းများစွာအတွက် အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ပညာပေးနိုင်မည်နည်း။ ကုတ်အင်္ကျီကို မဆိုထားနှင့်၊ ကားကိုပင် အလဲအလှယ်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲစီးနိုင်ဖို့အတွက် မိမိဘာတစ်ခုမျှ ကြိုးစားကုန်ကျစရာ လိုသော အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော စာရေးလေး၏ ဘုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်မှာ ထိုစာရေးလေး၏ ဘဝဖြစ်သည်ဟု ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

တရားမျှတမှုကို တန်ဖိုးထားလျှင် ကုတ်အင်္ကျီကို ဓားပြတိုက်၍ လှူထက်သော အဖွဲ့ဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်၊ ထိုအတူ မိမိတာဝန်ကို ခေါင်းရှောင်သော အစောင့်စစ်သား (Sentry) ဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်။ ထိုအတူ ရဲမှူး၊

အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တို့လို လူမျိုးလည်း ရှိမှာမဟုတ်။ ဤကမ္ဘာလောကတွင် တရားမျှတမှုကို ကျွန်မတို့လို ဆင်းရဲသား လူလတ်တန်းစားများ ဘယ်မှာ သွားရှာရမည်နည်း။ ဘယ်သူ့ကို သွား၍ အားကိုးရမည်နည်း။ မိမိ ပိုင်ဆိုင်သော ကုတ်အင်္ကျီလေးကို မိမိ မကာကွယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်သော စာရေးလေးကို ကျွန်မတို့ အပြစ်တင်ရမည်လား။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အချောင်လိုချင်စိတ်ဖြင့် လူအင်အားသုံး၍ မိုက်ရိုင်းရမ်းကားသော ဓားပြအုပ်စုကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ တာဝန်ချိန်မှာ အိပ်ငိုက်နေသော အစောင့်စစ်သားကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ ရဲမှူးကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရေးလေး လပေါင်း များစွာ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ငွေစုကာ ဝယ်ယူခဲ့ရသော ကုတ်အင်္ကျီကလေးတော့ ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ ထို့ပြင် စာရေးလေးကိုယ်တိုင်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီ။ ပြဿနာ၏ အဖြေကို ယခုအချိန်ထိ ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့သေးပါ။ ထိုလူမှုပြဿနာကြောင့် ဂိုဂေါလ်၏ The over coat ကို ကျွန်မ မေ့မရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး ဖတ်ခွင့်ရသော ဂိုဂေါလ်၏ ဝတ္ထုနှင့် ဒုတိယမြောက် ဖတ်ခွင့်ရသော ဂိုဂေါလ်၏ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကြားက ဆယ်နှစ်တာကာလတွင် တော်စတိုင်းကို သိခဲ့သည်။ ပုသျှကင်ကို သိခဲ့သည်။ ချက်ကော့စ်ကို သိခဲ့သည်။ ဂေါ်ကီကို သိခဲ့သည်။ တားဂျီနက်မ်ကို သိခဲ့သည်။ ဘောရစ်(စ်) ပါစတာနက်ကို သိခဲ့သည်။ ဒေါ်စတိုယက်စ်စကီးကို သိခဲ့ပါသည်။

ရရှားဝတ္ထုများအနက် မြန်မာဘာသာသို့ အများဆုံး ပြန်ဆိုခြင်းခံရသော ဝတ္ထုများမှာ တော်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်မ အများဆုံး ဖတ်ရသော ဝတ္ထုများမှာလည်း တော်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဆွဲဆောင်လိုက်သော တော်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုမှာ တိုတိုကလေး ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး မောင်ထင် မြန်မာပြန်သော "How much land does a man need?" (လူတစ်ကိုယ်လျှင် မြေမည်မျှလိုသနည်း) ဟူသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

လယ်မြေများစွာ ပိုင်ဆိုင်လိုသော လယ်သမားတစ်ဦး မိမိ လောဘထိန်းနိုင်မှုကြောင့် မြေယာလည်း မပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားရသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လယ်သမားသည် လောဘကြီးသည် မှန်သော်လည်း သူ့လောဘသည် အခြားဝတ္ထုတွေထဲက အခြားသူတို့၏ လောဘတို့သို့ မုန်းတီးအထင်သေးစရာ မကောင်းပါ။ ကျွန်မသည် ဇာတ်ကောင်လယ်သမား၏ လောဘကို နားလည်စွာ ခံစားနိုင်သည်။

လယ်မြေငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ရတာ ပူပင်သောကများလွန်းသဖြင့် ဈေးနှုန်းချိုမြေဖြင့် လယ်မြေပိုင်ဆိုင်နိုင်သော ဒေသတစ်ခုသို့ သူ့ခရီးထွက်သည်။ ထိုနေရာတွင် လက်ဆောင်အနည်းငယ်ပေးရုံမျှဖြင့် မြေကို လိုသလောက် အဖိုးနှုန်းချိုသာစွာ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ထိုဒေသမှ မြေများ၏ ပိုင်ရှင် နယ်စားကြီးသည် မြေကို သူ့အား ထူးဆန်းသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ရောင်း၏။ လူတစ်ယောက် တစ်နေကုန် ခြေလျင်လျှောက်၍ သွားနိုင်သမျှခရီးကို ငွေတစ်ထောင်ဖြင့် ရောင်းချပေးသည်။ မိမိလမ်းလျှောက်နိုင်သမျှ ခရီးအကျယ် အဝန်းအတိုင်း မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမည်။ နေမဝင်မီ မူလစထွက်သော နေရာသို့ ပြန်လာရမည်။ အကယ်၍ နေဝင်သည့်အချိန်၌ မူလနေရာသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ထိုသူသည် ငွေတစ်ထောင် ဆုံးရှုံးပြီး မြေတစ်လက်မမျှ ရမည်မဟုတ်။ ထိုသဘောတူညီချက်သည် အလွန်မျှတပါသည်။ ဇာတ်ကောင်လယ်သမားသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ လယ်သမား၏ လောဘသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာ၏။ သူ့လျှောက်သမျှ ခရီးတွင် ကျွန်မတို့ စာဖတ်သူများသည် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ လောဘတက်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူနှင့်အတူ ဘောပန်းလာရ၏။ သို့သော် သူနှင့်အတူပင် အားခဲ၍ လမ်းလျှောက်နေမိပြန်လေသည်။ နေမုန်းလွဲချိန် သူ့စတင်ခဲ့ရာသို့ ပြန်လာချိန်တွင် သူ့စိုးရိမ်ပူပန်သလိုပင် နေမဝင်မီ ပထမနေရာသို့ ပြန်မှ ရောက်နိုင်ပါ့မလားဟု ကျွန်မတို့ စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ နေသည် ကြည့်နေရင်း လမ်းလျှောက်နေရင်းမှာ ခင် တရိပ်ရိပ် လျင်မြန်စွာ ကျနေ၏။ သူသည် ပထမနေရာသို့ ရောက်လျှင် အထူးကြီး လိုသေးသည်။ သူပိုင်ဆိုင်ပြီးသမျှ မြေနေရာတွေ မဆုံးရှုံးစေရန် သို့နေရာသို့ အချိန်မီရောက်မှ ဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်မတို့သည် ဘောပန်း

နေလျက်က သူနှင့်အတူ အပြေးတစ်ပိုင်း ခရီးဆက်နေရပြန်လေသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သော လူစုက လယ်သမားကို လှမ်း၍ အော်ဟစ် လက်ပြကာ ကြိုးစားလျှောက်ရန် အားပေးနေသည်။

သူသည် မော်ပန်းနေလျက်က အားကြီးမာန်တက် တောင်ကုန်းကို ပြေးတက်၏။ ဝတ္ထုအဆုံးသတ်သည် ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။ လယ် သမားသည် မိမိမူလ စထွက်ရာ နေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အလျားမှောက် လဲကျနေရာက မိမိငွေ တစ်ထောင်တင်ပေးခဲ့သော နယ်စားကြီး၏ ဦးထုပ် အစွန်းကိုပင် လှမ်းဆွဲကိုင်လိုက်နိုင်၏။ ဥပဒေအရ သူသည် လယ်ယာမြေ ဧကပေါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွားပြီ။ သို့သော် သူသည် ထိုနေရာမှာ ပင် အသက်သေဆုံးသွားလေသည်။

သူသေသောအခါ သူ့တပည့်သည် သူ့အလောင်းအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် လိုက်၏။ သူ့တကယ်လိုအပ်သော မြေနေရာသည်ကား ခြောက်ပေအလျား ခန့်သာ ရှိလေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့သေဆုံးသွားသောအခါ မျှော်လင့်ချက် များအားလုံး ပျက်စီးသွားသော လူတစ်ယောက်လိုပင် ကြေကွဲသွားမိ၏။

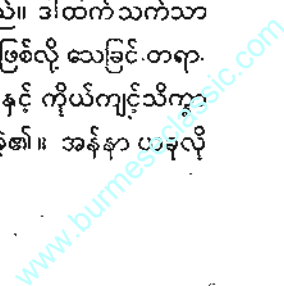
ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မ ရလိုက်သည့်အတွေးမှာ နှစ်ခုဖြစ်၏။ ပထမ တစ်ခုမှာ “လူသည် လောဘကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်သင့်သည်။ လောဘ ကြီးလာသည့်အခါ လူသည် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမှ ကင်းကွာသွား တတ်၏။ လောဘကြောင့် လူသည် မိမိမတတ်စွမ်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လည်း တတ်စွမ်းသည်ဟု ထင်လာတတ်သည်။ လောဘသည် လူ၏ အသိ ဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရားကို ပျက်ဆီးသည်”

နောက်တစ်ခုမှာ “လူသည် မသေမီ စည်းစိမ်ဥစ္စာမည်မျှကို ပိုင်ဆိုင် သည်ဖြစ်စေ၊ သေဆုံးသောအခါ သူ့တကယ်ပိုင်ရသည့် မြေမှာ အများဆုံး ခြောက်ပေသာ ဖြစ်သည်။”

တော်လ်စတိုင်း၏ အန်နာကရီနိုနာ (Anna Karenina) ကို ဖတ်ရ သောအခါမှာတော့ ကျွန်မသည် သစ္စာဟူသော အရာကို မည်သည့်ခွန်အား ဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်နည်းဟု တွေးတောဆင်ခြင်စပြုလာပါ သည်။

တကယ်တော့ အန်နာသည် ဂုဏ်သရေရှိ အထက်လွှာ ဇနီးသည် တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမခင်ပွန်းကို မချစ်မနှစ်သက်သော်လည်း သစ္စာ တည်မြဲဖို့ စောင့်ထိန်းလိုသူ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မောင်ဖြစ်သူ ရှိရာသို့ လာ လည်ရင်း မောင်၏ မိတ်ဆွေကလေး (ဗရန်စကီးဟု ထင်သည်။ ကျွန်မ နာမည် မမှတ်မိပါ) နှင့် တွေ့ကာ ထိုသူကို စိတ်ဖြင့် သာယာမိသည်။ သို့သော် သူမ ၏ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ခင်ပွန်းရှိရာသို့ ပြန်ခနဲ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ပီတိတစ် ဘတ်မြို့သို့ မရောက်မီမှာပင် သူမရှိရာ လိုက်လာသော လူငယ်ကလေးနှင့် ဆုံကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ငြိတွယ်ဖို့ ကာလများစွာ ကြာပါသည်။ ထို ကာလမှာ အန်နာ၏ ထိန်းချုပ်မှုကို ကျွန်မတို့ ရင်တမမဖြင့် မြင်တွေ့နေ ရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ အန်နာသည် ထိုသူနှင့် ဖောက်ပြန်မိသွား ၏။ အန်နာတစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းခဲ့သမျှ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပျက်စီးသွား သည်။ အန်နာယောက်ျားသည် ဇနီးအပေါ် အလွန်သစ္စာရှိသူ။ ထို့ပြင် ဇနီး ကို သံသယမရှိလိုသူ၊ ဇနီး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို ယုံကြည်လိုသူ ဖြစ်သည်။ ဇနီး၏ အဖြစ်မှန်ကို သိသောအခါ သူသည် အခြားခင်ပွန်းများလို ဒေါသ တကြီး မပေါက်ကွဲဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားသူ ဖြစ်သည်။ အန်နာသည် ဘရန်စကီးနှင့် သမီးတစ်ယောက်ရ၏။ သို့သော် မူလခင်ပွန်း နှင့် ရသော သားကလေးကို အလွန်ချစ်သောကြောင့် ခင်ပွန်းကို မကွာခဲ့ပေ။ ခင်ပွန်းကို မကွာသောကြောင့် နောက်ချစ်သူသည် အန်နာ၏ တရားဝင် ခင်ပွန်း မဟုတ်ပေ။ သမီးကလေးသည်လည်း မူလ ခင်ပွန်း ကရင်နိုနာ နာမည်ဖြင့်ပင် နာမည်ပေးရသည်။

ကျွန်မသည် အန်နာ၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းပုံကို ကြက်သီးထွာ ထိတ် လန့်မိ၏။ အန်နာသည် သူမ ပြောသလိုပင် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတွင် မတ် တတ်ရပ်မိနေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချောက်ထဲသို့ ခုန်ချရန်မှတစ်ပါး အခြား ဘာမှမရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ရထားဘီးများအောက်သို့ ဖြန့် ခနဲ ဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ဒါထက် သက်သာ သော ဖြေရှင်းစရာနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ သေခြင် တရာ ထို့ ရွေးချယ်ပြီး ခြေလှမ်း လှမ်းရပါသလဲ။ အချစ်နှင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ အကြား၌ အန်နာသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့၏။ အန်နာ ပာခဲ့လို

သေဆုံးပစ်လိုက်သည့်အတွက် သားကလေးသည် စိတ်သက်သာရာရပါ
မလား။ သမီးကလေးကရော ကရင်နီနား နာမည်ကို အဖြည့်ခံ၍ ဖခင်ရင်း
မဟုတ်သူနှင့် နေရပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလား။ မူလခင်ပွန်းကရော အန်နာ
သေသည်အတွက် ဘာများအကျိုးရှိလာမလဲ။ နောက်ချစ်သူဆိုလျှင် အန်နာ
၏ အလောင်းကို မြင်တွေ့ပြီးနောက် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် စိတ်ထိခိုက်
ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူ့အတွက်မျှ အကျိုးမရှိသော ဇာတ်သိမ်းမှု ဖြစ်
သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က စဉ်းစားပြန်တော့ အန်နာအတွက် အသက်
ရှင်မှုသည် ခဲယဉ်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အန်နာတို့ ဖောက်ပြန်သူ
နှစ်ယောက်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။ မူလခင်ပွန်းကို မျက်
နှာမပြင်၊ သားကလေးနှင့်တွေ့ရန် တိတ်တခိုးတွေ့ရသည်။ အန်နာ၏ဘဝ
သည် ရှင်လျက်နှင့် သေရသည့်ဘဝဖြစ်သည်။ အန်နာ၏ဘဝသည် ရထား
အောက်မှာ သေဆုံးခြင်းဖြင့် လူမှုဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်သွားရသည်။ အန်
နာအတွက် သေဆုံးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်ဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် ထိုဝတ္ထုထဲတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မချစ်ပါ။ အန်နာကိုလည်း
တစ်စက်မျှ မသနားပါ။ သို့သော် အန်နာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်သွားခြင်းကို ယူကျွေး
မရ နှမြောတသနေမိ၏။ သည်လောက် ဣန္ဒြေရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်
သည်မျှ အရှက်ကင်းမဲ့သွားအောင်၊ သစ္စာမဲ့သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်
အချစ်ရမှုကိုဆိုသော အရာသည် မည်မျှအထိ ခွန်အားကြီးနိုင်ပါသနည်း။

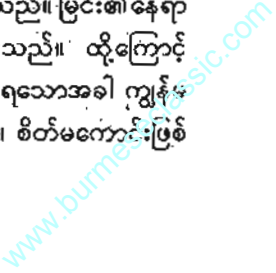
ထိုအရာကို ကျွန်မတို့ ဘာနှင့် တားဆီးရမည်နည်း။ အပြောလွယ်
သလောက် အဖြေရှာရ အလွန်ခက်ခဲသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တော်စတိုင်း
သည် အန်နာကရင်နီနားဖြင့် ချပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါ
သည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၅ ဧပြီလ]

ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၂)

War and Peace လို ဝတ္ထုကြီးမျိုး၊ Anna Karenina လို ဝတ္ထု
ကြီးမျိုးတွေ ရေးခဲ့သည့် တော်လစ်စတိုင်းသည် မြင်းတစ်ကောင်အပေါ်မှာ
အသေးစိတ် စိတ်ဝင်စားခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ခဲ့ပါ။ တော်လစ်စတိုင်း
တို့ ကျွန်မ ပို၍စိတ်ဝင်စားစေသော ဝတ္ထုမှာ မြင်းတစ်ကောင်၏ ပုံပြင် (A
Story of a Horse) ဟူသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ကျွန်မကလည်း မြင်းတွေ
တို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ငယ်စဉ် ကုန်းစောင်းမြို့ကလေးမှာ နေစဉ်တုန်းက ကျွန်မ
အကြီးမှာ မြင်းနှစ်ကောင် ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်
အမြင်းတွေကို အလွန်ချစ်သည်။ ကျွန်မမှာ အတော်ငယ်သေးသည့်အရွယ်
ဖြစ်၍ အစ်ကိုပြုလုပ်သမျှ မြင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတွေကို အားကျစွာ
အကြည့်ရုံက လွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်ရပေ။ မြင်းကန်ခံရာမှာလည်း စိုးသည်။
ကျွန်မဘကြီးထောင် မြင်းအကန်ခံရဖူးသည်ဆိုတော့ ကျွန်မမှာ မြင်းအနီး
သို့ မကပ်ရပေ။ ဒါပေမဲ့ မြင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ မြင်းတစ်ကောင်
၏ အသိဉာဏ်နှင့် အတွင်းစိတ်ခံစားချက်ကို သိချင်သည်။ မြင်း၏ နေရာ
မှာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဝင်ခံစားကြည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသည်။ ထို့ကြောင့်
သော်လ်စတိုင်း၏ 'A Story of A Horse' ကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်မ
အလွန် ပြီးပြည့်စုံသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရပါသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်

စရာတစ်ခုက ကျွန်မဝတ္ထုကို ဖတ်ရသောအချိန်၌ ကျွန်မသည် ဘကြီး၏ မြင်းများနှင့် ဝေးကွာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် ဘကြီး၏ မြင်းနှစ်ကောင်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရလျက် ထိုဝတ္ထုကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်မိသည်။ မြင်းတစ်ကောင်၏ စိတ်ကူးနှင့် ခံစားချက်များကို မြင်း၏ နေရာတွင် ဝင်ပူး၍ ရေးသားသမျှ ဝတ္ထုထဲတွင် ထိုဝတ္ထုသည် ကျွန်မစိတ်ကို အထိခိုက်စေဆုံး ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် လူတွေပါသော်လည်း လူတွေက ဇာတ်လိုက်မဟုတ် ပေ။ မြင်းအိုကြီးတစ်ကောင်က ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း၊ အလုံးအဖန် တောင့်တင်းသော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်ကွက် သုံးခုပါဝင်နေသောကြောင့် သူသည် စာဥကွက်မြင်း အမျိုးအစားထဲမှာ ပါဝင်သွားသည်။ မြို့စားကြီးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော မျိုးရိုးကောင်းမွန် သည့် မြင်းများထဲမှ တစ်ကောင်အပါအဝင်ဖြစ်သော်လည်း သူသည် မြင်း အလှစီးပြိုင်ပွဲ လေ့ကျင့်မှုများနှင့် မထိုက်တန်သလိုပင် ဘေးဖယ်ခံရသည်။ သူ့စာဥကွက်မြင်း ဖြစ်ရခြင်းအတွက် သူ့မှာပင် အပြစ်ရှိနေသလို သူ့ခံစား ရအောင် လူတွေ၏ လှောင်ပြောင်ဆက်ဆံပုံများက ထိခိုက်စေခဲ့၏။

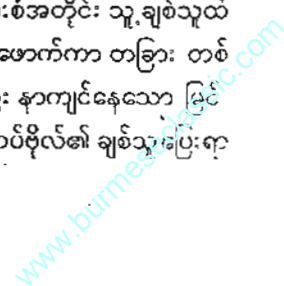
မြင်းကို စတင်မွေးဖွားချိန်မှစ၍ သေဆုံးချိန်အထိ မြင်းက သူ့အဖော် မြင်းများကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြောသောပုံစံဖြင့် ကျွန်မတို့ သူ့အကြောင်း စုံလင်စွာ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ သူ့မိခင်မှ မွေးသော သူ့ညီကလေးကတော့ အလွန်လှပသည့်အပြင် တော်ဝင်သည့်မြင်းဖြစ်၍ မျက်နှာကောင်းရသည်။ သူကတော့ မျက်နှာကောင်းမရ။ အရွယ်ရောက်၍ မြင်းပျိုမလေး တစ်ကောင် နှင့် အချစ်ဇာတ်လမ်းဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ မြင်းထိန်းတွေက သူတို့ကို ခွဲကြသည်။ သူ့ကို ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ပြီး မြင်းစောင်း အကန့်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားသည်။ သူတစ်ညလုံး ဟိနေခဲ့၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း သူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မှုကို သူ သိမြင်လာသည်။ သူသည် ရှေးသင်းခံလိုက် ရသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သူ့မှာ ကံဆိုးမှု သုံးမျိုးရှိသည်ဟု မြင်းက ဆင်ခြင်သည်။ နံပါတ်(၁) အကြောင်းမှာ သူသည် စာဥကွက်မြင်းဖြစ်နေ ခြင်း၊ နံပါတ်(၂) အကြောင်းမှာ သူသည် ရှေးသင်းခံထားရခြင်း၊ နံပါတ်(၃) အကြောင်းမှာ သူသည် သဘာဝအလျောက် နေထိုင် အသက်ရှင်ရသည်

မြင်းတစ်ကောင် မဟုတ်ဘဲ မြင်းထိန်းက ပိုင်ဆိုင်နေသော မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေခြင်း... ထိုသုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီးသည် သူ့ကို မြင်းထိန်းလက် အပ်ထားလိုက်သည်ဖြစ်ရာ သူသည် အခြားမြင်းများကဲ့သို့ ပြိုင်ပွဲပြပွဲများ တွင် စံချိန်တင်နိုင်ခြင်း မရှိ၊ နာမည်ရခြင်း မရှိ၊ သူသည် မြင်းထိန်း၏ အလုပ် ကိစ္စများ ဖြစ်သော လယ်ကွင်းဆိုင်ရာ အလုပ်များ၊ ရွာထဲက ခရီးများတွင် သာ မောင်းနှင်ခံရသည်။

ထို့နောက် သူသည် မြင်းပွဲစားတစ်ယောက်ထံ အရောင်းခံရသည်။ သူသည် မြို့စားကြီး၏ မြင်းထိန်းထံမှာ နေရသည်ထက်ပို၍ စိတ်ချမ်းသာ ၏။ အကြောင်းမှာ မြို့စားကြီး၏ မြင်းစောင်း၌ သူ့ဘေးမှာ အလွန် ဂုဏ် ထူးဖွယ် ကောင်းသော မြင်းများ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမြင်းများ မှာ အချစ်ရှိသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည်။ လွတ်လပ်မှု ရှိသည်။ သူ့မှာတော့ အလုပ်နှင့် အောက်ကျို ဓယခြင်းသာ ရှိသည်။ အကယ်၍ သူသည် စာဥ ကွက်မြင်း မဟုတ်ခဲ့လျှင်၊ သို့မဟုတ် စာဥကွက်မြင်း ဖြစ်လျှင်တောင် ကြို တွယ် ခမ်းနားသော မြို့စားကြီး၏ မြင်းများထဲမှာ တစ်ကောင်အပါအဝင် မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝ သည် မျှအဓိပ္ပာယ်မဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် တစ်လက်မှ တစ်လက်သို့ ကူးပြောင်းအလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကာလအကြာဆုံး နေခဲ့ရသည့် သခင်မှာ နှစ်ဦးသာရှိ၏။ တစ်ဦး မှာ မြင်းတပ်ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးမှာ အဘွားကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝ ၏ အပျော်ဆုံးရက်များသည် မြင်းတပ်ဗိုလ်ထံမှာ နေထိုင်ရသည့်ရက်များ ဝင်ဖြစ်၏။ မြင်းတပ်ဗိုလ်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိသည်။ မြင်းတပ်ဗိုလ် သည် လည်းကောင်း၊ သူ့ချစ်သူသည်လည်းကောင်း၊ မြင်းလှည်းမောင်းသူ သည်လည်းကောင်း ချောမောကြသည်။ သူ့အပေါ် ကြင်နာကြသည်။ သူ တလည်း အားလုံးကို ချစ်ခင်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ မြင်းတပ်ဗိုလ်သည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ချစ်သူထံ သွားသည်။ သို့သော် ချစ်သူသည် သူ့ကို သစ္စာဖောက်ကာ တခြား တစ် ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဒေါသတကြီး နာကျင်နေသော မြင်း တပ်ဗိုလ် အလိုရှိသည့်အတိုင်း မြင်းသည် မြင်းတပ်ဗိုလ်၏ ချစ်သူ ဖြစ်ရာ

နောက်သို့ မနားမနေ လိုက်ခဲ့ရသည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာ သူ့ကို အပြင်းနှင့် စေခဲ့သည်။ (၁၆) မိုင်ကျော်ကျော် ခရီးနှင့်ပြီးမှ မိလာခဲ့သည်။ မြင်းသည် ခွန်အားပြတ်လပ်လျက် ရှိပြီ။ တစ်ညလုံး တုန်ယင်လျက် ဘာအစာမှမစားနိုင်တော့ပေ။ ရေကို အနိုင်နိုင်သောက်ရသည်။ ထို့နောက် မြင်းနေမကောင်းဖြစ်တော့သည်။ သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ ပိုင်းဝန်းကုသပေးပြီးနောက် သခင်သည် သူ့ကို ရောင်းချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို အဘွားကြီး တစ်ယောက်က ဝယ်လိုက်သည်။ သူ့မှာရှိသော နုပျိုမှုများ၊ ခွန်အားများကိုတော့ သူ ပြန်မရတော့ပေ။ အဘွားကြီးထံမှ သူ လယ်သမားတစ်ဦးထံ ရောက်သည်။ သူ လယ်ထွန်ရာတွင် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရ၏။ သူ့ ခြေထောက်မှာ ထယ်သွားနှင့် ဖြတ်မိသည့် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ သူ မကျန်းမမာဖြစ်ပြန်၏။ နောက်ဆုံး သူသည် မြင်းပွဲကြီးကြပ်သူ လူကြီးထံ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ သူသည် အခြားမြင်းပျိုများနှင့်အတူ စားကျက်သို့ သွားရသည်။ သို့သော် ဘယ်မြင်းကမှ သူ့ကို အဖက်မလုပ်ကြပါ။ မြင်းပျိုမလေးတစ်ကောင်က တော့ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ဒုက္ခပေးလိုဟန်ဖြင့် သူ့ သောက်နေသည့် စမ်းချောင်းရေအထက်ပိုင်းမှာ ဆင်းပြီး ရေနောက်သွားအောင် ခွာဖြင့် မြေပြင်ကို ခြစ်ပစ်ခဲ့သည်။ သူသည် နုပျိုသော မြင်းကလေးများကို ငေးကြည့်လျက် ငါလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းတို့လိုပဲ သန်မာပြီး နုပျိုတက်ကြွခဲ့ဖူးပါတယ်ဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးနေခဲ့သည်။

သူ အိုမင်းပြီး အရေပြားယားယံနာဖြစ်သောအခါ ပိုင်ရှင်က မြင်းသတ် သမားလက်သို့ အပ်လိုက်လေသည်။ ခိုင်းမဖြစ်လောက်အောင် အိုမင်းပြီး အသုံးမကျတော့သော မြင်းများကို ဝယ်ယူသတ်ဖြတ်ပြီး အရေခွံအသား ရောင်းစားသူကို Knacker ဟု ခေါ်သည်။ Knacker သည် သူ့ကို တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး ဓားဖြင့် လည်ပင်းကို လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် ဓားသွေးသံကို ကြားရပြီး လည်ပင်းမှာ နာကျင်မှုကို ခံစားရသည့် တိုင်အောင် သူ့ကို သတ်နေပြီဟု မသိရဘဲ။ သူ နေကောင်းအောင် ကုသဖို့ ပြုလုပ်သည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့လည်ပင်းမှ အရည်တစ်ခုခု ဒလဟော စီးဆင်းသွားနေသည်ကို သိသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ အားအင်တွေ ဆုံးရှုံးလစ်ဟာသွားသည်။ သူ့ဘဝ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု

လုံး ထိုအရည်များနှင့်အတူ လိုက်ပါပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ယိမ်းယိုင်တာ လဲကျသွားသည်။

သူ့အရေခွံကို ဆုတ်ခွာကြသည်။ အသားများကို ရသမျှ ယူကြသည်။ ညအခါ အရိုးသာ ကျန်တော့သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဝံပုလွေအုပ်က လာရောက် ကိုက်ဖြတ်စားကြသည်။ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည့်အခါ မြင်း၏အရိုးတချို့ကို လယ်သမားတစ်ယောက်က တစ်ခုခု အသုံးပြုရန် ယူသွားသည်။

ဤမျှနှင့် ဝတ္ထုကို အဆုံးမသတ်ထားပါ။ မြင်း၏ ပိုင်ရှင်နှင့် ယှဉ်ပြုပြီးမှ အဆုံးသတ်ထားသည်။ မြင်း၏ တစ်ခါတုန်းက (အပြန်အလှန် ချစ်ခင် တွယ်တာခဲ့သော) မြင်းတပ်ဗိုလ်ကလေး (ယခုအချိန်တွင် သိပ် အသုံးမဝင်တော့သည့် အကြွေထူသည့် လူတစ်ယောက်) သည် မြင်းသေပြီး မကြာမီမှာပင် သေဆုံးသွားသည်။ မြင်းတပ်ဗိုလ်၏ အရေပြား၊ အသား၊ အရိုးတစ်စကမျှ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အသုံးမဝင်ခဲ့ပေ။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသောအခါ လောက၏ ကောင်းကျိုးကို မပြုခဲ့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှောင်ကြဉ်ရသည့် လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးထက် မြင်းတစ်ကောင်ကပင် ပို၍ တန်ဖိုးရှိလေသလားဟု စတင်တွေးတောစပြုမိပါသည်။ မြင်းကို ပိုင်ဆိုင်အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်ပါလျက် မြင်းလောက်မှ တန်ဖိုးမရှိသည့် လူတွေ လောကမှာ ရှိသေးသည်ဟု စာရေးဆရာက ပြောချင်ဟန် ဖို့သည်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပါလျက် အလုပ်ကျိုးနွံရုံသေခြင်း၊ သစ္စာစောင့်သိခြင်း စသည်တို့ကို တစ်ဖက်မှာ ပြထားပြီး အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ မြင်းကို အုပ်ချုပ်သူဖြစ်ပါလျက် မြင်း၏ တန်ဖိုးကို လျစ်လျူရှုခြင်း၊ မိမိလက်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးမှ မြင်း၏ တန်ဖိုးကို တသ၊ တတိခြင်း၊ မိမိဝင်ငွေကို သုံးမြွန်း သောက်စား၍ အကြွေတင်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကို မိမိဘာသာမိမိ ဖျက်ဆီးခြင်း စသည်တို့ကို ပြထားသည်။

တော်လှန်စတိုင်း၏ မြင်းပျိုပြင်သည် ကျွန်မအား နာကြည်မှုနှင့် သနားကရုဏာကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တော်လိစတိုင်း၏ The Kreutzer Sonata ဝတ္ထုကတော့ အံ့ဩစရာ ထူးဆန်းပြီး ကျေနပ်စွာပင် စွဲလမ်းခဲ့ရသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

Kreutzer Sonata ဆိုသည်မှာ တယောနှင့် စန္ဒရား တွဲဖက်တီးနိုင်သည့် ဘီသိုဗင်၏ တေးသွားတစ်ခုအမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထု၏အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတစ်ခုလုံးသည် ရထားတွဲ တစ်ခုပေါ်မှာပင် အစမှ အဆုံး ပြောပြသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ကျွန်ုပ်ဟု ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သော်လည်း ဇာတ်ကောင်မဟုတ်၊ ရထားတွဲပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည့် ခရီးသည်သည်သာ အဓိကဇာတ်ကောင် ဖြစ်သည်။

ရထားတွဲတွင် ကုန်သည်၊ ရှေ့နေ၊ အရောင်းစာရေး စသည်ဖြင့် လူတစ်စု ပါဝင်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ပါဝင်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့် ရှေ့နေသည် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ချင်းသာ သိသည့် အိမ်ထောင်ရေးဟောက်ပြန်မှုတစ်ခုအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပြောရင်းက ရထားတွဲတွင် မိန်းမနှင့် ယောက်ျား အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာဆီ ရောက်သွား၏။ အမျိုးသမီးက အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ်ခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ် မရှိကြောင်း၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်ဖူးဘဲ အောင်သွယ်များမှတစ်ဆင့် စပ်ဟပ်၍ လက်ထပ်ခြင်းသည် ရယ်စရာဟာသတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ထောင်ရေးတွေ တည်မြဲဖို့ မိန်းမမှာသာ တာဝန်ရှိသည်။ မိန်းမတွေသည် ပညာတတ်လာသည့်အခါ ယောက်ျားတွေအပေါ် အရိုအသေတန်လာကြသည် စသည်ဖြင့် ယောက်ျားဝါဒကို ဖွင့်ဆို၏။ အမျိုးသမီးနှင့် အခြေအတင် စကားများကြသည်။ အဘိုးကြီး ဆင်းသွားတော့ အားလုံးက သူ့ကို ရှေးဟောင်းပုံစံတုံး အဘိုးကြီးဟု သမုတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာလွှဲစကားနည်းနေသည့် အဓိကဇာတ်လိုက်က စကားဝိုင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“အချစ်ဆိုတာဘာလဲ” ဟု သူက အမျိုးသမီးကို မေးသည်။
“အချစ်စစ်ကို ခေါ်တာပေါ့” ဟု အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချစ်စစ်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုနားလည်နိုင်ကြမလဲ” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“အိုး... ဒါကတော့ လူတိုင်း နားလည်တာပဲ”
“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” ဟု ဇာတ်လိုက်က ပြော၏။ “ခင်ဗျားအတွေးထဲမှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ရှင်းပြမှဖြစ်မှာပေါ့”

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ တခြားသူတွေ အားလုံးထက် ပိုပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပိုပြီးသဘောကျမိတာ သံယောဇဉ်ရှိမိတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီသဘောကျမှုက ဘယ်လောက် ကြာရှည်ခံမလဲ၊ တစ်လလား၊ နှစ်ရက်လား၊ နာရီဝက်လား” ဇာတ်လိုက်က ရယ်မောလျက် ပြန်မေးသည်။ အမျိုးသမီး အနည်းငယ် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

“နေဦး... ရှင် အချစ်မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ခုခုနဲ့ ရောထွေးသွားပြီ”
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒါကိုပဲ ပြောနေတာပါ”

ထိုနေရာတွင် အခြားတစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ရင်းပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး ဆိုလိုသည်မှာ ‘လက်ထပ်ခြင်းဟူသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြတ်နိုးစုံမက်ခြင်းဖြင့် အစပြုရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက အပြန်အလှန် ဝတ္တရား၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာစောင့်စည်းမှု ဟူသည် ရှိမှာမဟုတ်’ ဟု ဆိုလိုသည်။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာလဲ အဲဒါပါပဲ၊ ဒီလို တစ်ယောက်အပေါ် မြတ်နိုးစုံမက်တာက ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အိုး... သိပ်ကြာတာပေါ့၊ တချို့ဆိုရင် တစ်ဘဝလုံးစာကြာတာပေါ့” ဟု အမျိုးသမီးက ဆင်ခြေပေးသည်။

ထို့နောက် သူတို့စကားများသည် အချစ်နှင့် အလိုဆန္ဒဟူသော ခေါင်းစဉ်သို့ ရောက်သွား၏။ အတွေ့ချစ်နှင့် အငွေချစ်အကြောင်း ရောက်သွားသည်။

“ရှင်ပြောတာက ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ထိစပ်တဲ့ Carnal Love ကို ပြောနေတာပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးစိတ်သန်း တစ်ထပ်တည်းကျတာ အတွေးအခေါ် တစ်မျိုးတည်းကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူတွေးတာ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ခေါင်းစည်းတာ... ဒါတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ဝန်မခံရဘူးလား”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စိတ်ကူးတွေ စုစည်းပေါင်းစပ်မှုဆိုရင် နှစ်ယောက် အတူ အိပ်ကြပြီ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ” ဟု ဇာတ်လိုက်က ပြန်မေးသည်။ ရှေ့နေက “Conjugal Love (ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ရင်းနှီးတဲ့အချစ်) ဆိုတာ တည်ရှိတယ်၊ အများစုမှာ တည်ရှိတယ်၊ ဒီနည်းနဲ့ပဲ နေနေကြတယ်၊ ဒီလို နဲ့ပဲ သစ္စာရှိတဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို တည်ဆောက်နေကြတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဇာတ်လိုက် ရယ်မောသည်။

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လိမ်လည်နေတာပဲ”

သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအမြင်မှာ အဆိုးမြင်ဝါဒစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ အခြား ဘာမျှမဟုတ်။ ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် သူ အချဉ်ပေါက်နေ သလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ မကြာမီမှာပင် သိရသည်။ ရှေ့နေက အိမ်ထောင် ရေးမှာ ဝေဖန်မှုတွေ စွပ်စွဲမှုတွေတော့ မကင်းပါဘူးဟု ပြောသောအခါ... “ကျွန်တော့်ကို မုတ်မိရဲ့လား၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သတ်ခဲ့ တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဝေဖန်မှုကာလအတောအတွင်းမှာ ပေါ့” ဟု ဇာတ်လိုက်က ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကြောင့် ရထားတွဲတစ်ခုလုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျွန်မ လည်း အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ မကြာမီ ရှေ့နေနှင့် အမျိုးသမီးက ခပ် တိုးတိုး တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး တွဲစောင့်အား ရထားတွဲ ပြောင်းခိုင်းသည်။ အရောင်းစာရေးက တွဲကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဇာတ်လိုက်သာ ကျန်သည်။ ဇာတ်လိုက်က သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ Kreutzer Sonata ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဇာတ်လိုက်သည် လိင်နှင့်ပတ်သက်၍ စွဲလမ်းမှုရောဂါ (obsession) ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ငယ်စဉ်ဘဝ၏ လိင်အတွေ့အကြုံသည် မကောင်းမှု နောင်တများအဖြစ် သူ့မှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။ လိင်ဆက်ဆံမှုသည် သန့်ရှင်း ခင်ကြယ်မှုမှ ယုတ်လျော့ကျဆင်းသွားသည့် မကောင်းမှုများဟု သူ ထင် သည်။ သူသည် သူ့ချစ်မြတ်နိုး၍ လက်ထပ်ထားသည့် ဇနီးကိုတော့ အမှန် တကယ် သစ္စာရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ဇနီးသည် ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှာ ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မနှစ်မြို့မှုများ အချစ်နှင့်အတူ တွဲဖက်

ဆီလာခဲ့သည်။ ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မွေးသည်။ ဇနီးမတွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ ပညာတတ်များအဖြစ် သင်ကြားခွင့် ပေးခြင်းတို့သည် မိန်းမ ယောက်ျား နှစ်ဦးလုံးအတွက် အလိုဆန္ဒနှင့်မှတ် ချီးမြှားစေသည်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထို့ပြင် သစ္စာဖောက်မှု တော်တော် များများသည် ဂီတမှာ အခြေခံသည်ဟု သူ ယူဆသည်။ ဂီတဆိုသည်မှာ အချစ်၏ အစာပင်ဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။ Kreutzer Sonata ဟု သော ခေါင်းစဉ်ကို ထိုအမြင်မှ ပေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့ပမာတစ်ခု ပြပုံက တော်တော်ထိရောက်၏။ တစ်ခါတုန်းက သူ လူငယ်ဘဝတွင် ပါရီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ မျက်လှည့်ခန်းမ တစ်ခုရှေ့သို့ သူ ရောက်၏။ ခေါင်းစဉ်က ‘မုတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်မိန်းမ၊ ရေခွေး’ ဟု ထူးဆန်းထွေလာ ရေးထား၏။ သူ့အလွန်စိတ်ဝင်စားကာ ပိုက်ဆံပေး ခြံ ပြခန်းသို့ ဝင်ကြည့်၏။ အထဲရောက်သောအခါ မုတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်မိန်းမ ဆိုသည်မှာ မုတ်ဆိတ်နှင့် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် မိန်းမအဝတ်အစား များ ဝတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ရေခွေးဆိုသည်မှာ ဖျံအရေခွံ ခြုံထားသော ခွေး တစ်ကောင် ရေချိုးကြော့ကန်ထဲ ရေကူးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ကာ အခန်းအပြင် ထွက်လာ၏။ ပြပွဲ ဘာဝန်ခံက “ကဲ ကဲ... ပြပွဲကို ကြည့်ဖို့ ထိုက်တန်သလား၊ မထိုက်တန်ဘူး လား ဟောဒီလူကြီးမင်းကိုသာ မေးကြည့်ပါခင်ဗျာ” ဟု ပရိသတ်ကို ပြော ၏။ ဇာတ်လိုက်သည် ပရိသတ်အား ပြပွဲသည် လုံးဝမထိုက်တန်ကြောင်း၊ လိမ်ညာခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောဖို့ ရှက်ရွံ့ တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိသည်။ အိမ် ထောင်ရေးဆိုသည်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဇာတ်လိုက်က ကောက်ချက်ချသည်။

သူတို့၏ အဆင်မပြေလှသော အိမ်ထောင်ရေးထဲသို့ တတိယ ဇာတ် ကောင် တစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ၎င်းသည် ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ ဇာတ်လိုက်၏ ဇနီးသည်ကို စန္ဒရားလှေကျင့်ရန် တယောက်ကို တွဲဖက် ဝေးခတ်ပေးပြီး ကူညီသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်နှင့် ဂီတသမား တို့ ဇာတ်လိုက်က မသင်္ကာ ဖြစ်မိသည်။ သူတို့ချင်း မျက်လုံးများဖြင့် ဆက် သွယ် ဖောက်ပြန်နေကြသည်ဟု ယူဆ၏။ ဂီတသမားသည် သူ မရှိစဉ်မှာ

လည်း ဇနီးထံ မကြာခဏ လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဇာတ်လိုက်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နယ်သို့ သွားရသည်။ သူသည် တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် သူ့ဇနီးနှင့် ဂီတပညာရှင်တို့ အကြည့်များကို သတိရနေသည်။ Kreutzer Sonata တေးသွား တီးခတ်နေစဉ်က သူတို့၏ မျက်လုံးများကို မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ ပူပင်သောကဖြင့် လောင်မြိုက်လာ၏။ သူသည် မော်စကိုသို့ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သော အချိန်တွင် ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီ။ သူသည် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသည့် ဂီတသမား၏ ကုတ်အင်္ကျီကို မြင်သည်။ ဒေါသတွေ ဆူဝေသွား၏။ သူသည် ဇနီးသည်ရှိသည့်အခန်းထဲသို့ မဝင်မီကပင်လျှင် နံရံက ဓားကောက်ကို ဖြုတ်ယူပြီး လက်နှင့် ကွယ်ဝှက် ကိုင်လာခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဇနီးကို သတ်မသတ်ဆိုသည်မှာ မည်သည့် မြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့ရမည် ဟူသည့်အချက်ပေါ်မှာ မူတည်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် သတ်ပစ်ဖို့ ထိုက်တန်သည့် မြင်ကွင်းကို မျှော်လင့်ထားမှန်း သေချာသည်။ သူ ဖိနပ်ချွတ်ကာ ခြေအိတ်စွပ်ထားသော ခြေထောက်ဖြင့် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်သွားသည်။ သူသည် ဇနီးနှင့် ထိုသူကို အိပ်ရာပေါ်တွင် တွေ့ရသည်လည်း မဟုတ်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လျက် တွေ့ရသည်လည်း မဟုတ်။ တစ်ယောက်က စန္ဒရားခုံမှာ ထိုင်လျက်၊ တစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လျက် (ဟု ထင်သည်) စကားတီးတိုး ပြောနေကြသည်။ ဒါပဲ။

သို့သော် သူသည် ဇနီးကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချခဲ့သည်။ ဂီတသမားမှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား၏။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းသည် ဤနေရာတွင် တစ်ခန်းရပ်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤဝတ္ထုမှာတော့ ခြားနား၏။ ဇနီး ဓားထိုးခံရပြီးနောက် အသက်ထွက်သည်အထိ သူတွေ့ကြုံခံစားရပုံကို အသေးစိတ် ရေးပြထားသည်။ ထို့ပြင် သူ ပြစ်မှုကျူးလွန်နေစဉ် စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းမှာ သူ့စိတ် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူ သတိရနေသည်။ သူသည် စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီးနောက် ကျည်အပြည့် ထည့်ထားသော သေနတ်ကို အနီးမှာ အဆင်သင့်

ထား၍ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။ ဇနီးအိမ်ထဲ အချိန်သာထိုင်းအား အကြောင်းကြားခိုင်းသည်။ သူ့ဇနီး အသက်ငင်နေသည်ကို သွား၍ ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ အသက်ငင်နေသော ဇနီးက သူမအား ခွင့်လွှတ်ပါရန် သူ့ကို တောင်းပန်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ သူ ခွင့်လွှတ်စကားပြောနိုင်မလား။ လုံးဝမပြောနိုင်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် သူ့အထင်မှာ သွားသည်။ ဇနီးသည် သူမအား ခွင့်လွှတ်ဖို့ မတောင်းပန်ခဲ့ပေ။ ကလေးများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်ကို သူ့အား မပေးခဲ့။ သူမ၏ အစ်မကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ သူသည် အသက်ငင်နေသော ဇနီးသည်ကို လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ပထမဆုံး မြင်လာ၏။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟုပင် သူက ပြန်၍ တောင်းပန်လိုက်သေး၏။ ဇနီးက ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို မုန်းတယ်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ဝတ္ထုပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဇနီးသည်ကိုလည်း အပြစ်တင်မိ၊ ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း အပြစ်တင်မိ၊ ဂီတကိုတော့ ပို၍ပင် အပြစ်တင်မိ။ ဇနီးသည်ကို အပြစ်တင်မိသည့်နောက်တော့ တယောသမားထိုလည်း အပြစ်တင်စရာ မလိုပါ။ ထိုသူတွင် ဇနီးကို ကြာခိုလိုသောစိတ်ရှိချင် ရှိမည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ခင်ပွန်းမရှိခိုက် အိမ်လာလည်ခြင်း၌ ထိုရည်ရွယ်ချက် ပါနိုင်သည်။ သို့သော် ယောက်ျားတို့၏ သဘာဝအရ ဖောက်ပြန်ဖို့ လွယ်ကူသည်ဖြစ်ရာ မိန်းမက ခွင့်ပေးလျှင် သူကတော့ လာမှာပဲ။ သူ လာသည်မှာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ယောက်ျားတို့၏ လုပ်ထုံး လုပ်နည်း ဖြစ်သောကြောင့် အထူးအဆန်း မဟုတ်။ မလာအောင် ကာကွယ်ဖို့က ဇနီးမှာသာ တာဝန်ရှိသည်။ ယောက်ျားတို့၏ မြင့်မြတ်မှုကို အားကိုး၍ မရသည့်အခါများတွင် မိန်းမတို့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ် ထိန်းချုပ်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ အသုံးပြုခွင့်ရှိတော့သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ကျွန်မအပြစ်တင်မိသည်မှာ ရုဗ်ကီစိတ်နှင့် နောင်ဖွဲ့ထားသော အိမ်ထောင်ရေး ရပ်တည်မှု သဘာဝကိုသာ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက်အဆိုတင်သွင်းသည့် 'စိတ်ကူးတွေ ညီညွတ်စွာ ပေါင်းစပ်နှောင်တွယ်မှုကြောင့် အချစ်ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မိန်းမနှင့်ယောက်ျား အတူအိပ်စရာ လိုသလား' ဟူသည့် မေးခွန်းသည် အလွန်လှပပါသည်။ မေးသင့်သော မေးခွန်း

လည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ စိတ်သဘောတိုက်ဆိုင်မှုကို အခြေခံသည်။ ဘာသာမေ့တူညီမျှဝေမှုကို အခြေခံသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော အိမ်ထောင်သည်ဘဝဆိုသည်မှာ ရမ္မက်ကိစ္စပါဝင်ကြောင်း အိမ်ထောင်ပြုမည့်လူတိုင်း သဘောပေါက်ကြပြီးသား။

တကယ်တွေးကြည့်လျှင် လူတွေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ညာနေပြီး သူများကိုလည်း ညာနေကြသည်။

မနာလိုဝန်တိုမှုသည် ရမ္မက်စိတ်ကိုပင် အခြေခံနေသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စွဲလမ်းပါလျက် ခါးသီးစွာမှန်းမိနေကြသည်ဖြစ်၏။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ထိုစိတ်နှစ်မျိုးလုံး ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ စိတ်တစ်ခုကပို၍ အားများသွားသည်အခါ အခြားစိတ်တစ်ခုမဖြစ်ပေါ်လေဟန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်ဖြား၍ အောင်မြင်နေကြသည်။ အိမ်ထောင်ရေး သစ္စာဟူသော အကျင့်သိက္ခာမှန်မြတ်လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသာ ရှိမနေခဲ့လျှင် လူတွေ ဘယ်လိုဆက်လက်ရပ်တည်ကြမလဲ။ ကျွန်မတွေးကြည့်မိသည်မှာ Kreutzer Sonata ကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ အချစ်၊ လိင်ကိစ္စနှင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွင် ရှစ်ထွေးစွာ တစ်ခုကိုတစ်ခု ရစ်နှောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုသုံးခုကို တစ်ခုစီ ခွဲခြားဆန်းစစ်ရန် မည်သူမျှ သတ္တိမရှိ၊ သို့မဟုတ် မိုက်မဲမှုမရှိဟု ကောက်ချက်ချရပါလိမ့်မည်။

The Kreutzer Sonata ကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အိမ်ထောင်ရေး ဟူသည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်တိုင်း ထိုဝတ္ထုက ကျွန်မခေါင်းထဲ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

‘အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏ အဆိုမြင်စိတ်’ ဘယ်အချိန်က စခဲ့သည်ဟု မသိရသော်လည်း ကျွန်မကို တွန်းအားပေးသည့် အချက်ပေါင်းများစွာထဲတွင် Kreutzer Sonata သည် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

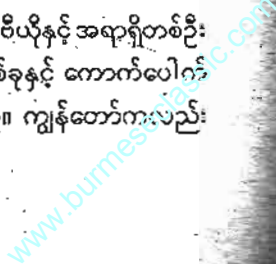

နောက်ထပ် ကျွန်မနှစ်သက်သော ရုရှား စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကင် ဖြစ်သည်။ အလက်ဇန်ဒါ ပုဂ္ဂိုလ်ကင်သည် အလွန်ကျော်ကြားသော ကဗျာဆရာဖြစ်သော်လည်း ကဗျာအာရုံခံစားမှု ညံ့ဖျင်းသော ကျွန်မသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကင်၏ ဝတ္ထုများနှင့်သာ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကင်၏ ဝတ္ထုများသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ ဇာတ်သိမ်း

သည် ဇာတ်တစ်ခုလုံးကို အာရုံစူးစိုက်ငေးမောရလောက်အောင် လျှို့ဝှက်အညံ့ အလှည့်များဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ အိုဟင်နရီသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကင်ထံမှ အတုယူ မယူ ကျွန်မ မသိသော်လည်း ကျွန်မကတော့ ဝတ္ထုအတတ်ပညာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကင်ထံမှ အတုယူ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

‘နင်းမုန်တိုင်း’၊ ‘ကွန်းထောက်စခန်းမှူး’၊ ‘ကက်ပတ်နီ၏ သမီး’... ဝတ္ထုတို့သည် အလွန်နာမည်ကြီးပါသည်။ ကျွန်မနှစ်သက်သော အခြားအစပုဒ် ရှိပါသေးသည်။ ဆရာကြီး မောင်ထင် ဘာသာပြန်ဖူးပါသည်။ ‘မင်းဖို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်’ဟု ထင်သည်။ [ထိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် ဝတ္ထုခေါင်းစဉ် (မြန်မာပြန်) ပေးထားပါသည်။] ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကြောင်းအဓိက (narrator) သည် ဇာတ်လိုက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဟူသော ဇာတ်စာဖြင့် ဝတ္ထုကို ရေးသွားသော်လည်း အဓိကဇာတ်လိုက်သည် ‘ဆစ်လီယို’ ဟူသော မြင်းတပ်ထွက် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများ၏ ရင်းနှီးခင်မင်ရသော ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆစ်လီယိုသည် သေနတ်ပစ် အလွန်လက်တည့်သည်။ သူကသာ ခိုင်းမည်ဆိုလျှင် ပန်းသီးကို မိမိဦးခေါင်းပေါ် တင်၍ သေနတ်ပစ်ပြစေဖို့ သူ့ သေနတ်ကြောင်းရှေ့ မတ်မတ်ရပ်ခုံသူ မရှားလှပါ။

တစ်ရက်တွင် တပ်ထဲမှာ ဖဲကစားရင်း ဆစ်လီယိုနှင့် အရာရှိတစ်ဦး ပူးပေါင်း၍ အရာရှိက ဇော်ကားစွာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကောက်ပေါက်စိုက်၏။ လူတိုင်းက အရာရှိလွန်မှန်း သိကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း

အရှက်အတွက် စိတ်မသက်သာဘဲဖြစ်သည်။ ဆစ်လီယိုသည် သူ့ဂုဏ် သိက္ခာသူ ပြန်ထိန်းဖို့အတွက် ထိုအရာရှိနှင့် သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်လိမ့်မည် ဟု ထင်နေ၏။ သို့သော် ဆစ်လီယိုက မပစ်။ ဘယ်သူမှလည်း အကျိုး အကြောင်း မမေးရ။ ဆစ်လီယိုကို အထင်သေးရမလို အထင်ကြီးရ မလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဆစ်လီယိုသည် စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိသည်။ ထိုစာဖတ်ပြီးနောက် သူသည် ဤမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့ ရန် ချက်ချင်းစီစဉ်သည်။ စစ်တပ်တစ်ခုလုံးကို သူ့အိမ်သို့ ဖိတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပပေးသည်။ ထိုညတွင် 'ကျွန်တော်' ကို ဆစ်လီယိုက ဘာကြောင့် သူ အရာရှိနှင့် သေနတ်ချင်း ယှဉ်မပစ်သလဲဆိုတာ ရှင်းပြသည်။

“ဒါ အလျှော့ပေးလိုက်တာမထင်နဲ့၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေဘူးလို့ သေချာရင် ကျုပ် ဘယ်ချမ်းသာပေးပါမတုံး၊ ကျုပ်မှာ ရန်သူ တစ်ယောက် အခုထိ ရှိသေးတယ်၊ သူနဲ့ သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ဖို့ ကျုပ်အသက် ရှင်နေမှ ဖြစ်မယ်”

ဆစ်လီယိုသည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်က လူတစ်ယောက်၏ ပါး ဇိုက်ခံရပူးသည်။ အကြောင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက် ၏။ မနာလိုမှုနှင့် ပတ်သက်သည်။ သူတို့ချင်း သေနတ်ယှဉ်ပစ်ကြသည်။ ဆစ်လီယိုထက် အလျင် ထိုသူက ပစ်ခွင့်ရ၏။ ဆစ်လီယို၏ ဦးထုပ် မှာ သေနတ်ပေါက်ရာကလေး ယခုထိ ရှိသည်။ သူပြန်ပစ်ဖို့ အလှည့်ရောက် သည့်အခါ သူက ချိန်နေစဉ်မှာ ဟိုတစ်ဖက်က လူက မထေမဲ့မြင်ပုံစံဖြင့် မိမိဦးထုပ်ထဲက ချယ်ရီသီးများကို အေးအေးဆေးဆေး စားပြနေသည်။ သူသည် စားပြီးသည်အထိ စောင့်၏။ သို့သော် သူ မပစ်ခဲ့ပေ။ သေရမှာ မကြောက်သော ပုံစံကို ခံပြင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်အခါပဲ ပစ်ပစ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ မင်းအတွက် အဆင်သင့်ပဲ စောင့် နေတယ်” ဟု ထိုသူက ပြောသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ကွဲသွားကြသည်။ ဆစ်လီယိုသည် ထိုသူကို ဘယ်လို လက်စားချေရမလဲဟု နေ့ရှိသရွေ့ ထော့ထော့အားစိုက်ကြစည်နေခဲ့၏။ ယခုတော့ အချိန်ကျပြီ။ ထိုသူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟု သူ သတင်းရပြီ။

“အခုနေ သေနတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင် ဟိုတုန်းကလို အေးအေး ဆေးဆေး ချယ်ရီသီးတွေ စားပြန်ပါဦးမလား၊ ကြည့်ရသေးတာပေါ့” ဟု သူ ကြုံးဝါး၏။

ဆစ်လီယိုနှင့် ကျွန်တော် ကွဲကွာသွားသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆစ်လီယိုအကြောင်းမှ ခဏမျက်ခြည်ပြတ်သွား သည်။

အချိန်တွေ ကြာသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တခြားနယ် ပြောင်း သွား၏။ ထိုနယ်မှာ ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းပြန်စသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခပ် ဆန်းလှမ်းမှာ မြို့စားကတော်၏ မြေဧကများ ရှိသည်။ တစ်ရက်မှာ မြို့စား နှင့် မြို့စားကတော် နယ်သို့ ရောက်လာသည်။ မြို့စားအိမ်သို့ အခြားသူများ လိုပင် ကျွန်တော်လည်း သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောရင်း ပန်းချီ စားချပ်ပေါ်မှာ သေနတ်ကျည်ရာ နှစ်ပေါက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကပ်နေ သည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရ၏။ သေနတ်ပစ်သည့် စကားသို့ ရောက်သွားပြီး နောက် မြို့စားသည် ဆစ်လီယိုနှင့် သေနတ်ယှဉ်ပစ်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန် တော် သိရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းအဆုံးသည် စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းသည်။

မြို့စားကလေးအိမ်သို့ ဆစ်လီယိုရောက်သွားပြီး သေနတ်ကျည်ဆန် ကြွေးတောင်းသောအခါ မြို့စားကလေး နည်းနည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား သည်။ သို့သော် သတ္တိတော့ ရှိသည်။ တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်၏။ ကျွန်တော် ဇနီးအခန်းထဲ ဝင်မလာခင် မြန်မြန်ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်သွားပါဟု တောင်း ပန်သည်။ ဆစ်လီယိုက ပစ်မည်ပြုပြီးမှ ယှဉ်ပြိုင်မှုအသစ်တစ်ခုအနေနှင့် သဘောထားပြီး မဲပြန်နှိုက်ရန် အဆိုတင်သွင်း၏။

ဟိုတစ်ခါလိုပင် မြို့စားကလေးက ပထမဆုံး ပစ်ခွင့်ရသည်။ မြို့စား ကလေးသည် သေနတ်ကျင့်မှုနှင့် ဝေးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဆစ်လီယိုထံ ကျည်ဆန် ခရောက်ဘဲ နံရံက ပန်းချီကားချပ်ကို သွားမှန်၏။ ဆစ်လီယိုအလှည့် ရောက်လာသည်။ ထိုအခိုက် ဇနီးသည်က ပြုန်းခနဲ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာ ပြီး အခြေအနေကို ရိပ်မိစွာ သွေးရူးသွေးတန်း တောင်းပန်၏။

“ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ စ၊ နောက်နေကျပါးကွာ၊

မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သွား၊ သွား အပြင်ထွက်နေချည်” ဟု မြို့စားကလေးက ပြောသည်။ သို့သော် ဆစ်လီယိုက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး သေနတ်နှင့် ချိန်၏။ ထိုအချိန်မှာ စာတ်၏ အမြင့်ဆုံး (Climax) သို့ ရောက်လာသည်။ မြို့စားနှင့် မြို့စားကတော်၏ ပူပင်သောကကို ဆစ်လီယိုက အရသာခံ၍ ကြည့်နေခဲ့၏။ ဆစ်လီယိုသည် အလွန်သေနတ်ပစ်တည့်သူ ဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် ဤစိတ်ဖြင့် သေနတ်ပစ်ကျင့်နေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မြို့စားလေး သေဆုံးရမှာ ကြောက်ရွံ့လာသည့် အချိန်ကာလ တစ်ခုမှာ ကြိုတင်ကြံစည်မှုဖြင့် အရသာရှိရှိ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်သည် မြို့စားကလေး အသက်ဆေးရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဆစ်လီယို အနိုင်ဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဆစ်လီယို စိတ်ပြောင်းသွား၏။ မြို့စားကလေးကို မပစ်တော့ပေ။ မြိုင်ပွဲဖြစ်မြောက်အောင် သေနတ်တော့ပစ်စောက်လိုက်သည်။ သို့သော် မြို့စားကလေး၏ သေနတ်ကျည်ရာပေါက် ထင်နေသည့် ပန်းချီကားဆီ ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျည်ရာနှစ်ခုသည် ကပ်လျက် ထပ်ကျသွား၏။ ဆစ်လီယို၏ သေနတ်ပစ်လက်တည့်မှုကို ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆစ်လီယို လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မြို့စားကလေးသည် ကျည်ဆန်ရာပေါက် နှစ်ခု ထပ်နေသည့် ထိုပန်းချီကားကို အမှတ်တရ သိမ်းထား၏။ ဆစ်လီယို နိုင်သလား၊ စွဲသလား။ ထိုအဖြေကို ပုဂံကင်က မြေမသွားခဲ့ဘူးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

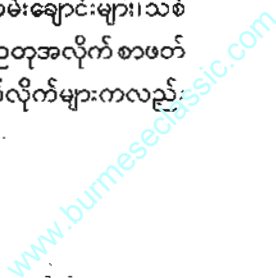
ကျွန်မအထင်တော့ ဆစ်လီယို နိုင်ခဲ့သည်။ မြို့စားကလေးအပေါ်မှာလည်း နိုင်သည်။ ဇနီးအပေါ်မှာလည်း နိုင်သည်။ မိမိ၏ သွေးရူး သွေးတန်း ဒေါသအပေါ်လည်း နိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်အား မိမိအရုံးကို မိမိ နေ့စဉ်ပြန်လည်မြင်တွေ့စေမည့် နာကျင်ရှက်ရွံ့မှုခံစားချက်ကို တစ်သက်လုံး ပေးသွားနိုင်အောင်ပင် ဆစ်လီယို နိုင်ခဲ့ပါသည်။

[ကလျာ၊ ၁၅၅၅ ခုလ]

ကျွန်မ မေ့မရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၃)

ရုရှားဘာသာစကားကို ကျွန်မ မတတ်ကျွမ်းသဖြင့် တားဂျီနက်စ်ဟု ခေါ်တစ်ခါ အသံထွက်မိပြီး တူရ်ဂေနက်စ်ဟု တစ်ခါတစ်ခါ အသံထွက်သော ရုရှားစာရေးဆရာကြီး Ivan Serghetievich Turgenev ၏ ဝတ္ထုတိုတော့ ပန်းပွင့်များကို ချစ်သလို ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့မိပါသည်။

တူရ်ဂေနက်စ်သည် သဘာဝ အလှကို ဖွဲ့ရာ၌ သော်လည်းကောင်း၊ နေ့စဉ်ကို ဖွဲ့ရာ၌ သော်လည်းကောင်း သိမ်မွေ့စွာ ခမ်းနားစွာ ဖွဲ့ဆိုတတ်သည်။ သူ့ဝတ္ထု၏ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်နောက်ခံ အဖွဲ့သည် စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုထဲ အလိုအလျောက် ပါဝင်လာအောင် ဆွဲဆောင်ဖြူးဆောင်လေ့ ရှိသည်။ တောင်တန်းများ၊ သစ်တောနှင့် စမ်းချောင်းများ၊ သစ်ကြွေများ၊ ပန်းချီများ၊ ကျေးငှက်များသည် ရာသီဥတုအလိုက် စာဖတ်သူအဖို့ ဖမ်းစားလေ့ ရှိသည်။ တူရ်ဂေနက်စ်၏ ဇာတ်လိုက်များကလည်း အလွန်ချစ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

တူရ်ဂေ့နက်စ်ကို ကျွန်မ စတင်သိရသည်မှာ သူ၏ The Hunting Sketches ဟူသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်မှာ တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့် ကျေးလက်၊ သစ်တော၊ လယ်ယာမြေပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ၏ သဘာဝနှင့် စိတ်ခံစားမှု အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို မှတ်တမ်းသဘောမျိုး ရေးဖွဲ့ထားသော စာစုများဖြစ်သည်။ သူတောလည်သွားရင်း အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော 'ဟော်' နှင့် 'ကာလင်ချ်' တို့အကြောင်းကို ရိုးစင်းစွာနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထူးဆန်းသော တောဆရာဝန် တစ်ယောက်အကြောင်းကို အံ့ဩစွာ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သနားစရာ ကောင်းသော လယ်သူမကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို လျှပ်တစ်ပြက် အမြင်တစ်ချက်ဖြင့် စာဖတ်သူရင်ထဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲငြိကျန်ခဲ့အောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ စိတ်ဓာတ် မာကျောခိုင်မာပြီး မညာမတာ ပြတ်သားတတ်သည်ဟု သတင်းကြီးသော 'တောအုပ်' တစ်ယောက်၏ သနားကရုဏာအကြောင်းကို ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မှုအပြည့်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထိုဝတ္ထုများသည် ကျွန်မရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝင်ရောက်တွယ်ငြိနေခဲ့ပါသည်။

The Country Doctor (မူကွဲ တစ်အုပ်တွင် The District Doctor) ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကောင် ကျွန်ုပ်သည် တည်းခိုခန်း တစ်ခုတွင် အဖွင်းဖျား၍ ဆရာဝန်ပင်ရသည်။ ထိုဆရာဝန်သည် သူ့ကို ဆေးကုပေးရင်း မိမိဘဝတွင် မမေ့နိုင်သော အဖြစ်တစ်ခုကို လူနာအား ပြန်ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်သည် တစ်ခါတုန်းက လူနာမိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ သွားရောက်ကုသပေးရသည်။ လူနာမိန်းကလေးသည် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ သူသည် လူနာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ လူနာမိန်းကလေးအား တတ်စွမ်းသမျှ ကုသပေးရင်း ထိုအိမ်မှာ သူ နှစ်ည သုံးည (ဟု ထင်သည်) ဆက်အိပ်ခဲ့ရသည်။ ည

တွင် မိန်းကလေး အဖျားနည်းနည်းသက်သာခိုက် သူနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကို အားကိုးတကြီး စွဲလမ်းသည့်နည်းတူ သူကလည်း မိန်းကလေးကို ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် မေတ္တာသက်ဝင်မိသည်။

“ကျွန်မ သေလို့မဖြစ်သေးဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မကို ပျောက်အောင် ကုပေးပါ” ဟု ပြောခဲ့သော မိန်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း မိမိအခြေအနေကို မိမိပြန်သိလာသောအခါ “အမှန်အတိုင်း ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ သေမှာ ဟေ့တ်လား” ဟု မေးခဲ့၏။ ဆရာဝန်သည် လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားလျက်က အောင်မြင်ခဲ့။

“မင်းမှာ အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က သနားညှာတာတော်မူမှာပါ” ဟု ဖြေသိမ့်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးသည် “ကျွန်မ သေရတော့မှာပါ” ဟု တဖွဖွ ရေရွတ်၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန်အား သူ့မကပင် ပြန်၍ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာ၊ သေရမှာကို ကျွန်မ နည်းနည်းမှ မကြောက်ပါဘူး။ အခု... အခုလေ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်။ ဆရာဟာ သိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲ။ ဆရာကို ကျွန်မ ချစ်တယ်”

ထို့နောက် မိန်းကလေးက ဆရာဝန်အား အားနည်းစွာ နမ်းခဲ့သည်။ ဆရာဝန်သည် လူနာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်ဟု မိမိဘာသာ ဖြေသိမ့်တွေ့လိုက်၊ သူမ တကယ်ကို သူ့အပေါ် အားကိုးချစ်ခင်တာပါဟု ပြင်ဆင်တွေးလိုက်နှင့် ဘာကိုယုံကြည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းကလေးအား ပြန်လည်ကြင်နာဖို့ သူ့စိတ်မှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူမဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုမျှ မရရှိလိုက်ဘဲ အသက်ငင်နေရရှာသည်ဟု သူ့မြင်လာသောအခါ သူသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ တင်းမထားနိုင်တော့ချေ။

သူတို့နှစ်ယောက် ပွင့်လင်းသော ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မိန်းကလေး၏ အမေက သမီးစကားများကို ကြားပြီး “ဆရာ သူဘာပြောနေတာလဲဟင်” ဟု နားမလည်စွာ မေးသောအခါမှာတော့ ဆရာဝန်က သူတို့အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောဝံ့တော့ဘဲ ကယောင်ကတမ်း

www.burmeseclassic.com

ပြောနေတာပါဟု လိမ်ညှာခဲ့၏။ မိန်းကလေးက “ဒါ အမှန်တွေပါ ဆရာ၊ မေမေ့ကို ဝန်ခံလိုက်ပါ။ မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်။ ဆရာလက်ကို ကျွန်မ ကိုင်ထားပါရစေ” ဟု ရေရွတ်သောအခါ ဆရာဝန်သည် ဖြန့်ခဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

မိန်းကလေး သေဆုံးသွားပါသည်။

ဆရာဝန်သည် ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်နှင့် သနားညှာတာမှုအကြားတွင် ဒွိဟစိတ်ဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုဝေဒနာ ခံစားနေခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ထိုခံစားမှုသည် ထိုညမှာပင် ပြီးဆုံးသွားသည် မဟုတ်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မေမေရအောင် ဝေဒနာခံစားနေရဆဲပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုဆရာဝန်ထက်ပို၍ ကျွန်မ သတိရနေမိသည်မှာ သူ့လူနာမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် သေဆုံးခါနီးအချိန်တွင် ဘဝ၏ ပြီးပြည့်စုံမှု ခံစားချက်ကို ရရှိသွားပါရဲ့လား။ ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာမှ သေဆုံးသွားပါရဲ့လား။ အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်အထိ မချစ်ဖူးသေးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ နွေးထွေးမှုကို မခံစားရဖူးသေးသော မိန်းကလေးသည် သူမပြောသည့် အတိုင်း ကျေနပ်စွာ သေဆုံးသွားခြင်းမှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယများဖြင့် မေ့မရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ The Trust ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကောင် ကျွန်ုပ်သည် သစ်တောထဲမှာ ခဏနားရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ထပြန်မည်စိတ်ကူးစဉ် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် ‘လယ်သူမကလေး’ တစ်ယောက်ကို မြင်မိသည်။ သူ့ကို သူမက မမြင်။ သူကသာ မြင်နေရသည်။ ထိုလယ်သူမကလေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေဟန်ရှိသည်။ သူမသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်လည်း ရှိသည်။ တော်တော်ကြာသောအခါမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် သစ်တောအစပဲသို့ ရောက်လာသည်။ မိန်းကလေး ထ အလှည့်ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။ သူသည် မိန်းကလေးမျှော်နေသူ ဖြစ်၏။ ဇာတ်လိုက် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေး၏ မျှော်လင့်သူကို မြင်မြင်ချင်းပင် နှစ်သက်၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။ ဆောင့်ကြားကြားဟန် ရှိသည်။ ခပ်ပေါ့

ပေါ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုးမည့်ဟန် ရှိသည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်လှသော်လည်း သူသည် အစေခံတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် မိန်းကလေးနှင့် ခွဲခွာပြီး တစ်နေရာကို သူ့အရှင်သခင်နှင့် အတူ သွားတော့မည်။ မိန်းကလေး၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို သူနည်းနည်းမျှ စောနာတတ်။ မျက်ရည်ကျင့်ကြွေးသော မိန်းကလေးကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ခပ်လောလော နှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငေါက်ငမ်းသည်ဟု ထင်၏။

“ကျွန်မတို့ မတွေ့ရတော့ဘူးလားဟင်” ဟု သနားစဖွယ် မေးသည်ကို သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေ၏။

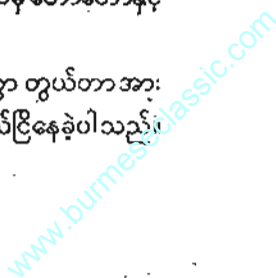
“တွေ့မှာပါ။ တွေ့ချင်တွေ့မှာပါ။ နောက်နှစ် မတွေ့ရရင်လဲ နောက်တစ်နှစ် တွေ့မှာပေါ့။ ဆရာက ပီတာစံဘတ်မှာ အလုပ်ဝင်မယ်ပြောတယ်။ ဒါ... တို့ နိုင်ငံခြား သွားဦးမယ်နဲ့ တူတာပဲ မငိုပါနဲ့” ထိုစကားများကို သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ရှင် မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရမှာပါလိမ့်၊ ကျွန်မအားစုက ကျွန်မကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ” ဟု တမ်းတသောအခါ သူက “အေးပေါ့၊ အစပိုင်းတော့ မင်းအတွက် ခက်ခဲမှာပဲ၊ နောက်တော့ မင်းအောင်ပြေသွားမှာပါ” ဟု ပြော၏။

သူက နေရာမှ ထွက်သွားချင်လှပြီ။ မိန်းကလေးက တွယ်ငြိစွာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဆဲ။

ယောက်ျားလေး ထွက်ခွာသွားသောအခါ မိန်းကလေးသည် ရှိုက်ငိုပျောက် ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် အားတင်း ထရပ်ကာ အိမ်ပင်တွေကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သူသည် ကျွန်ုပ်အား တောတောင်ရေမြေသဘာဝကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းဆီဝင်စေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးကို အာရုံထဲမှ တော်တော်နှင့် ထုတ်ဖယ်၍ မရဘဲ ရှိခဲ့၏။

စာရေးဆရာလိုပင် ထိုမိန်းကလေး၏ အပြစ်ကင်းစွာ တွယ်တာအား ကျွန်ုပ်ကလေးသည် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကာလကြာစွာ တွယ်ငြိနေခဲ့ပါသည်။

Lone Wolf သို့မဟုတ် Biryuk ဝတ္ထုတိုတွင် တောအုပ် 'ဘီရီယု(ခံ)' ၏ သစ်တောအပေါ် တာဝန်ကျေမှုပြုတ်သားမှုတို့ကို ပထမပိုင်းမှာ ဖော်ပြထားပြီးမှ သူ၏ ကရုဏာကို ကျွန်မတို့ နောက်ပိုင်းမှာ သိခွင့်ရသည်။

'သစ်ပင်ခိုးခုတ်သူ' ရွာသားတစ်ယောက်ကို သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင်ပင် ဒေါသတကြီး ဖမ်းလာပြီး ချုပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်က "သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ သစ်ပင်ဖိုးကို ကျွန်တော်ပေးပါ့မယ်" ဟု သနားကရုဏာဖြင့် ဘီရီယု(ခံ) ကို ဖျောင်းဖျသည့်။ ရွာသားက တောင်းပန်၏။ "ကျွန်တော် ငတ်လို့ သစ်ပင်ခုတ်ရတာပါ တောအုပ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ပုခံနံကို ယူလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပေးပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ ဆာလို့ ငိုနေတဲ့အသံတွေ ကျွန်တော် မခံနိုင်လွန်းလို့ လုပ်မိတာပါ"

တစ်ယောက်က လုပ်ငန်းတာဝန်ကျေပွန်စွာ တင်းမာလိုသူ၊ တစ်ယောက်က ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သစ်ပင်ခိုးခုတ်ရပါကြောင်း သနားစဖွယ် တောင်းပန်နေသူ၊ ထိုနှစ်ယောက်၏ အားပြိုင်မှုကို ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မကောင်းစွာ ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတော့ သစ်ခိုးသမားသည် တောင်းပန်ရာမှ ဒေါသ နာကြည်းမှုဖြင့် တင်းမာသွားသည်။ တောအုပ်အား သွေးဆာနေသူဟု စွပ်စွဲပြီး မိမိအား လုပ်လိုရာ လုပ်၊ သတ်ချင်သတ်ဟု အော်ဟစ်သည်။ ငတ်သေတာနဲ့ ဘာမှ ခြားနားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မြင်းမှ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုလုပ်ပါတော့ဟု သွေးရူးသွေးတန်း စိတ်ထိခိုက်နေသည်။

နောက်တော့ 'တောအုပ်' သည် 'သစ်ခိုးသမား' အား လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ သစ်ခိုးသမား၏ မြင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့အတူ ကျွန်မသည်လည်း စိတ်သက်သာရာရမှုဖြင့် ပြုံးမိသည်။

"ဆရာ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါနဲ့နော်" ဟု ကျွန်ုပ်ကို တောင်းပန်သော တောအုပ်၏ စကားကို ကျွန်မ နားလည်စာနာမိသည်။

ကျွန်မအား အလွန် စိတ်ထိခိုက်စေသော ဝတ္ထုတိုမှာ 'Death' ဖြစ်သည်။ ရုရှားတောနေလူတန်းစားတို့ ရင်ဆိုင်ရသည့် သေခြင်းတရားကို ဘေးလူ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ခုတ်သည့် နေရာမှာ ရောက်နေသော အလုပ်သမားတစ်ယောက် သစ်ပင်ပိ၍ သေဆုံးခါနီး မြင်ကွင်း၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်တစ်ယောက် သူ့လှည်းပေါ်မှာ သယ်လာသော ကြိတ်ခွဲကျောက်တုံးပြားများကို သွန်ချရင်း သူ့ဗိုက်တစ်နေရာရာတွင် တစ်ခုခု ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားရပြီး ဗိုက်ထဲမှာ ဝေဒနာဖြစ်လာသောကြောင့် ဆရာဝန်ထံ ရောက်လာရင်ဆိုင်ရသည့် ဝေဒနာမြင်ကွင်း (ထိုစက်ရုံပိုင်ရှင်သည် ဆယ်ရက်ကြာမှရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဆရာဝန်သည် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ပေ။) မိမိ သေဆုံးရလိမ့်မည်ဟု သိသွားသော ထိုလူသည် အိမ်သို့ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်သွားပြီး အိမ်မှာပင် သေဆုံးသွားခြင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရသော ရုရှားလူမျိုးတို့၏ သေခြင်းကို ရင်ဆိုင်မှုကို ပြန်လည် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးကောက်ချက်မှာ "ရုရှားလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့ အသက်ငင်နေချိန်တွင် သေမင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိကြပေသည်" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တူရ်ဂေ့နက်ဗ်၏ အချစ်ဝတ္ထုများသည် ကား ရိုးစင်းမလိုနှင့် နက်ရှိုင်းစွာ ထူးခြားနေသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်များသည် လူပီသသူများ ဖြစ်သည်။ စိတ်သဘော ဖြူစင်ပြီး တစ်ခါတလေ မှားတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာရှိစွာ နားလည်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။

သူ့ဝတ္ထုများ ဇာတ်သိမ်းသွားသော်လည်း သူ့ဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်မရင်ထဲမှာ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် တွယ်ငြိကျန်ခဲ့တတ်၏။ သူ့ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးချင်း၏ ရင်တွင်းပဋိပက္ခများသည် ဇာတ်လမ်းဆုံးသည် အခါ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

Asya ဝတ္ထုသည် ဇာတ်ကောင် သုံးယောက်သာပါဝင်၏။ သို့သော် သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းမဟုတ်။ ဖအေတူ မအေကွဲ ‘မောင်နှမနှစ်ယောက်’ နှင့် ‘လူငယ်တစ်ယောက်’ ရှုရှားတိုင်းပြည်၏ ပြင်ပသို့ သီးသန့် အလည် အပတ် သွားကြရင်း ဂျာမနီနိုင်ငံ မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆုံတွေ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်သွားရာမှစသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လူငယ် နှစ်ယောက်သည် နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေသော ရှုရှားလူမျိုးများအဖြစ် တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်မင်တွယ်တာသွား၏။ ဇာတ်ကောင်သည် နှမ ဖြစ်သူ ‘အာဆီယာ’ ကို ချစ်စရာကောင်းသောကြောင့် ချစ်မိသည်။ သို့သော် ရိုးသားဖြူစင်သော အားငယ်ရှက်ကြောက်တတ်သော လူတွေ၏ အရေးပေး မှုကို ခံချင်သော အာဆီယာအပေါ် သိပ်တလေးတစား တန်ဖိုးမထားမိခဲ့။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြချက်အရ အာဆီယာသည် ၎င်းဖခင်နှင့် အိမ်အခိုင်းအစေ အမျိုးသမီးတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော သိမ်ငယ်စိတ် ဝင် နေသည့် မိဘမဲ့ကလေးမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ သူ ကရု ဏာ ပို၍သက်မိသည်။ အာဆီယာသည် ဟန်မဆောင်တတ်သူ၊ ပွင့်လင်း သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ စွဲလမ်းမှုကို မျှိုသိပ်ထိန်းချုပ်၍ မအောင်မြင် ဘဲ ရှိသည်။ အစ်ကိုက အာဆီယာ၏ အချစ်စိတ်ကို သိသောအခါ အာဆီ ယာကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လက်ထပ်ယူနိုင်မည်မဟုတ်မှန်း သိ၍ အခြေ အနေ မလွန်မီ ရှုရှားသို့ပြန်ရန် စီစဉ်သည်။ သို့သော် မာနနှင့် အတ္တဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသော အာဆီယာသည် မခွဲခွာမီ နှုတ်ဆက်ဖို့ဟူ၍ ဇာတ်လိုက် ကို စာတစ်စောင်ဖြင့် ချိန်းလိုက်သည်။

ဇာတ်လိုက်အား အစ်ကိုက နှမအကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြ ဆွေး နွေးသည့်အခါ သူကလည်း အာဆီယာ သူ့ကို ချိန်းထားသည်ဟု အမှန် အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။ သို့သော် ဇာတ်လိုက်သည် အာဆီယာထံ သွား သည်။ (အစ်ကိုက “ညီမလေးကို ခင်ဗျား လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန် တော်သိပါတယ်” ဟု နားလည်ပေးခဲ့၏။) အာဆီယာနှင့် တွေ့သောအခါ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးနေသော ‘သူ’ သည် အာဆီယာအား နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ သတိမရဘဲ မိမိအား ချစ်ခင်နေကြောင်း အစ်ကိုကို ဖွင့်ပြောရပါမည်လား ဟု အပြစ်တင်စကားကိုပင် ပြောမိ၏။

“အခုတော့ အားလုံးလွန်သွားပြီ အာဆီယာ၊ အခု ကိုယ်တို့ ခွဲရတော့ သေး၊ ရင်ကျက်စမ်းပါ။ စိတ်အလိုမလိုက်စမ်းပါနဲ့ကွယ်” ဟူသော စကား ကို ပြောမိသည်။

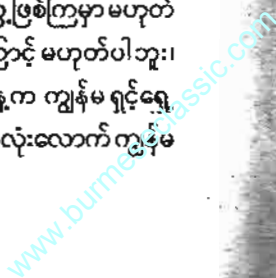
ထို့နောက် အာဆီယာ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ အာဆီယာ သည် အစ်ကိုထံ တော်တော်နှင့် ပြန်မရောက်။ စိတ်ပူ၍ အစ်ကိုထံ လိုက် သွားသော ဇာတ်လိုက်သည် ပို၍စိတ်ပူသွားရ၏။ ထို့နောက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် မိန်းကလေးကို လူခွဲ၍ ရှာကြသည်။ ဇာတ်လိုက်သည် စိုးရိမ် ပူပန်မှုနှင့် နောင်တတို့ စုပေါင်းကာ ‘အာဆီယာ... မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ မင်းအခု ပြန်လာခဲ့ပါ’ ဟု ရေရွတ်တမ်းတသည်။ အော်ဟစ် ရှာဖွေသည်။ အာဆီယာကို မတွေ့။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တော်တော်ကြီးကြာမှ အာဆီ ယာ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် စိတ်ပျက်စွာ သူငယ်ချင်းအိမ် ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းက “ပြန်ရောက်ပြီ” ဟု တိုးတိုးသတင်းပေး၏။ အာဆီယာကို လက်ထပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ‘သူ’ က “ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တိုင်ပင်စရာရှိတယ်” ဟု အသိပေးသောအခါ သူငယ်ချင်းက နောက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့၊ အခုတော့ အိမ်ပြန်ပါဟု ဆောင်းပန်၏။ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ သူသွားသောအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြန်သွား ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လိုက်သည် သူ့ကိုယ်သူ သေချာဖို့ တော်တော်အချိန်ယူခဲ့ရ၏။ အာဆီယာ၏ မျက်ရည်နှင့် ရင်းနှီးယူခဲ့ရ၏။ သူ၏ ပူပင်သောက နောင်တ ဖြင့် ရင်းနှီးယူခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ တကယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသောအချိန် စာ အာဆီယာသည် သူနှင့် ထာဝရဝေးကွာသွားပြီ။

သူတို့ ချိန်းခဲ့သောအိမ်မှာ အာဆီယာက သူ့အတွက် စာတစ်စောင် အထားခဲ့၏။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ တွေ့ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ် သဘူး၊ ကျွန်မ အခုလို ထွက်သွားတာဟာ မာနကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်တာ ဒီနည်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့လို့ပါ၊ မနေ့က ကျွန်မ ရှင်ရှေ့ နာ ဝိုခဲတုန်းက တကယ်လို့သာ ရှင် စကားလုံးလေးတစ်လုံးလောက် ကျွန်မ

ကို ရေရွတ်ပြခဲ့ရင် ကျွန်မ ဒီမြို့မှာ ဆက်နေဖြစ်ချင် နေဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
 မပြောခဲ့ဘူးနော်၊ အဲဒါလဲ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်။
 သူသည် စာကိုဖတ်ပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်သွား၏။ အာဆီယာ ကြားရ-
 သော စကားကို အာဆီယာရှေ့မှာ မရေရွတ်မိ။ အာဆီယာကို လိုက်ရ-
 နေစဉ် အာဆီယာ ကြားနိုင်လေမလားဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုစကား
 ကို သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုနေခဲ့မိသည်။ ထိုစကားတို့သည်
 အာဆီယာထံ မရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။

သူသည် သင်္ဘောဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်၍ ခြေရာခံခဲ့၏။ သို့သော် ထွက်
 ပြေးသူ၏ နောက်သို့ လိုက်ရန် ခက်ခဲလှသည်။ သူသည် အာဆီယာထံ
 မောင်နှမကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးနောက် လူတစ်ယောက်၏ တွေဝေမှုကို ကျွန်မ
 နားလည်တတ်လာသည်။ လူဆိုသည်မှာ အတွင်းစိတ် ပဋိပက္ခများနှင့်
 မလွတ်ကင်းနိုင်၊ ကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်စေကာမူ သူသည် တစ်ချိန်ချိန်မှာ
 သတ္တိနည်းသွားသောကြောင့် အေးစက်စိမ်းကားတတ်သူလည်း ဖြစ်သွား
 နိုင်သေးသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၅ စက်တင်ဘာလ]

ကျွန်မ မေ့မရသော ဂုဏ်းဝတ္ထုများ (၄)

နောက်ထပ်ဖတ်ရသော ဝတ္ထုမှာ First Love ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ
 သည် First Love ကို ရေးဖွဲ့စဉ်က မည်သည့်အသည်းနှလုံးမျိုးကို စေတ္တ
 ဝင်စားပြီး ရေးလိုက်လေသလဲ ကျွန်မ အလွန်အံ့ဩစွာ စိတ်ဝင်စားမိ၏။
 စာရေးဆရာသည် ထိုဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့၍ ကျေနပ်အားအရဆုံး ဖြစ်ခဲ့လေ
 သလားဟု ကျွန်မ တွေးကြည့်မိသည်။ 'တူရ်ဂေ့နက်စ်' ရေးသမျှတွင် အလှပ
 ဆုံးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော်သက် ယောက်ျားကလေး
 တစ်ယောက်၏ ပထမဆုံးသော အချစ် ဖြစ်တည်မှုကို ဆယ်ကျော်သက်တို့
 ၏ ဖြူစင်မှု၊ အံ့ဩမိန်းမောမှု၊ လှုပ်ခတ်မှု၊ စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်မှု၊ မနာလိုမှုတို့ဖြင့်
 ဇွမ်းမံခြယ်သထားသောကြောင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသော ချစ်
 ရော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုအပြီး အိမ်ရှင်နှင့်အတူ ကျန်နေခဲ့ကြသော ဧည့်သည်
 ယောက်ျားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မိမိ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်
 သော အချစ်ဦးအကြောင်းကို အလှည့်ကျတာဝန်ဖြင့် ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြ
 ခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုကို စတင်ထားသည်။

သူ့အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်တွင် နွေရာသီစံအိမ်သစ်၏ အိမ်နီးချင်း
 ဖြစ်သော မင်းသမီးကြီး၏သမီး အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်ရှိ မင်းသမီးကလေး

www.burmeseclassic.com

ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းမိသည်။ မင်းသမီးကလေး၏ ဘေးတွင် လူပျိုလူရွယ် ယောက်ျား လေးငါးယောက် အမြဲရင်းနှီးစွာ ချဉ်းကပ်နေ၏။ မင်းသမီး ကလေးက မည်သူ့ကိုမျှ မချစ်။ သို့သော်အားလုံးသည် မိန်းကလေးအတွက် တစ်မျိုးစီ ခင်မင်ပျော်ရွှင်စရာသတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ကိုတော့ မိန်း ကလေးသည် ချစ်စရာ သူငယ်ကလေးအဖြစ် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ၏။ မိန်း ကလေးသည် သူ၏ အချစ်စိတ်ကို ရိပ်မိသည်။ မိမိသည် မိမိအပေါ် လွှမ်း မိုးနိုင်သူကိုသာ ချစ်နိုင်မည်ဟု မင်းသမီးက သူ့ကို ဝန်ခံ၏။ တဖြည်းဖြည်း မင်းသမီးကလေး၏ အမူအရာသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ တစ်စုံ တစ် ယောက်ကို သူမ ချစ်ကျွမ်းဝင်နေပြီဟု လူပျိုလူရွယ်များ တီးတိုးဆွေးနွေး ကြ၏။ သူကလည်း ဤအတိုင်းပင် ထင်သည်။ ခက်နေသည်မှာ မိန်း ကလေး မည်သူ့ကို ချစ်နေသနည်း။

နောက်ဆုံးတော့ အလွန်မမျှော်လင့်သော အဖြစ် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့၏။ သူ့မိခင်သည် သူ့ဖခင်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသည်။ ဖခင်သည် ယခုအချိန်အထိ ချောမောသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေဆဲ။ ဖခင်သည် မိခင် ကို ငွေအတွက် လက်ထပ်ခဲ့သည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ၏ ဖခင်နှင့် မင်း သမီး မြင်းအတူစီးကြသည်အထိ သူသည် ရိုးစင်းစွာပင် ဘာမှ မရိပ်မိခဲ့။ နောက်တော့မှ မင်းသမီး၏ ချစ်သူသည် ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ပြင်သစ်စကား တစ်ခွန်းကို သူ မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရ သည်။ “ရှင် သူ့ကို ကွာရှင်းမှ ဖြစ်မယ်” ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဟု ထင်သည်။ “ဒီ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော 'cette' အညွှန်းနာမဝိသေသန၏ နောက်ဘက် မှာ နာမ်ကို ထည့်ပြောမထားပါ။ တိမ်ဝင်သွားသော စကားလုံးအဖြစ် ချန် ထားခဲ့သည်။ သို့သော် 'cette' သည် မိန်းမ နာမ်များရှေ့က သုံးသော အညွှန်း နာမဝိသေသန ဖြစ်သောကြောင့် ဒီမိန်းမဟု ပြောချင်သည် အဓိပ္ပာယ်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

ဖခင်သည် ဒေါသတကြီး မင်းသမီးကို မြင်းစီးကျားပွတ်ဖြင့် လက်ဖျန် သို့ တံဆိပ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ ချာတိတ်သည် မိမိတိတ်တံခိုး မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို အံ့ဩတကြီး တုန်လှုပ်သွား၏။ မင်းသမီးသည် သူမလက်က

ကျားပွတ်ဒဏ်ရာကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိကပ်နမ်းလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ချာတိတ်သည် ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် တုန်လှုပ်မှုကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရပြီး မူးဝေသွားခဲ့ရသည်။ ဖခင်စောင့်ခိုင်းထားသော နေရာသို့ အပြေးပြန်ကာ မြင်းများကို ထိန်းရင်း စောင့်နေခဲ့ရသည်။

သူ့ည ကောင်းကောင်းအိပ်မရ။ ဒါဟာ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးပါလိမ့်။ သူ နားမလည်နိုင်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသမီးသည် သူ့ဖခင်ကိုသာ ချစ် နေတာတော့ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုတစ်လအတွင်း သူသည် လူကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ရင့်ကျက်သွားသည်။ နောက်နှစ်လကြာသော အခါ သူ တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရသည်။ ခြောက်လကြာသောအခါ သူ့ဖခင် ရုတ်တရက် လေဖြတ်၍ သေဆုံးသွားသည်။

ဖခင်မသေမီ ရက်အနည်းငယ်တွင် ဖခင်ထံသို့ စာတစ်စောင် လာ သည်ဟု သူ သိရသည်။ ထိုစာကြောင့် ဖခင်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့ နောက် ဖခင်ငိုကြွေးခဲ့သည်။ မသေမီ နံနက်ခင်းတွင်တော့ ဖခင်သည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် သူ့ထံ စာတစ်စောင် ရေးခဲ့၏။

“သား... မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်ကို သတိထားပါ။ အဲဒီပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို သတိထားပါ။ အဲဒါဟာ အဆိပ်တွေ”

ဖခင်သည် သား ဤမိန်းကလေးကို နှစ်သက်မျှော်လင့်နေမှန်း သိ၏။ သိလျက်နှင့် မိန်းကလေးနှင့် ချစ်သွားခြင်းမှာ သားအပေါ် ကယ်တင်လို၍ လားဟု ဝတ္တုဖတ်ရင်း ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသေး၏။ ယခုတော့ ထိုစိတ်ကူး ပြယ်လွင့်သွားပါပြီ။ ဖခင်သည် တကယ်ပင် ဤမိန်းမအပေါ် ချစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤမိန်းမကလည်း ဖခင်အပေါ် တကယ်ပင် ချစ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် ချာတိတ်၏ အမြင်လိုပင် အချစ်ချင်း မတူ နိုင်သော အချစ်မျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ကောက်ချက်ချလိုက်ရတော့ သည်။

မင်းသမီးသည် လူချမ်းသာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွား၏။ ထို့ နောက် ကလေးမီးဖွားရင်း သေဆုံးသွားသည်။

Spring Torrents ဝတ္ထုကတော့ ယောက်ျားတို့၏ အပြောင်းအလဲ မြန်မှုကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လိုက်သည် အီတလီမှ 'ရုရှား'သို့ အပြန်လမ်းအဖြစ် ဖရန် ဖို့(တ်) တွင် ရောက်ရှိနေသော အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် 'လူငယ် တစ်ယောက်' ဖြစ်၏။ သံပရာရည်တစ်ခွက် သောက်လိုစိတ်ဖြင့် သူသည် အီတာလျံစားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်နောက်ဖေးဘက် မှာအသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် လူကလေးတစ်ယောက် နှလုံးအားနည်းကာသတိ လစ်သွားသည်ကို သူ ကူညီပေးရင်းက အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်ရှိ 'အီတာလျံ စလေး' တစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ သူတို့ မောင်နှမနှင့်အတူ မိသားစုက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ချောကလက်ဖျော်ရည် သောက်ရန် ညနေ၌ လာရောက်ဖို့ ဖိတ်၏။ သူသည် ညဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဤမြို့မှ ထွက်ခွာရန် လက်မှတ်ယူပြီးသား။ သို့သော် အားနာသောကြောင့် သူ စိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်၏။ စကားပြောရင်း ညဆယ်နာရီခွဲမှ သူ သတိရသည်။ အချိန်လွန်သွားပြီ။ အီတာလျံမိသားစုက တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆက်နေပါဦးဟု တား၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ဤမြို့မှာ သောင်တင်နေတော့ သည်။ အီတာလျံမကလေးမှာ လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးများ ရည်ရွယ်ထားသူ ရှိ၏။ သို့သော် သူ့ကိုသာ မိန်းကလေးက ချစ်မိသွားသည်။ သူကလည်း မိန်းကလေးမိခင်၏ အားကိုးတောင်းဆိုချက်အရ မိန်းကလေးကို စေ့စပ် ထားသူနှင့် လက်ထပ်ရန် တိုက်တွန်းပေးရင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် ချစ်မိသွား ၏။ မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို ရိပ်မိနေသော သူသည် မိန်းကလေးအား လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်မိတော့သည်။ ထို့နောက် လက်ထပ်ဖို့အတွက် ရုရှားသို့ ပြန်ပြီး ငွေယူရန် စဉ်းစားနေသည်။

ဝတ္ထုသည် ဇာတ်သိမ်းခါနီးတွင် လုံးဝထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွား သည်။ သူသည် လမ်းမှာ ရုရှားတုန်းက သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက် နှင့် တွေ့၏။ သူ့အကြောင်းကိုယ်အကြောင်း ပြောကြားသည်။ (သူငယ်ချင်း က ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေသည်။) မိမိ ငွေ လို၍ ရုရှားပြန်ပြီး ခြံမြေများ ရောင်းမည့်အကြောင်း သိတော့ သူငယ်ချင်း က သူ့ဇနီးအား ရောင်းချရန် ရုရှားသို့ ပြန်စရာမလိုဘဲ ဤနိုင်ငံမှာပင် ငွေ

ယူရန် အကြံပေး၏။ ထို့နောက် ထိုသူငယ်ချင်းနှင့်အတူ သူ့ဇနီးရှိရာမြို့ သို့ လိုက်သွားဆွေးနွေးသည်။

သူငယ်ချင်း၏ ဇနီးသည် ငယ်ရွယ်သေး၏။ သူ့အပေါ် နားလည် စာနာ၏။ သူငယ်ချင်းသည် တကယ်တော့ လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်မရှိသည့် အရပ်သက်သက် ယောက်ျားမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့် ဇနီးသည် အလောင်းအစားလုပ်နေသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စ သိရသော်လည်း သူ ဘာ နှိုးမသိ။ သူငယ်ချင်း၏ ဇနီးက နှစ်ရက်ခန့် နားခိုင်းသည်။ သူသည် ငွေ ချွေ့လင့်ကာ စိတ်ရှည်စွာစောင့်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ နှစ်ရက် အတွင်း အမျိုးသမီးက ကဇာတ်ရုံသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ မြင်းစီးသွား ပြသည်။ သစ်တောထဲတွင် မုန့်တိုင်းအရိပ်အယောင် တွေ့၍ တဲတစ်တဲ တွင် နားကြရန် အမျိုးသမီးကပင် ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။

နောက် လေးနာရီကြာသောအခါ သူငယ်ချင်း၏ ဟိုတယ်သို့ သူတို့ ခြောက်သွားကြသည်။ "ဘာလဲ ငါ ရှုံးသွားပြီလား" ဟု သူငယ်ချင်းက ဆို မေးသည်။ အမျိုးသမီးက ပရုံးတွန့်ပြလိုက်လေသည်။

နောက်ထပ်နှစ်နာရီကြာသောအခါ ဇာတ်လိုက်၏ အခန်းထဲသို့ အမျိုး သမီး ရောက်နေသည်။ ဇာတ်လိုက်သည် အရာရာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားသော တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

"ရှင် အခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ပါရီကိုလား၊ ဖရန်ဖို့(တ်) ကိုလား" ဟု မျိုးသမီးက မေး၏။

"ခင်ဗျား သွားဆိုတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား မောင်း ခုတ်မချင်း ခင်ဗျားအနားမှာ ကျွန်တော် နေသွားမှာပါ" ဟု သူ့ထောက် သူ့ညီသား စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ သူ ပြန်ပြောလေသည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် ကျေနပ်သော အောင်မြင်မှုဖြင့် တောက်ပနေသည်။ သားကောင်ငှက်ကလေးကို ထိုးသုတ်နေသည့် သိန်း ခြင်္သေ့၏ မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး တော်တော်စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသွား ခဲ့သည့်တုန်းလှုပ်သွားမိပါသည်။ လူ့စိတ်ဆိုသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်း သော။ အကောင်းမှ အဆိုး၊ အဆိုးမှ အကောင်း ခြားနားထားသည့် နံရံမှာ

www.burmeseclassic.com

ထိုးဖောက်လွယ်လျက် ပါးပါးလွှာလွှာကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုနံရံပါးပါး ကလေးကိုလုံခြုံအောင် စောင့်စည်းထိန်းချုပ်ရတာ ဘယ်လောက်များ ခက်ခဲလှိန်ပါသလဲ။ တော်လှန်စတိုင်း၏ အနိမ့်အနိမ့်ကိုသော်လည်းကောင်း တူရ်ဂေ့နက်စ်၏ ဆာနင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အိပ်ချ်-အိပ် ဘိတ် (တ်) ၏ ကိုမိုနိုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်ကိုသော်လည်းကောင်း ကျွန်မ နားလည်စွာ မျှဝေခံစားနိုင်သည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်မသည် သူတို့၏ စိတ်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဤစိတ်မျိုး ရှိခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့သော် ကျွန်မ သူတို့ကို ကရုဏာသက်မိသော်လည်း နည်းနည်းမျှ မနှစ်သက်နိုင်ပါ။

တူရ်ဂေ့နက်စ်၏ ဇာတ်ကောင်များတွင် ကျွန်မ မေမရသော မကြာခဏ လွမ်းဆွတ်ရသော ယောက်ျားဇာတ်ကောင် နှစ်ယောက် ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ On The Eve ဝတ္ထုထဲမှ 'ဘာဆနက်စ်' (Bersenev) ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်မှာ Fathers And Sons ဝတ္ထုထဲမှ 'ဘာဇာရော့စ်' (Bazarov) ဖြစ်သည်။ ဘာဆနက်စ်သည် စိတ်သဘောဖြူစင်ပြီး အနစ်နာခံတတ်သူ၊ သူငယ်ချင်းအပေါ် ကြင်နာသူ၊ သစ္စာရှိသူ၊ ထိုအတူ မိမိအား မချစ်ဘဲ သူငယ်ချင်းကို ချစ်သော ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ကရုဏာကြီးစွာ ကူညီပေးသူ ဖြစ်သည်။ ဘာဇာရော့စ်ကတော့ မည်သည့်အရာကိုမျှ ယုံကြည်သက်ဝင်ခြင်း မရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ နောင်ဖွဲ့မှုနှင့် မိဘ၏ တွယ်ငြိမှုကိုပင် ရှောင်ခွာလိုသူ Nihilist တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

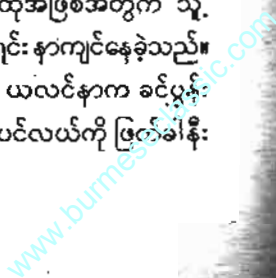
On The Eve ဝတ္ထုကတော့ အချစ်ဝတ္ထုသက်သက်ဖြစ်၏။ အလွန်ခင်မင်တွယ်တာသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသည်။ 'ရူဘင်' က ပန်းပုပညာရှင် အနုပညာသမား၊ အရာရာကို အဆိုးမြင်ဝါဒရှိသူ။ 'ဘာဆနက်စ်' က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား စိတ်နှလုံး နူးညံ့သူ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က 'ယလင်နာ' ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်ကြသည်။ ရူဘင်က မိန်းကလေးကို သဘောကျနှစ်သက်သည်။ မိန်းကလေးက ဘာဆနက်စ်ကို ပို၍နှစ်သက်သဘောကျသည်။ ရူဘင်က ရိပ်မိသည်။

ဘာဆနက်စ်က ထိုအဖြစ်ကို လက်မခံရဲစွာ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ သူတို့ သုံးယောက်၏ သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် စတုတ္ထဇာတ်ကောင်တစ်ဦး ပေါ်လာ၏။ ဘာဆနက်စ်၏ သူငယ်ချင်း 'အင်ဆာရော့စ်' ဖြစ်သည်။ အင်ဆာရော့စ်ကို ဘာဆနက်စ်က အထင်ကြီး လေးစားစွာ ချစ်ခင်သည်။ သူ့အဆောင်သို့ ပြောင်းလာနေရန် ဇွတ်ခေါ်သည်။ သူ့အဆောင်မှာ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်၍ ခမ်းနားသည်။ အင်ဆာရော့စ်ကတော့ ငွေကြေးအခြေအနေအရ အခန်းကျဉ်းကလေးမှာ နေထိုင်ရသည်။ သူငယ်ချင်း သူ့အိမ်သို့ ခေတ္တသာ လာနေသည်။ ထိုသူငယ်ချင်း၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ယလင်နာအား အာလာပ သလ္လာပ ပြောရင်း ထိုသူငယ်ချင်းကို ယလင်နာ စိတ်ဝင်စားစပြုလာသည်။ မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ယလင်နာသည် တဖြည်းဖြည်း သူငယ်ချင်းကို ချစ်သွား၏။

အင်ဆာရော့စ်သည် နှစ်ဦးလုံးအတွက် သူရဲကောင်းဖြစ်၏။ 'ဘူလ်ဂေးရီယန်' လူမျိုး ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သည်။ (ဘူလ်ဂေးရီယာမြို့ တူရက်တွေလက်ထဲ ကျနေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။) အင်ဆာရော့စ်၏ မိဘများသည် သူ့ရှစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် တူရက်အစိုးရလက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆေးဆုံးရသည်။ အင်ဆာရော့စ်ကို အိမ်နီးချင်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားရ၏။ ထိုအကြောင်းများသည် သူ့အား မျိုးချစ် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးခဲ့၏။ သူသည် တိုင်းပြည်အတွက် စာသင်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ရှင်သော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အင်ဆာရော့စ်ကို ချစ်စိတ်ကြောင့် ယလင်နာသည် သတ္တိရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ သူတို့ချင်း ချစ်ခင်စုံမက်သွားကြပြီး အနောင်အယုက် အတားအဆီးများ ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ဘာဆနက်စ်သည် သူ့ချစ်မြတ်နိုးသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူလေးစားသည့် သူငယ်ချင်းအတွက် ခြေစင်စွာ ကူညီစောင့်ရှောက်၏။ ရူဘင်ကတော့ ထိုအဖြစ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဟာသအဖြစ် ရယ်မောနိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း နာကျင်နေခဲ့သည်။

အင်ဆာရော့စ်နှင့် ယလင်နာ လက်ထပ်ပြီး ယလင်နာက ခင်ပွန်းသွားရာ ဘူလ်ဂေးရီယာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ခါနီး

ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့၏ ဟိုတယ်မှာ အင်ဆာရော့စ်သည် သင်္ဘောကို မျှော်ရင်း နဂိုက အဆုတ်ရောဂါကြောင့် သေသွား၏။ ထိုညမှာပင် သင်္ဘောရောက်လာ၏။ ယလင်နာ၏ အပြုအမူမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ယလင်နာသည် အလောင်းကို သယ်သွားပြီး မိခင်ထံ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်၏။

ပေဖေနဲ့မေမေ...

သမီးကို မေမေတို့ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒမီထရီ(အင်ဆာရော့စ်ကို ခေါ်သော အမည်) မနေ့ကပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သမီးအတွက် အရာရာဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ သမီး ဒီကနေ့ပဲ သူ့အလောင်းနဲ့အတူ 'ဇာတာ'ကို ထွက်သွားတော့မယ်။ ကျွန်မမှာ အခု ဒမီထရီရဲ့တိုင်းပြည်က လွှဲပြီး တိုင်းပြည်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့သေသွားတာ ကျွန်မကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မကို သူ့ဆွေချစ်အချိန်ရောက်ပြီ။

ထို့နောက် တူရိဂေနက်ဗိက သေခြင်းတရားကို တံငါသည် တစ်ယောက်နှင့် နိုင်းနိုင်းရှင်းပြသည်။ “သူက ပိုက်ကွန်ထဲမှာ ငါးတစ်ကောင်ကို မိနေပြီ၊ အဲဒီငါးကို ရေထဲမှာ ဆက်ထားသေးတယ်။ ငါးဟာ ပိုက်ကွန်ထဲမှာပေမယ့် ရေထဲမှာဆိုတော့ ကူးခတ်နေတုန်းပေါ့။ တံငါသည်က သူကြိုက်တဲ့အချိန် ကောက်ယူပစ်လိုက်ရုံပဲ”

ယလင်နာနှင့် ပတ်သက်မည် ထင်ရသော သတင်းအချို့ကို ကြားရသည်။ အလောင်းတစ်လောင်းကို ကမ်းခြေတစ်ရွာမှာ မြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့သော နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်၊ သူမသည် ဖွဲ့စည်းလိုက်သော စစ်တပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြောင်း၊ သူမ၏ ဝတ်စုံမှာ ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ အနက်ရောင်သာ ဝတ်ဆင်ကြောင်း၊ ၎င်းသည် ယလင်နာနှင့် ပတ်သက်သော နောက်ဆုံး သတင်း ဖြစ်သည်။ ယလင်နာ သေသလား၊ ရှင်သလား ဘယ်သူမှမသိ။

စာရေးဆရာသည် ဘာဆနက်ဗိကို စဖွဲ့ကတည်းက ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော စရိုက်ဖြင့် စသည်။ ယလင်နာကိုတော့ အလွန်အေးဆေးနူးညံ့သည့် မိန်းကလေးအဖြစ် ဖွဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်း

အား ကောင်းလာပြီး နောက်ဆုံး ယလင်နာသည် ရဲဝံ့သော၊ သစ္စာကြီးသော၊ တော်လှန်လိုသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် အဆုံးသတ်သွား၏။ ဘာဆနက်ဗိကိုတော့ ပုံမှန်စရိုက်အတိုင်း ဖွဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျန်နေသည်က ဘာဆနက်ဗိသာ ဖြစ်သည်။

*

အဖေများနှင့် သားများ ဝတ္ထုကတော့ အချစ်ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ ဖခင်နှင့် သားအကြား မျိုးဆက်ကွာဟမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် သိမ်မွေ့သည့် ဝတ္ထုကို ဖွဲ့ဆိုထားသည်။ မြေရှင်တစ်ဦးဖြစ်သော 'Nicholas Kirsanov' နှင့် သားဖြစ်သူ 'Arcady Kirsanov' တို့ သားအဖအကြောင်း၊ ဆရာဝန်ဖြစ်သူ 'Vassily Ivanich' နှင့် သားဖြစ်သူ ယူဂျင်း ခေါ် ဘာဇာရော့စ်တို့ သားအဖအကြောင်း စသည့် စိတ်သဘောထားမတူညီမှုတို့ကို ခပ်ဖွဖွ ပြောဆိုရင်း သားနှစ်ဦး၏ အချစ်ကိုပါ ထည့်သွင်းပြောပြသွားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ နိကိုလတ်စ်မှာ ပေါလ်ဟူသော အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသည်။ ပေါလ်သည် အချစ်ကံမကောင်းသူ၊ အချစ်အပေါ် မယုံကြည်သူ၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းအပေါ် မယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ပေါလ်သည် သူ့တူနှင့်အတူ အိမ်မှာနေရန် အလည်ရွှောက်လာသော ဘာဇာရော့စ်ကိုတော့ လုံးဝ မနှစ်ခြိုက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဘာဇာရော့စ်သည် ဘာကိုမှ မယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာဝအပေါ် သူမချစ်၊ တာဝန်မယူ၊ မျိုးချစ်စိတ်အပေါ် သူ့အယုံအကြည်မရှိ။ နိုင်ငံရေးကို မယုံ၊ အနုပညာကို မယုံ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မယုံ။ သူက စိတ်ထင်ကို လျှောင်ပြောင်သရော်သည်။ ဓာတုဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ကဗျာဆရာ အယောက် ၃၀ ၏ တန်ဖိုးနှင့် ညီမျှသည်ဟု ယုံကြည်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ အာကာဒီသည် သူငယ်ချင်းကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးရုံသာမက လေးစားစွာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်။ ဘာဇာရော့စ်သည် ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရသည့်အခါ သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှ မယုံကြည်သော ဘာဇာရော့စ်သည် မြို့စားကတော် မုဆိုးမကလေး အန်နာကိုတော့ ချစ်မိသွား၏။ သူ့အချစ်ကိုလည်း သူ မယုံကြည်။ သူက အချစ်ကို စိတ်ခံစားမှုအဖြစ် မမြင်ရယံမောပြီး ဒီဝရပ် လိုအပ်မှုအဖြစ်သာ လက်ခံသူဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းကို ကိုးကွယ်သော အာကာဒီသည် မူလက သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ အန်နာ

www.burmeseclassic.com

ကို သူချစ်သည်ဟု ထင်၏။ (အန်နာကို နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် သူတို့ကြားမှာ အရပ်ဆိုးစွာ ပြဿနာမပေါ်ခဲ့ပါ။) သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ မိမိသည် အန်နာ၏ ညီမ Katya ကို ချစ်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သေချာသွား၏။ ထိုအချိန်ကလည်း ဘာစာရောင်က အန်နာကို ရောမိမိကိုပါ စွန့်ခွာ၍ ပြန်သွားတော့မည်အချိန် ဖြစ်သည်။ အန်နာသည် ဘာစာရောင်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ အရာရာကို နိုင်လိုသော အန်နာသည် ဘာစာရောင်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းမိသော မိမိအချစ်ကို မိမိပြန်ကြောက်ပြီး ဘာစာရောင်အား ငြင်းဖယ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အာကာဒီ၏ ဖခင် နီကိုလတ်စ်မှာ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားတစ်ဦး ရှိသည်။ ၎င်းသည် အလွန်ချစ်ခင်စရာကောင်းသော ဖြူစင်သည့် 'ဖင်နစ်ရှ်ကာ' ဖြစ်၏။ ထိုဖင်နစ်ရှ်ကာကို ဘာစာရောင်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ခွတ်အတင်း နမ်းလိုက်သည်ကို 'ပေါလ်' (အာကာဒီ၏ ဦးလေး) က မြင်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ကြသည်။ ထိုအခန်းသည် ထိုဝတ္ထုတစ်ခုလုံးတွင် ကျွန်မ မေ့မရသော ဇာတ်ကွက်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ပေါလ်က ဘာစာရောင်အခန်းသို့ ခွင့်တောင်း၍ ဝင်သွားပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် 'ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်မှဖြစ်တော့မယ်' ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ ဘာစာရောင် အံ့ဩသွား၏။ ဘာအတွက်လဲဟု မေးသည်။ "ကျွန်တော် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရှင်းပြချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သည်းမခံနိုင်ဘူး" ဟုသာ ပြောသည်။ ဘာစာရောင်က ရိပ်မိ၏။ ထိုအကြောင်းကို သူတို့ စကားထဲ ထည့်မပြောကြ။ ဘာစာရောင်သည် စိန်ခေါ်ပွဲကို လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးလိုပင် လက်ခံ၏။ သေနတ်ရှိရဲ့လားဟု ပေါလ်က မေးတော့ သူက "ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုလုပ် သေနတ် ရှိမလဲ။ ကျွန်တော်က စစ်သားမှမဟုတ်တာ" ဟု ပြောသည်။ ပေါလ်က သူ့သေနတ်ငှားလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့ ချိန်းပွဲပြုလုပ်သည်။ ဘာစာရောင်သည် အလွန်သွေးအေး၏။ ပထမတွင် မိဘထံ စာရေးအကြောင်းကြားဖို့ ငြင်းစားသေးသည်။ ပြီးမှ သူ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် မိဘကြားမှာပါ ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မရေးဖြစ်တော့ပေ။ ထိုပွဲတွင် ဘာစာရောင်က ကျည်မထိ၊ ပေါလ်ကို ခြေထောက်မှာ ထိသွားသည်။

"ကဲ... အခု ကျွန်တော်က သေနတ်ယှဉ်ပစ်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ" ဘာစာရောင်က ပေါလ်၏ ဒဏ်ရာကို ကုသပေးသည်။

သို့သော် ဘာစာရောင်သည် ထိုအိမ်မှ ထိုမြို့မှ အပြီးအပိုင် ပြန်သွားလေသည်။ ဘာကိုမှ မသိသော နစ်ကိုလတ်စ်ကို ပေါလ်က 'ဖင်နစ်ရှ်ကာ' ကို လက်ထပ်ပါဟု တိုက်တွန်းသည်။

ဘာစာရောင် ပြန်ရောက်လာသည်ကို အလွန်ဝမ်းသာသော မိဘ နှစ်ဦး၏ ပျော်ရွှင်မှုမှာ တာရှည်မခံပါ။ ဘာစာရောင်သည် တိုက်ဖျက်ရောဂါသည်ဖြင့် သေဆုံးသူတစ်ဦးအလောင်းအား ခွဲစိတ်ရာမှ လက်ကို ဓားထိသွားသည်။ ရွာနှင့် အလှမ်းဝေးသော နေရာဖြစ်ပြီး တာဝန်ရှိ ဆရာဝန်မှာ ပိုးသတ်ဆေး မပါသည့် အဖြစ်သည် အကူဆရာဝန် ဘာစာရောင်အား အသက် ဆုံးရှုံးစေသည်အထိ တာဝန်မဲ့ရာ ကျသွားသည်။ ဒဏ်ရာရပြီး ၁၀ နာရီကြာမှ ဘာစာရောင် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ဖခင်ထံမှ ပိုးသတ်ဆေးတောင်း၍ ဆေးထည့်သည်။ ထိတ်လန့်နေသော ဖခင်ကို သူကပင် နှစ်သိမ့်ကာ သွေးအေးစေ၏။

ထိုဝတ္ထု၏ ကျွန်မ မေ့မရသော ဇာတ်ကွက်အခြားတစ်ခုမှာ ဘာစာရောင် ရောဂါဖြစ်ပွားချိန်မှ သေချိန်အထိ မြင်ကွင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာစာရောင်သည် Nihilist ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သလို သူ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း သွေးအေးစွာ ပြုမူဆောင်ရွက်သွားသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ စိတ်ခံစားမှုကိုတော့ သူ အနည်းငယ် ယုံကြည်သက်ဝင်သွားပြီဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သူသည် အသက်ငင်ခါနီး ဦးနှောက်နည်းနည်းကောင်းသေးသည့်အချိန်တွင် ဖခင်အား အန်နာကို သွားအကြောင်းကြားပေးရန် (ဘာစာရောင်က သေဆုံးခါနီး နှုတ်ဆက်စကားပြောသွားကြောင်းမျှသာ) တောင်းဆို၏။ အန်နာသည် အလွန်တော်သော ဂျာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သူနှင့်အတူ ခေါ်လာပြီး ဘာစာရောင်ထံ ရောက်လာသည်။ သို့သော် အခြေအနေသည် မည်သူမျှ မကယ်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်သည်။

ဘာစာရောင်သည် တည်ငြိမ်စွာ သေဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မသည် အာကာဒီ အသက်အရွယ်ရလာလျှင် ဖခင်နီကိုလတ်စ်

www.burmeseclassic.com

၏ စိတ်စရိုက်မျိုး အလိုလိုရောက်သွားမည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။ နိုကို
လတ်စ် ငယ်စဉ်ကလည်း အာကာဒီလို စိတ်မျိုး ရှိခဲ့မှာပဲ မဟုတ်လား။ သို့
သော် ဘာစာရောင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာလျှင် ဖခင်ဗာဆီလီလို စရိုက်
မျိုး ဖြစ်လာမလား ကျွန်မတို့ မသိနိုင်တော့ပါ။ ဘာစာရောင်သည် မည်သူ
မျှ သူ့ ပြောင်းလဲမှုကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

“မျိုးဆက်နှစ်ခုကြားက မတူညီမှုဆိုသည်မှာ အရွယ်တူညီလာသည့်
အခါ အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။” အာကာဒီ၏ ကိုယ်စား ကျွန်မ
ဤကဲ့သို့ပင် ကောက်ချက်ချပေးလိုက်မိပါသည်။

[ကလျာ ၁၉၉၅ အောက်တိုဘာလ]

ကျွန်မ မေမရသော ရုရှားဝတ္ထုများ (၅)

ကျွန်မသည် ဝတ္ထုဖတ်လျှင် ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် မကြာခဏ မျက်ရည်ဝဲ
တတ် မျက်ရည်ကျတတ်၏။ ပျော့ညိုသူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ရမည်
ထင်သည်။ ခွဲခန်းထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်၏ ဒဏ်ရာကို ချုပ်ပေးနေစဉ်
မူးဝေသွားခဲ့စဉ်ကတော့ ဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်မကို သက်သက် ညှာ
ညှာ မှတ်ချက်ချပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မသည် နှလုံးသား နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
သူ တစ်ယောက်၊ သူတစ်ပါး၏ ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားပေးသူတစ်ယောက်
တဲ့။

ပန်းသာမစာအုပ်တို့၊ ရတနာပုံတို့ ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မ မျက်ရည်ကျ
ခဲ့၏။ ရင်နှင့်အောင်မွှေးကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့၏။ ယုဝတီကြည်ဝေ
၏ တစ်ပွင့်ရွှေကြာကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့၏။ နိုင်ဝင်းဆွေ၏ ဘဝစာ
မျက်နှာများကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့၏။ ဟာမန်းဟက်စ်၏ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ နှင့်
‘နာဆစ်ဆစ်နှင့် ဂိုးလ်မန်း’ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ပြန်၏။

သို့သော် ဒေါ်စံတို့ ယက်စ်စကီး၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျ
ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ ကျွန်မ မထင်ခဲ့မိပေ။ ဒေါ်စံတို့ ယက်စ်
စကီး၏ ဝတ္ထုတော်တော်များများကို ရူးသွပ်စွာ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

Brothers Karamazov, Eternal Husband, The Great Gambler,
My Uncle's Dream, The Devils တို့ကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ နားလည်သည်

www.burmeseclassic.com

လည်း ရှိ မလည်သည်လည်း ရှိခဲ့၏။ သူ့ ဇာတ်ကောင်များကို အံ့ဩ ထိတ်လန့်စွာ တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်ချင်စွာ တစ်ခါတစ်ရံ သနားကြင်နာစွာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ တို့နေရာသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မဝင်ဖူးခဲ့ဘူးဟု ထင်သည်။ သို့သော် သူ့ ဝတ္ထုထဲမှ နှစ်ပုဒ်ကိုတော့ ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်၏။ အလွန်လည်း ခံစားရ၏။ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျမိသောအခါ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပဲ အံ့ဩရမှာလား၊ ဒေါ်စိတ်ယက်စကီးကိုပဲ အံ့ဩရမလား မသိတော့ပါ။

ပထမတစ်ပုဒ်မှာ မှတ်မှတ်ရရ White Nights ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အချစ်ဝတ္ထုရေးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ နိုင်ငံခြား အချစ်ဝတ္ထုများ၊ မြန်မာ အချစ်ဝတ္ထုများကို အကဲခတ်အကြည့်ဖြင့် ခဏခဏဖတ်ခဲ့ပါသည်။ White Nights ကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မသည် ကျွန်မရေးခဲ့သည့် အချစ်ဝတ္ထုတွေအပေါ် ရှက်ရွံ့စွာ အားငယ်စိတ် ဝင်သွားမိ၏။ White Nights လို နက်ရှိုင်းသည့်၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပေါ်လွင်ခြားနားသည့် အချစ်ဝတ္ထုမျိုး ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ အတုယူဖန်တီးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ သိပ်ကို သေချာပါသည်။

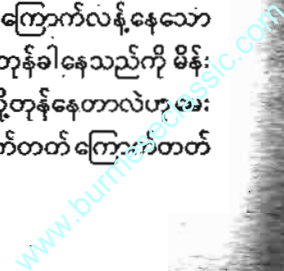
ဝတ္ထုမှာ အဓိကဇာတ်ကောင် နှစ်ယောက်ပဲ ပါ၏။ ဇာတ်လိုက်၏ နာမည်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိ။ သို့မဟုတ် နာမည်ကို စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဟူသည့် 1st person ဖြင့် ဇာတ်ကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ အမျိုးသမီး၏ နာမည်မှာ 'နာစ်တင်ကာ' ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်' သည် စိန့်ပီတာစ်ဘတ်မြို့မှာ နေထိုင်သည့် လခစား အထီးကျန် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မရှိ။ သူ့ကို ကြင်နာမည့် မိန်းကလေးလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူ့ဆီ အိမ်လာလည်မည့် သူငယ်ချင်းလည်း မရှိ။ သူ့မှာ အိပ်မက်တွေသာ ရှိသည်။ နာကျင်မှုတွေသာ ရှိသည်။ သူ့ အိပ်မက်တွေကို သူ ပြန်ပြောပြစဉ် ကျွန်မသူ့ အပေါ်တော်တော်ကြင်နာသွားပါသည်။ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ သူ့ရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော စာဖတ်ခန်းတစ်ခု ရှိချင်သည်။ သူ့လေးစားအားကျသူများ၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်သည်။ သူ့ပြော

သမျှစကားကို ပါးစပ်ကလေး ဝိုင်းဟကာ နားထောင်ခံစားပေးမည် သူငယ်ချင်း မကလေးတစ်ယောက် လိုချင်သည်။ သူသည် အများတကာ နေရာသီ ခရီးထွက်ကြချိန်မှာ မြို့၌ ကျန်ခဲ့ရသည်။ နေရာသီခံအိမ် ဆိုသည်မှာ သူ့အိပ်မက်ထဲမှာသာ ရှိ၏။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးသည် ငါးရက်အတွင်း အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ်ကြောင်း ပြောပြနေသည့် ညလေးညသည် သူ့အတွက် အိပ်မပျော်သည့်ညများ ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် (ထိုညသည် ပထမည ဖြစ်၏) မြို့ပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ သမ်းလျှောက်ရာမှ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ မြို့သို့ ပြန်ရောက်တော့ ည ဆယ်နာရီ ရှိပြီ။ တူးမြောင်းဆောင်ပေါ်မှာ သူ လမ်းလျှောက်လာစဉ် မမျှော်လင့်စွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံ၏။ ဤနေရာ ဤအချိန်သည် ဘယ်သူ့အပြင်မှာ မရှိသော အချိန် (လူ တော်တော်များများလည်း မြို့မှာ မရှိ) ဖြစ်သည်။ သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။ မိန်းကလေးအနီးသို့ ရောက်တော့ သူသည် ရှိုက်သံကို ကြားရသည်။ မိန်းကလေးသည် ရေထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လျက် စိတ်လွတ်စွာ ငိုရှိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ ပြန်လှည့်ပြီး နီးကပ်လာသည့် သူ့ခြေသံကိုပင် မကြားပေ။ သူ မိန်းကလေးအနားမှာ ရပ်ပြီး ဘယ်လို အသံပြု နှုတ်ဆက်ကူညီရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ်ပင် မိန်းကလေးက ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ ချက်ချင်း လိုက်သွား၏။ သို့သော် သူ့ခြေသံကြားတော့ မိန်းကလေးက အမ်းဖြတ်ကူးသွားသည်။ သူသည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးပြီး မလိုက်နိုင်ပေ။ ထိုနောက် မိန်းကလေးအနီးတွင် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး မိန်းကလေးနှင့် ကပ်လိုက်သွားတာ သူ မြင်ရသည်။ ထိုလူက မိန်းကလေးကို သိသွားသည့်အခါ မိန်းကလေးက အော်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ သူ တစ်ဖက်သို့ သွားကာ ကူညီလိုက်သဖြင့် မိန်းကလေး လွတ်မြောက်သွားသည်။ သူက မိန်းကလေးကို အားပေး၏။ မိန်းကလေး၏ ကြောက်လန့်နေသော ထက်ကို သူက ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်စဉ် သူ့လက်တွေ တုန်ခါနေသည်ကို မိန်းကလေး သတိထားမိသွား၏။ ရှင်လက်တွေ ဘာလို့ တုန်နေတော့လဲဟု မေးလေသည်။ "ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေကို ရှက်တတ်ကြောင်း တတ်

ပါတယ်။ စောစောတုန်းကတော့ ခင်ဗျား ကြောက်သလို ကျွန်တော်ကြောက် ခဲ့တယ်။ အခုကြောက်တာ တစ်မျိုးပဲ။ ဒါ အိပ်မက်တစ်ခုနဲ့ တူနေတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာတောင် ကျွန်တော် တစ်နေ့နေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောရလိမ့်မယ်လို့ မမက်ဖူးဘူး” ဟု သူ ပြောခဲ့သည်။ “အို... တကယ်ဟုတ်လား” သူမကုန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အခု ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား လို လှပသေးသွယ်တဲ့ လက်ကလေးနဲ့ ကျွန်တော့်လက်တွေကို တစ်ခါမှ အဆုပ်ကိုင် မခံရဖူးလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ထိုအချိန်မှစ၍ မိန်းကလေးနှင့် သူ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုများ စခဲ့သည်။ မိန်းကလေး၏ ငိုကြွေးမှုသည် သူ့ရင်ကို နာကျင်စေ၏။ သူသည် မခံနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးစကား ပြောခွင့် ရသည့် မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး ငိုကြွေးရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိချင်သည်။ သို့သော် သူ မမေးရဲ။ မိန်းကလေး ဤ နေရာတွင် ငိုကြွေးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတုန်းက ဤနေရာတွင် မိန်း ကလေး ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးလိမ့်မည်ဟုသာ မိန်းကလေးအား မှတ်ချက်ပေး၏။ မိန်းကလေးက ဝန်ခံသည်။ နောက်ပြီး မိမိသည် ဤနေရာသို့ မနက်ဖြန် ည ဆယ်နာရီတွင် လာမိမည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ သို့သော် ဒါဟာ မိမိအနေ ဖြင့် သူ့အား ချိန်းဆိုခြင်းဟု မထင်စေလိုကြောင်း၊ မိမိမှာ အခြားအကြောင်း ပြချက်တစ်ခု ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ မိမိ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားလိုသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အခြေအနေတစ်ခုပေါ့။ တကယ်လို့ ရှင်က” ဟု စကား စသည့်အခါ သူက ကမန်းကတန်းပင် သူလိုက်လျောမည့်အကြောင်း သဘောတူသည်။

“တကယ်လို့ ဘာလဲဘာအခြေအနေလဲ။ ကျွန်တော်လိုက်နာမှာပါ” သူကလည်း မိန်းကလေးကို ထပ်တွေ့ ချင်နေသည်။

“တကယ်လို့ ရှင် ကျွန်မအပေါ် မချစ်ပါဘူးဆိုရင်ပေါ့။ ရှင် မချစ်သင့် ပါဘူးနော်။ ကျွန်မက ရှင်ကို မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးထားတာ။ ကျွန်မ အဲဒါကို တောင်းပန်မလို့ပါ”

“အို... ကျွန်တော် ကျိန်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော် မချစ်စေရပါဘူး” ထို့နောက် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် မနက်ဖြန်ည ဆယ်နာရီတွင် လာရန် သဘောတူလိုက်ကြပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ည ဆယ်နာရီတွင် နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံသည်။ တစ် ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောကြသည်။ ‘ကျွန်တော်’သည် ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ပြောသည့်အခါ မိမိ၏ဘဝကို သိမ်ငယ်စိတ်၊ နာကျင် စိတ်၊ ရက်ရွံ့စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတွက် ‘ကျွန်တော်’ ဟူသည့် 1st person ပြောသူနာမ်စားကို မသုံးခဲ့။ မိမိသည် အခြားတစ်ယောက်ယောက် ၏ ပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောပြလေဟန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စား၍ ‘သူ’ ဟူသည့် တတိယနာမ်စားဖြင့် ပြောခဲ့ရ၏။ သူ့ အိပ်မက်များအကြောင်း၊ ပတ်ဝန်း ကျင်၏ သရော်လှောင်ပြောင်မှုများ၊ အံ့ဩမှုများအကြောင်း၊ သူ့အခန်းနံရံ လေးဖက်ထဲမှ သူ့ဘဝ၏ မွန်းကျပ်မှုများအကြောင်း၊ ဘယ်တော့မှ ရမလာ သည့် မျှော်လင့်ချက်များအကြောင်း၊ ထပ်တလဲလဲ ငြီးငွေ့မှုများအကြောင်း၊ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် စိတ်ဓာတ်ကျမှုများအကြောင်း။ သူသည် သူ၏ နှစ် ကာလများ မည်ကဲ့သို့ ကုန်ဆုံးသွားသလဲ မသိပေ။ သူ့အိပ်မက်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးပြီးနောက် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်နေရခြင်းသည် သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းဖို့မလိုပေ။ သူသည် နောင်တရစရာ တမ်းတစရာပင် ဘာမှ မရှိခဲ့။ သူ့မှာ ရှိခဲ့သည်ကလည်း ဆုံးရှုံးစရာမရှိသည့် အိပ်မက်များသာတည်း။

မိန်းကလေးသည် သူ့အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း မျက်ရည်ကျခဲ့ ရ၏။ သနားကြင်နာစွာ လက်ကို ထွေးဆုပ်နှစ်သိမ့်ခဲ့ပြီး မိမိအကြောင်းကို မိမိ ပြန်ပြောပြသည်။

သူမသည် ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းက မိဘများ သေဆုံးသွားပြီး နောက် အဘွားနှင့် နေရသည်။ အဘွားသည် မျက်မမြင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဇီဝကြောင်သည်၊ ချုပ်ချယ်သည်။ ယခင် ကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့သည်။ သူမ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် တစ်ခုခု အသေးအဖွဲ့ ပြစ်မှုကလေးကြောင့် စာ သင်ကြားမှု ရပ်တန့်ခဲ့ရ၏။ (အဘွားက ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက် ငှား၌ သင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။) အဘွားက မိမိသည် မျက်စိမမြင်တော့သာ

ကြောင့် မြေးကို စောင့်ကြပ်မကြည့်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိအနားမှာ သူမ အမြဲရှိနေတာ သေချာအောင်လုပ်ဖို့လိုကြောင်း ပြော၏။ ထို့နောက် အဘွား၏ ဂါဝန်နှင့် မိမိ၏ ဂါဝန်ကို တွယ်ချိတ်တစ်ချောင်းဖြင့် အမြဲ တွဲချည်ထားခံရတော့သည်။ သူမ၏ အခြေအနေ မတိုးတက်လာပါက ကျန်သည့် နှစ်များမှာသည် အတိုင်း ဆက်နေထိုင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ 'နတ်စံတင်ကာ'သည် အဘွားအား စာဖတ်ပြရင်း၊ သိုးမွေးချည်ထိုးရင်း၊ ဂါဝန်နှစ်ခု တွဲချည်ခံရရင်း ငြီးငွေ့စရာ နေ့ရက်များစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် မိမိတို့အိမ်မှာ အိမ်ငှားအသစ်ရောက်လာသည်။ အိမ်ငှားသည် အသက် ခပ်ငယ်ငယ်၊ ရုပ်ရည်ရှုချင်စဖွယ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အဘွားက မိမိအား အိမ်ငှား၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မေးတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့မိသောကြောင့် အဘွားက စိတ်မချပေ။ အိမ်ငှားကို မကြည့်ရ၊ စကားမပြောရဟု တားမြစ်ထားသည်။

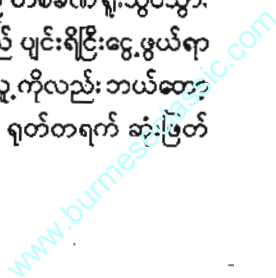
တစ်ရက်မှာတော့ အိမ်ငှားလူငယ်က အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခု တောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ အဘွားက အပေါ်ထပ်မှ သွားယူပေးရန် ပြော၏။ နတ်စံတင်ကာသည် မိမိဂါဝန်တွယ်ချိတ် ချိတ်ထားမိကြောင်းကို မေ့လျော့သွားပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သောအခါ ဝရုန်းသုန်းကား လဲပြိုသွားလေသည်။ ထိုအခါ သူမ အလွန်ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွား၏။ လူငယ်ကလည်း တစ်ခဏ ကြောင်အသွားသည်။ သူမသည် မိမိ၏ အဖြစ်ကို လူငယ်သိသွားသောကြောင့် ဝမ်းနည်းရှက်ကြောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လူငယ်သည် အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူမသည် ခြေသံကြားတိုင်း အခန်းထဲ သူဝင်လာမည်ဟု တွေးတောရှက်ရွံ့လျက် တွယ်ချိတ်ကို တိတ်တဆိတ် ဖြည့်ထားဖို့ ကြံရွယ်သည်။ သို့သော် လူငယ်သည် မိမိတို့အခန်းထဲ ဝင်မလာတော့ပေ။ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည်။

တစ်ပတ်ကြာတော့မှ လှေကား အဆင်းအတက်တွင် (ဟု ထင်သည်) သူတို့နှစ်ယောက် ခဏ ဆုံမိ၏။ လူငယ်က မိမိမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ရှိကြောင်း၊ အဘွားကို ဖတ်ပြရင်း သူမဖတ်စေလိုကြောင်း ပြောသည်။ အဘွား သိသောအခါ ဘာဝတ္ထုတွေလဲဟု စစ်ဆေး၏။ တချို့ဝတ္ထုတွေဟာ မိန်း

တလေးတွေ ဖတ်ဖို့ မကောင်းကြောင်း ပြော၏။ ဆာဝေါလ်တာစကော၏ ဝတ္ထုဟု ပြောတော့မှ သဘောတူသည်။ စာအုပ်ကို ယူလာသောအခါ စာအုပ်ကြားမှာ ရည်းစားစာ ပါ မပါ အဘွားက ရှာခိုင်း၏။ အဖုံးကြားထဲမှာပါ ရှာစေ၏။ ဘာစာမှ မပါပါဘူးဟု ပြောတော့မှ စိတ်ချလက်ချ စာဖတ်ခိုင်းလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် စာအုပ်များ များပြားလာသောအခါ သူမသည် စာမဖတ်ရလျှင် မနေနိုင်အောင် စွဲလမ်းသွားတော့သည်။

တစ်ရက်မှာ လူငယ်က အသစ်အဆန်း မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု သူမအတွက် ယူလာ၏။ ပြဇာတ်သွားကြည့်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားတို့ ခွင့်မတောင်းဘဲလည်း မသွားရ။ အဘွားကလည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်၍ သူမ စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ လူငယ်က အဘွားထံ တိုက်ရိုက်ဝင်တွေ့ပြီး မိမိသည် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ပြဇာတ်ကြည့်ရန် လက်မှတ်ယူထားကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းများ မလာနိုင်သောကြောင့် လက်မှတ်တွေ ပိုနေကြောင်း၊ အဘွားလိုက်ပါ ခံစားနားထောင်လိုပါက မိမိခေါ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ပြဇာတ်မှာ အဘွားတို့ခေတ်က နာမည်ကြီးပြဇာတ်ကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွား စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ အဘွားကို ဘေးမှာထားပြီး မိန်းကလေးသည် မကြာခဏ ပြဇာတ်ကြည့်ခွင့်ရသွားသည်။ သူမအတွက် လောကကြီးသည် မျှော်လင့်ချက်အပြည့် ဖြစ်လာသည်။ ဟိုတုန်းကလို စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်များဖြင့် ကုန်ဆုံးရသည့် မိန်းကလေး မဟုတ်တော့ပေ။ သူမရှေ့မှာ အစစ်အမှန်လောကကြီး ရှိနေပြီ။ သို့သော် သူမသည် ပြဇာတ်ရာသီ ကုန်ဆုံးသွားသောအခါလည်း သူမနှင့် ခပ်တန်းတန်းပင် ဖြစ်နေပြန်၏။

ထို့နောက် ကာလတစ်နှစ်ကြာသွားသည့်အခါ အိမ်ငှားပြန်ရဖို့ ရက်ဆုတ်လာသည်။ သူက အဘွားအိုအား ဤမြို့မှာရှိသော မိမိတာဝန်ကိစ္စများ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မည့်အကြောင်း လာပြောသည်ကို မိန်းကလေး ကြားသွားသည်။ မိန်းကလေးသည် တစ်ခဏ ရူးသွပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူပြန်တော့မည်။ မိမိသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ အဝဖြင့် တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားရတော့မည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်။ မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်

လိုက်ပြီးနောက် မိမိမှာ ရှိသမျှ အဝတ်အစားကလေးများကို ထုပ်ပိုး၍ အဝတ်ထုပ်ကလေးကို ရင်မှာပိုက်ကာ အိမ်ငှား၏ အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် လျှောက်သွားလေသည်။ သူမကို မြင်လိုက်သောအခါ သူသည် တအံ့သရပ်တွေ့လိုက်ရသလို တုန်လှုပ်သွား၏။ မိန်းကလေးကို ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်။ မိန်းကလေးကလည်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ဝိုက်လှည့်လေသည်။ သူသည် အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်သွား၏။ မိန်းကလေးအား ရော့စတင်၏။ မိမိသည် နွမ်းပါးသူတစ်ဦးဖြစ်၍ မိန်းကလေးအား လက်ထပ်မယူနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မိန်းကလေးက မိမိသည် အဘွားနှင့် မကျန်ခဲ့ချင်ပါ။ သူ့သွားလေရာသို့ အေးအတူပူအမျှ ခံစားလိုက်ပါချင်သည်။ သူမသည် ဖြစ်စေ၊ မခေါ်သည်ဖြစ်စေ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ဇွတ်ပြော၏။ လူငယ်က မျက်ရည်ကျလျက် မိမိသည် ဤမျှဖြူစင်သော မိန်းကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်ပါကြောင်း၊ မိမိအား ငွေရှာဖွေစုဆောင်းဖို့ အချိန်ပေးစေလိုကြောင်း တစ်နှစ်ကြာလျှင် မိမိပြန်လာပြီး သူမအား လက်ထပ်ယူမည်အကြောင်း ကတိပေးသွားသည်။

“ကိုယ်မင်းက လွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးကိုယ် ပြန်လာမယ်၊ စောင့်ပါ”

ထိုစကားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာကြရသည်။ သူမ စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ခဲ့သည်။ ယခု တစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ။ နောက်ပြီး သူ့လွန်ခဲ့သည့် သူ့ရက်က မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော်...

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်းပါ။” ကျွန်တော်က ဇာတ်ကြောင်း အဆုံးသတ်ကို သိလိုလှသဖြင့် စိတ်မရှည်စွာ မေး၏။

“ပြီးတော့ အခုအချိန်အထိ သူ့ကို ကျွန်မ မမြင်ရသေးဘူးလေ၊ သူ့ဆီကလဲ ဘာစကားမှ မကြားရသေးဘူး”

ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ စတင်ငိုကြွေးသည်။ လူငယ်သည် ညဆယ်နာရီမှာ ဤနေရာသို့ ရောက်လာရမည်။ ဘာကြောင့် ရောက်မလာသလဲ။ သူပြန်လာတာ သေချာလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ ယခုဒီကိုမလာသလဲ။

ကျွန်တော်က ဖျောင်းဖျော့သောရ၏။ စာတစ်စောင် ရေးပေးဖို့ အကြံပေးသည်။ မည်ကဲ့သို့ရေးရမည်ဆိုတာကိုပါ ဇာတ်လိုက်က ရေရွတ်ပြသည်။ “မိမိတွေ့သော၊ အားကိုးတွယ်တာသော စကားလုံးများကိုသာ ထည့်ရေးရမည်။ ဘာမှ ရှက်ကြောက်စရာ မလို။ သည်ဇာတ်လမ်းတွင် ခြေလှမ်းစခဲ့သူက မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ယခုလို စာရေးသည်မှာ မှန်ကန် သင့်တော်ကြောင်း တိုက်တွန်း၏။

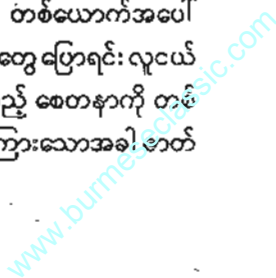
“ကျွန်မစာကိုဖတ်ပြီး ရှင်ပြုံးလဲ ပြုံးမှာမဟုတ်၊ စိတ်တိုမှာလဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ရှင်က ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင်ကို ချစ်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး အခုချိန်အထိ ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နာကျင်အောင်လုပ်ဖို့ ရှင် စိတ်ကူးထဲကောင်း ထည့်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ရေရွတ်သင်ပြပေးသော မိန်းကလေးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပျော်ရွှင်စွာ ထောက်ခံ၏။ “ဟုတ်သေ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးထားတာ ဒီအတိုင်းပဲ”

ထိုစာကို သူက သွားပို့ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးနှင့် လူငယ်တို့၏ အသိမိတ်ဆွေများမှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးရန်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းပြန်ကြားစာကို ကျွန်တော်က ညဆယ်နာရီတွင် ဤနေရာသို့ သယ်ဆောင်လာရမည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကဲ စာရေးလေ၊ ခင်ဗျား စာကို အရင်ရေးမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ မိန်းကလေးက ရှက်ရွံ့စွာ ရေးပြီးသား စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြ၏။ ကြာမြင့်စွာကတည်းက ရေးထားပြီးခဲ့မှန်း သိသာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သီချင်းပြိုင်တူ ညည်းကြ၏။ မိန်းကလေးသည် ရယ်မောမင်း မျက်ရည်ကျလေသည်။ ထို့နောက် မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုဖို့ လမ်းခွဲလိုက်၏။

တတိယညမှာ သူတို့ ပြန်ဆုံတွေ့ကြသည်။ လူငယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် စောင့်ကြသည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ချစ်ခင်စွာ လက်ဖျားချင်းဆုပ်၍ စကားတွေ ပြောရင်း လူငယ်တို့ စောင့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်အပေါ် ထားသည့် စေတနာကို တစ်ယောက်က ခံစားကျေနပ်နေကြသည်။ ခြေသံများ ကြားသောအခါ ဇာတ်

လိုက်က တုန်လှုပ်သွားပြီး သူ့လက်ကို ဆွဲဖြည့်ယူလိုက်၏။ သူမကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခွာဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လူငယ်မဟုတ်ပေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တာလဲ။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို အတူတူ တွေ့ကြမယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ချစ်ခင်ကြတယ်ဆိုတာ သူ့မြင်စေချင်တယ်လေ”

ထိုစကားများကို ကြားရတော့ ဇာတ်လိုက်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ “နတ်စံတင်ကာ... မင်း ဘာမှမသိဘူးနော်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ” ထို့နောက် သူ့ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောမိတော့သည်။ မျက်ရည် ဝဲလျက်က ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ညက ဘာဖြစ်သလဲ သိလား၊ ချိန်းတဲ့အချိန်ထက် တစ်နာရီစောပြီး ကျွန်တော်နိုးလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့သလို ခံစားနေရတာ ဘာရယ်လို့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ အဲဒီတစ်ခဏ ကျွန်တော်အတွက် အချိန်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတစ်ခဏကစပြီး ကျွန်တော့်ဘဝရပ်တန့်သွားပြီ။ အဲဒီတစ်ခဏဟာ ထာဝရကြာရှည်သွားတော့မလိမ့်။ နီးလာတဲ့အခါ ကျွန်တော် တေးသွားတစ်ခုကို ပြန်သတိရလိုက်သလိုပဲ။ နှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းက ကျွန်တော်သိခဲ့တဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ တေးသွား၊ တစ်နေရာရာမှာ ဖျတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်မေ့သွားတဲ့ တေးသွားတစ်ခုပေါ့”

ထိုစကားများကို မိန်းကလေးက နားမလည်ဟန်ရှိသည်။ အဲဒါ ဘာကို ပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မ နားမလည်ဘူးဟု ပြန်မေး၏။ အိုး... နတ်စံတင်ကာရယ်၊ ဒီလိုထူးခြားတဲ့ အသိအာရုံကို ခင်ဗျားနားလည်ခံစားစေချင်လိုက်တာဟု ညည်းသောအခါ နတ်စံတင်ကာ သဘောပေါက်သလို ရှိ၏။ သို့သော် ရှေ့ဆက် မကြားရပေ။ သည်လိုနှင့် ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးသွားသည်။ မိန်းကလေး၏ လူငယ် မရောက်လာ။ မိန်းကလေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မိန်းကလေး ငိုသည်။ ကျွန်တော်က ‘မလာရောက်ခြင်း’၏ ခြင်္စင်နိုင်ခြေများကို ထောက်ပြအားပေး၏။ ထို့နောက်...

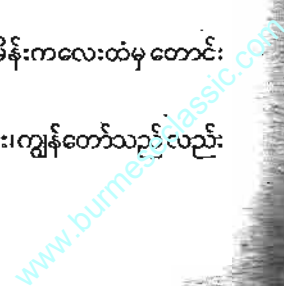
“မနက်ဖြန်မှာ သူ့လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

စတုတ္ထညမှာတော့ မိန်းကလေးသည် ပို၍စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူမအတွက် သတင်းစကားသော်လည်းကောင်း၊ စာသော်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်ထံ ပါမလာခဲ့ကြောင်း သိရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖျော့ကာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပျက်စီး ပြိုကွဲသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က နောက်တစ်စောင် ထပ်ရေးရန် ပြောတော့ သူမ ငြင်းသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့အိမ်သို့ သွားခေါ်မည်ပြောတော့ သူမ ငြင်းသည်။ “တော်ပြီ... တော်ပြီ။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။ ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ မြစ်ထဲခုန်ချဆင်းသေမယ်လို့ ရှင် ထင်လားဟင်”

စကားပြောရင်း၊ စောင့်ရင်း ကျွန်တော် မိန်းကလေးအား ချစ်နေမိပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အပြစ်ပေးရင်လည်း ခံရမှာဖြစ်ကြောင်း မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အားငယ်စွာ တိုင်တည်သော စကားများကို ‘နတ်စံတင်ကာ’ နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းပေ။ မိမိသည် ဤလူတို့ ချစ်သင့်ကြောင်း၊ ဟိုလူကို မေ့သင့်ကြောင်း သူမ သိသည်။ ဟိုလူသည် သူသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တမ်းတသည်။ ထို့နောက် မိမိအား အချိန်ပေးရန် တောင်းပန်၏။ သူ့ကိုမေ့ဖို့ အချိန်လိုအပ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သူမနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စတစ်စ ပျော်ရွှင်စွာ မျှော်လင့်လာခဲ့သည်။ ‘အနာဂတ်ကာလ’ အကြောင်းကို အိပ်မက်လို မဟုတ်ဘဲ သူတကယ်တွေ့နိုင်ပေပြီ။ သူ၏ မဖြစ်စေလောက် ဝင်ငွေကလေးဖြင့် အနာဂတ် တည်ဆောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့ကြိုးစားရတော့မည်။ မိမိတို့နှစ်ယောက် ငြိဇာတ်များ သွားကြည့်ရတော့မည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲဖို့ အချိန်တော်လာ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းကလေး၏ လူငယ် ရောက်လာသည်။ မိန်းကလေးသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ငိုကြွေးလျက် လူငယ်ထံ ပြေးသွား၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးထံမှ တောင်းခံစာကို ရခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် မိန်းကလေးသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည်လည်း

ကောင်း၊ လူငယ်သည်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်တင်ဖွယ်ရာ မရှိ။
လူငယ်သည် အနည်းငယ်တွေဝေသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ တွေဝေသည်
မှာ နည်းလမ်းကျပေသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၅ နိုဝင်ဘာလ]

ကျွန်မ သတိရနေသော တရုတ်စာရေးဆရာများ (၁)

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ တရုတ်ဝတ္ထုများကို ကျွန်မဖတ်ပြီးလျှင်
အများစုသွားတတ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ကြောင်းက တရုတ်
ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ သိပ်အသံမထွက်တတ်သောကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ
စွဲငြိမ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်မ သိ
သည့် ဟိုတုန်းက တရုတ်ဝတ္ထုများသည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို အခြေခံထား
သောကြောင့် ထို့ပြင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က အရင်းရှင်ဝါဒကိုသာ တိတိတခိုး
ထားကံခဲနေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲငြိစွာ
ဖတ်မိနေသော တရုတ်ဝတ္ထုများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ 'တချို့ဝတ္ထုများမှာ
ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို အခြေခံသော်လည်း ကျွန်မ နှစ်သက်သည့် 'ရိုင်းပင်းကူညီ
နှင့် မျှဝေခံစားမှုကိုသာ ကိုယ်စားပြုသော' နူးညံ့လှပသည့် ကွန်မြူး(န်) အဖွဲ့
၏ အားကျစွာ မြင်တွေ့နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တချို့ဝတ္ထုများမှာ
အခြေခံရေးကို တောင်တမျှော်လင့်ခြင်း၏ သင်္ကေတဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထု
များထဲမှ သုံးပုဒ်အကြောင်း ကျွန်မတစ်ဆင့် ပြောပြလိုပါသည်။

တစ်ပုဒ်မှာ ဂုမ်မင်: (Gu Wanming) ၏ Taiwan Carrier Pigeon ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'တိုင်ဝမ်မှ စာပို့ခိုငှက်' ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ပင် ဝတ္ထုကလည်း စာပို့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသော ခိုငှက် တစ်ကောင် အကြောင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်း စသည် အချိန်တွင် ဇာတ်ကောင်သည် တရုတ်အရှေ့ပင်လယ်ပြင်၏ သောင်တိမ်အတိုင်း ငါးဖမ်းမော်တော်များဖြင့်

သွားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးလေဝသသတင်း ကြေညာချက်ကို သူတို့ကြားရသည်။ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီမှ တိုက်ဖွန်းမုန်တိုင်းတစ်ခု ချဉ်းကပ်လာနေပြီဟူသော သတင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့မော်တော်များသည် သတင်းရပြီးနောက် မုန်တိုင်းစသည်အထိ ရပ်နားထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့မော်တော်ကို ကျောက်ဆူးချပြီး သိပ်မကြာမီ မုန်တိုင်းသည် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် မည်းမှောင်သွား၏။ ကြီးမားသော လှိုင်းများဖြင့် ပင်လယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်နေရာမှာ ငါးဖမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ရမလဲဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် သူ့အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး သူ့လက်ထောက်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဆရာ... ဆရာ၊ မြန်မြန်... ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားမှာ ငှက်ကလေး တစ်ကောင် နားနေတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒါ ခိုကလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူ ခိုများကို ချစ်ခင်တတ်သူ စုဆောင်းတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း သူတပည့်ကလေးက သိနေပါသည်။ သူသည် စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် ကုန်းပင်ပေါ် တက်သွားပြီး မုန်တိုင်းထဲမှပင် ရွက်တိုင်ထိပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မီးခိုးရောင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် မုန်တိုင်း၏ လေပြင်းထဲမှာ ကုတ်ကပ်ပြီး တွယ်နေသည်။ ဘာငှက်လဲဟု မခွဲခြားနိုင်သေးမီ ငှက်ကလေး ကျန်တော်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့၏။ ခိုကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

သူသည် မောပန်းစွာ အသက်ရှူလျက် အတောင်ခတ်နေသော ခိုကလေးကို အသာကောက်ယူလိုက်သည်။ ခိုကလေး မပျံသန်းနိုင်ပါ။ ဒီထဲ

ရာရထားခဲဟန်ရှိသည်ဟု သူ တွေး၏။ ထို့နောက် ခိုကလေးကို သူ့ကောင်ခန်းထဲသို့ သယ်လာခဲ့သည်။ မီးဖွင့်ပြီး ခိုကလေးကို အသေအချာ စူးစမ်းကြည့်သောအခါ သူ့လက်ထဲမှ ခိုကလေးသည် သူ့ကို ပြူးပြဲကြည့်နေသည်။ ခိုမှာ အမကလေးဖြစ်၏။ ခို၏ ခြေထောက်မှာ အလျူမီနီယံကွင်းကလေး တစ်ခုကို စွပ်ထားသည်။ ထိုကွင်းတွင် ထွင်းထားသော စာလုံးများကို သူဖတ်လိုက်သည့်အခါ တိုင်ဝမ်မှ လာသော စာပို့ခိုဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ခိုကလေး၏ စာပို့သမားအမှတ်ကိုပါ သူ့တွေ့ရသည်။ ခိုသည် တိုင်ဝမ်မှ လာသည်ဟု သိလိုက်သောအခါ သူ့ရော သူ့တပည့်ရော အံ့သြသွားကြသည်။ ကျယ်ပြန့်လှသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ တရုတ်ပြည်မကြီးနှင့် တိုင်ဝမ်ကို ကူးလာခဲ့ရသူပါကလေးဟု တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ခို၏ အတောင်ပံများကို သူ ဖြန့်ကြည့်၏။ အတောင်ပံတွင် ခို ဖြတ်သန်းပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော နိုင်ငံများ၊ မြို့များ၏ နာမည်ကို တံဆိပ်နှိပ်ထားသည်။ သူ့နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သည့် ဒေသမှာ ဟောင်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း တံဆိပ်အရ သိလိုက်ရသည်။ ခိုသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ပျံသန်းလာခဲ့ရလေမည်။ ဟောင်ကောင်မှ တိုင်ဝမ်သို့ အလာ လမ်းမှာ တိုင်ဖွန်းမုန်တိုင်း မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပင်လယ်ခရီးသည် ခိုကလေးများအတွက် အလွန်ခက်ခဲပြင်းထန်လှ၏။ နားခိုစရာ ကျောက်တန်းကလေး တစ်ခုမှ မရှိ။ စားစရာ ဘာအစားအစာမှ မရနိုင်သည့် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ မုန်းမနေ ဖြတ်သန်းရသည့်အခါ ခိုသည် အလွန်မောပန်းနွမ်းနယ်လာလေသည်။ သူနှင့် သူ့လက်ထောက်သည် ခိုကလေးကို ရေတိုက်၊ အစာကျွေးကြ၏။ ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်မပို့မီ ခိုကလေးကို အားပြည့်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုပြီး သူ ထိန်းသိမ်းထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လူတွေမှာ ဝါသနာအကျင့်ကိုယ်စီ ရှိကြသည့်အနက် သူ့ဝါသနာမှာ အလွန်စူးစမ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခိုတွေကို ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်တော့ ခိုသည် ရဲရင့်ခြင်း၏ သင်္ကေတတည်း ဖြစ်သည်။ ခိုကလေးတွေ၏ အသံမှာ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ခိုတစ်ကောင် သေဆုံးသွားလျှင် သူ ငိုမိခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ နှစ်ပေါင်း

www.burmeseclassic.com

၂၀ ပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ယခုအချိန်အထိ သူ့မှာ ခိုတစ်ဒါ ဇင်လောက် စုဆောင်း ကျန်ရှိသေးသည်။ သူ့ ခရီးထွက်ရာမှ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ပထမဆုံး လုပ် သည့်အလုပ်မှာ သူ့ငှက်များ၏ အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ငှက်ဝါသနာ ကို သူ့မိသားစုကပါ နားလည်စွာ ကူညီပေးခဲ့သည်။

သူ့ စာပိုဒ်ကလေးကို ယူလျက် အိမ်ပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူတို့ မိသားစုသည် ခိုကလေးကို တိုင်ဝမ်မှ ညှော်သည်ကလေးအဖြစ် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြ၏။ သူ့သမီးကလေးသည် သူမ၏ လက်သေးသေးကလေးပေါ် မှာ ခိုကို တင်ကြည့်လျက် ပါးနှင့်ကပ်ထားလိုက်လေသည်။

“တိုင်ဝမ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ဖေဖေ” ဟု သမီးကလေးက မေး၏။ သူသည် သမီးအား မြေပုံကို ဖြန့်ပြပြီး တိုင်ဝမ်၏ နေရာကို ပြလိုက်သည်။

“အို... ပင်လယ်ထဲက လှေသေးသေးကလေးတစ်ခုနဲ့ တူလိုက်တာ နော် ဖေဖေ” ဟု သမီးက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အေး... ဖေဖေတို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းပြုစုပြီးရင် အဲဒီလှေကလေး မှာ နေထိုင်တဲ့ သူ့ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ပို့ကြတာပေါ့” ဟု သူ့သမီးကို ပြောလိုက် ၏။

သမီးလေးက “ကျွန်မလဲ အဲဒီကို လိုက်ပို့မယ်နော်” ဟု ပြောရင်း လက် ခုပ်တီးကာ သဘောကျနေသည်။

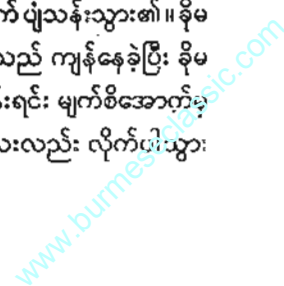
သူသည် ခိုကလေးကို ခိုအိမ်ထဲမှ အခြားခိုများနှင့်အတူ ရောထားလိုက် ၏။ သို့သော် ခိုသည် တိတ်ဆိတ်နေပြီး အခြားခိုတွေလို ပျံနိုင်ခြင်းလည်း မရှိ။ နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်အကြာတွင် သူသည် တိုင်ဝမ်ရှိ စာပိုဒ် လှစ် ငန်း အဖွဲ့အစည်းသို့ စာရေး၍ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ဤခိုကို မည်ကဲ့ သို့ ရကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြပြီး ခို၏ နံပါတ်ကိုပါ ထည့်ရေးလိုက်သည်။ ပြန်စာကို မျှော်နေသော်လည်း ပြန်စာရောက်မလာခဲ့ပေ။ ကာလနည်းနည်း ကြာသွား၏။ ခိုသည် ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာသည်။ သို့သော် အငြိမ်မနေ၊ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်လာ၏။ ဤရာသီမှာ မိတ်လိုက်သည်ရာသီ ဖြစ်ရာ သူသည် စာပိုဒ်ခိုမလေးကို သူပိုင်ဆိုင်သော ခိုထီးကလေးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့ ထားလိုက်သည်။ ပထမတော့ ငှက်နှစ်ကောင်သည် ရန်ဖြစ်ကာ တစ်ကောင် နှင့် တစ်ကောင် ထိုးဆိတ်နေ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ကောင်

ဆတွဲတွဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ခိုကလေးသည် သူ့အပြင်မှ ပြန် ထွက်တိုင်း အသိုက်ဆောက်ရန် ကောက်ရိုးမျှင်ကလေးများကို ခိုမလေးအ ဘွက် ချီယူလာလေ့ရှိသည်။ သူ့လည်း ငါးဖမ်းရန် ခရီးထွက်သွားရသည်။

သူ့ ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ခိုမကလေးမှာ ခိုကလေးနှစ်ကောင် နေပြီ။ ဥမှ ပေါက်ခါစ ခိုပိစိကလေးများ ဖြစ်သည်။ တချို့ငှက်များတွင် ခိုင်ကသာ အစာခွံကျွေးလေ့ရှိသော်လည်း ခိုမိသားစုတွင်မူ ဖခင်ကပါ ဤတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လေ့ရှိ၏။ အသီးအနှံကို သူတို့၏ နှုတ်သီးဖြင့် ခိုက်ညှစ်ပြီး ရလာသည့် ခပ်ပျစ်ပျစ်အရည်ကို သူတို့၏ သားသမီးများကို ခွဲကျွေးကြလေသည်။ ရက် ၂၀ လောက် ကြာတော့ ခိုကလေးများသည် ထက်သီးဆုပ်အရွယ်ခန့် ကြီးပြင်းလာ၏။ အဖေနှင့်လည်း မတူ အမေနှင့် ထည်း မတူသော ခိုကလေးများကို သူ့နာမည်ပေးလိုက်၏။ ခိုကလေးများ သတင်းကို ကြားသော သူ့လက်ထောက်က ခိုလေးများကို သတင်းမေးဖို့ သက်သက် သူ့အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်လေသည်။ ခိုကလေးများကို တစုတည်းမကြီးနဲ့ တိုင်ဝမ်အကြား ‘ငြိမ်းချမ်းရေးကို သယ်ဆောင်ပေး သည့်ချိုးငှက်ကလေးများ’ ဟု သူ့လက်ထောက်က ခေါ်၏။

ခိုကလေးများ အပျံသင်ရာမှ ကောင်းကောင်းပျံတတ်လာသည်။ ထို အချိန်အထိ တိုင်ဝမ်မှ ပြန်စာမရသေး။ သူ့နောက်တစ်ခေါက် ခရီးထွက် မှန် အချိန်ကျလာ၏။ စာပိုဒ်ခိုမလေးသည် နောက်ထပ်သားပေါက်ပြန်သည်။ သူ့အခါ ခိုကလေး လေးကောင်ဖြစ်လာသည်။ ခိုမသည် တော်တော်ယဉ် ခိုင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဤခိုကို မိမိအိမ်မွေးငှက်အဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခို၏ အတောင်ပံကို တိပ်ဖြင့် ကပ်လိုက်သည်။ ခိုကို အိမ် အနီးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်စေသည်။

ခိုတစ်ကောင်သည် မိမိအတောင်ပံကို ချည်နှောင်ချုပ်တည်းထား သော တိပ်ကို ခွာ၍ ပျံသန်းထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်မထားခဲ့ပေ။ သူသည် ချုပ်နှောင်မှုမှ ပြေလျော့သွားပြီး ရုတ်တရက် ပျံသန်းသွား၏။ ခိုမ ကျောက်မှ ခိုအုတ်လိုက်ပါသွားသော်လည်း အုပ်စုသည် ကျန်နေခဲ့ပြီး ခိုမ ကတော့ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပျံသန်းရင်း မျက်စိအောက်မှ ချောက်ကွယ်သွား၏။ ခိုမနှင့်အတူ ခင်ပွန်းခိုကလေးလည်း လိုက်ပါသွား

သည်။ နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ ခင်ပွန်းခိုကလေး ပြန်ရောက်လာ၏။ ခင်ပွန်းခိုကလေးသည် ဘာမှမစားဘဲ အသိုက်ထဲမှာ ခွေကာအဖော်ကို သတိရတမ်းတနေသည်။ ဇာတ်လိုက်၏ သမီးကလေးကလည်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ၏။ ဇာတ်လိုက်ကလည်း ခိုမကလေး တိုင်ဝမ်ကို ချောမောစွာ ရောက်နိုင်ပါ့မလားဟု စိတ်ပူနေခဲ့သည်။ အချိန်တွေကြာသည်အထိ ခိုမပြန်မလား သူ့နောက်ထပ် ခရီးတစ်ခုမှ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သမီးကလေးက အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်အသံပေး၏။

“ဖေဖေ... တိုင်ဝမ်က ခိုကလေး ပြန်ရောက်လာပြီ”

သူသည် ယုံပင် မယုံနိုင်ခဲ့ပေ။ သူ့ဇနီးက ပြောမှ ယုံကြည်သွားသည်။ သူသည် လသာဆောင်သို့ တက်သွားပြီး ခိုအိမ်တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စာပိုခိုမကလေးနှင့် သူ့ခင်ပွန်းတို့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လည်ချင်းယှက်လျက် ပျော်မြူးနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခိုမကလေးကို လက်ဖြင့် ပွေ့ကိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခိုမ၏ ခြေထောက်တွင် အလွှာမိနီယံ ကွင်းကလေးဖြင့် စာရွက်ခေါက်ကလေး ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သောအခါ စာမှာ ခိုပိုင်ရှင်ထံမှ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိမိ၏ စာကို စာပြန်နောက်ကျခဲ့ရကြောင်း၊ ယခု ခိုကလေး ချောမောစွာ သူ့ထံ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ မိမိထံမှ ထွက်ပြေးလာသည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ ယခုအခါ သူသည် ငါးဖမ်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်၍ စာပိုခိုကလေးကို လွတ်လပ်ရေး ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ခိုကလေးသည် မိမိ၏ နေရာကို မှတ်မိစွာ ပျံသန်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

စာပိုခိုတစ်ကောင်သည် နေရာနှစ်ခုတွင် နေထိုင်ပြီးနောက် ထိုနေရာနှစ်နေရာအကြား ခရီးသွားလာပျံသန်းနိုင်ခြင်းမှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါ။ သူသည် ခိုကလေး နေရာညပါ မနားတမ်း ပျံသန်းလာပုံကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်ယောင်ကြည့်ကာ ချစ်ခင်လျက် ရှိသည်။

ဤသေးငယ်သော ငှက်ကလေးသည် သူတို့လူသားများထက် ခိုအခွင့်အရေး ရှိသည်။ ပို၍သာသည်။ တိုင်ဝမ်၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို လွတ်လပ်စွာ ကူးလူးပျံသန်းနိုင်လေသည်ဟု သူ တွေးမိသည်။

ဇာတ်သိမ်းတွင် သူသည် ခိုကလေးကို လွတ်ပေးခဲ့သည်။

ခိုကလေးသည် တိုင်ဝမ်သို့ ပျံသန်းမသွားမီ အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကာ အထပ်ထပ် ပျံသန်းနေသေး၏။ ထွက်ခွာရန် နောက်ဆံတင်းနေသလိုပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကျမှ အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း သူ၏နှလုံးသားသည် ခိုမကလေးနှင့်အတူ ပါသွားသည်ဟု သူ ခံစားရသည်။

တိုင်ဝမ်ကမ်းခြေတွင် မည်မျှပြင်းထန်သည် မှန်တိုင်းလှိုင်းကြီးတွေ ခိုပါစေ၊ ဤအရာများသည် ခိုမကလေးကို တားဆီးနိုင်မည် မဟုတ်။ ထိုအတူ ထိုလှိုင်းကြီးများသည် နှစ်ဖက်လုံးတွင် ကွဲကွာနေသော လူသားများ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုလည်း ကြာရှည်စောင့်ကြပ် ပိတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သူ ထင်သည်။

တစ်ချိန်ချိန် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ခိုငှက်ကလေးများ အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင်၊ မီးခိုးရောင် ခိုငှက်ကလေးများစွာသည် တရုတ်ပြည်မကြီးနှင့် တိုင်ဝမ်အကြား ပင်လယ်ပြင်မှာ တံတားတစ်ခု ဆောက်လုပ်ကြသိမ့်မည်။ ထိုအချိန်သည် သိပ်မဝေးတော့ပါဘူးဟု သူ ထင်ပါသည်။

ဗြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးကို လိုလားသော စာရေးဆရာ၏ ချစ်စဖွယ် ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကျသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ စုအိပါဝါ (Tsuji the Wal) ၏ 'The Wine Pot' ဖြစ်သည်။ အလွန်ဆင်းရဲသော လယ်သမားသားစုတို့၏ ဘဝအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွှေဘိုခရိုင်ရပ်ဇာတ်ကားများကို ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေဘိုသည် ဆင်းရဲသား လူတန်းစား၊ လယ်သမားလူတန်းစားများ၏ ကိုယ်စားပြုဇာတ်ကောင်အဖြစ် ရွှေဘိုခရိုင်မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မတရားသည့် လုပ်ရပ်ကို ရှိသည့် ရင်ဆိုင်စိန်ခေါ်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် ရွှေဘိုသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးဘဝသို့ သိုက်၏ သူရဲကောင်း ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် နည်းနည်း ရလာသည့်အခါ မတရားမှုကို ကြုံတွေ့ ရသည့်အခါတိုင်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် ရွှေဘိုကြော့ခဏ ကျွန်ုပ်တို့ သတိရမိသည်။

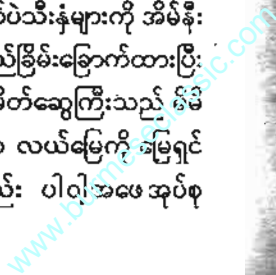
The Wine Pot ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မသည် ရွှေဘိုကို တမ်းတမိခဲ့ဖူးပါသည်။ စာရေးဆရာပါဝါ၏ ငယ်စဉ်ဘဝ အဖြစ်အပျက် ဟု ယူဆရသည်။ သူသည် ဝတ္ထုကို ပြောသူနာမ်စား ကျွန်တော်အဖြစ် ရေး သားထားပြီး ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်သည် ပါဝါကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ပါဝါကလေး၏မိဘများသည် အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါး၏။ စားစရာကောက်စိ သီးနှံ သုံးတင်းခွဲရရန် ပါဝါကလေးသည် ချမ်းသာသော မြေရှင်ကြီးတစ်ဦး ထံမှာ ရောင်းစားခြင်း ခံရ၏။ ဝတ္ထုစချိန်တွင် ပါဝါကို ရောင်းစားခံရသည် မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ပါဝါ၏ အဖေမှာ ဝိုင်အရက်ထည့်သည့် ကြေး အိုးတစ်လုံး ရှိသည်။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပါဝါဖခင် သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းသဖြင့် ထိုကြေးအိုးထဲသို့ ဝိုက်အရက် မထည့် နိုင်။ ရေရွေးသာ ထည့်နိုင်သည်။ သို့သော် သူသည် ကြေးအိုးကို ရောင်း မပစ်ခဲ့ပေ။ သူ၏ သားသမီးများအတွက် အမွေဖြစ်သည်။ သားသမီးများ မှ ပေါက်ဖွားမည့် မြေးမြစ်များသည် ကြေးအိုးနှင့်တွဲလျက် သူ့ကို သိစေ၊ သတိရစေလိုသည်။ ရွာအကြီးအကဲ တရားသူကြီး တစ်ယောက်က ဤ ကြေးအိုးကို ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားဖူး၏။ သူ မရောင်းခဲ့ပေ။ သားကို မြေရှင်ထံ မှာ အကြေးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ရောင်းခဲ့ရသော်လည်း တစ်ချိန်ချိန် စုမိ ဆောင်းမိသည့်အခါ ပြန်ရွေးယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ပါဝါကလေးသည် သုံးနှစ်လုံးလုံး စားကြွင်းစားကျန်ကိုသာ စားခဲ့ရ ၏။ လူနှင့်မမျှအောင် ကျွဲနွားလို အလုပ်လုပ်ရ၏။ ရိုက်နက်ထိုးကြိတ်ခြင်း မခံရသည့် ရက်ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဆက်လက်မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် တစ်ရက်တွင် မြေရှင်ကြီး၏ အိမ်မှ ထွက် ပြေးသည်။ သူ ထွက်ပြေးသည်ကို သိသိချင်း မြေရှင်ကြီးနှင့် သူ့တပည့် လူမိုက်များက လိုက်ရှာကြသည်။ သူသည် တောထဲက သစ်ပင်ချုံပင်များ ကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေရသည်။ သူ့အဖေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည့် အချိန်မှာ ညဉ့်နက်နေပြီ။ သူ့မိဘများသည် သားကလေး ထွက်ပြေးလာ သည်ကို သနားကြင်နာစွာ ကြိုဆိုကြ၏။ သို့သော် မြေရှင်ကြီး၏ ရန်ကို လည်း ကြောက်ကြသည်။ သားကလေးကို သူ့အနံတီထံသို့ ပို့ပြီး ဖုံးကွယ် ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖခင်သည် သူ့မိတ်ဆွေကြီးထံ ငွေ

အနည်းငယ် အကူအညီတောင်းရန် သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြေရှင်ကြီး နှင့် သူ့လူမိုက်များ ရောက်လာ၏။ ပါဝါကလေးသည် ကောက်ပဲခဲကြား တွင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်။ ပါဝါ၏ အမေကို မြေရှင်ကြီးက ခြိမ်းခြောက် ကာ ကလေးထုတ်ပေးရန် ပြောနေခိုက် အဖေနှင့် မိတ်ဆွေကြီး ရောက်လာ သည်။ ကလေးကိုလည်း မိသွားသည်။ မိတ်ဆွေကြီးက ရဲဝံ့စွာ ဆွေးနွေး စကားဆိုသည်။ ကလေးကို ပြန်မရလျှင် မြေရှင်ကြီးအား ပေးရမည့်အကြေး သုံးတင်းခွဲ ပေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။ မိမိတို့လယ်သမားအချင်းချင်း စု ဆောင်းလိုက်လျှင် သုံးတင်းခွဲစာ ရမည်ဟု ယူဆပြီး နက်ဖြန်ကျလျှင် ပေး ဆပ်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။

မြေရှင်ကြီး ပြန်သွားသောအခါ သူတို့တိုင်ပင်ကြသည်။ နံနက် မိုး လင်းလျှင် မြေရှင်ကြီး ပြန်ရောက်လာနိုင်သည်။ ကလေးကို ညတွင်းချင်း အန်တီအိမ်သို့ ပို့ထားမှ လုံခြုံစိတ်ချရမည်။ ကလေးမရှိမှ သူတို့ နောက်ဆံ မတင်းဘဲ ကောက်ပဲသီးနှံများ ချေးငှားစုဆောင်းနိုင်မည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက် ဖြင့် ပါဝါသည် အန်တီအိမ်သို့ သွားနေရ၏။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက် ကြာမှ သူ့အဖေက ပြန်လာခေါ်သည်။ သည်ကြားထဲတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို အဖေက အန်တီအား ပြန်ပြောသည့်ပုံစံဖြင့် ပါဝါက ရေးဖွဲ့ ထားသည်။

အန်တီ ပေးသော ပြောင်းစေ့အနည်းငယ်ကို အဖေယူပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ ပြီးနောက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည်လည်း သူ့စုဆောင်းရသမျှ ကောက်ပဲ သီးနှံတစ်ခွဲဖြင့် အိမ်ရောက်လာသည်။ သူတို့အား မြေရှင်ကြီး အလွယ်တကူ သဘောတူခဲ့ခြင်းမှာ ရှင်းရှင်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် သုံးတင်း ပြည့်အောင် ရှာနိုင်မည်မဟုတ်မှန်း မြေရှင်ကြီး သိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့စိုးရိမ်ပူပန်နေစဉ် အဖေမိတ်ဆွေကြီး ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုရင်း ရောက် လာသည်။ မြေရှင်ကြီးသည် သူတို့လိုသမျှ ကောက်ပဲသီးနှံများကို အိမ်နီး နှင်းများက ချေးငှားမှာစိုး၍ အိမ်တိုင်းစေ လှည့်လည်ခြိမ်းခြောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ မချေးငှားရပေ။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေကြီးသည် မိမိ အနှစ်နှစ် အလလ မြတ်နိုးစွာ ဖက်တွယ်ထားသော လယ်မြေကို မြေရှင် တစ်ဦးထံမှာ သွားရောင်းခဲ့၏။ ထိုမြေရှင်ကလည်း ပါဝါအဖေ အုပ်စု

ကောက်ပဲသီးနှံ သုံးတင်းခွဲလိုအပ်နေမှန်း သိ၍ လယ်မြေကို သုံးတင်းခွဲဖြင့် ဝယ်လိုက်သည်။ နဂိုက တင်းနှစ်ဆယ် ပေးသည်ကိုပင် မရောင်းခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီးသည် ယခုအခါ ရသည့်ဈေးဖြင့် နှိမ်ချခံကာ ရောင်းခဲ့ရလေသည်။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကရုဏာဖြင့် စကားများကုန်ကြသည်။ ပါဝါ အဖေသည် မိတ်ဆွေကြီး ဤကဲ့သို့ လုပ်လိုက်သည်ကို သဘောမတူပေ။ မိတ်ဆွေကြီးကလည်း ပါဝါအဖေကို ကူညီရန် ဝတ္တရားရှိသည်။ သူ့အခက်အခဲတွေ့ စဉ်တုန်းက အဖေက အိမ်မှာရှိသမျှပစ္စည်း ချရောင်းပြီး အကူအညီပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေရှင်ကြီးကို ကြွေးဆပ်ရန် လုံလောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

မြေရှင်ကြီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရောက်လာ၏။ ပါဝါအဖေက ရိုသေလေးစားစွာပင် ဖိတ်ခေါ်ပြီး မိမိဆပ်ရန် ရှိသည့် ကြွေးကို ဆပ်နိုင်ပါပြီဟု အသိပေး၏။ တကယ်တမ်း အကြွေးဆပ်ဖို့ ဖြစ်လာသည့်အခါ မြေရှင်က ညစ်သည်။ မိမိ ရရန်ရှိသည့် ကြွေးမှာ ခုနစ်တင်းခွဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သူက အတိုးပါ ထည့်ပေါင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး စိတ်ပျက် အားလျော့ကာ ဒေါသထွက်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှာ လယ်သမား အိမ်နီးချင်းများလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ လာရောက်ကြည့်ရှုနားထောင်နေကြသည်။ မိတ်ဆွေကြီးက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ပါဝါကလေး မြေရှင်ကြီး အိမ်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်ခံခဲ့ရသည့်အတွက် ရသင့်ရထိုက်သည့် လုပ်အားခများအကြောင်း ထောက်ပြကာ စကားဆိုသည်။ မြေရှင်ကြီးက သဘောမတူပေ။

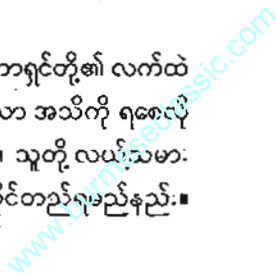
မနေ့က ပြောတော့ သုံးတင်း၊ ယခု သုံးတင်းရှာပြီးခါမှ ဘာကြောင့် ခုနစ်တင်းခွဲ ဖြစ်သွားရသနည်း။ တရားမျှတမှု မရှိဟု အော်ဟစ်ပြီး လယ်သမားအုပ်စုအား တိုင်တည်သည်။ လယ်သမားများက တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကြ၏။ သူကြီးကို သွားတိုင်မည်ဟု သူတို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ မိမိ အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသော မြေရှင်ကလည်း သဘောမတူလိုက်၏။ သူကြီးသည် ပါဝါအဖေအား အနိုင်ပေးလိုက်သည်။ မြေရှင်သည် ရုစရာရှိသည့် သုံးတင်းခွဲကိုသာ ယူစေဟု ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သည်။ လယ်သမား အားလုံး ပျော်သွားသော်လည်း ပါဝါအဖေက မပျော်ရဲပေ။

သည်လောက် အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ပေးသည်မှာ မရိုးသားဘူးဟု ထင်နေသည်။ သို့သော် ရက်တော်တော်ကြာသွား၏။ နောက်တော့ သူကြီး ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်ပေးလိုက်မှန်း သူ့သဘောပေါက်သွားသည်။ သူကြီးသည် သူလိုချင်သော အဖေကြေးအိုးကို လာရောက်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်ဈေးခေါ်ခဲ့ဖူးသော ဈေးဖြင့် ပေးလိမ့်မည်။ သူ့ရောင်းမှ ကောင်-မည့်ဟု အဖေက ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားသော်လည်း သူကြီးသည် ကြေးအိုးကို ကောက်ပဲသီးနှံတစ်စေ့မျှ မပေးဘဲ အလကားယူသွားလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကလေး လွတ်လပ်ပြီဟု စိတ်ပေါ့ပါးစွာ အဖေက သားကို အန်တီအိမ်မှ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ဆိုးဝါးသော ကောက်ကျစ်မှုကို ထပ်မံရင်ဆိုင်ကြရ၏။ တစ်ညတွင် မြေရှင်ကြီး၏ တပည့်များ အိမ်တံခါးမှ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ပါဝါကလေးက ဘာမှန်းမသိ၍ သေတ္တာထဲ ဝင်ပုန်းနေရသည်။ သူတို့သည် တပ်သားသစ်တစ်ဦး ထွက်ပြေး၍ လိုက်ရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး တစ်အိမ်လုံး ရှာဖွေကြ၏။ မိခင်နှင့်ဖခင်က ဘာတပ်သားသစ်မှ မမြင်ပါဘူးဟု ငြင်းသော်လည်း မရ။ ပါဝါမှန်းနေသော သေတ္တာကို ဖွင့်နိုင်၏။ မိခင်က မဖွင့်၊ အဝတ်တွေပါဟု လိမ်ညာသည်။ လူမိုက်များက သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းချိန်သောအခါ ဖခင်က ဒါတို့သား ပါဝါပဲ၊ သူတို့ပြောတဲ့ တပ်သားသစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖွင့်ပြလိုက်ပါဟု ခိုင်းသည်။

သေတ္တာဖွင့်လိုက်သောအခါ မိမိအား ဝိုင်းချိန်ထားသော သေနတ်ပြောင်းဝများကို ပါဝါ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ လူမိုက်များက မိပြီး ဒါ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ တပ်သားသစ်ပဲဟု ဝိုင်းဖမ်းချုပ်လိုက်ကြ၏။ ဒါ ကျွန်တော့် သား ပါဝါဟု ပြောသော်လည်း မရ။ ဒါ မြေရှင်ကြီးရဲ့သားပဲ၊ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ တပ်သားသစ်ပဲဟု ဇွတ်ပြောကာ ဖမ်းချုပ်ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဝတ္ထုသည် ဤနေရာမှာ ပြီးဆုံးသွားပါသည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်လဲသော ငွေရှင်၊ မြေရှင်၊ အာဏာရှင်တို့၏ လက်ထဲတွင် တရားဥပဒေဟူသည် အားကိုးရာမဟုတ် ဟူသော အသိကို ရစေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ဟန် တူပါသည်။ သူတို့ လယ်သမားဆင်းရဲသားများသည် မတရားမှုကို ဘယ်သွားပြီး တိုင်တည်ရမည်နည်း။

အဖြေမရှိပါ။ စာရေးဆရာသည် အဖြေအဖြစ် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ ယုတ်မာ ဆိုးသွမ်းမှုကြောင့် အခြားမျှတမည့် စနစ်ကို ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအထင်တော့ လူသားအားလုံး သုခချမ်းသာကို ရရှိဖို့မှာ လူသား အားလုံး၏ လူ့တန်ဖိုး မြင့်မြတ်နေရန် လိုအပ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ မိမိတို့၏ ရပိုင်ခွင့်ထက် ပိုမယူဖို့ ဒါတွေအားလုံး အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ လူတွေ အားလုံး မြင့်မြတ်ကြဖို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ချင်သည်။ ဘယ်စနစ်ကများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ရွှေသာ မလိုအပ်သော စနစ်ပေါ့။ သို့သော် အဖြေက တော့ ယခုအချိန်အထိ မရသေးပါ။

နောက်ဝတ္ထုဇာတ်ပုဒ်မှာ လီချွန် (Li Chun) ၏ Not That Road ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကတော့ ဆင်းရဲသားများ၏ စုစည်းညီညွတ်မှု၊ ရိုင်းပင်း ကျညီမှုကို စာဖတ်သူ ကရုဏာသက်စွာ မျှဝေခံစားနိုင်အောင် ရေးသားထားခဲ့သည်။

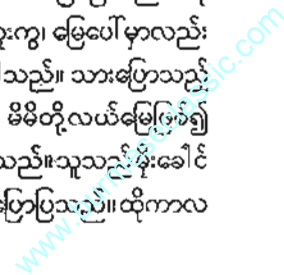
ဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များအားလုံး လယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဇာတ်လိုက် လယ်သမားကြီးသည် တစ်ချိန်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့၏။ ယခုအခါ သားနှစ်ယောက် လူလားမြောက်နေပြီး သားတစ်ယောက်က ငွေမှန်မှန်ထောက်ပံ့နေကာ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ လယ်မြေမှလည်း သီးနှံထွက် မဆိုးဝါးသဖြင့် ငွေစုမိနေပြီ။ သူ့မှာ ကွန်မြူနစ်ဟု လူအများ သတ်မှတ်ထားသော သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် သူ့မိတ်ဆွေ ကွယ်လွန်သူ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်၏ သားက ပြန်ရောင်းမည်ဆိုသော လယ်မြေကို အလွန်ဝယ်ချင်နေသည်။ ဝယ်လည်း ဝယ်နိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ရောင်းမည်သူကလည်း ကျွဲ၊ နွား အရောင်းအဝယ် လုပ်ရာမှ အရုံးပေါ်ကာ ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ ချေးငွားသော ငွေထပ်ရုံးသွားသောကြောင့် လယ်မြေရောင်းကို ရောင်းရတော့မည့် အခြေအနေ ရောက်နေသည်။ သူ့လယ်မြေကလည်း တော်တော်ကောင်း၏။ သူ့လိုကိုယ်လို လယ်သမားများက ပြန်ဝယ်နိုင်မည် မဟုတ်၍ ဇာတ်လိုက် အဘိုးကြီးကသာ ဝယ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး ဝယ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဟု အများက ခန့်မှန်းသည်။

အကြောင်းမှာ အဘိုးကြီး၏ သား ကွန်မြူနစ်က လက်ခံမှာ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်ပင် သားအဖ ကတောက်ကဆ စကားများကြသည်။ အဖေက သားနှစ်ယောက်ကို အမွေပေးခဲ့ချင်၍ ဝယ်လိုသည်။ သားကတော့ အဖေသည် မိမိနှင့် ဘဝတူ လယ်သမားတစ်ယောက်၏ မြေကို ဝယ်ယူသူ၊ နှလုံးသား ကင်းမဲ့သူ မဖြစ်စေချင်ပေ။ လယ်သမား လိုအပ်သည့် ငွေကို ချေးခေါ်သည်။ လယ်သမား အလုပ်ကြီးစားပြီး ငွေကို ဆွေမျိုးအား လည်းကောင်း၊ အဖေအားလည်းကောင်း ဖြည်းဖြည်းပြန်ဆပ်စေလိုသည်။

သူတို့သားအဖ စကားများသည် ဇာတ်ဝင်ခန်းများမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ အဘိုးကြီးက တစ်ယူသန်။ ဇွတ်ခံ၍ ငြင်းနေပြီး သားက ခပ်အေးအေးဖြင့် ဆွဲဆောင်ကာ မိမိ လိုအပ်သည့် အကွက်ဝင်အောင် ချည်းပတ်ယူတတ်သည်။ ဝယ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ခေါင်းမာနေသော ဇင်အား အများက မမှန်းတီးစေရန်၊ အထင်မသေးစေရန်လည်း သူ သတိထားသည်။ ဖခင်သည် လယ်မြေ ဝယ်ယူဖို့ထက် ချေးငွားဖို့ကို စိတ်စေ့စရာ ထားပါကြောင်း၊ သို့သော် သူ့မှာ လူတစ်ယောက်အား ချေးငွားရန် ခွင့်ပေးပေးပေး ပေါများနေသည်ဟု အများက ထင်သွားမှာ စိုးရိမ်နေကြောင်း ဖြေဆိုပြ၏။ ဖခင်ကို ဆွဲဆောင်သည်က နည်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

တခြားလယ်ကွက်တစ်ခု၏ အထွက်နှုန်းက မိမိတို့လယ်ထက် များနေသည်ကို ဖခင် သတိပြုမိအောင် စကားစပ်ပြော၏။ ဖခင်က လယ်မြေဆိုတာ ဓာတ်မြေဩဇာအားကောင်းပြီး များများကြီးစားနိုင်ရင် အထွက်ကောင်းတာပေါ့ဟု ဖြေ၏။ ထိုစကားကို သားက ထောက်ခံသည်။ ဖခင်သည် မိမိတို့လယ်မြေကို ဓာတ်မြေဩဇာ ကောင်းစွာချပြီး ထိန်းသိမ်းသင့်ကြောင်း၊ များများမြေကို ဝယ်သည်ထက် ပို၍ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ ဖခင်က မြေဩဇာတစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မြေပေါ်မှာလည်း မြေအောက်ကလဲ ကောင်းဦးမှဟု လျှော့သွားပါသည်။ သားပြောသည့်အတိုင်း အထွက်များသော လယ်မြေမှာ နဂိုက မိမိတို့လယ်မြေဖြစ်၍ ဖခင်သည်ကို သူ အသေအချာ သိသည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည် မိုးခေါင်အခါ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ပျက်ခဲ့ရသည့်ကာလကို ပြောပြသည်။ ထိုကာလ

တွင် သား၏အမေ နေမကောင်း၍ ပြုစုရသည်။ နေကောင်းလာသောအခါ အကြွေးများလည်း လည်ပင်းထိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူ့လယ်မြေကို ရောင်းလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအကြောင်းများကို အဖေက ပြောပြပြီးနောက် သားက အဖေကို ဖျောင်းဖျဉ်း ကြီးစားပြန်သည်။ ယခုအဖေဝယ်မည့် လယ်သမားသည် မိမိတို့ ယခင်နှစ်များတုန်းက ဘဝအတိုင်း ကြိုနေရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်သမား၏ ဖခင်မှာ အဖေသူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပေး၏။ တကယ်လည်း ကွယ်လွန်သူမှာ အဖေသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူကွယ်လွန်တုန်းက သားဖြစ်သူကို မှာခဲ့သည်မှာ သားပိုင်ဆိုင်သော မြေတွင်သာ မိမိအလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်စေလိုသည်။ အခြားမြေရှင်တို့၏ မြေအစွန်အဖျားမှာ မိမိကို မြေမြှုပ်ပါနှင့်၊ သည်အတိုင်းထားပါဟု ဆိုသည်။ ထိုသားသည် မြေပိုင် မရှိသဖြင့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဖခင်အလောင်းကို အသုံးမပြုသည့် လိုက်စုတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ထားရ၏။ သူ မြေကိုဝယ်နိုင်တော့မှ သူ့ မြေအစွန်မှာ ဖခင်ကို မြေမြှုပ်ခဲ့ရသည်။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ပထမဆုံး ရလိုက်သည့် ခံစားချက်မှာ အလောင်းမြှုပ်နှံဖို့ ခြောက်ပေ x နှစ်ပေ မြေနေရာကလေးကိုမှ မဝယ်နိုင်သော လယ်သမားအပေါ် သနားညှာတစ်စိတ်နှင့်အတူ မနှစ်မြို့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြေတစ်ကွက် ဝယ်ရန် သည်လောက် မခက်ခဲသင့်ပါဘူးဟုလည်း ထင်မိသည်။ ယခုအခါ ထိုအတွေးမှာ ရယ်စရာကောင်းနေသည်ကို သိလာပါသည်။ ယခုအခါ လူအချင်းချင်း၏ ကောက်ကျစ်မှုကို ကျွန်မပို၍ သိလာခဲ့ပြီ။ ထို့အပြင် အလွန် 'အ' သော လူများကိုလည်း တွေ့ဖူးပြီ။ အလွန်လည်ပတ်သော လူများကိုလည်း တွေ့ဖူးပြီ။

တစ်သက်လုံး မြေတစ်ကွက်မှ ပိုင်ဆိုင်မသွားရသော လူတွေ အများကြီးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လည်း ပေါ်လာသည်ဟု ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထင်သည်။

ဝတ္ထုအဆုံးမှာ ဇာတ်လိုက် လယ်သမားကြီးသည် သူ့ မိတ်ဆွေ၏ သားထံမှ မြေကို မဝယ်တော့ဘဲ ငွေသာ ချေးလိုက်လေသည်။ စာဖတ်သူ လိုချင်သော ဇာတ်သိမ်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ လယ်သမားကြီး ဤကဲ့သို့ပင်

ပြတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မဖတ်ရင်း မျှော်လင့်နေသော ဇာတ်သိမ်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ယခု နှစ်ပေါင်း ကြာလာသည်အခါ ကျမှ ထိုဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေးထပ်ပွားမိပြန်သည်မှာ ငွေချေးလိုက်သော လယ်သမားကြီးနေရာမှာ ကျွန်မသာ ရှိလျှင် ကျွန်မ ချေးပါမလား ဟူသည့် အတွေး။ ကျွန်မသာ ချေးမိလျှင်လည်း လယ်အပေါင်စာချုပ်ဖြင့် ချေးမိမလား မသိပေ။ ထိုထက်၍ ကျွန်မသိချင်သည်မှာ အကြွေးဆပ်ရမည့် လယ်သမားသည် လုံလောက်သည့် ငွေကို ရှာနိုင်ပါမည်လား။ ရာသီဥတုကရော ကောင်းမွန်နိုင်ပါ့မလား။ အကြွေးတစ်ခုမှ နှစ်ခု ဖြစ်လာသော လယ်သမားသည် ညစဉ် အိပ်၍ ဖျော်ပါ့မလား။ အို... အိပ်ပျော်မှာပါ။ လူအားလုံးသည် စိတ်ပူတတ်သူတွေချည်းပဲ ဟုတ်တဲ။ နေရာတကာ ရသမျှ အကြွေးဖြင့် ခေါင်းမောကာ မရှက်ကြောက် ကြွားဝါနေသူများလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ရိုးသားသော လယ်သမားကိုတော့ ထိုကဲ့သို့ ပေါ့ဆစွာ လျစ်လျူရှုတတ်သူ မဖြစ်စေချင်

ရွှေသာ မလိုအပ်သော စနစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ဖို့ အားလုံး ညီညွတ်စွာ၊ နှစ်ကျစွာ မြင့်မြတ်ဖို့လည်း လိုသေးသည်ဟုသာ ကျွန်မအတွေးကို အဆုံးအမ ခံခဲ့ရပါသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၆ ဖေဖော်ဝါရီလ]

ကျွန်မ သတိရနေသော တရုတ်စာရေးဆရာများ (၂)

ဟန်ဆုယင်ကို တရုတ် စာရေးဆရာများတွင် ထည့်ရန် သင့်မသင့် ကျွန်မ မသိပါ။ အင်္ဂလန်မှ ဆေးပညာတို့ ရခဲ့သော ဟန်ဆုယင်သည် အင်္ဂလိပ် အာသာကို အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ သူမ၏ ဝါကျဖြစ်စဉ် ပုံသဏ္ဍာန် ရိုးရှင်းစွာ လှပသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ၏ စိတ်အာရုံထဲတွင် ဟန်ဆုယင်ကို အလွန်တော်သော တရုတ်စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် စွဲထင်လျက် ရှိသည်။

အို့ကြောင့် တရုတ်စာရေးဆရာများအကြောင်း စဉ်းစားလျှင် ဟန်ဆုယင်ကို အမြဲသတိရမိပါသည်။ အချစ်ကို ဖွဲ့ဆိုရာ၌ အတွင်းကျကျ နက်ရှိုင်းစွာ စား ရေးဖွဲ့ လေ့ရှိသောကြောင့် ဟန်ဆုယင်ကို ကျွန်မနှစ်သက်သည်။ ထို့ပြင် ထိုအချစ်ဝတ္ထုများ၏ နောက်ခံရေမြေသဘာဝနှင့် တော်လှန်ရေးဆိုင်ရာ အဖြစ်အပျက် သဘောထားများသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။

ဇာတ်ကောင်တို့၏ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ သောကနှင့် ပျော်ရွှင်မှုတို့ကို ချီကိုင်သြဇာသက်ရောက်မှု ပေးနိုင်သော နောက်ခံတော်လှန်ရေး အဖြစ် အပျက်များသည် ဝတ္ထုကို ပို၍ရုပ်လုံးကြွကာ ပီပြင်စေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

Destination Chungking ကိုတော့ (ကျွန်မစိတ်ထဲ သိပ်မစွဲလမ်းသော မသိ) ခပ်ရေးရေးသာ မှတ်မိသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲမြဲနေသည့်

ဟန်ဆုယင်၏ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်မှာ အချစ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်နေသည်။ A Many Splendored Thing နှင့် Till Morning Comes တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်လုံးကို အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်၏ ခံစားချက်ဖြင့် အဓိကထားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ဟန်ဆုယင်သည် အမျိုးသမီးများ၏ အတွင်းစိတ်ကို လိမ်ညာမှုမရှိ ဖုံးကွယ်မှုမရှိ ဖွင့်လင်းစွာ မှန်ကန်စွာ ရေးဖွဲ့လေ့ ရှိသည်။ တစ်ခုအံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဟန်ဆုယင်၏ အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်များ ချစ်စရာကောင်းသလို အမျိုးသားဇာတ်ကောင်များသည်လည်း စွဲလမ်းစရာကောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသားများကို ဖွဲ့ရာ၌ လူပီသသော၊ စိတ်နှလုံးနူးညံ့ပြီး စာနာတတ်သော၊ မိမိအလုပ်အပေါ် သစ္စာရှိတတ်သော အမျိုးသားများအဖြစ် ရေးဖွဲ့သည်။ သူမ၏ အမျိုးသားများကို ကျွန်မ ချစ်ပါသည်။

A many splendored thing ဝတ္ထုသည် ဟန်ဆုယင်၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဟု သိရသည်။ ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်ကောင်သည် ဟန်ဆုယင် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်မှာ ဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်ထားသည်။ ၁၉၄၉ နှင့် ၁၉၅၀ ခုနှစ်အတွင်း ကာလတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည်မှ ထွက်ပြေး ခိုလှုံလာကြသော တရုတ်လူမျိုးများ ဟောင်ကောင်တွင် တဖြည်းဖြည်း များလာသည်ကုမင်တန်အစိုးရနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့အကြား ပဋိပက္ခ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာသော ကာလဖြင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း စသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့ အာဏာရလိမ့်မည်ဟု အားလုံးယုံကြည်မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။ ချူကင်းသည် ပရိတ်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်များကို ထောင်ချလျက်ရှိသော်လည်း အစိုးရသည် အရူးမီးပိုင်းပမာ တုန်လှုပ်နေသည်။ ဟန်ဆုယင်၏ ခင်ပွန်း ကုမင်တန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကွန်မြူနစ်များနှင့် တိုက်ရသည့် စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ဟန်ဆုယင်သည် အင်္ဂလန်၌ ဆေးပညာဘွဲ့ ရရှိပြီး အချိန်ပြည့်သည်။ မုဆိုးမလေးတစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆုယင်သည် ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ရရှိ

၏။ မေဟု ခေါ်သော သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဟန်ဆုယင်သည် ဟောင်ကောင်၌ ခေတ္တနေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ပထမတွင် ခရစ်ယာန် သာသနာပိုင် တည်းခိုဆောင်၌ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ပူးပေါင်း နေထိုင်ရပြီး နောက်ပိုင်း ဆေးရုံမှာ အခန်းရရှိသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ သမီးကလေး မေကိုတော့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုတွင် ထားရသည်။

ဟန်ဆုယင်သည် ဗြိတိသျှကောင်စီ၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သော ကြောင့် ဗြိတိသျှလူမျိုးများ၏ ကူညီမှု၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ဟောင်ကောင်မှာ ဆက်လက်ခံစားခွင့်ရ၏။ ဗြိတိသျှကောင်စီမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် ပြုလုပ်သော ပါတီပွဲတစ်ခုကို တက်ရင်း Mark ဟု ခေါ်သည့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ရသည်။ မာ့(ခ်)သည် ဗြိတိသျှ စစ်သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မာ့(ခ်) ကို ခန်းမထဲ လှမ်းဝင်အလာမှာကတည်းက ဟန်ဆုယင် သတိထားမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မာ့(ခ်) သည် ဟန်ဆုယင်၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ အေးစက်ငြိမ်သက်နေသော နှလုံးသားကို နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သွားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ မာ့(ခ်) နင်းဖြတ်လာသော ကော်ဇော၏ အထိအတွေ့ကလေးက အစ သူမ၏ နှလုံးသားကို ငြိတွယ်စွာ ခံစားနိုင်စေသည်ဟု ဟန်ဆုယင်က ဖွဲ့ဆိုထားပါသည်။ ဟန်ဆုယင်၏ ခံစားမှုသည် ကျွန်မ၏ ခံစားမှုဖြစ်သွားသည်။ ဤယောက်ျားသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ခွန်အားကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခုမှ လူချင်းတွေ့ဖူးသော်လည်း မာ့(ခ်) ကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပီတာထံမှ ဟန်ဆုယင်သတင်းကို ကြားသိထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ပီတာက ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောပြတုန်းက ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ယောင်ထားတာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှာ ဒေါက်တာဟန်ဆုယင်က မျက်မှန်ကြီးနဲ့ဗျ” ဟု မာ့(ခ်) က ရယ်ပေးခဲ့သည်။ ဟန်ဆုယင်သည် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု မာ့(ခ်) က ဖွင့်လင်းစွာ မှတ်ချက်ချပြီး နောက်တစ်ပတ်တွင် မိမိနှင့် ညစာစားပါရန် စာဖြင့် ဆောင်ပန်ဆက်သွယ်လာခဲ့သည်။

မာ(ခ)သည် လူလွတ်တစ်ယောက်မဟုတ်။ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးသည် အင်္ဂလန်မှာ ကျန်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဇနီးသည်အကြောင်း တစ်ခါမှ မော်ပြခြင်း မရှိ။ ဇနီးသည် နာမည်ပင် ဖတ်မိသည်ဟု မထင်ပါ။ မာ(ခ)အတွက် ဇနီးသည်မှာ စိတ်သဘာဝချင်း ထပ်တူခံစားပေးသူ မဟုတ်ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်။

မာ(ခ)၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဟန်ဆုယင်က ငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးက လက်ခံရန် အကြံပြုသည်။ မာ(ခ)ဟာ သိပ်သဘောကျဖို့ကောင်းတယ်။ သိမ်မွေ့တယ်။ ကြင်နာတယ်။ ရှင်သူနဲ့ သွားတွေ့သင့်တယ်ဟု အကြံပေးသည်။ မာ(ခ)အား ဟန်ဆုယင်က သတင်းထောက်ဟု ရည်ညွှန်းပြောဆိုသည်ကို သူငယ်ချင်းက ပြုပြင်ပေး၏။ မာ(ခ)ကို အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့။ နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ်တစ်ယောက်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ မာ(ခ)ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ညစာစားဖြစ်သွားကြသည်။ ဟန်ဆုယင်သည် မိမိမှဆိုမ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးထားလိုက်၏။ သူကလည်း ဇနီးရှိကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဥရောပအကြောင်း ပြောကြသည်။ တရုတ်ပြည်အကြောင်း ပြောကြသည်။ မာ(ခ) တရုတ်ပြည် ရောက်နေချိန်၌ ဟန်ဆုယင်က အင်္ဂလန်မှာ ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတူ တစ်နိုင်ငံတည်း မရှိခဲ့ကြပေ။ သူတို့သည် ကံကြမ္မာအကြောင်း စကားစပ်မိသွားကြသည်။ ဟန်ဆုယင်သည် ဤယောက်ျားကို မိမိ သဘောကျနေပြီဟု ကိုယ်တိုင်ရိပ်မိ၏။ သို့သော် ရှေ့ဆက်တွေ ကြွလိမ့်မည်ဟု စိတ်မကူးခဲ့ပေ။ သို့သော် မာ(ခ)က ဆက်လက်တွေ့ဖို့ ဇိုးဖွင်းစွာပင် ဖန်တီးလာ၏။ ဟန်ဆုယင်တို့မိသားစု ရှန်ဟိုင်းသို့ သွားမည်ဟု စီစဉ်သောအခါ သင်္ဘောဆိပ်သို့ မိမိလိုက်ပို့ပါရစေဟု တောင်းပန်လာသည်။ ဟန်ဆုယင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်တစ်ပိုင်းက သူ့ကို နှစ်သက် မြတ်နိုးနေသည်ဖြစ်ရာ မငြင်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ခရီးလမ်း ကားအသွားအလာ ယူထပ်သည် ယာဉ်ကြောတစ်ခုတွင် ရယ်စရာကောင်းသော မတော်တဆမှု

တစ်ခုဖြစ်သွား၏။ မာ(ခ)၏ ရှေ့မှ သွားနေသော ကားသည် အချက်ပြမိပေးဘဲ ညာဘက်သို့ ရုတ်တရက်ကွေ့သွားခြင်းနှင့် ဘယ်ဘက်မှ ခွေကလေး တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးလာခြင်းတို့ကြောင့် မာ(ခ)က ဘရိတ်အုတ်ရပ်လိုက်သည့်အခါ မာ(ခ) နောက်မှ ကားတန်းကြီးသည် တစ်စီးကို တစ်စီးဝင်အောင်းပြီး ရပ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ မာ(ခ)သည် ထိုပြစ်မှုအတွက် ခဲစခန်းသို့ လိုက်သွားရပြီး သူမတို့သားအမိက ခရီးဆက်ရပြန်၏။ မခွဲခွာမီ မာ(ခ)က မိမိတို့အား ဝိုင်း၍ စူးစမ်းနေကြသော လူအုပ်ကြီးအတွင်းမှာ ပင် ဟန်ဆုယင်အား ရယ်မော၍ စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရေစက်ဆုံကြတယ် ဆိုတာ မင်း ယုံပြီလား။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာတွေ အတူတူပဲ”

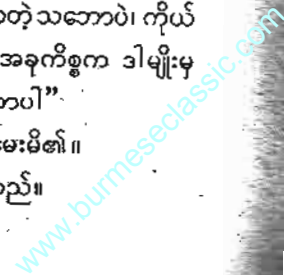
ဟန်ဆုယင်က ရယ်မောကာ ငြင်း၏။ “လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”။ ထို့နောက် သူတို့လမ်းခွဲကြရသည်။ သူမ၏ သမီးကလေး မေ (တကယ့်အပြင် လောကတွင် မွေးစားသမီးလေးဟု သိရပါသည်။) က မာ(ခ) ရဲနောက် ပါသွားခြင်းကို သဘောကျနေ၏။ သူ့ထောင်ကျမှာလား မေမေဟု စပ်စုသည်။ သမီး သဘောကျနေသည်ကို သတိထားမိသော သူမက သမီး ပို၍နှစ်သိမ့်လို့သဖြင့် ‘အေး... ကျမယ်ထင်တယ်’ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

မာ(ခ)နှင့် ဆုယင်တို့၏ အချစ်သည် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ရှောင်တိမ်းရင်း နောက်ဆုတ်ရင်း ပိုမိုနီးကပ်စွာ နှင်ပွဲ သွားကြမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆုယင်ကိုယ်တိုင် မိမိတို့ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပြီလား၊ ဘယ်အချိန်တုန်းက ဖြစ်လိုက်သလဲဟု ရိပ်မိမည်မထင်ပါ။ ဆုယင်က မာ(ခ)သည် ချစ်မှုကိစ္စတစ်ခု လိုအပ်နေသဖြင့် မိမိကို တွယ်အခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲ၏။ မာ(ခ)က နာကျင်စွာ ငြင်းသည်။

“ကိုယ် ဟောင်ကောင်ကို ရောက်လာတာ မင်းပြောတဲ့ ချစ်မှုကိစ္စတစ်ခုအတွက် လာတာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် လာရာတဲ့ သဘောပဲ။ ကိုယ် သူ့ခဲတယ်။ ဖြစ်လဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါ... ပြီးသွားပြီ။ အခုကိစ္စက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ် မင်းကို တခြားနည်းနဲ့ ငြိတွယ်မိတာပါ”

“အဲဒီမိန်းမက ဘာလူမျိုးလဲ”ဟု ဆုယင်က မေးမိ၏။

“အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးပါ”ဟု မာ(ခ)က ဖြေသည်။

ဆုယင်သည် မနာလိုတတ်သူ မဟုတ်။ အချစ်သည် မနာလိုခြင်းနှင့် မပတ်သက်။ သီးသန့်တည်ရှိရမည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်မိပြီဆိုရင် အဲဒီလူကို တခြားတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မနာလိုတာမျိုး ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါ့မလဲဟု တွေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

မာ(ခဲ)က မိမိဇနီးနှင့် ကွာပြီး သူမကို လက်ထပ်လိုသည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြော၏။ ဟန်ဆုယင်က လက်မခံခဲ့ပေ။ ထိုကိစ္စကြီးစားနေစဉ်ကာလ၌ မိမိသည် မာ(ခဲ)၏ မယားငယ်ဘဝ ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်ဟု သူမ တွေး၏။ ထို့ပြင် ရှေးခေတ်က တရုတ်အမျိုးသမီး မုဆိုးမများ နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုခွင့် မရှိပေ။ မာ(ခဲ)က သတင်းစာထဲတွင် တွေ့ရသော ဥပဒေသစ်တစ်ရပ်ကို ဆုယင်အား ထောက်ပြ၏။ တရုတ်ပြည်တွင် မုဆိုးမများ အိမ်ထောင်သစ် ထူခွင့်ရပြီဟူသော ဥပဒေသစ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဟန်ဆုယင်က ပြီးလျက် ငြင်းသည်။

“ကျွန်မတို့တစ်တွေကို ဥပဒေက ချည်နှောင်တာထက် မိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံတွေက ပိုပြီး ချည်နှောင်ထားတယ်”

ထိုစကားသည် ကျွန်မတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးများအတွက်လည်း အလွန် မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တရားဥပဒေသည် ဓလေ့ထုံးတမ်းကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ပေ။

မာ(ခဲ)နှင့် ဆုယင်သည် အချစ်ကို ရတနာတစ်ခုအဖြစ် တန်ဖိုးထားသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာသော သစ်ပင်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မိမိချစ်သူကို ရွှင်လန်းနှစ်သိမ့်စေခြင်းသည် မိမိ၏အချစ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးသည် တစ်ယောက်၏စိတ်ကို တစ်ယောက်က အထူးဂရုစိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်စေလေသည်။ အလွန်လိုက်ဖက်ညီပြီး အလွန်အားကျစရာကောင်းသော ပေါင်းစပ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် သဘာဝတောတောင် ရေမြေကို အလွန် တွယ်တာ၏။ ကဗျာကို ချစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိလျှင် ကဗျာအကြောင်း ပြောကြ၏။ ဖတ်ဖူးသည့် ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ပြောကြ၏။ တစ်ခါတော့ ဟန်ဆုယင်က မိမိ အင်္ဂလန်တွင် နေထိုင်စဉ် ခင်ပွန်း

ဖြစ်သူနှင့် မိမိသည် သိမ်းမြစ်ကမ်းပေါ်မှနေ၍ ကောင်းကင်မှာ မြင့်တက်လာသော လမင်းကြီးကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြ၏။ “ဒါပေမဲ့ လန်ဒန်က လဟာ ဟောင်ကောင်က လလောက် မကြီးဘူး၊ ဟောင်ကောင်က လထက်လဲ တရုတ်ပြည်မက လက ပိုကြီးတယ်၊ လဟာ တရုတ်ပြည်မှာ အကြီးဆုံးပဲ”

မာ(ခဲ)က ရယ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လောက်များ သိပ္ပံနည်း မကျလိုက်သလဲ ဆုယင်ရယ်၊ လဟာ နေရာတကာမှာ အတူတူချည်းပါပဲ”

သို့သော် မာ(ခဲ) စင်္ကာပူသို့ ပြန်သွားရသောအခါ ဆုယင်ထံ စာလှမ်း ရေး၏။

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ် ဆုယင်၊ စင်္ကာပူမှာ လဟာ ဟောင်ကောင် မှာထက် သေးပါတယ်၊ အခု မင်းပြောတာကို ကိုယ် လက်ခံသွားပြီ၊ ပီကင်းက လဟာ လန်ဒန်တို့ ပါရီတို့က လတွေထက် ကြီးတယ်ဆိုတာလေ”

ဆုယင်သည် တရုတ်ပြည်သို့ မိသားစုကိစ္စဖြင့် ခဏသွားရသေး၏။ ပြန်ခါနီး၌ ဦးကြီးဖြစ်သူအား မိမိ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ ဦးကြီးက ဆုယင်အား အပြစ်မတင်ပေ။ တစ်ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ထို့နောက် အေးဆေးသိမ်မွေ့စွာ စကားပြောသည်။

“မင်းယောက်ျားရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ငါတို့ အခုအချိန်အထိ သိမ်းထားတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ကိစ္စပါပဲ၊ အခုဆိုရင် အချိန်တွေ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

သို့သော် သူမတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ကြပါ။ ပထမပိုင်းတွင် ဆုယင်ဘက်က နှေးဖင့်ဆုတ်ဆိုင်းခြင်း၊ ဒုတိယပိုင်းတွင် မာ(ခဲ)ဘက်မှ အဆင်မပြေခြင်း ဖြစ်သည်။ မာ(ခဲ)၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို တိုက်ရိုက်ခံစားသိရှိရသော ဆုယင်သည် မာ(ခဲ)အား ဘာကြောင့်လဲဟု တစ်ခွန်းမျှ မမေးခဲ့ပေ။ သူမ ထင်ထားသည်က မာ(ခဲ)သည် သတင်းထောက်ရိုးရိုး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ သူ့အစိုးရအတွက် သူလျှိုလုပ်ပေးနေရသူ ဖြစ်မည်။ မာ(ခဲ) ရှင်သူလျှိုလုပ်ပေးသလားဟုပင် ဆုယင် မေးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ မာ(ခဲ)က သူ့အကြောင်း သိချင်

လျှင် ပြောပြပါမည်ဟု စကားစပြန်တော့ ဆုယင်က ကမန်းကတန်း တား
မြစ်သည်။ မပြောပါနဲ့တဲ့။

သမီးလေး မေနှင့် မာ(ခံ) တော်တော်ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ မေ
က ဆုယင်အား သူမ၏ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အကြောင်း
ပြောပြ၏။ သူငယ်ချင်း၏ အမေသည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်
ယူထား၏။ အတန်းဖော်တွေက သူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းစနောက်လှောင်ပြောင်
ကြသည်။ နှင့်အဖေက မျက်နှာဖြူသရဲကြီးဟု ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ ကောင်မလေး
ငိုကြွေးရသည်။

ဆုယင်သည် သမီးအား နှစ်သိမ့်အားပေး၏။

“တကယ်လို့ မေမေ မာ(ခံ) ကို လက်ထပ်ရင်တောင် မာ(ခံ)ဟာ သမီး
ဖေဖေ ဖြစ်မလာပါဘူး။ သမီးမှာ ဖေဖေရှိခဲ့တာပဲ။ သမီးဖေဖေက သေသွား
ခဲ့ပြီလေ။ မာ(ခံ) က သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်လာမှာ”

နောက်ဆုံး စင်္ကာပူမှ သတင်းဌာနသည် မာ(ခံ) ကို ပြန်ခေါ်လိုက်
သည်။ ဆုယင်ကို မခွဲနိုင်သော မာ(ခံ)သည် စင်္ကာပူနှင့် ဟောင်ကောင်
ကူးသန်းနေရသည်။ ဟန်ဆုယင်၏ တရုတ်ပြည်မှာ သွားရောက်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ဖို့ စိတ်ကူးကို ဟောင်ကောင်ရှိ မိတ်ဆွေတချို့က နားမလည်
နိုင်ပေ။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ အာဏာရလာသောအခါ ပို၍ပင် ကန့်ကွက်ကြ
သည်။ ဆုယင်ကတော့ အားလုံးကို တရုတ်လူမျိုးများအဖြစ်ပဲ မြင်သည်။
ကွန်မြူနစ်အစိုးရလက်အောက်ရှိ ဆေးရုံများ၊ လူနာများကို သူ၏ ပညာဖြင့်
မြှင့်တင်ပေးလိုသည်။ ဆုယင်၏ ညီမ တစ်ယောက်ကတော့ ဟောင်ကောင်
သို့ ထွက်လာပြီး အမေရိကားအထိ ပြေးမည်ဖြစ်သည်။ ဆုယင်အားလည်း
မိုက်မဲသူအဖြစ် အပြစ်တင်သည်။

တကယ်ဆို ဆုယင်သည် တရုတ်သွေးတစ်ဝက် ဥရောပသွေး တစ်
ဝက် ကပြားမလေးသာ ဖြစ်၏။ (တကယ်စာရေးဆရာမ ဟန်ဆုယင်သည်
ဘယ်လ်ဂျီယန်နှင့် တရုတ်ကပြား ဖြစ်ပါသည်။) ဘာဖြစ်လို့ တရုတ်သွေး
ကို ပို၍ အရေးကြီးနေသလဲဟု စပ်စုခံရသည်။ ဆုယင်က အပြုံးမပျက်ပေ။
ဆုယင်သည် ခေါင်းမာစွာ တရုတ်ပြည်သစ်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ တရုတ်ပြည်

မှာ အရာရာသည် မပြောင်းလဲဘဲ ပြောင်းလဲနေပြီ။ ကွန်မြူနစ်လူငယ်
စာလေးများ၏ နိရိုမာထန်သော စိတ်ဓာတ်ကို ဆုယင်တွေ့ရသည်။

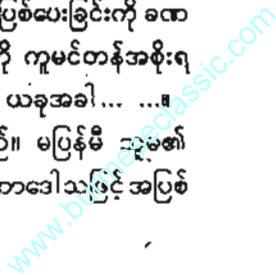
“ကျုပ်တို့မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့၊ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့၊ နေဝင်ချိန် ကြည့်ဖို့
အချိန်မရှိဘူး။ အချိန်ဟာ သိပ်အဖိုးတန်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့
နိုင်ငံကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရမယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားမှုတွေကို
စွန့်လွှတ်ရမယ်။ ကျုပ်တို့အဖေတွေ အမေတွေကို စွန့်လွှတ်သလို ဒီခံစားမှု
တွေကို စွန့်လွှတ်ကြရမယ်”

ဆုယင်သည် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလို ခံစားခဲ့ရ
သည်။ ဟောင်ကောင်မှာရှိသော လူတော်တော်များများက မိမိ မာ(ခံ) ကို
ထက်ထပ်ရန် သင့်တော်သည်ဟု မြင်ကြ၏။ ဤတရုတ်ပြည်မှာတော့ သည်
လိုမြင်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဆုယင်သည် မိမိတို့နိုင်ငံသားများ၏ စိတ်
နှလုံးကို ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကိုလည်း ယူကျွေးမရ ဖြစ်မိ၏။ မိမိလိုပင် သူ
တို့ကို သဘာဝအပေါ် တွယ်တာသူ၊ စိတ်နှလုံး သိမ်မွေ့သူများ ဖြစ်စေလို
သည်။ သူတို့ တစ်နေ့နေ့မှာ ချစ်ခင်တတ်လာမှာပါဟု မျှော်လင့်ချင်နေ
သည်။ “ကုန်သွယ်မှုနဲ့ သာသနာပြုမှုတွေဟာ တရုတ်ပြည်ထဲကို အတူတူ
ဆက်လာကြတာပဲ။ အရင်းရှင်ဝါဒတွေရယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုမျက်ဆီးသူတွေ
ရယ်၊ ဘာသာရေး အယုံသွင်းကြသူတွေနဲ့ ဓားပြတိုက်ကြသူတွေ သူတို့
ဆတ်ချင်းတွဲပြီး ဝင်လာကြတာပဲ။ သူတို့ကို အတူတူပဲ ပြန်တိုက်ထုတ်ရ
မယ်”

သာသနာပြုဆေးရုံ ဆရာဝန်များအား တရားစွဲခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း၊
အရေးရုံကို တရားစွဲခြင်း၊ ဒဏ်ဆောင်စေခြင်း စသည်တို့ကို ဆုယင် မြင်ရ
ကြွေးရသည်။

“သွေးကို သွေးဖြင့်ဆပ်ရမည်” ထိုစကားကို ဆုယင် မခံနိုင်ပေ။ သူမ
အတွင်းပြည်သူလူထုရှေ့မှောက်မှာ လူတချို့အား အပြစ်ပေးခြင်းကို ခဏ
အထကြည့်ဖူးသည်။ ဟိုတုန်းက ကွန်မြူနစ်များကို ကူမင်တန်အစိုးရ
ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် လူသတ်သမားများက သတ်ခြင်း။ ယခုအခါ... ..။

ဆုယင်သည် ဟောင်ကောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မပြန်မီ သူမ၏
မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က သူမအား ရင်းနှီးစွာ ကရုဏာဒေါသဖြင့် အပြစ်

တင် စွပ်စွဲခဲ့၏။ “ဆုယင်... မင်းဟာ တော်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်း... တယ်၊ အရှင်းဝါဒ နောက်လိုက်တွေတွေ့လို မင်းဘဝ အဆုံးသတ်မှာ မဟုတ်လား၊ မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကို တွယ်တာရုံနဲ့ ဒီကနေ ထွက်ပြေးတတ် ဆုယင် ဘာမှ မဖြေရှင်းခဲ့ပါ။”

“ဒါပေမဲ့ ဟောင်ကောင်မှာတုန်းက ငါ့ကို အများက ကွန်မြူနစ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြတာ မင်းမှတ်မိလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့နိုင်ငံကို ငါ့လို ငါ့ကို အဲလိုသတ်မှတ်ခံခဲ့ရတာပါ။” သူမ ထိုကဲ့သို့သာ ပြောခဲ့၏။

သူမ ဟောင်ကောင် ရောက်ပြီး သိပ်မကြာမီ ကိုရီးယားစစ်ပွဲ ပြီး သည်။ သူမ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရသလိုပင် မာ့(ခဲ)သည် ကိုရီးယားသို့ လွတ်ခံရ၏။ မာ့(ခဲ)သည် ဆုယင်ထံ စာတွေ အများကြီး ရေး၏။ နေ့ တစ်စောင်ကျ ရေး၏။ ထို့နောက် နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဆုယင်သည် သတင်းစာမှာ သေဆုံးသူ နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ် သတင်းသမားများ စာရင်း၌ မာ့(ခဲ) နာမည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆုယင်သည် မယုံကြည် နိုင်စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ သမီးဖြစ်သူ မေကို မာ့(ခဲ) ဆုံးသွား သည့်သတင်း ချက်ချင်းအသိပေးခဲ့သည်။ ဆုယင် မျှော်လင့်ခဲ့သည့်ကြား နူးပျော်ရွှင်မှုများ ရုတ်တရက် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပို၍ကြေကွဲစရာကောင်းသည်မှာ ချစ်သူ သေဆုံးသည့်သတင်း သိပြီး ခါမှ ချစ်သူထံမှ စာများ ဆက်တိုက်ရောက်လာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ် ရက်လျှင် တစ်စောင်ကျ။ အားလုံး ၂၁ စောင်။

ထိုဝတ္ထုထွက်လာခါစက ဟန်ဆုယင်၏ ပွင့်လင်းစွာ ပွင့်ထုတ်ရေး ဖွဲ့မှုကြောင့် သတင်းစာတို့က အံ့ဩကြသည်ဟု ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ တကယ် တော့ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဆုယင်၏ လုပ်ရပ်သည် အံ့ဩစရာ မဟုတ်။

သူ့တိုင်းပြည်ကိုလည်း ချစ်၊ သူ့အလုပ်ကိုလည်း သစ္စာရှိပြီး သူ့ ချစ်သူအပေါ် ညာတာစွာ ချစ်ကြင်နာမြတ်နိုးသွားသော နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် ယောက်ျားတစ်ဦးအကြောင်း ရေးဖွဲ့ ရခြင်း မဟုတ်လား။ ထိုယောက်ျား ကို မိမိ ချစ်မြတ်နိုးမိရသည်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရှက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်လား။ ထိုယောက်ျားက မိမိကို ချစ်မြတ်နိုး

သည်မှာလည်း အလွန်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ သည်သာ မာ့(ခဲ) လို ယောက်ျားမျိုးကို ချစ်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် သည်း ချစ်သူ၏ ဂုဏ်သတင်းကို ရေးမိချင်စိတ် ပေါ်ကောင်း ပေါ်လိမ့်မည် ဆင်သည်။

ဆုယင်သည် ဤဝတ္ထုကို တကယ်ပင် နှလုံးသွေးစစ်စစ်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချစ်သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပြည်မသို့ ပြန်သွားရန် ဒဏ် များများကို ကုစားရန် မိတ်ဆွေများက အကြံပေးကြ၏။ သူမ လက်မခံခဲ့ ပါ။ မာ့(ခဲ)က တစ်ခါတုန်းက သူ့အကြောင်း ရေးရန် ဆုယင်အား စကား စပ်၍ ပြောဖူးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ နောက်မှ နောက်မှ၊ အခုအချိန် တော့ အချစ်ကြောင့် အလွန်ကြည်နူးသာယာနေတဲ့ အချိန်လေးလေ” ဆို ဆုယင် ပြောခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆုယင်သည် မိမိ၏ ဒဏ်ရာများအကြားမှာ၊ မိမိကို နာကျင် ကြောင့်စေသည် ပထဝီဝန်းကျင်မှာ၊ ချစ်သူ၏ အရိပ်အယောင်များ၊ စကားသံ များ လွမ်းမိုးနေဆဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချစ်သူနှင့် သူမအကြောင်း ရေးဖွဲ့ ခဲ့ သည်။ အဟောင်းတို့သည် အသစ်ဖြစ်နေဆဲ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုဝတ္ထုသည် ရသမြောက်စွာ ချစ်ဖွယ်ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂျပန်စာရေးဆရာများ

ကျွန်မနှင့် အလှမ်းဝေးသော နိုင်ငံခြား
ဝတ္ထုများတွင် တရုတ်ဝတ္ထုများနည်းတူ ဂျပန်
ဝတ္ထုများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော်
ဂျပန် စာရေးဆရာကြီး ကာဝါဘာတာ၏
'နှင်းပွင့် တိုင်းပြည်'၊ 'ရာရှိမွန် ဂိတ်တံခါး'
စသည့် ဝတ္ထုများနှင့် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို
ပြီးသော ဂျပန်ဝတ္ထုတိုများကို နတ်ပယ်လိုက်
လျှင် ကျွန်မဖတ်ဖြစ်သည့် ဂျပန်ဝတ္ထုစာရင်း
မှာ တော်တော်နည်းနေမည် ဖြစ်သည်။ ထို

နည်းပါးသည့် အရေအတွက်ထဲမှာမှ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ယခုအချိန်အထိ
အမှတ်တရစွဲထင်ကျန်ရစ်သော ဝတ္ထုများမှာ ရှိမာဇာကီ၏ ဝတ္ထုများနှင့်
တာနီဇာကီ၏ ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်သည်။

ရှိမာဇာကီ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ A Domestic Animal ဖြစ်၏။ ခွေး
လေး ခွေးလွင့်တစ်ကောင်အကြောင်းကို ခွေးဘက်မှ ခံစားချက်ဖြင့် ရေးထား
သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထဲမှ ခွေးမကလေးသည် ချစ်စရာကောင်းသည့်
သွင်ပြင်မူရာမရှိ၊ သူ့ကိုမည်သူမျှ မချစ်၊ မည်သည့်အိမ်ကမျှ လက်မခံပေ။
သူ့ဟာသူ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ အခြားခွေးများလို တောထဲတောင်ထဲနှင့်

ရွာနှင့် ကူးသန်းသွားလာဖို့မှာ သူ့အတွက် မလွယ်ကူပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် သူလိုက်ကပ်ရပုံကို စာရေးဆရာက ခွေးဘက်မှ ခံစားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ခွေး၏ ဒုက္ခများ၊ ဒဏ်ရာအနာတံရများကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ရေးထား၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရသည်။ သူ့အတွက်တော့ လူသားများသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည်ဖြူစွာ မကျွေးမွေးချင်ကြသည့်အခါ သူသည် အိမ်များကို ကုတ်ကတ်ဝင်ထွက်ကာ ခိုးစားခြင်းဖြင့် အသက်ဆက်ခံရသည်။ စာရေးဆရာ ဖွဲ့ပြသော ခွေးမှာ သူ့ရဲကောင်းခွေးလည်း မဟုတ်၊ ခွေးဆိုးလည်း မဟုတ်၊ သနားကရုဏာသက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ခွေးကလေးလည်း မဟုတ်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါသထွက်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သနားကြင်နာဖွယ်ရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်မောစရာ ဖြစ်သည်။ ခွေးလေးခွေးလွှင့် တစ်ကောင်၏ ပုံမှန်ဘဝမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း သူ အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ခွေးထီးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်နှင့် တွေ့သည်။ ကိုယ်ဝန်ရလာသည်။ ခွေးလေးခွေးလွှင့်များကို လိုက်သတ်သည့်အဖွဲ့ ရောက်လာလျှင် သူ အသက်လု၍ ပြေးရသည်။ ယခုအခါ သူ့တွင် အသက်လု၍ ကာကွယ်ရန် ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းရန် လုံလောက်သော ခွန်အား ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုခွန်အားမှာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လွယ်ထားသော သန္ဓေသား ဖြစ်သည်။ ထိုသန္ဓေသား အသက်ရှင်နေဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ရှင်မှဖြစ်မည် မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခွေးကလေးလေးကောင် မွေး၏။ ခွေးကလေးများတွင် သူ့လို မလှမပဲ ခွဲခြောက်ခြောက် အရောင်အဆင်းဖြင့် ခွေးလေးတစ်ကောင် ပါသော်လည်း ကျန်ဆုံးကောင်မှာ အသွေးအရောင် အလွန်လှပသည်။ ထိုအခါကျမှ သူသည် လူတို့၏ အရေးတယူ ကျွေးမွေးသည့် အစားအစာကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စားခွင့်ရသွားလေသည်။

အိမ်ရှင်မများသည် သူ့ကို ဘာကြောင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသလဲ။ စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားခဲ့ဘူးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ကျွန်မ တွေးကြည့်မိသမျှမှာ သူက မွေးသည့် ခွေးကလေးများ၏ ချစ်စရာကောင်းမှု၊ လှပမှုကြောင့် အိမ်မွေးခွေးအဖြစ် လိုချင်ကြလိုလား၊ သို့မဟုတ် မိခင်တစ်ဦးဘဝ

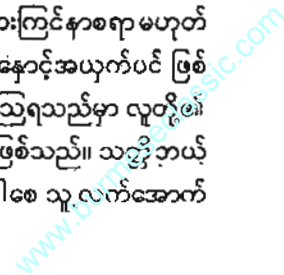
သူ့ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုပင် ကြင်နာစွာ ကျွေးမွေးခြင်းလား။ တိယအချက်က ပို၍ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ တွေးခဲ့ပါသည်။

နောက် ဂျပန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်မှာ တာနီဇာကို ဖြစ်သည်။ သူ၏ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ဂျူနီရိုတာနီဇာကို ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုများမှာ ကျွန်မ ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။

တာနီဇာကိုသည် လူတို့၏စိတ်ကို ဖွဲ့ရာတွင် ရဲဝံ့သည်။ အကာအကွယ်မဲ့သည်။ အတွင်းစိတ်ခံစားချက်ကို အရင်းအတိုင်း ရေးဖွဲ့ပြဖို့ ဝန်လေးသူမဟုတ်ပေ။ လူတို့၏ စိတ်ဝေဒနာကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးနိုင်သည်။ တာနီဇာကို၏ ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ သဘောကျပါသည်။

ပထမဆုံး မှတ်မိသည့်ဝတ္ထုမှာ Tattoo ဖြစ်သည်။ Tattoo သည် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဟု ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်။ ဆေးမင်ကြောင် ရေးထိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည့် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားမှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် သောကုန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ဘဝတွင် ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မမက်မောသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု အရသာများကို ဆေးမင်ကြောင် ထိုးခြင်းဖြင့်သာ ရယူလေ့ရှိသည်။ သူ့စိတ်သည် ကျွန်မအတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။

သူသည် ဖြိုနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အတော်ဆုံး ဆေးမင်ကြောင် ရေးသမား ဖြစ်သည်။ သူ့ရေးထိုးလိုက်သည့် အရုပ်များသည် တခြားမည်သည့် သက်ရာနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်မရအောင် ထူးခြားကောင်းမွန်၏။ သူသည် စိတ်ရှည်သည်။ စနစ်ကျသည်။ ထို့အတူ လူတို့၏ နားကျင်မှုအပေါ် သနားကရုဏာပြု၍ လက်တွန်းမှုလည်း လုံးဝမရှိ။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခံရသူ၏ ဝေဒနာသည် သူ့အတွက်တော့ ဘာမျှ တွန့်ဆုတ်စရာ သနားကြင်နာစရာ မဟုတ်။ သနားကြင်နာမှုသည် သူ့အလုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ အံ့ဩရသည်မှာ လူတို့၏ ဝေဒနာအပေါ် သူ၏ အကြံပြုမှုနှင့် သာယာမှုပင် ဖြစ်သည်။ သတ္တိ ဘယ်အထက် ကောင်းပါသည်ဟူသော ယောက်ျားဖြစ်ပါစေ သူ့လက်အောက်

ရောက်လျှင် ဝေဒနာဖြင့် နာကျင်စွာ ညည်းညူကြရသည်ချည်း ဖြစ်သည် သူသည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခံရသူ၏ သတ္တိကို စိတ်ထဲမှ အမြဲလောင်းက ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ထိုလူ ဝေဒနာဒဏ်ကို ခံနိုင်ပုံဖြင့် အံ့တင်းတင်းကြီး ထားပြီး မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်ကို သူ မြင်လျှင် သူ သရော်သလို ပြုံးမိ၏ လာမယ်... မင်း ဒါ့ထက်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာတွေ လာဦးမယ်။ အဲဒီကျရင် ဝေဒ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ထိုအတွေးမျိုးဖြင့် သူသည် စုတ်ချက်ကို မညှာမတာပင် ရေးခြယ်သူ ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ထိုသူ၏ တင်းခံနိုင်မှု ပို၍ ကျွမ်းကျင်လာသည်။ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် ဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်မှုကို မျက်လုံးတွင် သူ မြင်နေရသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏ လက်မှာ ပို၍ ကျွမ်းကျင်သွက်လက်လာသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း ပို၍ တက်ကြွကာ ကျေနပ်လာသည်။ ထိုသူ ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူလျှင် မျက်ရည်ကျလျှင်၊ အော်ဟစ်လျှင်တော့ သူ၏ စိတ်ကျေနပ်မှုမှာ ပို၍ ပို၍ မြင့်သော ဒီဂရီသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ ဝေဒနာဖြင့် စိတ်ကျေနပ်မှု ရှာဖွေသော လူတစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်မတို့ အံ့ဩရပါသည်။ သူ့အလုပ်ကလည်း ဤစိတ်ဓာတ်ရှိမှုပဲ အဆင်ပြေမှာပဲဟု ကျွန်မတို့ မိသားစုဝတ္ထု၏ အဆုံးပိုင်းတွင် သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးမင်ကြောင် ရေးထိုးပေးရ၏။ သူ့အသိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ကျိုးနွံသော အလုပ်သမားလေးလား၊ သင်တန်းသူလေးလား ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဂေရာမယ်တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ နုနယ်လှပသော၊ နာခံတတ်သော ထိုမိန်းကလေးသည် သူ၏ ဆေးမင်ကြောင် ရေးထိုးမှုကို မည်ကဲ့သို့ ခံယူနိုင်ပါ့မလဲဟု ကျွန်မ တွေးမိသေး၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ ဆန္ဒထက် သခင်မ၏ ဆန္ဒဖြင့် ခိုင်းစေမှုဖြင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင် ရေးသမား၏ အတ္တကို ဖြည့်စွမ်းပေးရန် သူမသည် အစမ်းသပ်ခံသတ္တဝါလေး တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆေးမင်ကြောင်ရေးသူက သူမ၏ နောက်ကျော အပြည့် (လိပ်ပြာပုံဟု ထင်သည်) ဆေးမင်ကြောင် ရေးပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သေးသေးကွေးကွေး အိမ်ရှပ်မဟုတ်၊ ကျောပြင် တစ်ခုလုံး ပြည့်အောင် စုတ်ချက်ရေးထိုးခြယ်သသွားမည် ဖြစ်သည်။

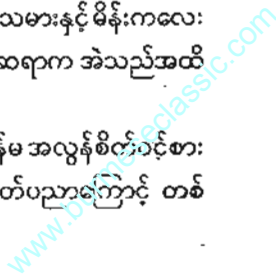
ထိုသတ္တိခံ မိန်းကလေးသည် စုတ်ထိုးသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြင့် သတိလစ် မေ့မျောသွားကဲ့ရ၏။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီလျက်ရှိသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားသည် သူ့ပညာ၏ လျှို့ဝှက်မှု အားလုံး၊ ကျွမ်းကျင်မှုအားလုံးကို သူမ၏ အရေပြားပေါ် လွှဲပြောင်းကူးယူ ဆေးလိုက်ရသလိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။ ယခု ဆေးမင် အရပ်သည် သူ့ဘဝတွင် အသေးအစိတ်ဆုံး ပညာအပြည့်ဆုံး စိတ်အရည်ဆုံး လက်ရာအမြောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိန်းကလေးသည် သတိလစ် မေ့မျောရာမှ တဖြည်းဖြည်း သတိပြန်ရလာသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားသည် မိန်းကလေးအား ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲတွင် သူမကိုယ်သူမ မြင်နိုင်အောင် ပြပေးသည်။ အရပ်သည် မိန်းကလေး၏ ဖြူဝင်းချောမွတ်သော ကျောပြင်တွင် လှပခမ်းနားစွာ တည်ရှိသည်။ မိန်းကလေးသည် အရပ်ကြောင့် ပို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသွားသည်။

ငါ့လက်ရာတွေထဲမှာ ဟောဒီလက်ရာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းရဲ့ ကျောပြင်ပေါ်မှာ ငါ့လက်ရာဟာ အပြောင်မြောက်ဆုံး၊ အထူးခြားဆုံးပဲဟု သူ ပြောသည်။ မိန်းကလေးသည် တအံ့တဩ မိန်းမူးလျက်ရှိသည်။ မိမိ၏ ကျောပြင်မှ အရပ်သည် မိမိအတွက် အလွန် ထူးခြားလှပနေသည်ကို သူမ သိသည်။ နာကျင်မှုတစ်ဝက်၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု တစ်ဝက်ဖြင့် သူမ နီဝေမှူးယစ်လျက်ရှိသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားသည် သူ့ကိုယ်တိုင် စုတ်ချက်ထိုး၍ ရေးခြယ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေး၏ ကျောပြင်ကို သူ၏ လက်ဖျားဖြင့် ထိတို့ဖွသပ်လိုက်သည်။ သူ့ဘဝ၏ အမြင့်ဆုံးသော ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စိတ်ကျေနပ်မှုကို သူ ရသွားသည်။ မိန်းကလေးနှင့် သူသည် အနုပညာတစ်ခုတည်းအဖြစ် တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်သွားလေသည်။

ထိုဝတ္ထု၏ အဆုံးပိုင်းတွင် ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားနှင့် မိန်းကလေးတို့ နောင်ဖွဲ့သွားကြသလား ကျွန်မ မသိပါ။ စာရေးဆရာက အဲသည်အထိ ရေးပြမသွားဘူးဟု ထင်ပါသည်။

ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်မ အလွန်စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ အတတ်ပညာကြောင့် တစ်

ကြောင်း ဤဝတ္ထုကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။ ဘဝတွင် တစ်ခါ ရေးပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖျက်၍ မရသော လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ဆေးမင် ကြောင် ရေးထိုးခြင်းသည် ကတိတစ်ခု၊ ပဋိညာဉ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ Commitment တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရေးထိုးခံရသူသည်လည်းကောင်း၊ ရေးထိုးသူသည်လည်းကောင်း သေချာဖို့၊ ပြတ်သားဖို့၊ ခိုင်မာဖို့ လိုလေသည်။ ၎င်းသည် ခက်ခဲသော အနုပညာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ရေးသူအတွက် ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုသလို ခံစားသူ ရေးထိုးခံသူအတွက်လည်း စိတ်ရှည်သည်၊ ခံမှုနှင့် သတ္တိလိုမည် ဖြစ်သည်။ ရရှိလာသည့် ရလဒ်သည် လှပသည်ဖြစ်စေ၊ ရုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ၎င်းမှာ တစ်ဘဝစာပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဝတ္ထုမှာ လုံးချင်းဟု ပြောနိုင်သော သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

The Key ဝတ္ထုမှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ဦး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ခံစားမှုများကို တစ်ဦးစီ၏ ဇနီးစဉ် မှတ်တမ်းများဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ခင်ပွန်းက အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ်၊ ဇနီးက အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခိုင်

ယာရီများကို တစ်ရက်ချင်း၊ တစ်ခုချင်း ပြထားပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ထိုခေတ်က အိမ်ထောင်ရေးစနစ်အတိုင်း လူကြီးမိဘ သံဘောတူ လက်ထပ်ပေးသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် သူ့ထက် အသက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသည်။ သူ့ခင်ပွန်းကို သူ မချစ်၊ တကယ်တော့ သူတို့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း၏ လက်ခံမှုအရ အချစ်သည် မလိုအပ်ပေ။ သင့်တော်မှု လိုက်ဖက်မှုသာ လိုအပ်သည်။ သူ့မသည် လက်ထပ်ပြီး ကတည်းက အိမ်ထောင်သက် ၂၀ နှစ်အတွင်း ခင်ပွန်းသည် ထံမှ အိမ်ထောင်မှု ဆိုင်ရာ သုခကျေနပ်မှုကို မရရှိခဲ့ပေ။ ခင်ပွန်းသည်က သူမအား အေးစက်သူ အဖြစ် စွပ်စွဲသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လိုက်နာခဲ့ရသော မိရိုးဖလာ သွန်သင် ဆုံးမမှုများ၊ နှိပ်ကွပ်မှုများအောက်တွင်

အရက်အကြောက် ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ ဘဝတွင် စိတ်ခံစားမှု ဆိုသည်မှာ ဖိနှိပ်ထိန်းချုပ်ထားရမည့်အရာ ဖြစ်သည်။ စိတ်၏ ဟိုးအတွင်းပိုင်း နက်ရှိုင်းလှသည့် နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားရမည့် အရာ ဖြစ်သည်။ ဖွင့်ပြရမည့်အရာ မဟုတ်။ ဖွင့်ထုတ်ဖို့ မလျော်ကန်၊ မသင့်မြတ်၊ ထိန်းချုပ်ရမည်။ အဆုံးစွန်ထိ ထိန်းချုပ်ရမည်။ ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းကွယ်ခြင်းသည် မိန်းကလေးတို့၏ ဣန္ဒြေဖြစ်သည်။ ထိုသွန်သင်ဆုံးမမှုများသည် အရိုးစွဲ၊ အကျင့်ပါနေသည်။

သူမခင်ပွန်းက သူမ၏ ခြေထောက်များ၊ ခြေဖဝါးများကို ချစ်သည်။ သူမ၏ ခြေဖဝါးများကို သူ အတွယ်တာဆုံး၊ စိတ်ဝင်စားဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်သည် သူမအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မတုန်မလှုပ် ထိန်းချုပ်မှု၊ အေးစက်မှုတို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသလို ခင်ပွန်းသည်၊ သည် တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏ ကျေနပ်မှုကို တစ်ယောက်က မပေးနိုင်ကြဘဲ တစ်စတစ်စ ပို၍ ဝေးကွာလာသည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းက ဇနီးကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလှသည်။

ဝတ္ထု၏ တတိယဇာတ်ကောင်မှာ သူတို့၏ သမီးနှင့် နီးစပ်စေလိုသော သမက်လောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသမက်လောင်းကို သမီးက ခပ်ခွာခွာ လုပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးက သမက်လောင်းကို အရေးပေးသည်။ ခင်ပွန်းသည် ထိုသမက်လောင်းအား မိမိဇနီးတွယ်တာနေသည်ဟု ယူဆသည်။ သူသည် သမက်လောင်းအပေါ် မနာလိုစိတ် ကြီးမားလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူတို့ချင်း ရင်းနှီးခင်မင်လျက်ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းနှင့် ဇနီးသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကာ တစ်ယောက်စီတို့ကို တစ်ယောက်ချောင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် မှတ်တမ်းများ ရေးလေသည်။ ခင်ပွန်းသည် ဟိုတုန်းက နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးလျှင် မည်သူမျှ ဖေတံနိုင်အောင် အံ့ဆွဲခွာ သော့ခတ်၍ ထားလေ့ရှိသည်။ ထိုအဖြစ်အတွက်လည်း ဇနီးမှာ စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်ရသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ မိမိ နေထိုင်ကြိုးပြင်းရသည့် စနစ်တကျ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုင်းခံရသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ဤအတိုင်းပင် နေသွားကျခဲ့ပြီးပြီ

ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ခင်ပွန်းသည် ဒိုင်ယာရီရေးပြီး သော့ခတ်ပိတ်ပြီးနောက် သော့ကို တစ်နေရာရာမှာ မေ့ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်မှာ စာကယ်မေ့လျော့ခြင်းလား၊ သူမ ဖတ်စေလို၍ တမင်သက်သက် မေ့ဟန်ဆောင်ခြင်းလား သူမ မသိ။ သို့သော် သူမ မဖတ်ပါဟု ဒိုင်ယာရီတွင် ရေးထားလိုက်၏။ သူမ ဒိုင်ယာရီရေးနေမှန်းလည်း ခင်ပွန်းက သိသည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းကလည်း ဇနီးသည်၏ ဒိုင်ယာရီကို မဖတ်သင့်ဟု ယူဆထားကြောင်း ရေးထား၏။ မိမိဇနီး၏ ထိန်းချုပ်မှုနှင့် သိက္ခာကို သူ ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ သမက်လောင်းနှင့် ဇနီး ဘာမှ မဖြစ်မှန်း သူ သိသည်။ သို့သော် ဇနီးက တွယ်တာနေသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ဖယ်ထုတ်မရသော စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် ဇနီးသည် ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲကျသတိလစ်နေသည် ဆရာဝန်ခေါ်၍ ကုသပြုစုပေးရသည်။ ဇနီးသည် အိပ်မောကျသတိလစ်နေစဉ် သူသည် ဇနီးသည်၏ ခြေထောက်များကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ရှုနေမောသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဇနီးသည်ကို သူ မက်မောစွာ ချစ်မိသည်။ ဇနီးသည် သတိလစ်နေစဉ် ဇနီး၏ နှုတ်ခမ်းမှ မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်သည့် စကားလုံးမှာ သမက်လောင်း၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မနာလိုစိတ်လည်း ပြင်းပြနေသည်။ သို့သော် ထိုမနာလိုစိတ်သည်ပင် သူ့အား ယောကျ်ားဘဝ ပီပြင်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဇနီး၏ ဒိုင်ယာရီ၌ ထိုအကြောင်း ရေးထား၏။ သူမ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် သတိလစ်နေစဉ် သူမ၏ အနီး၌ သမက်လောင်း ရှိနေသယောင်ယောင် သူမ ခံစားရသည်။

သို့သော် နောက်တော့ သူမ၏ ခင်ပွန်းမှန်း သိလိုက်သည်။ ခင်ပွန်း၏ မျက်မှန်က သူမ ရင်ဘတ်ပေါ် ပြုတ်ကျသည်ကိုပင် သူမ မှတ်မိနေခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းရက်များတွင် သူမသည် ထိုကဲ့သို့ မှူးမေ့သတိလစ်ခြင်း မျိုး ခဏခဏ ဖြစ်သည်။ အရက်မူးလွန်ခြင်း၊ အိပ်ဆေးသောက်ခြင်း ခဏခဏ ဖြစ်သည်။ သူမ ဖြစ်တိုင်း ဆရာဝန်ပင့်၍ ဆေးထိုးရသည်။

သူ သူမနှင့်အတူ အိပ်စက်သည့်အခါတိုင်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမှ သမက်လောင်း၏ နာမည်ကို ရေရွတ်တတ်သည်။ သူ မနာလိုစိတ်သည် သူ့အား

ညွှန်အားအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာ အဖြစ်များ ကြုံရပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည်သည် သွေးတိုးရောဂါ အခြေအနေ ပို၍ဆိုးဝါးလာကာ လေဖြတ်သွားသည်။

ခင်ပွန်း လေဖြတ်ပြီးနောက် ဇနီးသည်၏ ဒိုင်ယာရီကိုသာ ကျွန်မတို့ ဖတ်နေရတော့သည်။ ဇနီးသည် သမက်လောင်း၏ နာမည်ကို ပထမနေ့က ဖိတ်မှတ်မဲ့ ရေရွတ်မိခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် နောက်နေ့များတွင် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေရွတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ သိရပါသည်။ ခင်ပွန်းအား မနာလိုစိတ် ကြီးမားအောင် သူမက နှိုးဆွပေးလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်း၏ မနာလိုစိတ်သည် ချစ်စိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးမှန်း သူမ သိသည်။

ကျွန်မအထင်တော့ သူမ၏ စိတ်ကျေနပ်မှုအတွက်လည်း ပါလိမ့်မည်။ ခင်ပွန်းသည် သွေးတိုးရောဂါ တက်စေချင်မှုလည်း ပါဝင်ပါလိမ့်မည်။

ခင်ပွန်းသည် လေဖြတ်ပြီးနောက် မကြာမီ သေဆုံးသွားလိမ့်မည်။ အသုဘ တမ်းတင်ကြွေးရက် ရက်လည်သည့်အခါ သမီးကို သမက်လောင်းက လက်ထပ်ယူမည်ဟု ဇနီး၏ ဒိုင်ယာရီတွင် ဖတ်ရသည်။ မိမိသည် သမီး၊ သမက်နှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်း၊ တိုက်ခန်းတစ်ခုတည်း နေကြရမည်။ ထိုစကားဖြင့် သမက်က သူမကို နှစ်သိမ့်သည်ဟု သူမက ရေးထားသည်။ ထိုအခါ သမက်နှင့် သူမ၏ အဆက်အသွယ်၊ တွယ်ငြိမှုအပေါ် ကျွန်မတို့ သံသယဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော် စာရေးဆရာကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်မတို့အား ပြောမသွားပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူဆချင်သလို ယူဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၆၊ ဩဂုတ်လ]

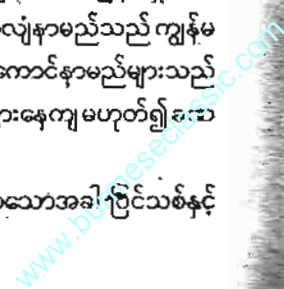

အီတာလျံ စာရေးဆရာများ (၁)

အီတာလျံ စာရေးဆရာများအနက် ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး သိ
 နှင့် ရသူမှာ 'အယ်လ်ဘာတို မိုရေးဗီးယား' ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်
 စာအုပ်ဖြင့် သိရသည် မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုမဖတ်တတ်မီ
 အရွယ်ကတည်းက သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်နွယ် ဘာသာပြန်သော
 'ရောမက မိန်းမပျက်' (Woman in Rome) ဝတ္ထုဖြင့် စသိရပါသည်။
 နောက်ပိုင်းတွင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ မိုရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတို့ကို ဘာသာပြန်သော
 ဆရာနတ်နွယ်၏ ဝတ္ထုတို့များကို မကြာခဏဆိုသလို ဖတ်ရသည်။ မိုရေး
 ဗီးယား၏ ဝတ္ထုတည်ဆောက်ပုံကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျပါသည်။ မို
 ရေးဗီးယားကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တိုင်းလည်း သိကြသည်။

နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုဖတ်နိုင်လာသောအခါတွင်
 အခြားအီတာလျံစာရေးဆရာများကို တဖြည်းဖြည်းသိလာသည်။ ၁၄ ရာစု
 စာရေးဆရာ ဘိုကက်စီယိုမှ ၂၀ ရာစု စာရေးဆရာများအထိ ကျွန်မ ရှာဖွေ
 တတ်လာသည်။ သို့သော် ဟိုတုန်းကတော့ အီတာလျံနာမည်သည် ကျွန်မ
 အတွက် အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်နာမည်များသည်
 အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် နာမည်တွေလို မြင်နေကျ၊ ကြားနေကျ မဟုတ်၍ ခဏ
 ခဏ မေ့တတ်သည်။

ပြင်သစ်ဘာသာကို နားလည်တတ်ကျွမ်းလာသောအခါ ပြင်သစ်နှင့်

နည်းနည်း နီးစပ်ဆက်နွယ်သော အိတာလျံဘာသာစကားကို ပို၍ ရင်းနှီးလာသည်။ အိတာလျံနာမည်တွေကို မှတ်ရမခက်တော့ပေ။ ထို့ပြင် ဥရောပ၌ ပြင်သစ်နိုင်ငံပြီးလျှင် ကျွန်မစိတ်အဝင်စားဆုံးနိုင်ငံမှာ အိတလီဖြစ်သည်။ အိတလီသည် ဟိုးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ကမ္ဘာတွင် အနုပညာ ယဉ်ကျေးမှုတို့နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဩဇာကြီးမားခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ အိတာလျံရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခု၏ အနုပညာအကြောင်းကို ဟန်သစ် မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်မ ဆောင်းပါး ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အိတာလျံ စာရေးဆရာများအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူတို့၏ ဝတ္ထုရှည်များထက် ဝတ္ထုတိုများကိုသာ ကျွန်မ စွဲမြဲစွာ မှတ်မိနေသည်ကို သိရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲမှတ်မိသမျှ အိတာလျံ ဝတ္ထုရှည်များမှာ လက်ချိုးရေတွက်လို့ပင် ရသည်ဟု ထင်သည်။ အယ်လ်ဘာတိုမိုရေးဗီးယား၏ **Woman in Rome, Two Women, Two Adolescents, Conjugal Love** ဝတ္ထုများ၊ အိညာဇီယိုဆီလုန်း၏ **Bread and Wine** ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ မိုရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုများကတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသဖြင့် အားလုံးသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ **Woman in Rome** က ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်။

Two Women ကတော့ မြန်မာဘာပြန်ပြီး ရှိမရှိ ကျွန်မ မသိပါ။ သို့သော် ဆိုဖီယာ လောရင့်၏ နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးသိပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အိတလီနိုင်ငံ ရောမမြို့တွင် စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ဖြင့် ပြေးလွှားရုန်းကန်ရသော သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခသည်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

Two Adolescents သည် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ ယောက်ျားဘဝသို့ ကူးပြောင်းခါနီးကာလ ဖိတ်ခံစားမှုများကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ တစ်ယောက်က ၁၃ နှစ်၊ တစ်ယောက်က ၁၅ နှစ်လောက်ဟု ထင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝတွေ

ကလည်း တခြားစီ၊ ခံစားချက်ချင်း ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခံချင်းကလည်း တခြားစီ။ သို့သော် နှစ်ယောက်လုံး၏ တူညီသောပန်းတိုင်မှာ ကလေးဘဝမှ လွန်မြောက်ပြီး ယောက်ျားဘဝသို့ ရောက်ရှိဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

၁၃ နှစ်ရွယ် ကောင်လေးသည် မုဆိုးမ မိခင်နှင့် နေရသည်။ သူ့မိခင်က အသက်ခပ်ငယ်ငယ်၊ သူ့ဖခင်သေဆုံးပြီးနောက် မိခင်ကို သူပို၍ ချစ်ခင် စွဲလမ်းသည်။ သို့သော် သူ့မိခင်ကို တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မနှစ်မြို့စွာ သဘောမကျစိတ် အနည်းငယ်လည်း ဝင်နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိခင်သည် အပျိုပေါက်မကလေး တစ်ယောက်လို ပြုမူလှုပ်ရှားလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိခင်ကို သဘောကျစွဲမက်နေသော လူငယ် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုလူငယ်နှင့် မိခင် တော်တော်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံသည်ကို သူ မကျေနပ်ဖြစ်မိသည်။ ထိုအခါ သူ၏ ထွက်ပေါက်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရေချိုးဆိပ် ဖြစ်သွား၏။ ထိုကမ်းခြေသို့ သူ ခဏခဏ သွားသည်။ ကမ်းခြေတွင် သူနှင့် ရွယ်တူကောင်လေးများ၊ အနည်းငယ် အသက်ကြီးသော ကောင်လေးများ၏ အဖွဲ့တစ်ခုနှင့် ခင်မင်သိက္ခာမိသွားသည်။ ထိုကောင်လေးများက သူ့မိခင်နှင့် မိခင်၏ ရည်းစားအကြောင်း သူ့အား အားရပါးရ ပြောပြကြသည်။ သူ လုံးဝ လက်မခံနိုင်သော်လည်း စကားများ အမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

ကောင်လေးများကို ခေါင်းဆောင်နေသော လူဝကြီးတစ်ယောက်မှာ ကောင်လေးများကို ချစ်တတ်သည်။ ထိုလူဝကြီးနှင့် ချစ်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ သို့သော် လူဝကြီးက ဇာတ်လိုက် ကောင်လေးကို တစ်ညနေ၌ ကြိုးစားသိမ်းသွင်းသည်။ ကောင်လေးသည် အဖြစ်အပျက်ကို ဘာမှန်း တိတိကျကျ မသိသော်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အမှုတစ်ခုအဖြစ် သိ၏။ သူ ရုန်းကန်ရှောင်တိမ်းပြီး လွတ်မြောက်သွားသည်။ သို့သော် လူဝကြီး၏ ကောင်လေးက မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ထိုကိစ္စတကယ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြောင်း သတင်းလွှင့်သည်။ ထိုအဖြစ်အားလုံးသည် ကောင်လေးအတွက် နာကျင်စေလှသော စိတ်ဒဏ်ရာများ ဖြစ်သည်။ သူသည် လောကတွင် ဘယ်နေရာသို့ သွားရမလဲဟု မသိနိုင်တော့ပေ။ သူ့ကို တွယ်တာသည့်လူလည်း မရှိတော့ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ သူ ဖိတ်ခံတတ်သူ

www.burmeseclassic.com

လာသည်။ သို့သော် သူ့ရွယ်တူ အတန်းဖော်ကလေးများမှာလည်း သူ့အဖြစ်တွင် မရင့်ကျက်သေးသော ကလေးသူငယ်များ ဖြစ်နေပြန်၏။

တစ်ရက်... သူ့မိခင်နှင့် တွဲနေသော လူငယ်တို့ အတူတကွ ရှိနေစဉ် သူက ကမ်းခြေက အုပ်စုဆီ ရောက်လာကာ သူနှင့် သင့်မြတ်သော ကော်လေး တစ်ယောက်ကို သူ့အား မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ပို့ပေးစို့ပြော၏။ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ကျသင့်ငွေကို သူ့ကုန်ကျခံရန် ကတိပေးရပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပါသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံး သူငယ်ချင်းကောင်လေးက ယူထားလိုက်၏။ သူငယ်ချင်းကိုတော့ ထိုအိမ်က လက်ခံသည်။ သူ့ကိုတော့ အသက်ငယ်လွန်းသေးသည်ဟု လက်မခံပေ။ သူ့ရှက်ရွံ့စွာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အမေ့ဆီပြန်ရောက်သည်။ အမေက သူ့အား ထွေးပွေ့ကာ စကားပြောရင်း သူ့ပါးပြင်ကလေးကို လက်ဖြင့် ဖွသပ်တော့ သူ့မကျေမနပ်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အမေကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေပါနဲ့။ ကျွန်တော်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပါဟု အမေ့အား ပြောသည်။ အမေက ရယ်မောသည်။ အိုကေ... အိုကေ... လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံပါတော့မယ်ကွယ်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။

သို့သော် သူ့လူကြီးမဖြစ်သေးကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရာတွင် ခရီးလမ်းသည် အလွန်ကြာရှည်ပြီး စိတ်ညစ်ညူးစရာ ကောင်းလှသည်ဟု သူ့မြင်မိလေသည်။

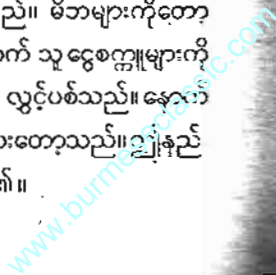
နောက်ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်မှာ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် ဖြစ်သည်။ သူကတော့ တစ်မျိုး၊ သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး ရှိသည်။ သို့သော် မိဘနှစ်ပါးဆီက အချစ်နှင့် မေတ္တာသည် သူ့ဆီသို့ နည်းမှန်လမ်းမှန် မရောက်လာဘူးဟု ထင်သည်။ မိဘက သပ်သပ်၊ သူက သပ်သပ်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မိဘ အရိပ်အောက်မှာ နေရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ဥပမာတစ်ခုအဖြစ် ရထားခရီးတစ်ခုတွင် သူက စားသောက်တွဲသို့ သွား၍ နေလယ်စာ စားလိုသည်။ သို့သော် မိဘတွေကတော့ အဆင်သင့် စားဖို့ နေလယ်စာ ဘူးကိုသာ ဝယ်ပြီး မိမိတွဲထဲမှာ စားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ သူ

က လောက အတွင်းသို့ လွတ်လပ်စွာ လမ်းလျှောက်လိုချိန်တွင် မိဘက သူ့အား ချင့်ချိန်ထိန်းသိမ်းထားသည်။ သူ၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ခွင့် မရ။ နောက် ဥပမာတစ်ခုမှာ သည့်ထက် ပိုဆိုးသည်။

တစ်ညတွင် သူ့မိဘအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ မိဘများက နံရံမှာ မြှုပ်ထားသည့် ဗီရိုထဲမှ ငွေများကို စာရင်းတွက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုငွေများကို နံရံမှ အဝှက်ဖိရိုထဲ ထည့်သိမ်းဆည်းပြီး ၎င်းပေါ်မှာ 'မက်ဒွန်.နာ.' ပုံတူဖြင့် ပြန်ဖုံးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤအခန်းထဲတွင် ဤမက်ဒွန်နားပုံတော်၏ ရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက်ပြီး ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းစာများ သင်ကြားရွတ်ဆိုခဲ့ရသည်။ လက်စသတ်တော့ မိမိသည် မိဘနှစ်ပါး၏ ငွေများရှေ့မှောက်တွင် ဒူးထောက်ဆုတောင်း ပူဇော်နေရပါလားဟု သူ့မြင်သွား၏။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ငွေကြေးနှင့် ပိုင်ဆိုင်မှု စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို သူ့ခါးသီးစွာ မုန်းတီးလာသည်။ သူ့မိဘက သူ့အတွက် အားလုံးစီစဉ် အကွက်ချထားပြီးဖြစ်သည်ကို သူ့သိလေ သူ့ဆောက်တည်ရာမရလေ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ဥပဒေဘွဲ့ တစ်ခု တက္ကသိုလ်မှ ရရမည်။ သူ့ဖခင်၏ ရုံးခန်းတွင် သူသည် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထပ်ရန် မျိုးကောင်းရိုးကောင်း မိန်းကလေးတစ်ဦး ရွေးချယ်ထားပေးပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့ အဆင်သင့်စီစဉ်ပြီးသော ဘဝထဲ၌ ဘာကိုမှ လက်ခံနေထိုင်လိုစိတ် မရှိပေ။ သူ့အတွက် ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိပေ။ ထိုအခါ သူသည် အသက်ရှင်နေထိုင်လိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

သူသည် သူနှင့် ဘဝအကြားတွင် ဆက်သွယ်ထားသည့် ကြိုးများအား ဓာတ်ချပြီး ဓာတ်တောက်ပစ်သည်။ သူ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို စွန့်ပစ်သည်။ သူ့ဟိုတုန်းက စုဆောင်းထားသော တံဆိပ်ခေါင်းများကို လွှင့်ပစ်သည်။ သူ၏ ကစားစရာများ စာအုပ်များကို ရောင်းပစ်သည်။ မိဘများကိုတော့ အခြားတစ်ခုခုဝယ်ရန်ဟု အကြောင်းပြ၏။ ထို့နောက် သူ့ငွေစက္ကူများကို လွှင့်ပစ်သည်။ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်သည်။ အကြွေစေ့များကို လွှင့်ပစ်သည်။ နေလယ်ဆုံး သူသည် အစားအစာကို တစ်လက်နှစ်လက်ပဲ စားတော့သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူနှင့် ဘဝကြားရှိ ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်၏။

သူသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဖြစ်သည်ဆိုတော့ သူနှင့်ဘဝအကြားတွင် ဆက်သွယ်ထားသည့် အရေးကြီးသော နောက်ကြိုးတစ်ချောင်းမှာ လိင်စိတ်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အိမ်သို့ မကြာခဏ လာသော ဝမ်းကွဲ မောင်နှမများကို စာသင်ထိန်းကျောင်းပေးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် လှပသူ မဟုတ်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်တတ်သည်။ သက်ဝင်လှုပ်ရှားသည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားနေမှုနှင့် အမျိုးသမီးက သိသည်။ တူတူပုန်းတမ်း ကစားရင်း အမျိုးသမီးက သူ့ကို ရင်ခုန်တတ်အောင် အနည်းငယ် ချဉ်းကပ်ပြပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့အား မိမိအိမ် လာလည်နိုင်ကြောင်း ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် အမျိုးသမီးထံသွားလည်ဖို့ကို ဘယ်လိုမှ သတ္တိစုစည်း၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ကြာပြီးမှ သူ့ရောက်သွားသည်။ သူ့ရောက်သွားသောအခါ အမျိုးသမီးသည် တော်တော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေပြီ။ ရက်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် သူမ သေသွား၏။ သူ့အတွက် လိင်စိတ်နှင့် သေခြင်းတရားသည် ရောယှက်ကာ ခြောက်လှန့်ခြင်း ခံရတော့သည်။

မကြာမီ သူ့အသည်းအသန် မမာမကျန်းဖြစ်သည်။ သူသည် သေရှင်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ရောဂါအတိအကျလည်း ရှာမရပေ။ ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် သူသည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ တစ်ချက်တစ်ချက် သတိရလာချိန်တွင် သူ့ဘေးမှာ သူ့မှာပြုဆရာတစ်ယောက်ကို သူ့မြင်တွေ့ရသည်။ သူ့မသည် အလွန်ကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး၊ မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့ကို တကယ်ပင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် ဘဝနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးသစ်တစ်ချောင်း ရလာခဲ့သည်။ အသက်ရှင် နေထိုင်ရန် ဆန္ဒတစ်ခု သူ့မှာ တွယ်လာခဲ့သည်။ အရင်က သူ့မှန်းတီးစက်ဆုပ်ခဲ့သော ကမ္ဘာလောကသည် ယခုအခါ သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ချစ်စရာကောင်းသော သန့်စင်သော တက္ကဖြစ်သည်။ ထိုဆရာမ၏ မေတ္တာကြောင့် သူသည် ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခံရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုဆရာမကြောင့်ပင် သူ၏ လူ့ဗျိုစိတ် နိုးကြားသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ နေကောင်းသွားသည့်အခါ ညတစ်ညတွင် ဆရာမက သူ့အခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်

သူ့အား လူငယ်ဘဝမှ လူကြီးဘဝသို့ ညင်သာစွာ ကူးပြောင်းသွားအောင် သူမက သိမ်မွေ့စွာ ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုညက အမှောင်ထဲမှာ သူသည် ဘဝ၏ အာရုံတစ်ခုကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ဘဝမှာ သူ့ ဖြတ်သန်းစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။ သူ့ကို စောင့်နေသော အရာများစွာရှိသေးသည်။ သူ့မရောက်ဖူးသေးသော နေရာဒေသများ၊ မမြင်ဖူးသေးသော မျက်နှာများ၊ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံများ၊ အသိအကျွမ်းများ၊ အပြောင်းအလဲများ ၎င်းတို့သည် သူ၏ဘဝ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထိုအတွေ့များဖြင့် သူသည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မွေးဖွားလာသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးနောက် ဆယ်ကျော်သက် ယောက်ျားကလေးများတွင် ဖြစ်တတ်သော စိတ်ခံစားမှုကို ကျွန်ုပ် ပိုသိလာခဲ့ရသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်မခံစား၍ ရသည်။ သူတို့နေရာမှာ ကျွန်ုပ်မ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော အတွေ့အကြုံ၊ ခံပြင်းစရာ ရှက်စရာ ကောင်းသော အတွေ့အကြုံတို့ကို သူတို့နှင့်အတူ တုန်လှုပ်မိသည်။ ကလေးဘဝမှ လူကြီးဘဝသို့ ပြောင်းခါနီး ကာလသည် မိန်းကလေးများမှာ ထက် ယောက်ျားကလေးများမှာ ပို၍ ခက်ခဲသည်ဟု ကျွန်ုပ် သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးစာရေးသူ တစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုမှ ကိုယ်တွေ့ဖြင့် မသိနိုင်သော အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ပညာနည်းကျကျ ပေးအပ်ထားသည် ဖြစ်၍ ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်ုပ် သဘောကျပါသည်။

ဆီလုန်း (Ignazio Silone) ၏ ဝတ္ထု Bread and Wine (ပေါင်မုန့်နှင့် ဝိုင်အရက်) ကတော့ တော်လှန်ရေးနောက်ခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အကြိုကာလ ဖက်ဆစ်စနစ် လွှမ်းမိုးနေချိန် အီတလီနိုင်ငံ၏ နောက်ခံသမိုင်းဖြင့် အခြေခံ၍ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သော ဖြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများ၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ကျင့်သုံးသော စစ်သားများ၊ ကြားနေဝါဒသမားများ၊ ပြည်သူလူထုကို ကိုယ်စားပြုသော ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးများ စသည်တို့အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်မှာ အသက် ၇၅ နှစ်အရွယ်ရှိ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖက်ဆစ်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ဝေဖန်သူ ဖြစ်သည်။ မူလက ကျောင်းဆရာဖြစ်သော်လည်း အစိုးရကို ဝေဖန်မှုကြောင့် သူ့အလုပ်ပြုတ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ တပည့်ဟောင်းတွေ ရှိသည်။ ယခုတိုင် သူ့ကို လေးစားချစ်ခင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုတပည့်များအနက် ဆရာ ဝန်တစ်ယောက် ပါသည်။ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပါသည်။ ဘုန်းကြီးငယ် တစ်ယောက် ပါသည်။ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ပါသည်။ ထို တော်လှန်ရေးသမား လူငယ်သည် ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်လိုက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဆရာက တော်တော်ချစ်သည်။ သူသည် ဖြောင့်မန်သည်။ ရိုးသား သည်။ အရာရာကို အလေးအနက်ထားသည်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသည်။ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးသည်။ အကယ်၍သာ ဤခေတ်တွင် အသက်ရှင် ရသည် မဟုတ်ပါက သူသည် သူတော်စင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ် ရှိ သည်။ ယခုတော့ ဖက်ဆစ်စနစ်အောက်မှာ သူသည် ဆိုရှယ်လစ် တစ် ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာပြီး ပုန်းကွယ်နေရသည်။ သူသည် ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် (ဆရာတူတပည့်) ၏ အကြံပေးချက် ဖြင့် တောနယ်တောင်ပေါ်ဒေသတစ်ခုတွင် သွားနေရသည်။ သူသည် ဖက် ဆစ် များ၏ ရန်မှလည်း လွတ်ပြီးသား ဖြစ်မည်။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် လည်း လုံးဝအဆင်ပြေမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုဒေသတွင် ဘုန်းကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်း၊ နာမည်ပြောင်း၍ နေထိုင်လေသည်။

ထိုတောနယ်ဒေသကလေးတွင် မိတ်ဆွေ အသိအကျွမ်းများ ထပ်မံ လာသည်။ သူ၏ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးသည် ဘုန်းကြီးလေးအဖြစ် သူ့ ကို လေးစား ခင်မင်သည်။ နောက် သီလရှင် ဝတ်ချင်သော ရိုးသားသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းသည်။ နောက်မိန်းကလေး ထို ယောက်မှာ လူပီသပြီး နှလုံးသား နွေးထွေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ သည် ဆင်းရဲသား လယ်သမားများ၏ ဘဝကို သိမြင်ကာ ကိုယ်ချင်း စိတ် ချစ်သည်။ သူတို့အတွက် အမှန်တကယ် လိုအပ်မည့် စနစ်တစ်ခုအတွက် သူ ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ နိုင်ငံကို ပြန်လည် တည် ဆောက်မှသာ နိမ့်ကျနေသော ငတ်မွတ်နေသော ဆင်းရဲသား လယ်သမား

များ၏ ဘဝ ပြေလည်မည် ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်း ဆိုရာ မှာလည်း ဝါဒဖြန့်သဘောထားများဖြင့် စတင်ဖန်တီး၍မရ။ တကယ်ကို ရိုးသားမှု၊ တကယ်ယုံကြည်မှုဖြင့် သူတို့ဘဝထဲသို့ အတွင်းကျကျဝင်ရောက် ပေါင်းစည်းပေးအပ်မှသာ ရမည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ သို့မှသာ ချစ်မေတ္တာ ဖြင့် ပေါင်းစည်းသော လူထုတစ်ရပ်ကို ပေါ်ပေါက်စေနိုင်မည်ဟု သူ ယုံကြည် သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကို စတင်လေသည်။

သူသည် တောနယ်မြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာပြီး ရောမသို့ ပြန်သွားသည်။ မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပေါင်းစည်း ဆက်သွယ်သည်။ အားလုံးသည် နေ့စဉ် အဖမ်းခံရမည့်အရေး တွေး၍ ပူပန်ကြောက်ရွံ့နေကြ ရသူများချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သည် လက် ကမ်း ကြော်ငြာများဖြင့် ဖမ်းမိကာ ထောင်ကျသွားပြီး မျက်စိကွယ်သွား သည်။ သူတို့ တော်လှန်ရေးသမားထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးလည်း ပါ၏။ ကောင် လေးသည် အဖမ်းခံရပြီးနောက် စစ်ဆေးမေးမြန်း နှိပ်စက်မှု ခံရသည်။ သူ ပြန်လွတ်လာသောအခါ သူသည် ထိုအတွေ့အကြုံကို ခါးသီးစွာ ကြောက် ရွံသွားသည်။ တစ်ညတွင် သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ အခန်းကို ရဲက လာ ၍ စစ်ဆေးဖမ်းဆီးသည်။ ကောင်လေးက ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြေး ပုန်း အောင်းနေပြီး ကောင်မလေး အဖမ်းခံရသည်။ ကောင်လေး လွတ်မြောက် သွားရန်အတွက် ကောင်မလေးက ရဲကို သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ပေးအပ်လိုက် ရသည်။ သို့သော် ကောင်လေးကတော့ ကောင်မလေးကို ပြည့်တန်ဆာ အဖြစ် စွပ်စွဲကာ သူမအား စွန့်ခွာသွားသည်။ ကောင်လေးက ဇာတ်လိုက် ဖြစ်သူနှင့်အတူ ပြန်လည်ပေါင်းမိသွားသည်။ သူက ဝန်ခံစကားတစ်ခု ပြော သည်မှာ သူ အဖမ်းခံရစဉ်က သူ့အား စစ်ဆေးမေးမြန်း နှိပ်စက်ရင်း သူ့လျှို့ လှုပ်ရန် အတင်းအကျပ် တာဝန်ပေးခံရကြောင်း၊ သူသည် နှစ်ဖက်ချွန်သူလျှို့ အဖြစ် သတင်းများကို ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြ တောင်းပန်သည်။ သို့ သော် ဇာတ်လိုက်က ခွင့်လွှတ်သည်။ ဆက်လက်၍ ဟန်ဆောင်သွားရန်၊ နှစ်ဖက်ရန်သူကို ယုံအောင်လုပ်ရန် တိုက်တွန်း၏။ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ချီကြည့်လေသည်။ အလုပ်ဆက်လုပ်ပါဟု အားပေးသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဝတ္ထုသည် နာကျင်စွာ အဆုံးသတ်ရသည်။

သူတို့၏ ဆရာဟောင်း ဘုန်းကြီးသည် သူ၏ ရဲဝံ့လွတ်လပ်စွာ စေခံ ပြောဆိုမှုများကြောင့် ဖက်ဆစ်အစိုးရ၏ ပယောဂဖြင့် အဆိပ်ခတ်သတ်ခံ လိုက်ရသည်။ နှစ်ဖက်ချွန် သူလျှို့ဟန်ဆောင်နေရသော လူငယ်သည် ဖက်ဆစ် အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံရသည်။ လူမဆန်သည့် နည်းများဖြင့် နှိပ်စက် ခံရသည်မှာ သေသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက်သည် သူ၏ နေရာမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ဆောင်းရာသီ၌ သူသည် ခက်ခဲစွာ ပြေးလွှားရသည်။ သူ့ကို ကြည်ညိုသော (သီလရှင်ဖြစ်ချင်သည့်) သူ့တပည့်မလေးမှာ သူ့ နောက်သို့ လိုက်ဖို့ကြိုးစားရင်း တောထဲ၌ ဝံပုဆွေ ကိုက်စားခံရပြီး သေသွား၏။

သို့သော် သူသည် ဇွဲမလျှော့ပေ။ တရားမျှတမှု၊ လွတ်လပ်မှုနှင့် ချစ်ခင်မှုသည် အဖွဲ့အစည်း လူထုအတွင်း၌ လုံးဝပျံ့နှံ့ရမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ခံပြအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို မကြာမီမှာ သူ့ဖွဲ့စည်းထူထောင်ပေးနိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ဖြင့် သူသည် သေဆုံးသည်တိုင် တိုက်ပွဲဝင်မည်ဖြစ်သည်။ လူသားအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်ကြသည်ဆိုလျှင် ကြောက်ရွံ့မှုသည် အလိုလိုပင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ဆုံးရမည် ဖြစ်သည်။

ပေါင်မုန့်နှင့် ဝိုင်အရက်သည် ခရစ်ယာန်သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ပေါင်မုန့်ကို ရရှိဖို့ ဂျုံစေ့ကလေးများစွာဖြင့် ပြုလုပ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်မုန့်သည် စုစည်းညီညွတ်ခြင်း၊ ပေါင်းစည်းခြင်း၏ ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဝိုင်အရက်သည်လည်း စပျစ်ခိုင်များစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းရသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည်လည်း ပေါင်းစည်းခြင်း၏ ပြယုဂ်ပင် ဖြစ်သည်။ တူညီသော၊ ဆင်တူသော၊ အသုံးဝင်သော အရာများ၏ ပေါင်းစည်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု သေဖန်ရေးစာတမ်းတစ်ခုတွင် ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

အီတာလျံ စာရေးဆရာများအနက် ကျွန်မ နှစ်သက်သော စာရေးဆရာမများ ရှိသည်။ ၎င်းတို့အနက် နှစ်ယောက်မှာ မာတီလီ (ဒ်) ဆဲရို (Matilde Serao) နှင့် နာတာလျာဂင်းဇံဘတ် (ဂ်) (Natalia Ginzburg) တို့ ဖြစ်ပါသည်။

'မာတီလီ (ဒ်) ဆဲရို' သည် ရိုးစင်းစွာ ဝတ္ထုရေးတတ်သည်။ စိတ်ကူး ဝတ္ထုပုံစံထက် သတင်းပေးဝတ္ထုပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သတင်းစာ သမားဆန်သော ဆဲရိုသည် သူ့ ဝတ္ထုများတွင် လူမှုရေးဘဝကို လှပစွာ နက်နဲစွာ ရေးဖွဲ့ ခံစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆဲရို၏ ဝတ္ထုသည် ထူးခြားမှု မရှိဘဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆဲရို၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်။ Giovanni or Death ဖြစ်သည်။ Giovanni ဆိုသည်မှာ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် ယောက်ျားလေး၏ နာမည် ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုသည် သုံးပွင့်ဆိုင်ဝတ္ထုဖြစ်၍ ရိုးစင်းသည်ဟု ပြောနိုင်၏။ သို့သော် ဝတ္ထုတည်ဆောက်ပုံနှင့် နောက်ခံအနေအထား၊ လူမှုရေးအဆောက်အအုံ ဖွဲ့နွဲ့မှုများမှာ လှပစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသောကြောင့် ဝတ္ထုသည် ရုပ်လုံး ကြွလာပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူမ၏ ချစ်သူ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး၏ မိထွေး၊ သူတို့သုံးယောက်၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

မိထွေးသည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသည်။ မိန်းကလေး အပေါ်မှာ မကြာခဏ ရိုက်နှက်ဆူပူတတ်သည်။ မိန်းကလေးသည် မိထွေးအား မကျေနပ်သော်လည်း ပြေးစရာမရှိ၊ အခြားခိုလှုံစရာလည်း ရင်ခွင်မရှိပေ။ ထို့နောက် မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိလာသည်။ 'ဂျီယိုဗန်နီ' ဟု ခေါ်သော လူငယ် ဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိ။ သို့သော် အလုပ်ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြသည်။ မိန်းကလေးက အတူတူ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ပူဆာသည်။ လူငယ်က မိမိတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိသေးဟု နှောင့်နှေးနေသည်။ မိန်းကလေးက လူငယ်ကို အလုပ်ရအောင် ရှာခိုင်းသည်။ သို့သော် မရသေးဟုသာ သိရသည်။ မိထွေးကလည်း ဂျီယိုဗန်နီနှင့် သဘောမတူနိုင်ဟု မိန်းကလေးက သိသည်။ ဂျီယိုဗန်နီအား မိမိ၏ မိမိတွင် ညှိမ့်

စကားပြောနေစဉ် မိထွေးဖြစ်သူ အပေါင်ဆိုင်မှ ပြန်လာပြီး တွေ့သွားလျှင် ဟူသည့်အတွေးဖြင့် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သည့်ကြားမှ ချစ်သူနှင့် တွေ့စကားပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူက မိထွေးနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမည်ဟု ဆို၏။ သူမက လက်မခံရဲပေ။ မိထွေးအကြောင်းကို သူမ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော မိန်းမသည် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအား အော်ဟစ်ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းမည်။ ရန်ဖြစ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရှေ့၌ မိမိတို့ အရှက်ကွဲမည်ဖြစ်သည်။ သူမတို့သည် ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း လို တိုက်ခန်းများ၌ နေထိုင်ရသူဖြစ်သည်။ သူမတို့၏ အထက်တွင်လည်း အထပ်ရှိသည်။ အောက်တွင်လည်း အခြားတိုက်ခန်းများ ရှိသည်။ သူမတို့ ဝရန်တာ အောက်တည့်တည့်တွင် ရေတွင်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုရေတွင်း အတွက် အလုပ်သမားတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

မိန်းကလေးသည် အပေါင်ဆိုင် လုပ်ငန်းကို သမ္မာအာဇီဝ မဟုတ်သော အမြတ်ထုတ် လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် မနှစ်သက်ပေ။ ပေါင်သူများ ဘက်မှ ကိုယ်ချင်းစာလေ့ရှိသည်။ သူတစ်ပါး၏ ချွေးနှင့် သွေးနှင့် မျက်ရည် ပေါ်မှ အမြတ်ထုတ်၍ စားသောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမ အမြဲတွေးသည်။ သူမမခင် သေဆုံးသည်မှာလည်း မိထွေး၏ အပေါင်လုပ်ငန်းကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကျ၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမ ယုံကြည်သည်။

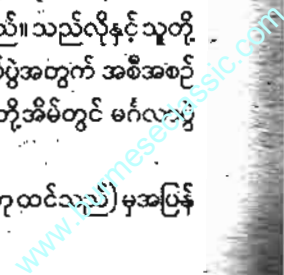
တစ်ရက်တွင် ဂျီယိုဗန်နီက တွေ့ဆုံစကားပြောရန် စာဖြင့် ဆက်သွယ်သည်ကို မိထွေးက သဘောတူလိုက်၏။ မိထွေးနှင့် ချစ်သူ စကားပြော ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂျီယိုဗန်နီဟာ လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါပဲဟု မိထွေးက သတ်မှတ်၏။ မင်းတို့ကိစ္စကို ပြေလည်အောင် မေမေ လုပ်ပေးပါ့မယ်ဟု တာဝန်ခံသည်။ မင်းပျော်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မေမေ လိုက်လျောပေးပါ့မယ်ကွယ်ဟု ပြောသည်။ မေမေ မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးပါ့မယ်ဟု ပြောသည်။ မိန်းကလေးက မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မေမေ့ကို နမ်းစမ်းပါဟု မိထွေးက ပြောပြီး စတင်နမ်းသည်။ ထိုအခါ သူမကလည်း မိထွေး၏ပါးပြင်ကို နမ်းရသည်။ မေမေလို ခေါ်စမ်းပါဟု မိထွေးက တောင်းပန်သည်။ သူမသည် မိခင်မဟုတ်သော မိမိအပေါ် ရန်လိုသော

သူ့ကို မေမေဟုခေါ်ဖို့ အလွန်ဝန်လေးခဲ့၏။ ယခုအခါ သူမသည် ငိုကြွေးကာ မေမေဟု ခေါ်မိလေသည်။

ထို့နောက် ဂျီယိုဗန်နီ၏ အလုပ်ရှာသော ရက်များသို့ ရောက်လာသည်။ ဂျီယိုဗန်နီ အလုပ်မရသောအခါ မိထွေးက အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း အကျိုးအမြတ်များအကြောင်း ပြောပြသည်။ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်း စာအုပ်များကို ပြသည်။ ဂျီယိုဗန်နီ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ မိန်းကလေးကတော့ တုန်လှုပ်စွာ တားမြစ်သည်။ ဂျီယိုဗန်နီသည် အပေါင်ဆိုင်ကို လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိထွေးက သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးလျှင် မိမိအိမ်မှာပင် နေရန် ပြောသည်။ ဂျီယိုဗန်နီကလည်း ငွေမရှိသဖြင့် အခန်းတစ်ခု မငှားနိုင်ပေ။ မိန်းကလေးသည် အခြေအနေကို လုံးဝ သဘောမကျ။ သူမက မိထွေးလက်မှ လွတ်လိုသည်။ မိထွေး၏ ဖွယ်ရာသော အစားအသောက်များထက် ချစ်သူ၏ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ပို၍မြတ်နိုးမက်မောသည်။ ချစ်သူနှင့်အတူ တစ်နေရာရာမှာ နေထိုင်လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်အသက်ရှင်ချင်သည်။ သို့သော် ဂျီယိုဗန်နီမှာ အစွမ်းအစ မရှိပေ။

တဖြည်းဖြည်း မိထွေး၏ အပေါင်ဆိုင်သို့ ဂျီယိုဗန်နီက လိုက်သွားလာလာသည်။ သူမနှင့် ဂျီယိုဗန်နီအကြားတွင် အနည်းငယ် စိမ်းကားသွားသည်။ မိန်းကလေးသည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းမှ ချစ်သူကို ဆွဲထုတ်၍ မရသောအခါ ဒေါသဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ခံစားလိုက်။ ဝမ်းနည်းစွာ စိတ်ဓာတ် ကျဆုံးလိုက် ဖြစ်လာသည်။ မိန်းကလေးကို အိမ်ဖော်မလေးက ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်၏။ အစားအသောက် အအိပ်အနေ မမှန်သောအခါ အိမ်ဖော်မလေးက တတ်နိုင်သမျှ သတိထားပြီး ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးသည်။ မိန်းကလေး၏ ခြားလဲမှုကို ဂျီယိုဗန်နီက သတိမထားမိပေ။ သို့မဟုတ် မိန်းကလေး ဂျီယိုဗန်နီကို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့ လက်ထပ်တော့မည်ရက် နိုးကပ်လာသည်။ လက်ထပ်ပွဲအတွက် အစီအစဉ်များ ရောက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူမတို့အိမ်တွင် မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ် ဖြစ်တော့မည်ဟု သိနေပြီ။

တစ်ရက်မှာ မိန်းကလေး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း (ဟု ထင်သည်) မှ အပြန်

မိမိအခန်းထဲမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ လှအိပ်ပစ်လိုစိတ်ဖြင့် အိမ်ရှိရာထဲ
 ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် အပြေးလှမ်းလာသည်။ အခန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သော
 အခါ ဧည့်ခန်းမှာ တိုးတိတ်သော အသံများကို ကြားရသည်။ ထိုအသံများ
 ကြောင့် သူမမျက်နှာဖြူဖျော့သွားသည်။ ထို့နောက် အဝါရောင် ဘရိုက်ထီ
 ခန်းဆီးစများ နောက်ကွယ်မှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းသည့် မြင်ကွင်းကို
 မြင်လိုက်ရသည်။ မိထွေးနှင့် ဂျီယိုဗန်နီတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
 နမ်းနေကြသည့်မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ကြောက်ရွံ့စိတ်
 ချောက်ချားစိတ်၊ အံ့ဩစိတ်၊ ရွံရှာမုန်းတီးစိတ်များဖြင့် အသံကုန် အော်ဟစ်
 မိသွားသည်။ မိန်းကလေး၏ အော်သံသည် လူတစ်ယောက်၏ အော်သံ
 နှင့်မတူဘဲ ထူးဆန်းသော အသံတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် ထူးခြား
 လွန်းသဖြင့် ကြားရသူတိုင်း ဘဝတွင် ဘယ်တော့မျှ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်
 ပေ။ ထို့နောက် အိမ်နီးချင်းများသည် အခန်းအတွင်း ပြေးလွှားသံများ
 အော်ဟစ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တံခါးချပ်များ ဖွင့်သံ
 ဝရန်တတ်ခါးသည် ကြမ်းတမ်းစွာ အသံမြည်ပြီး ပွင့်သွား၏။ တံခါးချပ်
 တစ်ခု ကျိုးပဲ့သွားပြီးနောက် ညနေခင်း အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့တွင် အရိပ်
 တစ်ခုသည် ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်ကို မြင်ကြရသည်။
 အော်သံကြောင့် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း၏ မီးများ လင်းသွားကြသည်။
 မိထွေးသည် ဝရန်တာမှာ ရပ်လျက် အော်ဟစ်နေ၏။ ရေတွင်းထဲကို သူ
 ဟာသူ ခုန်ချသွားတာ၊ သူ ဟာသူ ခုန်ချသွားတာဟု အော်နေ၏။ ရေတွင်း
 အလုပ်သမားသည် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်လာပြီး ကြိုးများဖြင့် ခါးကို
 ပတ်ချည်ကာ တွင်းထဲသို့ ဆင်းတော့သည်။ ထို့နောက် တွင်းထဲမှ ကိုယ်
 ခန္ဓာကို ရေတွင်းဝမှ လူငယ်များက ကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်ကြသည်။ မိန်းကလေး
 သည် အသက်မရှိတော့ချေ။

လောကတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော တအံ့တဩဖြစ်ရပ်
 များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြောင်း အမြဲမျှော်လင့်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ
 လောကကို တုန်လှုပ်မှုနည်းနည်းဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး
 သည် ရိုးစင်းသော အတွေးအမြင်ရှိသောကြောင့်၊ ချစ်သူကို အယုံကြည်သွန်
 သောကြောင့် ရုတ်တရက် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ နာကြည်းကြေကွဲသွား

ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးသည် မထင်မှတ်သော အချိန်၊
 မမျှော်လင့်သော နေရာမှ ရုတ်တရက် ရရှိလာမည့် အံ့ဩဖွယ်၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်
 ခြစ်ရပ်များအတွက် အမြဲကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်ဖို့ လိုလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ
 သည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၆ ဧကံတင်ဘာလ]

www.burmeseclassic.com

အိတလျံ စာရေးဆရာများ (၂)

နာတာလျာဂင်းဇာတ်သည် အမျိုးသမီး ပီသစွာ အသေးစိတ် ရေးဖွဲ့ တတ်သည်။ အရေး အသားလည်း ညက်သည်။ နောက်ခံမြင်ကွင်း ကို ရုပ်လုံးကြွအောင် သတိတရ ရေးလေ့ ရှိ သည်။ ဇာတ်ကောင်တို့၏ စိတ်ကို စာရေးသူက တိုက်ရိုက်ထုတ်ဖော်မပြဘဲ ဇာတ်ကောင်၏ အမူအရာနှင့် စကားလုံးတို့မှတစ်ဆင့် ပြောပြ တတ်သည်။ ကျွန်မက ဝတ္ထုရေးသည့်အခါ ဇာတ် ကောင် တွေ ၏ စိတ် ကို ပ ရို သတ် အား

သိုက်ရိုက်မြင်တွေ့ ခံစားခိုင်းသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ဝတ္ထုရေးဟန်သည် ကျွန်မအတွက် အသိပညာတစ်ခုခု ပေးနေသလိုပင်၊ ကျွန်မ ကျေနပ်စွာ ဖတ် ခေါ်သည်။

ဂင်းဇာတ်၏ The Mother ဟူသောဝတ္ထုသည် သူမ၏ ဝတ္ထုတွေ့ သဲတွင် နာမည်ကြီးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသည် အထူး ထူးခြားဆန်းသစ်ခြင်း မရှိ။ သားနှစ်ယောက်၏ အမေတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေးဖွဲ့ဟန်က ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဆိုအမေ၏ ဇာတ်ကောင်စရိုက်က တခြားအမေတွေ၏ စရိုက်နှင့် ကွဲပြား

ခြားနားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်မ ယခုအထိ သတိရနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသူမှာ စာရေးဆရာဖြစ်သော်လည်း ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်နှင့် ဆယ်နှစ်အရွယ် သားနှစ်ယောက်၏ အမြင်မျိုး အရေးအဖွဲ့မျိုးဖြင့် ချစ်စရာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ရေးထားပါသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်၏ အမေသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့အဖေသည် သူတို့ငယ်ငယ် လူမှန်းမသိတတ်သေးသည့်အရွယ်ကပင် ဆုံးသွား၏။ အမေက ချောမောသည်။ သေးကွေးသည်။ အမေသည် သူတို့နှင့် အနည်းငယ် စိမ်းသည်။ နံနက်မှစ၍ ညအထိ အမေ၏ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုများကို စာဖတ်ပရိသတ်အား ကလေးအမြင်သဘောမျိုးဖြင့် မသိမသာသာ မြင်စေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အမေသည် အရေးမကြီးပေ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အမေအတွက်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်သည် သိပ်အရေးမပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမေသည် သူတို့အား ဂရုတစိုက်မရှိ။ တခြားအမေတွေလို တစ်နေ့တာ ကျောင်းမှာ ကြိုခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို သတိတရ မေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ သင်ခန်းစာများ လေ့ကျင့်ခန်းများ အကြောင်း မမေးတတ်။

အမေသည် နံနက်အစော အိပ်ရာထလျှင် မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် မျက်ခုံးမွေး နုတ်လှေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် မိတ်ကပ် ပေါင်ဒါလိမ်းပြီး အဝတ်အစား လဲသည်။ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ဖို့ ဈေးဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ဈေးမှ ပြန်လာလာချင်း ဈေးခြင်းကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီးနောက် စက်ဘီးကို ဆွဲယူကာ ရုံးသွားလေ့ရှိသည်။ အမေဝယ်လာသည့် အသားငါးများမှာ သိပ်ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိ။ အမေသည် အသားသည်က ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေအား အသားသည်က အမြဲလိမ်လေ့ရှိသည်။ သူ့အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ထိန်း စားဖိုမှူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိရာ ထိုအမျိုးသမီးက အမေဝယ်လာသည့် အသားငါးတို့ကို စိတ်တိုင်းမကျပေ။ သို့သော် အမေကတော့ နှစ်တွေကြာလာသည်တိုင် ဘာမှမပြောင်းလဲ။ ဈေးသည်

တွေက ပိုက်ဆံပြန်အမ်းလျှင်လည်း ငွေမပြည့်တတ်ပေ။ အမေက အဲဒါတွေကို ဂရုမစိုက်။

ညဆိုလျှင် အမေက မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ သူတို့အိပ်ရာဝင်ချိန်မှ ပြန်ရောက်တတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမေနှင့် တစ်ခုတင်တည်း အိပ်ရ၏။ အမေအခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အဝတ်အစား ချွတ်လဲသံကို ကြားရသည်။ သူတို့လှမ်းမကြည့်ဘဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ထို့နောက် အမေခုတင်ပေါ် တက်လာပြီး သူတို့ဘေးမှာ ဝင်အိပ်သည်။

သူတို့ဘဝတွင် အမေသည် အရေးမကြီး၊ အဘွားက အရေးကြီးသည်။ အဘိုးက အရေးကြီးသည်။ အိမ်ထောင်ထိန်း စားဖိုမှူးက အရေးကြီးသည်။ ထို့ပြင် အိမ်သို့ မကြာခဏလာတတ်သော အဒေါ်တစ်ယောက်က အရေးကြီးသည်။ သားနှစ်ယောက်၏ ကျောင်းကိစ္စ၊ အိမ်မှာ စားသောက်ရေးကိစ္စ၊ အဝတ်အစားကိစ္စ၊ ဆော့ကစားသည့်ကိစ္စအားလုံးသည် သူတို့နှင့်သာသက်ဆိုင်ပြီး အမေနှင့် မသက်ဆိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမေသည် တစ်နေ့ကုန် ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ သားတွေအကြောင်းကို ဂရုတစိုက်မေးဖို့ အချိန်မရှိပေ။

တခြားကောင်လေးတွေ၏ အမေတွေကို သားတို့ မြင်ဖူးသည်။ ထိုအမေများသည် အသက်ကြီးကြီးအမေများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အမေကတော့ ငယ်ငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့ အမေငယ်ငယ်ကလေး ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့က သိကအောက်ခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဘိုးက အမေ အပြင်မှ ပြန်လာချိန် ညဉ့်နက်သဖြင့် ဆူပူအော်ဟစ်တတ်သည်။ နင်ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ ငါသိတယ်၊ နင်ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါသိတယ် ဟု အဘိုးက အော်ဟစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အမေသည် အခန်းထဲ ဖြည်းဖြည်းတတ်သည်။ ညအိပ်သည့်အခါ အမေရိုက်သံများကို သံသ့ကြားရတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သားနှစ်ယောက်သည် အမေအသားနှင့် မထိမိအောင် ဘေးသို့ ကျုံ့၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကာအကွယ် ပေးသလို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ကာ အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက သူတို့မြို့ထဲထွက်သည့်အချိန် ကဖေးဆိုင်တစ်ခုတွင်

မှန်များကို ထွင်းဖောက်လျက် အမေ့ကိုမြင်လိုက်ရဖူးသည်။ အမေသည် တစ်လုံးတွင် လှတစ်ယောက်နှင့် အတူထိုင်နေ၏။ ထိုလူနှင့်အမေ လမ်းချင်း ထိကိုင်ထားကြသည်။ အမေမျက်နှာမှာ ပြုံးရယ်လျက်။ အမေသည် ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးလိုပင် ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောလျက် ရှိသည်။ သားတို့သည် အမေ့ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါ ရှက်ရွံ့သလို ခံစားရ၏။ သားငယ်က ဘတ်စ်ကားပေါ်အတက်တွင် အစ်ကိုအား အမေ့ကိုမြင်လိုက်လားဟု မေး၏။ အစ်ကိုက မမြင်ဘူးဟု ပြောသည်။ အစ်ကို လိမ်နေမှန်း ညီထွေးရိပ်မိသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာလေ၊ အစ်ကို မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား” သို့သော် အစ်ကိုက မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အမေဖြစ်ကြောင့် သူ သိသည်။ ထို့အတွက် ညီငယ်ကို သနားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သနားမိသည်။ ည အမေပြန်လာသည့်အခါ သားငယ်က ထိုအကြောင်း စကားစ မေးကြည့်၏။

“နေ့လယ်က မေမေ့ကို သားတို့မြင်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လှတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

သူတို့အမေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ကမန်းကတန်းငြင်းပယ်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မေမေမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ လူမှားနေပြီ၊ မေမေက ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလေ”

သူတို့ ဆက်မမေးတော့ပေ။

တစ်ရက်မှာ အဘိုးနှင့်အဘွား ဤမြို့မှာ မရှိသည့်အချိန်၊ အိမ်ထောင်ထိန်း၊ မိန်းမလည်း ရွာပြန်နေချိန်၊ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခု၌ အမေ့ထံ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အမေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားပြောခဲ့သော လူပဲ ဖြစ်သည်။ သားတို့သည် ထိုနေ့လယ်စာကို အပျံစား စားရ၏။ အမေက ချက်ပြုတ်ရာတွင် မကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်မှာ အသင့်ချက်ပြီးသား တော်တော်များများကို မှာယူခဲ့လေသည်။ ထိုလူသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ရင်းနှီးစွာ စကားပြော၏။ ကျောင်းအကြောင်း မေး၏။ သူ့အကြောင်း သူလည်း ပြောပြ၏။ သူသည် အာဖရိကသို့ ရောက်ဖူးကြောင်း၊ အာဖရိကသည် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ အံ့ဩစရာဖြစ်ကြောင်း ပြော

ပြ၏။ သားတို့ အလွန်အားကျသည်။ သူတို့လည်း အာဖရိကကို ရောက်ဖူးချင်သည်။ ထိုလူက အာဖရိက၌ သူနေတုန်းက သူ့မှာ မျောက်ကလေး တစ်ကောင် ရှိသည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် နေမကောင်းဖြစ်သွားသဖြင့် အပြန်တွင် သူ့အား အာဖရိက၌ ထားခဲ့ရသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုလူပြောသမျှ စကားအားလုံး သူတို့အတွက် အားကျစရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလူက သူတို့အား စာအုပ်များအကြောင်းလည်း ပြော၏။ သူတို့ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကို ညွှန်း၏။ သူတို့ကို တစ်ရက်ရက်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကလေးများသည် သူ့ကို ခင်မင်သွားသည်။

စားသောက်ပြီး ခဏကြာတော့ အမေက သူတို့အား အပြင်ထွက်၍ ကစားကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူတို့က အပြင်မသွားချင်၊ အမေဧည့်သည်နှင့် စကားပြောချင်သေးသည်။ သို့သော် အမေက နှင်သည်။ ဧည့်သည်ကလည်း သူတို့အား သွားကစားသင့်ကြောင်း ဝင်ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အိမ်အပြင်သို့ စိတ်မပါဘဲ ထွက်သွားရသည်။ ညနေစောင်း၍ သူတို့ ကစားအပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။ အမေက ဤဧည့်သည်အကြောင်း အဘိုးနှင့် အဘွားအား ပြန်မပြောရန် သတိပေးထားမြစ်၏။ အဘိုးနှင့် အဘွားက ဧည့်သည်တွေ အိမ်လာတာ မကြိုက်လို့ဟု ပြောသည်။ သူတို့သည် အဘိုးနှင့် အဘွားအား ထိုဧည့်သည်အကြောင်း ဘာမှမပြောပေ။

သို့သော် အမေ့ကိုတော့ ထိုဧည့်သည်အကြောင်း တစ်ခါတစ်ခါ မေးမိသည်။ ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ထိုသူ ဘယ်တော့လာမှာလဲ၊ အာဖရိကသို့ သူတို့ကို ဘယ်တော့ ခေါ်သွားမှာလဲ ဟုသည့် မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အမေက သူ့အာဖရိကကို ပြန်သွားပြီဟု တိုတိုပြတ်ပြတ် ဖြေခဲ့၏။

နောက်တော့ သူတို့အမေသည် တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာသည်။ နေမကောင်းဟု သိရသည်။ အသံကလည်း တိုးတိုးကလေး ဖြစ်လာသည်။ စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြောတော့ပေ။

တစ်နေ့မှာတော့ အမေသည် အိမ်သို့ အစောကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။ သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးပိတ်၍ နေလေသည်။ သားက အခန်းထဲမှာ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် ကျန်နေ၍ ယူ

ချင်သည်။ အမေအား တံခါးခေါက်သည်။ အမေက စိတ်ညစ်သံဖြင့် လာ မရုပ်နဲ့၊ ငါ့ဟာငါ နေစမ်းပါရစေဟု ငေါက်၏။ သူ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် ယူချင်သည့်အကြောင်း ပြောတော့မှ အမေက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူ စာ အုပ် ဝင်ယူသောအခါ အမေမျက်နှာ မို့အစ်နီရဲနေ၏။ အမေငိုကြွေးနေမှန်း သူ သိသွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ညတွင် အမေ အိမ်ပြန်မရောက်လာသဖြင့် အဘိုးနှင့် အဘွား စိတ်ပူနေသည်။ ထို့နောက် ရဲစခန်းက အဘိုးထံ အကြောင်းကြားသည်။ ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခုတွင် အမေအလောင်းကို သူတို့ တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အမေသည် အဆိပ်သောက်၍ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေး၏။ အမေသည် စာတစ်စောင် ရေးထား ခဲ့၏။

သို့သော် အဘွားကတော့ အမေသည် အဆိပ်ကို ဆေးတစ်ခုခုနှင့် မှားကာ သောက်မိခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အမေကို အိမ်ပြန်သယ်ဆောင်လာကြပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထား၏။ သူတို့အမေကို သူတို့မြင်ရချိန်တွင် အမေ သည် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဝတ်စုံနှင့် လှပသော အရုပ်ကလေးတစ်ခုလို လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။

သားတို့ကို အောက်ထပ်က မိန်းမက ခေါ်ထားပြီး ခဏစောင့်ရှောက် ထားခိုက် ထိုမိန်းမနှင့် တစ်ယောက်ယောက် တီးတိုးပြောသံကို သားတို့ ကြားရသည်။ ရည်းစားပစ်ပြေးလို သေသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကြားရသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို မသနားဘူး။ သူတို့လေးတွေအတွက် နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဟု ပြောသံကြားရသည်။

စာရေးသူသည် အမေ၏ အသုဘအတွေ့အကြုံကို ကလေးအမြင်ဖြင့် ဝမ်းနည်းဖွယ် ထူးဆန်းမှု ဖြစ်နေကြောင်း အသေးစိတ် ရေးထား၏။

ထို့နောက် ကလေးများကို အဒေါ်၏ တောနယ်က အိမ်သို့ အလည် ခေါ်သွားသည်။ သူတို့သည် သဘာဝကျကျ တောနယ်၏ ဆွဲဆောင်မှု ကြောင့် စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွား၏။ အားလုံးကလည်း သူတို့ကို ကြင် နာစွာ ဂရုစိုက်ကြသည်။ အဒေါ်၏အိမ်တွင် အမေညွှန်သည် ညွှန်းခဲ့ဖူးသည်

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူတို့ဖတ်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့အလွန် ကြိုက်ကြ၏။

သားကြီးသည် တစ်ခါတစ်ခါ အမေအကြောင်း တွေးကြည့်၏။ အမေ သေရခြင်းသည် အမေရည်းစား အာဖရိကကို အပြီးပြန်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု သူထင်သည်။

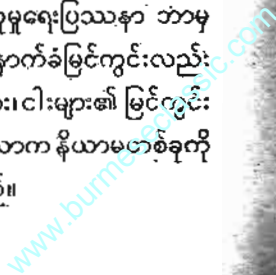
အဘိုးနှင့် အဘွားဆီသို့ သူတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာကြသည်။ ထုံးစံ အတိုင်းကျောင်းပြန်တက်၊ စာတွေ့သင်၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်၊ အဘိုး အဘွားနှင့် အတူနေ။ သူတို့ဘဝတွင် အမေသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန် လာသည်။ အမေမျက်နှာမှ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါအရောင်ကိုသာ သူတို့မှတ်မိ ၏။ အမေကို သူတို့ မချစ်ခဲ့ဘူးဟု ယခုမှ အသေအချာ သိလာကြသည်။ သူ တို့ကိုလည်း အမေက ချစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ တံခါးစောင့်ကြီး၊ အိမ်ထောင်ထိန်းမိန်းမနှင့် အောက်ထပ်က မိန်းမကြီး အားလုံးက သည်လို ဝဲ ပြောခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

နှစ်တွေ ကြာလာသည့်အခါ သူတို့လေးတွေ ကြီးပြင်းရင့်ကျက်လာ ကြသည်။ သူတို့ သိပ်မချစ်ခဲ့သော အမေမျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

စာရေးဆရာသည် ကလေးတို့၏ အမေအကြောင်းကို ကလေးတို့ သိသလောက်သာ ကျွန်မတို့သိအောင် ပြောပြသွား၏။ သို့သော် ကလေး တို့ထက် ပို၍ တွေးတတ်သော ကျွန်မတို့သည် အမေအကြောင်း အများကြီး တွေးမိသွားပါသည်။

နောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ အိတာလို ကာလ်စီနီ၏ Big fish, little fish ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ နိုင်ငံရေးပြဿနာ၊ လူမှုရေးပြဿနာ ဘာမှ မပါ။ လူမှုအဖွဲ့အစည်း၊ အိမ်ထောင်စုံ စသည့် နောက်ခံမြင်ကွင်းလည်း မပါ။ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကျောက်ဆောင်များ၊ ငါးများ၏ မြင်ကွင်းသာ ပါဝင်၏။ သို့သော် အလွန်မှန်ကန်သော လောကီ နိယာမတစ်ခုကို အနည်းငယ် သရော်ဟန် စွက်၍ ဖွဲ့ပြထားပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် လူဇာတ်ကောင်သုံးယောက်နှင့် ငါး၊ ပုစွန်၊ ခရု၊ ရေဘဲ
တို့သာ ပါဝင်၏။ တံငါသည် သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် သူ့စိမ်းအမျိုးသမီး
တစ်ယောက် သာမန်တွေ့ဆုံကြသည့် မြင်ကွင်းကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်
သည်။

အဖေနှင့် သား၏ သဘာဝချင်း နည်းနည်းကွဲပြား၏။ အဖေက နေ
စဉ် ကျောက်ဆောင်တွေ၌ တွယ်ကပ်နေသော ခရုများကို လိုက်ခွာကာ စု
ဆောင်းသည်။ သူသည် ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် ဝေးဝေး ဘယ်တော့မှ
မသွားပေ။ ခရုတွေကို ခွာပြီးပြီးချင်း အနည်းငယ်စားသောက်သည်။ သူ
အတိုင်း ပါးစပ်နှင့်စုပ်၍ စားခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုလှသော ခရုများကို ပလိုင်
ထဲတွင် ထည့်စုဆောင်းလေ့ရှိသည်။

သားကတော့ ခရုဖမ်းသည့် အလုပ်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ သူသည်
ကလေးသာသာအရွယ်ဖြစ်သော်လည်း စွန့်စားမှုနှင့် လှုပ်ရှားမှုကို နှစ်သက်
သည်။ ထို့ပြင် ခရုများသည် ရင်ခန့်စရာ မကောင်း။ ငြိမ်သက်စွာ မလှုပ်
မရှား တွယ်ကပ်နေသည့် ခရုများကို သူ စိတ်မဝင်စားပေ။ သူက ရေဘဲ
ကို သဘောကျသည်။ ပုစွန်တွေနှင့် ငါးတွေကို သဘောကျသည်။ သူ့မှာ
ရေထဲသို့ ငုပ်ရန် မျက်နှာဖုံးကိရိယာတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ခြေထောက်တွင်
တပ်သည့် ရေယက်တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ အစ်မတစ်ယောက်ဆီက ရထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း ဖခင်က ခရုခွာ၍ သားငယ်က ပင်လယ်ထဲ
မှာ ငါးဖမ်းနေခဲ့သည်။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သည် ပထမပိုင်း၌ ကျောက်
စရစ်ခဲများ ဖြစ်သည်။ တံဖြည်းဖြည်း ကျောက်ဆောင်များ ဖြစ်လာ၏။
တချို့က ကျောက်အတိုင်း အချောဖြစ်ပြီး တချို့က ရေညှိရေမှော်များ ကပ်
ငြိပေါက်ရောက်နေကြသည်။ သူ့မျက်နှာဖုံး၏ မှန်ပြင်နောက်မှ သူ့မျက်
လုံးများသည် ရေထဲတွင် သွားလာနေသည့် သတ္တဝါကလေးများကို စူးစူး
ရှရှ လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ပင်လယ်ငါးသိုင်းငါးတစ်ကောင်ကို တွေ့
သည်။ သူနှင့် ငါးသည် ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် ပြေးတမ်းလိုက်
တမ်း ကစားလျက်ရှိ၏။ ငါးသည် ပုန်းအောင်းလိုက်၊ ပြန်ထွက်လာလိုက်
ရှိသည်။ နောက်တစ်ခါ ထိုငါးကို သူ့ပြန်တွေ့တော့ ငါးတစ်ကောင်တည်း

မဟုတ်၊ နှစ်ကောင်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ငါးကို တစ်ချက်တည်း မှိန်း သေ
နတ်ကလေးဖြင့် ပစ်စိုက်လိုက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အပေါ်ပြန်တက်
လိုက် အောက်ပြန်ငုပ်လိုက်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ငါးရှာလေသည်။ သူ
အပေါ်ပြန်တက်သည့်တစ်ခေါက်တွင် ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်၌
ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ထားသော ခပ်ဝဝမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူမ
ငိုကြွေးနေ၏။

သူက ထိုမိန်းမကို အာလာပ သလ္လာပ ပြောရန် ကြိုးစားသည်။ မိန်းမ
က ငါးပဲ ရှာနေပါဟု ပြန်ပြော၏။ ဒီထဲမှာ ငါးတွေက အများကြီးပါပဲဗျာ၊
ဘယ်လောက်များလဲ ခင်ဗျားသိချင်လားဟု မေးသည်။ အမျိုးသမီးသည်
အငိုမရပဲ နိုင်သေးပေ။ သို့သော် သူ၏ စကားများနောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
လိုက်ပါလာသည်။ သူသည် အမျိုးသမီး၏ ဘေး ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ထိုင်
လိုက်၏။

ဘာကြောင့် ငိုနေတာလဲဟု စပ်စုတော့ အချစ်အတွက် အသည်းကွဲရ
လို့ဟု ဖြေသည်။ မင်းလို ချာတီတံကလေးတစ်ယောက်က ဒါကို ဘယ်နား
လည်ပါ့မလဲဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

ကျွန်တော်မျက်နှာဖုံးကို တပ်ပြီး ရေကူးကြည့်ချင်လားဟု သူက လိုက်
လျှောတော့ အမျိုးသမီးက သဘောတူလိုက်၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီး
က မျက်နှာဖုံးကို တပ်ပြီး ရေထဲဆင်းဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် မှန်နောက်
က အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများက ငိုကြွေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး ရေ
ထဲဆင်းတော့ သူပါ နောက်က လိုက်သွား၏။ သို့သော် အမျိုးသမီး ချက်
ချင်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ပြန်တက်သည်။ သူမ၏ မျက်ရည်များကြောင့်
မျက်နှာဖုံးမှန်သည် မှန်ဝါးသွားကာ သူမဘာမှ မမြင်ရတော့ချေ။ မျက်နှာဖုံး
ကို ပြန်ပေးပြီး ရေထဲမှာပင် ငိုနေပြန်၏။ သူက မျက်နှာဖုံးမှန်ကို ကြည့်
လင်အောင် ပွတ်သပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာဖုံး သူ့ပြန်တပ်ကာ
ရေထဲ ဆင်းသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်ပေ
တော့”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ရေကူးကြသည်။ ကောင်လေးက ငါး

လိုက်ဖမ်းသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူမအောက်မှာ ဖြတ်ပြေးသွားသော ငါးကလေးပေါင်း များစွာကို မြင်တွေ့ရသည်။ ပင်လယ်ရေညီပင်များ၊ ရေ မှော်ပင်များ၊ ငါးများအားလုံးသည် စိတ်ဝင်စားစရာချည်း ဖြစ်သည်။ ကောင် လေးသည် ငါးများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖမ်း၏။

ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်သော ကောင်လေး၏ နောက်မှာ အမျိုးသမီးက ခက်ခဲစွာလိုက်ရသည်။ ငါးကို လတ်ဆတ်နေစေ ရန် ကောင်လေးသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုကို ရွေး ချယ်လိုက်၏။ ထိုရေအိုင်လေးထဲသို့ ငါးကို ထည့်ထားသည်။ ငါး၏ အရောင် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလာသည်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကောင်လေးက ငါး အကြွေးခွဲများကို လက်ဖြင့် ဖွဖွပွတ်သပ်နေသည်။ သူ့လိုပင် အမျိုးသမီး စိတ်ပါစွာ လိုက်ကြည့်စေချင်သည်။ ခင်ဗျားတွေ့လား၊ သူ့ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ သို့သော် အမျိုးသမီးသည် ငိုဖို့သာ စိတ်ကူးရှိသည်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကောင် သွားဖမ်းဦးမယ်။

သူ့နောက်တစ်ခေါက် ရေထဲငုပ်ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ငါးနှင့် အတူ ကျန်ရစ်၏။ သူမသည် ငါးတစ်ကောင် ဤမျှစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ် နေသည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေ။ သူမသည် ငါးကို ထိတို့ ကိုင်တွယ်ကြည့် ၏။ ဆူးတောင်၊ အကြွေးခွဲ စသည်တို့ကို ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

ကောင်လေးသည် ပင်လယ်ကတစ်ကတစ်ငါးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ရေ ထဲမှ ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။ ကျော့ရက်ဆောင်ရေအိုင်ထဲ ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ် ကောင် ဖမ်းရန် ငုပ်သွားပြန်၏။ ဒီငါးတွေကမှ ဒီမိန်းမကို အငိုတိတ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီမိန်းမကို ဘာကမျှား အငိုတိတ်အောင် လုပ် နိုင်ပါ့မလဲဟု သူ တွေးမိသေးသည်။

အမျိုးသမီးသည် ကတစ်ကတစ်ငါး၏ ရွှေရောင်အကြွေးခွဲများကို ကြည့် သည်။ ငါး၏ ကျော့ကုန်းမှာ ငှက်နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်ထားဟန် ဒဏ်ရာ ဟောင်းတစ်ခု တွေ့၏။ စင်ရော်နှုတ်သီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီဒဏ်ရာ ရတုန်း က ဒီငါးဘာကြောင့် မသေခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူမ နားမလည်နိုင်။ တော်တော် တော့ ဝေဒနာခံစားခဲ့ရမှာပဲဟု သူမ တွေးသည်။

သည်လိုနှင့် ကောင်လေးက ငါးတွေဖမ်းလိုက်၊ အမျိုးသမီးက ဘေး အရအိုင်လေးထဲတွင် ချထားလိုက်နှင့် အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည် များကို မတိတ်စေနိုင်သေး။ မျက်ဝန်းမှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းများ မပျောက် တွယ်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

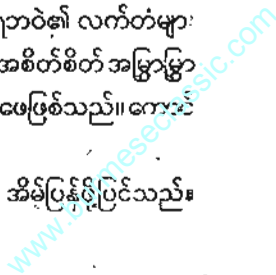
နောက်ဆုံးတော့ ကောင်လေးသည် ရေဘဲတစ်ကောင်ကို မိလာ၏။ ထိုရေဘဲကို သီးခြားရေအိုင်ငယ်တစ်ခုမှာ သူ ထားသည်။ ရေဘဲ၏ ထူး ခြားဆန်းကြယ်သော လှုပ်ရှားမှုမြင်ကွင်းကို သူ စောင့်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ် သူပင် မေ့နေ၏။ သို့သော် အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျနေပြီ။ ကောင်လေး သည်း ချမ်းပြီး ကြက်သီးနည်းနည်းထနေပြီ။ သူ ရေချိုး ရေငုပ်ချိန်မှာ လို ခပ်သည်ထက် ကြာသွား၏။

အမျိုးသမီးသည် ရေဘဲကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်သည်။ စုပ် စွတ်များ၊ လက်တံများ၊ နီရဲသော အရည်ထွက်နေသော မျက်လုံးတို့ကို စောင့် ကြည့်၏။ ထို့နောက် လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ သတ္တဝါ တစ်ကောင်၏ အသက်နှင့် ကျန်းမာရေးကို သူ တွေးမိသည်။ ရေဘဲလက် တံများကို သူ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ရေဘဲလက်တွေ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွဲဝင်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

နောက်တော့ သူမ၏လက်ကို ရေဘဲက ညှစ်၍ ရစ်ပတ်ပစ်လိုက် သာသည်။ ရေဘဲ၏ အားက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သူမ ဘယ်လိုမှ ရုန်း ထွက်မရ။ လက်တံတွေက သူ့ကို ဆုတ်ဖြီတော့မည်ဟု သူမ သိနေသည်။ သူမ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စွာ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်၏။ သူငယ်ကလေးလည်း တစ်ခဏ ကြောင်အကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ရေဘဲသည် သူ၏ အသက်အတွက် နောက်ဆုံးကျန်သော ခွန်အားကို အားစိုက်ထုတ် တာ အမျိုးသမီးအား ရစ်ပတ်ဆုတ်ဖြီတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာပြီး ရေဘဲ၏ လက်တံများ ပြီးစားဖြင့် ပိုင်းပစ်လိုက်ရလေသည်။ ရေဘဲသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ခြိတ်တောက်သွား၏။ ထိုသူသည် ကောင်လေး၏ အဖေဖြစ်သည်။ ကောင် လေးအား အိမ်ပြန်ဖို့ လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်လေးသည် အမျိုးသမီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်လုံးဝ မရှိတော့ပေ။ ထို့ပြင် တစ်ချိန်လုံး သူမြင်တွေ့နေခဲ့ရသည့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုများလည်း သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှာ လုံးဝရှာမရတော့ပေ။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်မှုဖြင့် ဆေးကြောပစ်လိုက်ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုက ဤနေရာမှာပင် ဆုံးသွားပါသည်။

ကောင်လေး၏ နေရာ၊ အမျိုးသမီး၏ နေရာတို့မှလည်း ပြောင်း၍ စပျာကို ရေးထားသော်လည်း ကျွန်မတို့သည် အမျိုးသမီးကိုရော၊ ကောင်လေးကိုရော ထင်ရှားပေါ်လွင်စွာ အကဲခတ်လို့ ရသည်။ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းသည် အနည်းငယ် သရော်ထားသော အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်သည်။

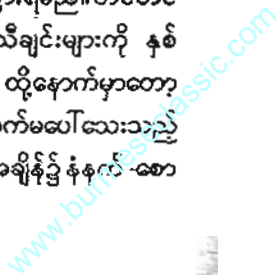
[ကလျာ၊ ၁၉၉၆ အောက်တိုဘာ]

ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့သော ပြဇာတ်များ (၁)

ပြဇာတ်တွင် ဖတ်ရန် ရေးသော ပြဇာတ်နှင့် ကပြကြည့်ရှုရန် ရေးသော ပြဇာတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု အဓိက ခွဲခြားထားပါသည်။ ကျွန်မအတွက် အတော့ ပြဇာတ်စာပေနှင့် ကျွန်မကို စတင်မိတ်ဆက်ပေးသည်မှာ နားထောင်ရန် ရေးသော ပြဇာတ်များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မငယ်ငယ် ကလေးဘဝတုန်းက ဓာတ်ပြားဖြင့် သွင်းထားသော အပြောပြဇာတ်တွေ အများကြီး နားထောင်ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။ နောက်ပိုင်း ဓာတ်ဟု ခေါ်စော ရှေးခေတ် နန်းတွင်းဇာတ်များနှင့် ရှေ့ပိုင်းဇာတ်ဟု ခေါ်သော ခေတ်ပေါ်ပြဇာတ်များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သူငယ်တန်းအောင်ပြီးသည့်နှစ်က စ၍ ကျွန်မတို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည့် ကုန်းစောင်းမြို့ကလေးတွင် နံနက်အရုဏ်တက်ပြီး သိပ်မကြာမီ အလှူအတန်း တစ်ခုခုမှ ဓာတ်စက်ဖွင့်သည့်ထုံးစံ ရှိပါသည်။ ပထမတွင် ဘုရားတရားနှင့် ပတ်သက်သည့် သီချင်းများကို ကြားရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သီချင်းကြီး နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ် ကြားရမည်။ တင်တင်ဖြစ် ထူးမခြားနား သီချင်းခံနှင့် ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုးသီချင်းများကို နှစ်ဇာတ်စွာ နားထောင်လွန်းသဖြင့် အလွတ်ပင်ရခဲ့သည်။ ထိုနောက်မှာတော့ နောက်ပိုင်းဇာတ်တစ်ခုခုကို ကြားရတော့သည်။ ကက်ဆက်မပေါ်သေးသည့် အချိန်၊ ဓာတ်စက်ဖြင့်သာ ဂီတကို နားထောင်ရသည့်အချိန်၌ နံနက်-စော

စော သီချင်းကြီးများ နားထောင်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန်ကြည်နူးစရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်မတစ်တွေသည် ဇာတ်စကားသံဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးကာ အိပ်ရာထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှေ့ရှားရှား သီချင်းသံနှင့် ပြဇာတ်စကားပြောများကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှတ်မိသလောက် ဇာတ်တွေအနက် ပို၍ရှေးကျသော ဇာတ်များအဖြစ် ရွှေကျီးညိုနှင့် ပဲခူးမြစ်၏ သုမနဇာတ်၊ မအောင်ဖြူဇာတ်၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖွားတော်မူခန်း၊ လေးတင်ခန်း၊ တောထွက်ခန်းဇာတ်များ၊ ခေတ်သစ်ပြဇာတ်အဖြစ် မောင်မျိုးပြဇာတ် နည်းနည်း နောက်ကျသော ဇာတ်များအဖြစ် ရွှေကုန်သည်ဇာတ်တို့ကို အလွန်နှစ်သက်စွာ နားထောင်ခဲ့ရသည်။

ပဲခူးမြစ်၏ အသံမှာ အလွန်အောင်မြင်၍ ဝါညက်သော ကရုဏာသံဖြစ်သည်။ သုမနဇာတ်ကို ကျွန်ုပ်တို့အလွန်စွဲလမ်းခဲ့သည်။ “ဒီမယ်ကိုသော သုမနတို့ကလေး... ရှင်မပေါင်းချင်လို့ စွန့်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ဘုရင်ကလေးတော့ ဖြစ်ပါသေးတယ်တော့” ဟူသော ခနဲတဲ့တဲ့ အပြစ်ဆိုစကားကို ယထာရုံ ကျွန်ုပ်တို့ကြားယောင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ “အခုမှ လာချောရသလား ကိုသောရဲ့၊ သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့” ဟု သူမ၏ ကျောက ယောကွမဖြစ်ရိုက်နှက်လိုက်သည့် ဒဏ်ရာများကို ပြ၍ ငိုယိုရန်တွေ့ခန်းတွင် ပဲခူးအပြောကောင်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြက်သီးတောင် ထခဲ့ရ၏။

ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အသံမှာ လိုသလို သရုပ်ဆောင်၍ရသော အသံဖြစ်သည်။ ခပ်ငယ်ငယ် လူငယ်တစ်ယောက်၏ အသံအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ ကာဠုဒါယီ အမတ်အဖြစ် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအတွက် ကြင်ရာတော် ရှာသည့်အခန်းများတွင် သူ့အသံမှာ တကယ့်လူငယ်လေး တစ်ယောက်၏ တက်ကြွသော၊ ပွင့်လင်းသော အသံ ဖြစ်သည်။ ဖွားတော်မူခန်းနှင့် တောထွက်ခန်းတို့တွင် ဖခင် သုဒ္ဓေါဒေမင်းကြီးအဖြစ် ရင့်ကျက်ရင့်ပွေးသော လူကြီးအသံ ဖြစ်သည်။ ရွှေကုန်သည် ဇာတ်မှာတော့ သူ့အသံကောက်ကျစ်သည့် ရွှေကုန်သည် ဝီလိန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာမှာ အလွန်ဟန်ပါလှ၏။

အထည်ကြီးပျက် မြှေးအဘွားအိမ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာပြီး

ရွှေခွက်ကို ရွှေအနည်းငယ်ဖြင့် လဲရန် အပြုကြသော အခန်းတွင် ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အပြောများက သရုပ်ပီပြင်စွာ ဟာသမြောက်နေ၏။

“ဟဲ့ကောင်မလေး၊ လာ... နင်ခွက်ကြီး ယူခဲ့၊ ငါသနားလို့ ရွှေနည်းနည်း ပေးခဲ့မယ်” ဟူသော အမိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။ ရွှေခွက်ကို ရွှေကုန်သည် လူကောင်းက ရှိသမျှ ရွှေအားလုံး၊ ငွေစအားလုံး ပေးပြီး လဲယူသွားပြီးပြီဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ အသပြာ တစ်သိန်းထိုက်သော နရဏီရွှေခွက်ကို ပထမဆုံး တွေ့ခွင့်ရသူက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ရွှေခွက်မှန်း သိပါလျက် တန်ရာတန်ဖိုး မပေးချင်သဖြင့် ခွက်စုတ်ကြီးဟု လိမ်ညာကာ လှင့်ပစ်ခဲ့သည်က သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ ထိုအခါ လောဘ ဒေါသတို့ဖြင့် သူ့အရူးတစ်ပိုင် ဖြစ်သွားရသည်။ “ပေး ပေး ပေးပေး... ငါ့ရွှေခွက်ပေး”။ “မပေး ပေးပေး... ပေးပေးပေး ငါ့ရွှေခွက်ပေး” ဟူသော ရူးကြောင်ကြောင် ဟန်မူရာစကားများကို ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးတစ်ယောက် အလွတ်ရကြ၏။ “အရင်မိန်းမကို ရွှေဒီရွှေ၊ နောက်မိန်းမမို့ရွှေ... ဒီရွှေ၊ အဟုတ်ပါ မုချမသွေ ကျုပ်ရမယ် ဒီရွှေ... ဒီရွှေ” ယခုထိ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ဂီတဖြင့် ပြောသော စကားသံတို့ကို ကြားယောင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်များကြောင့် ပြဇာတ်ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့စတင်ရင်းနီးခွင့် ရခဲ့သည်။

သည်ထက်ပို၍ ခေတ်ဆန်သော ပြဇာတ်များအဖြစ် တွဲတေးသိန်းတန်၏ ထွေးညိုဇာတ်၊ တောက ရွှေညှိသည်နှင့် စိုးမိုးမေတ္တာ ဇာတ်များကို နားထောင်ရသည်။ ထွေးညိုဇာတ်တွင် ကျေးတောသူကလေး ထွေးညို၏ မိန်းမလေး သော စရိုက်လက္ခဏာ၊ သူ့ကြီးသားလား တူလား သားဒင်၏ လူကြမ်းစရိုက်လက္ခဏာတို့ကို ခွဲခြားစွာ ကျွန်ုပ်တို့ နားထောင်ခံစားရသည်။ “သားဒင်ကို ဘာထင်သလဲ” ဟူသော ကြိုးဝါးသံကို ကျွန်ုပ်တို့နားထံမှာ စွဲခဲ့ရ၏။ တွဲတေးသိန်းတန်၊ ချစ်စပယ်နှင့် တင်တင်မြတို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သော တောက ရွှေညှိသည်ဇာတ်မှာ ပရိသတ် နှစ်သက်လွန်းသဖြင့် ဒုတိယပိုင်းကို (စိုးမိုးမေတ္တာအဖြစ်) ဆက်လက်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မိုးနှင့်စိုး ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရန်ကုန်သူ၊ သိန်းတန်က တောသားကလေး၊ မိုးက ခေတ်ဆန်သည်၊ ရဲတင်းသည်၊ လူတန်းစား ခွဲခြားသည် ညှိညှိသည်၊ အစ်မ မိုးက သိမ်မွေ့ သည်၊ ဣန္ဒြေရသည်၊ ညာတာသည်၊ မြောင်မှန်သည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးက သိန်းတန်ကို သံယောဇဉ်တွယ်သွား၏။ သို့သော် အငယ်မ စိုးက ရဲတင်းသူ၊ တစ်စွတ်ထိုး လုပ်တတ်သူ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်သူဖြစ်၍ သိန်းတန်လိုက်ပါသွားမည့်သင်္ဘောပေါ် ခွတ်တက်လိုက်သွားရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ညားသွားသည့် ဇာတ်ဖြစ်သည်။ “ကိုသိန်းတန်... ကိုသိန်းတန်၊ စိုးသင်္ဘောပေါ် တက်ခဲ့မယ်နော်” ဟူသော စကားသံသည် ဇာတ်သိမ်းခါနီး အဓိကသော့ချက် ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မမှတ်မိသော အပြောဇာတ်များအနက် ပန်းတသင်းသင်း ပတ်ပျိုးသီချင်းကြီး သရုပ်ဖော်ဇာတ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ သီချင်းရေးသူ လက်ျာမင်းထင်၏ ဘဝအတ္ထုပ္ပတ္တိဇာတ်လား မသိ။ “ပန်းတသင်းသင်း၊ ရဂုံမြိုင်တွင်း၊ သံသာလေညင်း” ဟူသော သီချင်းဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဇာတ်လမ်းဆင်ထားသည့် ငိုချင်းလုံးဝမပါသော ပြဇာတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သန်းထွန်းလေးပါဝင်သည်ဟု ကျွန်မထင်သော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရှိသေးသည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ အကြော်ရောင်းပြီး အသက်မွေးရသော တောက မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ သနားဖွယ်ရာ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာအဖြစ် အပျက် ဖြစ်သည်။ နမကလေး နာမည်က ပူစူးဖြစ်သည်။ အလွန် သရုပ်ဆောင် ကောင်းသော ကလေးမကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဖြင့် ကလေးအတွေးနှင့် ထိုမောင်နှမ နှစ်ယောက် တစ်ကွဲစီ ဖြစ်သွားတာကို ကရုဏာသက်စွာ ကြော့မဆုံး ဖြစ်မိသည်။ အစ်ကိုက အဆိုတော်ဖြစ်ချင်၍ ရန်ကုန်သို့ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ခွာသွားသည်။ အခက်အခဲများစွာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ မျက်စိကွယ်သွားသည်။ ညီမကလေးက ရန်ကုန်မှာလိပ်စာမသိသည့် အစ်ကိုကို ရှာဖွေရန် နောက်သင်္ဘောတစ်စီးမှာ တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားသည်။ လူကုတ်တစ်ဦးက မွေးစားလိုက်သဖြင့် အထက်တန်းကျကျ နေခွင့်ရသည်။ ပူစူး၏ မွေးနေ့တွင် အစ်ကိုပါဝင်သော ဂီတအဖွဲ့က သီချင်းဆိုသည်။ အစ်ကိုသီချင်းသံကို ပူစူးက ကြားသွားပြီး ကိုကို... ကိုကိုဟု ခေါ်သောအခါ မွေးစားမိဘတွေက ထိန်းချုပ်ပုန်းကွယ်ထားရ၏။ ထိုအခန်းမှာ ကျွန်မဖြင့် ပူစူးတို့မောင်နှမအကြား အလွန်ရင်မောခဲ့ရဖူးပါသည်။ အစ်ကိုကလည်း မျက်မမြင်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့မောင်နှမ၏ မွေးရပ်မြေသို့ တမ်းတလွမ်းဆွတ်စွာ ကိုယ်စီပြန်သွားရင်း မွေး

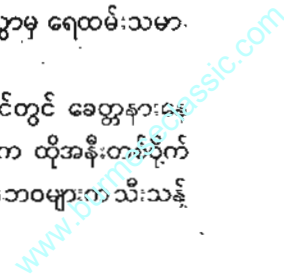
ရပ်မြေမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြသည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသော ဇာတ်သိမ်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုနှင့် အပြောပြဇာတ်တွေကို နှစ်သက်စွာ ခံစားနားထောင်ခဲ့ရသော ကျွန်မသည် ဖတ်ရန်ရေးသော ပြဇာတ်များကို ဖတ်၍ ခံစားတတ်လာခဲ့ပါသည်။ ဦးကြင်ဥ၏ ပြဇာတ်များတွင် ပါပဟိန်ပြဇာတ်နှင့် ဒေဝဂုဗ္ဘန်ပြဇာတ်တို့ကို ကျွန်မဖတ်ရသည်။ ထို့နောက် ရာမမင်းသားနှင့် သီတာဒေဝီဆိုအကြောင်း ရေးသော ပြဇာတ်ကို ဖတ်ရသည်။ ထို့နောက် ဦးပုည၏ ပြဇာတ်များကို ဖတ်သည့်အချိန်တွင် ပြဇာတ်ကို ကျွန်မ တော်တော်ခံစားဆတ်သွားပြီဟု ဆိုရမည်။

ဦးပုည၏ ပြဇာတ်များအနက် ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲနေသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ ရေသည်ပြဇာတ်နှင့် ဝိဇယပြဇာတ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဆင်ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးပုည၏ ဝတ္ထုလေးပုဒ်နှင့် ရေသည်ပြဇာတ်တို့ကို အထက်တန်းကျောင်းများတွင် မြန်မာစာသင်ခန်းစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်မအနီးအနား၌ ရေသည်ပြဇာတ်နှင့် ဝိဇယပြဇာတ်ကို တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် နှစ်သက်မက်မောစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိသည်။

ရေသည်ပြဇာတ်မှာ ဇာတ်ကောင်က သုံးဦးတည်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်ကလေးမှာလည်း တစ်နေ့တည်း ဖြစ်သည်။ နံနက်မှာ စတင်၍ ထိုနေ့ညမှာပင် ပြဇာတ်ကလေး ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထိုတိုတောင်းသော ကာလအတွင်း လူသုံးယောက်တည်းနှင့် ရေးဖွဲ့ထားသော ပြဇာတ်သည် အလွန်အနုပညာမြောက်စွာ လှပနေခဲ့ပါသည်။ သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်မှ ဘုရင်အဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသူ၊ အထက်တန်းစား အရိသေခံ ဂုဏ်သရေကြီးမြတ်သည့် အမျိုး၊ နှစ်ယောက်သည် အလွန်မဲ့ချာစုတ်ပြတ်သော အောက်တန်းအလွှာမှ ရေထမ်းသမား ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းက နန်းတော်မြို့ရိုးဂိတ်တံခါးအဝင်တွင် ခေတ္တနားနေအခန်းပြေနေစဉ် ရေထမ်းသမားယောက်ျားနှင့် မိန်းမက ထိုအနီးတန်းသိုက်ထဲ လှည့်လည်ရေထမ်း၍ ရောင်းနေရသည်။ သူတို့၏ဘဝများက သီးသန့်

ဖြစ်၏။ ရေသည်ယောက်ျားထက် မိန်းမက ပို၍ ခွဲတေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိပြီး ပေါင်းဖက်ရန် မေတ္တာမျှကြ၏။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စုဆောင်းငွေမှာပင် တစ်ကျပ်မပြည့်ဘူး ထင်၏။ ယောက်ျားမှာ မြို့ရိုးနံရံကြား အပေါက်ထဲ၌ စုဆောင်း၍ ဝှက်ထားသော ငွေလေးရွေးခန့် (ပဲဝက်) ရှိထားသည်။ လက်ထပ်သောအခါ ထိုငွေသည် လင်စုံမယားဖက်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားသည်။ ထိုငွေကို ရယူရန် ယောက်ျားသည် ပူပြင်းသော နေရိုအောက်၌ ဖိနပ်မပါ ဗလာခြေဖဝါးများဖြင့် ပြေးသွားသည်။ ပျော်ရွှင်စွာ တက်ကြွစွာ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသည် နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဘုရားအဖြစ် ရာထူးတိုးသွားပြီ။ ထိုဘုရင်အသစ်က လေသာပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်သည့်အခါ ရေသည်ယောက်ျားသည် နေပူထဲမှာ ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးလွှားပျော်ရွှင်နေသည်ကို မြင်၏။ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းလှသော နေဒဏ်ကို မမူဘဲ ဤမျှ မြူးထူးပျော်ရွှင်စွာ ပြေးသွားနေသည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်။ အကြောင်းကိစ္စကြီးတစ်ခုတော့ ရိုဟန်တူသည်ဟု ထိုရေသည်အား ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ မေးကြည့်သောအခါ ရေသည်က အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဘုရင်က သနားကြင်နာသွား၏။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ပဲဝက်မျှသော ငွေကလေးအတွက်နဲ့များ ဒီလောက်ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းတဲ့ နေရိုအောက်မှာ ဖိနပ်မပါ ပြေးလွှားရလေခြင်း၊ ကဲ ကဲ... မောင်မင်းရဲ့ ငွေစုစုကို အသာထားလိုက်၊ ဟောဒီက ငွေစုကိုသာ ယူပြီး ပြန်ပါဟု ဖဲစေတစ်စေ ထုတ်ပေး၏။

“မှန်ပါဘုရား၊ အရှင်ငွေစေ့လဲ ယူပါမယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ငွေစေ့ကလေးလဲ သွားယူပါရစေဘုရား” ဟု ရေသည်ယောက်ျားက ခွင့်တောင်းသည်။

“ကဲ ကဲ... ဒါဖြင့် မင်းငွေတစ်ကျပ် ယူသွား၊ မင့်မူးစေ့ကို မေ့လိုက်”

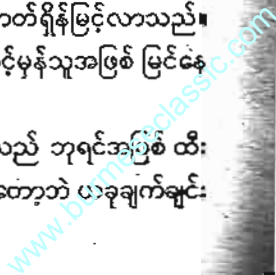
“အရှင်ငွေတစ်ကျပ်လဲ ယူပါမယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ငွေကလေးလဲ သွားယူပါရစေဘုရား”

ဘုရင်သည် ရေသည်ယောက်ျားအား ငွေမတ်စေ့မှအစ ငွေတစ်ကျပ်၊ တစ်ရာကျပ်၊ တစ်ထောင်ကျပ်၊ ကုဋေကျပ်အထိ တိုးမြှင့်၍ ပေးလေသည်။

သို့ပါလျက် ရေသည်ယောက်ျားသည် သူ့ငွေမူးစေ့ကို တွယ်တာနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ငွေတစ်ထောင်ကို အလကားရနေပါလျက် ငွေမူးစေ့ကလေးကို မပစ်ပယ်နိုင်ကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ရန် ဘယ်လောက်သင့်တော်လို့ထင်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက် ဟာသမြောက်လိုက်ပါသလဲ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ ရယ်လည်း မရယ်မောရက်ပါ။ ဘုရင်က ပေးသည့် အသပြာ ငွေတစ်ထောင်သည် သနားသဖြင့် စွန့်ကြဲသော ငွေ ဖြစ်သည်။ အလကားသက်သက် ရလိုက်သောပိုက်ဆံ ဖြစ်သည်။ မြို့ရိုးအုတ်တံတိုင်းကြားမှာ ဝှက်ထားသော ငွေရွေးစေ့ကလေးများသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ရေသည်ယောက်ျား ကာလများစွာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် စုဆောင်းထားခဲ့သည့် ပိုက်ဆံဖြစ်သည်။ ပမာဏအားဖြင့် နည်းသော်လည်း သူစိုက်ထုတ်ခဲ့ရသည့် ခွန်အား၊ သူ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည့် ချွေး၊ အချိန်စသည်တို့မှာ သူ့အတွက် လျစ်လျူရှု၍ မရနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးလှသည်။ ရေသည်ယောက်ျား တွယ်တာမြတ်နိုးရှာပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ချင်း စာပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်သည် ရေသည်ယောက်ျား၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ခွန်အား၊ ဇွဲသတ္တိနှင့် ရိုးမြှောင်မှုတို့ကို သဘောကျကာ အိမ်ရှေ့မင်းစည်းစိမ်နှင့် ထီးနန်းအမှုရိုက်အရာ ဆက်ခံခွင့်ကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူနှင့် လက်ထပ်သည့် ရေသည်မိန်းမသည်လည်း အိမ်ရှေ့မင်းကတော်ဖြစ်သွားသည်။ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဘုရင်သည် အိမ်ရှေ့စံရေသည်ယောက်ျားနှင့် အိမ်ရှေ့စံကတော် ရေသည်မိန်းမတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်တော်တွင် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း ပင်ပန်းသဖြင့် ခဏမှေးစက်ရန် အကြံဖြစ်သည်။ ရေသည်မိန်းမ (အိမ်ရှေ့စံကတော်) က အခြွေအရံအပျိုတော်များနှင့် တစ်နေရာမှာ ရှိနေစဉ် ဘုရင်က အိမ်ရှေ့စံ ရေသည်ယောက်ျား၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးကာ ခဏအိပ်စက်အနားယူလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဇာတ်ရိုက်မြင်လာသည်။ ရေသည်ယောက်ျားကို ကျွန်ုပ်တို့က ရိုးအသု မြှောင်မှန်သူအဖြစ် မြင်နေရာမှ ဇာတ်ရုပ်က ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

အိမ်ရှေ့စံ ဖြစ်လာသော ရေသည်ယောက်ျားသည် ဘုရင်အဖြစ် ထီးနန်းစည်းစိမ် ခံစားရန် အချိန်ကြာကြာ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ယခုချက်ချင်း

ဘုရင်ဖြစ်လိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်၏ သန်လျက်ကို ကိုင်ကာ ဘုရင်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မည်ဟု ရွယ်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် အလွန်စိတ်သဘော မြင့်မြတ်သိမ်မွေ့ လှသော မိမိကျေးဇူးရှင်အား ခော်ကားသတ်ဖြတ်သည်မှာ အလွန်ရှက်စရာကောင်းသည့် ယုတ်ညံ့မှုပါလားဟု ပြန်လည်ချိန်ဆမိသွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆုံးမကာ သန်လျက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် လောဘစိတ် ပြန်ဝင်လာပြီး ပြန်၍ ချိန်ရွယ်ပြန်၏။ သည်လိုနှင့် စိတ်ကောင်းနှင့် စိတ်ယုတ် တစ်လှည့်စီ လွန်ဆွဲလျက် ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်းမြတ်သော စိတ်က အနိုင်ရသွားသည်။

ဘုရင် နီးလာသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်း ရေသည်က ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဘုရင်ထံ ဖွင့်ပြောပြီး မိမိ၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်ညံ့မှုအတွက် အပြစ်ဝန်ခံကာ တောင်းပန်သည်။ ဘုရင်က သတ်လျှင်လည်း မိမိသေဖို့ပင် ရှိသည်။ ပေးသမျှအပြစ်ကို ခံပါမည့်အကြောင်း ဝန်ချသည်။ သို့သော် စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်သော ဘုရင်က ရေသည်အား အပြစ်မယူသည့်အပြင် မလုပ်ကြံဖြစ်လိုက်သည့်အမှုအတွက် ရိုးသားစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံသောကြောင့် ချီးကျူးစကား ပြောကြားပြီးနောက် မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို အိမ်ရှေ့မင်းအား ချက်ချင်းလွှဲအပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အပြစ်ရှိသော အိမ်ရှေ့စံ ရေသည် ယောက်ျားသည် နောင်တကြီးစွာ ရှက်ရွံ့သွား၏။ မိမိသည် ထီးနန်းနှင့် မထိုက်တန်ကြောင်း ဝန်ခံကာ မိမိခနီး ရေသည်မိန်းမနှင့်အတူ တောထွက်သွားလေသည်။

ဇာတ်သိမ်းတွင် ဘုရင်သည် ဥယျာဉ်မှ နန်းတော်အဆောင်သို့ ပြန်သွားပြီး ရေသည်ယောက်ျားနှင့် မိန်းမက တောသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။

ရေသည်ယောက်ျားသည် ဤပြဇာတ်၏ အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ရိုးအသူ၊ ဖြောင့်မန်သူ၊ သို့သော် သူရဲရှိလိုက်သည့် စည်းစိမ် ချမ်းသာနှင့် ရာထူးကြီးသည် သူ့အား ရိုးအဖြောင့်မန်သူအဖြစ်မှ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ သူသည် ဇာတ်လိုက်ဘဝမှ လူဆိုးလူကောက်ဘဝသို့ တစ်ခဏ ရောက်သွားပြီးမှ လူကောင်းအဖြစ် ပြန်လည်တည်မတ်လာသူ ဖြစ်သည်။ ငွေနှင့် အာဇာနည် လူရိုး လူကောင်းတစ်ယောက်ကို

ဗျက်ဆီးနိုင်သည်ဟု ဦးပုညက ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူ၏ ဆင်ခြင်တုံ တရားသာ အချိန်မီ မကယ်နိုင်လျှင် ရေသည်ယောက်ျားသည် လူသတ် သမား။ ထို့ပြင် ကျေးဇူးရှင်ကို ခော်ကားသည့် လူပိုက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့မည်။ အသည်းယားစရာကောင်းအောင် ဇာတ်ရိုက်မြင့်ထားသည့် ဇာတ်ကွက် ဇာတ်ဝင်ခန်း ဖြစ်သည်။ ရေသည်မိန်းမနှင့် ဘုရင်က တော့ ရေသည်ယောက်ျား၏ ဇာတ်ကောင်ကို ပို၍ကြွအောင် အရောင်တင်ပေးသည့် ဇာတ်ပို့များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ရေသည်ယောက်ျား ပိုမိုရုပ်လုံးပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ လောကနိယာမတို့အကြောင်းကို ဟာသဖြင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်သုံးကာ ရေးဖွဲ့သင်ကြားထားသော ပြဇာတ်ကောင်း တစ်ပုဒ်ဟု ကျွန်မ ခံစားရပါသည်။

ဝိဒေယပြဇာတ်ကတော့ ရေသည်ပြဇာတ်ထက် ပို၍ ဇာတ်ကောင်တွေလည်း များကာ ပို၍စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်၏ အချိန်ကာလသည်လည်း ရေသည်ပြဇာတ်မှာလို တစ်နေ့တည်းမဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်။ မျိုးဆက် နှစ်ဆက်စာ ရှည်လျားသော ကာလ ဖြစ်သည်။

ဝိဒေယမင်းသားသည် ပြဇာတ်အဖွင့်တွင် ကျွန်မတို့အမြင်၌ ဆိုးသွမ်းလူငယ် ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်မှာ ပြည်သူလူထုကို အနိုင်ကျင့် ညှဉ်းပန်းသည်။ နောက်လိုက်နောက်ပါ လူစုဖြင့် ဓားပြတိုက် သောင်းကျန်းသည်။ ဘုရင့်သားတော် ဖြစ်နေ၍ များမတ်များက ဘုရင့်အား မတိုင်ရဲကြပေ။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်သည့် ပြည်သူလူထုက ဘုရင့်နန်းတော်မှန်ပြတင်းအောက်ဘက်မှ လူစုလူဝေးနှင့် လာရောက်ကာ အော်ဟစ်တိုင်ကြားတော့သည်။ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင့်နန်းတော်ရှေ့တွင် ဟစ်တိုင်ဟု ခေါ်သော နေရာတစ်ခု ရှိသည်... တဲ့။ ထိုဟစ်တိုင်မှာ ပြည်သူပြည်သားတိုင်း မိမိတို့၏ ဒုက္ခခံစားမှုများကို ဘုရင့်နားသို့ ပေါက်ကြားအောင် အော်ဟစ် တိုင်တည်ခွင့် ရှိသည်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်သည့် စနစ်ပါလိမ့်။ ပြည်သူနှင့် ဘုရင်အကြားမှာ မည်သည့်အရံအတားမှ မရှိစေရ။ ပြည်သူ၏ အသံကို ဘုရင်က တိုက်ရိုက်ကြားနားဆုံးဖြတ်သော စနစ် ဖြစ်

သည်။ ဝိဇယပြဇာတ်မှာလည်း ဝိဇယ၏ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံသို့ ပြည်သူက ဝိဇယအကြောင်း အော်ဟစ်တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းသည် ပြဇာတ်၏ ပထမဆုံးမြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။

ဝိဇယကလည်း ဆိုးသွမ်းလူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် သတ္တိရှိ၍ ရဲရင့်သူလေသည်။ မိမိအပြစ်ကို မိမိ ဝန်ခံသည်။ မိမိအပြစ်ကို ဘုရင်ထံ မတောင်းကြားဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သော မျိုးမတ်များအားလည်း အပြစ်ဆိုသည် ရှင်ဘုရင်က ဝိဇယတို့အား သတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်ကို မယ်တော်က ငိုယိုတောင်းပန်၏။ သေဖို့ရာလမ်းဖြစ်လျက် စွဲသတ္တိနှင့် ကံကောင်းလျှင် အသက်ရှင်နိုင်မည်ဖြစ်သော လမ်းတစ်ခုသို့သာ ဝိဇယပါရန် တောင်းပန်သည်။ ထိုအခါ ဝိဇယမင်းသားနှင့် နောက်ပါတို့အား ဖောင်ဖြင့် တင်ကာ သမုဒ္ဒရာသို့ မျှောစေဟု အမိန့်ချလိုက်သည်။ ကံဉာဏ်ဝီရိယ သုံးစွဲဖြင့်သာ သေဘေးမှလွတ်မည် ဖြစ်သည်။ ဝိဇယလည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား ရှိခိုးနှုတ်ဆက်ကာ ဖောင်ဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ရလေသည်။

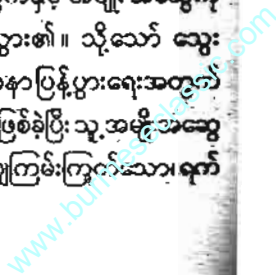
သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်လျက် သူတို့သည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်၏။ (သီရိလင်္ကာဟု ထင်သည်) ထိုကျွန်းတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာမရှိ။ ဘီလူးများ ကျွတ်စားသော ကျွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းတွင် အုပ်ချုပ်သော ဘီလူးမင်းတွင် တူမတော်တစ်ယောက် ရှိသည်။ မယ်ကုဝဏ် ဖြစ်သည်။ ထိုတူမတော်ကုဝဏ်မင်းသမီးသည် ကျွန်းသို့ ရောက်လာသည့် သင်္ဘောပျက်လူစုတို့အား သတ်ဖြတ်စားနေကျဖြစ်သည်။ ဝိဇယနှင့် အပေါင်းပါများ ဤကျွန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ကုဝဏ်မင်းသမီးသည် စားသောက်ရန် အစာတွေ့ပြီဟု ပျော်ရွှင်သွားသည်။ သူမ၏ အထိန်းတော်ကို ခွေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းသူမကိုယ်တိုင် လူမိန်းမငယ်အသွင် ဖန်ဆင်းသည်။ ခွေးကိုမြင်သောအခါ ဝိဇယ၏ လူများက ရွာတစ်ခုသို့ ရောက်တော့မည်ဟု ခွေးနောက်က လိုက်ရာ ဘီလူးမင်းသမီးက ဖမ်းထားလိုက်သည်။ မိမိလူတချို့ ပြန်မလာသဖြင့် ဝိဇယက ခေါင်းဆောင်ဝိသုစွာ ကျွန်းပေါ်သို့ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ ထိုအခါ ကုဝဏ်နှင့် ဝိဇယတွေ့ကြသည်။ ကုဝဏ်က ဝိဇယကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်သွားသည်။ ဝိဇယ၏ လူများကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ကုဝဏ်၏ ဦးရီးတော် ဘီလူးမင်းသည် ထိုကာလတွင် ကြင်ရာတော်

ထိမ်းမြားပွဲ ပြုလုပ်ရန် ရှိသည်။ ကြင်ရာတော်နှင့် ထိမ်းမြားသည့် နေ့တွင် ဖောင်ပျက်၍ သောင်တင်လာကြသော လူသားများကို အောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြစေမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝိဇယမင်းသားကလည်း ဤကျွန်းတွင် ဘီလူးနှင့်လူ နှစ်မျိုးလုံး နေထိုင်၍ မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် ဘီလူးတို့ကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရမည် ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲကို အောင်နိုင်သူသည်သာ ဤကျွန်းတွင် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘီလူးနှင့်လူ စစ်ပွဲဖြစ်ရမည်။ ယခုချက်ချင်း ဝင် တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကုဝဏ်မင်းသမီးသည် ဝိဇယအား ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကြီးစွာဖြင့် မိုက်မဲသော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။ ဝိဇယဘက်မှာ ဝင်ရပ်ပြီး မိမိဆွေမျိုး ဘီလူးတို့အား သစ္စာဖောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိဦးရီး ဘီလူးမင်းသည် အလွန်အစွမ်းကြီးသည်ဖြစ်၍ ဝိဇယမှ တိုက်ခိုက်ရန် ခက်ခဲလိမ့်မည်။ သို့သော် အငိုက်ဖမ်း၍ တိုက်ခိုက်လျှင် အောင်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်။ ဤပွဲတွင် မိမိကူညီမှသာ အောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ မယ်ကုဝဏ်က အစီအစဉ်တစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ ကောင်းကင်တွင် ဦးရီးတော်တို့ ထိမ်းမြားပွဲအတွက် ပွဲတော်ကျင်းပ ပျော်ရွှင်နေစဉ် မိမိသည် ဦးရီးတော်အနီး၌ သွား၍ နီးကပ်စွာ နေမည်။ ထို့နောက် ဝိဇယကြားနိုင်စေရန် အသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်မည်။ အသံလာရာ ကောင်းကင်ဆီသို့ ဝိဇယက မြားဖြင့် ပစ်လွှတ်ပါ။ မိမိသည် မြားရောက်ခါနီး အချိန်တွင် ဦးရီးတော်အနီးမှ ခွာခဲ့မည်။ ဦးရီးတော်ကို မြားထိမှန်၍ မြေသို့ ကျကာ သေဆုံးလိမ့်မည်။ ဦးရီးတော်၏ တန်ခိုးစွမ်းအင်များ ကုန်ဆုံးသည့်အခါ ဦးရီးတော်၏ လူများလည်း တန်ခိုးပြယ်ကာ ရုံးနိမ့်ကျဆုံးသွားလိမ့်မည်။

ပထမတော့ မယ်ကုဝဏ်သည် အချစ်အတွက်နှင့် အမျိုးအဆွေကို သစ္စာဖောက်သူဟု ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ သို့သော် သွေးအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓသာသနာပြန့်ပွားရေးအတွက် မယ်ကုဝဏ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စတေးခံရန် ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့အမျိုးအဆွေကို စတေးရန်လည်း အကြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ရိုင်းပျက်ခြင်းကြောင့်သာ ရောက်

စက် သွေးဆာသော လူမျိုးစုတစ်စု နေထိုင်ရာ အရိုင်းအစိုင်း ကျွန်းတစ်ကျွန်း အဖြစ်မှ လူယဉ်ကျေးများ နေထိုင်သော အေးချမ်းသည့် ကျွန်းနိုင်ငံတစ်ခု အဖြစ် တော်လှန်ပြောင်းလဲရာတွင် မိမိသည် ဘာမဆို စတေးရမည်ဟု ဆင်ခြင်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဝိဇယ၏ မြားချက်သည် မိမိရင်ဝသို့ စိုက်မှန်ရန် ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်များများ ရှိသည်ဟု သူမ သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ပါ လျက် မယ်ကုဝဏ်သည် မိမိချစ်သူအတွက်၊ လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအတွက်၊ သာသနာအတွက် အားလုံးကို စတေးခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တုန်းက တော့ သူ့ကိုယ်သူ အချစ်အတွက် အားလုံးကို စတေးသူဟုသာ ထင်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။

မယ်ကုဝဏ်၏ အကူအညီဖြင့် ဘီလူးမင်း ကျဆုံးကာ ဝိဇယက နိုင်သွားသည်။ ဤကျွန်းမှာ ဝိဇယသည် ဘုရင်တစ်ပါးအဖြစ် ထီးနန်းသစ် တည်ထောင်ကာ မယ်ကုဝဏ်ကို ပေါင်းဖက်လျက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလ များစွာကြာသွားပြီး သားတော်တစ်ပါးနှင့် သမီးတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်သည်။ ဝိဇယသည် ဗုဒ္ဓသာသနာကို ပျံ့နှံ့အောင် ဆောင်ရွက်ရန်၌ သံတမန်များ၊ အိမ်နီးနားချင်း နိုင်ငံများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ ရန် လိုအပ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အခြားကျွန်းနိုင်ငံတစ်ခုမှ ဘုရင်တစ်ပါးမှာ သမီးတော်တစ်ပါးရှိသည်။ ထိုဘုရင်က ဝိဇယနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ထွန်းကားအောင် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်း၌ ကူညီမည်။ ဝိဇယထံ သမီးတော်ကို ပို့၍ နှစ်နိုင်ငံ သံတမန်ပြုသည်။ ဝိဇယကလည်း နန်းတော်မှာ လူစိပုရား ရှိသည့်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ မိမိနန်းတော်မှာ ဘီလူးမတစ်ဦး ရှိနေသည့်မှာ အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်ပြီး အခြားနိုင်ငံများ၏ သံတမန်အဆက်အသွယ်ရရေးအတွက် ကြီးစွာသော နောင်ယုက်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိလက်ထပ်မည့် မင်းသမီး မရောက်လာမီပင် မယ်ကုဝဏ်အား နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

မယ်ကုဝဏ်သည် ဘုရင် ဝိဇယအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အပြစ်တင်၏။ မိမိသည် ဝိဇယ၏ အသက်သခင်ဖြစ်သည်။ မိမိကြောင့် ဤကျွန်းနိုင်ငံ ထီးနန်းကို ပိုင်စိုးခွင့်ရသည်။ သို့ပါလျက် ယခုအခါ မိမိအား စွန့်ပစ်လေပြီ။ သစ္စာဖောက်သူ၊ ကောက်ကျစ်လှည့်စားသူ အခွင့်အရေးသမား

အဖြစ် ဝိဇယကို စွပ်စွဲကာ ပူပန်သောက ကြီးစွာ ငိုကြွေးလေသည်။ ဝိဇယသည် မယ်ကုဝဏ်အား ချစ်မြတ်နိုးပါကြောင်း၊ မယ်ကုဝဏ်တစ်ယောက်သည်သာ အချစ်စစ်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ အချစ်ထက် အရေးကြီးသော မိမိကိုယ်တိုင်ထက်ပင် ပိုအရေးကြီးသော ယဉ်ကျေးမှုကိစ္စ၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကျွန်းမအနေနှင့်တော့ မယ်ကုဝဏ်သည် ဝင့်လိုက်ခံရခြင်းဟု ယူဆသည်။ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသုံးချမှုကို ရိုးသားစွာ ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အမျိုးအဆွေနှင့် ပြည်သူအပေါ် သစ္စာမဲ့ခြင်းအတွက် ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မယ်ကုဝဏ်သည် သားနှင့် သမီးကို မခွဲနိုင်သဖြင့် ဝိဇယအား အတိုက်အခံပြုလုပ်ကာ ကလေးတွေပါ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဤကျွန်းနိုင်ငံမှအပြီး အပိုင် ထွက်ခွာသွားရသည်။

ဝိဇယ အသက်ကြီးရင့်လာသည်အထိ ဝိဇယ၏ နိုင်ငံတော်နှင့် ထီးနန်းကို ဆက်ခံမည့်သူ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝိဇယသည် မိမိဖခင်မည်းတော်၏ နိုင်ငံသို့ သံတမန်စေလွှတ်၍ ညီတော်ကို အိမ်ရှေ့စံရာထူး ပေးအပ်ရန် အခေါ်လွှတ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာ ဖခင်မည်းတော် နတ်ရွာစံပြီး ဖြစ်သဖြင့် ညီတော်သည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည့် ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ။ အစ်ကိုအား ကူညီချင် တွေ့မြင်ချင်သော်လည်း နိုင်ငံတဝန်ကြောင့် မလိုက်နိုင်။ ထိုအခါ သူ့သားဖြစ်သူကို ဝိဇယထံသို့ စေလွှတ်ပြီး ဝိဇယ၏ နိုင်ငံတော် ဆက်လက်တည်တံ့အောင် ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ညီငယ်၏ သားတော် (ဝိဇယ၏ တူတော်) သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ် ဝိဇယ၏ နိုင်ငံသို့ ရောက်သွား၏။

သမုဒ္ဒရာထဲရှိ ကျွန်းနိုင်ငံတစ်ခုမှာ လှပသော ဘုရင်သမီးတော်တစ်ပါး အတွက် ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းများ စစ်ခင်းမည့်အရေးကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဖခင်ဘုရင်က သမီးတော်ကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပေးစားလျှင် ကျန်တိုင်းပြည်များက စစ်မက်ပြုမည့်အရေးကို ကြိုမြင်သဖြင့် သမီးတော်အား ဖောင်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာ၌ မျှောလိုက်၏။ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းသားများ သမီးတော်ကို မည်သူမျှ မဆယ်နိုင်။ သမီးတော်၏ ဖောင်သည်

ဝိဇယကျွန်းနိုင်ငံတော်အနီး ကမ်းခြေတွင် ဆိုက်ကပ်၏။ ဝိဇယ၏တူတော်
အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် သမီးတော် လက်ထပ်ထိမ်းမြားသည်။ တူတော်နှင့်
ကြင်ရာတော်အား ထီးနန်းလွှဲကာ ဝိဇယဘုရင်သည် တရားကျင့်ရန် တော
သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝိဇယဇာတ်မှာ ဝိလိန်းဟူ၍ အတိအကျမပါဝင်ပေ။ ဝိဇယသည်
ဝိလိန်းဖြစ်လိုက် သူရဲကောင်းဖြစ်လိုက်၊ မယ်ကုဝဏ်ကလည်း ဝိလိန်းမိန်းမ
ကြမ်းဖြစ်လိုက်၊ သနားစရာမေတ္တာရှင်မလေးဖြစ်လိုက်နှင့် သူတို့အားလုံး
သည် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူတတ်သော လူတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ မယ်
ကုဝဏ်သည် သစ္စာဖောက်ဖြစ်ပြီးမှ တိုင်းပြည်နှင့် ဝိဇယကို ကယ်တင်သူ
ဖြစ်ပြန်၏။ ထိုအတူ ဝိဇယသည်လည်း ဇနီးသည်မယ်ကုဝဏ်ကို သစ္စာ
ဖောက် ပစ်ပယ်ပြီးမှ ပြည်သူနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို ကယ်တင်သူ ဖြစ်ပြန်၏။ သူ
တို့အားလုံးသည် အပြင်လောကမှ လူများကဲ့သို့ ဆိုးကွက်များ ကောင်း
ကွက်များ တစ်လှည့်စီခံစားလွန်ဆွဲလျက်ရှိကြသည်။ သေချာသည်ကတော့
သူတို့အားလုံးသည် တိုင်းပြည်ကို ယဉ်ကျေးမှုပြန့်ပွားရန် တာဝန်သိသီ
စတေးခံကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဝိဇယ၏အဖေနှင့် အမေသည် သားကို ချစ်
ပါလျက်နှင့် ပြည်သူ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောကာ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်သူများ
ဖြစ်သည်။ ဝိဇယ၏ ညီသည်လည်း သားဖြစ်သူကို ချစ်လျက်နှင့် အစ်ကို
ထံစေလွှတ်ကာ နန်းဆက်ခံစေသည်။ သူတို့အားလုံး တာဝန်ကျေသူများ
စတေးခံများချည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ အသက်အရွယ် ရလာသည့်အချိန် ဒေါက်တာထင်အောင်၏
သုံးသပ်ချက်ကို ဖတ်ရသောအခါ ပို၍ ရှင်းလင်းသွားပါသည်။

ဒေါက်တာထင်အောင်က ပြောသည်မှာ ဝိဇယဇာတ်တွင် ဇာတ်လိုက်
သည် ဝိဇယလည်း မဟုတ်၊ ကုဝဏ်လည်း မဟုတ်၊ တူတော်မောင်လည်း
မဟုတ်။ သီရိလင်္ကာကျွန်းနိုင်ငံ တစ်ခုလုံးသည်သာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်
တဲ့။ နိုင်ငံ၏ တည်တံ့ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သာသနာပြန့်ပွားရေးအတွက်
ဝိဇယတို့ ဇာတ်ကောင်အားလုံးက ပို့ဆောင်ဖန်တီးနေကြရခြင်းဖြစ်သည်
ဟု ဆိုပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိဇယပြဇာတ်၏ အဆုံးမှာ ကျွန်းနိုင်ငံကြီး
တစ်ခုလုံးသည် ယဉ်ကျေးသော လူသားမျိုးဆက်များ တည်ရာ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ

ပြန့်ပွားရာ အေးချမ်းသာယာသော နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။
မယ်ကုဝဏ်သည်လည်းကောင်း၊ ဝိဇယသည်လည်းကောင်း၊ သားတော်သမီး
တော်တို့သည်လည်းကောင်း စွန့်လွှတ်စတေးခံရကျိုး နပ်လေသည်ဟု ကျွန်မ
ဝမ်းသာကြည်နူးရပါသည်။

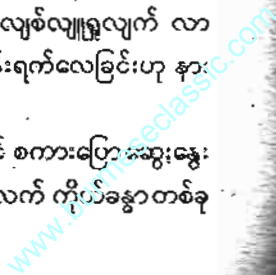
[ကလျာ၊ ၁၉၉၆ ဒီဇင်ဘာလ]

ကျွန်မ ဝတ်ခဲ့သော မြဇာတ်များ (၂)

ကျွန်မ ကလေးဘဝတုန်းက ဝေဿန္တ ရာဇာတ်နှင့် မဟော်သခဏတ် ကို အချိန်အားရတိုင်း အပျင်းပြေအဖြစ် ခဏခဏ ဖတ်ခဲ့၏။ ဝေဿန္တ ရာ ကို စိတ်ထဲ သိပ်စွဲလမ်းလှသည်ဟု မမှတ်မိပါ။ ဆင်ဖြူတော်ကို လှူရုံမျှ မက ကျွန်မယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကိုပါ အလှူခံလာသူများအား အလှူ ကြီး ပေးသည့်အခန်း၌ ကလေးပီပီ ကျွန်မမှာ မကျေနပ်နိုင်စိတ်တွေ ဝင် ခဲ့ရသေးတာတော့ မှတ်မိ၏။ လူသတ္တဝါတွေသည် ဝေဿန္တ ရာမင်းကြီး ၏ လက်ထဲ၌ ပစ္စည်းများဖြစ်သွားသည်မဟုတ်လား။ ဒါ့ထက်ပို၍ ကျွန်မ က အတွေ့ပိုသေး၏။ အလှူခံသူ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဤကျွန် ကျွန်မိန်းမတို့ အား ဝေဿန္တ ရာမင်းကြီးလက်အောက်မှာ ရှိစဉ်ကလို ကရုဏာတရား ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ကျွေးမွေးနိုင်ပါ့မလား။ ရက်စက်ကောက်ကျစ်သည့်ပိုင်ရှင် များထံသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည့် ဤလူသားများအတွက် မင်းကြီးသည် နည်းနည်းမျှ မထောက်ညှာတော့ပြီလား။ ထို့ပြင် မိမိ၏ ဇနီး သားသမီး များ အား သူတို့ကိုယ်တိုင်၏ အခွင့်အရေးနှင့် ဆန္ဒကို လျစ်လျူရှုလျက် လာ တောင်းသမျှ လူတိုင်းလက်ထဲသို့ ဝကွက်လှူဒါန်းရက်လေခြင်းဟု နား မလည်နိုင်ခဲ့သည်လည်း ပါသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ မေမေနှင့် အချိအချပင် စကားပြော ဆွေးနွေး ခဲ့ရူးသည်။ သူကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆံပင်၊ မျက်လုံး၊ ခြေလက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု

လုံး စိတ်ကြိုက် လှူဒါန်းရုံပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေတော့ သနားပါတယ်
မေမေရယ်။ သူတို့ခမျာ ဒုက္ခရောက်လိုက်ရတာ။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး
သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲဟု ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့မိ၏။ မေမေက
လောကတွင် စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးရှိသည်ဆိုတာက အစပြုကာ ပါရမီဘက်
ဟူသည့် စကားလုံးကို ကျွန်မ နားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ပြောပြခဲ့လေ
သည်။ ပါရမီဖြည့်ဆည်းသူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ပါရမီဘက်ဖြစ်ရတာ တော်
တော်ဆင်းရဲသည့် အဖြစ်ပဲဟု ကျွန်မ ခံစားရသည်။

သားတော်လေးနှင့် သမီးတော်လေးကို စုကောပုဏ္ဏားက ရိုက်နှက်
ညှဉ်းပန်းပြီး ညအခါတွင် နတ်သမီးတို့က ကြီးများ ဖြေလျှောပေးလျက် ယုယ
ကြင်နာစွာ ပြုစုပေးကြသည်မှာတော့ ဖြေသာစရာပါပဲ။ ဘုရားအလောင်း
နှင့် ပါရမီဘက်များ၏ စိတ်စေတနာနှင့် ဘုန်းတန်ခိုးကို နတ်တွေကတောင်
လေးစားရသည်ဟု ကျေနပ်ဖွယ်ရှိသော်လည်း နတ်တွေ၊ သိကြားတွေ မကူ
ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဟု ဆင်ခြေပေးမိသည်။ သားတွေ သမီးတွေကို ပြန်
တွေ့ရမှာ သေချာပေါက် ဉာဏ်တော်ဖြင့် သိနေလို့၊ နောက်ပြီး ဇနီးကို အလှူ
ခံသူမှာ နတ်သိကြားဖြစ်နေမှန်း ဉာဏ်တော်ဖြင့် သိနေလို့ဟု ဖြေတွေးလျှင်
လည်း ဝေဿန္တရာ၏ အလှူစေတနာမှာ တန်ဖိုးရှိသင့်သလောက် မရှိဖြစ်
ရပေဦးမည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ထဲမှာ ကျွန်မ အားမရဆုံးနှင့် နားလည်ဖို့ လိုက်မိ
ဖို့ ခက်ခဲဆုံးမှာ ဝေဿန္တရာဇာတ်သာဖြစ်သည်။ ဝေဿန္တရာ၏ အလှူကို
ကျွန်မ ပုထုဇဉ် ဉာဏ်ကလေးဖြင့် လိုက်မမိဘူးဟုသာ တွေးခဲ့ရပါတော့
သည်။

မဟော်သဓာဇာတ်ကျတော့ ကျွန်မ အလွန်ကြိုက်သည်။ မဟော်သဓာ
ကလေးဘဝအရွယ် တရားစီရင်ခန်းများကိုလည်း ကျွန်မ အားကျသည်။
အသက်အရွယ်ရပြီး အမရာနှင့်တွေ့ကြပြီးသည့်အခါလည်း လူငယ် သူရဲ
ကောင်းအဖြစ် ကျွန်မ လေးစားသည်။ ဝန်ကြီးဖြစ်တော့လည်း ပညာဉာဏ်
ကြီးသော ဝန်ကြီး၊ လူကြီးတွေကပင် အရှုံးပေးရသော လူငယ်ဝန်ကြီးဖြစ်
နေသည် မဟုတ်လား။

မင်းဘူး ဦးဩဘာသ၏ မဟော်သဓာကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်း
ကောင်း သိနေသည်။ ဦးကြင်ဥ၏ မဟော်သဓာကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်း
ကောင်း သိနေသည်။ ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် မဟော်သဓာ ပြဇာတ်
ကို မျိုးသည် တစ်မျိုးတည်းအဖြစ် ပေါင်းစပ်တည်ရှိနေကြသည်ဟု ကျွန်မ
သိသည်။ ဦးကြင်ဥ၏ မဟော်သဓာ မူရင်းစာအုပ်ကို ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူး
သလား။ သို့မဟုတ် ပြဇာတ်အကြောင်း ရေးသည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေမှ
တစ်ဆင့် ကောက်နုတ်ချက်များမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတာလား။ ဒေါက်တာ
အောင်အောင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်သော ပြဇာတ် ဇာတ်ဝင်ခန်း
များကို ဖတ်ရတော့မှ အရင်မဟော်သဓာနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ သိသွားရခြင်း
ပေး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကွဲကွဲပြားပြား မမှတ်မိပါ။ ကျွန်မ မှတ်မိသည်က
အတိအကျ မဟော်သဓာသာဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဂျီ၏ မဟော်သဓာ
ချောများသည်လည်း မဟော်သဓာကို ကျွန်မ စွဲလမ်းနှစ်သက်အောင် အွဲ့
အောင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။

သား တရားစီရင်ခန်း၊ နွား တရားစီရင်ခန်း၊ လည်ခွဲ တရားစီရင်ခန်း
သည် တရားစီရင်ခန်းများမှာ ကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်မအတွက်
အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှ၏။ ထို့နောက် ပြဿနာအမေးများ ဖြေ
ရသည့် ပြဿနာခန်းများမှာ ဖတ်ပြီး အားရကျေနပ်စရာကောင်းသည်။
မဟော်သဓာ ဉာဏ်ပညာကြီးမားသည်ကို အားကျရာမှ ကျွန်မလည်း သူ
ဉာဏ်ပညာကြီးလိုလှသည်။ ပြဿနာတွေကို အဖြေရှာတတ်သူဖြစ်လို
လှသည်။ ထိုအခါ ပညာကို ပို၍ပို၍ တန်ဖိုးထားတတ်လာခဲ့သည်။

မဟော်သဓာဇာတ်မှာ ကျွန်မ မကြိုက်သည့်အခန်းကတော့ အမရာ
စမ်းသပ်သည့်အခန်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဆန်နို့ဆီဘူး လေးလုံးပေးပြီး ထမင်း၊
ဆန်ပြုတ်၊ မုန့် စသည်ဖြင့် သုံးမျိုးရအောင် ချက်ခိုင်းရုံတွင်မက သုံးမျိုး ချက်
လာပို့သောအခါ စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်၍ အမရာခေါင်းပေါ်မှ လောင်းချ
လိုက်သည်။ အမရာက ငြိမ်သက်စွာ ခံယူသည်။ ဪ... အမရာဟာ
အတိအကျ သည်းခံပေတာပဲဟု ကျွန်မ အံ့အားသင့်ရသည်။ အမရာအိမ်
ထဲသို့ လာနေသေးသည်။ အမရာကိုလည်း နှိမ့်ချစော်ကားသည့် အပြုအမူ
တွေနဲ့ စမ်းသပ်သေးသည်။ ဘယ်လောက်များ သည်းမခံနိုင်စရာကောင်း

လိုက်သလဲ။ အမရာမို့သာပေါ့ဟု ကျွန်မ ဟာသဖြင့် ပန်းတွန့်မိ၏။ ကျွန်
 သာ အမရာနေရာမှာ ရှိခဲ့လျှင် မဟော်သဇာကို အိမ်ပေါ်ကတောင် နှင်
 မလာ မပြောတတ်။ သည်သို့သာဆိုလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ပညာအရှိ
 ပုဂ္ဂိုလ်ကို လွှဲရတော့မှာ သေချာသည်။ အမရာ၏ သည်းခံခြင်းသည် အံ့ဩ
 လောက်အောင် အကျိုးရှိပါသည်။ အပ်ချုပ်သမားကလေးအဖြစ် မေတ္တာ
 လက်ဆက်ပြီး မိထိလပြည်သို့ လိုက်လာပြီးခါမှ ရွှေနန်းတော်မှ အဆောင်
 အယောင်များဖြင့် ဒေဝီဘွဲ့ ခန့်နှင်းကာ ကြိုဆိုခြင်းကို ခံစားရသည်။ အမရာ
 ၏ ဉာဏ်ရည်မြင့်မားမှုကြောင့် ဤသူသည် ခေသူမဟုတ်ဟု သိနေလိုသူ
 ကိုး။ တကယ်တော့ တော်တော်ကို စွန့်စားပြီးမှ သည်းညည်းခံရသည်
 အလုပ်ပဲ။

မဟော်သဇာဇာတ်တွင် ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးကတော့ ကေးဝင့်ပုဏ္ဏား
 နှင့် မဟော်သဇာ၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုများအကြောင်း ပွဲဆိုသည့်အခန်းများ ဖြစ်
 သည်။

ဟိုဘက်စစ်တပ် သည်ဘက်စစ်တပ် မျက်နှာချင်းဆိုင် အသင့်ပြင်
 သည့် စစ်မြေပြင် ကွင်းအလယ်တွင် မဟော်သဇာနှင့် ကေးဝင့်ပညာရှိပုဏ္ဏား
 ၏ တရားစီးချင် ထိုးပွဲကျင်းပမည်။ ရှုံးသူ၏ စစ်တပ်က အရှုံးတဲ။ အသေ
 ပေါင်း များစွာကို ချမ်းသာရာရစေသော စီရင်ထုံး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦး တာ
 ယောက်၏ ဉာဏ်ပညာက တိုင်ပြည်ကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်သော အဖြစ်
 သည် ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာကောင် လိုက်ပါသလဲ။ ဟို
 ခေတ်ကတော့ စီးချင် ထိုး တိုက်ပွဲများဖြင့် နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံ၏ စစ် အရှုံးအနိုင်
 ကို ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဋ္ဌာရသပညာ
 တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘုရင်ကို စိန်ခေါ်
 ခံရသည်အခါ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် သိက္ခာရှိရှိ စီးချင်ထိုးရသည် မဟုတ်လာ
 ရှုံးသူကလည်း ကိုယ့်စစ်တပ် ကိုယ်ပြန်သိမ်း ကာ ဣန္ဒြေရရကိုယ်ပြည်
 ပြန်ရလေသည်။

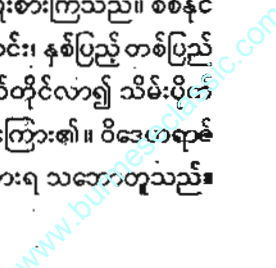
မဟော်သဇာနှင့် ကေးဝင့်ပုဏ္ဏားကျတော့ လက်နက်ချင်း စီးချင်ထိုး
 ပွဲ မဟုတ်။ တရားစီးချင်ထိုးပွဲ ဖြစ်သည်။ စကားအရာ၊ ဉာဏ်အရာ

သာသူကို ဉာဏ်မမီသူက အရှုံးပေးရမည်။ နှစ်ဖက်စစ်တပ် မြင်သာအောင်
 ဦးညွှတ်ခူးထောက်မိသူသည် ရှုံးနိမ့်သူ ဖြစ်သည်။

သည်နေရာမှာ နှစ်ယောက်လုံး၌ ဝှက်ဖဲတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြ၏။ ကေး
 ဝင့်၏ ဝှက်ဖဲက ရိုးစင်းသည်။ မဟော်သဇာသည် မိမိ၏ တူအရွယ်၊ မြေး
 အရွယ်သာ ဖြစ်၍ လူကြီးကို အရိုအသေပြုစိတ်နှင့် မိမိအား ဦးညွှတ် နှုတ်
 ဆက်မှာ သေချာသည်ဟု ကေးဝင့်က တွက်ဆသည်။ မဟော်သဇာသည်
 ကြီးသူကို လေးစားရကောင်းမှန်းသိသည့် ပညာရှိသူခမိန်ကလေး မဟုတ်
 လား။ သို့သော် မဟော်သဇာက သူ့ခန့်မှန်းသလို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ခြင်း
 မပြုခဲ့ပေ။ ဒါ့အပြင် မဟော်သဇာ၏ ဝှက်ဖဲက ပို၍ အင်အားကောင်း၏။
 ပို၍ သေချာ၏။ လူ့လောဘ တပ်မက်မှုတစ်ခုအပေါ် ပုံအော၍ လောင်း
 ကစားသူ တစ်ဦးသည် ဘယ်တုန်းကများ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။

မဟော်သဇာသည် ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးထံမှ ပြည်တန်သည့်ပတ္တမြား
 ကြီးကို ခေတ္တ အသုံးပြုပါရစေဟု ငှားလာခဲ့ပြီး ကေးဝင့်ပုဏ္ဏားအား ထို
 ပတ္တမြားကို လက်ဆောင်ပုဏ္ဏားအဖြစ် ပေးအပ်ဟန်ဆောင်၏။ ပတ္တမြား
 သည် မဟော်သဇာ၏ လက်ထံမှာ လျှောချခံရပြီး ကေးဝင့်၏ လက်ပေါ်
 လည်း မရောက်စေရဘဲ မြေပြင်သို့ ကျလေသည်။ လုံးဝန်းသောပတ္တမြား
 ကြီးသည် မြေပြင်၌လိမ့်ကာ မဟော်သဇာ၏ ခြေရင်းသို့အရောက် ကေးဝင့်
 က လောဘစိတ်ဖြင့် သတ်လက်လွတ် ငဲ့အကောက်၊ မဟော်သဇာက ကေး
 ဝင့်၏ ဦးခေါင်းကို နှိမ်ကာ မြေပြင်နှင့် နဖူးနှင့် ဖိဆောင့်စေသည်။ ကေးဝင့်
 မှာ ပတ္တမြားလည်း တကယ်မရ၊ နဖူးမှာလည်း ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးချင်းချင်း
 နီ၊ မိမိ ရှုံးနိမ့်အညံ့ခံပြီဟုလည်း နှစ်ဖက်စစ်တပ်က ထင်ခံရ၊ အရှုံးပေါင်း
 များစွာဖြင့် အရှက်ရခဲ့လေသည်။

စစ်ရှုံးသဖြင့် နာကြည်းနေသော ဘုရင်နှင့် ကေးဝင့် ပူးပေါင်း ဉာဏ်
 ဆင်ကာ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို လှည့်ဖြားနှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ စစ်နိုင်
 သူ ဘုရင်အား သမီးတော် ဆက်သမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်ပြည့် တစ်ပြည်
 ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်ချင်ကြောင်း၊ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လာ၍ သိမ်းပိုက်
 ခေါ်ဆောင်စေလိုကြောင်း သံတမန်ဖြင့် အကြောင်းကြား၏။ ဝိဒေဟရာဇ်
 နှင့်တကွ အမတ်ကြီး လေးယောက်က ဝမ်းသာအားရ သဘောတူသည်။

မဟော်သဓာက ဆင်ခြင်စဉ်းစားရန် သတိပေးထားမြစ်၏။ ဘုရင်က စိတ်ဆိုးသေး၏။ အရှေ့နိဂုံးတောရွာသား ဖြစ်သို့ ထီးနန်းသံတမန်ရေးရာကို နားမလည်ဟု မဟော်သဓာကို နှိမ့်ချကာ ငေါက်ငမ်းသည်။ မဟော်သဓာသည် မိမိ၏ ဒေါသကို ချိုးနှိမ်ပြီး မိမိဘုရင်နှင့် တိုင်းပြည်အတွက် အလွှာပေးလိုက်ရသည်။ မိမိအကြံအစည်နှင့် မိမိ ထိုတိုင်းပြည်သို့ သူလျှိုစေလွှတ်၍ စုံစမ်းစေလေသည်။

ကေးဝင်္ဂတို့၏ နန်းမြင့်မြှောင်စင်တွင် ကေးဝင်္ဂတို့ တိုင်ပင်နေခဲ့ကြသည်ကို သိသွားပြီး ဘုရင်၏ အချစ်တော် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ထိုနန်းမြင့်တွင် ရှိသည်ကိုလည်း မဟော်သဓာသိသွား၏။ ထိုအခါ မဟော်သဓာက ကျေးလိမ္မာကြက်တူရွေးကလေးကို ထိုနေရာသို့ စေလွှတ်၍ သတင်းစုံစမ်းနိုင်သည်။ ငှက်နစ်ကောင် မေတ္တာမျှကြပြီးငှက်အချင်းချင်း စကားပြောကြသောအခါ (ပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရန် ကြိုးစားမည်) ကေးဝင်္ဂတို့၏ အကြံဉာဏ်ကို ပြောပြသည်။ ကျေးလိမ္မာက မဟော်သဓာကို အကြောင်းစုံပြောပြ၏။ ထိုအခါ မဟော်သဓာက သူကိုယ်တိုင် ကေးဝင်္ဂတို့နိုင်ငံသို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် နန်းတော်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန် ဟု အကြောင်းပြ၍ သွားရောက်သည်။ သူ့လူများနှင့်အတူ သွားရောက်သည့်အခါ မဟော်က နန်းတော်အတွက် ပြင်ဆင်ရင်း ဘုရင်၏ မိဖုရားဆောင်အထိ ရောက်အောင် မြေအောက်ဥမင်ကို တိတ်တဆိတ်တူးခဲ့သည်။ ဥမင်ပြီးဆုံးပြီဆိုမှ သူ့နိုင်ငံသို့ ပြန်၏။

ဝိဒေဟရာဇ်ဘုရင်နှင့် အမတ်များ၊ မင်းညီမင်းသားများ လက်ထပ်ပွဲအတွက် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မဟော်နှင့် သူ့လူများ ချန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးနှင့် ဆွေမျိုးအပေါင်းပါများသည် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် မဟော်က မြေအောက်ဥမင်မှတစ်ဆင့် ရန်သူဘုရင်၏ မိဖုရားဆောင်သို့ သွားရောက်စီးနင်းကာ မိဖုရားများ၊ မင်းသမီးများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြို့ရိုးတံခါးဆီ သွားပြီး တစ်ဖက်ဘုရင်အား အပေးအယူ လုပ်မည့်အကြောင်း အရေးဆိုလေသည်။

ရှေ့အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်တတ်ပြီး လက်ထဲမှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ် အမြဲရှိနေစေသော မဟော်သဓာသည် သူ့ရန်သူအပေါင်းအား အမြဲအနိုင်ရမှာ သေချာပါသည်။

ဇာတ်တော်များ၊ ပြဇာတ်များကို နားထောင်တိုင်း သို့မဟုတ် ဖတ်တိုင်း ဇာတ်ပေါင်းခန်းအမြဲပါဝင်နေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ ကောင်းသူကို နတ်သိကြားက ကယ်တင်၍ ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ မကောင်းကြံသူကလည်း သံဝေဂတရား ရရှိခြင်း စသည်ဖြင့် ဇာတ်ပေါင်းခန်းသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာတွေပင် ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ မကောင်းကြံခံရသူကလည်း မိမိအပေါ် ကြံစည်သူ၊ ကောက်ကျစ်ရက်စက်သူကို နောက်ဆုံး၌ ခွင့်လွှတ်လေ့ ရှိ၏။ ပြဇာတ်ကို နားထောင်နေ၊ ဖတ်နေသည့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပင် ဗီလိန်လူဆိုးကို မုန်းတုန်းက မုန်းခဲ့သော်လည်း သူ့အသက်ချမ်းသာရာ ရသည့်အခါ စိတ်ဖြေသာသွားလေ့ရှိသည်။

ပဒမဇာတ်တော်တွင် ပေါင်တိုကို စွဲလမ်းတပ်မက်မိသဖြင့် ခင်ပွန်းပဒမမင်းသားကို တောင်ထိပ်မှ တွန်းချခဲ့သော သစ္စာမဲ့သည့် မင်းသမီးသည် ဘယ်လောက် စက်ဆုပ်မုန်းတီးဖွယ် ကောင်းလိုက်သလဲ။ ဦးပုညမှာ မိန်းမတွေကို မကောင်းမြင်စိတ် အခံလည်း ရှိဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မင်းသမီးနေရာမှာ နေကြည့်သည်။ ဖောင်မှ ကြိုးတုပ်ပြီး မျှောခံရသည့် သူ့ခိုးရာဇဝတ်သားသည် မြေလက်တို့ကို ဖြတ်တောက်ခံထားရရုံမက နားရွက်နှင့် နှာခေါင်းပါ ဖြတ်ထားခံရ၏။

မင်းသမီးနှင့် မင်းသားရှိရာ မြစ်ကမ်းအနီး ရောက်လာစဉ် သူ့ကိုယ်သည် သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေဆဲဟု ဆိုပါသည်။ ဤကဲ့သို့ လူ့အင်္ဂါမစုံတော့သည့် အသားတုံးလို ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို မင်းသမီးသည် ဘာများစွဲမက်တွယ်တာစရာ ရှာတွေ့သွားခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိသည်။ စွဲမက်သည်ပဲ ထားလိုက်ပါဦး၊ သူမ အပေါ်မှာ အင်မတန် အနှစ်နာခံ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည့် ခင်ပွန်း၊ သူ့ညီတွေက ကိုယ့်ဇနီးတွေကို သတ်စားဖို့ အရေးဆိုလျက် ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းစွာ ငတ်မွတ်နေချိန်တွင် ဇနီးကို လက်ဆွဲ၍ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ပေးအောင် ပြေးရှောင်ခဲ့သည့်

ခင်ပွန်း၊ သံပူပူမှာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ခွန်အားပြတ်လပ်နေသည့် ဇနီးအား ကျောပေါ်မှာ တင်၍ ဖေးမခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် ခင်ပွန်း၊ ရေငတ်လွန်း၍ သေဖို့ကိုသာ ဆန္ဒရှိတော့သည့် ဇနီးအား မိမိကိုယ်ခန္ဓာမှ သွေးကြောကို ဖြတ်၍ ရေငတ်ပြေအောင် သွေးကိုတိုက်ခဲ့သည့် ခင်ပွန်း... ဤခင်ပွန်းကို တောင်ထိပ်မှ တွန်းချ၍ လင်ငယ်နေရန် သူငိုကြစည်အားထုတ်ဆောင်ရွက်ရက်လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းခန်းတွင် ဘုရင်ဖြစ်သွားသော ပဒုမမင်းသားက ထိုမင်းသမီးဟောင်းနှင့် လင်ငယ်ပေါင်တို့တို့ကို တံကျင်လျှို၍ ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်စေဟု အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ပဒုမ၏ ဒေါသ နာကြည်းမှုကို ကျွန်မ ခံစား နားလည်၍ ရပါသည်။ ထိုသို့ နားလည်သည့်တိုင် ဟိုနှစ်ယောက် မရှုမလှ အသတ်ခံရမည့် ဆင်းရဲဝေဒနာကို ကျွန်မ သနားမိသည်။ ပဒုမလည်း လက်စားချေတတ်သူ၊ သွေးဆာ၍ ရက်စက်သူဘဝ ရောက်ဦးမည်။ ပြုသူအသစ်ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုသော စကားပုံရှိသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ပဒုမလည်း ကံကောင်းသွား၏။ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း ကံကောင်းသွား၏။ ထိုနေ့သည် ပဒုမဘုရင်၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏ မွေးနေ့တွင် သွေးစွန်းခြင်းသည် မကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်၍ ဘုရင်မွေးနေ့တွင် ရာဇဝတ်သားများကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုရပေ။ နောက်တစ်ရက်တွင် ကျမှသာ သတ်ဖြတ်ရမည်ဖြစ်၍ အချုပ်ခန်းမှာ တစ်ရက်ထားရသည်။ ထိုတစ်ရက်သည် ပဒုမဘုရင်၏ နူးညံ့မှု၊ အပြစ်ကြောက်တတ်မှုဖြင့် ပြန်လည်ဆင်ခြင်နိုင်ရန် လုံလောက်သော အချိန်ကာလ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားဆုကို ပန်သော် ပဒုမသည် ထိုနှစ်ယောက်ကို မိမိတိုင်းပြည်မှသာ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းခန်းသည် လှပ၏။ ကျွန်မတို့ ချစ်သော ဇာတ်လိုက် ပဒုမသည်လည်း ရက်စက်သူ၊ လက်စားချေသူ မဖြစ်လိုက်။ လုံးဝ မဟာကရုဏာဖြင့် အပြစ်ကင်းစင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ မုန်းတီးသော လူနှစ်ယောက်သည်လည်း အသက်ဘေးမှ ကင်းလွတ်သည့်တိုင် သူတောင်းစားဘဝဖြင့် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ညှိုးနွမ်းဝှက်စွာ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် အသက်ရှင်နေထိုင်ရတော့မည်။ ရှက်တတ်သည့် စိတ်ကလေး တစ်ချိန်ချိန် အလျဉ်းသင့်၍ ပေါ်လာလျှင် ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ရှက်ရဦးမည်။ နောင်တ

ကလေးများ ဝင်ရောက်လာလျှင်တော့ ရှင်လျက်နှင့် သေရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း အသက်အနည်းငယ်ကြီးလာသည့်အခါ ဖတ်ရသော ပြဇာတ်များကတော့ တော်တော်ပြောင်းလဲသွား၏။ ရှင်ဘုရင်တွေ ထီးနန်းတွေ မပါတော့ဘဲ ကျွန်မတို့ခေတ်က လူတွေ ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဇော်ဂျီ၏ 'မဟာဆန်ချင်သူ' ပြဇာတ်ကို အရင်ဆုံး ဖတ်ရပြီးနောက် သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ပြဇာတ်များကို ဖတ်ရသည်။ 'မဟာဆန်ချင်သူ' သည် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး မိုးလျဲ၏ "Le Bourgeois gentilhomme" ကို မှီးသည်ဟု သိရသော်လည်း တကယ့်မြန်မာစရိုက်ဖြင့် မြန်မာပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေကဲ့သို့ နေထိုင်ပုံ ပြောဆိုပုံ အတုခိုးနေသည့် ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်များကို သရော်စာဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ထားသော ပြဇာတ် ဖြစ်ပါသည်။ အဆို၊ အတီး၊ အက ဆရာတွေနှင့် သင်ကြားသည်မှာ ဖက်ရှင်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီး ထိုဆရာများ၏ အနုပညာ ခံနေရသည့် သူ့စရာ သနားစရာ ပေါကြောင်ကြောင် လူကြီး၏ ဘဝမှာ အလွန် ဖတ်ဆောင်းပါသည်။ နောက်ဆုံး သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ ကိစ္စမှာ သမီး၏ ချိန်သူကို သဘောမတူနိုင်ဘဲ ထိုင်း (ယိုးဒယား) မင်းသားတစ်ပါးနှင့် မီးစားမည်ဟု သူ့စီစဉ်သည်။ သမီး၏ ချစ်သူက မင်းသားယောင်ဆောင်၍ သမီးတောင်းယူခဲ့လေသည်။ သူ ခံရပုံများမှာ ပရိသတ်သာ သိ၍ သူမသိသော အကွက်များ ဖြစ်သဖြင့် ဖတ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်။

ထိုကုန်သည်ကြီး ဦးရွှေနှောင်းသည် ဟိုခေတ်တွင်သာမက ယခုခေတ်အထိ ရှိနေသော ဇာတ်ကောင်စရိုက် ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်မက်သူ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေအပေါ် ကျွန်စိတ်အခံနှင့် အထင်ကြီးသူ၊ အောက်ကျို လိုသူ ငွေရှင် စီးပွားရှင်များ ကျွန်မတို့ခေတ်မှာလည်း ရှိပါသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် ဆရာဇော်ဂျီ၏ 'မဟာဆန်ချင်သူ' သည် အမြဲ ကိုယ်အပြုမည့် ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်နေဦးမည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

www.burmeseclassic.com

သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ပြဇာတ်များကိုတော့ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာများကို စည်းထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ထဲ ရောက်မှ ဖတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ တုန်းက ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် 'တင့်တင့်' ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။

သိပ္ပံမောင်ဝ ရေးခဲ့သော ပြဇာတ်များက သူပြောချင်သည့် အရာတို့ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သတိပေးချင်သည့်အရာ၊ ရုတ်ချချင်သည့်အရာ တားမြစ်ချင်သည့်အရာတို့ကို ပြဇာတ်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ရေးပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၃၄-၃၅ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က ရေးခဲ့သော ထိုပြဇာတ်များသည် ယနေ့ ၁၉၉၇ အထိ ခေတ်မီနေဆဲ၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်များ တူဆဲ၊ ကိုယ်စားပြု ဇာတ်ကောင်တွေ ဖြစ်နေဆဲဟု ကျွန်မခံစားမိသည်။

သူ့ပြဇာတ်မှာ တိုတိုကလေးတွေ ဖြစ်၏။ ပြဇာတ်များအနက် ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်မှာ ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ်သာ ကြည့်တတ်သူ မြူနီစီပယ် လူကြီးများအကြောင်း ရေးထားသည့် 'ငိုတ' ဟူသော ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် 'ဗြဟ္မစရီ' ဟု ထင်ပါရဲ့။ ဗြဟ္မစရီယ အသင်းကြီး၏ ကမောက်ကမ နိုင်မှုများအကြောင်း ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်။ မင်းသား ခေါင်းဆောင်းသည့် ဘီလူး၏ အဖြစ်မျိုးပါပဲ။ ငွေကြေး ချမ်းသာသော သူငွေတစ်ယောက် မိမိသမီးလေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ချရရန် အလွန်ရိုးသားတည်ကြည်သူ၏ လက်ထဲကိုမှ အပ်လိုသည်။ ထိုခေတ်က ဗြဟ္မစရီယ အသင်းကြီး ခေတ်စား၏။ ထိုအသင်းကြီးတွင် ပါဝင်သူသည် လူပျိုစစ်စစ် ဖြစ်ရမည်။ ကျမ်းကျိန်ရမည်။ လူကြီးလူကောင်းများ၏ ထောက်ခံ လက်မှတ် ပါရမည်။ ရိုးသားသူများအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဖွဲ့စည်းသော ထိုအသင်းကြီးသို့ အယောင်ဆောင်များ ဝင်လာပြီး လိမ်ညာဖို့ အလွန်ဖြစ်နိုင်အောင် ပင် စည်းကမ်းချက်များက လျော့ရလှသည်။ ထို့ကြောင့် သူငွေသမီးကို လိုချင်သည့် သိုက်တွဲသမား အရက်၊ ဖဲသမားတစ်ဦးက ဗြဟ္မစရီယအသင်းသို့ လိမ်ညာကျမ်းကျိန်ကာ ဝင်ပြီး သူငွေသမီးကို အရယူလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းသားခေါင်းစွပ် ကျွတ်ကာ ဘီလူးသရုပ် ပေါ်လာချိန်တွင် သူငွေမှာလည်း သမက်ဖြန်းတီး၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်ပြားနွမ်းပါးသွားရသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်သဘောကို မသိရဘဲ အပေါ်ယံအချိ

အနေအထား ကြည့်ပြီး အထင်ကြီးတတ်သည့် လူစားများအတွက် သတိပေးသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဟုပဲ ဆိုကြပါစို့။

'သတင်းစာ' ဟူသည့် ပြဇာတ်ကလည်း ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ ရေးသားခဲ့ပေမယ့် ယခုခေတ် ၁၉၉၇ ကို ရည်စူးပြီး ရေးခဲ့သလားဟု မေးရလောက်အောင် ခေတ်မီလျက် ရှိသည်။ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် ထုတ်ဝေနေကြသည့် ဂျာနယ်များ၏ သဘောထားများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြထားသည်။ လူတစ်ဦးဦး၏ မကောင်းသတင်းကို မြန်ရေရှက်ရေ ရေးထားသည် ဂျာနယ်များသည် ဖတ်သူလည်း အကျိုးမရှိ၊ သတင်းရေးခံရသူလည်း အကျိုးမရှိ။ ဂျာနယ်ပိုင်ရှင်များသာ စောင်ရေတွေ တိုးပြီး ကြီးပွားချမ်းသာနေပုံ ဖြစ်သည်။ လူတွေ၏ ပင်ကိုစိတ်ကိုကလည်း ချီးမွမ်းဖို့ထက် ကဲ့ရဲ့ဖို့ကို ပို၍ လိုလားသည်။ ကောင်းသတင်းထက် မကောင်းသတင်းကို ပိုစိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူ၏ အားနည်းချက်ကို ဆင်ခြင်ဉာဏ်၊ သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့် တရား၊ စောင့်ထိန်းမှု၊ ပညာ စသည်တို့ဖြင့် မထိန်းချုပ်စေဘဲ စိတ်ရှိသရွေ့ လွှတ်ပေးသော၊ ပို၍ပို၍ ပေါ့ပျက်စေသော ဂျာနယ်သမားများကို သိပ္ပံမောင်ဝက ဆုံးမဟန် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

သမီးငယ်ကလေးခိုးရာလိုက်ပြေးဖို့ လှေကားမှ တွယ်အဆင်း အောက်ပြုတ်ကျ၍ သေသွားရသော အပူသည် လူကဲ့သို့တစ်ဦး၊ ထိုသတင်းကို မြန်ရေရှက်ရေ နာမည်နှင့် ဇာတ်က အသေးစိတ် သာသာကဲကဲကလေး ဖော်ပြသော ဂျာနယ်ပိုင်ရှင်၊ ဂျာနယ်သမားတွေ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ပေါ်အောင် ဆုံးမလိုသော ပရိသတ်တစ်ဦး စသည်ဖြင့် သူ့ပြဇာတ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သေဆုံးသူ မိန်းကလေး၏ အဖေက ထိုသတင်း ဂျာနယ်မှာ မထည့်ရန် သွားတောင်းပန်သည်ကို လက်မခံဘဲ အထက်ဆီးက ငြင်းဆိုလိုက်သော ဂျာနယ်ပိုင်ရှင်သည် သူ့အလှည့် မကြာမီမှာ ရောက်လာတော့သော ကြီးစွာ ရောက်ရလေသည်။ မိန်းကလေးအဖေက ဂျာနယ်သမားကို ဆုံးမရန်အတွက် အကွက်စောင့်ရင်း ဂျာနယ်တစ်ခု ထောင်လိုက်သည်။

လောကမှာ လူမှန်လျှင် အမှုကိစ္စဆိုတာ ပေါ်စမြဲပဲ မဟုတ်လား။ ယခုအခါ ဂျာနယ်သမားသည် သူကိုယ်တိုင်က အမှုမပွေပေမယ့် သူ့မိန်းမက

လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် နောက်မီးလင်းနေသောကြောင့် သူ့ကိုလာ၍ ထိ
ခိုက်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူ့မိန်းမက ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသောအခါ
အကွက်ကို စောင့်၍ ဆင်ယူခဲ့သော မူလ လူကဲ့ထံ ဂျာနယ်ပိုင်ရှင် အသစ်
အား သူ့သတင်း မထည့်ပါမည့်အကြောင်း အနူးအညွတ် တောင်းပန်ရ
တော့သည်။

ထိုဂျာနယ်ပိုင်ရှင်အသစ်က နောက်နှောင်တွင် ဖတ်သူလည်း အကျိုး
မရှိ။ ရေးခံရသူလည်း အကျိုးယုတ်သော ပေါက်တတ်ကရသတင်းများ
မထည့်ရန် ကတိတောင်းပြီး ချမ်းသာပေးလိုက်သည်။

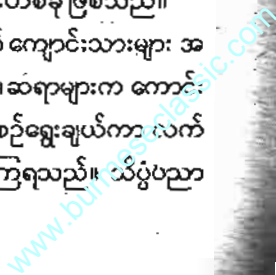
[ကလျာ၊ ၁၉၉၇ ဧပြီလ]

ဂျစ်ရှင်ဖြစ်သွားသော ပြဇာတ်များ

ကျွန်မ ခပ်ငယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ပြ
ဇာတ်စာအုပ်များကို ဖတ်ရန် အလွန်ဝန်လေးခဲ့သည်။ ဂန္ထဝင်ပြဇာတ်များ
ဆိုလျှင် ပို၍ပင် ဝေးကွာလှ၏။ သူတို့၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြေမှာ အနည်း
ငယ် ကွဲပြားနေသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းချုံး
၍ ရေးထားသော စာအုပ်များကိုတော့ ကျွန်မ ရှာ၍ ဖတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ
အတ္တသိုလ်ကျောင်းသူဘဝမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုရှည်များကို တော်
တော် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်ကိုတော့ မသိမသာ
ချောင်ဖယ်ခဲ့သည်။ စကားပြေ အလွန်ခက်လို့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြောင်း
ပြခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မ ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် ပြဇာတ်ရေးဆရာ
ကြီးမှာ ရှိတ်စပီးယား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ရှိတ်စပီးယား၏ အင်္ဂလိပ်
စကားပြေနှင့် စတင်မိတ်ဆက်ပေးသည့် စာပိုဒ်ကလေးတစ်ခုမှာ ရိုမီယိုနှင့်
ဂျူလီယက် ပြဇာတ်ထဲမှ ကောက်နုတ်ချက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ် ကျောင်းသားများ အ
တွက် အင်္ဂလိပ်စာပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် အတိအကျ မရှိပါ။ ဆရာများက ကောင်း
စရာ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု စသည်တို့ကို နေ့စဉ်ရွေးချယ်ကာ လက်
ခံစက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ပြီး စာရွက်များ ဝေငှ၍ စာသင်ကြရသည်။ ယုံပုံပညာ

နှင့် ပတ်သက်တာပါသည်။ ရောဂါတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသော ဆောင်းပါးများ ပါသည်။ သတင်းစာတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသော ဆောင်းပါးများ ပါသည်။ ကဗျာပါချင်ပါသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်မတို့ကို အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ် ခပ်ရှည်ရှည် တစ်ပုဒ်အား မြန်မာဘာသာပြန်ခိုင်းပါသည်။ အဘိဓာန်ကြည့်ခွင့် မရှိပါ။ တစ်လည်ပတ်သော ကျောင်းသားများကတော့ အိတ်ဆောင် အဘိဓာန်ကလေးများကို ဆရာ မမြင်အောင် ဝှက်၍ကြည့်ကြသည်။ အနည်းငယ် ခက်ခဲသော စကားပြေ ဖြစ်သည်။ မွန်တောဝူမျိုးနွယ်နှင့် ကက်ပျူလက်မျိုးနွယ်ဟူသော စကားလုံးများ ပါသည်။ ရန်ငြိုးကြီးခြင်း ဟူသော စကားလုံး ပါသည်။ ဆရာက ပညာပြသည်။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်ဇာတ်ကောင်နာမည်များလုံးဝမပါအောင် ရွေးထုတ်ထားခဲ့လေသည်။ လှပခက်ခဲပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော စာပိုဒ်ရှည်ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားရင်း၊ ဘာသာပြန်ကြိုးစားရင်း ထိုစာပိုဒ် ဘယ်ကလာသည်ဆိုတာ ရှာဖွေတွေ့သွားသောအခါ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသွားပါသည်။

ထိုကာလ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မန္တလေး ဝင်းလိုက်ရုပ်ရှင်ရုံ၌ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက် ရုပ်ရှင်ပြသနေချိန်ဟု ကျွန်မ မှတ်မိပါသည်။ ဆရာက ကျွန်မတို့ကို 'Thou' ဟူသော စကားလုံးမှာ 'You' အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြပြီး ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြရန် အကြံပေးပါသည်။ ဂျူးလိယက် သူမ၏ လသာဆောင်မှာ လရောင်အောက်၌ ငေးမောတစ်ဝှမ်းရင်း ရိုမီယို၏ နာမည်ကို တ၊လိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ကြရုံလားဟု ဆရာက မေးသည်။ (Where are thou, Romeo? ဟူသော စကားဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။) ကြားလိုက်သည့်သူတွေက ဝမ်းသာကြပြီး မကြားလိုက်ဘဲ ခဲသူတွေက ရုပ်ရှင်ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ကြည့်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဆယ်ကျော်သက် သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးကလေးအော်လီဗီယာဟပ်ဆေး၏ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ချစ်စဖွယ် လှပသော မျက်နှာကလေးကို နောက်ထပ်မြင်ချင်လှ၍ နှစ်ကြိမ်လောက် ပြန်၍ကြည့်ခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။

ရုပ်ရှင်ထဲက စကားပြောခန်းများ ခပ်ရှည်ရှည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ လိုက်

မမိခဲ့ပါ။ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကိုတော့ အပြန်အလှန်စကား ခပ်တိုတိုမျှာကြောင့် သိခဲ့ပါသည်။ ရိုဆလင်းဟူသော ကချေသည်မ တစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းစွာပင် မိမိတို့ မျိုးနွယ်နှင့် ကမ္ဘာရန်ဖြစ်သော ကက်ပျူလက်မျိုးနွယ် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ စွန့်စားသွားရောက်သော ရိုမီယိုသည် အလွန်လှပ ချောမွေ့သော ကလေးမငယ် ဂျူးလိယက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လောကတစ်ခုလုံးကို မေ့သွားသည်။ ဂျူးလိယက်သည် သူ့အသည်းနှလုံးကို အင်အားကြီးစွာ ဆွဲယူထားလိုက်သည်။ ဂျူးလိယက်ကလည်း ရိုမီယိုကို မျက်နှာဖုံးစွပ်အောက်မှ မျက်လုံးများကို မြင်ရကတည်းက စိတ်ဝင်စားစွာ ရင်ခုန်သွားသည်။ ထိုညက ဂျူးလိယက်၏ ရဲတိုက် လသာဆောင်ထိအောင် ရိုမီယိုက အရဲစွန့်သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာရန်ဖြစ်နေသော မျိုးနွယ်စုနှစ်ခု၏ သားသမီးများ ဖြစ်၍ ပေါင်းဆုံရန် မလွယ်ကူကြောင်း သိသဖြင့် စွန့်စွန့်စားစားပင် လက်ထပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ နောက်နေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့၌ တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် မိမိအိမ်သို့ မိမိပြန်ရန် ခွဲခွာကြရလေသည်။ အပြန်တွင် ရိုမီယိုသည် ကြီးမားလှသော ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ မိမိ၏ သူငယ်ချင်းနှင့် ကက်ပျူလက်မျိုးနွယ်ဝင် လူငယ်တစ်ဦး (ဂျူးလိယက်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဟု ထင်ပါသည်။) ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည်ကို ဝင်၍ ပျက်ပြေရသည်။ သူ့ရှေ့မှာပင် ပဋိပက္ခက ပြီးကြီးလာပြီး မိမိသူငယ်ချင်း ဓားဖြင့်ထိုးခံရသည့်အခါ ရိုမီယိုသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရင်း လက်လွန်သွားသည်။ ကက်ပျူလက် မျိုးနွယ် လူငယ် သေဆုံးသွားသည်။ ထိုပြစ်မှုကြောင့် ရိုမီယိုသည် ဝရမ်းပြေး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဤမြို့မှ ထွက်ပြေးရမည့်အချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီးအား သွားရောက် အကူအညီတောင်းသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ရိုမီယိုအား ရှောင်တိမ်းရန် နေရာကို ညွှန်ပြပေးလျက် လူငယ် ချစ်သူနှစ်ဦးအား ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရိုမီယိုသည် ဂျူးလိယက်အား ညအခါ သွားရောက်တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ရင်း အချိန်ကြာမြင့်သွားသည်။ နံနက်အရုဏ်တက်မှ ရိုမီယို ပြန်ထွက်လာကာ မြို့မှ ရှောင်တိမ်းခဲ့လေသည်။ ဂျူးလိယက်ကို ဖခင်ဖြင့်

သူက အိမ်ထောင်ချပေးရန် စီစဉ်သည်။ ဂျူးလီယက်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် တောင်းပန်ငြင်းပယ်သော်လည်း မရ၊ နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘုန်းတော်ကြီးထံ အကြံဉာဏ်တောင်းရသည်။ ဘုန်းကြီးက အလွန် စွန့်စားရမည့် ဖြေရှင်းနည်းတစ်ခုကို ချပြသည်။

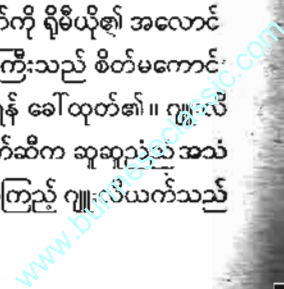
ဂျူးလီယက်အား ဆေးတစ်မျိုး ပေးလိုက်မည်၊ လက်ထပ်မည့်ညတွင် ထိုဆေးကို သောက်ရမည်။ ဂျူးလီယက် သေဆုံးသွားသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ဂျူးလီယက်ကို မျိုးနွယ်စုသန့်ရှင်းစေရန်အတွက် သင်္ကြံဟိုက်ကြလိမ့်မည်။ ရိုမီယိုထံသို့ ဘုန်းကြီးက စာချွန်လွှာပါး၍ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာရန် ခေါ်မည်။ ညအခါ ဂျူးလီယက်တို့၏ သင်္ချိုင်းလိုဏ်ဂူကြီးကို ရိုမီယိုက ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်ကာ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးနေပြီဖြစ်သော ဂျူးလီယက်အား ခေါ်၍ ထွက်ပြေးကြရမည်။ ထိုအစီအစဉ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသဖြင့် ဂျူးလီယက်က ပထမတော့ တုန်လှုပ်စွာ ငြင်းပယ်သည်။ သို့သော် ထိုနည်းလမ်းအပြင် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သဖြင့် နောက်ဆုံး လက်ခံလိုက်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိမိဖခင်အား မိမိသည် ဖခင်စကားကို နားထောင်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ ဖခင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် သမီးကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်သည်။ ဖခင်၏ ပခုံးပေါ်မှာ မျက်နှာမှောက်ရင်း အကြိတ်ထားသော ဂျူးလီယက်၏ အပြုံးမဲ့မဲ့ကို ကျွန်မတို့ မြင်ကြရသည်။ ညတွင် ဂျူးလီယက်သည် ထိုဆေးကို သောက်ချလိုက်သည်။ နံနက်လင်းသောအခါ အိမ်တော်တစ်ခုလုံး ပွက်ပွက်ညှည့်သွား၏။ ဂျူးလီယက် သေဆုံးသွားပြီ။ ဂျူးလီယက်ကို ကက်ပျူလက်မျိုးနွယ်စုစီမံခန့်ခွဲမှုတွင် ထည့်သွင်း သင်္ကြံဟိုက်လိုက်၏။

ကံကြမ္မာသည် မိမိတို့ တစ်ထစ်ချ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ဂျူးလီယက် အိပ်ဆေးသောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ညတွင် ဂူသို့ လာရောက်၍ ခေါ်ကာ ထွက်ပြေးကြရန် တိုက်တွန်းသည့် ဘုန်းကြီး၏ စာလွှာကို ရိုမီယို မရခဲ့။ ထိုစာကို ယူလာသူနှင့် ရိုမီယို လွဲသွားခဲ့သည်။ ရိုမီယို ကြားရသော သတင်းမှာ ဂျူးလီယက် အဆိပ်သောက်၍ သေဆုံးသွားပြီဟူသော

သတင်း ဖြစ်သည်။ ရိုမီယိုသည် ဂျူးလီယက်၏ အလောင်းကို ကြည့်ရန်နှင့် ဂျူးလီယက်ဘေးတွင် မိမိကိုယ်တိုင် အဆိပ်သောက်၍ သေရန် အဆိပ်ကို ဆောင်လျက် ဂူမိမိသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ကက်ပျူလက်မျိုးနွယ်စုများ၏ အလောင်းများကို ညောင်စောင်းများပေါ်တွင် စီတန်းလျက် တွေ့ရသည်။ ဂျူးလီယက်၏ အလောင်းကို လာ၍ ကြည့်ရှုပူဆွေးသော ခင်ပွန်းလောင်း လူငယ်နှင့် ရိုမီယို တွေ့ဆုံကြသည်။ ထိုခင်ပွန်းလောင်းက ရိုမီယိုကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူရန် လာသည့် သူခိုးထင်၍ ရန်ပြုတိုက်ခိုက်သည်။ ရိုမီယိုက ကက်ပျူလက်မျိုးနွယ်တစ်ဦးအဖြစ် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။ ရိုမီယို၏ ဓားချက်ဖြင့် ထိုလူငယ် သေဆုံးရသည်။ လူငယ်ကို ဓားဖြင့် ထိုးမိပြီးမှ ဂျူးလီယက်၏ ခင်ပွန်းလောင်းဟု ရိုမီယိုက သိသွားသည်။ သို့သော် လက်လွန်ပြီးနေပြီ။ လူငယ်က မိမိအလောင်းကို ဂျူးလီယက်၏ ဘေးတွင် ထားပေးပါဟု တောင်းပန်ကာ သေဆုံးသွား၏။ ရိုမီယိုက ထိုအလောင်းကို ဝေးရာသို့ ပို့ပစ်ခဲ့၏။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဧနီးဂျူးလီယက်၏ လှပအပြစ်ကင်းသော သနားစဖွယ် မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရှုရင်း ငိုကြွေးတမ်းတလေသည်။ ထို့နောက် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ပါလာသည့် အဆိပ်ပုလင်းကို ဖွင့်သောက်ကာ ဂျူးလီယက်အနီး၌ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဂျူးလီယက် အိပ်ဆေးပြယ်လွင့်၍ နိုးလာသောအခါ မိမိဘေးတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော ချစ်သူ ရိုမီယို၏ အလောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ ဂျူးလီယက်သည် ကြေကွဲထိခိုက်စွာ တုန်လှုပ်လျက် ရိုမီယို၏ လက်မှ အဆိပ်ပုလင်းထဲက အဆိပ်အကတ်အသတ်ကို မော့သောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ အဆိပ်မကျန်တော့ချေ။ ထိုအချိန်မှာပင် ရိုမီယို မိမိစာချွန်ကို မရမှန်း သိသွားသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဂျူးလီယက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ခေါ်ထုတ်ကယ်တင်ရန် ဂူထဲသို့ ရောက်လာ၏။ ဂျူးလီယက်ကို ရိုမီယို၏ အလောင်းဘေးမှာ ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးသည် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့်ပင် ဂျူးလီယက်အား ထွက်ပြေးရန် ခေါ်ထုတ်၏။ ဂျူးလီယက်က ငြင်းပယ်သည်။ သင်္ချိုင်းအဝင်တံခါးဘက်ဆီက ဆူဆူညူညူ အသံကြားသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက တံခါးရိုရာသွားအကြည့် ဂျူးလီယက်သည်

ရိုမီယို၏ ခါးကြားမှာ ထိုးထားသည့် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ မိမိ ရင်ဝဲသို့ စိုက်ထိုးချပြီး ရိုမီယို၏ အလောင်းပေါ် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ဆိုး၏ နောက်မှာတော့ ကက်ပျူလက် မျိုးနွယ်စု အကြီးအကဲဂျူးလီယက်၏ ဖခင်နှင့် မွန်းတော်မူမျိုးနွယ်စု အကြီးအကဲ ရိုမီယိုဖခင်တို့အား ဘုန်းတော်ကြီးက တရားချသည်။ အပြစ်မဲ့သော ချစ်စဖွယ် လူငယ်ကလေးနှစ်ဦး၏ အသက်နှင့် လဲ၍ ပေးခဲ့သော သင်ခန်းစာကို သူတို့ မျိုးနွယ်စုနှစ်စု ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် မိမိတို့အချင်းချင်း သင့်မြတ်စွာ ဆက်ဆံရန် သူတို့အချင်းချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်သည် ပြဇာတ်ထဲက စကားအားလုံးဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည် မဟုတ်ပေ။ ပြဇာတ်ထဲတွင် ပါသော အခင်းအကျင်း၊ အချိန်ကာလ၊ ဇာတ်ကောင် တို့အတိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သော်လည်း ရိုက်စပီးယား၏ ဖွဲ့နွဲ့ သော စကားပြောများကိုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထည့်၍ မရခဲ့ပေ။ ဂျူးလီယက်၏ အလှကို ဖွဲ့နွဲ့ သော ရိုမီယို၏ စကားလုံးများကို ရုပ်ရှင်တွင် မတွေ့ရပေ။ ပြဇာတ်ဆိုသည်မှာ စကားပြောများ တစ်ကိုယ်တည်းအတွေး၊ ညည်းညူမှု များဖြင့် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်သည် အပြုဖြင့် သရုပ်ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုမီယို၏ အချစ်ကို ရိုမီယို၏ မျက်လုံး၊ မျက်နှာအမူအရာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်ရှားမှုတို့ဖြင့်သာ သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က ကျွန်မကြည့်ခဲ့ရသော ထိုရုပ်ရှင်ကို ကျွန်မ ကြိုက်ပါသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကြောင့် ပင် တစ်ခါမှ ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားမကြည့်ခဲ့သည့် ရိုက်စပီးယား၏ ပြဇာတ်ကို အစအဆုံး ဖတ်ခဲ့မိသည်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ကြည့်ပြီးမှ မူရင်းပြဇာတ်ကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးသော အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကား တစ်ခုကို ကြည့်ပြီး မူရင်းပြဇာတ်ကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံမှာ Cat on A Hot Tin Roof ရုပ်ရှင်ကြောင့် ရခဲ့သည်။ ထိုရုပ်ရှင်တွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦးအဖြစ် ပေါလ်နယူးမန်နှင့် အယ်လီဘောက်တေလာက သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပေါလ် နယူးမန်ကလည်း အလွန်နုနယ်ချောမွေ့နေသေးသည့် အရွယ်၊ အယ်လီဘောက်တေ

လာကလည်း အလွန်လှပ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသေးသည့် အရွယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသည်။ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းသော ရုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်ရှင်၏ မူရင်းပြဇာတ် 'Cat on A Hot Tin Roof' ကို အမေရိကန်နိုင်ငံသား ပြဇာတ်ရေးဆရာ တင်နက်ဆီဝီလျမ်မစ် (Tennessee Williams) က ရေးသားခဲ့သည်။

တင်နက်ဆီ ဝီလျမ်မစ်သည် ခေတ်ပေါ် အမေရိကန်ပြဇာတ်စာပေ၌ ကျွန်မ အားအကျဆုံးသော ပြဇာတ်ဆရာဖြစ်ပါသည်။ မစ္စစ္စပီနယ်၊ ကိုလမ်ဘတ်စ်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အိုင်အိုဝါတက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရခဲ့ပြီး အလုပ်သေးသေးကလေးတွေကို ဘဝစုံအောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဖိနပ်ကုမ္ပဏီမှာ စာရေးတစ်ဦးအဖြစ်၊ ထို့နောက် ထိုင်ခုံတွေ လိုက်ပြရသည့် ရုပ်ရှင်တံခါးစောင့် အဖြစ်၊ ထို့နောက် စားပွဲထိုး...

တော်တော်ဘဝစုံခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်။ ပူလစ်ဇာဆု နှစ်ကြိမ်ရခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ဖတ်ရပါသည်။ ၁၉၄၇ မှ ၄၈ အကြား နှစ်တွင် တင်နက်ဆီဝီလျမ်မစ်သည် 'A Streetcar Named Desire' ပြဇာတ်ဖြင့် 'Pulitzer' ဆုရော၊ 'Critics Circle' ဆုရော နှစ်မျိုးရခဲ့သည်။ ထိုပြဇာတ်ကိုလည်း မာလွန်ဘရန်ဒိုဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မ မကြည့်ရပါ။ ပြဇာတ်ကိုတော့ ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့ရသည့် ရုပ်ရှင်နှင့် မူရင်းပြဇာတ် Cat on A Hot Tin Roof အကြောင်း ပြောပြချင်သည်။ 'သွပ်မိုးပူပူပေါက် ကြောင်' ဟု ဆိုလျှင်အောင် ဘာသာပြန်လျှင် ရယ်စရာများ ဖြစ်သွားလေမလား။ ကျွန်မက ဘာသာပြန်တော့ တော်တော်ညှည့် ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်သည် ပြဇာတ်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျအောင် ရိုက်ကူးထားသောကြောင့် ပြဇာတ်ဆန်သည်ဟု ဝေဖန်လိုက် ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ပြဇာတ်အရသာက တစ်မျိုး၊ ရုပ်ရှင်အရသာက တစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်သည် အခန်း သုံးခန်းပါသော Three Acts အမျိုးအစား ပြဇာတ်

ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရှင်တွင် အခန်းသုံးခုသည် မသိမသာ ပြောလျော့စွာ စီးဝင်မှုများသည် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုရုပ်ရှင်တွင် အဓိကသရုပ်ဆောင်မှာ အယ်လစ်ဘောက်တော့ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထိုရုပ်ရှင်ကိုကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ပေါလ်နယူးမန်၏ လှပသောမျက်လုံးပြာများကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရေစွဲဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် ကျောရိုး မသန်စွမ်းသူ ဒုက္ခိတ ဝေဒနာသည် ပေါလ်နယူးမင်းကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့်ပင် ဤရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင် အစမှ ရုပ်ရှင်အဆုံးအထိ အချိန်ကာလသည် တစ်ရက်တည်းဖြစ်သည်။ အတိအကျပြောရလျှင် ညနေခင်းမှ ညသန်းခေါင်အထိ အချိန်ကာလကလေးကို ရှည်လျားစွာ ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ဆိုသည်မှာ မစုစွပီနယ်က မိသားစုတစ်စု၏ အိမ်တစ်အိမ်တည်းအတွင်းမှာ ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ အပြင်ပြကွက်ဆို၍ ဘူတာရုံသွားကြိုသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲ ပါ၏။ ကျန်တာတွေက အဖေကြီး ပေါလ်စ်(တ်)၏ ခြံရေ၊ မွေးနေ့ပွဲနှင့် အိမ်တွင်းပဋိပက္ခများသာ ဖြစ်သည်။

အဖေကြီး ပေါလ်စ်(တ်) တွင် အဖိုးတန် မြေဧကပေါင်း နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်။ သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သားအကြီး ဝူပါးသည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သားအငယ်ဘရစ်(က်)သည် မသန်စွမ်း၍ ချိုင့်ထောက်ကို အသုံးပြုနေရသော ဘောလုံးသမားဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သားအကြီး ဝူပါးတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မေနှင့် သားသမီးငါးယောက် ထွန်းကားသည်။ သားအငယ် ဘရစ်(က်) တွင် ဇနီးဖြစ်သူ မာဂရက်နှင့် သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မရချေ။ ပေါလ်နယူးမင်းက ချောမောသော ဘရစ်(က်) အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး အယ်လစ်ဘောက်တော့လားက ဘရစ်(က်) ၏ စိတ်ကုန် ခါးသီးခြင်းကို ခံနေရသည့် ဇနီး မာဂရက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည်။

ပူအိုက်လွန်းသော နွေရာသီ ညနေခင်းတွင် အဖေကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲ (၆၅ နှစ်မြောက်ဟု ထင်သည်။) ကျင်းပနေသည်။ အဖေကြီး၏ ယခုမွေးနေ့ပွဲသည် သူ၏ နောက်ဆုံးမွေးနေ့ပွဲဖြစ်သည်ဟု သားနှစ်ယောက်နှင့် ချွေးမများက သိနေသည်။ အဖေကြီးတွင် အဖေကြီးကင်ဆာ ဝေဒနာ ခံစားနေရပြီး ကင်ဆာသည် အသည်း၊ ကျောက်ကပ်တို့သို့ ကူးစက်နေပြီ။ အဖေကြီး

ထိုတော့ သူတို့ ဖွင့်မပြောကြ။ အဖေကြီးကတော့ သူ့ရောဂါမှာ သာမန်အဖေကြီးရောဂါတစ်ခုအဖြစ် ဓာတ်ခွဲခန်းက ဖြေသည်ဟု သိနေသည်။ အဖေကြီးကိုတော့ နောက်မှ ပြောပြမည်ဖြစ်သည်။ မာဂရက်သည် ဝူပါးနှင့် မေတို့သားသမီးငါးယောက်ကို ကြည့်မရ။ ဆူညံလွန်း၊ ဆော့ကစားလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မာဂရက်က ထိုကလေးတွေကို 'လည်ပင်းမပါ' တဲ့ ဧကောင်းဆိုးဝါးလေးတွေ' ဟု သတ်မှတ်သည်။

ဘရစ်(က်) တွင် စကစ်ပါ ဟူသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းသည် သူနှင့် ဘောလုံးကစားဖက် ဖြစ်သည်။ အိပ်ကော် တစ်ခုတည်းကို အတူမက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အလွန် ချစ်ခင်ကြသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကြားမှာ မာဂရက် ရောက်လာပြီး မာဂရက်ကို ဘရစ်(က်) လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မာဂရက်နှင့် သူ့လက်ထပ်ပြီးနောက် 'စကစ်ပါ' သည် အရက်ကို အဖော်ပြုရင်း အရက်သမားဖြစ်သွားသည်။

စကစ်ပါနှင့် ဘရစ်(က်) ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သာမန် သူငယ်ချင်းဆက်ဆံရေးထက် ပိုသည်ဟု မာဂရက်က စွပ်စွဲသည်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် ဘောလုံးကစားရန် အခြားမြို့များသို့ သွားရောက်သည့်အခါ ဖိုတယ်ခန်းတစ်ခုတည်း၌ တည်းခိုရသော အတွေ့အကြုံများ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ကြောင်း၊ စကစ်ပါသည် မာဂရက်နှင့် ဘရစ်(က်) လက်ထပ်ပြီးနောက် အထီးကျန်ဝေဒနာဖြင့် အရက်သမားဖြစ်သွားသောကြောင့် တစ်ကြောင်း မာဂရက်အနေဖြင့် ထိုအချက် သေချာသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ စကစ်ပါကို မာဂရက်က တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲခဲ့၏။ စကစ်ပါက မိမိသည် ယောက်ျားဦးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်ဟု မာဂရက်အား သက်သေပြရန် ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့သေး၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါ မာဂရက်၏ စွပ်စွဲချက်မှာ ပို၍ ခိုင်မာသွားပြီး စကစ်ပါကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကိုယ်သူ မဝံ့မရံဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကျသွားခဲ့သည်။ စကစ်ပါ အရက်နှင့် မူးယစ်ဆေး အလွန်အကျွံ သောက်ကာ သေဆုံးသွားသည့်အခါ ဘရစ်(က်) နှင့် မာဂရက်၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အတွင်းကျိတ် ပြိုကွဲပျက်စီးလာ၏။

ဘရစ်(က်) လည်း နံနက် ၃:၀၀ နာရီအချိန်တွင် အားကစားကွင်းတစ်ခု၌ အမြင့်ခုန် ဘားတန်းများကို ရူးသွတ်စွာ ခုန်ကော်ပစ်မှုကြောင့်

ကျောရိုး ထိခိုက်ရာမှ ခြေထောက်မသန်စွမ်းမှုဖြင့် ဆေးရုံတက်ရောက်ကုသ ရသည်။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသည့်အခါ ဘရစ်(က်)သည် ချိုင်းထောက်နှင့် ပြန်ရောက်လာပြီး မာဂရက်၏ ခင်ပွန်းနှင့် လုံးဝမတူသော တခြားသူစီမံ တစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြောင်း မာဂရက် သိလိုက်ရသည်။

ရုပ်ရှင်သည် ဘယ်လောက်များပြဇာတ်ဆန်လိုက်သလဲဆိုလျှင် ထို နောက်ကြောင်း အဖြစ်အပျက် တော်တော်များများကို ပရိသတ်သည် နောက် ကြောင်းပြန်မြင်ကွင်းမျိုးဖြင့် သိရခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကောင်တို့၏ ဖြော စကားများအရ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ မာဂရက်ကို လုံးဝစိတ်ကုန်နေသော ဘရစ်(က်)သည် ခေါင်းအုံးကို ဆိုဖာရှည်ပေါ် ရွှေ့ကာ ဆိုဖာပေါ်မှာပင် အိပ်စက်ခဲ့၏။ မာဂရက်သည် ခင်ပွန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ တောင်းပန်လိုက် တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၊ ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်လည် လိုက်ဖြင့် ပူပင်သောက အမျိုးမျိုး ဖိစီးနေခဲ့သည်။ ဘရစ်(က်)ဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မိမိအား အံ့ဩစရာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် စွပ်စွဲသော မိမိကို နားလည်မှုမပေးခဲ့သော ဇနီးကို စိတ်ပျက်ပြီးငွေမှုတစ်ကြောင်း ဇနီး၏ စွပ်စွဲမှုများကြောင့် အရှက်ရကာ သေဆုံးရသော သူငယ်ချင်းအတွက် မိမိဘာမှ မဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် နောင်တဖြင့် ကြေကွဲရသည်က တစ် ကြောင်း၊ ဇနီး၏ စွပ်စွဲမှုများကြောင့် မိမိတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို ပင် ပြန်လည်သံသယဖြစ်ရသော သောကတို့ကြောင့်တစ်ကြောင်း တစ်နေ တစ်နေ အရက်ကိုသာ ဆက်တိုက်သောက်နေခဲ့ရသည်။

အဖေကြီးသည် သေတမ်းစာလုံးဝရေးမထားပေ။ ထို့ကြောင့် အစ်ကို ပူပါးနှင့် ဇနီးသည် မေတို့က အဖေကြီး၏ အမွေအနှစ်ကို မိမိတို့သာ ရသင့် သည်ဟု ထင်သည်။ ဘရစ်(က်)သည် အရက်ချိုးဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ထောင် အပေါ်မှာလည်း တာဝန်မကျေသူ၊ တာဝန်မဲ့သူ ဖြစ်၍ ဖခင်ကြီး၏ မြေဧက များစွာကိုလည်း မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်းနိုင်မည့်သူ မဟုတ်။ ဘရစ်(က်)၏ အရက်ဖြတ်ဆေးရုံတစ်ခုသို့ ပို့ပစ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စိစဉ်သည် မိမိတို့မှာ သားသမီးတွေ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိတို့ကသာ အမွေ များကို ထိန်းချုပ်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။

မာဂရက်ကလည်း အဖေကြီး မရှိတော့လျှင် မိမိ ဤအိမ်မှာ နေရမိ

မျှော်လင့်ချက် မရှိကြောင်း သိသည်။ မိမိမှာ သားသမီး မရှိသဖြင့် မိမိသည် အလွယ်တကူပင် ဘေးသို့ရောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ သို့သော် မိမိမျှော်လင့်သည်မှာ အမွေပစ္စည်းမဟုတ်။ ခင်ပွန်း၏ အကြင်နာသာ ဖြစ် သည်။ ဘရစ်(က်)ကတော့ မြေဧကများနှင့် ပတ်သက်၍ ခေါင်းထဲမှာ ဘာ မမှရှိ။ အမွေကိုလည်း သူ မမက်မော၊ လောကကြီးသည် သူ့အတွက် သိပ် ခင်တွယ်စရာ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အစ်ကိုနှင့် မရီး ဘာတွေစီမံ နေသည်ကိုလည်း သူ စိတ်မဝင်စားချင်။ မာဂရက်က ခင်ပွန်းအတွက် မခံ ချင်၍ အရက်ဖြတ်ဆေးရုံသို့ ပို့ကာ ဖယ်ရှားပစ်ချင်နေသည့် ဂူပါး၏ အကြံ ဉာဏ်ကို ခင်ပွန်းအား ပြောပြသည်။ ခင်ပွန်းက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေ။

“အခုလို ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ လရောင်အောက်မှာ ရှင် ကျွန်မကို အဲလို အကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ မောင်ရယ်” ဟု မာဂရက်က ပြောတော့ ဘရစ်(က်)က လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို အကြည့်မျိုးကို ပြောတာလဲ”

“စောစောက မှန်ထဲမှာ ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတဲ့ မောင်အကြည့်မျိုးလေး၊ အခုနောက်ပိုင်းမှာ မောင် အဲလို ခဏခဏ ကျွန်မကို ကြည့်တာ ကျွန်မသတိ ထားမိတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မောင်ဘာတွေ ဆွေးနေခဲ့တာလဲ”

“ငါ ဘာတွေ မိတယ်ဆိုတာ အမှတ်မရတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သိနေတယ်”

“ဘာကို သိတာလဲကွ”

“ရှင် ကျွန်မကို မြင်နေတဲ့ အမြင်တွေကို သိနေတယ်လေ၊ ဒေါသ ငြီးတဲ့ မိန်းမ၊ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေပြီလို့ မြင်နေတဲ့ အကြည့်တွေပေါ့ ဘရစ်(က်) ရယ်”

မာဂရက်က ဘရစ်(က်)ကို တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်မ သိပ်အထီးကျန်လွန်းနေပြီလို့ ခံစားနေရတယ်”

“ဒါကတော့ လူတိုင်း ဒီလိုကြုံရတာပါပဲ” ဟု ဘရစ်(က်)က ခပ်ပေါ့ ပြော၏။

“တစ်ယောက်တည်း နေပြီး အထီးကျန်ရတဲ့ ခံစားမှုထက် ကိုယ်ချစ်

နေရတဲ့လူ ဘေးမှာ ရှိနေလျက်နဲ့ အထီးကျန်ရတဲ့ ခံစားချက်က ပိုကြီးတယ် ဘရစ်(က်) ရယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့လူက ကိုယ့်ကို မချစ်ရင်ပေါ့။

မာဂရက်၏ ဘဝကလည်း ကြင်နာစရာ။ ထို့အတူ စကား အပြုအလှန် ပြောရင်း စကမ်းပါကို စော်ကားသည့် စကားတစ်ခွန်းကြားလို့ အရလျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဒေါသကြီးသွားရတတ်သည့် ဘရစ်(က်) ၏ ဘဝကလည်း သနားစရာ ဖြစ်သည်။

အဖေကြီး ပေါ်လစ်အတွက် မာဂရက်ကလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဘရစ်(က်) က ပေးရန် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကိုလည်း မာဂရက်ပဲ ဝယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုလက်ဆောင်ထုပ်ပေါ်တွင် စာရေးရန် ဘရစ်(က်) က ငြင်းနေသည်။ အဖေကြီးကို သူ အရူးမလုပ်ချင်ပေ။

“ဘရစ်(က်)ရယ်၊ အချစ်များစွာဖြင့်... ဘရစ်(က်) ဆိုတဲ့ စာကြောင့် လေးကိုပဲ ရေးချလိုက်စမ်းပါ” ဟု မာဂရက်က တိုက်တွန်းသည်။ ဘရစ်(က်) က မရေး။ မာဂရက်က “ရှင် ရေးကို ရေးရမယ်” ဟု အော်ပစ်သည်။ တစ်အပြင်တွင် ‘မေ’ က ရပ်ပြီး နားထောင်နေခဲ့သည်။

ထိုည တစ်ညတည်း၏ ဇာတ်ကောင် အချင်းချင်း ပြောစကားများ အရ မိသားစုအတွင်း ပဋိပက္ခများကို ကျွန်မတို့ သိကြရသည်။ အဖေကြီးသည် ချွေးမ ‘မေ’ ၏ စကားများ နားဝင်စပြုနေပြီး သားငယ် အရက်သောက်သည်မှာ မာဂရက်ညံ့လို့ ဟု ယူဆနေသည်။

အဖေကြီးနှင့် အမေကြီးအကြားမှာလည်း နားလည်မှုလွဲလွဲညွှန်ညွှန် ပြဿနာ ရှိနေခဲ့သည်။

“ငါ သေတော့မယ်လို့ မင်းထင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ငါ သေတဲ့အခါ မင်းက ဒီမြေတွေကို စီမံအုပ်ချုပ်ဖို့ ခုကတည်းက ပြင်ဆင်နေပြီ။ ဒီမေ့လို့ ဒီအလုပ်တွေ မင်း ငါ့ဆီကနေ လွှဲပြောင်းရဖို့ ဝေးသေးတယ်။ ငါ့ရောဂါပေါ့ မင်းတို့က ကင်ဆာလို့ ထင်နေကြမှာပါ။ တကယ်တော့ ရိုးရိုးအူမကြီး ဖျော့ကွာ၊ ငါ မသေနိုင်သေးဘူး။ နေရာတကာမှာ မင်းရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ကွပ်ကဲနေတာ ငါ ကြားနေရတယ်”

အဖေကြီး ဒေါသကြီးနေသည်။
“ဟောဒီမြေတွေကို ငါ လုပ်ခဲ့တာကွ၊ ငါ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ငါ အသံ

ဆယ်နှစ်မှာ ကျောင်းက ထွက်ခဲ့တယ်။ ဟောဒီမြေနေရာကို ရောက်လာပြီး ဟောဒီ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နီကရိုးတစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ရဲ့ မြေကလေးမှာ ငါ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် သေသွားတဲ့နောက် ငါက ကျွန်တို့လူရဲ့ အလုပ်စပ်တူ ပါတနာဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ငါကြိုးစားခဲ့လို့ မြေသေးသေးလေးကနေ မြေအကြီးကြီး ဖြစ်လာခဲ့တာ... အကြီးကြီး၊ မင်းဆီက ဘာအကူအညီမှ ငါ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ခွန်အားနဲ့ ရခဲ့တာ။ ငါ့ဆီက ဒါတွေကို မင်း မရပါဘူး။ မင်းနားလည်ရဲ့လား။ ငါ မင်းနဲ့အတူ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် နေခဲ့ရသမျှ က အလိမ်အညာတွေနဲ့ ချည်းပဲ”

အမေကြီးသည် အဖေကြီးစကားတွေကြောင့် တုန်လှုပ်သွား၏။
“အို... အဖေကြီးရယ်၊ ဒီလောက် နှစ်တွေ ကြာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ရှင် ကျွန်မကို နည်းနည်းမှ မယုံခဲ့ဘူးပေါ့... ဟင်”

ထို့နောက် အဖေကြီးသည် သူ့ သားငယ်ကို ခေါ်၍ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရန် ကြိုးစား၏။ အဖေကြီးသည် သားငယ်ကို ယုံကြည်၏။ သားငယ်သည် မိမိအား တကယ်ချစ်ကြင်နာသည်ကို သိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြသည်။ ဘရစ်(က်) ၏ ရင်ထဲက ဝေဒနာအကြောင်း အစပြန်ဖော်၍ စကားပြောကြသည်။ မိမိ၏ ဝေဒနာသည် သာမန်ဝေဒနာသာ ဖြစ်သည်ဟု ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြေကို သိရ၍ မိမိစိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု အဖေကြီးက ပြောသည်။ ဒီမြေတွေ ဘယ်သူ့မှ သေတမ်းစာနဲ့ လွှဲမပေးသေးဘူးဟု ပြောသည်။ ‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’ ဟု သားက ထောက်ခံသည်။

“ဘာလဲ၊ ငါ ရယ်စရာပြောနေတယ် ထင်လို့လား”
“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဒါတွေ ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့”
“ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ထို့နောက် အဖေနှင့်သား အကြားကြီး စကားပြောကြသည်။ စကမ်းဖျော့ နှင့် ဘရစ်(က်) ၏ ဆက်ဆံရေးကို ချွေးမများက စွပ်စွဲကြောင်း၊ အဖေကြီး သားငယ်အား ပြန်ပြောပြ ဆွေးနွေးကြသည်။ စကားပြောရင်းဖြင့်

စကပ်ပါက မိမိအပေါ် ထူးခြားသည့်ခံစားချက်ရှိနေကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ဝန်ခံမိသွားသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ အဲဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ ကဲ...သားရယ်၊ ပြီးပြီးသား ကိစ္စတွေ ပြန်မဖော်နဲ့တော့၊ မေ့လိုက်တော့”

သားသည် အဖေအား ယူကျုံးမရစွာ ကြည့်နေသည်။

“အခုကြားနေရတဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်းတွေကို ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ ဖေဖေ၊ နောက်နှစ်တွေမှာလဲ ပျော်ရွှင်စရာ မွေးနေ့တွေ ကြိုပါစေတဲ့ အဲဒီလို မွေးနေ့မျိုး နောက်ထပ်မရတော့ဘူးဆိုတာ ဖေဖေက လွှဲပြီး သူတို့အားလုံး သိနေကြတယ် ဖေဖေ”

အဖေကြီးသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အသွားပြီး ဝိုင်နေရာမှ သားကို အော်ငေါက်၍ မေးသည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဘရစ်(က်)က အဖေကြီးအား မြေဧကများကို ဝူပါးနှင့်မေကို လွှဲပေးခဲ့ရန် ပြောလိုက်၏။ အဖေကြီးက...

“ဘရစ်(က်)...သူတို့တွေ ငါ့ကိုလိမ်နေကြတာလား၊ ရောဂါ စစ်ဆေးချက် အဖြေကို သူတို့ လိမ်ထားတာလား၊ သူတို့ ဘာတွေ ထားသလဲ၊ ကင်ဆာလား” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် အဖေကြီးမွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းကို သီဆိုနေသည်။ မေနှင့် ဝူပါးက မီးရှူးမီးပန်းများ ဖောက်လျက် အဖေကြီး ရိုရာသို့ လှမ်းအော်နေသည်။

ဘရစ်(က်)က ခြေတရွတ်ဆွဲဖြင့် အဖေကြီးဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်...စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဦးနှောက်တွေလဲ မကောင်းတော့ဘူး၊ လောကမှာ လူတွေ အသက်ရှင်နေတာကိုက လိမ်ညာဖို့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေရတာမျိုးကလဲ ကျွန်တော်အတွက်တော့ မတော်တဆ ရလိုက်တဲ့ အမှန်တရား တစ်မျိုးပါပဲ၊ ကျွန်တော် မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဖေဟာ သူငယ်ချင်းတွေပါနော်... သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှန်ကိုပဲ ပြောကြ

ရမယ်၊ ဖေဖေလဲ ကျွန်တော်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ဖေဖေကို အမှန်ကိုပဲ ပြောခဲ့တာပါ”

ထို့နောက် အဖေပခုံးပေါ် ခေါင်းအပ်မိုလိုက်လေသည်။

“ဘုရားရေ” အဖေကြီး ရုတ်တရက် နားလည်သွားသည်။ ထို့နောက် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။ အလိမ်အညာသမားတွေ... မုသားတွေ... အားလုံး လူလိမ်တွေချည်းပဲ။

ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာ အကြားမှ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းစုံကို သိသွားသော အဖေကြီးသည် သားငယ်နှင့် ရွေးမအား ပူပန်သောကကို မျှဝေခံစားရင်း အကြင်နာကိုလည်း မျှဝေခံစားသည့် စကားများကို ပြောလေသည်။ အဖေကြီး၏ သားငယ်သည် အဖေကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးမှန်း အဖေရော၊ အမေရော သိကြသည်။ အဖေကြီး လိုချင်သည်မှာလည်း သားငယ်က မွေးမည့် အဖေကြီး၏ မြေးပင်ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။

အဖေကြီးသည် ဘရစ်(က်) ၏ မွေးနေ့လက်ဆောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး မာဂရက်၏ မွေးနေ့လက်ဆောင် ခြေစွပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ သူသည် သေတမ်းစာ ရေးခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သားကြီး ဝူပါးအား တိကျစွာ အသိပေးပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက် ခေါ်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။

မာဂရက်သည် အဖေကြီး၏ ခြေရင်း၌ ဒူးထောက်ရင်းက သူမမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖခင်ကြီးအား အသိပေးကြေညာလိုက်လေသည်။ အဖေကြီးက ရွေးမကို သာသာလေး ဆွဲထူသည်။ ထို့နောက် အားလုံး ကြားအောင် ပြောပြ၏။

“ဒီမိန်းကလေး ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ အသက်လေးတစ်ခု တွယ်နေပြီ၊ ဒါဟာ မုသားစကား မဟုတ်ဘူးကွ”

ထို့နောက် အဖေကြီးနှင့်အတူ မြေအောက်ပစ္စည်း ပြခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။

ဝူပါးနှင့် မေက မယုံပေ။

“စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ အချိန်က စကားပြောမှာပဲ” ဝိုင်းနောက် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

မာဂရက်နှင့် ဘရစ်(က်)သာ အခန်းတွင်း၌ ကျန်ခဲ့၏။ ညဆယ်နှစ် နာရီထိုးသွားသည်။ ဘရစ်(က်)က သူ့ခေါင်းအုံးကို ယူ၍ ဆိုဖာပေါ်သွား ရန် ပြင်သောအခါ မာဂရက်က ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူထားလိုက်၏။

ဘရစ်(က်)က အံ့ဩချီးကျူးသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မာဂရက်ကို ကြည့် ပြီး ခေါင်းအုံးကို ခုတင်ပေါ်ပြန်တင်လိုက်၏။ မာဂရက်သည် အခန်းထဲ က အရက်ပုလင်း ထားသည့် စားပွဲရှိရာသွားပြီး ပုလင်းတွေကို ရှင်းလင်း ပစ်သည်။ ပုလင်းများကို အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းရှိရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အဖေကြီးကို မုသားစကားတစ်ခု ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မုသားစကား တကယ်အတည်ဖြစ်လာအောင် ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်ပါတယ် နော်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို အရက်ပြန်တိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး မူးအောင် သောက်ကြမယ်။ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဟင်... မောင်”

မာဂရက်ရှိရာသို့ ဘရစ်(က်) ရောက်လာသည်။

“မင်းကို ငါ မြတ်နိုးပါတယ် မာဂရက်ရယ်”

မာဂရက်သည် ဘရစ်(က်) အနီး၌ ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

“ရှင် လိုအပ်နေတာက ရှင့်ကို ကြင်နာမယ့် ပြုစုမယ့် တစ်ယောက် ယောက်ပဲ။ ရှင့်ဘဝကို ရှင် ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ။ ရှင် လွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ရှင့်ဘဝကို ရှင့်ဆီ ပြန်ရအောင် ကျွန်မလုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ။ သွပ်ခေါင်မိုးပူပူပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ထက် ဘယ်အရာကမှ ဝိုဖြိုး မပြတ်သားနိုင်ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မို့လားဟင်”

ထို့နောက် မာဂရက်က ခင်ပွန်း၏ ပါးပြင်ကို ငုံ့နမ်းလိုက်လေသည်။

[ကလေး၊ ၁၉၉၇ မေလ]

ပြဇာတ်တို့၏ အရည်အချင်း

ပြဇာတ်တွင် နေရာဒေသ (Place) နှင့် ပတ်သက်သည့် အခင်းအကျင်း၊ အပြမှာ ကန့်သတ်ထားခံရပြီး ဖြစ်၏။ ပြဇာတ်စင်ပေါ်က နေရာကွက်ကွက် ကလေးသည် ပရိသတ်ရှေ့မှာ ပုံသေနေရာ ဖြစ်သည်။ နောက်ခံပန်းချီကား လိပ် အမျိုးမျိုးဖြင့် နေရာဒေသနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖန်တီးမှုကို ပြုလုပ်ကာ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်လှည့်စားနိုင်သည်ပဲလား။ ထိုအပြသည် တကယ် အစစ်အမှန်နှင့် တော်တော်ဝေးလေသည်။ ထိုအခါ ပြဇာတ်ဖြင့် ပရိသတ် ၏ စိတ်နှလုံးကို ဆွဲခေါ်ညှို့ ယူထားနိုင်ဖို့ အဓိက အရေးပါသည့် အရည် အချင်းသည် ‘အပြော’ ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ်၏ တည်နေရာနှင့် အချိန်ကို နောက်ခံပန်းချီကားလိပ်၊ ဇာတ် ကြောင်းပြောသူ၏ စကားသံတို့ဖြင့်သာ ပရိသတ်သိအောင် မိတ်ဆက်ရ သည်။ အစအဆုံး ပရိသတ်ကို ဆွဲခေါ်ထားသည်က ဇာတ်ကောင်များ၏ အပြန်အလှန် စကားများ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်တို့၏ စိတ်ကို စာရေး ဆရာ သို့မဟုတ် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက ဝင်၍ ပုံဖော်ပေး၍ မရ။ ဇာတ် ကောင်တို့၏ အမူအရာနှင့် စကားပြောများကသာ ပုံဖော်၍ ရသည်။ အမူ အရာမှာပင်လျှင် မျက်နှာအမူအရာ ဆိုသည်က ပရိသတ်နှင့် ဝေးသည့် အချက်ကြောင့် ထိရောက်မှုနည်းသည်ဟု ပြောနိုင်သေး၏။ တကယ် ထိ ရောက်သည့် အမူအရာမှာ ကိုယ်ခန္ဓာလှုပ်ရှားမှု အမူအရာ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်

ကောင်တို့၏ အမူအရာကို လှမ်းမြင်နေရမှ သူ့စကားနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့မဟုတ် သူ့ရှက်သွားသည်၊ သို့မဟုတ် သူ့ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားသည် စသည်ဖြင့် နားလည်အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြရသည်ဖြစ်၏။

နေရာဒေသ ကန့်သတ်မှုကြောင့်ပင် နောက်ထပ်အရေးတကြီး လိုအပ်သော အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ မီးအလင်းအမှောင် ဖြစ်သည်။ မီးအလင်းအမှောင်ကို လိုသလို ကစားပေးခြင်းဖြင့် ဇာတ်ကောင်၏ စိတ်ကို ပို၍သရုပ်ဖော်နိုင်သလို နေရာဒေသနှင့် ပတ်သက်သည့် ကန့်သတ်မှုဘောင်ကို ပို၍ ကျယ်ဝန်းလာစေသည်။

ဆောလ်ဘဲလိုး (Saul Bellow) ၏ ပြဇာတ်တစ်ခုတွင် မီး အလင်းအမှောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သေသပ်လှပစွာ အသုံးပြုသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိနေသည်။

ဇာတ်ခုံတစ်ခုလုံး မှောင်ချထားသည်။ ဇာတ်ခုံဘယ်ဘက် အပေါ်ပိုင်းမှာ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် မှန်မှန်လင်းနေသော မီးနီလေးတစ်ခုကို ပရိသတ်က မြင်ရသည်။ ထိုမီးနီကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းအောက်သို့ ဆင်းလာနေသည်။ ခဏကြာတော့ ထိုနေရာ ကွက်ကွက်ကလေးသည် ပိုတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် ဇာတ်လှေကားအိမ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မြင်လာရသည်။ ဇာတ်လှေကားထဲတွင် ဇာတ်ကောင် သိပ္ပံပညာရှင်ကို ပရိသတ် မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုနောက် ဇာတ်လှေကား တံခါး အသံမြည်ကာ ပွင့်သွားသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ဇာတ်ခုံတစ်ခုလုံး မီးရောင်များဖြင့် လင်းသွားသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်သည် တည်းခိုခန်း ဧည့်ခန်းတစ်ခုကို ဇာတ်ကောင်နှင့်အတူ တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်သွားရသလို ခံစားမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မီးအလင်းအမှောင်ကို အသုံးပြုရင်းဖြင့် ပရိသတ်အား ထင်ယောင်ထင်မှားစိတ်၊ သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သော အရည်အချင်းမှာ အရိပ်များ ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဇာတ်ကောင်တို့ကို ကြည့်နေရင်း ဇာတ်ကောင်များနှင့်အတူ အခြားအရိပ်များကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှု၊ ချောက်ချားမှု၊ သာမန်ထက် လွန်ကဲမှုတို့ကို ပရိသတ်ခံစားရလေသည်။

အင်္ဂလန်ပြဇာတ်ရုံတွင် စင်တင် ကပြသော ဂျပန်ပြဇာတ်တစ်ခု ရှိသည်။ ယူကီယိုမိရှိမ၏ The Lady Aoi ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။

ထိုပြဇာတ်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို ပရိသတ်အား အရိပ်ဖြင့် ပြခဲ့သည်။ အရိပ်ကို စင်ပေါ်မှာ ဇာတ်ကောင်နှင့်အတူ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ပရိသတ်သည် နေရာနှစ်မျိုးတွင် တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်နေပြီး မြင်ကွင်းနှစ်မျိုးကို သီးခြားမြင်တွေ့ရသလို ခံစားရသည်။

ပြဇာတ်သည် တစ်ခန်းတည်းပါသော တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ် ဖြစ်၏။ ဆေးရုံ အခန်းတစ်ခု၏ မြင်ကွင်း ပြကွက်အသေ ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဇာတ်ကောင်တို့၏ စကား၊ နောက်ခံတီးလုံး၊ အရိပ်တို့ဖြင့် ဝမ်းနည်းချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

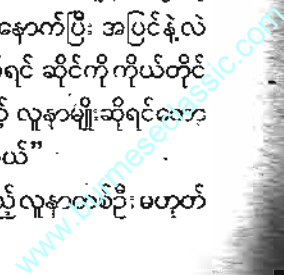
ဇနီးဖြစ်သူ နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်နေရသည်။ ခရီးလွန်နေသော ခင်ပွန်းသည်က ယခုမှ ဇနီးကို လာကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဇနီး၏ အခန်းကို ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ကျသော သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်၊ ခင်ပွန်း၏ ယခင်ရည်းစားဟောင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စုစုပေါင်း ဇာတ်ကောင်လေးယောက် ပါဝင်သည်။

ခင်ပွန်း ရောက်လာချိန်တွင် ဇနီးသည် ဆေးအရိုက်ဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ့နာပြုဆရာမနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ စကားပြောနေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် တယ်လီဖုန်းတစ်ခု ရှိသည်။ သူတို့ စကားပြောနေစဉ် တယ်လီဖုန်း မြည်လာ၏။ ခင်ပွန်းက ကောက်ယူနားထောင်သည်။ သူ ဘာမှမကြားရ။ သည်လိုပဲ ညအချိန်မှာ ဖြစ်တတ်ကြောင်း သူ့နာပြုဆရာမက ပြောသည်။

“ဆေးရုံအခန်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ တယ်လီဖုန်းထားရတာလဲ” ဟု ခင်ပွန်းက မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ အခန်းတိုင်းမှာ တယ်လီဖုန်း ထားတယ်။ လူနာတွေ လိုအပ်ရင် ကျွန်မတို့ဆီကို လှမ်းခေါ်နိုင်အောင်လို့၊ နောက်ပြီး အပြင်နဲ့လဲ ဆက်သွယ်လို့ ရအောင်ပေါ့။ စာအုပ် ဘာညာ လိုအပ်ရင် ဆိုင်ကို ကိုယ်တိုင် လှမ်းမှာနိုင်တယ်လေ။ လုံးဝငြိမ်သက်အနားယူရမယ့် လူနာမျိုးဆိုရင် သောတယ်လီဖုန်း မဝင်အောင် ကျွန်မတို့ ထိန်းပေးပါတယ်”

ဇနီးသည်မှာ လုံးဝငြိမ်သက် အနားယူနေရသည့် လူနာတစ်ဦး မဟုတ်

ကြောင်း သူနာပြုက ပြောပြသည်။ ဇနီးသည် ညအခါ အိပ်မောကျနေရင်း လူးလွန်လှုပ်ရှားမည်၊ ညည်းညူအော်ဟစ်မည်၊ လက်မြှောက်ခြေမြှောက် ပြုမည်၊ လူနာတွေ အိပ်မက်မက်ခြင်းအပေါ်မှာတော့ မိမိတို့ဆေးရုံက လူတကာဝန်မယူနိုင်ပါဟု ဆရာမက ပြောသည်။

စကားပြောရင်းက ဤဆေးရုံသို့ ညအချိန်ကျမှ ရောက်လာတာ သည် ဧည့်သည်တစ်ဦးအကြောင်း ဆရာမက ပြောပြသည်။ ဧည့်သည် မိန်းမဖြစ်၏။ အရွယ်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အခြားအချိန်တွေ မအားလပ်သူဟု ဆိုသည်။ ထိုဧည့်သည် မိန်းမ လာချိန်တွင် သူနာပြုဆရာမ သည် ဆေးရုံအပြင်သို့ ခဏထွက်၍ အနားယူသလို သဘောမျိုးဖြင့် လှေ့ လေ့ရှိ၏။ သူမ၏ အနီးတွင် မရှိလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆရာမက ည၏ လျှို့ဝှက်မှုသဘာဝများကို ပြောပြပြန်သည်။ ညသည် နေ့ဖို့၊ တိုက်ခိုက်ဖို့၊ မုန်းဖို့ လွယ်ကူသည်။ ထို့နောက် သေဆုံးသူများနှင့် နှစ်စုနစ်သံများအကြောင်း ပြောပြပြန်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်မိန်းမ ထံ နေပြီကို ပြတင်းမှတစ်ဆင့် မြင်ရသည်ဆိုကာ သူနာပြုဆရာမ အပြင်ထွက် သွားသည်။

ထိုဧည့်သည်မိန်းမသည် သူတို့အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အခါ မိမိ၏ ဟိုတုန်းက ရည်းစားဟောင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်ပွန်းသည် တာဝန် တာဝန် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် ညစဉ် ဤဆေးရုံသို့လာသည်မှာ နာများအတွက် ပန်းများ လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သို့သော် သူမ၏ ပန်းများသည် မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်သော အရာများ မဟုတ်။ ပန်းတို့သည် နာကျင်မှုကို ပေးနိုင်စွမ်းသော ပန်းများဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆို၏။ ဇနီးအိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ မမြင်ရသော ပန်းတို့ကို စီစဉ်တကျ ထိုးစိုက်ဟန် ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းများကြောင့် ယခုအခါ ဇနီးသည်မှာ အိပ်မက်ဆိုးများ ဖြစ်နေပြီဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီးသည် သူမအား ထားရစ်ခဲ့ပြီး အခြားထံ ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည့်အတွက် သူမ ခံစားရကြောင်း၊ မကျေနပ် ကြောင်း စကားများဖြင့် ပေါ်လွင်လာသည်။ သူမက ဇာတ်လိုက်ထက် အသက်ပိုကြီးသည်။ ဇာတ်လိုက်က လူငယ်တို့သဘာဝ ဆန့်ကျင်သ

အမျိုးသမီးအများအပေါ် စပ်စုလိုစိတ်အား ဤအမျိုးသမီးက အခွင့်ကောင်း သူလျက် မိမိကို သိမ်းသွင်းခဲ့သည်ဟု ပြန်လှန်စွပ်စွဲ၏။ ထို့နောက် အမျိုး သမီးသည် စောစောက သူနာပြုဆရာမ ပြောသလိုပင် ည၏ သဘာဝ အကြောင်းကို ပြောပြန်သည်။

ညဟာ တစ်သားတည်း အတူတူပဲ။ ဒီအခန်းထဲက ညဟာ အပြင် ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်က ညနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ညလေညင်း ဟာ အကြံအစည်တစ်ခုခုအတွက် အကူအညီပဲ။ အမှန်းနဲ့ အချစ်၊ နာကျင် မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အားလုံးဟာ ညမှာ လက်ချင်းတွဲဆက်နေကြလို့ အားလုံး အတူတူပဲ။

ထိုထူးဆန်းသော စကားများကို ပြောပြီးနောက် ဇာတ်လိုက်အား ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်မျိုး၊ တောင်းပန်မှုတစ်မျိုးဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြန်၏။ ဇာတ်လိုက်က တုန်လှုပ်စွာ ငြင်းပယ်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟောဟိုမှာ အိပ်နေတာ တွန့်တော့ဇနီးသည်၊ ကျွန်တော်ဟာ အခုဆိုရင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်နေ ပြီ”

ဟိုစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် ကန်ရေပြင်တွင် ရွက်လှေစီးခဲ့ကြသည့် အဖြစ်များကို အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောရင်း ဆွဲဆောင်၏။

“အဲဒီ အမှတ်တရအဖြစ်လေးတွေကို ကိုယ်နဲ့အတူ အခုပြန်ခံစားဖို့ မင်းသဘောမတူဘူးလား”

“ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ကြဖူး တယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အခုလဲ အဲဒီရွက်လှေပဲလေ၊ တို့နှစ်ယောက် စီးခဲ့ကြတဲ့ ရွက် လှေပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရွက်က တဖျတ်ဖျတ် ခါလှင့်လို့၊ ကဲ... အခု အဲဒီရွက်ပဲ တို့အပေါ်မှာ ပြန်ရောက်နေပြီ ဆိုရင်ကောကွယ်”

ထိုအခါ ဇာတ်လိုက်က ပြတင်းပေါက်ဆီ လှမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း “အခု အပြင်ကနေ လာနေတာ အဲဒီရွက်လှေလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရွက်လှေတစ်စီး တရွေ့ရွေ့ လျှောက် စင်လာသည်။

ညာဘက်မှ ဘယ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လာပြီး အိပ်ပျော်
သော ဇနီးသည်လူနာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ခြားနားပေးလို
သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဂီတသည် ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသော ဂီတ
သည်။ ရွက်သည် လူနာနှင့် သူတို့အကြားမှာ ခြားထားသော၊ လူနာ
လည်း ဖုံးကွယ်ထားသော အလွှာပါး တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့
ယောက်သည် ရွက်လှေပေါ်မှာ တကယ်ရောက်နေသလို ဟန်အမူအရာ
ဖြင့် ပြဇာတ်ကို ဆက်လက်သရုပ်ဖော်ကြသည်။

ရွက်လှေပေါ်မှာ စကားပြောရင်း ဇာတ်လိုက်သည် အမျိုးသမီး
အိမ်ကို လှမ်းမြင်ရပြီဟု ဆို၏။ ဝရန်တာ သစ်သားလက်ရန်းတိုင်များ
မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

“အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ အဲဒီအိမ်ဟာ ကိုယ့်သေတဲ့အထိ မင်းနဲ့အတူ နေထိုင်သူ
ချင်တဲ့ အိမ်ပဲလေ”

“ခင်ဗျားသေတဲ့အထိ...ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုမသေမချာ ကာလမျိုး
မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ၊ မနက်ဖြန်လဲ ကျွန်တော်တို့ သေသူ
နိုင်တာပဲ၊ ဆိုကြပါစို့...ဒီလှေ မှောက်သွားနိုင်တယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း လှေသည် ယိမ်းယိုင်လာ၏။

“ဟော...လှေမှောက်တော့မယ်”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဇနီးသည်
ထံမှ အသံတစ်ခု ကြားရသည်။ အဝေးကြီးမှ လာသော အသံတိုးတိုးကလေး
ဖြစ်၏။

“ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ပါဦး”

ထိုအချိန်တွင် ဇနီးသည်၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုအရိပ်သည် ရွက်လှေ
မှာ ပေါ်လာ၍ ထင်ရှားနေ၏။ ထိုအရိပ်ကို ပရိသတ်က မြင်တွေ့နိုင်သည်
သူတို့နှစ်ယောက် မမြင်ပေ။

“အသံတစ်ခုခု ကြားတယ်ထင်တယ်” သူက ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မြေခွေးတို့ ဘာတို့အသံ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တော

တွေဆီက လာတဲ့ သူတို့အသံတွေ နေ့အချိန်မှာဆို မင်းကြားနေရတာပဲ
မဟုတ်လား”

သူတို့ အခြားအကြောင်းအရာများ ပြောနေရင်း ခဏအကြာမှာ ဇနီး
သည်အသံကို ဟိုးအဝေးဆီမှ ကြားရပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ကျယ်
လာသည့် အသံဖြစ်၏။ ထိုအသံအကြောင်း သူက စဉ်းစားအဖြေရှာနေ
သည်ကို အမျိုးသမီးက ကြက်တွန်သံဖြစ်မှာပါဟု အာရုံလွှဲပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ Aoi ရဲ့အသံပဲ” သူ သေချာသွားသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေတာ မဟုတ်လား”

ထို့နောက် သူ့ဇနီးသည်၏ နာမည်ကို အော်ခေါ်၏။ ဇနီးသည်ထံ
ပြန်သွားမည့် သူ့ကို အမျိုးသမီးက ဆွဲထား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်စွာ ရန်လိုနေကြ၏။ ဂီတသံ
သည် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ အမျိုးသမီးက ရွက်၏
နောက်ဘက်သို့ ကွယ်ပျောက်ရန် ကြိုးစား၏။ သူက လိုက်သွားသည်။
တစ်ခဏမှာပင် ဇာတ်ခုံသည် မှောင်ကျသွား၏။ ချောက်ချား တုန်လှုပ်
ဖွယ် ဂီတနှင့်အတူ ရွက်လှေသည် ဇာတ်ခုံဘယ်ဘက်သို့ ရွေ့သွားသည်။
ရွက်လှေကို လုံးဝမမြင်ရတော့သည့်အချိန်မှာ ဇာတ်ခုံ၌ မီးများ လင်းလာ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသမီးကို မမြင်ရချေ။

သူသည် ရုတ်တရက် တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး အပြင်လိုင်းကို
တောင်းယူ၏။ အမျိုးသမီးအိမ်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ အမျိုးသမီး အိမ်မှာ
ရှိမရှိစုံစမ်းသည်။ သူနှင့် ဖုန်းတွင်းမှ စကားပြောနေသောအသံမှာ အမျိုး
သမီး၏ အသံစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့စကားများအရ ပရိသတ်က သိရ
သည်။

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာပဲ ရှိနေတာလား၊ ခင်ဗျား
အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ ဟုတ်လား”

သူက သူ့ကိုယ်သူ “ငါ စောစောက တွေ့လိုက်တာ သက်ရှိတစ္ဆေပဲ
ဖြစ်မယ်”ဟု ရေရွတ်ပြန်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟယ်လို...ဟယ်လို”

ဇာတ်ခုံဘယ်ဘက်တံခါးဆီမှ အမျိုးသမီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကိုယ် အဲဒီစားပွဲပေါ်မှာ လက်အိတ်တွေ မေ့နေခဲ့တယ်၊ တယ်လီဖုန်းနားမှာ တွေ့လားဟင်၊ ကိုယ့်ကို လာပေးပါလားကွယ်”

သူသည် တယ်လီဖုန်းနားမှ လက်အိတ်ကို ကောက်ယူကာ ဖုန်းကို ဘေးသို့ ချပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ တံခါးအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ပရိသတ်၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းထဲမှ အမျိုးသမီး၏ အသံသည် ပရိသတ်ကြားရသည်အထိ ကျယ်လာ၏။

“ဟယ်လို...ဟယ်လို၊ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ညလယ် သန်းခေါင်မှာ နှိုးတယ်၊ နောက်ပြီး ဘာစကားမှလဲ မပြောဘူး၊ မင်း ဘာလို့ ချင်လို့လဲ၊ မင်း ဘာလို့ မဖြေတာလဲ၊ ဟယ်လို...ဟယ်လို”

ထိုအချိန်တွင် ဇနီးသည်သည် သူမ၏ လက်များကို တယ်လီဖုန်းရှိ ရာသီ ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် အော်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပျော့ခွေသွား၏။ ထို့နောက် သူမ သေဆုံးသွားသည်။ ဇာတ်ခုံတစ်ခုလုံး မှောင်ကျသွားသည်။

ဇာတ်ကောင်တို့၏ ပြောစကားသက်သက်မှုဖြင့် ဇာတ်လမ်းနှင့် ဇာတ်ကောင် စိတ်ထား၊ စရိုက်အသွင်အပြင်တို့ကို သရုပ်ဖော်ရသည့် ပြဇာတ်အနုပညာသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ဇာတ်ကောင်၏ အတွေးတိုင်းသည် ပရိသတ်အား စကားဖြင့် အသိပေးဖို့ သင့်တော်သည်မဟုတ်။ တချို့အတွေးသည် စကားအဖြစ် ကူးပြောင်းရန် သင့်တော်၏။ တချို့အတွေးသည် ပရိသတ်အား ပြောပြလျှင် ကြောင်စိစိ ရယ်မောစရာ ဖြစ်သွားနိုင်၏။ ပြဇာတ်ရေးဆရာသည် သူ့ဇာတ်ကောင် ပြောရမည့် စကားတို့ကို ပရိသတ်က အလွယ်တကူ လိုက်ပါခံစားနိုင်အောင် ရွေးချယ်မှုတော်ရန်၊ လိမ္မာရန် လိုသည်။

အတွေးကို ပရိသတ်သိအောင် ဇာတ်ကောင်စကားဖြင့် ပြသစေရာမလိုဘဲ အချင်းချင်းပြောစကားမှတစ်ဆင့် ဇာတ်ကောင်တို့၏ စိတ်ကို သရုပ်ဖော်သော အတတ်က ပို၍ထိရောက်သည်။ ပရိသတ်နှင့် ဇာတ်ကောင် ဟစ်သားတည်း ကျစေသည်။ ဇာတ်ကောင်၏ စိတ်ထဲသို့ ပရိသတ် အလွယ်တကူ ရောက်နိုင်သည်။ ဇာတ်ကောင်က သူ့အတွေးကို ပရိသတ် သိအောင် ပြောရာတွင် ပရိသတ်သည် သိရုံသာ သိသွားလျက် ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ဝင်

ပူးလေ့ မရှိပေ။ ထိုစကားမျိုးဖြင့် သိစေရာ၌ ပရိသတ်နှင့် ဇာတ်ကောင် အကြား တစ်ခုခုက ခြားနေတတ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် “အလို...မိုးတွေ အုံ့လာလိုက်တာ မှောင်မည်းလို့ပါလား၊ မိုးရွာတော့မှာ သေချာပြီ၊ ကျုပ်လုန်းထားတဲ့ စပါးတွေ ရုပ်ဦးမှ” ဆိုသော တစ်ကိုယ်တည်းစကား။

ဇာတ်ကောင် နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောနေရင်း တစ်ယောက်က အပြင်ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်၊ “ဟာ သမီးရေ...မိုးတွေ အုံ့လာလိုက်တာ မှောင်မည်းလို့၊ မိုးရွာတော့မှာ သေချာတယ်ဟေ့၊ ငါတို့ လုန်းထားတဲ့ စပါးတွေ ရုပ်ကြွစို့” ဟု ပျာယံးပျာယာ အပြော၊ သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားမှု အမူအရာများ။

ထိုနှစ်ခုတွင် ဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် စကားပြောဖြင့် ပရိသတ်က ပြဇာတ်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ပါသွားရတတ်သည်။ ပို၍ သရုပ်ပါစေလိုလျှင်တော့ မီးအလင်းအမှောင်နှင့် အသံကို တွဲဖက် အသုံးပြုနိုင်သည်။ အသံနှင့် အရိပ်များကို လိုအပ်သည်နေရာတွင် စနစ်တကျ အသုံးပြုနိုင်သည်။

ဇာတ်ကောင်များကို စနစ်တကျ ဖန်တီးကာ စကားပြောများဖြင့် ပရိသတ်အား ဆွဲဆောင်ရာတွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပြဇာတ်ရေးဆရာ အများအပြားရှိပါသည်။ ထိုအထဲမှ ပြေပြစ်စွာ သရုပ်ဖော်တတ်သော စာရေးဆရာတစ်ယောက်မှာ ဆွီဒင်လူမျိုး စာရေးဆရာ စထရင်းဘာ့ဂ် (Strindberg) ဖြစ်သည်။

စထရင်းဘာ့ဂ် (Strindberg) သည် သူ့ဘဝအတွေးအကြံ၊ သူ့ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို ပြဇာတ်ထဲတွင် ထည့်သွင်းလေ့ရှိသည်။ မိမိဘဝမှာ တကယ်ရှိသော လူများကို ဇာတ်ကောင်အဖြစ် အသက်သွင်းသောအခါ ပို၍ သရုပ်ပါပြီး ခံစားမှုရသကဲ့ ပို၍ပေးနိုင်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ထိုယုံကြည်မှု ခိုင်မာအောင် ထောက်ခံလိုက်သည်က စထရင်းဘာ့ဂ် (Strindberg) ၏ 'Easter' ဟူသော ပြဇာတ် ဖြစ်သည်။

အိစတာပွဲတော် ရုံးပိတ်ရက် အတောအတွင်း ကာလတစ်ခုကို နောက်ခံထား၍ ဇာတ်ကောင်လေးငါးယောက်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသော အိစတာ

ပြဇာတ်သည် နာကျင်ခါးသီးဖွယ်ရာ ဝမ်းနည်းစာနာဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇာတ်သိမ်းက အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် စိတ်သက်သာကြည်နူးဖွယ် ဇာတ်သိမ်း ဖြစ်လေသည်။

အဓိကဇာတ်ကောင်သည် စထရင်းဘာ(ဂ်)၏ မူပွား ဘွဲ့ ရကျောင်း ဆရာတစ်ယောက်၊ အတ္တကြီးကြီး၊ အဆိုးမြင်ဝါဒသမား၊ နားမလည်မစာ နာတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်မှာ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းကာ မဆပ်နိုင်တော့သဖြင့် ဒေါလီခံလိုက်ရပြီး သူတစ်ပါးထံမှ ပူထားသည့် ငွေများ၊ စာရင်းများအရ ထောင်ကျခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ မိခင်သည် ဖခင်မှာ အပြစ်မရှိ ဟူသည့်အခွဲဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်သည်။ သားဖြစ်သူကို ဖခင်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးကြောင်း ထပ်တလဲလဲပြောသည်။ သူတို့မိသားစုသည် ကြွေးရှင်များကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာပင် ပူပင်စိတ်ဖြင့် အသက်ရှင်နေကြရသည်။ ဇာတ်လိုက် ကျောင်း ဆရာသည် စိတ်ညစ်လွယ်သူ၊ မုန်းတီးလွယ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ဇနီးလောင်း ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ထိုဇနီးလောင်းကို သူ့တပည့် မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဘွဲ့ ရလူငယ်တစ်ဦးနှင့် သဝန်တိုလျက်ရှိသည်။ ထိုလူငယ်သည် သူ့ စာအုပ်တစ်ခုကို မှီငြမ်းပြီး ကျမ်းပြုစုထားပါလျက် သူ့ နာမည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ စာအုပ်အမည်ကို သော်လည်းကောင်း ဖော်ပြ ကော့စူးတင်ခြင်း မရှိဟု သူ စိတ်နာနေသည်။ သူ့မှာ နမကလေးတစ်ယောက်က စိတ်အခြေအနေ ချွတ်ယွင်းသည့် ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံရောက်နေသည်။ သူ့မှာ အိမ်တွင် ခေါ်ထားသည့် တပည့်လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

သူတို့လမ်းထဲသို့ ကြွေးရှင်တစ်ယောက် ပြောင်းလာပြီး သည့်အချိန်မှစ၍ သူ၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့် ဒေါသများ ဖိစီးလျက် ရှိသည်။

သူ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာပြီး အိမ်က ပစ္စည်းတွေ၊ ပရိဘောဂတွေကို ဆွဲချသိမ်းယူသွားမည့်အရေးကို ကြိုတင်ပူပန်လျက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ ဇာတ်အဖွင့်သည် ဆောင်းရာသီကုန်ဆုံးချိန် နွေဦးပေါက်ရာသီအစ၊ အခန်း၏ လိုက်ကာများ တင်ထားချိန် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက် ကျောင်း

ဆရာသည် ဆောင်းတွင်းကို သည်းခံနေရသူ နွေဦးကို ကြိုဆိုသူမှာ ကျွန်မတို့ နားလည်လိုက်ရအောင်။ (ချစ်သူဇနီးလောင်းနှင့် ပြောသော) အပြန်အလှန် စကားများဖြင့် ဖော်ပြသွား၏။ သူ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်မှာ ကာလကြာမြင့်အောင် သူ့ဆီမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်နေသော အရာတစ်ခုကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရသလိုပင် ဖြစ်သည်။

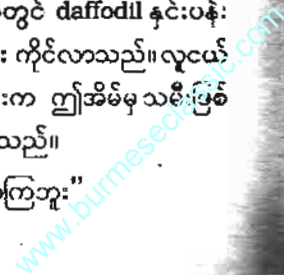
သူသည် သူ့အဖေကို အကြွေးတွေ၊ အလွဲသုံးစားမှုအတွက် မကျေနပ်။ အဖေကြောင့် သူတို့ မျက်နှာငယ်ရသည်ဟု ယူဆသည်။ နမကလေးကိုလည်း ချစ်ပေမယ့် စိမ်းကားသည်။ နမကလေးသည်လည်း သူတို့ မျက်နှာငယ်ရအောင် ပြုမူခဲ့သည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်မှန်းလည်း သူ သိသည်။

“ညီမကလေး အဲဒီရောက်နေတဲ့အတွက် ကိုယ်စိတ်သက်သာရာရတယ်၊ အဆိုးဆုံးက ဘာလဲ သိလား၊ သူ့ဟောဒီတံခါးကနေ ဝင်လာမယ့် အဖြစ်ပဲ”

ပထမဆုံးအခန်း Act I သည် နာကျင်မှု ဆုံးရှုံးမှုများ၏ မိတ်ဆက် ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှာနေသော ကောင်လေးသည် လက်တင်ဘာသာတွင် ဂုဏ်ထူးရပြီး စာမေးပွဲအောင်မြင်ပါလိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း စာမေးပွဲမှ ပြန်ရောက်သောအခါ လက်တင်ဘာသာ ဆိုးဆိုးရွားရွားပင် မဖြေနိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အတွက် ဒုတိယတန်းစား ကျောင်း ဆရာဘဝကလေး နေရာပြုတ်သွားရမည့်အရေး သူ တွေးတောပူပန်လာလေသည်။

သူနှင့် သူ့ချစ်သူ အိမ်အပြင်ထွက်သွားသည့်အချိန်၊ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့သည့်အချိန်တွင် ပြဇာတ်မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းမငယ်ကလေးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် daffodil နှင်းပန်း အဝါကလေးတစ်ပွင့်ပါသော ပန်းစိုက်အိုးကလေး ကိုင်လာသည်။ လူငယ်ကလေးသည် မိန်းမကလေးကို မသိ။ မိန်းမကလေးက ဤအိမ်မှ သမီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ လူငယ်ကလေး အံ့သြနေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ မမနာမည်ကို ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူး”

“ရယ်စရာပဲပေါ့၊ သေပြီးသားလူအကြောင်း လူတွေက မပြောတတ်ကြဘူးလေ”

မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ့ သေလူပမာ သဘောထားလေသည်။

“ငါက မကောင်းတာတစ်ခု လုပ်ခဲ့မိတာကိုး၊ ငွေတွေ အလွဲသုံးစား လုပ်ခဲ့မိတယ်လေ”

မိန်းကလေးသည် သူ့ဖခင်စိတ်ထဲသို့လည်း ဝင်၍ခံစားသည်။ မိခင်၏ စိတ်ထဲသို့လည်း ဝင်၍ခံစားသည်။ အစ်ကို၏စိတ်ထဲသို့လည်း ဝင်ခံစားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်၏ အပြစ်သည် မိမိ၏အပြစ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားသည်။

လူငယ်ကလေးနှင့် သူမ အပြန်အလှန် ပြောစကားများမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူမသည် နှိမ့်ချသူ၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူ၊ မျှဝေခံစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လူငယ်ကလေး လက်တင်ဘာသာ မဖြေနိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ “မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့သလား” ဟု မေးသည်။ “ယုံခဲ့တယ်” ဟု ဖြေသောအခါ “မင်း အဲဒါကြောင့် မဖြေနိုင်တာ” ဟု ပြော၏။

“မာနဟာ ကျရှုံးခြင်းရဲ့ အရင် ရောက်လာတတ်တယ်” ဟူသော စကားကို သူမက ရွတ်ပြ၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ယုတ္တိဗေဒ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြလေသည်။

ထို့နောက် မီးဖိုဆီသို့ လျှောက်သွားရာ မီးဖိုပေါ်တွင် စာရွက်အပိုင်း အစ အကြွင်းအကျန်များ တွေ့ရ၍ မိန်းကလေးက ကောက်ယူဆက်စပ်ကာ ဖတ်ကြည့်၏။

“လူတွေဟာ တော်တော်နဲ့ မော့နမ့်နိုင်တာပဲ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မီးဖိုပေါ်မှာ ထားခဲ့ကြတယ်၊ ဘယ်ကိုပဲ ငါ သွားသွား မီးဖိုကို ပထမဆုံး ကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတွေ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အမှားအယွင်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

လူငယ်က လိုက်ဖတ်ကြည့်သည်။ စာမှာ ကျောင်းဆရာ၏ ချစ်သူကို ကျောင်းဆရာ၏ တပည့်မိတ်ဆွေက တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုသောစာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒါကို ဟိုတုန်းကတည်းက ထင်ခဲ့သားပဲ” ဟု လူငယ်က ပြောသောအခါ မိန်းကလေးက ခပ်သွက်သွက်ငြင်း၏။ “ဒီစာထဲမှာ ကောင်းတာတွေပဲ ပါတာပါ။ ငါ့ယောင်းမလောင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ သူ ဒီအစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေးဖို့ တစ်ခုခု အတွက် သူတို့တွေ့ကြတာ ဖြစ်မယ်၊ ဒီစာအကြောင်း ဘယ်သူ့မှ မပြောရဘူးနော်၊ ငါ့ကို ကတိပေး”

ထို့နောက် မိန်းကလေးက အစ်ကိုအတွက် နှင်းပန်းဝါကလေး ယူလာခဲ့ကြောင်း လူငယ်ကလေးအား ပြောပြ၏။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားသော်လည်း ဆိုင်ပိတ်နေသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးက သူမ၏ကိုယ်ပိုင်သော ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သွား၏။ ပန်းအိုးတစ်ခု ရွေးယူသည်။ ပိုက်ဆံကျသင့်သလောက်ကို မိမိလိပ်စာကတ်ပြားနှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီး ပန်းအိုးကို ယူလာခဲ့သည်။ ပန်းကလေးများ၏ ဘာသာစကားကို သူမ နားလည်သလောက် လူငယ်အား ပြောသေးသည်။

“မမ မှားတာပေါ့၊ အဲဒီပိုက်ဆံပျောက်သွားပြီး မမလိပ်စာကတ်ပြားပဲ တွေ့ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ”

ထိုအချက်ကို မိန်းကလေးက မတွေးမိပေ။ တကယ်ပင် ထိုအချက်သည် တကယ်ဖြစ်လာသည်။

ကြွေးရှင်က သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ ဖြတ်သွားသည့်ကိစ္စ၊ မိခင်အား ဘုရားကျောင်းအသွားလမ်းတွင် ကြွေးရှင်က တွေ့အောင်စောင့်ပြီး အိမ်သို့ လာခဲ့မည်ဟု အဆိုသည့်ကိစ္စ၊ ချစ်သူနှင့် တပည့်မိတ်ဆွေ တွဲပြီး (အခြား မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းအပါအဝင်) ကပ္ပဲသို့ သွားသဖြင့် ဇာတ်လိုက် နာကျင်ကြေကွဲရသည့်ကိစ္စ၊ ညီမကလေး ယူလာသည့် ပန်းအိုးအကြောင်း ပျောက်ဆုံးမှု၊ ခိုးယူမှု စသည်ဖြင့် သတင်းတွေထဲမှာ ပါလာသည့်ကိစ္စ၊ အဖေအမူကိစ္စအတွက် တရားထပ်မံဆိုင်ရဦးမည့်ကိစ္စ စသည်ဖြင့် အိစတာသောကြာနေ့တွင် ဇာတ်လိုက်ကျောင်းဆရာသည် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲနေရသည်။ ဇာတ်လိုက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ ပရိသတ်သည်လည်း စိတ်မောပန်းရလေသည်။ ကြွေးရှင်၏ လမ်းလျှောက်တုတ်ထောက်သံ၊ ခြေသံနှင့်အတူ ြထင်းဝမှ ဖြတ်၍ မြင်ရဟန်ရှိသော တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည့် လူရိပ်ကြီးဖြင့်

ပရိသတ်၏ စိတ်မောပန်းမှု ပိုမိုအောင်၊ တုန်လှုပ်မှုပိုမိုအောင် ဖန်တီးလိုက်သည်။

ကြွေးရှင်ရောက်လာလျှင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂများကို သိမ်းယူလျှင် ပြေပြေလည်လည် ပြောရမည့် စကားတို့ကို သူတို့ကြိုတင်လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ရင်း ရင်ခုန်နေကြသည်။

အခြားစာဖတ်ပရိသတ်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲမသိ၊ ကျွန်မကတော့ ဇာတ်ကောင် ကျောင်းဆရာ၏ စိတ်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ခံစားလိုက်ရကာ သူနှင့်အတူ မွန်းကျပ်နေလေသည်။ ကြွေးရှင်တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် ခံစားရသည့် သောကနှင့် ရှက်ရွံ့မှုမှာ ကြည်းမှုဝေဒနာကို အကြွေးတင်နေသည့် မိသားစုဝင် ဖြစ်ဖူးလျှင် ပို၍ကိုယ်ချင်းစာမိမည်ဖြစ်သည်။

စထရင်းဘာ့(ဂ်)ကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်ကို ခံစားရဖူးသည်။ စထရင်းဘာ့(ဂ်)၏ ဖခင်သည် ကြွေးမြီဆပပိုင်သဖြင့် ဒေဝါလီခံလိုက်ရသော လူငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်သို့ ကြွေးရှင်များ လိုက်လာပြီး ကြွေးတောင်းခြင်းခံရသဖြင့် သူခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂများ သိမ်းယူခြင်းခံရသည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ခဏခဏပြောင်းရွှေ့ရသည်။ သူ့မှာ နှမတစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုနှမသည် (ပြဇာတ်ထဲက နှမလိုပင်) စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ကုသနေရသည်။ သူ၏ မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို နှမဖြစ်သူက ဝင်ယူလိုက်ပြီး အပြစ်ခံစားနေရသည်ဟု သူယူဆသည်။ သူ့နှမကလေးသည် သူနှင့်စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ထိုနှမကလေး၏ အပြစ်ကင်းစင်မှု၊ အခြားမိသားစုဝင်များအတွက် ခံစားတတ်မှုစသည် အရည်အသွေးများကို ယူပြီး အိစတာပြဇာတ်တွင် ဇာတ်လိုက်၏ နှမအဖြစ်ပုံတူကူး ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ နောင်တတွေ၊ အပြစ်တွေနှင့် အမှောင်ကျနေသည့် ခေါင်းမာမာနှင့် မအောင်မြင်နိုင်သေးသည့် ကျောင်းဆရာအဖြစ် တင်ခံစားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပြဇာတ်သည် ပို၍ရုပ်လုံးကြွသွားလေသည်။ ဇာတ်သိမ်းမှာတော့ စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ ဖြေသိမ့်ပေးသည့် အကောင်းမြင်ဝါဒ ဇာတ်သိမ်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့အထင်လွဲနေသော တပည့်မိတ်

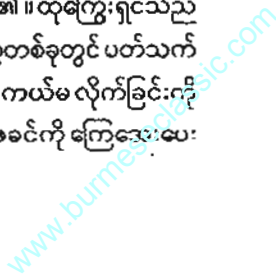
ဆွေကလေးသည် သူနှင့်သူ ဖခင်မိသားစုအတွက် မြို့အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိကို တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးသည့် ကယ်တင်ရှင်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ မိမိချစ်သူနှင့် ဖောက်ပြန်သည်လည်း မဟုတ်။ ချစ်သူ၏ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး (ကပ္ပဲအတူသွားသူ) နှင့် စေ့စပ်လိုက်သည်။ ပန်းအိုးခိုးမှုနှင့် ဖောက်ထွင်းမှုအတွက် ရဲကားနှင့် ခရာသံကို နားစွင့်စိတ်ပူနေရသော ဒုက္ခသည်ဇာတ်သိမ်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ အကြောင်းမှာ မိမိနှမကလေး ထားရစ်ခဲ့သော ပိုက်ဆံနှင့် ကတ်ပြားကို ဆိုင်ရှင်များ တွေ့ရှိသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြွေးရှင်ကလည်း သူ့အား ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်သည်မှန်သော်လည်း သူ့အမှား သူ့ဝန်ခံစေဖို့ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“အဖေအကြွေးတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး” ဟု ဇာတ်လိုက်က ငြင်းခုံသည်ကို ကြွေးရှင်က လက်မခံ။ “အဲဒီတုန်းက အဲဒီပိုက်ဆံတွေ သုံးစွဲ စားသောက်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ မင်းရောမပါဘူးလား” ဟု ထောက်မေး၏။ ထိုအခါ သူ့ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

မိသားစုတစ်စုတွင် တစ်ယောက် ပြုမူသည့်ကိစ္စသည် အခြား တစ်ယောက်အား အလိုအလျောက် ပတ်သက်လေသည်။ တစ်ယောက်၏ အပြစ်သည် အခြားတစ်ယောက်နှင့်လည်း ဆိုင်သည့်အပြစ်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သိသိကြီးနှင့် မြင်တွေ့ကာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိခင်ရော နှမရော ခံယူထားသည့် အချက်က ရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။

“ခင်ပွန်း၊ ဖခင် ပြုလုပ်သမျှ အရာရာကို သူတို့ သိသည်။ ငွေကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့သုံးစွဲနေရသော ကိစ္စဖြစ်၍ ပူးပေါင်းကြံစည်သူပမာပင် အပြစ်ရှိသည်” ဒါကိုပင် မိသားစုဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စထရင်းဘာ့(ဂ်)သည် အပြင်လောကမှာ သူ့မရနိုင်ခဲ့သော သက်ညှာမှု တစ်ခုကို ပြဇာတ်အသိမ်းတွင် ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထိုကြွေးရှင်သည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်က အရေးကိစ္စတစ်ခုတွင် ပတ်သက်ခဲ့စဉ် ထောင်ကျမည့်အရေး ဖြစ်ခဲ့သောအခါ ဖခင်က ကယ်မလိုက်ခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အကြွေးများအတွက် ဖခင်ကို ကြေးဒေသံပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

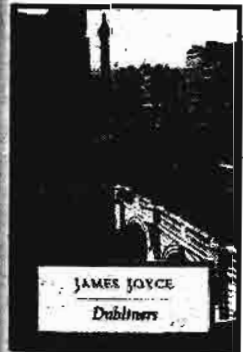

ထိုဇာတ်သိမ်းကြောင့်ပင် စထရင်းဘာ့(ဂ်)ကို ကျွန်မ ပို၍စာနာသွားရသည်။ ဤအဖြစ်သည် (အကြွေးရှင်တွေနှင့် ပတ်သက်၍) သူငယ်စဉ်ထမက်ခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ထိုအိပ်မက်သည် သူ့ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ တကယ်ဖြစ်မလာခဲ့။ သူ့အိပ်မက်ကို အသက်ကြီးလာသည်အထိ သူ တမ်းတဆဲ နာကျင်ဆဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် 'အီစတာ' ပြဇာတ်ကို ရေးသောအခါ အိပ်မက်ကလေးကို ထည့်ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ့လိုပင် မိသားစုအကျပ်အတည်း ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့်ပတ်သက်၍ သက်သာရာ ရမည့် အိပ်မက်ကလေး တော်တော်များများကို မက်ခဲ့ဖူးသူ ကျွန်မအတွက် Easter ပြဇာတ်သည် နားလည်စာနာရသည့် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာနှင့် ဇာတ်သိမ်းပေးခဲ့ရပေမည်အပြင် လောကမှ စိမ်းကားရက်စက်မှုများကို သိနေသော ကျွန်မအတွက် တော့ အီစတာကို ဖတ်ပြီးမှပင် လောကကို မယုံသင်္ကာဖြင့် စောင့်ကြည့်တတ်သည့်အကျင့် ပို၍ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၇ ဇူလိုင်လ]

ဂျိမ်းစ် ဂျိုက်စ်၏ 'ပြည်နှင့်ဒက်ခဲရသူများ'

ဂျိမ်းစ်ဂျိုက်စ်ကို ကျွန်မ စတင်သိကျွမ်းရသည်မှာ သူ၏ Dubliners ဝတ္ထုတိုများကြောင့်ဖြစ်သည်။ Dubliners ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ ကျွန်မအား ခံစားမှုအပေးနိုင်ဆုံး ဝတ္ထုတိုရှေးပါဆိုလျှင် A Painful Case ကို ကျွန်မ ရွေးချယ်မိမည် ထင်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ဂျိမ်းစ်ဂျိုက်စ်နှင့် နီးအောင် ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ထို့အတူ ဂျိမ်းစ်ဂျိုက်စ်အား နားလည်ရခက်လှသည်ဟု အားငယ်ကြောက်ရွံ့စွာ

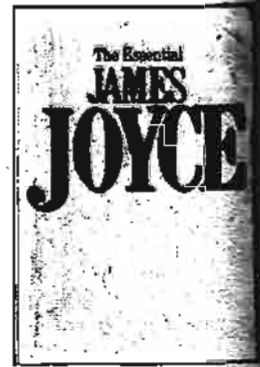
ကျွန်မ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်စေသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ရှိ၏။ ယူလီးဆီး ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

ယူလီးဆီး ဝတ္ထုကို ယခုအချိန်အထိ ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်လောက် ပြန်ဖတ်မိသည်။ အစအဆုံး တစ်ခါမျှ မဖတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ တချို့အခန်းများကို ကျွန်မနားလည်စွာ ခံစားရသည်။ တချို့အခန်းများကို ဆိုလိုရင်းမသိ၍ အကြောင်းကြောင်ခံစားရသည်။ သူ့အသုံးပြုသော သင်္ကေတများသည် ကျွန်မနှင့် ဝေးလေသည်။ ဟိုးမား၏ ယူလီးဆီးကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ မကြေညက်သေးဘဲ နှင့် ဂျိမ်းစ်ဂျွိုက်စ်၏ ယူလီးဆီးကို ဖတ်ခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။ တစ်ခုသေချာတာကတော့ ယူလီးဆီး ဝတ္ထုထဲမှ မစွမ်း(စ်) ဘလွန်း' နေရာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝင်ပူး၍ ရခဲ့၏။ ဘယ်အချိန်မှာပဲ ပြန်ဖတ်ဖတ် မိန်းမသားကို သဘာဝတရားနှင့် ထပ်တူပြုဖွဲ့နဲ့ ကာ လေးလေးစားစား မြင်တတ်သော ဂျိမ်းစ်ဂျွိုက်စ်အား ကျွန်မ တအံ့တဩ ဖြစ်မိသည်။

ဂျိမ်းစ်ဂျွိုက်စ်ကို ကျွန်မ စွဲလမ်းအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အရာကတော့ သူ့ ဝတ္ထုများ မဟုတ်ဘဲ သူ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျိမ်းစ်ဂျွိုက်စ်၏ Exiles ပြဇာတ်သည် ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ပြဇာတ်များတွင် တစ်ပုဒ် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ထိုပြဇာတ်သည် တကယ်တော့ အောင်မြင်မှု မရခဲ့သည့် ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။ စင်တင် ပြဇာတ်အဖြစ် ကပြခဲ့စဉ်ကလည်း ပရိသတ်၏ အားပေးနှစ်သက်မှုကို မရခဲ့။ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေစဉ်ကလည်း စာဖတ်သူတို့၏ အားပေးနှစ်သက်မှုကို မရခဲ့။ ဝေဖန်ရေးဆရာ တချို့ကလည်း ကျွေးကြောင်းဆက်နွယ်မှု မပီပြင်သည့် အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ဝေဖန်ခဲ့သည်။ သူ့ ပြဇာတ်ကို မနှစ်သက်တတ်၊ မခံစားတတ်သူများသည် သူ ပြောချင်သော စကားကို နားမလည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူသည် အမြဲလိုလိုပင် ပုစ္ဆာဆန်ခြင်းကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် ပြဇာတ်မှာ သူ

ရေးဖွဲ့သည့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်သည် ရှုပ်ထွေး၏။ ထိုရှုပ်ထွေးမှုသည် လူ့စိတ်သဘာဝ၏ ရှုပ်ထွေးမှုမှ အခြေခံသည်။ လူ့စိတ်သဘာဝ၏ အပြောင်းအလဲ၊ မဲတည်ငြိမ်မှု ပဋိပက္ခများကို စိတ်မဝင်စားသူသည် ထိုပြဇာတ်ကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။ စိတ်မဝင်စားနိုင်သူသည် ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး နှစ်သက် ခံစားနိုင်မှာလဲ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ရှုပ်ထွေးသည့် စရိုက်ရှိသူ။ အလယ်အလတ်ဆိုတာ မရှိဘဲ အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် မကြာခဏ ရောက်နေတတ်သူ။ ထို့ကြောင့်များ သူ့ ပြဇာတ်ကို စွဲလမ်းစွာ ခံစားနှစ်သက်မိသလား မပြောတတ်ပါ။ သူ့ ပြဇာတ်၏ အဓိကဇာတ်ကောင် ရစ်ချတ်ရိုဝင် (Richard Rowen) ကို ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

သူ့ ပြဇာတ်တွင် အချစ်ကို အဓိကအချက်အဖြစ် ရေးသား ဖြယ်မှုန်းထားသော်လည်း မာန၊ နာကြည်းမှု၊ လူသားဆန်ခြင်း၊ မဆန်ခြင်း၊ နိုင်ငံချစ်ခြင်း၊ မချစ်ခြင်း၊ သစ္စာပျက်ယွင်းမှုနှင့် လူသားဂုဏ်သိက္ခာ စသည်တို့ကို သိမ်မွေ့နက်နဲစွာ ထည့်သွင်းဖော်ပြသွားပါသည်။

ပြဇာတ်တွင် စုစုပေါင်း လူခုနစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ အဓိက ဇာတ်ကောင် ရစ်ချတ်ရိုဝင် (ပညာတတ် စာရေးဆရာ)၊ သူ၏ဇနီး ဘာသာ (Bertha)၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သား အာချီ၊ ရစ်ချတ်၏ သူငယ်ချင်း သတင်းစာဆရာ ရောဘတ်ဟင်း(ဒ်)၊ ရောဘတ်၏ ဝမ်းကွဲညီမလည်းဖြစ် အာချီ၏ ဂီတသင်တန်းဆရာမလည်းဖြစ်သူ ဘီးထရစ်(စ်)၊ ရစ်ချတ်နှင့် ဘာသာတို့အိမ်မှ အိမ်ထောင်ထိန်း မိန်းမကြီး ဘရစ်ဂျစ်(ဒ်) နှင့် အသံသာကြားလိုက်ရသော ငါးရောင်းသည့် အမျိုးသမီးသံတစ်ခု စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်။ ထိုအထဲမှ ရစ်ချတ်၊ ရောဘတ်၊ ဘာသာနှင့် ဘီးထရစ်(စ်) လေးယောက်သည် အဓိက ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်၏။ ထိုလေးယောက်ထဲမှာမှ အဓိက အကျဆုံး ဇာတ်ကောင်မှာ ရစ်ချတ်ဖြစ်သည်။ အခန်းသုံးခန်း ပါဝင်သည်။ စုစုပေါင်း နာရီ ၂၀ ပင် မကြာသည့် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းမှ စသော ပြဇာတ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

လူလတ်ပိုင်းအရွယ်သို့ ချဉ်းကပ်နေပြီဖြစ်သော စာရေးဆရာ ရှိဝင်သည် မိမိ၏ဇာတ်မြေ အိုင်ယာလန်မှ ချစ်သူ ဘာသာနှင့်အတူ စွန့်ခွာထွက်ပြေးပြီး အိတ်လီနိုင်ငံ ရောမမြို့မှာ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်ကြာအောင် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့၏။ ယခုပြဇာတ်စချိန်တွင် သူ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်မှာ သုံးလရှိပြီဖြစ်သည်။ အင်မတန် မာနကြီးသော မိခင်ဖြစ်သူ သာဆုံးသွားပြီးမှ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်ကို သူမုန်းသည်ဟု ဝန်မခံသော်လည်း ပရိသတ်က သူ့နာကြည်းမှုကို ခံစား၍ရပါသည်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှဖြစ်သော သူ့မိခင်သည် သူနှင့် ဘာသာ၏ လက်ထပ်ရေးကို သဘောမတူ၊ စိတ်မဝင်စား၊ သူ့အပေါ်လည်း အကောင်းမထင်၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သေခါနီးအချိန်အထိ သားကိုမတမ်းတ။ စာဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်း မပြုပေ။ ထိုအကြောင်းအရာအားလုံးကို ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက ပြောပြစရာမလို။ ဇာတ်ကောင်တို့၏ စကားအရသာ ဖတ်သူက သိရလေသည်။

အခန်း(၁)သည် နေ့လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ ပညာတတ် ဂီတဆရာမလေး ဘီးထရစ်စ်က သူမ၏ နေရပ်သို့ နှစ်ပတ်ကြာ သွားရောက်ပြီး ပြန်အလာ ရစ်ချတ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရစ်ချတ်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာ၊ ဘာသာနှင့် သား အာချီက ရေကူးသွားကြသည်။ အိမ်ထောင်ထိန်း မိန်းမကြီး ဘရစ်ဂျစ်(ဒ်)က ဧည့်ခံရင်း ရစ်ချတ်အား အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ရစ်ချတ် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ရစ်ချတ်က ဘီးထရစ်စ်အား ဧည့်ခံစကားပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများမှာ သာမန်အိမ်ရှင်နှင့် ဂီတဆရာမ၏ ဆက်ဆံရေးမဟုတ်။ ရင်းနှီးသိကျွမ်းပြီးသော ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ တွယ်ငြိသော ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရစ်ချတ်က ဘီးထရစ်စ်ကို မစွ(စ်) ဂျပ်စတင်(စ်) ဟုသာ ခေါ်ပြီး ဘီးထရစ်စ်ကလည်း ရစ်ချတ်ကို မစွတာရီဝင်ဟုသာ ခေါ်သည်။ သို့သော် ရစ်ချတ်က ဘီးထရစ်စ်၏ ဘဝကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားနေသည်။ ဘီးထရစ်စ်၏ စိတ်၊ အပြုအမူ စသည်တို့ကို ရစ်ချတ်က ရေးဖွဲ့ နေသည်။ ရောမတွင် ရစ်ချတ်နေထိုင်စဉ်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် စာအပြန်အလှန် ရေးသားဆက်သွယ်ခဲ့ကြသည်။ ရစ်ချတ်သည် ဘီးထရစ်စ်အပေါ်မှာ အထိုက်အလျောက် လွမ်းမိုးနိုင်၏။ အတ္တကြီးစွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံ

ကြည့် စိတ်ချစွာ ရစ်ချတ်က မေးမြန်းသော အင်တာဗျူးစကားများအရ သိနိုင်ပါသည်။

ရစ်ချတ်။ ။ တကယ်လို့ ကိုယ်သာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်မှာ မင်းရပ်ပုံတွေ အများကြီးဆွဲထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိနေမယ်ဆိုရင် မင်း အခုလောက် ထူးဆန်းစရာလို့ ထင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး... ဟုတ်လား။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ အဖြစ်ချင်း တူမှ မတူတာ၊ တူလို့လား။

ရစ်ချတ်။ ။ (ခပ်သဲ့သဲ့ဖြိုးလျက်) လုံးဝ မတူဘူးလေ။ ကိုယ်ရေးပြီး သား အကြောင်းတွေကိုလဲ မင်းက ပြပါလို့ မတောင်းဆိုရင် ကိုယ်မပြဘူးလို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်နော်။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ ကျွန်မ အဲလို တောင်းဆိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ရစ်ချတ်။ ။ (ဒူးပေါ်မှာ တံထောင်ဆစ် နှစ်ဖက် တင်ကာ လက်များကို အချင်းချင်း ဆုပ်လျက်က ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်) ကြည့်ကော ကြည့်ချင်သလား။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သိပ်ကြည့်ချင်တာပါပဲ။

ရစ်ချတ်။ ။ မင်းအကြောင်းရေးတာ ဖြစ်နေလို့ ကြည့်ချင်တာလား။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြောင့်ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရစ်ချတ်။ ။ ရေးတဲ့သူက ကိုယ်ဖြစ်နေလို့လား၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ဖတ်တဲ့အခါ မင်းတွေ့ရမှာတွေက နည်းနည်းရက်စက်နေမယ် ဆိုရင်ကော။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ (ရှက်သွေးဖြာလျက်) ဒါကလဲ ရှင့်စိတ်ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စပဲလေ။

ရစ်ချတ်။ ။ ဒါဖြင့် မင်းစိတ်ဝင်စားတာက ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပဲပေါ့။ အဲဒါ ဟုတ်သလား။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ (တွန့်ဆုတ်စွာ သူ့အား တစ်ခဏငေးကြည့်လျက်) ကျွန်မ ဒီကို ဘာကြောင့်လာတယ်လို့ ထင်လို့လဲ။

ရစ်ချတ်။ ။ ဘာကြောင့်လာတယ် ဟုတ်လား၊ အကြောင်းပြချက်

တွေ အများကြီးပေါ့။ အာချီကို သင်ခန်းစာတွေ သင်ဖို့၊ တို့တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်မင်ခဲ့ကြတာ။ ကလေးဘဝတည်းကပါပဲ။ ရောဘတ်ရယ်၊ မင်းရယ်၊ ကိုယ်ရယ်လေ။ မင်းဟာ ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပဲ။ ကိုယ် အဝေးကို မပြေးခင်ရော၊ အဝေးမှာ ရှိနေတုန်းမှာရော၊ နောက်တော့ ကိုယ်တို့စာအုပ်အတွက် အပြန်အလှန် စာတွေရေးခဲ့ကြတယ်။ စာအုပ်လဲ ထုတ်ပြီးပြီ။ ကိုယ်လဲ အခု ဒီပြန်ရောက်နေပြီ။ ကိုယ့်ဦးနှောက်ထဲမှာ အသစ်တစ်ခုခု စတင်ပြီးနေပြီလို့ မင်းခံစားချင် ခံစားရမယ်။ ဒါကို မင်း သိသင့်တယ်လို့ မင်းခံစားချင် ခံစားရမယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းလာတာလား။

ဘီးထရစ်စ်။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။

ရစ်ချတ်စ်။ ။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ။

ဘီးထရစ်စ်စ်။ ။ ဒီလိုမှ မလာရင် ရှင့်ကို ကျွန်မတွေ့ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ထိုအပြန်အလှန် ပြောစကားများသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်၏။ ရစ်ချတ်စ်အပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာစေ၏။ ရစ်ချတ်စ် အိတ်လီသို့ ရောက်နေခိုက် ဝမ်းကွဲမောင်နှမနှစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ကြသည်ကို ရစ်ချတ်စ်သိနေသည်။ ပေးစာများအရ သိရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် ရောဘတ်ကို ဘီးထရစ်စ် ချစ်ခဲ့သည်မှာ ကလေးစိတ်ကြောင့်ဟု ဘီးထရစ်စ်က ကာကွယ်၏။ အခုအချိန်မှာတော့ မိမိသည် အသက်ကြီးကာ ပို၍ရင့်ကျက်လာပြီ။ ရောဘတ်ထံမှာလည်း ရစ်ချတ်စ်၏ အရိပ်အယောင်တွေ မရှိတော့ဟု ဝန်ခံသည်။ ရောဘတ်ကို ဘီးထရစ်စ်စိတ်ယိုင်သွားခြင်းမှာ ရစ်ချတ်စ်မရှိသောကြောင့်၊ ထို့ပြင် ရစ်ချတ်စ်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရောဘတ်ထံမှာ ရစ်ချတ်စ်၏ အရိပ်အယောင် အငွေ့အသက်များ ကျန်နေသောကြောင့်ဟု ကျွန်မတို့ မှတ်ချက်ချရပါလိမ့်မည်။

မိဘအပေါ် ထားရှိခဲ့သည့် ရစ်ချတ်စ်၏ သဘောထားများကို သိလိုက်သောအခါ ဘီးထရစ်စ်သည် ရိုးသားစွာပင် တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားခဲ့၏။ မိခင်ဖြစ်သူက သေဆုံးခါနီးကာလတွင် သားကို လှမ်းမခေါ်၊ အကြောင်းမကြားခဲ့။ သားကလည်း မိခင်က သူ့ကို သေသည်အထိ ခွင့်လွှတ်မသွား၍ နာ

ကျင့်စွာ ခံစားရသည်။ မိခင်၏ သေဆုံးမှုသည် သားအား နည်းနည်းချုပ်ငြောင်းလဲမပေးခဲ့ပေ။ သားသည် မိခင်ကို ချစ်ခင်စိတ်နှင့် ခါးသီးစိတ် ပူးပေါင်းလျက် မကျေမနပ်ဖြစ်ဆဲ၊ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် တမ်းတမှုတို့ ပူးပေါင်းလျက် နာကျင်ဆဲ ဖြစ်သည်။

ရစ်ချတ်စ်။ ။ မေမေက ကိုယ့်ကို မောင်းထုတ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကြောင့်ပဲ ကိုယ်ဟာ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရတဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီမိခင်မှာ ကိုယ်နှစ်တွေ အကြာကြီး နေခဲ့ရတယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်ရှင်ခဲ့ရတယ်။ ဘဏ်ကတစ်ဆင့် သူ ပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို ကိုယ်တစ်ခုမှ လက်မခံခဲ့ဘူး။ ကိုယ် စောင့်နေခဲ့တာပါ။ မေမေသေသွားမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်လာမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေတာ၊ သူ့အသွေးအသက်နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ သူ့သားအပေါ် သူ့နားလည်လာမယ့် အချိန်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။

ထို့နောက် ဘီးထရစ်စ်က ထိုစိတ်အတွက် သူ့အား ဖျောင်းဖျခဲရသည်။

ဘီးထရစ်စ်စ်။ ။ (အားနည်းစွာဖြင့်) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ ရှင် လွတ်လပ်နေပါပြီ။

ရစ်ချတ်စ်။ ။ (ခေါင်းညိတ်သည်) ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေသေတမ်းစာကိုလဲ မေမေ ပြင်မသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မေမေလဲ ထာဝရအသက်ရှင်မနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဘီးထရစ်စ်စ်။ ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မရှိကြတော့ဘူးလေ မစ္စတာရိုဝင်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရှင့်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအတွေးတွေဟာ ရှင့်အကြောင်းတွေပါပဲ။

ရစ်ချတ်စ်စ်။ ။ (ဘီးထရစ်စ်ထံ တိုးကပ်ကာ သူမ၏ ပခုံးပေါ် လက်ဖြင့် အသာထိလျက် နံရံပေါ်က ခဲပန်းချီကို ညွှန်ပြသည်။) မင်းမြင်လား၊ ပြီးနေတဲ့ ဖေဖေမျက်နှာကို မြင်လား၊ တော်တော်ချောတဲ့ မျက်နှာလေ။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအတွေးတွေ ဟုတ်လား၊ သူ့သေတဲ့ညကို ကိုယ်မှတ်မိတယ်။ (တစ်ခဏ သူ စကားရပ်သွားပြီးမှ အေးစက်စွာ ဆက်ပြောသည်) အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က ၁၄ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးပေါ့။ သူ့အိပ်ရာခန်းကို ကိုယ့်ကို

ခေါ်တယ်။ 'ကာမင်း' ပြဇာတ်ကို ကြည့်ဖို့ ဇာတ်ပွဲရုံကို ကိုယ်သွားချင်နေခဲ့တာ သူ သိတယ်လေ။ ကိုယ့်ကို တစ်သျှိုလင်လောက် ပေးဖို့ မေမေ့ကို သူ ပြောခဲ့တယ်။ ကိုယ်က သူ့ကို နမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာပဲ။ ကိုယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေဆုံးသွားပြီ။ ကိုယ်သိသလောက် သူ့ နောက်ဆုံးအတွေ့ကတော့ အဲဒါပါပဲ။

ထို့နောက် မိမိတကယ်လိုအပ်သည်က ထိုချောမောသော အပြုံးရှင်မဟုတ်။ မိခင်၏ စိတ်ဝိညာဉ်သာ ဖြစ်သည်ဟု ရစ်ချတ်က ပြောပြန်သည်။

ထိုအခိုက် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရစ်ချတ်က 'ရောဘတ်' ဟု သိနေ၏။ လောလောဆယ် သူ မတွေ့ချင်ပေ။ ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ စာတိုက်သို့ သွားသည်ဟု ပြောရန် ဘီးထရစ်စ်ကို မှာခဲ့၏။ သူ့ကို စောင့်ခိုင်းလိုက်ဟုလည်း မှာခဲ့သေး၏။

ရောဘတ် ဝင်လာသည်။ နှင်းဆီပန်း တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းများမှာ အိမ်ရှင်မ ဘာသာကို ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဒီပန်းတွေ ကောင်းရော ကောင်းရဲ့လား။ ပွင့်လွန်းနေသလားဟုလည်း သူ စိုးရိမ်၏။ ဘီးထရစ်စ် ပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း မိမိအား အသိမပေးကောင်းလားဟု အပြစ်တင်သည်။ သိလျှင် ဘူတာကို လာကြိုနိုင်တာပေါ့ဟု သူ ပြော၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရောဘတ်ရယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားရလာရတာ အကျွန်ုပ် ဖြစ်နေပါပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အာချီကလေး အပြေးအလွှား ဝင်လာ၏။ နောက်မှ မိခင်ဖြစ်သူ ဘာသာ ပါလာသည်ဟု အာချီက ပြောသည်။ အာချီနှင့် ဘီးထရစ်စ် ဂိတသင်ခန်းစာအတွက် စန္ဒရားရှိရာ အခန်းသို့ သွားသောအခါ ဘာသာနှင့် ရောဘတ် ကျန်နေခဲ့သည်။ ဘာသာက အံ့ဆွဲထဲမှာ သော့ခတ်သိမ်းထားသော စာရွက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရောဘတ်ဆီ လျှောက်လာသည်။ ထိုစာရွက်မှာ မနေ့ညက ဘာသာ၏ လက်ထဲသို့ ရောဘတ်က ထည့်ပေးခဲ့သော စာ ဖြစ်သည်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟု ဘာသာက မေးလေသည်။

ရောဘတ်။ ။ မင်း မသိဘူးလား။

ဘာသာ။ ။ (ဖတ်ပြသည်) "မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဝံ့ခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်" အဲဒါ ဘာစကားလဲ။

ရောဘတ်။ ။ "မင်းကို ကိုယ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နှစ်သက်နေမိတယ်" ဆိုတဲ့စကားပဲ။

ထို့နောက် ရောဘတ်သည် ဘာသာ၏ အလှကို တွယ်တာစွဲလမ်းသည့် စကားများ ပြောသည်။ ဘာသာကို ထိုနေ့ညက ဝတ်စုံကလေးဖြင့် မြင်ရသည်မှာ လမင်းကလေးနှင့် တူသည်ဟုလည်း ဆို၏။ ဘာသာကလည်း ညတုန်းက ရှင် ကျွန်မအကြောင်း တွေးနေသေးလားဟု မေးသည်။

ရောဘတ်။ ။ ညတစ်ဝက်လောက်မှာ ကိုယ် နိုးလာတယ်။ မင်းအသံကို ကြားယောင်လာတာပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ မင်းမျက်နှာလေးကို ကိုယ် မြင်ရတယ်။ မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ မင်းကို ကိုယ်စကားတွေ ပြောနေချင်တယ်။ မင်းကိုယ့်ကို နားထောင်မယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ် မင်းကို စကားပြောရမလား။

ဘာသာ။ ။ ပြောလေ။

ဘာသာသည် ရောဘတ်ကို လိုက်လျောနေသည်။ နှင်းဆီပန်းတွေကို တစ်နေရာမှာ တင်ထားသည့်အတွက် ရောဘတ်က ဝမ်းနည်းဟန် ပြုသေး၏။ ဘာသာက နှင်းဆီပန်းတွေကို ပွေ့လျက် သူမ၏ မျက်နှာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ထိပြသည်။ ရှင်ဖြစ်စေချင်တာ ဒီလိုမဟုတ်လားဟု မေးသည်။

ရောဘတ်။ ။ (သူမကို စောင့်ကြည့်ရင်းက) မင်းမျက်နှာကိုက ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပေပဲ။ ပိုပြီး လှတဲ့ ပန်းကလေးပေါ့။ ခြံစည်းရိုးအတွင်းမှာ ပွင့်နေတဲ့ အရိုင်းပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပေါ့။

ရစ်ချတ်၏ ဇနီးအပေါ် ရစ်ချတ်၏ သူငယ်ချင်းက ပွတ်သီးပွတ်သစ်ပြုကာ ဇနီးထို့ယ်တိုင်ကလည်း ရောဘတ်အပေါ် သာယာစိတ်ဖြင့် အလိုတူစွာ လက်ခံနေသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ဘာသာနှင့် ရစ်ချတ် မေတ္တာသက်ဝင်သွားစဉ်တုန်းက ဘေးမှာ ရောဘတ်သည် တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်း၊ အိုင်ယာလန်မှ ထွက်ခွာမသွားရန် ရောဘတ်က ရစ်ချတ်အား အတန်တန်တားခဲ့ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိလာရသည်။ ရစ်ချတ် ကောင်းစားရေးအတွက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာအပေးသို့ ရောက်မသွားရန်လည်း

ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက်လည်း ဖြစ်ပေမည်။ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက်လည်း သည်မှာပဲ နေကြရန် တိုက်တွန်းနေသူမှာ ရောဘတ်ပဲဖြစ်၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ရစ်ချတ်ကိုပြောတော့ရစ်ချတ်က ပြန်ပြောသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ တော်တော်ထိရောက်၏။

“အနာဂတ်ကို သိပ်ဂရုစိုက်လွန်းတာဟာ ကမ္ဘာလောကရဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အလှတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ရစ်ချတ်သည် “ထူးဆန်းသည်” ဟု သူတို့ နှစ်ယောက် မှတ်ချက်ချ၏။ ထို့နောက် ဘာသာနှင့် ရောဘတ်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်မိကြသည်။ ရောဘတ်၏ တောင်းဆိုမှုများကို ဘာသာက ကြည်ဖြူစွာ လိုက်လျောသည်။ ထို့နောက် ရောဘတ်က နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ကြရန် ချိန်းဆို၏။ စာရွက်ပိုင်းလေးထဲမှာ လိပ်စာ ရေးပေးပြီး ထိုအိမ်သို့လာရန် ချိန်းသည်။ ယနေ့ည ရှစ်နာရီ လာဖြစ်အောင် လာပါဟု ဆိုသည်။

ကျွန်မ ဘာမှ ကတိမပေးဘူးနော်။

ရစ်ချတ် ရောက်လာသံ ကြားရသည်။ ရောဘတ်က ဘာသာထံမှ ဝေးခွာသွား၏။ ဘာသာက ရစ်ချတ်အား နှုတ်ဆက်သည်။ “မစွတာဟင်းက ကျွန်မအတွက် ယူလာတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေလေ၊ ဘယ်လောက်လှသလဲနော်”

ရစ်ချတ်သည် “ခဏနော်” ဟု ရောက်ရောက်ချင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ရောဘတ်က ဘာသာအား သူ့အိမ်လာရန် လမ်းညွှန်ပြောပြန်သည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတ်ထွက်လာသည်။ ဘာသာက ပန်းများကို ယူလျက် ရေထဲ စိမ်ထားရန် ထွက်ခွာမည်ပြုသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ဦးထုပ်ကို ဘာသာအား လှမ်းပေး၏။

“ကဲ... ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဆက်စကားပြောရစ်ကြပေါ့နော်၊ ဘာလို့ သေးလဲ၊ စီးကရက်ရော”

“မလိုဘူး၊ ဒီမှာရှိတယ်”

ထို့နောက် ဘာသာ ထွက်သွားလေသည်။ ရစ်ချတ်နှင့် ရောဘတ်

စကားပြောကြသည်။ ဒပ်ဗလင် တက္ကသိုလ်၏ ဒုတိယ အဓိပတိကြီးတစ်ရစ်ချတ်၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပြီဟု ရောဘတ်က စကားစသည်။

“ဒီနေ့က မင်းရဲ့ အရေးကြီးဆုံးနေ့ပဲ၊ ဒီနေ့ည ဆိုပါတော့၊ ဒုတိယ အဓိပတိက မင်းကိုတော်တော်အရေးထားပါတယ်၊ သူမင်းစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးပြီလို့ ပြောတယ်”

“သူ ဝယ်ဖတ်တာလား၊ ငှားဖတ်တာလား”

“ဝယ်တယ် ထင်ပါရဲ့”

“စီးကရက်တစ်လိပ်တော့ သောက်ရမှာပေါ့၊ ဒပ်ဗလင်မှာ အခု ၃၇ အုပ်တောင် ရောင်းရပြီပဲ”

သူ့စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရစ်ချတ်ကိုယ်တိုင် ခန့်သော စကားများမှာ ထိရောက်ပါသည်။ ရောဘတ်ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတ်က ဆက်ပြောခိုင်းတော့မှ တက္ကသိုလ်တွင် ရစ်ချတ်သည် ကထိကရာထူး ရဖွယ်ရှိကြောင်း အလေးအနက် ပြောပြသည်။ ဒုအဓိပတိ၏ ထောက်ခံမှုကို ရပြီးပြီဖြစ်၍ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ ဆွေးနွေးသည့်အခါ ရစ်ချတ်နာမည်ကို တင်ပြမည်အကြောင်း၊ မိမိကလည်း မိမိတတ်နိုင်သည့် စာနယ်ဇင်းကဏ္ဍမှ ကူညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဥရောပတောင်ပိုင်း စာပေအနုပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရစ်ချတ်သည် ရာထူးယူရမည့်သူ ဖြစ်ကြောင်း တိုက်တွန်းသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့လို အရေးတကြီးလေးလေးနက်နက် မရှိ။ ရစ်ချတ်မှာ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ မိမိ အဝေးသို့ လွှင့်စဉ်ခဲရခြင်း၊ ဒပ်ဗလင်မြို့တစ်ခုလုံးက မိမိအား သားပုပ်လေလွင့် စကားတင်းဆိုကြခြင်း၊ သတင်းစာများ၏ ခန့်စကားများ၊ ထိုအရာတို့သည် မေ့ထား၍ မရသည့်အရာများ ဖြစ်သည်။

“အတင်းအဖျင်း စကားတွေကို ပြန်ငြင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ရှောင်သာ နေလိုက်၊ အဲဒါတွေကို ငါ့တာဝန်ထားပါ” ဟု ရောဘတ်က ဖျောင်းဖျ၏။ ဤသို့ကူညီသည်မှာလည်း လူမှုရေးအရသာ မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းအပေါ် ကူညီခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဘာသာ၏ ကောင်းစားရေးအတွက်လည်း ပါကြောင်း ဝန်ခံသည်။

“ရစ်ချတ်... ဘာသာအပေါ်မှာ မင်းမျှတရဲ့လား၊ မင်းကတော့ ပြော

မှာပေါ့၊ ဘာသာရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုပါလို့၊ ဒါပေမဲ့ သူ တကယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးခဲ့ရတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဲဒီတုန်းက ဘာ သာက မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ၊ မင်း အဆိုပြုသမျှအားလုံး ကို သူ လက်ခံခဲ့တာပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ဟိုစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် အတူလက်တွဲကျော်ဖြတ်ခဲ့ ကြသော ဘဝများဆီသို့ စကားရောက်သွား၏။ ရောဘတ်နှင့် ရစ်ချတ် တစ်ယောက်လျှင် သော့တစ်ချောင်းစီ ကိုင်၍ မှီခိုနေထိုင် အပျော်ကြူးခဲ့ကြ သော အိမ်ကလေးအကြောင်း ပြောကြသည်။ အဲသည်မှာ အရက်တွေ ရှိခဲ့ သည်။ မိန်းကလေးတွေ ရှိခဲ့သည်။ မကောင်းမှုတွေ ရှိခဲ့သည်။ မိန်းကလေး တွေနှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းမှုဟု ရစ်ချတ်က ဆင်ခြင်နေချိန်တွင် ရော ဘတ်ကတော့ သူ့မှာ နောင်တအသိ မရှိခဲ့ပါဟု ငြင်းဆိုသည်။

မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်သော ရောဘတ်၏ သဘောထားကို အပြန်အလှန် စကားပြောများဖြင့် သိရပါသည်။

ရစ်ချတ်။ ။ (မခံမရပ်နိုင်စွာ) မင်းအတွက် အဲဒါဟာ သဘာဝစ လား။

ရောဘတ်။ ။ ငါ့အတွက်တော့ ငါချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို နမ်းတယ် ဆိုတာ သဘာဝပဲ။ ငါ့အတွက် လှနေတယ်လေ။

ရစ်ချတ်။ ။ မင်းအတွက် လှနေတဲ့အရာတိုင်းကို မင်း နမ်းတာပဲ လား။

ရောဘတ်။ ။ အားလုံးပဲပေါ့၊ အဲဒီအရာက နမ်းလို့ရတယ် ဆိုရင် ပေါ့ (စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော ကျောက်တုံးပြားပြားလေးကို ကောက်ယူလိုက် ၏) ဥပမာ- ဒီကျောက်တုံးလေးကို ကြည့်၊ အေးစက်စက်ကလေး၊ တောက် တောက်ပပလေး၊ နူးနူးညံ့ညံ့လေး၊ မိန်းကလေးရဲ့ နားထင်ကလေးလို့ပဲ ငြိမ် သက်လို့၊ တို့ရဲ့ ဗွတ်သိပ်မှုတွေကို သူ့ခံစားနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး လှတယ်၊ (ကျောက်တုံးကို သူ့နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ဖိလိုက်သည်) က... ဒါကို လှလို့ ငါ နမ်းတယ်လေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာကရော ဘာလဲ၊ သဘာဝတရားရဲ့ တည် သောတရားတစ်ခုပဲ၊ ကျောက်တုံး တစ်တုံးလို့၊ ပန်းတစ်ပွင့်လို့၊ ငှက် တစ်

ကောင်လိုပေါ့၊ အနမ်းဆိုတာ အဲဒီအရာကို လေးစားကိုးကွယ်လိုက်တာပဲ ကွ။

ထိုစကားများအရ ရောဘတ်၏ သဘာဝကို ကျွန်မတို့ သိနိုင်သည်။ ထို့နောက် တက္ကသိုလ် ဒုတိယအဓိပတိအကြောင်း ရောက်သွား၏။

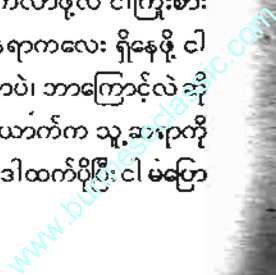
ရောဘတ်။ ။ ငါကတစ်ဆင့် မင်းကို သူ ဒီနေ့ည ဖိတ်လိုက်တယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ညစာစားပွဲ ရှိတယ်၊ သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် နော်၊ (ရစ်ချတ်က ခေါင်းညိတ်၏) မင်းမေ့နေသလားလို့ပါ၊ တကယ်ကို သီးသန့်ညစာစားပွဲပါ၊ သူ့မင်းကို တွေ့ချင်နေတယ်။

ရစ်ချတ်။ ။ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ။

ရောဘတ်။ ။ ရှစ်နာရီ၊ ဒါပေမဲ့ သူလဲ မင်းလိုပဲ နာရီတွေ အချိန် တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပါပဲ၊ ဒီမှာ ရစ်ချတ်၊ မင်း အဲဒီကို သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီနေ့ညဟာ မင်းဘဝရဲ့ တစ်ဆစ်ချိုးအပြောင်းအလဲပဲလို့ ငါ ခံစားမိတယ်၊ မင်း ဒီနိုင်ငံမှာ နေရမယ်၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒီမှာ တွေးတောစဉ်းစားရမယ်၊ ဒီမှာ ဂုဏ်ပြုခံရမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ပြည်သူလူထု အ ကြားမှာ နေကို နေရမယ်ကွာ။

ရောဘတ်၏ စကားများတွင် ရစ်ချတ်အတွက် စေတနာပါနိုင်ပါ သည်။ သို့သော် စောစောက ဘာသာကို ညရစ်နာရီမှာ ချိန်းဆိုချက်အရ ဤကိစ္စသည် သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဖန်တီးမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေကြောင်း ကျွန်မတို့ သိလိုက်ကြသည်။ ရစ်ချတ်ခမျာ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူးဟု ထွေး တောမိလှဆဲဆဲ အခြေအနေတွင် ဂျိမ်းစ်ဂျိတ်စ်သည် ကျွန်မတို့အား အံ့ဩ မှု တစ်ခု ပေးလိုက်၏။

ရောဘတ်။ ။ မင်း နိုင်ငံခြားမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး မင်းဘက်က နေ ငါ အမြဲတိုက်ခိုက်နေခဲ့တာ၊ မင်း ဒီကို ပြန်ရောက်လာဖို့လဲ ငါကြိုးစား တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ မင်းအတွက် မင်းနေရာကလေး ရှိနေဖို့ ငါ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ အခုလဲ မင်းအတွက် ငါ တိုက်မှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆို ဟော့ မင်းအပေါ်မှာ ငါယုံကြည်လို့။ တပည့်တစ်ယောက်က သူ့အဖျားကို ယုံကြည်တဲ့ သစ္စာမျိုးနဲ့ မင်းအပေါ် ငါ သစ္စာရှိခဲ့တာ၊ ဒါထက်ပိုပြီး ငါ မပြော

တတ်ဘူးကွာ။ မင်းအတွက်တော့ ဒါဟာထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနေ နာပဲ။ မီးခြစ်လေး ပေးလိုက်စမ်းပါ။

ရစ်ချတ်။ ။ (စီးကရက်မီးညှိပြီး ရောဘတ်အား မီးခြစ်တစ်ခုကမ်း ပေးလိုက်သည်) သူ့ဆရာအပေါ်ထားတဲ့ တပည့်ရဲ့ယုံကြည်မှုထက် ပိုပြီး ထူးဆန်းတဲ့ ယုံကြည်မှုတစ်ခု ရှိသေးတယ်ကွ။

ရောဘတ်။ ။ အဲဒါက ဘာပါလိမ့်။

ရစ်ချတ်။ ။ ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက်တော့မယ့် တပည့်အပေါ်မှာ ထားနေတဲ့ ဆရာရဲ့ယုံကြည်မှုပဲ။

ရစ်ချတ်သည် သူတို့အပြုအမူတစ်ဆင့် ရိပ်မိဟန်တူပါရဲ့ဟု ကျွန်မ တို့ စိတ်သက်သာရာ ရမိ၏။ အာချီနှင့် ဘီးထရစ်စ်တို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ဘီးထရစ်စ်လည်း ပြန်မည်။ ရောဘတ်လည်း ပြန်မည်။ သူတို့ အတူတူပြန် ထွက်သွားကြ၏။ ဘာသာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခြံရှေ့တံခါးထိ လိုက် ပို့သည်။

ဂျိမ်းစ်ဂျိတ်စ်သည် သားကလေး အာချီနှင့် သူ့ဖခင်၏ နွေးထွေးမှုကို လည်း မမေ့မလျော့ ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ နွားနို့ပို့သမားကြီး၏ မြင်းလည်းတွင် သူလိုက်ပါမောင်းနှင်ရဖို့ အာချီစိတ်တက်ကြွနေသည်။ ထိုလူမှာရှိသော နွားမများအကြောင်း သူ့ဖခင်အား ပြောပြနေသည်။ မကြာမီ ဘာသာပြန် ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မတို့၏ အံ့ဩမှု ပို၍မြင့်မားစေသော ပြော ကွက်ကို စာရေးဆရာက ရက်ရက်စက်စက်ပင် ဖန်တီးလိုက်၏။

ရစ်ချတ်။ ။ (သူမကို စောင့်ကြည့်လျက်) က...အဲဒီတော့...။

ဘာသာ။ ။ (ကြောင်တောင်တောင်ဟန်ဖြင့်) အဲဒီတော့ သူ ကျွန်မ ကို သဘောကျတယ်လို့ ပြောတာပဲ။

ရစ်ချတ်။ ။ (လက်ပေါ်မှာ မေးတင်လျက်) သူ့စာကို သူ့ပြန်ပြ လိုက်သေးလား။

ဘာသာ။ ။ ပြတယ်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ ကျွန်မ မေးလိုက် တယ်။

ရစ်ချတ်။ ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လို့ ပြောလဲ။

ဘာသာ။ ။ ကျွန်မ သိရမှာပေါ့လို့ သူ ပြောတယ်။ ကျွန်မ မသိဘူး။

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ပြောတော့တာပဲ။ ကျွန်မကို သူ သိပ် သဘောကျနေမိတယ်တဲ့။ ကျွန်မက သိပ်လှတယ်တဲ့။ အဲဒါတွေပဲ။

ထို့နောက် ဘာသာသည် ရောဘတ်က ပြောသမျှ စကားအထဲမှာ ရောဘတ်၏ အပြုအမူအားလုံးကို မမြင်မချန် အမှန်အတိုင်း အစီရင်ခံလေ သည်။

“ပြောစမ်းပါ ဒစ်(က်)၊ ဒါတွေက ရှင်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မနေ ဘူးလား။ ကျွန်မ ဒါကို မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ အထင်တော့ ရှင် ဘာမှ မခံစားရဘူးလို့ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါ... ကျွန်မ စိတ် မဆိုးပါဘူး။”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာတွေ ခံစားတယ်။ ဘာအချိုး ချိုး တယ် ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ချင်လို့ပါ။”

တော်တော်တုန်လှုပ်စရာကောင်းသည့်စရိုက်ဟု မှတ်ချက်ချစရာပင် ဖြစ်သည်။

“သူ ကျွန်မကို နမ်းလို့ ရှင် မနာလိုဖြစ်သလား” ဟူသော အမေးကို ရစ်ချတ်က ငြင်းပယ်သည်။ ညရစ်နာရီမှာတွေ့ရန် ချိန်သည့်ကိစ္စကို ဘာ သာ ပြောပြ၍ ရစ်ချတ် သိသောအခါ ထိုအိမ်ကလေးအကြောင်းကိုပင် ဘာသာအား ရစ်ချတ်က ထပ်မံရှင်းပြနေသေးသည်။ မင်းဘယ်လို ဖြေလိုက် သလဲဟုတော့ မေး၏။ ကျွန်မ မဖြေဘူး။ သူ စောင့်နေမယ်လို့ ပြောသွား တယ်။ ရစ်ချတ်သည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခိုး၊ အရူး၊ အလကား ကောင်ဟု ကြိမ်းမောင်းနေသေးသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဘာသာအား အဲဒီကို မသွားနဲ့ဟု မတား မြစ်သလို သွားပါဟုလည်း ခွင့်မပေးပေ။ သွားချင်သွား၊ မင်းသဘောပါ ပဲဟု ပြော၏။ ဘာသာက မိမိအား ဤသို့လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသည်မှာ ရစ် ချတ် ကိုယ်တိုင်က ဆရာမလေး ဘီးထရစ်စ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စွပ် ဓွေချင်လို့ဟု စွပ်စွဲလေသည်။ ဒါဟာ မိစ္ဆာတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ ဟု လည်း စွပ်စွဲ၏။ သားဖြစ်သူ အာချီမိခင်အပေါ် ဆန့်ကျင်စိတ်ဝင်အောင် လည်း ရစ်ချတ်က လုပ်နေသည်။ သဘောကောင်းသော ဖခင်ကောင်း အပြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမည်ရအောင် လုပ်နေသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ မိခင်ကို

ပြန်မှန်းသော သားကို ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသည်ဟုလည်း စွပ်စွဲ၏။ ဇာတ်လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်လှာသည်။

ရစ်ချတ်။ ။ ဘာသာ... မင်း ပြောမိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းရမယ့် စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့လား၊ ကိုယ့်သားက ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့အတွက် မင်းဝမ်းမသာဘူးလား။

ဘာသာ။ ။ အဲဒီလိုချစ်ဖို့ ဘယ်သူသင်ပေးခဲ့သလဲ၊ ရှင့်ကို တွေ့တဲ့အခါ ပြေးဖမ်းဖို့ သားကို ဘယ်သူသင်ပေးခဲ့တာလဲ။ ရှင့်မိုးရေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလမ်းသလားနေတဲ့အခါမျိုးမှာ သားကို မေ့နေတဲ့အခါမျိုးမှာ မင်းအဖေ ပြန်လာရင် မင်းအတွက် ကစားစရာတွေ ဝယ်လာမှာလို့ ပြောပေးနေခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မပါ ရစ်ချတ်ရဲ့၊ ကျွန်မသင်ပေးခဲ့တာပါ။ ရှင့်ကို သားက ချစ်လာအောင် ကျွန်မ သင်ပေးခဲ့တာပါ။

ရစ်ချတ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဘီးထရစ်နှင့် စွပ်စွဲချက်များကို ရစ်ချတ်က တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ ငြင်း၏။ သိပ်လည်း ဂရုစိုက်ဟန် မတူပေ။ မိမိအား မည်သူမျှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဟုတော့ သူပြောသည်။

“ရောဘတ်နဲ့ ကျွန်မကတော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘီးထရစ် နားလည်မှာပေါ့၊ အဲဒီစိတ်မနဲ့တဲ့ မိန်းမတော့ နားလည်မှာပါပဲ” သူတို့၏ စကားများသည် ပြေလည်ခြင်းဆီ မရောက်ဘဲ အာချီကြောင့် ပြီးဆုံးသွားရသည်။

အခန်း (၂) သည် ရောဘတ်၏ အိမ်ကလေးမှာ ည ရှစ်နာရီခွဲမှ ကိုးနာရီအတွင်း အဖြစ်အပျက်များကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောဘတ်သည် ဘာသာအား စောင့်ဆိုင်းရင်း စန္ဒရားတစ်ပိုင်းတစ်စတီးနေသည်။ သူသည် စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကာ ထလိုက်ထိုင်လိုက် ဖြစ်နေ၏။ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသောအခါ သူ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။

“ဘာသာလား”
သူ လျင်မြန်စွာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။ ဝင်လာသူမှာ ရစ်ချတ်ဖြစ်

လေသည်။ ရစ်ချတ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ရောဘတ် တော်တော်အံ့ဩသွား၏။ သို့သော် စကားတွေ စိကပတ်ကုံး ပြောနေလိုက်သည်။

ရောဘတ်။ ။ မင်း ငါ့ကို ဒီမှာတွေ့ရတာ တော်တော်ကံကောင်းသွားတယ်၊ နေ့လယ်တုန်းကတော့ မင်းလာမယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ၊ တအံ့တဩဖြစ်အောင် အလွန်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်ကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ ဘယ်လောက် အနုပညာဆန်နေသလဲဆိုတာ။ (နံရံများဆီမှ ဒီဇိုင်းပုံများကို ပြသည်) ငါအခုပဲ တွေးနေတာ၊ မင်းနဲ့ ဒုတိယ အဓိပတိကြီး ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘာစကားတွေ ပြောနေမလဲဆိုတာ၊ နေပါဦး၊ မင်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ သွားမယ် ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့လေ၊ သိပ်တော့ ကြောင်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ၊ (လက်ပတ်နာရီကို ထုတ်ကြည့်လျက်) ရှစ်နာရီနှစ်ဆယ်တောင် ရှိနေပြီ။

ရစ်ချတ်။ ။ မင်း ချိန်းထားတာ ရှိသလား။

ရောဘတ်။ ။ နည်းနည်းမှတောင် သံသယမရှိပါနဲ့ကွာ။

ရစ်ချတ်။ ။ ဒါဖြင့် ငါထိုင်မယ်။

ရောဘတ်။ ။ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ၊ (နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ကြသည်။) မိနစ်နည်းနည်းတော့ ပြောကြတာပေါ့၊ နောက်ပြီး တို့နှစ်ယောက် အတူသွားကြမယ်၊ အချိန်က သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူပြောတာ ညရုတ်နာရီကနေ ကိုးနာရီတဲ့၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ နေပါဦး အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ။ (သူ နောက်တစ်ကြိမ် နာရီကို ကြည့်ပြန်၏) ရှစ်နာရီနှစ်ဆယ်၊ ဟုတ်တယ်။

ရစ်ချတ်။ ။ (နှမ်းနယ်စွာ၊ ဝမ်းနည်းစွာ) မင်းနဲ့ ချိန်းထားတာကလဲ ဒီအချိန်ပဲ၊ ဒီနေရာပဲ။

ရောဘတ်။ ။ ဘာချိန်းတာလဲ။

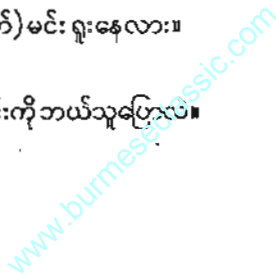
ရစ်ချတ်။ ။ ဘာသာနဲ့ ချိန်းထားတာလေ။

ရောဘတ်။ ။ (ရစ်ချတ်ကို စိုက်ကြည့်လျက်) မင်း ရူးနေလား။

ရစ်ချတ်။ ။ ရူးနေတာ မင်းပဲမဟုတ်လား။

ရောဘတ်။ ။ (အကြာကြီး ဝိုင်သွားပြီးမှ) မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ။

ရစ်ချတ်။ ။ ဘာသာပြောတာပဲ။ (တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။)

ထိုပြက္ခက်သည် ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဘာသာက မိမိအား အစအဆုံး ပြန်ပြောသည်ဟု ရစ်ချတ်က ရှင်းပြသောအခါ ရောဘတ်သည် တော်တော်ခက်ခဲစွာ ပြန်ထိန်းချုပ်လျက် ဝန်ခံလေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သွားပြီး စကားတွေအများကြီး ပြောကြား ငြင်းကြား ဆွေးနွေးကြသည်။ နေ့လယ်က မိမိဝင်လာလာချင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး လူဖြေရရပြန်ထိန်းချုပ်နိုင်အောင်လိုဟု ရစ်ချတ်က ဖွင့်ပြောသည်။

“မင်းတို့မျက်လုံးတွေကို ငါ မြင်ရရင် ဝမ်းနည်းမိလို့ပဲ၊ နောက်ပြီး နှင်းဆီပန်းတွေရောပေါ့”

ဘာသာ၏ အချစ်ကို သူတို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ မိန်းမသားတို့၏ ရှေးချယ်မှုအကြောင်း သူတို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ရောဘတ်က သူကြိုဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အချစ်ရှာဖွေမှုအကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုမိန်းမအကြောင်း ဆွေးနွေးပြီးနောက် ရောဘတ်က ရစ်ချတ်အား မေးခွန်းတစ်ခု မေးသည်။

ရောဘတ်။ ။ အဲဒါမျိုး မင်းတွေ့ဖူးသလား၊ ဆိုလိုတာက ကွာ... ဘာသာနဲ့ ဝေးနေရတဲ့အချိန်မှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြားမိတာမျိုး၊ အချစ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာဖောက်ပြားတာကို ပြောတာ၊ အဲဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးလား။

ရစ်ချတ်။ ။ ဖြစ်ဖူးတယ်။

ရောဘတ်။ ။ အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်သလဲ။

ရစ်ချတ်။ ။ ပထမဆုံးအကြိမ်ကို ငါ မှတ်မိနေတယ်၊ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ညအချိန်ကြီးပေါ့၊ ငါ အိမ်က တိတ်ဆိတ်လို့ သားလေးက သူ့ခုတင်လေးပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်၊ ဘာသာလဲ အိပ်နေတယ်၊ ငါ ဘာသာကို အိပ်ရာက နှိုးပြီး အဲဒီအကြောင်း ပြောမိတယ်၊ ဘာသာအိပ်ရာဆေးမှာ ငါ ငိုမိတယ်။

ရောဘတ်ကတော့ ဤသို့ ဖွင့်မပြောသင့်ကြောင်း မှတ်ချက်ချ၏။

“ဒါဟာ တစ်ခဏအားနည်းမှုကလေးပါပဲ၊ ဒါဟာ မင်းအမြဲတမ်းဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ရောဘတ်၏ စိတ်သဘာဝနှင့် ရစ်ချတ်၏ စိတ်သဘာဝ မတူပေ။ ရစ်ချတ်က အပြစ်ဟု ထင်သည့်အရာသည် ရောဘတ်အတွက် အသေးအဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာသာကို ချစ်မိသည့်အတွက်တော့ ရောဘတ်သည် မှားယွင်းမှန်းသိကာ နောင်တရသည်။ သူငယ်ချင်းအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း၊ သူ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပေ။ ခဏကြာတော့ ဘာသာ၏ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ရောဘတ်က ရင်မဆိုင်လိုသဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ရစ်ချတ်နှင့် ဘာသာ တွေ့ကြသည်။ ဘာသာသည် ရစ်ချတ်ကို ဤနေရာမှာ တွေ့ရသည့်အတွက် သိပ်တော့ မအံ့သြမိ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်သွားသည်။ ရစ်ချတ်က အကြောင်းစုံကို ဘာသာက ပြောပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရောဘတ်ကို ပြောခဲ့သည်ဟု ဘာသာ သိရသောအခါ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ မိမိကို မုန်းသွားမှာပဲဟု ဘာသာ ထင်သည်။ တမင်သက်သက် အရူးလုပ်သည်ဟု ရောဘတ် ထင်မှာစိုးနေသည်။ ရစ်ချတ်က ဘာသာကို ဤနေရာမှာပင် ထားခဲ့ပြီး ပြန်မည်ဟု ဆိုသောအခါ “ဟိုကောင်မဆီ သွားမှာ မဟုတ်လား” ဟု ဘာသာက စွပ်စွဲလေသည်။

ရစ်ချတ်ပြန်သွားပြီးနောက် ရောဘတ် ပန်းခြံရှေ့မှာ ရှိနေကြောင်း သိရသော ဘာသာက လှမ်းအသံပြုသည်။ ရောဘတ် ဝင်လာသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း စကားပြောနေကြသည်မှာ အကြာကြီး ဖြစ်၏။ မိမိကို မုန်းသလားဟု ဘာသာက မေးတော့ ရောဘတ်က ကြောက်သည်ဟုပဲ ပြောသည်။ “ရစ်ချတ် သိနေမှန်း မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို မပြောတာလဲ” “ရှင်က မေးမှ မမေးခဲ့ဘဲ”

ဘာသာသည် အားလုံးတွင် အရိုးသားဆုံးဖြစ်သည်။ ရောဘတ်ကို သူ စိတ်ကစားမိ၊ သာယာမိသော်လည်း ရစ်ချတ်သည်သာ သူမ၏ တကယ့်အခြေသို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုည မိုးသည်သည်တွင် ရောဘတ်နှင့် ဘာသာသည် အိမ်ကလေးထဲမှာ ခပ်ကြာကြာ အတူရှိနေခဲ့၏။ ဘာသာက ပြန်စကားပြောကြီးစားသော်လည်း ရောဘတ်က တားထားသည်။ ဟိုး နှစ်

ပေါင်း များစွာ ရစ်ချတ်နှင့် မိမိအတူတွဲလျက် ဘာသာကို စတော့ကတည်းက ဘာသာအပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့မိသည့်အကြောင်းကို ရောဘတ်က ပြန်လည်ပြောပြ တမ်းတနေသည်။

အခန်း (၃) သည် ပြဇာတ်၏ နောက်ဆုံးအခန်း ဖြစ်၏။ နောက်ထပ်နေ့ နံနက် မိုးလင်းချိန် ရစ်ချတ်နှင့် ဘာသာ၏ အိမ်ဧည့်ခန်းပြကွက် ဖြစ်သည်။

နံနက်စောစောကြီးတွင် ဘာသာဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေသည်။ ဘရစ်တိုက အံ့ဩစွာ နှုတ်ဆက်၏။ တကယ်တော့ ဘာသာသည် တစ်ညလုံး ထမေးမှ မအိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ရစ်ချတ်သည် အစောကြီးအိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး အာချီကလေး နိုးလာစေသည်။ နွားနို့ လှည့်သမားနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ မြင်းမောင်းရန် ခွင့်ပြုမိန့်ရသဖြင့် လိုက်သွား၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘီးထရစ်စ်ရောက်လာသည်။ သူမလက်ထဲမှာ သတင်းတစ်စောင် ပါလာ၏။ သတင်းစာတွင် ရောဘတ်ရေးသော ရစ်ချတ်အကြောင်း ဆောင်းပါးပါသည်။ ရောဘတ်သည် ထိုဆောင်းပါး ရေးနေသောကြောင့် ညဉ့်အတော်နက်မှ အိမ်ပြန်လာသည်ဟု ဘီးထရစ်စ်က ပြောသည်။ သူ အိမ်ပြန်လာသည်ကို အအိပ်ဆတ်သော ဘီးထရစ်စ် ကြားသည်။

အိမ်အပြန် နောက်ကျခြင်းသည် ဘီးထရစ်စ် စိတ်ပူပန်စေသော အကြောင်း မဟုတ်။ ပူပန်ရသည်က ရောဘတ်အခန်းမှ ခရီးဆောင်အိတ်ပြန်ဆင်သည့် အသံဖြစ်သည်။ ရောဘတ် တစ်နေရာရာ သွားတော့မည်။ ထိုအကြောင်းကို ထောက်လျှင် ယခုသူရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးမှာ ရစ်ချတ်အတွက် မကောင်းသော ဆောင်းပါးဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဘီးထရစ်စ်က တွက်ဆ၏။ ဒါကြောင့်သာ ရစ်ချတ်နှင့် မတွေ့ဆောင် ထွက်ပြေးလိုခြင်း ဖြစ်မည်။ ရောဘတ်နှင့် ရစ်ချတ် အေးစက်စိမ်းကားနေကြသည်ကို ဘီးထရစ်စ် ရိပ်မိနေသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မနက်လင်းလင်းချင်း သတင်းစာက ခန်းကတန်း ဝယ်ကာ ဖတ်ပြီး မိမိ ဤအိမ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဆောင်းပါးမှာ ရစ်ချတ်ဘက်မှ ရေးသော ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် သူယခုလို ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်သလဲ။ ဘီးထရစ်စ် မသိ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြဿနာတက်ကြသည်ဟုတော့ သူမ ခံစားလို့ ရနေသည်။ မိမိ၏ မောင်က ဆက်ဆံမှုမဟန်လျှင် မိမိသည် ရစ်ချတ်အား မျက်နှာပူစွာ တောင်းပန်ရမည်။ ရစ်ချတ်တို့ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်လာအောင် ရောဘတ်က ကြိုးစားခဲ့သည်ဆိုလျှင် မိမိသည်လည်း ထိုအသိဖြင့် တိုက်တွန်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်ဟု ဘီးထရစ်စ်က ဝန်ခံ၏။

မိမိခင်ပွန်းကို ဤနိုင်ငံ ပြန်ခေါ်လိုက်သူမှာ ဘီးထရစ်စ်ပါပဲဟု ဘာသာက ခပ်ရွှင်ရွှင်ပင် မှတ်ချက်ချပါသည်။

“သူ ဒီကိုပြန်ရောက်လာကတည်းက သူတစ်ခုခု ပြောင်းလဲနေတယ် ဆိုတာ ရှင်သိလား၊ ရှင်ခံစားမိသလား” ဘာသာက မေး၏။

“အို မစွစ်(စ်) ရှိဇင်၊ ဒီမေးခွန်းဟာ ကျွန်မကို မေးရမယ့် မေးခွန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ ဒီကိုပြန်လာကတည်းက တစ်ခုခုပြောင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒါကို ရှင်က သိရမှာ၊ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

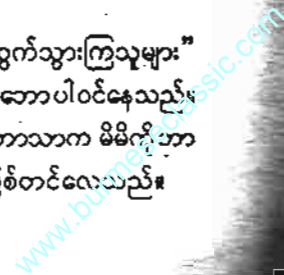
“ရှင် ကောင်းကောင်းသိနိုင်ပါတယ် မစွစ်(စ်) ဂျပ်စတစ်(စ်) ရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ အတွင်းကျကျ ရင်းနှီးတဲ့သူက ရှင်ပဲ ရှိတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများသည် အထေ့အထေ့များနှင့် ဖြစ်သော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်ကြပါသည်။

ရောဘတ် အဝေးသို့ ထွက်မည့်ကိစ္စကို ဘာသာက မိမိအပြစ် မကင်းသလို ခံစားရ၏။ ဘရစ်ဂျစ်အား စာတစ်စောင်ပါး၍ ရောဘတ်အား အချိန်မီ အကြောင်းကြား၍ ခေါ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ရစ်ချတ်ပြန်ရောက်လာ၏။ သတင်းစာဆောင်းပါးအကြောင်း ပြောကြသည်။ အကောင်းရေးသည် ဆိုသော်လည်း ရစ်ချတ်သည် စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို မကျေလည်လှပေ။

“နိုင်ငံက လိုအပ်နေချိန်တွင် နိုင်ငံကို စွန့်၍ ထွက်သွားကြသူများ” ဟူသော စကားသည် မိမိအား အပြစ်တင်စွပ်စွဲသည့်သဘောပါ ဝင်နေသည်။

ဘီးထရစ်စ်ပြန်သွားသောအခါ ရစ်ချတ်အား ဘာသာက မိမိကို ဘာမှမမေး မပြောသည့်အတွက် အားမလို အားမရ အပြစ်တင်လေသည်။

“ညတုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲလို့ ရှင်မသိချင်ဘူးလား”

“ငါ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်မက အမှန်အတိုင်း ပြောပြမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပဋိပက္ခသည် ရစ်ချတ်၏ အတွင်းစိတ်ပဋိပက္ခကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်သည် အချစ်နှင့်မာန အပိုင်နေသည့် ပဋိပက္ခ၏ ပြယုဂ်ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်သည် အားလုံးအတွက် သူစိမ်းသက်သက် ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်ကို ကျန်ဇာတ်ကောင်သုံးယောက်က နားလည်ဖို့ ကြိုးစားပြီး နားမလည်ကြပေ။ ရစ်ချတ်ကတော့ အတ္တကြီးသူ၊ မာနကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကို နားလည်ဖို့တော့ နည်းနည်းပင် မစဉ်းစားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဇနီးအပေါ်မှာ သံသယဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးနေရသူ ဖြစ်၏။ သူ့သောကဝေဒနာအတိုင်းအဆကို ကျွန်မ ခံစားနိုင်ပါသည်။ အတ္တကြီးသူများသည် သူများအပေါ် သံသယဘယ်တော့မျှမကင်းတတ်ပေ။

ပြဇာတ်ပြီးသွားသည့် အချိန်အထိ ရစ်ချတ်သည် အားလုံးအတွက် သူစိမ်းသက်သက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ဘာသာကိုယ်တိုင်ကပင် “အို ကျွန်မရဲ့ သူစိမ်း ချစ်သူရိုင်းကြီးရယ်၊ ကျွန်မဆီ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာခဲ့ပါ” ဟု ရစ်ချတ်အား လက်တွဲခေါ် ညည်းညူရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဖတ်ပြီးနောက် ရစ်ချတ်အတွက် ပြဿနာတစ်ခု ကျန်နေခဲ့ကြောင်း သိသာသည်။ အိုင်ယာလန်မှာပဲ နေပြီးနောက် ပါမောက္ခအဖြစ် ဘဝရပ်တည် အသက်ရှင် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံကို ဥရောပဆန်လာအောင် ပြုပြင်ဖန်တီးပေးမှာလား။ သို့မဟုတ် အဲသည်မှာပင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကွဲကွာမှုဖြင့် ခါးသီးစွာ အသက်ရှင်နေထိုင်သွားမှာလား။ Exiles ကို တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေပေးသူ အယ်ဒီတာ ဟယ်ရီလဲဗင်ကတော့ ဂျိမ်းစ်ဂျွန်ကန်၏ အဖြေကို သူသိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိသော ရစ်ချတ်၏ စိတ်သည် မယိုင်မလဲ ခိုင်မြဲလှသည်ဖြစ်ရာ ပြည်ပမှာ သွားရောက် နေထိုင်ခြင်းကြောင့် ခံစားရသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှု၊ မသက်

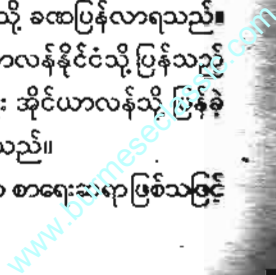
သာမှုတို့ကို ထိုစိတ်ဖြင့် ကြုံကြုံခံနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝကို အနုပညာအတွက် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် နှစ်မြှုပ်ထားနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ပြဇာတ်ကို နားမည်ပေးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျိမ်းစ်ဂျွန်ကန်ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေသူများ၊ နားလည်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေကြသူများ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာများ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစားဖြေရှင်းကြသည်။ ရစ်ချတ် တစ်ဦးတည်းအတွက် ရည်ရွယ်သည်ဆိုလျှင် ပြဇာတ်နားမည်ကို ဗဟုဝစ်ကိန်းအဖြစ် 'S' ကို ထည့်မည်မဟုတ်။ ဧကဝစ်ကိန်းအဖြစ် 'Exile' ဟု ရေးပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ 'ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသူများ' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် 'Exiles' ဟု နားမည်ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ လူအများကို ကိုယ်စားပြုသည်။ ထို့ကြောင့် လေးလေးနုနုနက်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ပြဇာတ်ထဲမှ အဓိကဇာတ်ကောင်အားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ခု၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ ခွဲခွာခံရသူများ ဖြစ်နေသောကြောင့် 'ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသူများ' ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရစ်ချတ်သည် သစ္စာဖောက်မိခြင်းအပေါ် နောင်တရမှု၊ အတူတွဲလျှော်ရိုသော မာန စသည်တို့ကြောင့်ပင် အချစ်မှ ဝေးကွာစွာ အသက်ရှင်နေရသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည်နှင့်ဒဏ်ကို ခံနေရသည်။ ထို့အတူ ရောဘတ်သည် ရစ်ချတ်ကြောင့်ပင် ဘီးထရစ်ထံမှ၊ ဘာသာထံမှ၊ ရစ်ချတ်ထံမှ ပြည်နှင့်ဒဏ်ကို ခံနေရသည်။ ဘီးထရစ်သည် ရစ်ချတ်ကြောင့်ပင် ဘာသာထံမှ၊ ရောဘတ်ထံမှ၊ ရစ်ချတ်ထံမှ ဝေးကွာနေရသည်။

ရစ်ချတ်၏ ဇာတ်ကောင်တွင် ဂျိမ်းစ်ဂျွန်ကန်သည် သူကိုယ်တိုင်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ထည့်သွင်းရေးစပ်ထားသည်မှာ သိသာထင်ရှားသည်။ ဂျိမ်းစ်ဂျွန်ကန်ကိုယ်တိုင်သည် တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာပြေးခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိခင် သေဆုံးခါနီးအချိန်မှာ အိုင်ယာလန်သို့ ခမေပြန်လာရသည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်လောက် ဖြစ်မည်။ ရစ်ချတ် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်သည့် ၁၉၁၂ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂျိမ်းစ်ဂျွန်ကန်သည်လည်း အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာ နေထိုင်သည်။

စကားလုံး ရွေးချယ်မှုကို အလွန်ဂရုစိုက်သော စာရေးဆရာ ဖြစ်သဖြင့်

ဂျိမ်းစ်ဂျွိုက်စ်၏ ဇာတ်ကောင်နာမည်များကိုပင် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပေးခဲ့သလဲဟု စဉ်းစားအဖြေရှာကြရသည်။

ရစ်ချတ်၏ နာမည်တွင် surname (မိသားစု နာမည်) မှာ Rowen ဖြစ်သည်။ Rowen ဆိုတာ ဘာလဲဟု အဘိဓာန်တွင် ရှာကြည့်သောအခါ အက်ရှ်အပင် (Ash Tree) ဟု တွေ့ရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အသက်ရှင်ခြင်း၏ သစ်ပင် တဲ့။ ဒါဖြင့် 'ရိုဝင်' ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် အသက်ရှင်ခြင်းကို ဖန်တီးသည့် စွမ်းအားဟု ယူဆမလား။ ဤသို့ဆိုလျှင် ၎င်းရည်ရွယ်မှုသည် တကယ့်အတိအကျ ကောက်ယူမှုလား၊ သို့မဟုတ် ထေ့ငေါ့မှုတစ်ခုလား။ ဂျွိုက်စ်၏ သဘာဝအရတော့ ထေ့ငေါ့မှုဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။

ရစ်ချတ်သည် နောင်တများဖြင့် အသက်ရှင်နေရသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ မသိစိတ်မှာ အပြစ်ပေးခံလိုစိတ် ရှိနေသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို သူက ရက်စက်မှုပြသသည်။ ထိုရက်စက်မှုများသည် တကယ်တော့ ရက်စက်မှုသက်သက်ထက် စမ်းသပ်မှုများ ဖြစ်သည်ဟု ရောဘတ်နှင့် ဘာသာက ယူဆ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ရစ်ချတ်သည် နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားနေသူ၊ ထိုဝေဒနာကိုပင် လိုက်လံရှာဖွေနေသူဟု မြင်သည်။ ရောဘတ်ချိန်းသော နေရာသို့ ရစ်ချတ်ရောက်လာသည်ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ သူ ဘာကြောင့် လာသလဲ၊ မနာလိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်မှာလား။ မနာလိုစိတ်ကြောင့်သာ ဆိုလျှင် သည်အခြေအနေထိတောင် သူ ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်။ ယခုအဖြစ်သည် 'သစ္စာဖောက်ခံရလိုမှု' ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ် ကိုယ်တိုင် ထိုစကားကို ရောဘတ်အား ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဘာသာနဲ့ မင်းနဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ကြတာကို ငါ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲက တောင့်တနေခဲ့မိတာ၊ အမှောင်ထဲမှာ၊ ညထဲမှာ၊ လျှို့ဝှက်မှုတွေ၊ ကောက်ကျစ်မှုတွေနဲ့ ပီပီရီရီ လှည့်စားပြီး သစ္စာဖောက်တာမျိုးပေါ့။ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မင်းကိုယ်တိုင်... ငါ့စနီးနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာကို ငါတိတ်တိတ် လိုချင်နေခဲ့မိတာ”

စိတ်ပညာတွင် အပြစ်ကျူးလွန်မိသူမှာ ရှိတတ်သော 'တိတ်တခိုး အပြစ်ဒဏ်လိုချင်မှု' ဆိုတာ ရှိပါသည်။ တချို့စိတ်ဝေဒနာပြင်းထန်သူများသည် ထိုအပြစ်ဒဏ်ကို စိတ်ဖြင့် ခံစားရုံသာမကဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ခံစား

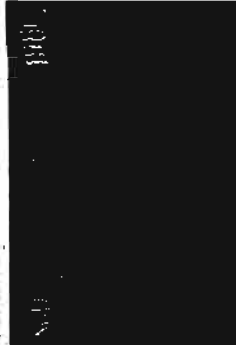
ကြရသည်။ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ပေးခြင်းဖြင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါတစ်ခုခုကို ချက်စီးစေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ Conversion Hysteria ဟု ခေါ်ပါသည်။ သက်တစ်ဖက် သေသွားတာမျိုး၊ ခြေတစ်ဖက် သေသွားတာမျိုး၊ ဆွဲ အသွားတာမျိုး ဖြစ်သည်။

လူ့စိတ်၏ အတွင်းကျကျ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားသူ တို့အတွက် ဂျိမ်းစ်ဂျွိုက်စ်၏ Exiles သည် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်သဖွယ်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်မခံစားရသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၇ ဩဂုတ်လ]

ချက်ကော်စ်၏ ပြဇာတ်များ

ချက်ကော်စ်၏ ပြဇာတ်များတွင် ဇာတ်ကောင်တို့သည် လှုပ်ရှားတက်ကြွမှု နည်း၏။ ဇာတ်ကောင်တို့၏ ဘဝသည် အငြောင်းအလဲနည်း၏။ တချို့ဇာတ်ကောင်တို့သည် အငြောင်းအလဲ နည်းသော ငြိမ်သက်နေ့ကွေးသော ဘဝမှ ရုန်းထွက်လိုကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ ဝတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း မထူးခြား။ သူတို့၏ ဘဝသည်လည်း မထူးခြား။ သည်ကြားထဲမှာသည် ဘဝမျိုးကို တမ်းတမက်မောစွာ ရုန်းမထွက်ချင်သူတွေက ရှိသေးသည်။

သူ့ပြဇာတ်များကို ဖတ်ရသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇာတ်ကောင်များ၏ တွေဝေမှု၊ နှေးကွေးမှုတို့ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း မနိမ့်လှသော တချို့ဇာတ်ကောင်များ ကျတော့စိတ်ကူးယဉ် ငေးမောခြင်းဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးနေသည်။ အသိဉာဏ်မရှိသော ခပ်ချာချာ ဇာတ်ကောင်များ ကျတော့ သူတို့၏ ထုံထိုင်းမှုကို ကင်္ခါသဖြစ်စရာ၊ ရယ်မောစရာ။ ထိုဇာတ်ကောင်များကို 'စိတ်ကူးအိပ်မက် ဖြင့် အသက်ရှင်နေသူများ' ဟုပဲ ခေါ်ကြပါမိ။ ထိုဇာတ်ကောင်များကို နေ

ဖွဲ့ခြယ်မှုန်းရာတွင် ချက်ကော်စ်သည် သူကိုယ်တိုင် ပူးဝင်မခံစားဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်သာအောင် အလင်းရောင်ပြု၍ သရုပ်ဖော်လေ့ရှိသည်။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်မအတွက် အနည်းငယ် ပြီးချင်စရာ၊ အံ့ဩစရာ၊ ထူးခြားသော ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်လာလေသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့သည် မုန်းစရာမကောင်းပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အားမလို အားမရ ကိုင်လှုပ်ဆောင့်ယမ်း ပစ်ချင်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသထွက်စရာ။ ထိုဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်မတို့နှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများသဖွယ် ကျွန်မတို့၏ အာရုံထဲမှာ မကြာခဏ ဝင်ရောက်လာတတ်သေး၏။ သူ့ဇာတ်ကောင်များသည် အဲသည်လောက် လှုပ်သသည်ဟု ပြောရမလား မသိပါ။

သို့သော် ချက်ကော်စ် သရော်လှောင်ပြောင်ပုံက သိမ်မွေ့တည်တံ့လွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပရိသတ် အချို့သည် သရော်ဇာတ်ကောင်ကို အတည်ဇာတ်ကောင်အဖြစ် မြင်သွားရတတ်သည်။ သရော်ဇာတ်ကောင်ဆိုသည်ကလည်း ပြဇာတ်တစ်လျှောက်လုံး မတော်မတည့်စကားတွေချည်း ပြောနေသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခွကျကျ 'အမြီးအမောက်မတည့်' ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ သာမန်လူလို ဝမ်းနည်းတတ် နာကြည်းတတ် မျှော်ရွှင်တတ်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအခါ ပရိသတ်သည် ထိုဇာတ်ကောင်ကို သရော်ဇာတ်ကောင်အဖြစ် မမြင်တော့ဘဲ အလေးအနက် ဇာတ်ကောင်အဖြစ် မြင်သွားလေသည်။

၂ပမာ "The Three Sisters" ပြဇာတ်ကို စင်တင်ကပြရန်အတွက် မင်းသား မင်းသမီး ဇာတ်ပို့များအား ဖတ်ပြပြီး ဆွေးနွေးကြသောအခါ အချို့က ဤပြဇာတ်ကို အလေးအနက်ပြဇာတ် (Drama) အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အချို့က အလွမ်းပြဇာတ် (Tragedy) အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ချက်ကော်စ်သည် ထိုဆွေးနွေးသံများကို ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ပြဇာတ်ရုံထဲမှ တိတ်တိတ် ပြန်ထွက်သွားခဲ့ရ၏။ သူသည် ထိုဆွေးနွေးမှုများအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျ နာကျင်ရုံမျှမက ဒေါသပင် ထွက်ခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ ထိုပြဇာတ်ကို သရော်ဇာတ်တစ်ပုဒ်အဖြစ် သူ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ 'အလေးအနက်'နှင့် 'သရော်လှောင်ပြောင်မှု' ရောစပ်လျက် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မရိသတ်သည် သရော်သည့်အစိတ်

အပိုင်းကို မရရှိဘဲ လေးနက်သည့် အစိတ်အပိုင်းကိုသာ ရရှိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော်သူသည် ထိုပြဇာတ်ကို ခေါင်းစည်းတပ်သည့်အခါ (Drama) ဟု သတ်မှတ်ပေးခဲ့၏။ တခြားပြဇာတ်များကိုတော့ (Comedy) ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအမြင်မှာတော့ ချက်ကော်စ်၏ ဟာသဇာတ်ကောင်များသည် သနားစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာ၊ အားမရစရာ ကောင်းနေပါသည်။

သူက (Comedy) ဟု သတ်မှတ်ပြီး ကျွန်မအတွက် ဖတ်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်မှာ 'The Seagull' ပြဇာတ် ဖြစ်သည်။

လှပချောမွေ့သော အနုပညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသော မိန်းမငယ်လေး နီနာသည် သာယာလှပသော ရေကန်ကြီးတစ်ခု၏ ဘေးတွင် နေထိုင်သည်။ သူမ၏ မိဘများသည် အတော်အသင့် ကြွယ်ဝကြ၏။ သူမသည် ပြဇာတ်မင်းသမီးဘဝကို မျှော်မှန်းသည်။ ကျော်စောအောင်မြင်မှုကို လိုချင်သည်။ နီနာ၏ အိမ်နီးချင်း လူငယ်တစ်ဦး (ထရက်ပ်လက်စ်) မှာ စာရေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးရန် ဝါသနာပါသည်။ နီနာကိုလည်း ချစ်သည်။ နီနာကလည်း လိုက်လျောစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး ဝါသနာတူကြသည်။ အနုပညာစီမံ ရှိကြသည်။ ထရက်ပ်လက်စ်သည် ထူးခြားသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်သည်။ ထိုပြဇာတ်၏ ပတ်ဝန်းကျင် ခြင်ကွင်း ပြကွက်များမှာ သူတို့နှစ်ဦးအနီးက ရေကန်ပတ်ဝန်းကျင်ရှင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပြဇာတ်တွင် အဓိက သရုပ်ဆောင်ရမည့်သူမှာ နီနာဖြစ်သည်။

ထရက်ပ်လက်စ်၏ မိခင် အာကာဒီနာသည် အတ္တကြီးသော စိတ်ဓာတ် ခက်မာသော ပြဇာတ်မင်းသမီးဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကျော်ကြားမှုက သူမကို ပြန်၍ ဖျက်ဆီးချေမှုခဲသဖြင့် ယခုအခါ သူမသည် ခပ်ညံ့ညံ့တတ်ယတန်းစား ပြဇာတ်များမှာသာ ပါဝင်နေရပြီး အာကာဒီနာသည် သားကို အစ်ကို၏ ခြံတွင် နေစေပြီး သူကိုယ်တိုင်ကတော့ မော်စကို ပြဇာတ်နှင့် စာရေးဆရာအသိုင်းအဝန်းနားမှာ တွယ်ကပ်နေသည်။ အာကာဒီနာက အစ်ကိုနှင့် သားရှိရာ ကျေးလက်ဒေသသို့ ခဏပြန်အလာ သူနှင့်အတူ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး ထရီဂိုရင် (Turgenev) ကို ခေါ်လာ

သည်။ အာကာဒီနာနှင့် ထရီဂိုရင်သည် အတူတွဲဖက်ပေါင်းသင်းနေသော ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ်ကသောအခါ ကားလိပ်တင်လိုက်လျှင် တင်လိုက်ချင်း ရေ ကန်၏ တကယ့်ရှုခင်းအလှအပကို ပရိသတ် မြင်ကြရသည်။ ပရိသတ်ဆို တာကလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူအနည်းအကျဉ်းသာ ဖြစ်၏။ နီနာ သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို အပွကလေးဖြင့် လှပသော စင်ရော်ငှက်ကလေး သဖွယ် သရုပ်ဆောင် စကားပြောလျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထရက်ပ် လက်ဗ်၏ မိခင် အာကာဒီနာက သား၏ပြဇာတ်ကို ကျယ်လောင်စွာ ရယ် မော သရော်လိုက်သည်။ ပြဇာတ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်ရပြီး ပွဲပျက်သွားသည်။ ထရက်ပ်လက်ဗ်သည် နဂိုကတည်းက ကံဆိုးပြီးသား လူငယ်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရသည်။ ဦးလေး၏ မြေမှာ ကပ်နေရ သည်။ မိခင်၏ စွန့်ပယ်မှုကို ခံရသည်။ ယခုအခါ ပြဇာတ်မှာမအောင်မြင် ဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ သို့သော် သည့်ထက်ပို၍ ကံဆိုးသော အဖြစ်တစ်ခု မကြာမီ ဖြစ်ပျက်သွား၏။ ချစ်သူ နီနာက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး ထရီဂိုရင်အပေါ် အထင်ကြီး လေးစားရာက မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထရက်ပ်လက်ဗ်အပေါ် နီနာထားရှိခဲ့သည့် ကြင်နာလိုက် လျော့မှုသည် ယခုအခါ အိပ်မက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထရက်ပ်လက်ဗ်သည် စင်ရော်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သေနတ် နှင့် ပစ်သတ်ပြီး နီနာခြေရင်းတွင် လာချ၏။ “မကြာခင်မှာ အဲဒီစင်ရော် ကလေးလိုပဲ သေသွားအောင် ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်တော့ မယ်” ဟု ပြောသည်။ တကယ်ပင် သူသည် သေနတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ပစ် ၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်မသေခဲ့ရပေ။ သူသည် ထရီ ဂိုရင်ကို သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ရန် စိန်ခေါ်ခဲ့သေး၏။ ထရီဂိုရင်က ရူးရူး မိုက်မိုက် လူငယ်ကလေးအဖြစ် သဘောထားကာ တိမ်းရှောင်နေခဲ့သည်။ ထရီဂိုရင်နှင့် နီနာ၏ သံယောဇဉ်ကို သိသွားသော အာကာဒီနာက မော်စကို သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရန် စီစဉ်သည်။

သို့သော် နီနာသည် ဘဝအတွက် မိမိဘယ်လိုအသက်ရှင်ရမလဲ ဆို တာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မိမိသည် ပြဇာတ်မင်းသမီးဘဝဖြင့် အသက်ရှင်

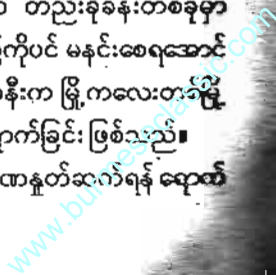
မည်။ ခေါင်းမာသော၊ စွန့်စားသော၊ အချစ်ကိုလည်း လုံခြုံသော နီနာ ဖြင့် နီနာသည် ထရီဂိုရင်ရှိရာ မော်စကိုသို့ လိုက်သွားသည်။ ထရီဂိုရင်သည် နီနာကို တစ်ခဏတော့ တွဲလိုက်သေး၏။ နောက်တော့ သူ့အချစ်သော များ ရှိရာ တစ်လည်လည် ပြန်သွားပြန်သည်။ နီနာသည် ထရီဂိုရင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် ရ၏။ ထိုကလေး သေဆုံးသွားသည်။

နီနာ ပြဇာတ်မင်းသမီးကလေးအဖြစ် မြို့ငယ်ကလေးများမှာ လိုက်လံ ကပြသည်ကို ထရက်ပ်လက်ဗ်က တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါကြည့်ရှုခဲ့၏။ နီနာသည် ထက်မြက်သော ပင်ကိုစွမ်းရည်ရှိသော သရုပ်ဆောင်အဖြစ်မှ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျနေသည်ကို သူ မြင်တွေ့ရသည်။ နီနာဘဝကို သူ အဝေးမှ ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စာရေးဆရာဖြစ်စေပြုဟု ပြောရမည်။ နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းတချို့မှာ သူ့ ဝတ္ထုတို ဆောင်းပါးများကို မကြာခဏ ဖော်ပြခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝကို သူ မပျော်ပေ။

သူတို့ခြံ၏ မန်နေဂျာမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသမီး မာရှာ သည် ထရက်ပ်လက်ဗ်ကို ကြင်နာသနားစိတ်ဖြင့် မေတ္တာရှိနေသည်။ ထရက်ပ်လက်ဗ်က မာရှာကို လုံးဝမချစ်။ မတုံ့ပြန်နိုင်ပေ။ ထို့အတူ မာ ရှာကို ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေပြန်၏။ မာရှာ အမေကလည်း ထရက်ပ်လက်ဗ်၏ ဦးလေးအား ဆေးလာကုပေးသော ဆရာဝန်ကို တစ်ဖက်သတ် ကြင်နာစိတ်ဖြင့် မေတ္တာရှိလေသည်။ မာရှာ ကတော့ ကျောင်းဆရာကို လက်တွေ့ ကျကျ လက်ထပ်လိုက်၏။

နောက်ဆုံး ထရက်ပ်လက်ဗ်၏ ဦးလေး နေမကောင်းသဖြင့် အာကာ ဒီနာ ရောက်လာသည်။ အာကာဒီနာ ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ထရီဂိုရင် လည်း လိုက်လာ၏။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် နီနာသည် မိမိမြို့သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာနေခိုက် ဖြစ်သည်။ နီနာသည် မြို့ပြင်က တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းခိုသည်။ နီနာမိဘများသည် နီနာအား ခြံမြေကိုပင် မနင်းစေရအောင် အမိန့်ထုတ် စွန့်ပယ်ထားသည်။ နီနာကလည်း အနီးက မြို့ကလေးတစ်မြို့ သို့ ပွဲကရန် အလာမှာ မိမိမြို့၌ တစ်ခဏလာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုညနေမှာ ထရက်ပ်လက်ဗ်ထံသို့ နီနာ ခဏနှုတ်ဆက်ရန် ရောက်

လာ၏။ နီနာသည် ထရိုဂိုရင်ကို ချစ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူလိုချင်
သော လမ်းကို တွေ့ပြီး။ ထိုလမ်းကို သူရဲရဲစွာ လျှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး
ပြီ။ မိမိ သရုပ်ဆောင် ညံ့ဖျင်းနေခဲ့မှုများကို မိမိကိုယ်တိုင် သိသည်။ ထရို
ဂိုရင်ကြောင့် ကြေကွဲ နာကြည်းစွာ ဘဝ ပျောက်ဆုံးနေစဉ်ကာလက မိမိ
သည် တကယ်ပင် ညံ့ဖျင်းစွာ သရုပ်ဆောင်မိနေခဲ့သည်။ ယခုအခါ မိမိ
သည် ကြိုးစားမှုဖြင့် အသစ်တည်ဆောက်မည့် ဘဝတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်
ပြီ။ မိမိ၏ ပြဇာတ်မင်းသမီးဘဝကို ကောင်းကောင်းခြယ်မှုန်းတော့မည်။

နီနာပြန်သွားသောအခါ ထရက်ပ်လက်စ်သည် မိမိကိုယ်ကို သေနတ်
နှင့်ပစ်၍ အဆုံးစီရင်လိုက်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ အောင်မြင်သွားသည်။
သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပင် သေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုပြဇာတ်သည် အနုပညာနှင့် အချစ်အကြောင်း အဓိက သရုပ်ဖော်
ရင်း လူတွေ၏ စရိုက်ကို သရော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနုပညာပီစသည့်
ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် ပြင်းပြသော မျှော်လင့်ချက်ပေါ်မှာ မူတည်၍ အတိမ်
အနက် ကွဲပြားသွားသည်ဟု ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။ ထရက်ပ်လက်စ်၏ အနု
ပညာပီစစွမ်းရည်သည် မညံ့ပေ။ သို့သော် ထရက်ပ်လက်စ်သည် စိတ်ဓာတ်
ကျသူ၊ တွေဝေသူ၊ အားငယ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မကြိုးစားသူအတွက် အနု
ပညာပီစသည် ဘာမှ တတ်နိုင်မှ မဟုတ်။ ကြိုးစားသူအတွက်တော့ ထိုပီစ
သည် ရည်မှန်းရာရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဤပြဇာတ်တွင် ထိခိုက်အလွယ်ဆုံး အားအနည်း
ဆုံးမှာ နီနာဖြစ်သည်။ နီနာသည် မိန်းကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်မျှ
သာဖြစ်သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရာ
မှ ထိုယောက်ျား၏ တာဝန်ခံမှုဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်တောင် မွေးခဲ့ရ
သည်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၏ ကဲ့ရဲ့စကားများကြားမှာ နှစ်မွန်းစွာ ဖြတ်သန်း
ခဲ့ရသည်။ သို့သော် နီနာသည် မိမိ၏ နာကျင်မှုများကို ခွန်အားအဖြစ် ပြန်
၍ အသုံးချနိုင်ခဲ့၏။

ထရိုဂိုရင်က နီနာကို သာမန်မိန်းမလှကလေးအဖြစ်သာ မြင်ခဲ့သည်။
နီနာနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်စု နှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းလောက် ရေးခြစ်ခဲ့
သော သူ စိတ်သဘောထားကို ထိုစာကြောင်းများအရပင် မြင်တွေ့နိုင်ပါ

သည်။ နီနာခြေရင်းမှာ ထရက်ပ်လက်စ် ပစ်ချသွားသော စင်ရော်အသေ
လေးကို တွေ့ပြီး ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့အလှ သူနှစ်သက်သဘောကျနေတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်
ဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီရေကန်နားမှာ နေလာခဲ့တယ်။ သူဟာ ရေ
ကန်ကို ချစ်တယ်။ ဟောဒီစင်ရော်ကလေးက ချစ်သလိုပဲ။ သူ့ဘဝကလဲ
ခင်ရော်ကလေးလို လွတ်လပ်တယ်။ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ နောက်တော့
လူတစ်ယောက် အဲဒီနားကနေ ဖြတ်သွားတယ်။ မိန်းကလေးကို တွေ့သွား
တယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝဟာ ပျက်စီးသွားတော့တာ
ပဲ။ ဟောဒီ စင်ရော်ကလေးလိုပေါ့။”

သို့သော် စင်ရော်ကလေးလို ပျက်စီးရတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် နီနာသည်
သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ နီနာသည် စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်တွင် လူငယ်လေး ထရက်ပ်လက်စ်
သည် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်သေး။ နီနာ သူ့လမ်းသူ တွေ
သွားပြီဆိုတာ သူ သဘောပေါက်၏။ မိမိမှာတော့ လမ်းစပျောက်နေပြီဟု
သူ စိတ်ပျက်အားငယ်၏။

သူသည် သူ့အနုပညာပီစသတ္တိနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှမစွမ်းဆောင်
နိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမှာ သူသည် ယုံကြည်ရာ၊ ဆောက်တည်ရာကို စွာ
မတွေ့ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘဝအသိကိုလည်း မရှာဖွေမရရှိခဲ့သော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

နီနာသည် နာကျင်ခံစားမှုကို တွန်းအားအဖြစ် ယူ၍ အောင်မြင်စွာ
သို့ ဦးတည်နိုင်ခဲ့၏။ ထရက်ပ်လက်စ်အတွက်တော့ နာကျင်ခံစားမှုသည်
မည်သည့်အသွင် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲခဲ့ဘဲ နာကျင်မှုသက်သက်သာဖြစ်
နေခဲ့၏။

ချက်ကော့စ် ပြောချင်သော ဘဝမှ ရသည့် အနုပညာဟာ ဒါပဲ...ဟု
ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

The Three Sisters ပြဇာတ်ကတော့ မကြာမီကာလတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပေါ်လာဖွယ်ရှိသည် လူမှုတော်လှန်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး၊ စီးပွားသိပ္ပံတော်လှန်ရေးတို့ကို မြင်ယောင်စိတ်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်ဟု အများက သတိမှတ်ကြသည်။

“နောက် နှစ်အစိတ် သုံးဆယ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ တို့လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အလုပ်လုပ်ကြရမယ်၊ အချိန်ဟာ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလာနေပြီ၊ မုန်တိုင်းတစ်ခု လာနေတာကို ခံစားနေရတယ်၊ အဲဒီမုန်တိုင်းဟာ ကောင်းသော တိုက်ခိုက်ခြင်းနဲ့ တို့ဆီက ပျင်းရိမှုတွေ၊ လေးတဲ့ မှုတွေ၊ မထူးခြားမှုတွေ၊ အလုပ်အပေါ် အထင်သေးမှုတွေ... အားလုံးကို တိုက်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်လိမ့်မယ်”

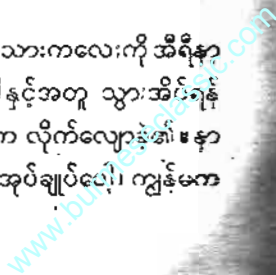
ထိုစကားကို ပြဇာတ်ထဲတွင် တိုးတက်သော အမြင်ရှိသူ မင်းမျိုးမင်းနွယ် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ စကားအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ပြဇာတ်တွင် ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှင့် အတူတွဲဖက်ပါဝင်သူ အဓိက ဇာတ်ကောင်များမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။ အော်လင်ဂါ၊ မာရှာနှင့် အီရီနာဟူသော ညီအစ်မသုံးယောက်။ သူတို့အားလုံး သဘောကောင်းကြသည်။ အကြီးဆုံး အော်လင်ဂါက ပို၍ပင် စိတ်နှူးညှိသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အစ်ကိုကတော့ တော်တော် မစွဲသည် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ညီမတစ်တွေ မျှော်လင့်သလို အစ်ကိုသည် ပညာတတ် ကျောင်းဆရာ ဖြစ်မလာပေ။ သုတေသီတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်မလာပေ။ အောက်တန်းကျသော အမူအကျင့်များကို ပြုမှုသူ ကောင်စီရုံးမှ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ အသုံးအပြုန်းကြီးသော၊ အထက်စီးကျကျ နေချင်ပြီး အောက်တန်းကျကျ အမူအကျင့်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့မိ၏။ သူ့မိန်းမသည် သူ့အလုပ်ရှင် ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌနှင့် ချစ်ခင်ပြန်နေသည်။ သူသည် သူ့မိန်းမ၏ ဖောက်ပြန်မှုကိုလည်း မသိ။ ညီမများ၏ ရက်ရောမှုကိုလည်း နားမလည် မမြင်နိုင်။ ဘာကိုမှလည်း မဖြေရှင်းတတ် ခပ်ပေါ့ချာချာ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုလူအချို့အစားကို သရော်ရန် အစ်ကိုဇာတ်ကောင်ကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူတို့၏ ဖခင်မှာ စစ်ဘက် အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားတာ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည့် ကာလမှာ ပြဇာတ်ကို စတင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ အစ်ကို၌ ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိပြီးသား၊ ထိုရည်းစားကို ကြော်ငြာမှာ လက်ထပ်လိုက်၏။ အစ်ကို၏ ဇနီး နာတာရှာသည် စိတ်သဘော ရိုင်းခိုင်းပြီး မကြင်နာတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မ သုံးဦးနှင့် အစ်ကို၊ စုစုပေါင်း လေးဦး အမွေဆိုင်သော အိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်ရသော်လည်း သူက အိမ်ကြီးရှင်လို ကျင့်ကြံနေထိုင် အမိန့်ပေးချင်သည်။ ငွေတွေကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ချင်သည်။ အသုံးအပြုန်းလည်း ကြီး၏။ အစ်ကိုအွန်ဒရေသည် ကြေးလည်ပင်းခိုက်နေပြီ။ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ညှိနှိုင်းကျောင်းလာသော နာနီကြီးမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ ဘာအလုပ်မှလည်း ခွန်အားစိုက်မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ သို့သော် ထိုအဘွားကြီးကို ညီအစ်မသုံးယောက်က အိမ်မှာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထား၏။ (အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ အဝတ်သိမ်းခြင်း အမှုလောက်ကိုတော့ ပြုလုပ်ပေးနိုင်လေသည်) ဤကိစ္စကို နာတာရှာက မကျေနပ်ပေ။ သူ့မှာ သူ့ကလေးထိန်း၊ ထမင်းချက်ပါ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ သူ့လက်သူ ခြေဖြစ်ချင်သည်။ အဘွားကြီးကို အော်ငေါက်ဆဲဆိုသည်။ နှင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရုံမျှမက နှင်ထုတ်ရန် ညီအစ်မတွေကို တိုက်တွန်းသည်။

သို့သော် အီရီနာတို့က ခါးခါးသီးသီးပင် ကန့်ကွက်ခဲ့၏။ ဤအဘွားကြီးကို မိုက်ရိုင်းစွာ ပြောဆိုတာကိုလည်း မကြိုက်ကြောင်း မိမိတို့ရွှေတွင် ဤကဲ့သို့ မိုက်ရိုင်းစွာ ဆက်ဆံမှုကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြောင်း သတိပေး ပြောဆိုခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း နာတာရှာက ညီအစ်မများကို ပြန်၍ တောင်းပန်လေသည်။ တကယ်တော့ နာတာရှာသည် ရသမျှ အခွင့်အရေးကို အကုန်လိုချင်သူ လောဘကြီးသူ ဖြစ်သည်။

အီရီနာ၏ အခန်းက နွေးထွေးသည်ဟု မိမိသားကလေးကို အီရီနာ အခန်းမှာ နေစေပြီး အီရီနာကိုတော့ အော်လင်ဂါနှင့်အတူ သွားအိပ်ရန် တောင်းဆိုသည်။ သဘောကောင်းသော အီရီနာက လိုက်လျောခဲ့၏။ နာတာရှာသည် အော်လင်ဂါအား ‘ရှင်က ကျောင်းမှာ အုပ်ချုပ်ပေါ့၊ ကျွန်မက

အိမ်မှာ အုပ်ချုပ်လိုက်ပါ့မယ်' ဟု ပြောသည်အထိ အာဏာကို လိုချင်သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့မြို့မှာ အမြောက်စစ်တပ်တစ်ခု ရှိသည်။ စစ်တပ်၏ အကြီးအကဲများ၊ စစ်ဗိုလ်များ၊ အရာခံဗိုလ်များ သူတို့အိမ်မှာ လည်ပတ်စားသောက်နေကျဖြစ်သည်။ သူတို့အဖေကလည်း အမြောက်တပ်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ်တပ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ စစ်ဗိုလ်တပ်သားလေးငါးယောက်၊ ထို့နောက် ကာနယ်လ်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်၊ ထိုဗိုလ်မှူးကြီးသည် အဖေ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သိခဲ့သည်။ ထိုဗိုလ်မှူးကြီးကို အလတ်မ မာရှာက သံယောဇဉ်တွယ်သွား၏။ မာရှာသည် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်တကြီး လက်ထပ်ခဲ့ပြီး နောက်တော့ ကျောင်းဆရာ၏ မတိုးတက်မှု၊ ညံ့ဖျင်းမှု၊ ရိုးအမှုတို့ကြောင့် ဘဝကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ ဇနီးသည်နှင့် သမီးများနှင့် မိသားစု ရှိပြီးသား။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ဇနီးသည်ကို ကျွန်မတို့ ပရိသတ်က တစ်ခါမှ မမြင်ရ မတွေ့ရသော်လည်း တခြားဇာတ်ကောင်များ၏ ပြောစကားအရ ကြောင်စိစိ စရိုက်ရှိသူ၊ အတ္တကြီးပြီး အလိုရမ္မက်ကြီးသူဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ဂရုစိုက်မှုကို လိုအပ်သဖြင့် မကြာခဏပင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆိပ်သောက် အကြပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။

မာရှာ၏ ယောက်ျား ကူလီဂျင်ကတော့ တော်တော် နဲ့အ ညံ့ဖျင်းသူ ဖြစ်သည်။ မိန်းမက ဗိုလ်မှူးကြီးကို တွယ်တာနေမှန်း မြင်တွေ့ပါလျက် မနာလိုဝန်တို မဖြစ်၊ 'မာရှာလေးက စိတ်သဘောကောင်းရှာပါတယ်' ဟု သော စကားကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာပြောလျက် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့သည်။

စစ်တပ်ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပျောက်ဆုံးနေပြီး အလုပ်အပေါ်မှာလည်း ယုံကြည်သက်ဝင်မှု မရှိ။ အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်နေသော အရက်ချိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မနေ့က မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ထုသလိုက်တာ သေသွားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ပင် မယုံကြည်သလို ဖြစ်လာသည်။ အပြောင်းအလဲကို မယုံကြည်သူ၊ ဘဝကြီးဟာ သေနေတယ်

ဟု စိတ်ပျက်သည်။ ညဉ့်ဖိုသာ တတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လောကကို ကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့် အမြဲမြင်တတ်သူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဗိုလ်ကလေး ဘောဂ္ဂန်တူဆင်ဘတ်ကတော့ အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့် အသက်ရှင်သူ ဖြစ်သည်။ အပြောင်းအလဲကို မျှော်လင့်သည်။ သူသည် အိမ်မှာကို သဘောကျနေသည်။ အိမ်မှာက သူ့ကို မချစ်။ သို့သော် လက်ထပ်ရန်တော့ သဘောတူလိုက်သည်။ သူ့လက်အောက် ဗိုလ် တစ်ယောက်သည် လူတွေကို လှောင်ပြောင်သင်္ဘောလေ့ရှိသဖြင့် သူနှင့် မကြာခဏ စကားများရသည်။ နာတာရှာမှာ ထိုသူကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ခဏခဏဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ထိုသူက နာတာရှာကို စနောက်လိုသဖြင့် နာတာရှာ၏ သားအကြောင်း ရယ်စရာပြောခဲ့၏။

“အဲဒီကလေးသာ ငါ့ကလေးဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဒယ်အိုးထဲ ထည့်ပြီး ကြပ်ကြပ်ကလေး ကြော်စားပစ်မယ်” ထိုစကားမျိုးကို မြန်ရေရှက်ရေ နောက်ပြောင်တတ်သော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့ထဲမှာ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားသည်။ အိမ်တွေ တော်တော်များများ ပါသွားသည်။ စစ်တပ်တန်းလျားများ မီးထဲ ပါသွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အိမ်လည်း မီးလောင်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မိန်းမ ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိ၊ သမီးများကိုတော့ အော်လံဂါတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်က ခဏစောင့်ရှောက်ထားရလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဗိုလ်ကလေး ဘောဂ္ဂန်မှာ အပြောင်းအလဲကို ယုံကြည် မျှော်လင့်သည်။ ဆရာဝန်က ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူးဟု သင်္ဘောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက “နောက် အနှစ်နှစ်ရာ သုံးရာလောက် ကြာတဲ့အခါ ရုရှားပြည်ကြီးဟာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါတို့ကတော့ ပါဝင်မခံစားနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပြောင်းအလဲအတွက် အခု ငါတို့ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ပါဝင်ခံစားနေတဲ့ ငါတို့ရဲ့ မြေးတွေ ဖြစ်တွေ အတွက်ပေါ့” ဟု ပြောသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုတော့ နည်းကြ၏။ အပြောက များနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြဇာတ်ဆုံးသည်အထိ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့။ ဘောဂ္ဂန်ဆိုလျှင် ရင်ဆိုင်စိန်ခေါ်ပွဲကို ယှဉ်ပြိုင်ရာမှ သေ

နတ် ထိမှန်သေဆုံးသွားခဲ့၏။ သူ၏ ခင်ပွန်းလောင်းအတွက် အိရီနာ ငိုကြွေးရလေသည်။

ညီအစ်မ သုံးယောက်သည်လည်း လှုပ်ရှားတက်ကြွမှု မရှိ။ သနားဖွယ်ရာပင် ငြိမ်သက်တွေဝေနေကြဆဲဖြစ်သည်။ မော်စကိုသို့ အလွန်သွားချင်သော ညီအစ်မသုံးယောက်သည် မော်စကိုသို့ သွားမည့် အိပ်မက်ကို မက်နေကြဆဲ။ အိပ်မက်ကို လက်တွေ့အဖြစ် အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ဘဲ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးသည် မကြာမီ ကျရောက်လာမည့် 'မုန်တိုင်း' ကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေကြသည်။ သူတို့၏ လေးတွဲ ပျင်းရိမှုများကို လွင့်စဉ်သွားအောင် တိုက်ခတ်ဖယ်ရှားပေးမည့် ကောင်းသော မုန်တိုင်း၊ မကောင်းမှုများကို ကင်းစင်သွားအောင် ပြုပြင်ပေးမည့် မုန်တိုင်းကို စောင့်နေကြသည်။ ထိုမုန်တိုင်းသည် သူတို့နိုင်ငံအတွက် ပျော်ရွှင်မှုများကို သယ်ဆောင် လာလိမ့်မည်။

*

" The Cherry Orchard " ပြဇာတ်ကတော့ သိသိသာသာပင် သရော်စာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အသစ် အသစ်တွေ ပေါ်ထွက်လာချိန်တွင် အသစ်၏ အဆင်ပြေမှု အသုံးကျမှုကို လက်မခံနိုင်ဘဲ အဟောင်းသံသရာမှာ တစ်လည်လည် တမ်းတပြီး တကယ်လည်း အဟောင်းကို ထိထိရောက်ရောက် မကာကွယ်နိုင်သော လူတစ်စုအတွက် ဤပြဇာတ်ကို သူရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရယ်စရာကောင်းသော ဟာသများ၊ ခပ်တုံးတုံး အသိအမြင်များကို ပြဇာတ်ဖတ်သူတွေ မကြာခဏ တွေ့ရမည်။ မကြာခဏ ပြုံးမိလိမ့်မည်။ ပြဇာတ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်တွေ ငိုကြွေးနေသည့်အခါ ပြဇာတ်ဖတ်သူသည် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟု ပြုံးချင်ရယ်ချင်လိမ့်မည်။ ချက်ကော်မသည် လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်နေသော လူမှုရေးပြဿနာ တစ်ခုကို ပြည်သူလူထုအကြား ချပြ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

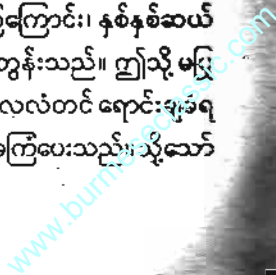
စီးပွားရေးအဟောင်းမှ စီးပွားရေးအသစ်၊ လူမှုရေးအဟောင်းမှ လူမှုရေးအသစ်၊ ယဉ်ကျေးမှုအဟောင်းမှ ယဉ်ကျေးမှုအသစ်သို့ ကူးပြောင်းသည်

အခါ ဘဝဟောင်းသည် တကယ်ပင် ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ တကယ်တော့ သော အဟောင်းသည် ထိုအချိန်မှာ ဟာသတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ဖြစ်နေသော စိတ်ကူးယဉ်မှုတစ်ခုသာသို့ ရောက်နေပြီ။ ၎င်းကို လက်ခံနိုင်သော လိုလေသည်။

ပြဇာတ်၏ အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ အထည်ကြီးပျက်ဟု ပြောနိုင်သော မြေပိုင်ရှင် မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် ကုန်သည် တစ်ယောက်။ ထိုကုန်သည်သည် ယခုမှ ကြွယ်ဝလာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဟိုစဉ်ကတော့ မြေပိုင်ရှင်မောင်နှမ၏ မိဘများအိမ်မှာ သူ့မိဘတွေက ကျွန်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ရသည်။ မောင်နှမပိုင်ဆိုင်သော မြေသည် မြစ်၏ ဘေးတွင် တည်ရှိသည်။ မြို့နှင့် ဆယ်ငါးမိုင်ခန့်သာ ဝေးသဖြင့် အလွန်ကောင်းသော မြေနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ချယ်ရီခြံမြေတစ်ခုလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုချယ်ရီခြံသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမြေ ဖြစ်သည်။

သူတို့မောင်နှမလက်ထက်တွင် သူတို့၏ အမြော်အမြင်နည်းမှ၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးမှု၊ လောကဖြစ်စဉ်များအပေါ် အမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင်မလိုက်နိုင်မှု စသည်တို့ကြောင့် အကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီး မြေကို အပေါင်ထားရသည့် ဘဝသို့ ရောက်နေပြီ။ အတိုးလည်း မဆပ်နိုင်၊ အရင်းလည်း ဆပ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ၊ နောက်ဆုံးမှာ လေလံတင်ရောင်းချခံရတော့မည့် အဖြစ်ကို ကြုံရတော့သည်။

ကုန်သည်ဖြစ်လာသော သူရင်းငှား၏ သားက ယခုအခါ မောင်နှမ၏ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်လာသည်။ ကုန်သည်က ထိုမြေကို ပြန်လည် ကယ်တင်နိုင်ရန် နည်းအမျိုးမျိုး ချပြသည်။ မြေတချို့ကို အငှားချ၍ ထိုမှရသောငွေကို အကြွေးဆပ်ခြင်းဖြင့် အပေါင်မြေကို ပြန်ရရန် လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ ယခုအခါ မြေသည် နွေရာသီအိမ်များ၊ တည်းခိုခန်းများ ဆောက်ရန် အလွန်သင့်လျော်သဖြင့် လူတိုင်း လိုချင်နေကြကြောင်း၊ နှစ်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် စာချုပ်ဖြင့် အငှားချသင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းသည်။ ဤသို့ မပြုလုပ်ပါက မြေသည် နောက်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် လေလံတင် ရောင်းချခံရတော့မည် စဉ်းစားပါ။ မြန်မြန် လုပ်ငန်းစပါဟု သူအကြံပေးသည်။ သို့သော် မောင်နှမက မတုန်မလှုပ်။

သူတို့သည် ဤမြေကို အလွန်တွယ်တာသည်။ ဤအိမ်ကို အလွန် တွယ်တာသည်။ ချယ်ရီခြံကိုလည်း ရောင်းမပစ်နိုင်။ ချယ်ရီပင်တွေကို လည်း ခုတ်မပစ်နိုင်။ စိတ်ကူးယဉ်တွေဝေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လေသည်။ “ဟောဒီအခန်းဟာ အရင်တုန်းက တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆော့ခဲ့ကြတဲ့ ကလေးခန်း”။ “ဟောဒီ စာအုပ်ဗီရိုကြီးကို ကြည့်ပါဦး၊ သူ့သက်တမ်းက ၁၀၀ တောင် ရှိပြီ၊ ဟုတ်တယ် အသေအချာပဲ၊ သက်တမ်း ၁၀၀ ရှိပြီ၊ သူ့ သက်တမ်း ၁၀၀ ပြည့်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား...” စသည်ဖြင့် သူတို့မောင်နှမသည် အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ ကျော်တွေ ဖြစ် သည့်တိုင် ကလေးတွေလို ကလေးဆန်တုန်း၊ အတိတ်က ရွှေထီးဆောင်း ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်လည်တမ်းတတုန်း။

အစ်မကြီးသည် သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်က မွေးစား သမီး၊ တစ်ယောက်က သမီးအရင်း။ သမီးအရင်းသည် သူနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ တွင် နေထိုင်ပြီး မွေးစားသမီးက ဦးလေးကို စောင့်ရှောက်ရင်း ရုရှားက ကျေးလက်ခြံမြေမှာပင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ အစ်မကြီးနှင့် သူ့သမီးသည် အလွမ်းပြေခဏလာရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ သော် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ လေလံတင် ရောင်းချ မည့် ရက်သို့ ရောက်လာ၏။ မြေအငှားချဖို့ ချယ်ရီခြံကို အသွင်ပြောင်းဖို့ ကုန်သည်ပြောသော စကားများကို လက်မခံဘဲ အတိတ်ဘဝထဲမှာ တမ်းတ ဝဲလည်နေရင်းက အဖြစ်မှန်ကို ပြွန်းခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

လေလံပွဲအချိန် ရောက်လာသည်။ ကုန်သည်သည် အများနှင့်အတူ လေလံဝင်ဆွဲ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ချယ်ရီခြံသည် ကုန်သည်လက်ထဲ သို့ ရောက်သွားသည်။ ကုန်သည်သည် နွေရာသီအိမ်များ ဆောက်လုပ်ရန် အတွက် ချယ်ရီပင်များကို ခုတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ဤအိမ် ဤမြေမြေကြီးမှ စွန့်ခွာသွားကြရသည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၇ စက်တင်ဘာလ]

ပြင်သစ်ပြဇာတ်များ

ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ရသော ပြင်သစ်ပြဇာတ်များကို နှစ်မျိုးခွဲ၍ ရပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ခဲ့သော ပြဇာတ်များနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဖတ် ခဲ့သော ပြဇာတ်များဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ခဲ့ရသော ပြဇာတ်များမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်ခန့်က ဖတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် မေ့သွားသည့် လည်း ရှိသည်။ ပြဇာတ် အရသာကို သိပ်မခံစားတတ်ဘဲ ဖတ်ခဲ့ရသည့် ပြဇာတ်တွေလည်း ရှိသည်။ ဥပမာ Racine ၏ ပြဇာတ်တွေဆိုလျှင် ဖတ် ဖူးသည် ဆိုရုံသာ မှတ်မိသည်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် မမှတ်မိတော့ချေ။ ကော်နဲ(ယံ)၏ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လည်း ကျွန်မဖတ်ဖူးသည်။ ပြဇာတ်မှာမည် မှာ 'The Cid' ဟုတော့ မှတ်မိ၏။ ၁၇ ရာစု ပြဇာတ်ဖြစ်သဖြင့် နန်းတွင်း ဇာတ်ဝင်ခန်းများ ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ ဘုရင်သမီးတော်၊ မှူးမတ် များ၊ မင်းသားများ ပါဝင်ကြသည်။ Moliere ၏ ပြဇာတ်များကို နည်းနည်း ပို၍ မှတ်မိသည်။ မိုးလျှဲကို ဖတ်ကတည်းက ဆရာတော်ရှိ၏ 'မဟာဆန် ချင်သူ' ပြဇာတ်၏ မူရင်းစာရေးဆရာဟူသော အသိဖြင့် ဖတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နေ ၏။ ပထမဆုံး 'Le Bourgeois Gentilhomme' ကို ဖတ်ရသည်။ နောက် တော့ 'Le Medecin Malgre' ကို ဖတ်ရသည်။ နှစ်ပုဒ်လုံးကို ဆရာတော်ရှိ မှီငြမ်းပြု ဘာသာပြန်ပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ဖတ်ခဲ့ရတာ ဝို၍ သက်သာ

နေသည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ 'The Intellectual Ladies' ဟူသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ပြဇာတ် (မူရင်းနာမည်မှာ Les Femmes Savantes ဖြစ်၏) ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ပြင်သစ်ပြဇာတ်များကို ကျွန်မ ဖတ်ရသည့်အခါ အမေရိကန် ပြဇာတ်ဆရာ တင်နက်ဆီ ဝီလျမ်စ်၏ ပြဇာတ်တွေကို ဖတ်ရသလောက်တော့ ရင်ထဲမှာ စွဲငြိခြင်းမရှိလှဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့သည့် အဲသည်ပြဇာတ်တွေက ၁၇ ရာစု၊ ၁၈ ရာစုပြဇာတ်တွေကိုး။ တင်နက်ဆီဝီလျမ်စ်၏ နှစ်ဆယ်ရာစု ပြဇာတ်လို ကျွန်မ ခံစားချက်နှင့် နီးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်တော့ ပြင်သစ်ပြဇာတ်ထဲမှ နှစ်ဆယ်ရာစု ပြဇာတ်တွေကို တွေ့သွား၏။ ထိုပြဇာတ်တွေထဲမှ ယခုထိ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်သော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ Marguerite Duras ၏ La Musica ဟူသော ပြဇာတ် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာဂရက် ဒူးရား၏ စိတ်ခံစားမှုနှင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ခံစားမှု နီးစပ်သည် ဟု ပြောနိုင်မည်လား ကျွန်မ မသိပါ။ ထိုပြဇာတ်သည် ကျွန်မအား အစမှ အဆုံးထိ စူးစူးနှင့်နှင့် စိတ်အာရုံ ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်။ အချစ်အကြောင်း အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ဖြစ်နေလို့လည်း ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ ယခုထိ စွဲငြိနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူပြောပြသည့် အချစ်အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့ မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ၊ ဖတ်နေကျ အချစ်တွေနှင့် နည်းနည်းလေး ကွဲပြား၏။ အဲဒါကိုက အရသာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ (နှစ်ခန်းပါသော ပြဇာတ် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။) အဖြစ်အပျက်က တစ်ညခင်းသာ အချိန်ကြာသည်။ အဓိကဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်ပဲ ပါဝင်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ မြို့၊ သေးသေးလေး တစ်မြို့၏ တည်းခိုခန်းတစ်ခု မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ အဓိကဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်မှာ ယခုပဲ ကွာရှင်းပြီးစီးသွားသည့် လင်မယား နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်အမျိုးသားတစ်ယောက် ဧည့်ကြိုဌာနမှ အမျိုးသမီးကြီးအား

ပါရီသို့ ဖုန်းခေါ်ခိုင်းပြီး ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာ အပြင်မှ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြန်လာပြီး သူမအတွက် ကြေးနန်းရောက် မရောက် မေးသည်။ Receptionist အမျိုးသမီးက ဧည့်သည်အမျိုးသမီးအား မဒမ် (ဘယ်သူ...) ဟု ခေါ်ဖို့ရာ မဲသေမချာဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ဧည့်သည်အမျိုးသားရှိရာ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ထိုအမျိုးသား၏ နောက်နာမည်ဖြင့်ပင် ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

ထိုအစပျိုး မြင်ကွင်းလေးဖြင့် ကျွန်မတို့ သိလိုက်ရသည်မှာ အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားသည် ကွဲကွာနေသော ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် ခွဲခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ရမည်။

နောက်တော့ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးအား ဧည့်ကြိုအတွားကြီးက “ဒီမှာ တော်တော် ပြောင်းလဲနေတာ ဆိုတော့ ရှင် အံ့ဩမှာပဲနော်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် အာလာပ သလ္လာပ ပြောသည်။ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးသည် ဤမြို့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သူဟူ ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်ရပါသည်။ ထိုနောက် အပေါ်ထပ်သို့ မတက်တော့ပါဘူးဟူသော ဧည့်သည်ဇနီးမောင်နှံသည် ဧည့်ခန်းမှာ မရှောင်သာ မတိမ်းသာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ ခင်ပွန်းက စတင်စကားပြောသည်။ ဘာအကူအညီပေးရဦးမလဲ၊ သိမ်းထားတဲ့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတွေ မင်းဆီပို့ပေးရမလား စသည်မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက အို... နေပါစေ၊ ကျေးဇူးပါပဲဟု ပြောပြီး ကောင်းသောညပါဟု နှုတ်ဆက်၍ အပြင်ပြန်ထွက်သွား၏။

ခင်ပွန်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အခါ သူခေါ်ထားသည့် တယ်လီဖုန်း ရလာ၏။ အမျိုးသမီးအသံ ဖြစ်သည်။ “အားလုံးပြီးစီးသွားပြီလား” ဟု အမျိုးသမီးက မေး၏။ “အေး... ပြီးပြီ” ဟု အမျိုးသားက ပြန်ဖြေသည်။ “ဘယ်တုန်းကလဲ” ဟု အမျိုးသမီးက ပြန်မေးသည်။ “အခု နေ့လယ်ခင်းကပဲ” ဟု အမျိုးသားက ဖြေသည်။ တစ်ဖက်အမျိုးသမီးက ခပ်ဆဆလေသံဖြင့် ပြော၏။

“ဒါ သိပ်စိတ်ထိခိုက်ရမယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ မြှော်လင့်ပါ တယ်”

“အင်း...အဆင်ပြေပါတယ်”

“ရှင်...ရှင်...သူ့ကိုတွေ့ခဲ့ရလား”

“တွေ့တာပေါ့”

“အဲဒီတော့...”

အမျိုးသားက ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အနည်းငယ် သရော်ဟန်စွာ လျက် “မင်းက ကိုယ် ဘယ်လို ဖြေစေချင်လို့လဲ၊ ဒါ ဘဝပဲလေ၊ သူတို့ပြောကြသလိုပါပဲ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲ တယ် ဆိုတာကတော့...”

“ဘာ...”

“ဒါမျိုးက ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်ကူကူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“သူ...သူ နည်းနည်း ပြောင်းလဲနေလား”

“အင်း...ကိုယ်ထင်တာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲနေတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ရဲ့လား”

အမျိုးသားက အလိုအလျောက် ချက်ချင်း “ချစ်တယ်လေ” ဟု ဖြေပါသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွဲကွာရန် တရားရုံးမှာ လာရောက်ရင်ဆိုင်ကြသော ခင်ပွန်းနှင့် ဇနီး၊ ခင်ပွန်း၏ နောက်ချစ်သူ အမျိုးသမီး။ သူတို့၏ စိတ်ခံစားမှုများကို စာဖတ်သူသည် တည်းခိုခန်းဧည့်ခန်းမှာ ရောက်နေပြီး မြင်တွေ့ကြားသိနေရသလိုပင် အတွင်းကျကျ ခံစားနေရသည်။

နောက်နေ့ နေ့လယ်တွင် ပါရီသို့ မိမိရောက်လာမည့်အကြောင်း မိမိစီးမည့် ရထား၏ အချိန်ကို အတိအကျ သတင်းပေး၍ အမျိုးသားက နှစ်သိမ့်လေသည်။ အမျိုးသမီးက မိမိသည် စကြိုထွက်ပေါက်မှ လာစောင့်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆင်ပြေလျှင် ညနေပွဲ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးက “တစ်နေ့နေ့ကျရင် အဲဒီကိစ္စအကြောင်း ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြနိုင်မလား” ဟု မေး၏။ အမျိုးသားက “ငါတော့ ပြောမိမယ် မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အေးလေ သိနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အင်း...ပြောမိရင်လဲ ပြောမိမှာပေါ့”

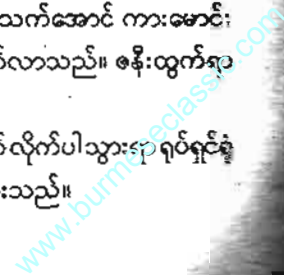
သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ

အပြင်ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ သူ့ဇနီးဟောင်း အမျိုးသမီး ပြန်ဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်၍ တယ်လီဗီရှင်းကြည့်နေစဉ် အမျိုးသား ပြန်ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တွန့်ဆုတ်စွာ စကားပြောကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများတွင် ထိခိုက်နာကျင်စရာများကို (ဖုံးကွယ်ထားကြလျက်က) စာဖတ်သူက မြင်တွေ့ခံစားနေရ၏။

သူတို့အတွက် ဤနေ့ ဤညသည် ခက်ခဲစွာ ကျော်ဖြတ်ရမည့်ည ဖြစ်သည်။ ယခုလို အစစအရာရာ ပြီးဆုံးသွားခြင်းသည် သည်းမခံနိုင်လောက်သည့် ပြီးဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်လုံးက သဘောပေါက်ကြ၏။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမှ ဒီအခြေအနေထက် ပိုပြီးဆိုးရွားသည့် အဆုံးသတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ဇနီးက ရေရွတ်၏။ ခင်ပွန်းက “သေခြင်းတရား အပါအဝင် ဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ “မသိဘူးလေ ဟုတ်မှာပါပဲ၊ သေခြင်းတရား အပါအဝင်ပေါ့”

သေခြင်းတရားကပင် နှုမတို့၏ ဘဝကို ယခုထက်ပိုပြီး အဆုံးသတ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဟု ကြေကွဲနာကျင်ရခြင်းကို ကျွန်မတို့ မြင်တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စတစ်စဖြင့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြောဆိုလာကြသည်။ ၎င်းမှာ သူတို့အတွက် ပို၍ပင် နာကျင်စရာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မုန်းတီး နာကြည်း၍ ခွဲခွာကြသူများ မဟုတ်။ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သစ္စာဖောက်မိရာမှ ပြဿနာစတင်သည်။ ဇနီးသည် အိမ်မှာမရှိစဉ် သွားရင်းလာရင်း ကြိုကြိုက်သော နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခါမှားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်လည်း ထပ်မှားတာ မဟုတ်။ ဇနီးက ရိပ်မိသွားသည်။ ဇနီးသည်မှာ ထိုကိစ္စအတွက် ထိခိုက်တွေ့ဝေရ၏။ တစ်ယောက်တည်း ခြေဦးတည်ရာ သွားသည်။ ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်သည်။ စိတ်ငြိမ်သက်အောင် ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ ခင်ပွန်းက ဇနီးကို မသင်္ကာဖြစ်လာသည်။ ဇနီးထွက်ရပုံသို့ တစ်ခါတစ်ခါ လိုက်ချောင်းကြည့်သည်။

တစ်ခါတုန်းက ဇနီးနောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါသွားရာ ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် သူပါ လိုက်ဝင်သွားသည်။

“မင်းက ရှေ့နားမှာထိုင်နေတယ်။ အဲဒီရပ်ရင်က တို့နှစ်ယောက် အတူတူကြည့်ပြီးသားချည်းပဲ။ မင်းဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာမယ် ထင်ခဲ့တာ။ ဘယ်သူမှ မလာခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒဲဒီတုန်းက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းချည်းပါပဲ”

“နောက်တစ်ခါလဲ မင်းနောက်က ကိုယ်လိုက်ခဲ့သေးတယ်။ မင်းသစ်တောထဲ ဝင်သွားတယ်လေ။ ကိုယ် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့ရတယ်”

“ရှင် ဆက်လိုက်လာဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကလဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ။ တောထဲမှာ သွားထိုင်နေတာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်မှ မုန်းစရာမကောင်းပေ။ တစ်ယောက်ထက် ပို၍ တစ်ယောက်က နာကျင်ကြေကွဲရပါသည်ဟုလည်း ပြောနိုင်မည်မဟုတ်။ အတူတူ နာကျင်ကြသူချည်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူနေထိုင်ခဲ့ကြသော ဤမြို့က အိမ်ကလေးအကြောင်းကို ပြောကြသည့်အခါ ကျွန်မ သူတို့နေရာသို့ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်သွားပြန်သည်။

“တို့အိမ်ကလေး ရှေ့ကနေ ကိုယ်ဖြတ်တော့ သူတို့ညစာစားနေကြတယ်ကွ”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး၏ အာရုံများ ထိုအိမ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားကြဟန် ရှိသည်။ မီးဖိုခန်း၏ အနေအထား၊ အိပ်ခန်း၏ အနေအထား၊ သူတို့ နှစ်ယောက် နေစဉ်ကအတိုင်း ဘာမှ ပြန်လည်မပြင်ဆင်ထားသည့်အကြောင်း၊ ခြံဝင်းတစ်နေရာတွင် သူ စ၍ အုတ်မြစ်ချထားသော အဆောင်ခန်း နေရာတွင် ထိုလင်မယားသည် ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ထားသည့်အကြောင်း။ တယ်လီဗီးရှင်း ထားသည့်နေရာပင်လျှင် သူတို့ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်း ခင်ပွန်းက ပြန်ပြောပြနေသည့်အခါ အမျိုးသမီးက အတွေးထဲမှာ ပို၍ နှစ်သွားဟန် ရှိသည်။

ထို့နောက် “မင်းလည်း မနက်ရထားနဲ့ လိုက်မှာပဲ ထင်တယ် ဟုတ်လား” ဟု မေးတော့ အမျိုးသမီးက ခပ်ဆဆအသံဖြင့် “ဟင်အင်း... ကျွန်မကို သူလာခေါ်မှာ” ဟု ဖြေ၏။ ထို့နောက် သူတို့ ခဏငြိမ်သက်သွားကြသည်။

သူတို့ ကွဲကွာနေစဉ် ဇနီး ဘယ်မှာနေမှန်း သူမသိကြောင်း၊ ဇနီး တစ်နေ့တုန်းက ဤမြို့မှာ ရောက်သည့်အခါ တစ်ယောက်ယောက်အခါ နေကောင်းလား၊ အဆင်ပြေလား မေးတော့ သူ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့ကြောင်း ခင်ပွန်းက ပြန်ပြောပြနေသည်။ ထို့နောက် ခွဲခွာနေစဉ်က တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက်က အနည်းအကျဉ်း ပြောပြပြန်၏။

ဤမြို့သို့ ကွာရှင်းရန်ကိစ္စအတွက် လာရောက်သည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် သူတို့၏ နောက်ချစ်သူများကို ခေါ်မလာခဲ့ကြပေ။ တစ်ယောက်တည်း လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဇနီးသည် အဖော်ပါမလာခြင်းအတွက် ခင်ပွန်းက အနည်းငယ်အံ့ဩသလို ခင်ပွန်းသည် အဖော်ပါမလာခြင်းအတွက်လည်း ဇနီးက အံ့ဩစွာ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“မင်း မှတ်မိလား၊ မင်းပါရီက ပြန်လာတုန်းက ကိုယ်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ စောင့်နေခဲ့တာကိုလေ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူ့စကား ရပ်သွားပြီး မျက်လုံးများကို အောက်သို့ နှိပ်ကြည့်ပစ်လိုက်ရ၏။ အမျိုးသမီးက ထိုစကားကြောင့် စိတ်မငြိမ်သက်ဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်မှ ထပြီး အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရသည်။

အမျိုးသားက မေးသည်။ “မင်း နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဦးမှာလား”

အမျိုးသမီးက မေးသည်။ “ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့လိမ့်” ထို့နောက် အမျိုးသမီးက ဖြေသည်။ “သုံးလေးလ ကြာရင် လက်ထပ်မယ်”

ဥပဒေအရ ကန့်သတ်ထားသော ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုဖြစ်ဟန် တူသည်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး ချက်ချင်း အိမ်ထောင်ပြု၍ မသင့်တော်သောကြောင့် ဥပဒေဖြင့် သုံးလ စောင့်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အမျိုးသားကတော့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ မသေချာပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်များ အကြောင်း၊ သူတို့ ပြောကြသည်။ တစ်ယောက်၏ အခြားဇာတ်လမ်းအစရှိ တစ်ယောက်က မေးသည်။ တစ်ယောက်ကလည်း မှတ်မိသလောက် ဖြေ

သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဝန်တိုမှု ကင်းကင်း၊ အာယာတ ကင်းကင်း၊ ရူးသွပ်မှုကင်းကင်း ဆွေးနွေးမေးမြန်း နိုင်သောအချိန်မှာ ဤအချိန်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပြေပြေလည်လည် ဆွေး နွေးရာမှ သူတို့ မသိလိုက်သည့် အထင်လွဲမိသည့်ကိစ္စများကိုပင် အချင်း ချင်း ဖြေရှင်းလို့ ရသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပေါ်အခန်းများဆီ သွားအိပ်ဖို့ ကြိုးစားပြီး မအိပ်ဖြစ်ဘဲ စဉ်ခန်းမှာသာ ထိုင်စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခိုက် ပါရီ မှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။ အမျိုးသားထံသို့ ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမျိုး သား၏ နောက်ချစ်သူက အိပ်မရပါဘူး၊ စိတ်ပူပင်ပါသည်ဟု ဆက်သွယ် ခြင်း ဖြစ်၏။

“ရှင် အိပ်ပျော်နေခဲ့တာလား”

“အေး” ဟု သူ ညာလိုက်သည်။

“ကွာရှင်းတဲ့ ကိစ္စဟာ စိတ်ထိခိုက်စရာပဲ၊ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပူလို့ အိပ် မရဘူး”

“ဘာမှ စိတ်ပူစရာမှ မလိုဘဲနဲ့၊ တော်တော်ကြောင်တာပဲ၊ ပြန်အိပ်ပါ”

“ကျွန်မလေ တွေးမိတာ တစ်ခုရှိလို့ ချက်ချင်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာ တာ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကို သွားတာလဲ၊ ကျွန်မကို တစ်ခုခု ဖြေလိုက်စမ်း ပါ”

သူ မဖြေပါ။

“ဖြေစမ်းပါ၊ ကျွန်မ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်လို့ပါ၊ ရှင် မပါဘဲလဲ တရား ရုံးမှာ ကြားနာလို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သွားတာလဲ”

“သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့နိုင်ဖို့ပေါ့”

ထိုအဖြေသည် နောက်အမျိုးသမီးအတွက် နည်းနည်းရက်စက်ဟန် နှိပ်သည်။ သို့သော် အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိ၏။ ဤအတွက် ဟိုအမျိုးသမီး မနာလို့ဖြစ်သွားသလား၊ ဝမ်းနည်းသွားသလား ကျွန်မ မသိနိုင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တယ်လီဖုန်းမှ သူမ၏ အသံကိုသာ ပရိသတ်က ကြား၍ ဟန်အမူအရာကို မမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းချပြီး သိပ်မကြာမီပင် ဇနီးထံသို့ တယ်လီဖုန်းလာပြန် သည်။ သူမ၏ နောက်ချစ်သူ အမျိုးသားထံမှ ဖြစ်၏။ စိတ်ပူလို့ ဆက်ခြင်း ပဲ ဖြစ်သည်။ သူမ ရှိရာမြို့သို့ ကားမောင်း၍ လာနေရင်း လမ်းဘေးကတော့ ဆိုင်ထဲမှ ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ် သိပ်စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်၊ ကွာ ရှင်း ပြတ်စဲတဲ့ ကိစ္စကြီး ပြီးသွားပြီနော်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆို တာ မင်း တွေးတောင် တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသား၏ စကားကို သူမက မြန်မြန်ဖြတ်လျက် “လာခဲ့တော့ လေ” ဟု အော်လိုက်သည်။ “အေး...လာပြီ၊ အခုပဲ ကိုယ်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ထို့နောက် ထိုအမျိုးသား မလာမီ ရသမျှ တစ်နာရီအချိန်အတွင်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် စကားဆက်ပြောကြသည်။ အမျိုးသမီးက ပြင်သစ် မှ စွန့်ခွာ၍ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ သွားရောက်နေထိုင်မည်ဖြစ်ရာ ခင်ပွန်းဟောင်းက တားမြစ်သည်။ “ပြင်သစ်မှာပဲ နေပါလားကွယ်၊ ကိုယ် တို့ တစ်ခါတလေ အခွင့်အရေး ကြိုကြိုက်ခဲ့ရင် နှစ်ယောက်ဆုံဖြစ်ကြတာ ပေါ့၊ မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်နိုင်ငံတည်း ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကိုယ်နေချင် တယ်၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကိုယ် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခဏအတွင်း စိတ်ထိခိုက်သွားပြန်ကာ “ကိုယ်တို့ တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းလို့ရတာပဲ၊ တောနယ်တစ်ခုမှာ တွေ့နိုင်သားပဲ၊ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

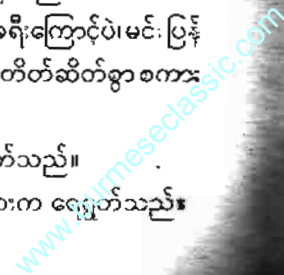
“ဟင့်အင်း၊ အဲလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ တွေ့ကြရမယ် ဆိုရင် ရှင်ပြောသလို ကံကြိုလို့ တွေ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကံကြမ္မာ ဟာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ကြတာ ပေါ့၊ တခြားနည်းလမ်းနဲ့တော့ မတွေ့ချင်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ထိခိုက်သွားကြပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဒီလို ပြိုကွဲရတာဟာ ပါရီခရီးကြောင့်ပဲ၊ မင်း ပြန် လာနေတဲ့ အဲဒီခရီး တစ်ချိန်လုံးမှာ...” ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ စကား ပြတ်ပစ်လိုက်၏။

“သူ့ လာတော့မယ်” ဟု အမျိုးသမီးက ရေရွတ်သည်။

“ကိုယ် မင်း ကို ခွဲမသွားနိုင်ဘူး” ဟု အမျိုးသားက ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်မတို့ ကွဲကွာကြပြီလေ၊ အခွင့်ကြုံရင် တွေ့မှာက လွဲလို့ ဘယ် တော့မှ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်ပောက်သေခါနီးအချိန် ရောက်ရင်ကော”

“ဟင်္ဂ်အင်း...အဲဒီအချိန်မျိုးမှာတောင် တမင် မတွေ့နိုင်ကြဘူး”

အမျိုးသားသည် အမျိုးသမီးထက် ပို၍ ခံနိုင်ရည်နည်းဟန်တူသည်။

“အခုဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး၊ အတွေ့နဲ့ အဆုံးတွေနဲ့ အားလုံး ရောထွေးရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ကိုယ်နဲ့မင်းရဲ့အဖြစ်တွေကို ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ကျန်ရစ်ဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ တီထွင်ဖန်တီးယူလိုက်ရမှာပဲ”

“အချစ်ကိုတော့ အမှောင်ထဲမှာပဲ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပါစေ ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ဦးမှာလား”

“မသိဘူးလေ”

“တကယ်လို့ တစ်ခါလောက် မင်းနဲ့ကိုယ် ပြန်တွေ့ကြတယ်ဆိုရင်”

“အဲဒါဆို ကျွန်မတို့ သေချင်ရင်လဲ သေသွားနိုင်တာပေါ့၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြသလိုမျိုးလေ”

“ဘာဖြစ်ကြမှာလဲ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု...အခုဟာက အစလား၊ အဆုံးသတ်လား”

“ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ”

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အမျိုးသားက “အပြင်သွား ပြီး သူ့ကို သွားစောင့်နေချင်လေ” ဟု ပြောသည်။

အမျိုးသမီးက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု စိတ်ပျံ့လွင့်စွာ ဖြေသည်။

အမျိုးသားက အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းကို တွဲ၍ ဟိုတယ်တံခါး ဆီသို့ တွဲပို့သည်။ သူမအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ တံခါးရှေ့မှာ အမျိုးသား မိတ်တတ်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့ပုံစံက မိတ်တတ်ရပ်ရင်း အိပ်ပျော်နေ သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြတ်နိုးစုံမက်၍ လက်ထပ်ထားကြ သော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ကွဲကွာခန်းမှာ ကျွန်မထင်ထားသည်ထက် မှာ ကျင် ကြေကွဲစရာ ကောင်းလေသည်။ စာရေးဆရာမသည် အချစ်နှင့် နာ ကျင်မှုကို သရုပ်ဖော်ရာ၌ တော်တော်စိတ်ရှည်စွာ လက်ရာစိပ်သူ ဖြစ်၏။ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကြည်နူးခြင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပေးနိုင်စွမ်း သည်။ ကျွန်မအတွက် La Musica သည် တွယ်ငြိမက်မောစရာကောင်း သော အလှတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ရသော ပြဇာတ်များကတော့ တချို့မှာ သင်ခန်းစာအဖြစ် မဖတ်မနေရဖတ်ရခြင်းဖြစ်ပြီး တချို့မှာ ကျွန်မကိုယ် တိုင် လိုက်ရှာဖတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေးနှစ်မြောက် အတန်း (ဆော်ဘွန်း ပထမဆင့်) တုန်းက ကျွန်မတို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ သင်ရသော ပြဇာတ်မှာ Jules Romain ၏ Knock ဖြစ်သည်။ ထို Knock မှာ လူအမည်ဖြစ်၏။ ဆေးပညာနှင့် ပတ် သက်သည့် ဟာသဇာတ်တစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းပါသည်။

မြို့ခပ်သေးသေးသို့ အသစ်ပြောင်းလာသော ဆရာဝန်အတူ တစ် ယောက်နှင့် သူ၏ဆေးကုသပုံ ကုသနည်းများအကြောင်းကို သရော်ထား သည့် ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်အစစ်သည် အနည်းငယ် ပျင်းသည်။ တချို့များနာကိစ္စများတွင် ဆေးထိုးဆေးပေးရန် မလိုဟု ငြင်းတတ်သည်။ သူ့ဆေးခန်းမှာ လူနာသိပ်မရှိပေ။ ဆရာဝန်အတူ ရောက်လာသောအခါ ဆေးခန်းကို လူစည်ကားအောင် ထိုအတူ Knock က ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ် လိုက်သည်။

မြို့ထဲမှ ဘင်တီးသမားတစ်ဦးကို ခေါ်၍ ကြေညာချက်တစ်ရပ် ထုတ် ပြန်သည်။ တနင်္လာနေ့တိုင်း အခမဲ့ စမ်းသပ်ကုသပေးမည်။ ပိုက်ဆံနုဖြော သူ၊ မတတ်နိုင်သူများ တနင်္လာနေ့တွင် ပြသနိုင်သည်။ ဘင်တီးသမား ကြော်ငြာသူက မိမိ စတင်စမ်းသပ်ခွင့်ရမလားဟု မေး၏။ Knock က သူ့ကို အခမဲ့ စတင်စမ်းသပ်ပေးသည်။ သို့သော် Knock က သူ့ တစ် ယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်ရန် စိတ်ပညာဗဟုသုတ အသင့်အတင့်ရှိသူ ဖြစ်

သည်။ လူတွေကို မိမိကိုယ် မိမိ ရောဂါရပြီဟု ထင်အောင် ပြုတတ်၏။ ဆေးစပ်သူ ကွန်ပေါင်းဒါးနှင့်သူ ပူးပေါင်းသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး နုကြောသော အဘွားကြီးများကို နောက်တနင်္လာနေ့ထိ မစောင့်ဘဲ ရက်ဆက် သူထံ ပြလိုသည်အထိ ကြောက်လန့်လာအောင် ခြိမ်းခြောက်ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ သူ၏ ကုသပုံ ကုသနည်းများမှာလည်း တကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော ဟာသကွက်များ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူတွေ၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ရာ၌ Knock သည် စည်းရုံးရေး တော်တော်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ဆေးပညာကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ တန်ဖိုးမထားသူအားလုံး Knock နှင့်တွေ့သောအခါ ဆေးပညာကို အားကိုးလိုစိတ် ပေါ်လာကြသည်။ သူသည် ဤမြို့တွင် အောင်မြင်လှသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ပြောင်းသွားသော ဆရာဝန်အစစ် ဤမြို့သို့ ခေတ္တလာရောက် လည်ပတ်သည့်အခါ မြို့သည် တော်တော်ပြောင်းလဲနေပြီ။ သူတို့မြို့ရှိ တည်းခိုခန်းမှာ ဆေးရုံတစ်ရုံအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပြီ။ သူ့အတွက် အခန်းပင်ပိုင်ရှင်က မပေးနိုင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

Knock ရောက်လာသည့်အခါ ဆရာဝန်အစစ်နှင့် စကားပြောသည်။ Knock က ဆရာဝန်အစစ်အား ပြောသောစကားများသည် ဤဇာတ်၏ အဓိကသော့ချက် ဖြစ်သည်။ လူအားလုံး ရောဂါဝေဒနာကို ကြောက်ရွံ့ကုန်အောင် သူ လုပ်ထားနိုင်ကြောင်း၊ လူတွေဟာ နဂိုက ရောဂါမရှိဘူး ထင်ထားရာမှ ယခုအခါ မိမိရောဂါကို မိမိ သိကြရကြောင်း ကုသပျောက်ကင်းဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြနေကြကြောင်း ပြော၏။

“အခု ညသန်းခေါင်မှာ ဟောဒီမြို့ရဲ့ အိမ်တွေအားလုံးမှာ မီးတွေလင်းကုန်မယ်။ အများတိုင်း ပြဒါးတိုင်ကို ယူပြီး ကိုယ်အပူချိန်တိုင်း မှတ်သားထားကြလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ့် ကျန်းမာရေးအချက်တစ်ခုပဲ” စသဖြင့် သူက အထက်စီးက ပြောသည်။

ဆရာဝန်အစစ်မှာ ဆေးရုံ၌ ယောက်ယက်ခတ်နေကြသော ဝန်ထမ်းများ၊ လူနာများကို ကြည့်ရင်း Knock ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ သူ့တုန်းက ဆေးခန်းဝင်ငွေမကောင်းသဖြင့် အောက်ဈေးနှင့် ရောင်းခဲ့သော ဆေးခန်းမှာ ယခုအခါ Knock ၏ အလိမ်

အညာကောင်းမှုကြောင့် စည်ကားဝင်ငွေကောင်းလျက်ရှိပြီ။ မြို့၏ ပြင်ပမှ လူနာများ ညအိပ်ညှို့နေ လာရောက်ကုသသည့်အတွက် ဤတည်းခိုခန်းမှာ ဆေးရုံအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီ။ သူသည် ဘာကိုမှ နားမလည် လိုက်မမီ နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

“ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူး” Knock က ဆရာဝန်အား ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဟုတ်လား... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျုပ်နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ” နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်အစစ်သည် ဆရာဝန်အတု၏ လူနာပြန် ဖြစ်သွားလေသည်။

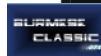
Knock ၏ မြို့သူမြို့သားများမှာ ပညာမဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့သော လူတန်းစားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လွှမ်းမိုးသည်ကို အလွယ်တကူ ခံကြရသည်။

Knock အောင်မြင်သည့်အတွက် ဆေးပညာတန်ဖိုးကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်သည့်အတွက် ကျွန်မတို့ မုဒိတာပွားနိုင်ပါရဲ့လား။ ကျွန်မကတော့ Knock ၏ လူနာတွေ၊ ခပ်ညှို့မြို့သားတွေကို အားရပါးရ ဆောင့်ကိုင် လှုပ်ယမ်းပြီး အော်ဟစ်ပစ်ချင်လှသည်။ “ရှင်တို့တွေ အဲလောက် ညံ့ရသလား” ဟု မေးမြန်းချင်လှသည်။

[ကလေး၊ ၁၉၉၇ အောက်တိုဘာလ]

www.burmeseclassic.com

ပြင်သစ် ပြဇာတ်ဆရာ ယူဂျင်း အီယိုနက်စ်ကို

ကမ္ဘာမှာ ပြဇာတ်စာပေသစ်ကို စတင်တီထွင်သူ အဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလှသော ပြင်သစ်ပြဇာတ်ရေးဆရာ 'ယူဂျင်း အီယိုနက်စ်ကို' အား ပြင်သစ်စာ သင်ကြားရင်း ကျွန်မ စတင်လေ့လာခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် Diplome Superteur ဟု ခေါ်သော အဆင့်မြင့် ဒီပလိုမာသင်တန်းတွင် ယူဂျင်းအီယိုနက်စ်ကို၏ " Le Roi se meurt " (ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာခံပြီ) ပြဇာတ်ကို သင်ကြားရပါသည်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာဘုရင် နန်းတွင်းကိစ္စတွေ လိုပဲ ကြိုးဆွဲသူတွေ၊ ရုပ်သေးရုပ်တွေ၊ မနာလိုမှုတွေနှင့် ဦးနှောက်ခြောက်စရာလည်း ကောင်း၊ အမြီးအမောက် မတည့်မှုတွေနှင့် ရယ်စရာလည်း ကောင်းသော နန်းတွင်းအဖြစ်အပျက်တစ်ခုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရား လူတန်းစားကို သရော်ရာတွင် ပြောင်မြောက်သော အီယိုနက်စ်ကို (Eugene Ionesco) သည် မိဖုရားနှင့် မင်းမှုထမ်းများ၏ စရိုက်ကို အပီအပြင် သရုပ်ဖော်ခဲ့၏။ လူ့လောက၏ ယုတ္တိဗေဒကို သရော်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျွန်မတို့သည် စာသင်ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အလေးအနက် စိတ်ကူးပုံဖော်ရင်း သူ့နန်းတွင်းထဲသို့ ရောက်သွားရတတ်သည်။

ထိုပြဇာတ်ကို သင်ကြား၍ မပြီးဆုံးသေးမီ ကျွန်မသည် ပြဇာတ်ဆရာ ဦး၍ ပြဇာတ်ရေးသူ စာရေးဆရာအား စိတ်ဝင်စားမိတော့သည်။ သူ တခြား

ဘာပြဇာတ်တွေ ရေးခဲ့သလဲ။ ယခုပြဇာတ်လိုပင် အချိန်ကာလနှင့် ဆက်စပ်မှု ယုတ္တိဗေဒကို သရော်လိုသော ပြဇာတ်တွေ ရှိခဲ့သေးသလား။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေက ဘာလဲ။ မည်သည့်နည်းတွေကို သူ အသုံးပြုလေ့ရှိသလဲ စသည်စသည်ဖြင့် အိယိုနက်စ်ကိုအား သိချင်စိတ်တွေ များခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ စာအုပ်တွေကို လိုက်ရှာဖတ်မိပါသည်။ ထိုအခါ သူ၏ အခြားပြဇာတ်သုံးပုဒ်ကို တွေ့ရသည်။ La Leson (သင်ခန်းစာ)၊ La cantatrice chauve (ထိပ်ပြောင် အော်ပရာအဆိုတော်) နှင့် Rhinoceros (ကြွများ) တို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်မိ၊ နှစ်သက်စွာလည်း ခဏခဏ ပြန်ဖတ်မိသော ပြဇာတ်နှစ်ပုဒ်မှာ La cantatrice chauve နှင့် Rhinoceros တို့ဖြစ်ပါသည်။

La cantatrice chauve ပြဇာတ်သည် အိယိုနက်စ်ကို၏ ပထမဆုံးသော ပြဇာတ်ဖြစ်၏။ ထိုပြဇာတ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့ပြဇာတ်စာပေသစ်ကို စတင်တီထွင်သူဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် La cantatrice chauve ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ သရုပ်မှန်ဝါဒ (Realism) ကို ပယ်ဖျက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ ရေးဖွဲ့သော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ 'လွတ်လပ်လွန်းသဖြင့် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ရယ်စရာကောင်းခြင်း' ကို သူ

BURMESE CLASSIC

ရေးပြခဲ့သည်။ မော်ဒန်ပြဇာတ်စာပေနှင့် အတော်အတန်ဝေးသူ ဖြစ်သော ကျွန်မသည် သူ့ပြဇာတ်ကို ဖတ်ဖတ်ချင်း ရယ်စရာကောင်းသော မဖြစ်နိုင်ခြင်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ နောက်ကွယ်က သူ့လိုချင်သော၊ သူ့ပြောပြချင်သော လွတ်လပ်မှုကို မတွေ့ခဲ့ရပေ။ သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ဖတ်မိသောအခါ သူ့ပြောပြချင်သည့် လွတ်လပ်မှုကို သဘောပေါက်လာသည်။ 'ကျဉ်းမြောင်းစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်ခတ်ထားသော ယုတ္တိဗေဒ' မှ လွတ်ကင်းလိုစိတ်ကို တွေ့ရသည်။

ဇာတ်လမ်းမှာ ဘာမှမည်မည်ရရမရှိ။ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လုံးတွင် ဇာတ်ကောင် ခြောက်ဦးပဲ ပါသည်။ အိမ်ရှင်လင်မယား၊ ဧည့်သည်လင်မယား၊

မီးသတ်သမားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးတို့ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်ဘူဇာ လူတန်းစား နေအိမ်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်သွားသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်လင်မယားမှာ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်ရခြင်း၊ လန်ဒန်မြို့သားများ ဖြစ်ရခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယူလျက်ရှိ၏။ သူတို့နာမည်ကိုက မစ္စတာနှင့် မစ္စမစ်စ် ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ မေရီဟုခေါ်သော အိမ်ဖော်မလေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့အိမ်သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ မိတ်ဆွေလင်မယား လာလည်ကြသည်။ ချိန်းထားသည့် ညစာချိန်ထက် ပို၍နောက်ကျသည်။ အိမ်ရှင်လင်မယားက ဆာလောင်သဖြင့် ညစာကို စားပစ်လိုက်ကြပြီးပြီ။ သူတို့လေးယောက် စကားပြောကြသည်။ အပြင်မှ ခေါင်းလောင်းမြည်သည်။ သွားကြည့်တော့ ဘယ်သူမျှမရှိ၊ ခေါင်းလောင်း ထပ်မြည်သည်။ သွားမကြည့်ဘဲ ထားလိုက်သည်။ နောက်ထပ်မြည်သည်။ သွားကြည့်တော့ ဘယ်သူမျှမရှိ။ သည်လိုနှင့်ပင် ခေါင်းလောင်းသည် မေရီအပါအဝင် လူငါးယောက်အတွက် အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းလောင်းမြည်ခြင်း၏ ယုတ္တိဗေဒကို ဖြေရှင်းဆွေးနွေးကြသည်။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်၍ တစ်ယောက်ယောက်က သွားကြည့်တော့ မီးသတ်ဗိုလ် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးသတ်သမား၏ ယုတ္တိဗေဒမှာ မီးတွေ့လျှင် ငြိမ်းသတ်ရမည်။ သို့သော် ယခုအခါ မီးသိပ်မလောင်တော့တာကြာပြီ။ ထိုအခါ မီးသတ်သမားသည် တစ်အိမ်တက်ဆင်း အလည်အဝတ် သွား၍ မီးလောင်သလားဟု မေးရသည့်သဘောအတိုဖြစ်လာသည်။ မစ္စတာ စမစ်စ်စ်တို့အိမ်မှာ မီးလောင်မနေပေ။ မီးသတ်သမား မေးသလို ခေါင်းတိုင်ဆီမှာပင် မီးမရှိပေ။ သို့သော် မီးသတ်သမားအား အိမ်ရှင်က တခြားအလုပ်တစ်ခုပေးသည့်သဘောနှင့် အာလာပသလ္လာပ ပြောခိုင်းသည်။ မီးသတ်သမားကလည်း ပုံတိုပတ်စ ပြောပြသည်။ ၎င်းမှာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သွား၏။ တစ်လှည့်စီ ပုံပြောကြသည်။ အိမ်ဖော်မလေးကလည်း ဝင်ပြောသည်။ နောက်ဆုံး မီးသတ်သမားက မိမိပြန်ဖို့အချိန်ရောက်လာပြီဟု ပြောသည်။ မိနစ်အတိအကျဖြင့် ပြောပြပြီး ထိုအချိန်မှာ သူငြိမ်းသတ်ခရာ မီးတစ်ခု ရှိသည်ဟု ဆို၏။ သိပ်မကြီးမားမိ အမြန်ပြန်မှဖြစ်မည်ဟု ဆို၏။ ထိုမီးမှာ ဒယ်အိုးမှ မီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး အစာအိမ်မှာ လောင်သည့် မီးသေးသေး

တစ်ခုလည်း ပါသည်ဟု ပြောသည်။ မီးသတ်သမားကို နှုတ်ဆက်ကြသည့် အခါ ကံကောင်းပါစေဟုလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး မီးကောင်းကောင်း (ငြိမ်းစရာ) ရပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းကြ၏။

ထို့နောက် လင်မယားနှစ်စုံတို့ချည်း ကျန်နေခဲ့သောအခါ စကားတွေ ဆက်ပြောကြသည်။ ပထမ စကားပုံတွေ၊ ဆိုရိုးစကားတွေ၊ နောက်တော့ ယုတ္တိကျကျ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဆင်ခြင်ဥာဏ်ရှိရှိ စကားများ မဟုတ်ဘဲ စကားလုံးများကို စီကုံး၍ သူ့ထက်ငါ ပြောကြသည်။ ဝါကျအပြည့်အစုံမှ ဝါကျ မပြည့်မစုံတွေ ဖြစ်လာသည်။ ဥပမာ- ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က ကြားဖူးသော 'တုံးအောက်က ဖား၊ ပြားတုံးဖားက ပြား၊ ဖောင်းတုံးဖားက ဖောင်း' ဟူသော စကားလုံးမျိုး၊ 'ရွှေပေါ် ရှဉ့်ပြေး၊ ရှဉ့်မွေး ရွှေမလူး' ဟူသော စကားမျိုးတွေ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အေအီးအိုင်အို ယူ သရသံတွေသာ ထွက်လာ၏။ နောက်တော့ ရထားခုတ်မောင်းသည့် မြည်သံစွဲစကားတွေပဲ ထွက်လာတော့သည်။ ထို့နောက် သူတို့လေးယောက်သည် ဝါကျတစ်ခုတည်းကို လေးယောက်ပေါင်း၍ ပြောကြသည်။ "အဲဟိုဘက်က မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်က လာတာ" ဟူသည့် စကားကို တစ်လုံးချင်း တစ်ယောက်ချင်းက ပြောသွားသည်။

နောက်ဆုံး ပြဇာတ်ဆုံးခါနီးတွင် မြင်ကွင်း(၁) က ပြန်စပြီး လူတွေ အနေအထား ပြန်ပြောင်းကာ စကားတွေ ပြန်ပြောကြသည်။ ပထမ မစ္စတာ စမစ်သ်တို့ ပြောစကားများကို သည်တစ်ခါ မစ္စတာမာတင်တို့က ပြောကြသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ကားလိပ်ချကာ ပြဇာတ်ပြီးဆုံးလေသည်။

ဤပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လုံးတွင် နာမည်အကြီးဆုံး ပြကွက်နှစ်ခုရှိသည်။ မစ္စတာမာတင်နှင့် မစ္စတာမာတင် လင်မယား ရထားအတူစီးပြီး မစ္စတာစမစ်သ်တို့အိမ် ရောက်လာသည့်အခါ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ရင်း စကားပြောကြသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း မိမိလာရာ ခရီးနှင့် နေသည့်အိမ်စသည်တို့ကို ပြောပြမိတ်ဆက်ကြသည်။ ဥပမာ- ကျွန်တော် ဒီကိုလာတော့ သုံးနာရီ ၁၅ ရထားကို တွဲ (၆) ကနေ စီးလာခဲ့တယ်။ ခုံနံပါတ် ၃၂ ဆိုသည့် စကား။ "အို ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ သုံးနာရီ ၁၅ ရထားပဲ။ တွဲ (၆) ပါ။"

နံပါတ် ၃၃" ဟု ပြန်ပြောသည့်စကား။ "ကျွန်တော် နေတော့ ဘရွန်ဖီးလ်လမ်းမှာ၊ အမှတ် ၁၉ မှာ နေပါတယ်။" "အို ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် တိုက်ဆိုင်လိုက်သလဲရှင်၊ ကျွန်မလဲ ဘရွန်ဖီးလ်လမ်း အမှတ် ၁၉ မှာ" "ကျွန်တော်က ၅ ထပ်မှာနေတယ်။ အိပ်ခန်းက အစိမ်းရောင်၊ စာကြည့်ခန်း အသေးလေးတစ်ခုလဲ ရှိတယ်။" "အို တိုက်ဆိုင်လှချည်လား၊ ကျွန်မလဲ ၅ ထပ်မှာနေတာ၊ အိပ်ခန်း အစိမ်းရောင်၊ စာကြည့်ခန်း အသေးလေးပဲ။"

"ကျွန်တော့်မှာ နှစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မျက်လုံး တစ်ဖက်က အဖြူ၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်က အနီ၊ သူ့ နာမည်က အဲလစ်စ်တဲ့"

"ဟာ ကျွန်မနဲ့ တူလိုက်တာ၊ ကျွန်မမှာလဲ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ နှစ်နှစ်သမီးလေး၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်က အဖြူ တစ်ဖက်က အနီ၊ နာမည်ကလဲ အဲလစ်စ်ပဲ"

"သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ခင်ဗျားနဲ့ တူနေပါလား။"

"ဟုတ်ပါရဲ့။" တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ထ၍ ထွက်ကြသည်။

"အို ကျုပ်ရဲ့ ချစ်ဇနီးဟာ ခင်ဗျားပဲ ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။"

"အိုး... ဒေါ်နယ်လ်၊ ရှင်ပဲကိုး"

ထိုမြင်ကွင်းသည် စာဖတ်သူအဖို့ ဦးနှောက်ခြောက်စရာ၊ ရယ်ချင်စရာ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် မမှတ်မိယောင် ဆောင်ရသလား။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် မမှတ်မိရကောင်းလားဟု မျက်မှောင်တွန့်စရာပင်ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း အီယိုနက်စ်ကို ပြောပြချင်သည်က အဖြစ်အပျက်အစီအစဉ်များ၏ သဘာဝယုတ္တိကို ပစ်ပယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် 'လွတ်လပ်မှုတစ်ခု ရရှိလာကြောင်း' ဖြစ်သည်။ အမှတ်ရမှုများ အသိစိတ် မှတ်ဉာဏ်များ (memories) တို့ကို စွန့်ပယ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အသစ်ဖြစ်တည်မှုတစ်ခုကို ရသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်တည်မှု personal မှ အခြားသူအဖြစ်

ဖြစ်တည်နိုင်မှု (impersonal) အဖြစ် အလွယ်တကူ ပြောင်းလဲနိုင်သည်။ အတိတ်မှပစ်ခြင်း (Amnesia) ကို ရရှိသောလျှင် အခြားအာရုံခံစားမှုများကို အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်မည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သရုပ်မှန်ခြင်း (Physical realism) ကိုချည်း ဦးစားပေး အနုစိတ်ရေးဖွဲ့ ဖော်ပြနေလျှင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သရုပ်မှန်ခြင်း (Mental realism) ကို လွတ်ထွက်သွားနိုင်သည်ဟုလည်း သူယူဆဟန်ရှိသည်။ သူ့အတွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သရုပ်မှန်ဝါဒသည် လုံးဝမလိုအပ်သောအရာ ဖြစ်၏။ မဖြစ်နိုင်သော ဓွကျမှုကို တက္ကဗေဒနည်းဖြင့် ဆင်ခြင်လိုခြင်း (Dialectic of the absurd) စိတ်ဓာတ်ဖြင့် La Cantatrice chauve ကို သူ ရေးပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်နောက်သို့ လိုက်၍ ရေးဖွဲ့ခြင်းအားဖြင့် အမှန်တရား၏ တိုးချဲ့ ဆန့်ထွက်မှုကို ရလာနိုင်သည်ဟု သူယူဆသည်။ အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ နိုးထနေသော အမှန်တရားကို ရှာဖွေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူဆိုခဲ့သည်။ (ထို့ကြောင့် အီယိုနက်စ်ကို၏ ပြဇာတ်များကို ကပ်ဖိကာ၏ ဝတ္ထုများနှင့် ယှဉ်၍ ပြောကြလေ့ရှိသည်။)

La cantatrice chauve ထဲမှ ထူးခြားသော၊ ထင်ရှားသော အခြားမြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ နာရီနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ မစ္စတာ စမစ်သ်တို့အိမ်မှ နာရီသည် အချိန်မှန်မှန် မထိုးပေ။ တလွဲတချော်တွေသာ ထိုးလေ့ရှိသည်။ အချိန်နာရီသည် မမှန်ကန်ခြင်းသာ မကတော့ဘဲ စဉ်းလဲဖောက်ပြန်သော သဘောကိုပါ ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာ-နာရီသည် ၂၉ ကြိမ် ထိုးသည်ဟု ဆိုရာ နာရီမမှန်ခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ၁၂ ကြိမ် သို့မဟုတ် ၁၀ ကြိမ်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ၂၉ ကြိမ် ထိုးသည်ဆိုသောကြောင့် ၎င်းမှာ စဉ်းလဲဖောက်ပြန်မှု ဖြစ်သွား၏။

အီယိုနက်စ်ကိုသည် လူတွေမှာ ရှိသော ဥပဒေများ၊ ဘောင်များ၊ ကျွန်ုပ်တို့ထုံးများ ဆိုသည်မှာ လူတွေ၏ စိတ်ပူငြိမ်မှုမှ လွတ်ကင်းအောင် လူတွေကိုယ်တိုင် ရေးဖွဲ့ကန်သတ်ထားသောအရာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ “လူတို့သည် တကယ်ကြုံတွေ့လာရသော ‘မဖြစ်နိုင်မှုများ’ အပေါ် ရင်ဆိုင်ရန် အလွန်သတ္တိကြောင့်သည်။ ထိုအရည်အချင်းမျိုး လူတွေမှာ မရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအရာများနှင့် ကြုံရတိုင်း လူမှာ နောင်တတရား ဖြစ်ပေါ်လာ

ရှိသည်” ဟူသော ကပ်ဖိကာ၏ ယုံကြည်ချက်မျိုး ခပ်ဆန်ဆန်ဝင် အီယိုနက်စ်ကိုကလည်း ယုံကြည်သည်။ အီယိုနက်စ်ကိုက ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ လူတွေမှာ ဖိစီးနေသည်က ‘လွတ်လပ်မှု အသိတရား’ ပင် ဖြစ်သည်ဆို၏။ ယုတ္တိဗေဒ၊ တက္ကဗေဒ ဆိုတာတွေသာ ရှိမထားခဲ့လျှင် လူတွေသည် အဆုံးစွန် အနန္တ လွတ်လပ်ခြင်းအထိ ရနိုင်သည်။ ထိုအနန္တ လွတ်လပ်ခြင်းအကျိုးကျေးဇူးသည် လူ၏ အသိစိတ်စွမ်းအားဖြင့် လိုက်မမီသော ပြင်ပနေရာမှာ ရှိနေသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် လူ၏ လွတ်လပ်ခြင်းသည် ပျော်ရွှင်စရာ မဟုတ်တော့ဘဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်လာသည်။ ထိုပူပန်မှုများမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် လူသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် ယုတ္တိဗေဒတွေ အဆက်အစပ်တွေ တီထွင်ဖန်တီးလာကာ မရှိမှုတစ်ခုကို ရှိလေသယောင်ယောင်ဖြင့် ထိုနယ်ပယ်မှာ နေထိုင်လာသည်။ ဤနည်းဖြင့် ယုတ္တိဗေဒ၊ တက္ကဗေဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လူသည် အစစ်အမှန် လွတ်မြောက်ခြင်းနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးလာသည်။

ဤအမြင်ဖြင့် La cantatrice chauve ကို သူ ရေးခဲ့သည်။

သူသည် စကားလုံးများ၊ ဘာသာစကားများအပေါ်တွင် အကြွင်းအားကိုးယုံကြည်နေခြင်းကိုလည်း မကျေနပ်၊ လက်မခံလိုသူ ဖြစ်သည်။ ဘာသာစကား ဆိုသည်မှာ ရုပ်ပစ္စည်းသက်သာသာ ဖြစ်သည်။ အတွင်းအနှစ်သာရ မဟုတ်။ ဘာသာစကားနှင့် ကိုယ်အမူအရာပြ စကားနှစ်မျိုး အကြားရှိ စည်းရိုးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သော မြင်ကွင်းပြုကွက်တစ်ခုကိုလည်း La cantatrice တွင် တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်း ဖြစ်၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိသော စကားလုံးတွေကို အသံသက်သက်ဖြင့် ဖေးပြသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးများ၊ အသံများဖြင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်၊ စာဖတ်ပရိသတ်သည် စော်ကားပုတ်ထုတ်ခံရသည်။ ၎င်းစကားလုံးများကို သူ တမင်ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ်တစ်ခု၏ ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကား၊ စကားလုံးများဖြင့် ပြဇာတ် ရှုထောင့်သစ်တစ်ခု ဖန်တီးလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

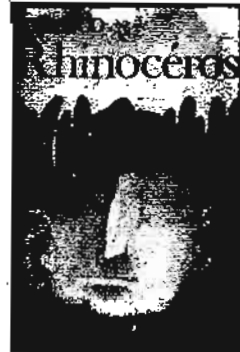
ထိုပြဇာတ်ကို သူ မရေးမီ ၁၉၄၈ ခုနှစ်လောက်ဆီက သူသည် ပြုစုရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

ကို အသည်းအသန် လေ့လာလိုက်စားဖို့ ဆန္ဒရှိသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြင်သစ်-အင်္ဂလိပ် စကားပြောစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် စတင်လေ့ကျင့်သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ အစီအစဉ်အတိုင်း ဝါကျများကို ကူးယူပြီး အလွတ်ကျက်ရန် စီစဉ်သည်။ ထိုအခါ သူသည် ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းဖြင့် မိမိသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာအပေါ် လေ့လာနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားသော အထိတ်တလန့် အမှန်တရားများအပေါ် လေ့လာနေခြင်းပါလားဟု သူ့ကိုယ်သူ တွေ့ရှိသွား၏။ ဥပမာ-တစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ရက်ရှိသည်။ (၎င်းမှာ သူသိပြီးသားအချက်တွေဖြစ်သည်) ကြမ်းပြင်ဆိုသည်မှာ အောက်ဘက်၊ မျက်နှာကြက်ဆိုသည်မှာ အထက်ဘက်မှာ ရှိသည်ဟူသော အမှန်များ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ သူ သိပြီးသား။ သို့သော် ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်တွေးစဉ်းစားမနေခဲ့သော အချက်များ သို့မဟုတ် မေ့မေ့လျော့လျော့ ပယ်ထားခဲ့သော အချက်များ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မစ္စတာ စမစ်သ်၊ မစ္စမစ် စမစ်သ်၊ မေရီ စသည့် သင်ခန်းစာစာအုပ်ထဲက တကယ့်အင်္ဂလိပ်စစ်စစ်နာမည်များ၊ ဇာတ်ကောင်များသည် သူ့အတွက် အထောက်အကူပစ္စည်းများ ဖြစ်လာကြ၏။ မိမိတကယ့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာပြီးပြည့်စုံဖို့ မဟုတ်ကြောင်း သိလာသည်။ ပို၍ ဆန်းသစ်သော၊ ပို၍ ကျယ်ပြန့်သော ကြိုးစားအားထုတ်မှုတစ်ခုဖြင့် အမှန်တရား ဟူသော အရာများအပေါ် ဆန်းစစ် ဆွေးနွေးလိုစိတ်က နေရာယူလာသည်။

၎င်းမှာ La cantatrice ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် မွေးဖွားရာ အစပိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ပြဇာတ် "Rhinoceros" မှာ ကြုံဖြစ်သွားသော လူတွေ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်အစမှ ပြဇာတ်အဆုံးအထိ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။

ကြုံဆိုသည်မှာ အလွန် အရုပ်ဆိုးသော ကြမ်းတမ်းရိုင်းရိုင်းသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ လူတိုင်း လက်ခံထားပြီးသား အကြောင်းအရာအမြင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ရုပ်ဆိုးသော ကြုံသည် တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူတွေအတွက် လှပလာပြီး အားကျစရာဘဝမျိုး ဖြစ်လာသည်အထိ ကြုံတွေ့က လူတွေအပေါ် လွမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။ ထိုအပြစ်အပျက်

နှင့် ပတ်သက်သည့် လူ့ခံစားချက်ကို နိမိတ်ပုံ ဝါဒ ဆန်ဆန် ပြကွက်များဖြင့် သူ ရေးဖွဲ့ သွားပါသည်။

ဇာတ်ကောင် နည်းနည်း များသည်။ သို့သော် အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ 'ဘောရောင်ဂျေး' (Bereneger) ဟူသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် အရက်အလွန်ကြိုက်သည်။ ဇာတ္တိဗေဒတစ်ခုထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကျရောက် နစ်ဝင်ပြီး စိတ်ပျော်မွေ့နေစေရန် အရက်ကို အားကိုးနေရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ရုံးတစ်ရုံး အုပ်ချုပ်ရေးဌာန တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ သူ့မှာ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းမှာ သူနှင့် ဘယ်တော့မှ အမြင်မတူပေ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်ကြ၏။ သူတို့နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရုံးဝန်ထမ်းများရှိသည်။ အထက်အရာရှိများ ရှိသည်။ အိမ်ရှင်များ ရှိသည်။ အရက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်၊ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ ရုံးစာရေးမလေးတစ်ယောက် (ဘောရောင်ဂျေးက ပိုးဝန်းနေသူ) ရှိသည်။ ယုတ္တိဗေဒ ပညာရှင်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့ခင်းပိုင်းတွင် စတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့၌ ရှိနေစဉ် လမ်းမဘက်ဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများနှင့်အတူ အခြားအလွှား လာနေသော အသံများ၊ ဖုန်လုံးကြီးများကို မြင်ရသည်။ ထိုအရာသည် သူတို့ရှေ့မှ ရိပ်ခဲနဲ့ ဖြတ်သွားသည်။ ထိုအရာကို တချို့က မြင်လိုက်ရပြီး တချို့က မမြင်လိုက်ရ။ မြင်လိုက်ကြသူများက ကြုံတစ်ကောင်ပဲ ဟု ဆိုသည်။ မမြင်နိုင်ဘူး ဖြစ်နိုင်တယ် ငြင်းနေကြသည်။

ထို့နောက် အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ပြီး စကားတွေ ပြောကြ၊ ငြင်းကြ ခုံကြသည်။ နောက်ထပ် ဆူဆူညာညာအသံဖြင့် ဖုန်ထုများ အလိပ်လိုက်ပြော လာနေသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ ထိုအရာသည် လျင်မြန်စွာ သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ ကြိုတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

စောစောက စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ဖြတ်သွားတာ ဒီကောင်ပဲဟု တချို့က ပြောပြီး တချို့က တစ်ကောင်စီဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ စောစောက အကောင် က ချိနှစ်ခုပါသည်။ အခုအကောင်က နှာရောင်ထက်မှာ ချိတစ်ခုပဲပါ သည်ဟု ငြင်းကြသည်။ အာဖရိက ကြွလား၊ အာရှကြွလား ငြင်းခုံကြသည်။ နှာရောင်ထက်မှာ ချိတစ်ခုတည်း ပါတာ အာဖရိက ကြွ၊ နှစ်ခုပါတာ အာရှ ကြွ စသည်ဖြင့် ငြင်းသည်။ ယုတ္တိဗေဒပညာရှင်က ဝင်ပြောသည်မှာ နှစ် ခါလုံး မြင်လိုက်ရသော ကြွဟာ သည်တစ်ကောင်တည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ မဟုတ် နဂိုကတည်းက ချိတစ်ခုတည်း ရှိတာကို ချိနှစ်ခု မြင်ရသည်ဟု ထင်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် စသည်ဖြင့် ယုတ္တိဗေဒတွေကို ရယ်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ချပြ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့အုပ်စုသည် အာရှ ကြွ၊ အာဖရိက ကြွ၊ ချိတစ်ခု ချိနှစ်ခု စသည် အသေးအဖွဲ့ကလေးများကို ငြင်းခုံကြသည်။

ဤကြံတွေ ဘယ်က လာသလဲ၊ ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ၊ ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲ၊ ဘယ်လို မောင်းထုတ်ရမှာလဲဟူသော စကားတော့ ဘယ် သူမှ မပြောကြပေ။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်သောအခါ ကြွများအကြောင်း စကား ပြော ဖြစ်ကြသည်။ ရုံးအရာရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အမောတကော ပြေး ဝင်လာပြီး မိမိနောက်မှာ ကြိုတစ်ကောင် လိုက်လာကြောင်း၊ အိမ်အထွက် မှစ၍ လိုက်လာသည်မှာ ရုံးအထိပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုပင်လျှင် လှေကား ပေါ် တက်လိုက်လာသလားမသိဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ပြောသည်။ သူ့ ယောက်ျားမှာ အိမ်မှာ မရှိကြောင်း၊ ရုံးအားရက်တွင် သူ့မိသားစုဆီ သွား နေကြောင်း၊ ယနေ့ လာနိုင်မည်မထင်ကြောင်း ခွင့်တောင်းသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြီးနောက်သို့ လိုက်လာသည်ဆိုသော ကြွ ကြီးအကြောင်း သူတို့အုပ်စု ဆွေးနွေးကြသည်။ ကြွကြိ မှာ ချိနှစ်ခုလား၊

တစ်ခုလား၊ အာဖရိက ကြွလား၊ အာရှကြွလား စသည်အကြောင်းများ ဖြစ် သည်။ ထိုခဏ၌ လှေကားဆီမှ ဆူညံကျိုးပဲ့သံများ၊ ဖုန်လုံးများကို ကြား ရမြင်ရ၏။ အမျိုးသမီးကြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ကျသွားသည်။ တိရစ္ဆာန်ဟိန်းသံ၊ မာန်ဖိသံများကို လှေကားအောက် ဆီမှာ ကြားနေရသည်။

ထို့နောက် အောက်ဘက်ဆီမှာ ကြိုတစ်ကောင်ကို ရုံးအကြီးအကဲ အရာရှိကြီးက စတင်မြင်တွေ့လိုက်၏။ ထိုကြွကြီးသည် ဒေါသတကြီး ပတ်ချာလှည့်နေသည်။ လှေကားမှာ သူ ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီးပြီဖြစ်၍ တက် စရာမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တက်မလာနိုင်ပေ။ ရုံးထဲက လူတွေလည်း ရုံး အောက်ကို မဆင်းနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မီးသတ်သမားများကို လှမ်းဖုန်း ဆက်၍ ခေါ်ကြရသည်။ ကြွကြီးကို အားလုံး ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်ကြ သည့်အခါ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကြွကြီးအား မှတ်မိသွား၏။

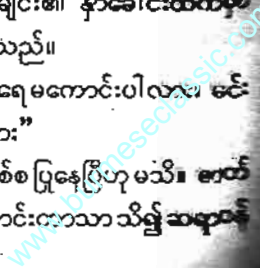
“အို... ကျွန်မယောက်ျားပါလား၊ ဘုရားရေ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

သို့သော် တကယ်ပင် သူမ၏ယေဘုယျသည် ကြိုဖြစ်သွားသည်။ ထို ကြွရှိရာသို့ အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းအော်နှစ်သိမ့်၏။ ထို့နောက် အာထုံး ဆွဲထားကြသည့်ကြားမှ သူမသည် ပြတင်းမှ ခုန်ထွက်ဆင်းသွားသည်။ သူ တို့လင်မယား ထွက်သွားသည်ကို ရုံးသူရုံးသားများ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြ သည်။ ထို့နောက် မီးသတ်သမားများ ရောက်လာပြီး မီးသတ်လှေကားဖြင့် သူတို့ ဆင်းကြရသည်။

ဘေရောင်ဈေးသည် သူ့သူငယ်ချင်း ယွန်း ရှိရာသို့ သွား၏။ ဝေဇ္ဇာ အချင်းချင်း အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့သည်တို့အတွက် တောင်းပန်စကား ဆိုရန် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းသည် အိမ်မှာ ရှိနေ၏။ သူငယ်ချင်းအသံမှာ တစ် မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို သူ တွေ့ရသည်။ သူငယ်ချင်း၏ နှာခေါင်းထက်မှာ ဘုလုံးကြီးတစ်ခု ဖူးရောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း နေမကောင်းဘူးလား၊ အသီးအရေမကောင်းပါလား၊ မင်း နဖူးက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘုကြီး ထွက်နေပါလား”

သူ့သူငယ်ချင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ကြိုဖြစ်စပြုနေပြီဟု မသိ။ ဇာတ် လိုက်ကလည်း သူငယ်ချင်း မူမမှန်၊ နေမကောင်းကာသာ သိ၍ ဆရာမ

ခေါ်ရန် တက်ကဲဖြစ်နေသော်လည်း ထိုသူ ကြုံဖြစ်စပြုနေမှန်း မသိ။ မှန်ဖြင့် ပြပြီး နဖူးမှ ဘုလုံးကို ကြည့်စေသည်။ သူငယ်ချင်း၏ အသားအရေပြားမှာ တဖြည်းဖြည်း စိမ်းလာပြီး ကြမ်းတမ်းထူထဲလာသည်။ သူငယ်ချင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပူအိုက်စွာ ခံစားရ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေလောင်း ရေစိမ် နေရသည်။

သူ့ရုံးမှ ကြုံဖြစ်သွားသော လူအကြောင်း ဇာတ်လိုက်က ပြောပြသည်။ တုန်လှုပ်စရာ၊ သနားစရာ ကောင်းကြောင်း၊ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းကြောင်း ပြောပြနေသည်။ ထိုစကားများကို သူငယ်ချင်း တုံ့ပြန်ပုံက ပြဇာတ် ၏ အရေးကြီးသော ကဏ္ဍကို မြင်သာစေ၏။

“သူ ကြုံဖြစ်သွားတာ သနားစရာလား၊ သူ့ကိုယ်သူ ကြုံဖြစ်သွားရတဲ့ အတွက် ကျေနပ်နေမယ်လို့ မင်းဘာကြောင့် မထင်သလဲ၊ ကြုံဖြစ်ချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ကြုံဖြစ်ရတာ ကျေနပ်စိတ် ပေါ့မယ်ဆိုရင် ဒါသူ့အခွင့်အရေးပဲ၊ လူနဲ့ ကြုံဆိုတာကရော ဘာများ ကွာခြားလို့လဲ”

ဇာတ်လိုက် စိတ်ထိခိုက်ကာ အံ့သြသွားသည်။

“ကြုံဆိုတာက အရိုင်းတိရစ္ဆာန်ပဲ”

“ဘာလဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ မင်းတို့လူတွေက ပိုမြင့်မြတ်ရောလား”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီကိုယ်ကျင့်တရားကြောင့် လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ကွာခြားနေတာပဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အဲဒီကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဆိုတာတွေကို ငါ စိတ်ကုန်လှပြီ။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဆိုတာ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်နေတာပဲ။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ နေရာမှာ သဘာဝတရားနဲ့ပဲ အစားထိုးရမယ်၊ သဘာဝမှာ သီးသန့် ဥပဒေရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကိုယ်ကျင့်တရားဥပဒေနေရာမှာ တောတွင်းသဘာဝဥပဒေတွေကို အစားထိုးမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါကတော့ အဲဒီတောတွင်းဥပဒေသတွေနဲ့ အသက်ရှင်နေနိုင်မှာပဲ”

သူငယ်ချင်းက လူနှင့် လူ့အဖြစ် စွဲပိသမှု ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာစသည့်

အလိမ်အညာတွေ ထိန်းချုပ်မှုတွေကို စိတ်ကုန်ပြီး စာထဲလိုက်သား ခံစားမှုကို ဦးစားပေးသော ရှေးရိုးဆန်သည် လူ့ခန္ဓာတစ်ဦးအဖြစ် သူ့အဖြစ် သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းသည် သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကြုံဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် အခန်းနီးချင်းလူများ၊ တံခါးစောင့် စသည်လူများ ကြုံတွေ့ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဘေးရောင်ကျားသည် ကိုယ်အခန်း ကိုယ်ပြန်၍ တံခါးပိတ်နေလိုက်သည်။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ နောက်တစ်နေ့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကြုံဖြစ်သွားသူတွေ အများကြီး ဖြစ်နေမှန်း သိရ၏။ သူ့ရုံးမှ အကြီးအကဲကိုယ်တိုင် ကြုံဖြစ်သွားပြီ။ ထိုနောက် သူ့သူငယ်ချင်းများလည်း ကြုံဘက်မှ ရပ်တည်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

နောက်ဆုံးတော့ လူသားအဖြစ် ကြီးစားရပ်တည်နေသူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ မြို့တစ်ခုလုံး နိုင်ငံတစ်ခုလုံးက လူတွေ ကြုံရောက်ပြင် ကြုံတွေ့ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူသည် ရပ်တည်ရင်း ရပ်တည်ရင်းမှ ကြုံဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ အကြောင်းမှာ ကြုံများနှင့် ဆက်သွယ်စရာ သူ့မှာ ဘာသာစကား မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြင်သစ်စကားကိုသာ ပြောနိုင်နေသည်။ သို့သော် ယခုအခါ ပြင်သစ်စကားဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမှာလဲ။ ပြင်သစ်စကား၏ ယုတ္တိဗေဒသည် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလဲဟု ဧဝေဧဝါ ပြန်ဖြစ်နေရပြီ။ ကြုံနှင့် ကြုံဘက်တော်သားများ အလယ်တွင် သူသည် လူသားအဖြစ် ခက်ခဲစွာ ရပ်တည်နေရပြီ။ ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ချင်ပါလျက် မကယ်နိုင်။ နောက်ဆုံး သူသည် သူ့အသားအရေမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ပျော့စိစိဟု ထင်လာ၏။ သူ့နဖူးမှာ (ကြုံတွေ့လိုဘုတွေ၊ ချိုတွေ မပေါက်ဘဲ) ပြောင်ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေတာကိုက ရှက်စရာဟု ထင်လာ၏။ ကြုံလို အော်ကြည့်သည်။ ကြုံမာန်ဖီသံ ထွက်မလာ၊ ယခုအချိန်ကျမှတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ သူသည် ကြုံဖြစ်လို့ မရတော့ပေ။ ကြုံဖြစ်လို့ မရတော့လောက်အောင် သူ့အသိစိတ်က ရှိခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုအသိစိတ်ဖြင့် သူ မတ်မတ်ရပ်ခဲ့သည်။ ထိုအသိစိတ်ကြောင့်ပင် ယခုအခါ သူများတွေလို ကြုံမဖြစ်နိုင်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ငါ ခုခံတော့မယ်၊ ငါဟာ လူသား မျိုးဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးလူသား ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကြံကြံခံသွားမယ်”

ပြဇာတ်သည် ဤနေရာမှာပင် ပြီးဆုံးသွား၏။ ဤပြဇာတ်တွင်လည်း အီယိုနက်စ်ကိုသည် ယုတ္တိဗေဒကို ဝေဖန်သည့် သဘောပါဝင်၏။ ထို့အပြင် ကြံ့ရောဂါနှင့် ကြံ့ဖြစ်ခြင်းအပေါ် သူ ရေးဖွဲ့ခြင်းသည် ဖက်ဆစ်စနစ်နှင့် ဖက်ဆစ်ဖြစ်သွားခြင်းကို ပုံစံပြန်မိတ်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် စနစ်တစ်ခုကို သရော်ရာ၌ စနစ်သက်သက်ထက် ပို၍ တာဝန်ရှိသူမှာ ထိုစနစ်ကို ယုံကြည်သက်ဝင်သည့် ပြုမူလှုပ်ရှားသည့် လူသားများပင်ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲ၏။ စက်မှုခေတ်ကို ရောက်လာသည့်အခါ လူတွေ၏ အပြုအမူ စိတ်နေသဘောထားတွေ ပြောင်းလဲစပြုလာသည်။ အနာဂတ်လူသားသည် စက်မှုလူသားဖြစ်၍ အရိုင်းအစိုင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စအတွက် တာဝန်ရှိသူမှာ ရှိတော့တွေ စက်ရုပ်တွေ မဟုတ်။ လူတွေသာဖြစ်သည်။ လူတွေ၏ အသိစိတ်ဖြင့်သာ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက လူသားတွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်မှာ အကဲအကဲ အကဲအကဲ တပ်သားတွေလား၊ စက်မှုပစ္စည်းတွေလား၊ မဟုတ်ပါ။ ဦးနှောက်ရှိပြီး ထိုဦးနှောက်ဖြင့် မိုက်မဲရူးသွပ်နေသော လူသား လူပြိုနိုးတွေသာ ဖြစ်သည်။ ထိုလူတွေကြောင့် ဟစ်တလာ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသားသည်သာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်သည်။

“ကြံ့များ” ပြဇာတ်တွင် အီယိုနက်စ်ကိုသည် အသင်းအဖွဲ့ နောက်သို့ လိုက်သော တိရစ္ဆာန်အုပ်စုစိတ် "herd-instinct" အကြောင်း ရေးပြခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်က သူ ရေးပြသော herd-instinct တိရစ္ဆာန်အုပ်စုစိတ်သည် ဦးနှောက်မဖွံ့ဖြိုးသော ဟိုးရှေးခေတ်က လူသား အရိုင်းအစိုင်းတွေ၏ စိတ် မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ကျေးလှပါသည်။ အဆင့်မြင့်လှပါသည် ဆိုသော ယခုခေတ်လူသား လူယဉ်ကျေးတွေ၏ အုပ်စုဖွဲ့စိတ် ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အီယိုနက်စ်ကို ပြောပြချင်သည်က ယဉ်ကျေးမှု မြင့်မားလှပါသည် ဆိုသော လူသား၏ “မိမိကိုယ်တိုင်၏ အသိဉာဏ်အပေါ် သစ္စာဖောက်ခြင်း”

အမှုကိစ္စအကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုသစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ကြံ့ရောဂါနှင့် နှစ်သက်ကြံ့ဖြစ်သွားသော လူများ၊ ကြံ့ဘက်က ရပ်တည်သူများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြဿနာမှာ ‘ဖက်ဆစ်စနစ်ဟာ ဘာလဲ’ ဟူသည့် ပြဿနာအပေါ် ‘အသိဉာဏ်ရှိသော ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံသော ဘယ်လိုကြောင့် ဖက်ဆစ် အတွေးအခေါ်ကို လက်ခံလာနိုင်ရသလဲ’ ဟူသည့် ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး စတွေ့ရသော ကြံ့တစ်ကောင်အပေါ် လူသားတို့၏ အမြင်ဆုံးဖြတ်မှု အားလုံးဆင်တူ၏။ တုန်လှုပ်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်တို့ ပါဝင်သည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုကြံ့သည် မိမိတို့အုပ်စုအတွက် အဖြစ်မှန်သဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကြံ့ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းမှာ လူသားသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ အသိစိတ် အသိဉာဏ်ကို သစ္စာဖောက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အီယိုနက်စ်ကိုသည် လူသားတို့၏ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် သဘာဝတရား တစ်နည်းအားဖြင့် လူသား၏ ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်းနှင့် တောတွင်း သဘာဝတရား ထိုနှစ်မျိုး၏ ဆန့်ကျင်မှု ပဋိပက္ခကို ရေးဖွဲ့လိုသော စိတ်ဖြင့်လည်း "Rhinoceros" ကို ရေးခဲ့သည်ဟု နားလည်ကြရပါသည်။

